

Τῆ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου,

ἐνὸς τῶν Ἑβδομήκοντα· καὶ τοῦ Ὁσίου

Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου γ΄.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ τὴν ἀκτίνα τὴν θεῖαν δεδεγμένος, ὅτε νεύσει κρείττονι πεπρωμένος σοι, ὁ πρόφην ζόφῳ κρατούμενος, προσῆλθε Σαῦλος, τὴν θεῖαν κάθαρσιν ἐξαιτούμενος· τότε παμμακάριστε, ὡς Ἱεράρχης σοφός, υἰοθετεῖς τῷ βαπτίσματι, τὸν μετὰ ταῦτα, τὴν οἰκουμένην υἰοθετήσαντα· ὅθεν σὺν τούτῳ μακαρίζομεν, σὲ τοῦ Χριστοῦ τὸν Ἀπόστολον, Ἀνανία θεόφρον, ἱκετεύοντα σωθῆναι ἡμᾶς.

Μεμνημένος τὰ θεῖα παραδόξως, βροντῆς γεγονώτερον μάκαρ ἐσάλπισας, λόγον Θεοῦ τὸν σωτήριον, καὶ τοὺς ὑπνοῦντας, ἐν τοῖς μνημείοις τῆς ματαιότητος, ἐξήγειρας, νέκρωσιν ἐναπορρίψαντας, τὴν τοῖς νεκροῖς συνοικίζουσαν, καὶ ἐν τῷ Ἄδη, τοὺς κεκτημένους ἐναποστρέφουσαν· οὐς ἀπειργάσω, τοῦ νεκρώσαντος, τὸν νεκρωτὴν σκευὴ τίμια, Ἰησοῦ τοῦ Δεσπότη, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡς φωτοφόρος, ὡς θεῖος ὑποφήτης, ὡς Μάρτυς θεόκτιστος τῶν παθημάτων Χριστοῦ, καὶ τῆς μελλούσης φανήσεσθαι, ἀρρήτου δόξης, συγκληρονόμος τε καὶ συμμετοχος, συνὼν τῷ δεσπότη καὶ ἐνηδόμενος, ταῖς πηγαζούσαις ἐκάστοτε, φωτοχυσίαις, ἐκ τοῦ ἀδύτου φέγγους θεσπέσιε, τὴν φαιδροτάτην τοὺς τελοῦντάς σου, νῦν Ἑορτὴν ἱκεσίαις σου, ζοφερῶν ἐκ κινδύνων, Ἀνανία ἐλευθέρωσον.

Καὶ τοῦ Ὁσίου γ΄.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ μουσουργέτης ἢ λύρα, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, ἢ ἀηδῶν ὁ τέττιξ, ὁ τῶν θείων ἁσμάτων, αὐλὸς τῆς Ἐκκλησίας, πᾶσιν ἡμῖν, τὰς αὐτοῦ παρατίθεται, μελωδικὰς εὐωχίας, καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονας.

Ὁ φαινότατος λύχνος, καὶ διειδέστατος, ἢ μελουργὸς κιθάρα, ἢ νευρὰ τῶν εὐσήμεων, τοῦ Πνεύματος λογίων, ἄδει τρανῶς, ἐκδιδάσκων τὰ πέρατα, ἐν ἀσιγήτοις τοῖς ὕμνοις δοξολογεῖν, τῆς Θεότητος τὴν μίαν αὐγήν.

Σὺ τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, ὡς παριστάμενος, καὶ παρρησίαν Πάτερ, πρὸς αὐτὸν κεκτημένος, ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων, μνήμην ποιοῦ, τὴν φαιδρὰν σου πανήγυριν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, Ῥωμανὲ θεομακάριστε.

Δόξα. ᾠχος α΄.

Βυζαντίου· οἱ δέ, Ἀνατολίου.

Τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τὸ μέγα δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, Παῦλον τὸν Ἀπόστολον ἐφώτισας Ἀπόστολε, θεόθεν κατὰ ἀποκάλυψιν χρηματισθεὶς, ὡς αὐτόπτης τοῦ Λόγου, καὶ μύστης τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, Ἀπόστολος δὲ πρὸ τῶν μαθητῶν, καὶ πιστὸς οἰκονόμος τῆς νέας Διαθήκης. Διὸ αὐτὸν μιμούμενος, τὸν διδάσκαλον Χριστόν, τὸ οἰκεῖον αἷμα ἐξέχεας, μαρτυρικῶ πάθει ὁμολογητῆς γενόμενος, Ἀνανία ἱεράρχα Χριστοῦ· καὶ τὸν δρόμον τελέσας, τὴν πίστιν τε ἄσυλον τηρήσας, σὺν τοῖς ἄνω λειτουργοῖς, ἐν ὑψίστοις αὐλιζόμενος, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ἐλέους ἢ ἄβυσσος ἐμέ, τὸν βυθὸν γενόμενον, ἀκαθαρσίας ἐλέησον, καὶ λοῦσον πάντα μου, τῶν παθῶν τὸν ρύπον, μετανοίας δάκρυσι, καὶ θείᾳ κατανύξει λαμπρύνασα, δι' ἧς μοι δώρησαι, ταπεινὸν τῷ ὄντι φρόνημα, καὶ καρδίας, συντριβὴν σωτήριον.

ᾠΗ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἴδιον ἄρνα ἢ ἀμνάς, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν τῷ Σταυρῷ ὡς ἐώρακεν, εἶδος οὐκ ἔχοντα, οὐδὲ κάλλος, Οἴμοι! θρηνηδοῦσα ἔλεγε. Ποῦ σου τὸ κάλλος ἔδω γλυκύτατε; ποῦ ἢ εὐπρέπεια; ποῦ ἢ χάρις ἢ ἀστράπτουσα, τῆς μορφῆς σου, Υἱέ μου παμφίλτατε;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου· λέγομεν δὲ καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον τοῦ Ἀποστόλου, μετὰ τοῦ Στίχου αὐτοῦ.

ᾠχος δ΄

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Ἀθλοφορικὸν ἐνδιαίτημα ἀπεφάνθης, Ἀνανία Ἀπόστολε· καὶ λίθοις ὡς ἄνθεσι πυκαζόμενος, ὑπὲρ τοῦ παθόντος σαρκὶ δι' ἡμᾶς, ἐκουσίως τὸ αἷμά σου ἐξέχεας· ὅθεν ἢ Δαμασκὸς ἐναβρύνεται, τῇ ἱερᾷ πανηγύρει σου σήμερον· οὐ μόνον δὲ ἐκεῖνη, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἢ ὑφήλιος, τῶν θαυμάτων σου τὰ τεράστια, σαφῶς ἀνακηρύττουσα βοᾷ· Πρέσβευε πρὸς Θεόν, τοῦ δωρήσασθαι ἡμῖν, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Δόξα. ᾠχος πλ. β΄.

Πρώτη καλῶν ἀπαρχή, ὄφθης σωτηρίας ἀφορμή, Ῥωμανὲ Πατὴρ ἡμῶν· ἀγγελικὴν γὰρ ὑμνωδίαν συστησάμενος, θεοπρεπῶς ἐπεδείξω τὴν πολιτείαν σου. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, πειρασμῶν καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ἀντίληψις καὶ σκέπη μου, ὑπάρχεις παναμώμητε, Θεοτόκε· σὲ γὰρ ἔχω βοηθόν, ἐν θλίψεσι καὶ νόσοις, καὶ ταῖς στενοχωρίαις, καὶ σὲ δοξάζω τὴν ἀμώμητον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἦ Πάναγος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς·
Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄.

Ἀπόστολε ἅγιε Ἀνανία, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἔτερον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὡς ἔμπλεως χάριτος, τοῦ Τρισηλίου φωτός, τὸ σκεῦος ἐφώτισας, τῆς ἐκλογῆς τοῦ
Χριστοῦ, Ἀνανία Ἀπόστολε· ὅθεν ἀνακηρύξας, εὐσεβείας τὸν λόγον, ἄθλοις
ἐβεβαιώσω, τὴν σωτήριον χάριν· δι' ἧς τοῖς σὲ εὐφημοῦσι, δίδου τὰ πρόσφορα.

Καὶ τοῦ Ὁσίου. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· λαβὼν γὰρ τὸν σταυρὸν
ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται
γὰρ· ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων
συναγάλλεται, ὅσιε Ῥωμανὲ τὸ πνεῦμά σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ οἱ δύο
παρόντες τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων)· Ἀνανίου με τὸ
κλέος δοξαζέτω. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἀνοιξόμεν στόμα εὐφημικόν, τρανώσωμεν γλῶτταν, ἐν τῇ μνήμῃ πάντες πιστοί, τοῦ
ἀρχιποιμένου Ἀνανίου, καὶ σὺν αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Νυμφίω ἀχράντῳ νυμφαγωγεῖ, τὴν ἄσπιλον νύμφην, Ἀνανίας ὁ εὐκλεής, Χριστοῦ τὴν
ἐνταῦθα Ἐκκλησίαν, μεθ' ἧς φαιδρῶς τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Ἀρχαῖος γενόμενος μαθητής, τῷ νέῳ βραβεύεις, τὴν ἀνάβλεψιν φοιτητῆ, τῷ πάλαι
διώκτη Ἀνανία, καὶ μελωδεῖς· Τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμφευτε Μῆτερ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου

ᾠδὴ α΄. ᾠχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπεύρω.

Φωτολαμπεῖς λαμπηδόνας ἐξ οὐρανοῦ, ἡμῖν ἐξαπόστειλον, ταῖς πρεσβείαις σου σοφέ, Ῥωμανέ θεσπέσιε, τὴν σὴν, εὐφημῆσαι ἱερὰν μνήμην ἐν ἄσμασιν.

Ἀπὸ νεότητος ὅλον σὺ τῷ Χριστῷ, σαυτὸν παραθέμενος, ἠκολούθησας αὐτῷ, φεγγοβόλοις λάμπησι τὸν νοῦν, οὐρανόθεν, Ῥωμανέ καταστραπτόμενος.

ᾠραῖσμένος τῷ κάλλει τοῦ παντουργοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ἀστὴρ φωτολαμπής, ἀρετῶν φαιδρότητι σοφέ, ἀνεδείχθης, Ῥωμανέ κόσμου τοῖς πέρασιν.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ προῆλθεν ἀφράστως ὁ τοῦ Θεοῦ, Λόγος ὁ συνάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν καιρῶν· καὶ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον φθορᾷ, πεπτωκότα, Θεοτόκε ἀνεσώσατο.

Τοῦ Ἀποστόλου

ᾠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Νεύμασιν ἐπόμενος, τοῦ Διδασκάλου σου γέγονας, Ἀρχιερέυς, ἀθλοφορικόν τε, ἱερεῖον Ἀπόστολε.

Ἰλεων ἐντεύξεσι, θεοπειθέσι σου ἔργασαι, τὸν λυτρωτὴν, τοῖς σὲ ἀνυμνοῦσιν, Ἀνανία Ἀπόστολε.

Ὅλην σοι ἐπέδησε, τὴν τοῦ θηρὸς ὀρμὴν Κύριος, ἐπιφανείς, ἐν φωτὶ ἀρρήτῳ, ἀμαυρώσας τὸ πρόσωπον.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ τεῖχος ἡμῶν, χριστιανοί· σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως ἀνύμφευτε.

Τοῦ Ὁσίου. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Ὁ νοῦς σου γέγονε σοφέ, σκὴνωμα τῆς Τριάδος, Ῥωμανέ τῆς Ἁγίας, δεδεγμένος εὐσεβῶς, τὴν γνῶσιν τὴν ἀληθῆ, καὶ προχέων, ἔνθεα διδάγματα.

Ῥευμάτων ἔβλυσε πηγάς, ἡ τιμία σου γλῶσσα, κελαδοῦσα τὰ θεῖα καὶ τρανοῦσα ἐμφανῶς, τὴν τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου, γέννησιν τὴν ἄφραστον.

Ἴδου ἐκτρέφεις δαμνιῶς, ταῖς σοφαῖς ὀμιλίαις, καὶ τερπναῖς μελωδίαις, τὰς διανοίας ἡμῶν, καὶ ἐμπιπλᾶς γλυκασμοῦ, θειοτάτου, Ῥωμανέ θεσπέσιε.

Θεοτοκίον.

Πασῶν ὑπάρχεις στρατιῶν, ἀνωτέρα Παρθένε· τὸν ἐκείνων γὰρ Κτίστην, τὸν Υἱὸν τὸν τοῦ Θεοῦ, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα, μένεις ἀειπάρθενος.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώ-
» σας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώ-
» σας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα. Τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοῖς πάθει Χριστοῦ, κοινωνὸς ἀνεδείχθης, Ἀπόστολε σοφέ, καὶ αὐτόπτα τοῦ Λόγου·
πιῶν γὰρ τὸ ποτήριον, ἐτελέσθης δι' αἵματος. Ἀλλ' ὡς σύνθρονος, καὶ κληρονόμος
ὑπάρχων, ἐκδυσώπησον, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, αὐτὸν ὡς φιλόνητον.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, δογματίσας τῷ κόσμῳ ὡς ὁμοούσιον,
τοὺς πιστοὺς ὡς ἀληθῶς κατεφώτισας· καὶ αἰρέσεων δεινᾶς, ἐρεσχηλίας καθελῶν,
παρίστασαι τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, τῶν σὲ ὑμνούντων Ῥωμανέ θαυμάσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Κύριον, δι' ἡμᾶς τοὺς φθαρέντας τοῖς ἁμαρτήμασι,
τοῦτον ἰκέτευε θερμῶς, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς, καὶ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν, καὶ τὴν
ὀργὴν αὐτοῦ σεμνῆ, ἀπὸ τῶν πίστει τιμώντων, καὶ εὐφημούντων ἀπαύστως, τὴν
δυναστείαν καὶ τὸ κράτος σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ σε ὀρῶσα Χριστὲ ἡ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον,
κοπτομένη μητρικῶς τὰ σπλάγχνα, ἔλεγεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ,
ὡς περ κακοῦργος ἐπάγης; τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, ζῶσαι θέλων ὡς υπεράγαθος.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ὡδή δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὑπὸ σοῦ παιδευόμενος, ἀθλοφορικῶς τροποῦται τὸν θάνατον, Ἀνανίας ὁ αἰίδιμος,
διὰ σοῦ βραβεῖα κομιζόμενος.

Μαθητὴς ἐχρημάτισας, τοῦ διωκομένου Λόγου αἰίδιμε, Ἀνανία καὶ Διδάσκαλος, τῆς
θεοσεβείας τῷ διώκοντι.

Ἐνεφάνισε Κύριος, Σαύλω ἀομμάτω σὲ τὸν κρυπτόμενον, καὶ ὑπέδειξε μεσίτην σε, Ἀνανία τούτω τῆς ἰάσεως.

Θεοτοκίον.

Τὸν Θεὸν ὃν ἐκύησας, ἄχραντε Παρθένε, τοῦτον ἰκέτευε, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, λυτρωθῆναι πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τοῦ Ὁσίου. Χριστός μου δύναμις.

Δοχεῖον γέγονας, τοῦ θείου Πνεύματος, καὶ πυρίπνοον στόμα ἀναφωνοῦν, θεῖα μελωδήματα, καὶ καταθέλγον τὰς ψυχὰς, Ῥωμανὲ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ὡς λύρα πέφηνας, σὺ ἐπουράνιος, καὶ κιθάρα ἢ πᾶσαν πρὸς ἑαυτήν, ἔλκουσα διάνοιαν, τοῖς διηγήμασι τοῖς σοῖς, καὶ τερπνοῖς σου μελωδήμασιν.

Ἡ χάρις ἔπνευσε, καὶ κατεσκήνωσε, τῇ ἀγία ψυχῇ σου, τοῦ πανουργοῦ, Πνεύματος πανεύφημε· καὶ σὲ δοχεῖον καὶ σοφόν, θεηγόρον ἀπειργάσατο.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐξέχεε, ταῖς τῆς προμήτορος, ἀκοαῖς μὲν ὁ ὄφρις· ἀλλ' ἡ ἀγνή, τοῦτον ἐξετίναξε, τοῦ ἀρχαγγέλου τῇ φωνῇ, συλλαβοῦσα καὶ τεκοῦσα Χριστόν.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ῥδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Τοῖς ἐν σάλῳ λιμένα, θεῖον ἢ ἀέναος πηγὴ σε ἔδειξε· τοῖς ἐν ζόφῳ φέγγος, τὸ ἀπρόσιτον φῶς ἀπειργάσατο, Ἀνανία μάκαρ, ὡς φοιτητῆ ἀξιοχρέῳ, εὐμενῶς ἐν σοὶ ἀναπαυσάμενον.

Ὅρῳν κεκρυμμένα, καὶ πρὸ τῆς γενέσεως εἰδῶς τὰ σύμπαντα, σοὶ τῷ κεκρυμμένῳ, τὸν λανθάνοντα ἥλιον ἔδειξε, τὸν ποτὲ διώκτην, μετ' οὐ πολὺ τῆς πορθουμένης, ὑπ' αὐτοῦ ἀληθείας ὑπέρμαχον.

Καταλήψεως πέραν, ἢ ἀνεξιχνίαστος οἰκονομία σου· δι' αὐτῆς γὰρ Σῶτερ, ὁ φρικτὸς ἐξουδένωται θάνατος· Ἀνανίας ὅθεν, ὡς νικητῆς καὶ ἱεράρχης, ὑπὲρ σοῦ γεγηθῶς σφαγιάζεται.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεὸν συλλαβοῦσαν, τὸν Δημιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, γενεαί σε πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων ἀγνή μακαρίζουσι· καὶ τῶν Ἀσωμάτων, αἱ νοεραὶ ταξιαρχαί, ὡς Μητέρα Θεοῦ σε δοξάζουσι.

Τοῦ Ὁσίου. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ὡς εὐπρεπέστατον ἱερόν, σκεῦος ὡς ἀγνότατον σοφέ, τοῦ Παρακλήτου ἡ χάρις σε, Ῥωμανὲ εὐροῦσα, ναὸν εἰργάσατο, φωτὶ λελαμπρυσμένον, καὶ κατεσκήνωσε.

Σεσαρκωμένον ἢ τὸν Υἱόν, τοῦ Θεοῦ τεκοῦσα ἀληθῶς, σοῦ τὴν ψυχὴν κατεφώτισε, καὶ τὸν νοῦν ἐνθέου, γνώσεως ἔπλησε, νυκτός σοι ἐπιστάσα, ἡ Ἀειπάρθεος.

Ταῖς συγγραφαῖς σου τῶν ἱερῶν, λόγων παναοίδιμε ὀφθείς, ἄρτος τοῖς πᾶσιν ἡδύτατος, πάντα κατευφραίνεις, πάντων φωτίζων τὸν νοῦν, καὶ πάντα ἐκδιδάσκων, γνῶσιν σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἢ τεκοῦσα τὸν τοῦ Πατρός, Λόγον τὸν αἰδίων Ἀγνή, φωτιστικαῖς ταῖς πρεσβείαις σου, φώτισον τὸν νοῦν μου, καὶ ἀποδιώξον, τὸ σκότος τῆς ψυχῆς μου, πάνταγνε Δέσποινα.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ῥδὴ στ´. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Λατρεύειν ζῶντι Θεῷ, μεμαθηκῶς ἱερώτατε, καὶ λύσας πολυσχιδῆ, ἀφρόνων κακόνιοιαν, τὴν μίαν ἐδίδαξας, Ἀνανία σέβειν, τρισυπόστατον Θεότητα.

Ἐδέξω ἐν ταῖς χερσί, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς οἴακας, τῷ κυβερνήτῃ Χριστῷ, φοιτήσας Ἀπόστολε· καὶ ταύτην τῷ Πνεύματι, ὡς ὀλκάδα θείαν, Ἀνανία ἐκυβέρνησας.

Ὁ πλαστουργήσας εὐθῆ, ὁδὸν εὐθύπορον στέλλεσθαι, σοῦ τῷ κλεινῷ μαθητῆ, προσέταξας Δέσποτα, τῆς δικαιοσύνης σου, ἐκλογῆς τὸ σκεῦος, ἐκκαλύπτων προσευχόμενον.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔμψυχος κιβωτός, τὸν νομοδότην ἐχώρησας· ὡς ἅγιος δὲ ναός, ἐδέξω τὸν Ἅγιον, ἄνθρωπον γενόμενον, ἐπ' εὐεργεσία, τῶν ἀνθρώπων Μητροπάρθενε.

Τοῦ Ὁσίου. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Φωτισμοῦ πληρούμενος, καὶ πρὸς ὕψος ἀρετῶν, ἐνθέων ἀναγόμενος, κατεφρόνησας πάντων τῶν ἐπὶ γῆς· καὶ στῦλος οὐράνιος, καὶ φωστήρ εὐσεβείας ἐχημάτισας.

Σαρκὸς κατεμάρανας, τὰς ὀρέξεις καὶ ψυχὴν, τὴν σεαυτοῦ ἐκόσμησας, λαμπροτάταις ἀγνεῖαις μαρμαρυγαῖς, καὶ κάλλος ἐράσμιοι, ἀρετῶν εὐμορφία περιέθηκας.

Μισήσας τὴν πρόσκαιρον, καὶ ματαίαν καὶ σαθράν, καὶ ρέουσαν ἀπόλαυσιν, τῷ ναῷ τῆς Πανάγνου προσκαρτερῶν, τὸν νοῦν καθηγίασας, καὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἄπαντες προβλέποντες, οἱ Προφῆται τηλαυγῶς, τὴν ἐσομένην ὕστερον, ἐκ Παρθένου Χριστέ σου ἐπὶ τῆς γῆς, πανάχραντον γέννησιν, ἐμφανῶς οἱ θεόπται προηγόρευσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν
» πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσ-
» δραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν
» μου πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Ὁ ἐν πρεσβείαις θερμότατος ἀντιλήπτωρ, καὶ τοῖς αἰτοῦσι ταχύτατα ὑπακούων, δέξαι τὴν δέησιν Ἀνανία ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν δυσώπει τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, τὸν μόνον ἐν ἀγίοις δοξαζόμενον.

Ὁ Οἶκος.

Τῷ φωτισμῷ τῆς ἐλλάμπσεως σου ἐκκαθάρας, Σωτήρ μου, τὴν ἀγλὴν τῆς ἐμῆς καρδίας καὶ τὴν πώρωσιν, δίδου μοι λόγον ἀνευφημῆσαι, καθαρῷ συνειδῶτι, τοῦ Ἀποστόλου τὰς θεαυγεῖς ἀρετάς, καὶ τοὺς ἄθλους τοῦ μάκαρος· πηγὴ γὰρ σὺ εἶ σοφίας, καὶ δοτὴρ ἀγαθὸς πολυεύσπλαγχνε· διὸ τρανώσας τὴν γλῶττάν μου, τὸν ἐφύμνιον ὕμνον μου πρόσδεξαι, ὁ μόνος ἐν ἀγίοις δοξαζόμενος.

Συναξάριον

Μὴν Ὀκτώβριος, ἔχων ἡμέρας λα΄.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ια΄, καὶ ἡ νύξ ὥρας ιγ΄.

Τῇ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου.

Στίχ. Λίθοις νέμειν θέλοντα μηδαμῶς σέβας,

Ἀνανίαν βάλλουσι δυσσεβεῖς λίθοις.

Λεύσθη Ἀνανίας Ὀκτωβρίου ἡματι πρώτῳ.

Οὗτος ὁ ἅγιος Ἀνανίας ὁ Ἀπόστολος ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Δαμασκοῦ, ὃς καὶ Παῦλον ἐβάπτισε δι’ ἀποκαλύψεως, γενόμενος Ἐπίσκοπος ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Τελῶν οὖν πολλὰς ἰάσεις ἐν Δαμασκῷ καὶ ἐν Ἐλευθερουπόλει, καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπισπώμενος πίστιν, ὑπὸ Λουκιανοῦ ἡγεμόνος τύπτεται βουνεύροις, καὶ τὰς πλευρὰς ξέεται, καὶ λαμπάσι καταφλέγεται· καὶ ἐξωσθεὶς τῆς πόλεως, λιθοβολεῖται, καὶ οὕτω πληροῖ τὸ μαρτύριον, καὶ πρὸς τὰς αἰωνίους σκηνὰς ἀπαίρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ, τοῦ Ποιητοῦ τῶν Κοντακίων.

Στίχ. Καὶ πρὶν μὲν ὕμνει Ῥωμανὸς Θεὸν Λόγον·

Ὑμνεῖ δὲ καὶ νῦν, ἀλλὰ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις.

Οὗτος ὁ ἐν ἀγίοις Ῥωμανὸς ὑπῆρχεν ἀπὸ Συρίας, ἐκ τῆς Ἐμεσηνῶν πόλεως, Διάκονος γενόμενος τῆς ἐν Βηρυτῷ ἁγίας Ἐκκλησίας. Καταλαβὼν δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐν τοῖς χρόνοις Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως, κατέμενεν ἐν τῷ ναῷ τῆς ὑπεραγίας

Θεοτόκου, τῆς ἐν τοῖς Κύρου, ἐν εὐλαβείᾳ διάγων καὶ διανυκτερεύων ἐν τῇ παννυχίδι τῶν Βλαχερνῶν. Ἐπετέλει οὖν ἐκεῖσε τὴν παννυχίδα, καὶ πάλιν ὑπέστρεφεν ἐν τοῖς Κύρου, ἔνθα καὶ τὸ χάρισμα τῆς συντάξεως τῶν Κοντακίων ἔλαβεν, ἐπιφανείσης αὐτῷ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου κατ' ὄναρ καὶ τόμον χάρτου ἐπιδούσης καὶ κελευσάσης αὐτὸν καταφαγεῖν. Ἔδοξεν οὖν ἀνοῖξαι τὸ στόμα καὶ καταπιεῖν τὸν χάρτην· ἦν δὲ ἡ Ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων· καὶ εὐθέως ἔξυπνος γενόμενος, ἀναβὰς ἐν τῷ ἄμβωνι, ἤρξατο ψάλλειν· Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίκτει. Καὶ ποιήσας καὶ τῶν λοιπῶν Ἑορτῶν τὰ Κοντάκια, ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν ἐπισήμων Ἁγίων, ὡς εἶναι τὸ πλῆθος τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενομένων Κοντακίων ὑπὲρ τὰ χίλια, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μιχαὴλ ἐκ τῆς Μονῆς Ζώβης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ λς' ἁγίων μοναχῶν, τῶν μαρτυρησάντων ἐν τῇ ἐνορίᾳ Σεβαστουπόλεως.

Στίχ. Τμηθεὶς Μιχαὴλ σὺν μαθηταῖς τρισδέκα,

Χορῶ συνήφθη τῶν μοναστομαρτύρων.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης, καθεζόμενοι ἐν Μοναστηρίῳ λεγομένῳ Ζώβη, πλησίον Σεβαστουπόλεως. Ἐκστρατεύσας δὲ Ἀλεῖμ ὁ Ἀμηρᾶς τῶν Ἀγαρηνῶν κατὰ τῆς χώρας ἐκείνης, ἐκράτησε τοὺς Ἁγίους· οἱ δὲ ὅσοι Πατέρες ἀντέστησαν αὐτῷ, κραταιούμενοι τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ· καὶ στὰς ἐν μέσῳ Μιχαὴλ ὁ ὀσιώτατος Ἠγούμενος καὶ κατηγήσας, ᾠδήγησε πάντας πρὸς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον· καὶ πρῶτοι τοὺς ἀγένας κλίναντες, ἀπετημήθησαν, εἶθ' οὕτως ὁ πανόσιος Μιχαὴλ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων ἐξ Ὀσιομαρτύρων, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Ἐξ συμμονασταὶ τοὺς ἑαυτῶν μανδύας,

Ἄθλοις ἐρυθραίνουσι τοῖς διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Δομνίνου.

Στίχ. Δεινήν Δομνῖνος συντριβὴν σκελῶν φέρων,

Ἵποσκελισμοὺς τοῦ Σατᾶν κατασχύνει.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Θεσσαλονίκης· τοῦ δὲ Μαξιμιανοῦ βασιλεία κτίζοντος ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὡς χριστιανὸς ἐκράτηθη, καὶ τῷ βήματι παρέστη αὐτοῦ, ὃς καὶ μετ' ὀργῆς εἶπε πρὸς αὐτόν· Διὰ τί, ἐμοῦ προκαθημένου τῇ πόλει, τολμᾷς Θεὸν ἕτερον ὁμολογεῖν; ἀλλὰ θῦσον τοῖς θεοῖς, εἰ βούλει ζῆν. Τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ἐκέλευσε καταξάινεσθαι τούτου τὸ σῶμα. Ὡς δὲ ἑώρα ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου καταμωκώμενόν τε καὶ γελώμενον, ἐκέλευσε πρὸ τῆς πόλεως ἀπενεχθέντα, συντριβῆναι τὰ σκέλη· καὶ τοὺς πόδας ἀποκοπεῖς ὁ ἅγιος Μάρτυς, ἑπτὰ ἡμέρας διεκαρτέρει ζῶν, μὴ μεταλαβὼν τροφῆς· καὶ τῷ Θεῷ οὕτως εὐχαριστῶν, παρέδωκεν αὐτῷ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς ἁγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας*.

Στίχ. Σκέπη σου, Ἄγνή, πιστοὺς ἅπαντας σκέπεις,

Σκέπη πέλεις γάρ, καὶ κόσμου σωτηρία.

Ἐνὶ πρώτῃ Μαφόριον Ἄγνης ὑμνηπόλους σκέπουσα.

Ὁ ὅσιος Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης, ὁ ἠδύμολπος, ὁ ἐν τοῖς Ὅσίοις τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ
μεγίστης Λαύρας ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τῇ Μητρὶ καὶ νῦν τοῦ Θεοῦ ψάλλεις ἄνω,

Σὺν τοῖς ἀύλοις, ᾧ Ἰωάννη μάκαρ.

Ὁ ὅσιος Γρηγόριος ὁ Δομέστικος, ὁ ἐν τῇ αὐτῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ τοῦ Ἄθῳ ἀσκήσας
καὶ ἐν χρυσοῦν νόμισμα παρὰ τῆς Θεοτόκου λαβὼν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Οὐ λαμβάνεις νόμισμα νῦν ἐν τοῖς ἄνω,

ᾧ Γρηγόριε· ἀλλὰ δόξαν Κυρίου.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σαλπίζετω ἐμφρόνως, ἢ θεόλεκτος ποιμνη εὐήχῳ σάλπιγγι, τοὺς ἄθλους τοῦ
ποιμένος, Ἀνανίου βοῶσα, τῷ αὐτῆς ποιμενάρχῃ Χριστῷ· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Δοξαζέτω Θεοῦ σε, μαθητὴν Ἀνανία, καὶ ἱεράρχην σεπτόν, καὶ μάρτυρα τῶν θείων,
παθημάτων φωνοῦσα, ἢ σεπτὴ Ἐκκλησία Χριστῷ· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Οὐ θανάτου τῷ δέει, ἀλλὰ πόθῳ τῆς ποιμνης ἀποκρυπτόμενος, τὸν λύκον ὥσπερ
ἄρνα, ὀρῶν τιθασευθέντα, Ἀνανίας ἐκραύγαζεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν
Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὄσιου. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, θεόφρον ἔσχες διδάσκαλον, συνετίζουσάν σε καὶ μυοῦσαν,
καὶ ψάλλειν προτρέπουσαν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν σῶν ῥημάτων ὁ φθόγγος, τὴν οἰκουμένην ἐπλήρωσε, καὶ τερπνῶς μελωδεῖν τοὺς ἀνθρώπους, Χριστῷ παρεσκεύασεν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐξέλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς φαεινότατος ἥλιος, Ῥωμανὲ καὶ πυρσὸς καταυγάζων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νῦν μακαρίζουσι πᾶσαι, αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων σε, Θεοτόκε ἀγνή ὡς προέφης, καὶ πίστει δοξάζουσιν· Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ὡδὴ ἡ´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἐνακουστεῖν ἐνόμιζεν, Ἀνανίας ὁ ἔνδοξος, ἐξ ἀρπακτικῆς, τοῦ πορθητοῦ τῆς ποιμνῆς σου, δυνάμεως Δέσποτα, τὴν ὑπὲρ λόγον ἄμειψιν, πρὸς ποιμαντικὴν· ὅθεν σκιρτῶν ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀγαλλιάσθω σήμερον, καὶ σκιρτάτω τῷ πνεύματι, ἡ πανευκλεής, καὶ μακαρία πόλις σου, τὴν σὴν εὐμοιρήσασα, ἐπιστασίαν ἔνδοξε, καὶ εὐχαριστοῦσα τῷ Σωτῆρι βοάτω· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ζωοποιῶ προστάγματι, Ἀνανία ὑπέρτιμε, τὴν φωτοποιόν, τοῦ ὁραθέντος δύναμιν, τῷ Σαύλῳ ἐκήρυξας, καὶ ἀπεκρούσω πῆρῳσιν, τὰς ἀλεξικάκους, ἐπιθείς σου παλάμας, φολίδας δρακοντείους, ἐκβαλὼν ὡς λεπίδας, βοῶν· Ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἐν ἀνάγκαις σφάζουσα, καὶ θερμῶς προστατεύουσα, πάντας τοὺς ἐν θλίψει, Παναγία Δέσποινα, σπλαγχνίσθητι σῶσόν με, καὶ πεπτωκότα ἔγειρον, χεῖρα βοηθείας, πρὸ τοῦ τέλους διδοῦσα, μὴ νύξ με τοῦ θανάτου, καταλάβῃ ὑπνοῦντα, ἵνα σε κατὰ χρέος, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Νόμων πατράων.

Πᾶσαν τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, καὶ τρυφήν καὶ δόξαν ἀποσεισάμενος, τὴν ψυχὴν σου ἀνεπτέρωσας, πρὸς τὰς ἄνω χορείας, πρὸς τὰς ἐκείνων, δόξας καὶ λαμπρότητας σοφέ, πρὸς τὰ κάλλη τὰ ἄρρητα, πρὸς μονὰς τὰς ἐκεῖσε, πρὸς φῶς τῆς Θεαρχίας κραυγάζων· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῷ θείῳ πόθῳ πυρπολούμενος, τὰς ἀναβάσεις ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ ἀσώματον ἐν σώματι, πολιτείαν ἐκτήσω· τὰς τῶν Ἀγγέλων τάξεις, ἐκμιμούμενος σοφέ, τὰς ἐκείνων ἐπόθησας ἐν κόσμῳ μελωδίας, ἐν πίστει Ῥωμανὲ ἀνακράζων· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἵψηγορία τῶν ἐνθέων σου, καὶ γλυκυτάτων λόγων μακαριώτατε, Ῥωμανὲ πᾶσαν διάνοιαν, καταθέλγεις ἀνθρώπων καὶ κατευφραίνεις, οἷά τις τροφεὺς πλουτοποιός, καὶ φωτίζεις φαιδρότατα, καὶ βοᾷν ἐκδιδάσκεις· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἴσοθεῖα δελεάσας με, ὁ βροτοκτόνος ὄφις ὁ σκολιώτατος, ὡς αἰχμάλωτον ἀφήρπασε, τρυφῆς τοῦ Παραδείσου· ἀλλ' ὁ Δεσπότης, φύσει ὁ Υἱὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, σαρκωθεὶς ἐπεδήμησεν, ἐκ Παρθένου Μαρίας, καὶ ἤρ᾽ ἐμε πρὸς ὕψος θεώσας· ὄν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Νόμων πατρώων οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι Νέοι
» προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προ-
» σταγῆς ἀλογίστου· καὶ συνημμένοι, ᾧ οὐκ ἔχωνεύ-
» θησαν πυρί, τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον ἀνέμελλον τὸν
» ὕμνον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυ-
» ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ῥδὴ θ' . Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Ἔλυσας πανεύφημε, τὸ σκότος τὸ τῆς ἀγνωσίας, φῶς δὲ ἀληθῶς ἐξήστραψας, Δαμασκῶ τρισυπόστατον· ἀλλὰ ὡς φιλότεκνος πατήρ, καὶ φιλόστοργος ποιμενάρχης, ὀρθοδοξοῦσαν ταύτην φύλαττε.

Ταύτην τὴν ἐτήσιον, πανήγυριν ἐπιτελοῦντες, δεῦτε φωταυγεῖ ἐκλάμποντες, τῆς ψυχῆς ἀξιώματι, τοῦ τῆς Τριάδος, λατρευτοῦ τε καὶ κήρυκος Ἀνανίου, τὴν τριφεγγῆ ἀρετὴν μέλψομεν.

Ἦ τῆς ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἀξίας μάκαρ Ἀνανία! ὡς γὰρ μαθητῆς ἠγάπησας, ὡς ποιμὴν ἀναπέπασαι, καὶ ὡς ἀθλοφόρος, τῷ Χριστῷ συνδεδόξασαι, τοῖς στεφάνοις μαρτυρικῶς ἀγλαϊζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε πανάμωμε, τὸ σκεῦος τὸ τῆς εὐωδίας, αἴτησαι Χριστὸν ὄν ἔτεκες, βασιλεῖ μὲν τὰ τρόπαια· τοῦ τῆς δουλείας δὲ ζυγοῦ, δοῦναι τὴν ἄνεσιν τῷ λαῷ σου· σὲ γὰρ ἀπαύστως μεγαλύνομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ταῖς ἀνωτάταις ἔνδοξε, χορείαις συνήφθης τῶν ἀσωμάτων, ἔνθα ἢ ἀνέκφραστος ὑπάρχει εὐφροσύνη, καὶ διηνεκῆς ἀπόλαυσις· ἔνθα ἐκεῖνο, τῆς Θεαρχίας φάος ὑπάρχει καὶ χαρὰ· ἔνθα ἢ ἀνεκλάλητος, δόξα μακαριώτατε.

Μετὰ δικαίων ἔνδον, εἰς Θεοῦ θεῖαν δόξαν κατασκηνώσας, βλέπεις τὴν τερπνότητα, τὴν ἄφραστον ἐκείνην· βλέπεις τὴν τρυφὴν τὴν ἄληκτον· βλέπεις τὰ κάλλη τῶν οὐρανῶν, τὰ ὄντως ἐράσματα σοφέ· βλέπεις Πατριαρχῶν τὰς χορείας, Ῥωμανὲ ἔνδοξε.

Σοῦ τὴν φωσφόρον μνήμην, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι, πρεσβείαις σου θεόφρον, καὶ ἐκ πάσης βλάβης, Ῥωμανὲ καὶ θλίψεως τοῦ ἀλλοτρίου, καὶ τῆς ἐπουρανίου ἀξίωσον τυχεῖν, δόξης καὶ βασιλείας, τῆς ἄνω μακαριώτατε.

Ὡραϊσμένος κάλλει, ἀσυγκρίτῳ θεόφρον τῷ τῆς Τριάδος, καὶ πεποικιλμένος λαμπηδόνας ἐξαστράπτεις, καὶ περιχαρῶς πανόλβιε περιπολεύεις, περὶ τὸν θρόνον ὄντως τοῦ Κτίστου καὶ Θεοῦ· ἔνθα ἐορταζόντων ὁ ἦχος, Ῥωμανὲ ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ὑπὸ τῆς πάλαι πώσεως, ἀνθρώπων τὸ γένος, τοῦ πρωτοπλάστου, γέγονεν αἰχμάλωτον Παρθένε Θεοτόκε, καὶ δεδουλωμένον πάθεσι τῆς ἀμαρτίας· ἀλλ' ὁ ἐκ σοῦ τεχθεὶς ὑπεράγαθος Θεός, τοῦτο τῇ ἑαυτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ ἀνεκαλέσατο.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν· ἰλιγ-
» γιᾶ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε·
» ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ
» τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ χρι-
» στιανῶν εἶ προστάτις, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Τοῦ Ἀποστόλου. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ἀρχαῖος μαθητῆς Χριστοῦ, γεγονὼς Ἀνανία, τῷ νέῳ τὴν ἀνάβλεψιν, μαθητῇ σὺ βραβεύεις, Παύλῳ τῷ θείῳ· διό σε, σὺν αὐτῷ εὐφημοῦμεν, ὡς ἱεράρχην ἔνθεον, ὡς Ἀπόστολον θεῖον, ὡς ἀληθῆ, Μάρτυρα καὶ κήρυκα θεηγόρον, καὶ πρεσβευτὴν θερμότατον, πάσης τῆς οἰκουμένης.

Τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοτοκίου ὁμοῦ.

Ἐν θεοπνεύστοις ἄσμασι, κατετράνωσας μάκαρ, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀπόρρητον, θεῖαν οἰκονομίαν, καὶ ὕμνοις ἔστεψας πάντας, Ῥωμανὲ τοὺς Ἁγίους· μεθ' ὧν φαιδρῶς ἀνύμνησας, τὴν ἀγνὴν καὶ Παρθένον, καὶ ἀληθῆ, τοῦ Θεοῦ Μητέρα πάνσοφε Πάτερ· μεθ' ἧς ἡμῶν μνημόνευε, παρεστὼς τῇ Τριάδι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Ἀνατολίου.

Μαθητὰ τοῦ Σωτῆρος, ἀρχιεράρχα ἔνδοξε, κλέος Μαρτύρων, Ἀνανία φωστὴρ φαινότατε, ἡμῶν δὲ πολιοῦχε, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ῥυσθῆναι τὴν ποίμνην σου ἐκ κινδύνων, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἦθη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σου Υἱοῦ, ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρωθι ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠρυόμενον, καταπιεῖν με κάκιστον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρόν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἐβλεπεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν· ἔκλαιε κρᾶζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυπριανοῦ,

καὶ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἱερέων ἐν χρίσματι, καὶ Μαρτύρων ἐν αἵματι, τῷ Θεῷ προσήγγισας, τελεώτατα, Κυπριανὲ παναοίδιμε· τὸ ἄνθος τῆς φύσεως· ἡ τῶν λόγων καλλονή· τῆς σοφίας ἀκρόπολις, τῆς ὀρθότητος· τῶν δογμάτων ἡ στάθμη· τῶν κανόνων, παναρμόνιος εὐθύτης· Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Τῶν ἀθλούντων τὴν εὐκλειαν, τῶν Μαρτύρων τὸν στέφανον, ὑπογράφων ἔπεισας τοὺς θεόφρονas, κατατολμᾶν γενναιοτάτα, ποικίλων κολάσεων, καὶ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, καὶ σωμάτων γυμνώσεως, καὶ στρεβλώσεων, καὶ κρυμοῦ δριμυτάτου καὶ μαστίγων, καὶ θανάτου τελευταῖον, Κυπριανὲ πανσεβάσμιε.

Ἐπωδαῖς ταῖς τοῦ δαίμονος, τὰς ὠδὰς τὰς τοῦ Πνεύματος, καὶ Σταυροῦ τὸ τρίπαιον, ἀντιτάξασα, τὴν παρθενίαν ἐτήρησας· καὶ Μάρτυς ἀήττητος, προσηνέχθης τῷ

Χριστῷ, ἱερώτατον σφάγιον· ὅθεν ἔτυχες, τῶν στεφάνων τῆς νίκης, Ἰουστίνα, τῶν Παρθένων καὶ Μαρτύρων, κεκοσμημένη φαιδρότησι.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Διδασκαλίαν τῆς πλάνης, καὶ γνῶσιν τῶν εἰδώλων, ἀπεδύσω ἀληθῶς, καὶ Σταυρὸν ἠμφιάσω, ὄπλον εἰς σωτηρίαν, Κυπριανὲ παμμακάριστε. Ἐρρίψας τὰς βίβλους τὰς μαγικάς, τὸν ἄνθρωπον ἀπέθου τὸν παλαιόν, καὶ ὤκησεν ἐν σοὶ θεογονωσία, ἡ Τριάς ἡ ὁμοούσιος. Αὐτὴν ἰκέτευε Ἱεράρχα, σὺν Ἀγγέλοις τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντων, θλιβομένων ἢ χαρά, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων λιμὴν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις, Ἄχραντε σπεῦσον, δυσωποῦμεν, ρύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Εὐλόω, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὀρῶσα ἢ Ἀπειρόγαμος, ἔκλαιε καὶ ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμὲ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; σπεῦσον, καὶ δοξάσθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχῃσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Τὸν φωστῆρα τὸν θεολαμπῆ, τὸν τοῦ Παύλου συνόμιλον, καὶ ἔργοις συμμετοχον, Κυπριανὸν εὐφημήσωμεν· μετ' Ἀγγέλων γὰρ ἀγάλλεται, λαβὼν τὸ στέφος τῆς ἀφθαρσίας παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ, καὶ πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ἄλλην, κραταιὰν καταφυγὴν, καὶ ἰσχύος πύργον καὶ τεῖχος, ἀκαταμάχητον, ὄντως οὐ κεκτήμεθα, εἰμὴ σὲ Πάναγνε, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγομεν, καὶ σοὶ ἐκβοῶμεν· Δέσποινα βοήθησον, μὴ ἀπολώμεθα· δεῖξον εἰς ἡμᾶς τὴν σὴν χάριν, καὶ τῆς δυναστείας τὴν δόξαν, καὶ τῆς εὐσπλαχνίας σου τὸ μέγεθος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτόν, θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνώσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστέ τὴν τεκοῦσαν· τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός; ὅμως, ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν ἀγαθότητα Φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Καὶ τρόπων μέτοχος, καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πρᾶξιν εὗρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν· διὰ τοῦτο τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καὶ τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, ἱερομάρτυς Κυπριανέ· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείας πίστεως, τῇ φωταυγείᾳ, σκότος ἔλιπες, τῆς ἀσεβείας, καὶ φωστὴρ τῆς ἀληθείας γεγένησαι· ποιμαντικῶς γὰρ φαιδρύνας τὸν βίον σου, Κυπριανέ τῇ ἀθλήσει δεδοξασαι. Πάτερ Ὅσιε, τὸν Κτίστην ἡμῖν ἰλέωσαι, ὁμοῦ σὺν Ἰουστίνῃ τῇ θεόφρονι.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Μέλπω, μάκαρ, σοῦ τὴν κυπρίζουσαν χάριν.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Μετὰ τῆς ὑπερκοσμίου τάξεως, νῦν ἀυλιζόμενος, ὃ ἱερὰ καὶ θεῖα κεφαλὴ, οὐρανόθεν ἐπίβλεψον, καὶ τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις περιφούρησον.

Ἐν ζόφῳ τῆς ἀγνωσίας πρότερον, δεινῶς κρατούμενος, καὶ ψυχολέθροις πάθεσι σαρκός, ἀκρασίᾳ πυρούμενος, μεταβολὴν παράδοξον, εὗρες ἀθρόως παμμακάριστε.

Λοιμῶν μὲν ἐπὶ καθέδραν πρότερον, Πάτερ ἐκάθησας, καὶ ἐν καθέδρᾳ πάλιν τὸν Χριστόν, πρεσβυτέρων ἐδόξασας, ἀλλοιωθεὶς σαφέστατα, τῇ τοῦ Ὑψίστου θεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον.

Παρθένος μετὰ τὸν τόκον ἔμεινας· αὐτὸν γὰρ τέτοκας, τὸν Ποιητὴν τῶν ὄλων καὶ Θεόν, ἀσυνήθως καὶ ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα σώματι, Θεογεννήτορ Μητροπάρθενε.

ᾠδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ὡς Παῦλος πρὸς τὸν Χριστόν, τὴν τῆς ψυχῆς, μεταβαλὼν ἔφεσιν, Κυπριανέ πάνσοφε, τούτου μαθητὴς ἐχρημάτισας.

Μνηστεύεταιί σε Χριστός, ἀντὶ χιτῶνος τῶν παθῶν δόξης σοι, καταστολὴν δωρούμενος, καὶ ἀναγεννήσεως ἔνδυμα.

Ἀλείπτῃς ἀσκητικός, προγεγονὼς καρτερικὸς ὕστερον, Κυπριανέ πανεύφημε, Μάρτυς ἀληθείας γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβομεν· σὺ γὰρ Θεὸν τέτοκας, σάρκα γεγονότα πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἢ Ἐκκλησία σου Χριστὲ
» κρᾶζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ
» καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Παιδευθεὶς ἐν τῇ πλάνῃ ἐπιμελῶς, ὡς ὁ Παῦλος ἐκλήθης ἐξ οὐρανοῦ, σταυρῷ ὀδηγούμενος, πρὸς τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως· τῆς γὰρ σεμνῆς Παρθένου, τῷ πόθῳ φλεγόμενος, δι' αὐτῆς ἡρμόσθης, τῷ Πλάστῃ τῆς κτίσεως· ὅθεν θριαμβεύσας, τοῦ ἐχθροῦ τὸ ἀνίσχυρον, σὺν αὐτῇ κατηξίωσαι, τοῦ χοροῦ τῶν Μαρτύρων, Κυπριανὲ ἱερώτατε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἁμαρτιῶν· καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε· Ἐν ἐμοὶ θαυμάστωσον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, τὸ ἄπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον· καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ τοῦ βίου διόρθωσιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἢ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἢ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ῥδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἀνανήγας θεοφάντορ τῆς πρὶν μανίας, δαιμονικὴν ἀπάτην, καὶ ψυχόλεθρον πλάνην, πᾶσιν ἐθριάμβευσας, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ῥωμαλέως Ἰουστίνα κραταιουμένη, καὶ τὴν ἀγνὴν Παρθένον καὶ κεχαριτωμένην, σφόδρα ἰκετεύουσα, τοὺς βρόχους διέφυγες, καὶ τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα.

Στηριζομένη τῇ πίστει τοῦ σοῦ Νυμφίου, καὶ τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν, περιβεβλημένη, δαίμοσιν ἀνάλωτος, βοῶσα διέμεινας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὁ κατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δούλου μορφήν ἐπτώχευσε, χρηστότητος πλούτω,
Μήτηρ ἀειπάρθενε, ἐκ σοῦ καθ' ὑπόστασιν, ὅλον προσλαβὼν τὸ ἀνθρώπινον.

Ὡδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ἵπέρμαχον σαφῶς, τὴν ἀγνὴν Θεομήτορα, πλουτήσασα Ἰουστίνα, τὴν σεπτὴν
παρθενίαν, ἐτήρησας ἀμώμητον.

Τὸ ἔμψυχον Θεοῦ, καὶ τερπνότατον ἄγαλμα, τιμήσωμεν Ἰουστίναν, τὸ ἀπόθετον
κάλλος, τὸ ἄσυλλον ἀνάθημα.

Ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἡ γνησία καὶ ἄσπιλος, τὴν ἄθλησιν τῇ ἀσκήσει, προσλαβοῦσα
δικαίως, διπλοῦν στέφος κομίζεται.

Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐκ ἀγγελικός, οὐκ ἀνθρώπινος δύναται, τὸ ἄφραστον ἐρμηνεῦσαι, καὶ
παράδοξον θαῦμα, τοῦ τόκου σου πανάχραντε.

Ὡδὴ στ΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Κακίας, τὸν πυθμένα τὸν κάτω κατείληφας· τῆς ἀκροτάτης δὲ πάλιν, ἀρετῆς ἀνῆλθες
Πάτερ εἰς ὕψος, παραδόξως, ἀλλοιωθεὶς τῷ θείῳ Βαπτίσματι.

Ἵπῆρξας, ὑπηρέτης δαιμόνων τὸ πρότερον· ἀλλὰ Χριστοῦ θεοφάντορ, μαθητῆς
ἐσύστερον ἀνεδείχθης, διαθέσει, τῶν ὀρεκτῶν ποθήσας τὸ ἔσχατον.

Πολλοὺς σύ, τῷ Δεσπότη προσήγαγες Μάρτυρας, πραγματειῶν τὴν μεγίστην,
ὑποφαίνων αἵματι βραχυτάτῳ, βασιλείαν, τῶν οὐρανῶν θεόφρον ὠνήσασθαι.

Θεοτοκίον.

Ῥῆξόν μου, τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων Θεόνυμφε, τῆς ἀμαρτίας τοῦ νόμου, τῆς ζωῆς
τῷ νόμῳ ἐλευθερίαν, δωρουμένη, ἢ τὸν δοτῆρα τοῦ νόμου κυήσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ
» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Ὡς ἀπαρχάς.

Ὡς ἱεράρχην τίμιον, καὶ ἀθλητὴν στερρότατον, ἡ οἰκουμένη ἀξίως γεραίρει σε,
Κυπριανὲ αἰοίδιμε καὶ τοῖς ὕμνοις δοξάζει, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, αἰτοῦσα πάντοτε,
πταισμάτων ἄφεσιν, διὰ σοῦ δωρηθῆναι τοῖς μέλλουσιν· Ἀλληλοῦϊα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν σοφὸν Ἱεράρχην τιμήσωμεν, ὡς ποιμένα σοφὸν καὶ διδάσκαλον· ὅτι ἐξ ἀκανθῶν πλάνης ἦνθησεν, ὥσπερ ῥόδον τερπνότατον, καὶ ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς κατεμύρισεν, ἰαμάτων ὁδομαῖς, καὶ βολαῖς θαυμάτων· ὥστε ψάλλειν ἡμᾶς τοῦ Δαυΐδ τὴν ᾠδὴν· Ἀλληλοῦϊα.

Συναξάριον

Τῇ Β΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου.

Στίχ. Ἀλγεῖ Σατανᾶς, τὸν πάλαι φίλον βλέπων

Ξίφει φιλοῦντα συνθανεῖν Ἰουστίνη.

Τμήθη δευτερίη σὺν Ἰουστίνη Κυπριανός.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως, εὐγενὴς καὶ πλούσιος, φιλόσοφος καὶ μάγος ἄκρος· ἠγρεύθη δὲ πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν παρὰ Ἰουστίνης τῆς παρθένου καὶ χριστιανῆς, πάσας τὰς δαιμονικὰς αὐτοῦ ἐνεργείας ὡς ἰστὸν ἀράχνης διαλυσάσης, ὀρμωμένης καὶ αὐτῆς ἐξ Ἀντιοχείας. Ἄνῆρ γάρ τις Ἕλλην, Ἀγλαΐδας λεγόμενος, ἔρωτι τοῦ κάλλους αὐτῆς τρωθεὶς καὶ μὴ τυχὼν τοῦ σκοποῦ, προσῆλθε τῷ Κυπριανῷ· ὁ δὲ ἐκ τρίτου δαίμονας ἐξαποστείλας πρὸς τὴν Κόρην, ἤνυσεν οὐδέν. Ὡς γοῦν ἔγνω τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἀπρακτοῦσαν, ἐβαπτίσθη, καὶ κατακαύσας τὰ μαγικὰ αὐτοῦ βιβλία, ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ· γίνεται δὲ τελευταῖον καὶ Ἐπίσκοπος. Καὶ πολλοὺς ὀδηγήσας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς Δαμασκοῦ κόμητος σὺν Ἰουστίνῃ· καὶ τὰς πλευρὰς ξέονται· καὶ σιδηρῷ τηγάνῳ ἐμβάλλονται· καὶ ἐπὶ Νικομήδειαν ἀπαχθέντες, τὰς κεφαλὰς ἀφαιροῦνται. Ὁ δὲ μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, οὐχ ἕτερον, ἀλλ' αὐτὸν ἔραστην τῆς παρθένου φησί. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ αὐτῶν μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι πέραν ἐν τοῖς Σολομῶντος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφίλου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. «Ἐναντίον μου σὴ τελευταῖα τιμία»,

Λέγει Θεὸς σοὶ τῷ φίλῳ Θεοφίλῳ.

Ὁ ὁσῖος Πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητὴς Θεόφιλος, ὑπῆρχε Μοναχὸς εὐλαβὴς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου· οὗ τὴν ἀθεότητα ἰδὼν καὶ τὴν πρὸς τὰς ἁγίας Εἰκόνας πονηρὰν ἐπίθεσιν, ἦλθε κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ παρῆρσιασάμενος καὶ ἤλεγξεν, ἄθεον αὐτὸν ἀποκαλῶν καὶ παράνομον καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου πρόδρομον. Ὅθεν, εἰς θυμὸν καὶ ὀργὴν τοῦ βασιλέως κινήθη, τύπτεται σφοδρῶς καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβάλλεται καὶ λιμοκτονεῖται ἰκανῶς· καὶ πάλιν τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς καὶ μὴ πεισθεὶς, εἰς ἐξορίαν πέμπεται· κάκεισε τῷ Θεῷ εὐχαριστῶν, τὸ πνεῦμα αὐτῷ παρέθετο.

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος, ὁ εἰς τὸ Καρατζασοῦ μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1794, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Κτείνας τὸν ἐχθρόν, ὥσπερ ἐκτάνθης ξίφει,

Γεώργιε σύ, καὶ συνάπτη Ἀγγέλοις.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ´. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Ἱεραρχίας ἐπιβάς, ἱεραρχικώτατον τύπον, τοῖς Ἱεράρχαις σεαυτὸν, καὶ εἰκόνα κραυγάζων ἀνέδειξας· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ζωαρχικῆς τῆς δεξιᾶς, ὄντως σὴ ἀλλοίωσις Πάτερ, Κυπριανέ· ἢ καὶ σοφόν, θεηγόρον εἰργάσατο ψάλλοντα· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ὅπλον ἀήττητον ἡμῖν, κατὰ τοῦ ἀλάστορος μάκαρ, σὺ ἀνεδείχθης τὰς αὐτοῦ, στηλιτεύων ἀπάτας τοῖς μέλπουσιν· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὑπερουράνιοι χοροί, καὶ οἱ ἐπουράνιοι δῆμοι, ὑμνολογοῦσι τὸν ἐκ σοῦ, Θεοτόκε τεχθέντα κραυγάζοντες· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η´. Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ.

Σοφώτατα τῆς ἑλληνικῆς, καταπεφρόνηκας σοφίας ἔνδοξε· τῶν Ἀποστόλων δὲ τὸν θεῖον φθόγγον, Πνεύματι τὸν κρουόμενον Πάτερ, καὶ πυρίνη γλώσση τρανώς ἐκφωνούμενον, ἀνεβόας· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἀνέδραμες πρὸς τὰ ὑψηλά, καὶ ὑπερκόσμια φαιδρῶς σκηνώματα, Χριστῷ δι' αἵματος ὡς ἱερεῖον, ἄμωμον προσαγόμενος Πάτερ, καὶ θυσία ζῶσα δεκτὴ καὶ εὐάρεστος, ἀναμέλων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Νικώμεναι ὑπὸ τῆς ἐν σοί, σκηνούσης χάριτος δαιμόνων φάλαγγες, ἀποδιώκονται, καὶ δραπετεύει, πάθη Κυπριανέ τῶν νοσοῦντων· οἱ πιστοὶ δὲ θεοῦ φωτὸς ἐκφορούμενοι, βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Χορεύουσι σὺν ἀγγελικαῖς, Ἀγνή Δυνάμεσιν ἐπὶ τῷ τόκῳ σου, οἱ Θεομήτορα καὶ Θεοτόκον, πίστει σε καταγγέλλοντες, σὺ γὰρ τὸν Δεσπότην καὶ λυτρωτὴν ἡμῶν τέτοκας, ᾧ βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ, πανηγυρίσατε οἱ ἄ-
» γαπῶντες Σιών· ὁ βασιλεύων γὰρ εἰς τοὺς αἰῶνας,
» Κύριος τῶν Δυνάμεων ἦλθεν· εὐλαβείσθω πᾶσα ἡ
» γῆ ἐκ προσώπου αὐτοῦ, καὶ βοάτω· Εὐλογεῖτε τὰ
» ἔργα τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ´. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἄνωθεν ἡμᾶς τοὺς εὐσεβῶς ὑμνοῦντάς σε, ἐποπτεύων θεία χάριτι, Κυπριανὲ σαῖς ἱκεσίαις, ἐν ὄπλῳ εὐδοκίας στεφάνωσον, εἰρήνην καὶ σωτηρίαν βραβεύων ἡμῖν, ὡς ἱεράρχης ἐνθεώτατος.

Ῥεῖθρον ἰαμάτων δαψιλῶς ἢ κόνις σου, τοῖς ποθοῦσιν ἀναδέδεικται· σὲ γὰρ γυναῖκες θεοφόροι, ὡς θεῖον θησαυρὸν ὑποδέχονται, καὶ πρόθυμοι φανεροῦσι κρυπτόμενον, ἵνα σοῦ πάντες ἀπολαύσωμεν.

Ἰθυνον ἡμῶν πρὸς τὸν Χριστὸν πανόλβιε, τὴν πορείαν διὰ πράξεως, καὶ θεαρέστου πολιτείας, καὶ εἰλικρινεστάτης καθάρσεως, τὴν ὄντως θείαν γαλήνην αἰτούμενος, ὡς ἱεράρχης συμπαθέστατος.

Θεοτοκίον.

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν, Θεομήτορ τῇ δυνάμει σου· λῦσον τὸ κράτος Παναγία, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δούλοις σου, ἢ κόσμῳ δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον, ἀνερμηγεύτως ἀνατείλασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
» εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-
» θησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν πρότερον ὑπάρχοντα, κακίας μύστην ὕστερον, διὰ τιμίας Παρθένου, Ἀρχιερέα φανέντα, Κυπριανὸν τὸν μέγιστον, συμφώνως μακαρίσωμεν, καὶ πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· Ταῖς σαῖς λιταῖς εὐμενίζου, ἡμῖν τὸν πάντων Δεσπότην.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Χαρὰν τὴν ἀνεκλάλητον, πάναγνε ἢ κυήσασα, χαρᾶς ἡμᾶς αἰωνίου, μετόχους ποιήσον πάντας, Παρθένε θεονύμφευτε, ἢ σκέπη τὸ κραταίωμα, τῶν εὐσεβῶς βοώντων σοι· Μὴ ἐπιλάθη σῶν δούλων, Θεοκυῆτορ Μαρία.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ τῆς κακίας πρότερον, ἀκριβῆς ὑπέρμαχος, τῆς Ἐκκλησίας ὕστερον, ἀληθῆς διδάσκαλος· ὁ λειτουργὸς τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, ἀρχιερεὺς τῆς πίστεως ἐφάνη· καὶ ὁ ἀκόλαστος, σῶφρων διὰ τιμίας Παρθένου· Ἀμφοτέρων ταῖς εὐχαῖς, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πῶς σου τὴν χάριν ὑμνήσασαι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμέ, τὸν ἀνάξιον δοῦλόν σου, καθ' ἑκάστην πρόνοιαν, ἣν σαφῶς ἐπιδείκνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; Σὺ οὖν καὶ ἔτι νῦν, εἰς αἰὲ μου πρόσθητι, παντὸς κακοῦ, ζῶντα καὶ θανόντα με, ἐκλυτρομένη Σεμνή.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σὲ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποτα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου· Τέκνον ἐβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγὰς ἀδίκως, πῶς φέρεις ὁ Ἰατρός; ὁ ἰασάμενος, βροτῶν τὴν ἀσθένειαν, καὶ τῆς φθορᾶς, ἅπαντας ῥυσάμενος, τῇ εὐσπλαχνίᾳ σου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ἡ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου

τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ ἁγίου γ'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ἀγκίστρω τῆς χάριτος σοφῶς, ὁ Παῦλος ὁ ἔνθεος, δημηγορήσας ἐζώγησεν, Ἱεροφάντορα, καὶ τῶν ἀπορρήτων, θεωρὸν εἰργάσατο, σὲ σκεῦος ἐκλογῆς θεασάμενος· μεθ' οὗ δυσώπησον, θεορρήμον Διονύσιε, τοῦ σωθῆναι, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε.

Ἀγγέλοις ὁμότιμον τὸν νοῦν, Πάτερ Διονύσιε, δι' ἀρετῆς ἐργασάμενος, τὴν ὑπερκόσμιον, τῆς ἱεραρχίας, εὐταξίαν πάνσοφε, ἐν βίβλοις ἱεροῖς ἀνιστόρησας, καθ' ἣν ἐρρύθμισας, Ἐκκλησίας τὰ συστήματα, οὐρανίων, τὰς τάξεις μιμούμενος.

Ἐμφιλοσοφώτατα Θεῶ, μάκαρ Διονύσιε, ὡς δυνατὸν ὁμοιούμενος, τῶν ὀνομάτων σου, μυστικῶς τῶν θείων, εὐσεβῶς ἐξήπλωσας, τὴν ἔνθεον θεόφρον ἀνάπτυσιν, ἐνώσει κρείττονι, μυηθεὶς τὰ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ μυήσας τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου· οἱ δέ, Βυζαντίου.

Δεῦτε συμφώνως οἱ πιστοί, τὴν ἐτήσιον μνήμην, τῶν Ἱεραρχῶν εὐφημήσωμεν, Διονυσίου τε καὶ Κυπριανοῦ· ὁ μὲν γάρ, καταπτύσας τῶν Στωικῶν φιλοσόφων, καὶ τῷ Σκεύει τῆς ἐκλογῆς μαθητευθεὶς, τῶν ἀπορρήτων μυστηρίων γνώστης ἐγένετο· ὁ δέ, διὰ τῆς καλλίστης παρθένου Ἰουστίνης, τὴν διάνοιαν φωτισθεὶς, τὴν τῶν δαιμόνων ἀπάτην ἐξέφυγε· καὶ τὰς μαγικὰς βίβλους ἐν πυρὶ ἀναλώσας, τοῦ Εὐαγγελίου κῆρυξ γέγονε· Διὸ καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ, τὸν δοξάσαντα τούτους, δοξολογοῦντες Σωτῆρα βοήσωμεν· Ὁ τοὺς σοὺς Ἀθλοφόρους στεφανώσας ἐν δόξῃ, Χριστὲ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χαῖρε, πᾶσα κτίσις σοι βοᾷ· χαῖρε Παναγία Παρθένε· χαῖρε τὸ σκῆπτρον Δαυΐδ· χαῖρε ἢ βλαστήσασα τὸν βότρυν τὸν μυστικόν· χαῖρε πύλη οὐράνιε, καὶ ἄφλεκτε βάτε· χαῖρε φῶς παγκόσμιον· χαῖρε ἢ πάντων χαρά· χαῖρε Αποστόλων τὸ κλέος· χαῖρε ἢ ἀντίληψις· χαῖρε, προστασία πάντων τῶν τιμώντων σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἢ Πανάμωμος ἀμνάς, ἄρνα τὸν αὐτῆς ἐθεώρει, ἐλκόμενον πρὸς σφαγὴν, θρήνοις ἐνεκόπτετο, ἀναβοῶσα πικρῶς· Τί σοι δῆμος ἀχάριστος, γλυκύτατον τέκνον, πάλαι ἀνταπέδωκεν, ὁ ἀπολαύσας σου, οἴμοι! τῶν πολλῶν δωρημάτων; πῶς δὲ καὶ τὸν πόνον ὑποίσω, ὅτι θέλων ταῦτα νῦν ὑφίστασαι;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Τῆς οὐρανίου γνώσεως, ἀθεώρητον βυθόν σε καλέσωμεν, λαμπρότατε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ· ὡς γὰρ ὀπλίτην, καὶ στερρὸν ὑπέρμαχον τῆς Ἐκκλησίας, ἀνυμνοῦμέν σε σοφέ· πυρὶ γὰρ ἐλλαμφθεὶς τῷ ἀγνωτάτῳ, ἠξιώθης ἅμα ταῖς ἄνω στρατολογίαις, τὸ φωτεινὸν περιβόλαιον ἐνδύσασθαι Χριστόν, καὶ λαμπρυνθῆναι τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, τὸν νοῦν Διονύσιε· διό σου τὴν παγκόσμιον μνήμην πανηγυρίζοντες, πιστῶς δοξάζομεν, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἀπὸ πάσης με θλίψεως, καὶ παντοίας κακώσεως, καὶ δεινῆς ἐκλύτρωσαι περιστάσεως, καὶ πειρασμῶν πολυτρόπων με, ταῖς θεαῖς πρεσβείαις σου, καὶ σκανδάλων πονηρῶν, ἐξ ἀνθρώπων μισούντων με· καὶ δαιμόνων δέ, τῶν ζητούντων ἐκάστης ἀπολέσαι, τῆς ἡμέρας Θεοτόκε, τὸν προστασίαν σε θέμενον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς ἑώρακε Κύριε, ἢ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐπωδύρετο, καὶ θρηνηδοῦσα ἐφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν,

ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μή με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ
σπεῦσον ἀναστήναι, συνανιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Χρηστότητα ἐκδίδαχθεῖς, καὶ νήφων ἐν πᾶσιν, ἀγαθὴν συνείδησιν ἱεροπρεπῶς
ἐνδυσάμενος, ἤντλησας ἐκ τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς τὰ ἀπόρρητα, καὶ τὴν Πίστιν
τηρήσας, τὸν ἴσον δρόμον τετέλεκας, Ἱερομάρτυς Διονύσιε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ
παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὸν νοῦν γεραίρω τῶν σοφῶν διδαγμάτων. Ποίημα
Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τῷ Παύλῳ τῷ θείῳ μαθητευθεῖς, τῷ τῶν οὐρανίων, Διονύσιε θεατῆ, οὐράνιος μύστης
παραυτικά, καὶ θεηγόρος ἐχρημάτισας.

Ὁ χάριτι θεία καταυγασθεῖς, καταύγασον μάκαρ, τῶν ὑμνούντων σε τὰς ψυχὰς, τὰς
σὰς συνιέναι θεοπνεύστους, διδασκαλίας Διονύσιε.

Νοὸς καθαρότητι καὶ ψυχῆς, τῶν ἐπουρανίων διακόσμων τὰς ἀστράπας, μαθεῖν
ἠξιώθης, καὶ τὰς τούτων, χοροστασίας ἰδεῖν Διονύσιε.

Θεοτοκίον.

Νυμφὼν φωτοφόρος τῆς ὑπὲρ νοῦν, σαρκώσεως ὄφθης, τοῦ τῶν ὅλων Δημιουργοῦ·
ἐκ σοῦ γὰρ τὴν σάρκα Θεομητορ, τὴν ἡμετέραν ἠμφιάσατο.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Οὐρανίων ἀψίδων, ὑπεραρθεῖς Ὅσιε, τῶν ὑπερκοσμίων τὰς τάξεις καὶ τὰ
στρατεύματα, καὶ τὰς λαμπρότητας, ὑψηγορίαις τῶν λόγων, καὶ πανσόφοις φράσεσι,
πᾶσιν ἐτράνωσας.

Ὑψηλῆς θεωρίας, ἐμφορηθεῖς ἔνδοξε, τὴν τῶν ὀνομάτων τῶν θείων πᾶσαν ἀνάπτυξιν,
ἐθεολόγησας, Τριαδικὸς θεολόγος, γεγωνὸς τῆ χάριτι, θεομακάριστε.

Νεκρωθεῖς τοῖς παροῦσι, τῷ πρὸς Θεὸν ἔρωτι, καὶ φιλοσοφία συντόνως
ἐγγυμνασάμενος, τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, ζωοποιῶν χαρισμάτων, θεοφόρον ὄργανον,
Πάτερ γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Γεωργία Παρθένη, τοῦ πανουργοῦ Πνεύματος, σῶμα τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων ἐκαρποφόρησας· ἐν ᾧ κατέκρινε, τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, καὶ ζωὴν ἐπήγαγε, τὴν αἰωνίζουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς
» Ἐκκλησίας δομητορ σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγά-
» πη τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ
» στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς τοῦ Σκεύους ὑπάρχων τῆς ἐκλογῆς, ἀπεικόνισμα θεῖον ὡς ἀληθῶς, τὰ θεῖα μυστήρια, ἐκδιδάσκεις τῷ Πνεύματι· καὶ φωτισθεὶς τῇ χάριτι, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τὰς τῶν Ἀγγέλων τάξεις, τρανῶς διεσάφησας· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, νοητῶς καταλείπας, τὰ θεῖά σου δόγματα, κατεφώτισας ἅπαντας, ἱερομύστα Διονύσιε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἄσπιλε ἀμόλυντε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουσαν πάθεσι, τῆς ἀπαθείας αἴγλη, καταύγασον δέομαι· καὶ μεμολυσμένην τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ῥοαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τοῦ ῥύπου με κάθαρον, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν, τῷ εὐσεβῶς προσκυνοῦντι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἢ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠγάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἢ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένη ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὡδὴ δ΄. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ἐκκλησιῶν, τὴν εὐκοσμίαν ἐρρῦθμισας· ἐν αὐταῖς γάρ, πάτερ ἐζωγράφησας, μορφωτικαῖς, τύπους ἐμφανεῖς, ἱεροπλαστίαις, τῶν ἀμορφῶτων Δυνάμεων· δι' ὧν μυσταγωγεῖται, καὶ φωτίζεται πᾶσα, τῶν πιστῶν ἡ θεόφρων ὁμήγυρις.

Ῥεῖθρα τῆς σῆς, θεολογίας θεόληπτε, τοὺς λειμῶνας, ἄγαν καταρδεύουσι, τοὺς λογικοὺς καὶ ἀειθαλεῖς, καὶ πεφυτευμένους, ἐπὶ δογμάτων ὀρθότητι· Μονάδα γὰρ οὐσίας, ἐν Τριάδι προσώπων, τὴν σεπτὴν μοναρχίαν ἐκήρυξας.

Ἀγγελικῆς, ἱεραρχίας τὸν σύντονον, Ἱεράρχα, πόθον καὶ τὸν ἔρωτα, πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὴν ἀκλινῆ, νεῦσιν πρὸς τὸ ὕψος, τὸ θεῖον καὶ ἀκατάληπτον, ἐδίδαξας ἐμφρόνως, τοὺς ἐν πίστει βοῶντας· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ἱερουργός, τῆς σωτηρίας ἐγένετο, ὁ Υἱός σου, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, καὶ ποδηγός καὶ φωταγωγός, καὶ δικαιοσύνη, Παρθένε καὶ ἀπολύτρωσις· διό τε Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως δοξάζομεν.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ῥημάτων σου ὁ φθόγγος, ὥσπερ τις οὐράνιος ἦχος φερόμενος, τὰς ἀθέους φρένας, κατεβρόντησε λόγῳ τῆς χάριτος, καὶ δογμάτων θείων, μαρμαρυγαῖς ταῖς φανοτάταις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐλάμπρυνεν.

Ῥμοιώθης ἐμπόρῳ, τῷ τοὺς μαργαρίτας ζητοῦντι πανόλβιε· καὶ εὐρῶν τὸν ἕνα, μαργαρίτην τὸν ὄντως πολύτιμον, καὶ θαυμάσας τούτου, τὰς θεουργοὺς φωτοβολίας, Ἱεράρχα Θεὸν ὠμολόγησας.

Τὴν πηγὴν τῆς σοφίας, ἐμφιλοσοφώτατα πάτερ ἠγάπησας, καὶ τῷ ταύτης φίλτρῳ, καὶ ἀγάπῃ συμπεριφερόμενος, πολλοστὸς ἐγένου, καὶ ποταμοὺς θείων ναμάτων, ἀενάως πηγάζεις θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Ῥς κεχαριτωμένη, τὴν καλλοποιὸν ὑπεδέξω εὐπρέπειαν, τὴν τὰ πάντα μόνῳ, τῷ βουλήματι κατασκευάσασαν· καὶ τῷ θείῳ κάλλει, καὶ φωτισμῷ τῆς εὐσεβείας, Θεομήτορ ἡμᾶς καλλωπίσασαν.

Ῥδὴ στ΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Νομίμως φιλοσοφῶν, σοφίας δώρων ἐπέτυχες· ἐνθέως θεολογῶν, ὀρθόδοξα δόγματα, παμμάκαρ κατέλιπες· ὧν κατατρυφῶντες, οἱ πιστοὶ σὲ μακαρίζομεν.

Συνέσει θεοπρεπεῖ, θεόφρον καλλωπιζόμενος, τῷ θείῳ μυσταγωγῷ, τὸ οὖς σου ὑπέκλινας· καὶ τὴν ὑπερκόσμιον, ὑπ' αὐτοῦ σοφίαν, ἐμνήθης Διονύσιε.

Ὁ βίος σου θαυμαστός, ὁ λόγος θαυμασιώτερος, ἢ γλῶσσά σου φωταυγής, τὸ στόμα πυρίπνοον, μάκαρ Διονύσιε· ὁ δὲ νοῦς σου πάτερ, ἀκριβῶς θεοειδέστατος.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι τοῦ Γαβριήλ, τὸ Χαῖρε πίστει κραυγάζομεν· ἐξ ἧς ἀφράστως ἡμῖν, ὁ ζωαρχικώτατος, ἀνήρ ἐχρημάτισε, καὶ συνανεστράφη, τοῖς ἀνθρώποις ὁ φιλόανθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου·
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ
» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σω-
» τηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τὰς οὐρανίους διαβάς πύλας ἐν πνεύματι, μαθητευθεὶς τῷ ὑπὲρ τρεῖς οὐρανοὺς
φθάσαντι, Ἀποστόλω Διονύσιε τῶν ἀρρήτων, ἐπλουτίσθης πᾶσαν γνῶσιν καὶ
κατηύγασας, τοὺς ἐν σκότει ἀγνωσίας πρὶν καθεύδοντας· διὸ κρᾶζομεν· Χαίροις
πάτερ παγκόσμιε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος ἐξ ἀνθρώπων ἀρεταῖς χρηματίσας, ὁ μέγας Διονύσιος πᾶσαν, ὡς ὑπόπτερος
ἐμυήθη τὸν νοῦν τὴν οὐράνιον γνῶσιν· διὸ ἄσμασιν ὡς ἄγγελον τιμήσωμεν, βοῶντες
πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα·

Χαῖρε· ὁ γνοὺς Χριστὸν διὰ Παύλου· χαῖρε πολλοὺς πρὸς Χριστὸν ἐπιστρέψας.

Χαῖρε πολυθέου σκηνῆς ὀλετήριον· χαῖρε θεογνώστου βουλῆς σκοπευτήριον·

Χαῖρε βίβλος θεοχάρακτος, μυστηρίων θησαυρέ· χαῖρε πίναξ θεομόρφωτε, καὶ
διόπτρα οὐρανοῦ·

Χαῖρε, ὅτι τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου κατεῖδες· χαῖρε, ὅτι προθύμως δι' αὐτὸν σφαγιάζη·

Χαῖρε πηγὴ, βλυστάνουσα ἄφεςιν· χαῖρε ῥάνις, κοιλαίνουσα ἄνοιαν·

Χαῖρε ὁδὸς ἀπλανῆς σωτηρίας· χαῖρε φραγμὸς ἀσεβῶν παροδίας·

Χαίροις, Πάτερ, παγκόσμιε.

Συναξάριον

Τῆ Γ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Στίχ. Τέμνη κεφαλῆν· καὶ τὸ λοιπὸν ὡς μέγα!

Ἄρας γὰρ αὐτήν, Διονύσιε, τρέχεις.

Τμηθεὶς, Διονύσιε, τρίτη κεφαλῆν θέες αἴρων.

Οὗτος, πλούτῳ καὶ δόξῃ καὶ συνέσει καὶ σοφίᾳ τῶν ἀπάντων ὑπερέχων, τῶν ἐν τῷ
Ἀρείῳ Πάγῳ βουλευτῶν εἷς ἦν· καὶ ἀγρευθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Παύλου καὶ
βαπτισθεὶς, χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος, τὰ ἀπόρρητα μνηθεὶς ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἱεροθέου
καὶ συγγράμματα καταλελοιπῶς παράδοξα, θαυμαστά τε καὶ ὑψηλότατα, ὧν ἐνὸς
τέως μνημονεῦσαι ἐπικαιρότατον.

Γενόμενόν με, φησί, ποτέ κατὰ τὴν Κρήτην, ὁ ἱερός ἐξεναγώγησε Κάρπος, ἀνὴρ, εἰ καὶ τις ἄλλος, διὰ πολλὴν καθαρότητα νοῦ, πρὸς θεοπτίας ἐπιτηδειότατος· καὶ γὰρ οὐδὲ ταῖς τῶν ἁγίων Μυστηρίων τελεταῖς ἐπεχείρει, μὴ πρότερον αὐτῷ κατὰ τὰς προτελείους εὐχὰς ἱερᾶς καὶ εὐμενοῦς ὀράσεως ἐπιφαινομένης. Ἔλεγεν οὖν, ὅτι, λελυπηκότος αὐτὸν ποτὲ τῶν ἀπίστων τινός (ἢ λύπη δὲ ἦν, ὅτι τῆς Ἐκκλησίας ἐκεῖνος τινὰ πρὸς τὸ ἄθεον ἀπεπλάνησεν), ἔτι τῶν Ἰλαρίων αὐτῷ ἡμερῶν τελουμένων, δέον ἀμφοτέρων ἀγαθοπρεπῶς ὑπερεύξασθαι, καὶ Θεὸν Σωτῆρα συλλήπτορα λαβόντα, τὸν μὲν ἐπιστρέψαι, τὸν δὲ ἀγαθότητι νικῆσαι· καὶ μὴ διαλιπεῖν νοουθετοῦντα διὰ βίου παντός, καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν θείαν αὐτοὺς ἀγαγεῖν γνῶσιν· ἀλλ' ὅγε μὴ πρότερον τοῦτο παθῶν, οὐκ' οἶδ' ὅπως τότε πολλὴν δυσμένειαν καὶ πικρίαν ἐνστάξας τῇ ψυχῇ, κατέδαρθε μὲν οὕτω κακῶς ἔχων· ἐσπέρα γὰρ ἦν. Περὶ δὲ μέσας νύκτας, εἰώθει γὰρ εἰς τὸν δετὸν καιρὸν αὐτὸς ἀφ' αὐτοῦ πρὸς τοὺς θεοὺς ὕμνους ἐγρηγορέναι, διανιστάμενος· ἐστῶς δὲ ὅμως εἰς τὴν θείαν ὁμίλιαν, οὐκ εὐαγῶς ἠνιάτο καὶ ἐδυσχέραιεν, οὐκ εἶναι δίκαιον λέγων, εἰ ζῶεν ἄνδρες ἄθεοι καὶ διαστρέφοντες τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας· καὶ ταῦτα λέγων, ἐδεῖτο τοῦ Θεοῦ πρηστῆρι τινὶ τὰς ἀμφοτέρων εἰς ἅπαξ ἀνηλεῶς ἀποπαῦσαι ζωάς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔλεγε δόξαι ἰδεῖν ἄφνω τὸν οἶκον, ἐν ᾧ περ εἰστήκει, διαδονηθέντα πρότερον καὶ ἐκ τῆς ὀροφῆς εἰς δύο μέσον διαιρεθέντα καὶ τινα πυρὸς φλόγα πολύφωτον ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ ταύτην (ἐδόκει γὰρ λοιπὸν ὑπαιθρος ὁ τόπος) ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χώρου μέχρις αὐτοῦ καταφερομένην. Τὸν δὲ οὐρανὸν αὐτὸν διαπεπετασμένον καὶ ἐπὶ τῷ νώτῳ τοῦ οὐρανοῦ τὸν Ἰησοῦν, ἀπείρων αὐτῷ ἀνθρωποειδῶς παρισταμένων Ἀγγέλων· καὶ ταῦτα μὲν ἄνωθεν ὀρᾶσθαι καὶ αὐτὸν θαυμάζειν.

Κάτω δὲ κύψας ὁ Κάρπος, ἰδεῖν ἔφη καὶ τὸ ἔδαφος αὐτὸ πρὸς ἀχανές τι χάσμα καὶ σκοτεινὸν διερρήγμένον· καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐκεῖνους, οἷς ἐπηράτο, πρὸ αὐτοῦ, κατὰ τὸ στόμιον ἐστηκέναι τοῦ χάσματος, ὑποτρόμους, ἐλεινοὺς, ὅσον οὐπω καταφερομένους ὑπὸ τῆς τῶν οἰκειῶν ποδῶν ἀστασίας. Κάτωθεν δὲ ἀπὸ τοῦ χάσματος ὄφεις ἀνέρπειν· καὶ περὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ὑποκινουμένους, ποτὲ μὲν ἀποσύρειν, ἐπανειλουμένους ἅμα καὶ ἐπιβαροῦντας καὶ ἔλκοντας· ποτὲ δὲ τοῖς ὁδοῦσι καὶ τοῖς οὐραίοις ὑποτύφοντας καὶ ὑπογαργαλίζοντας καὶ διὰ παντός εἰς τὸ ἀχανές ἐμβαλεῖν μηχανωμένους καὶ διαδοноῦντας ἅμα καὶ ὑποθοῦντας καὶ παίοντας. Ἐδόκουν δὲ εἶναι πρὸς τὸ πεσεῖν ἐκεῖνοι, τὰ μὲν ἐκόντες, τὰ δὲ καὶ ἄκοντες, ὑπὸ τοῦ κακοῦ βιαζόμενοι, κατ' ὀλίγον ἅμα καὶ πειθόμενοι.

Ἔλεγε δὲ αὐτὸν ὁ Κάρπος ἠδεσθαι κάτω βλέποντα, τῶν ἄνω δὲ ἀμελεῖν· δυσχεραίνειν δὲ καὶ ὀλιγωρεῖν, ὅτι μὴ ἤδη πεπτώκασιν· καὶ τῷ πράγματι πολλάκις ἐπιθέμενον καὶ ἀδυνατήσαντα, ἀχθεσθῆναι καὶ ἐπαράσασθαι· καὶ ἀνανεύσαντα μόλις, ἰδεῖν μὲν αὐθις τὸν οὐρανόν, ὥσπερ καὶ πρότερον ἐωράκει, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἐλεήσαντα τὸ γινόμενον, ἐξαναστήναι τοῦ ὑπερουρανοῦ θρόνου καὶ ἕως αὐτῶν καταβάντα καὶ χεῖρα ἀγαθὴν ὀρέγειν· καὶ τοὺς Ἀγγέλους αὐτῷ συνεπιλαμβανομένους ἄλλοθεν ἄλλον ἀντέχεσθαι τοῖν ἀνδροῖν καὶ εἰπεῖν τῷ Κάρπῳ τὸν Ἰησοῦν, τῆς χειρὸς ἤδη προτεταμένης· «Παῖε κατ' ἐμοῦ λοιπόν· ἔτοιμος γὰρ εἰμι καὶ αὐθις καὶ πολλάκις ὑπὲρ ἀνθρώπων ἀνασφωζομένων παθεῖν, καὶ προσφιλές μοι τοῦτο, μὴ ἄλλων ἀμαρτανόντων· πλὴν ὅρα, εἰ καλῶς ἔχει σοὶ τὴν ἐν τῷ χάσματι καὶ μετὰ τῶν ὄφεων μονήν, ἀνταλλάξασθαι τῆς μετὰ Θεοῦ καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ φιλανθρώπων Ἀγγέλων».

Αὐτὸς τοίνυν καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως ἐρμηνεύσας τὸν τύπον, μετὰ ταῦτα καταλαβὼν τὰ Ἑσπέρια μέρη, ἐπὶ τῆς βασιλείας Δομετιανοῦ, καὶ πολλὰ

θαύματα ἐπιδειξάμενος ἐν Παρισίῳ τῇ πόλει, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμενται· καὶ αὐτὴν ἰδίαις χερσὶν ὑποδεξάμενος, μέχρι δύο μιλίων ἐβάδισε, θαῦμα τοῖς ὀρθῶσιν ἐνστησάμενος· καὶ οὐ πρότερον ταύτην ἀνῆκε, πρὶν ὅτε γυναικὶ ὀνόματι Κατούλα ὑπαντήσας καὶ κατὰ θεῖαν πάντως συσχεθεὶς πρόνοιαν, ταῖς ἐκείνης παλάμαις οἶά τινα θησαυρὸν ἐναπέθετο. Ὡσαύτως Ῥουστικὸς καὶ Ἐλευθέριος κατατομῶνται, οἱ αὐτοῦ φοιτηταί, καὶ σὺν τῷ μαρτυρικῷ σώματι τοῦ ἱεροῦ κήρυκος, τὰ τῶν Ἁγίων σώματα ρίπτονται θηρσὶ βορὰ καὶ ὀρνέοις προκείμενα. Πιστῶν δέ τινες τὰ τῶν Ἁγίων λαμβάνουσι λείψανα καὶ ἐν τῷ ἀφανεῖ κατατίθενται, διὰ τὸν ἐπικείμενον φόβον τῶν δημίων. Κάκεινων ἀπαλλαγέντων, ἐν τινὶ τὰ τῶν Μαρτύρων λείψανα ἢ μακαρία Κατούλα δομήματι κατατίθησι, τρίτην τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς ἄγοντος.

Ἦν δὲ κατὰ τὸν σωματικὸν τύπον, τὸ μέγεθος μέσος, ἰσχνός, λευκός, ὑπόχρος, ὑπόσιμος τὴν ῥίνα, τὰς ὀφρῦς συνεσπασμένος, κοῖλος τοὺς ὀφθαλμούς, ὠτα μεγάλα ἔχων, πολίος, κομήτης, μετρίως βαθυνόμενος τὴν ὑπὴν, ἀραιὸς τὴν ἔκφυσιν τοῦ γενείου, ἡρέμα προγὰστωρ, μακροδάκτυλος ταῖς χερσίν. Ἡ δὲ σύναξις αὐτοῦ τελεῖται ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ῥουστικοῦ καὶ Ἐλευθερίου.

Στίχ. Ἐλευθέριον καὶ Ῥουστικὸν τὸ ξίφος

Ἐλευθέρους τίθησι καὶ τῶν γηίνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Θεοκτίστου.

Στίχ. Κτίστη σέβας δούς Θεόκτιστος, οὐ κτίσει,

Χαίρων κεφαλῆς τὴν ἀφαίρεσιν φέρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου, ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ὀκτὼ Μαρτύρων.

Στίχ. Διονύσιος σὺν συνάθλων ὀκτάδι

Ζόφου μεταστάς, φωτὸς οἰκεῖ χωρίον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῶν χρόνων Οὐαλεριανοῦ καὶ Γαληίνου τῶν βασιλέων· καὶ προσαχθεὶς Αἰμιλιανῷ τῷ ἡγεμόνι καὶ μὴ πεισθεὶς, ὑπερορία καταδικάζεται· εἶτα δημεύεται καὶ λιθάζεται, πλείονα παθὼν ὧν ὑπέμεινε πρόην ἐπὶ Δεκίου ἐν τῇ Λιβύῃ. Κατακλεισθεὶς οὖν ἐν αὐχμηρῷ τόπῳ, σὺν Φαύστῳ καὶ Γαίῳ καὶ Πέτρῳ καὶ Παύλῳ καὶ ἑτέροις τέσσαρσιν, καὶ πάντες ὁμοῦ ἐγκαρτερήσαντες ἐπὶ δώδεκα χρόνοις, ἐτελειώθησαν ἐν καλῇ ὁμολογίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Θεαγένους.

Στίχ. Ὡς ἦλθεν ἐν χρῶ τῆς πυρᾶς Θεαγένης,

Εἰσῆλθεν αὐτὴν, οὐ ταραχθεὶς τῇ θεᾷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Θεοτέκνου.

Στίχ. «Ἄπαξ ἐλεύσθην» καὶ Θεότεκνος λέγει,

Ὡς Παῦλος εἶπε, πρὸς Κορινθίους γράφων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀδαύκτου.

Στίχ. Ξίφει θανών, Ἄδαυκτε Μάρτυς Κυρίου,

Σὺν Μάρτυσι ζῆς, καὶ Θεὸν ζῶντα βλέπεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χοζεβίτου, Ἐπισκόπου Καισαρείας.

Στίχ. Ῥωσθεὶς ἀπείρων πειρατηρίων βίου,

Ἰωάννης ἄπειρα λήψεται γέρα.

Οὗτος ὁ ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, Θηβαῖος ὑπῆρχε τῆς κατ' Αἴγυπτον χώρας· δεξιόμενος δὲ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν Μοναχῶν παρὰ τοῦ πάππου αὐτοῦ καὶ συνταξάμενος τῷ γέροντι, τοὺς ἁγίους τῶν Ἱεροσολύμων κατέλαβε τόπους. Εἶθ' οὕτως ἀπελθὼν πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ καὶ συνταξάμενος τῷ γέροντι, ἐξῆλθε τῆς Μονῆς καὶ ἐν κρημνώδει τόπῳ καὶ δυσβάτῳ εὐρῶν μικρὸν σπήλαιον, ἐν αὐτῷ κατώκησε, τρεφόμενος ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἀκροδρύων. Τοῦτον ὁ Θεὸς βουλόμενος δοξάσαι, ἐφανερώσεν οὕτως.

Ἀνανίας τις, Ἀσκητὴς μέγας καὶ περιβόητος, ἦν ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις κατοικῶν· προσήχθη δὲ τινος πλουσίου υἱὸς τῷ μεγάλῳ τούτῳ ἀνδρὶ, ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου ὀχλούμενος· οὐ προσεδέχθη δέ, προτρεψαμένου τοῦ Ὁσίου, ἐκ ταπεινώσεως πάντως, ἐπὶ τὸ ἐνδότερον μᾶλλον τοῦ τόπου εἰσελθεῖν καὶ τὸν Αἰγύπτιον Ἰωάννην ἐπιζητῆσαι. Ὡς οὖν οἱ ἀποσταλέντες εὔρον ὄν ἐζήτουν καὶ ἀπήγγειλαν δι' ὃ παρεγένοντο, πρῶτον μὲν οὐκ ἐπέιθετο προσεύξασθαι· ὀχληθεὶς δὲ προσηύξατο· καὶ στραφεὶς λέγει πρὸς τὸ δαιμόνιον· Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκάθαρτον πνεῦμα, οὐκ ἐγώ, ἀλλὰ Ἀνανίας ὁ τοῦ Θεοῦ δοῦλος, διακελευεταί σοι ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ παιδός. Ταῦτα ἀκοῦσαν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα παρὰ τοῦ ἁγίου, ἐξῆλθε· καὶ γέγονεν ὁ παῖς ὑγίης· καὶ ἐπεὶ τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος διαβόητον τοῦτον εἰργάσατο, ἐπέισθη καὶ μὴ βουλόμενος, τὴν τοῦ Ἐπισκόπου δέξασθαι χειροτονίαν ἐν Καισαρείᾳ.

Ὅτε δὲ οὐ συνεχωρεῖτο τὸν ἡσύχιον βίον καὶ εἰρηνικὸν μετέρχεσθαι, τὴν Καισάρειαν καταλείψας, πρὸς τὴν ἔρημον παλινδρομεῖ. Ἄλλ' οὐκ ἔλαθε τὸ γηπόνον ὁ θησαυρός· παιδίον γὰρ ἔχων σμικρότατον, ὑπὸ ἀκαθάρτου καὶ τοῦτο ὀχλούμενον πνεύματος, σπυριδίῳ ἐνθεὶς καὶ βοτάναις ἄνωθεν καλύψας, τέθεικεν ἐν χρῶ τῆς τοῦ ἁγίου θυρίδος, κάκειθεν ὄχετο. Κλαυθυρίσαντος οὖν τοῦ παιδός, ἀναστὰς ὁ ἅγιος καὶ ἰδὼν, ἐπέγνω τὸ ἐμφωλεῦον αὐτῷ ἀκάθαρτον πνεῦμα· καὶ φυγαδεύσας τοῦτο, ὑγίωσε τὸν παῖδα· ἀλλ' οὐκ ἠρέμησεν ὁ φυγὰς.

Σχῆμα γὰρ ὑποδὺς ἀνθρώπου καὶ ἐπὶ κρημνώδους καὶ δυσβάτου τόπου τὸν ἅγιον εὐρῶν, προσέπεσε τοῖς τούτου ποσίν, εὐλογίαν, ὡς δῆθεν, ἐπιζητῶν. Τὸ ἀθρόον οὖν τῆς ὄψεως ὁ τοῦ Θεοῦ δοῦλος καταπλαγείς, τῶν ποδῶν αὐτοῦ συμπλακέντων, πρὸς τὸν ἔσχατον τοῦ κρημνοῦ ἀπερρίφθη πυθμένα, κατὰ κεφαλῆς πεσών· οὐδὲν δ' ἔτι ὁ βροτοκτόνος ἐκ τούτου ἀπάνατο· ἔμεινε γὰρ ὁ ἅγιος, τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι, ἀβλαβής.

Εἶθ' οὕτως ἀνδροφόνῳ ληστῇ τὸν τοῦ Θεοῦ δοῦλον ἐκδέδωκε. Τοῖνυν καὶ ποτὲ μὲν ὑπ' αὐτοῦ ἐτύπτετο, ποτὲ δὲ καὶ ὁ περιεβέβλητο ἔνδυμα ἀφηρεῖτο, καὶ τὴν καλύβην ἀνεπίμπρα ὁ τύραννος. Οὕτω δὲ πάσῃων ὁ ἅγιος, τοῦτο μόνον καθ' ἑαυτὸν ἔλεγεν· «Ὡς εἶπερ, ὦ Κύριε, ἀρεστά σοι ταῦτα, εὐχαριστῶ σοι». Ἦκουσεν ἐξ οὐρανοῦ ὁ Κύριος· καὶ κρατηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος τοῦ ληστοῦ, καὶ φόνῳ δεινῷ τὴν ψυχὴν ἀπορρήξαντος, οὐ μικρᾶς ἀνέσεως ὁ τοῦ Θεοῦ δοῦλος τετύχηκεν· ἀλλ' οὐκ ἐπαύσατο καὶ πάλιν ὁ δόλιος ὀρύσσων κατ' αὐτοῦ.

Διερχομένου γάρ ποτε τοῦ ἀγίου πρὸς ἐπίσκεψιν ἀδελφῶν, γυνὴ τις κατὰ πάροδον ἐντυχοῦσα τῷ ἀγίῳ καὶ τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ ἐπιλαβομένη, παρεκάλει μὴ ἀπαξιῶσαι προσαναβῆναι ἐν ᾧ αὕτη κατόκει δωματίῳ, ἐφ' ᾧ, εἰσελθόντος, ἀρύσασθαι τὸν ἐκ τούτου ἀγιασμόν. Ὡς οὖν ὁ ἅγιος δυσωπηθεὶς κατένευσε, καὶ εἰσῆλθεν, ἡ ἄνομος καὶ βέβηλος μαινάς, τὰς θύρας κλείσασα, πᾶν μέλος αὐτῆς ἀπεγύμνου· κάκεινα ἢ ἀναιδῆς καὶ μιὰρὰ ἔπραττεν, ἄπερ μηδὲ θέμις εἰπεῖν, πειρωμένη μολῦναι τὸν ἀμόλυντον· ἀλλ' ὁ ἀδαμάντινος οὗτος, τὸ τοῦ δαίμονος ὄργανον καταβαλὼν καὶ ἀπώσάμενος, ἐξῆλθεν ἀβλαβῆς.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰωάννης, ἀκούσας περὶ τινος ἀσκητοῦ Μαρκιανοῦ, διαβεβοημένου τοῖς πᾶσιν, ἐπόθει θεάσασθαι αὐτόν. Ὅτε δὲ ἔφθασεν ὑπὸ δεσμόν πεσεῖν, τοῦ μὴ ἐξελεῖν τοῦ σπηλαίου, κἂν ἀπαραίτητόν τι παρεμπέση, αὐτὸς ἑαυτὸν δεσμήσας, τὸν δεσμόν διαρρήξαι οὐκ ἠνέσχετο. Ἀλλ' ὅποιον παράδοξον ἢ παντέφορος πρόνοια κἀνταῦθα οἰκονομεῖ! Ἄγγελος μετάρσιον ἄρας τὸν Μαρκιανὸν ἐκ τοῦ κελλίου αὐτοῦ, ἀσοφῆτι ἐν τῷ ἄντροφ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου κατόκισε.

Συνελθόντων οὖν ἀμφοτέρων καὶ ἀσπασαμένων καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους πνευματικῆς ὁμιλίας εἰς κόρον ἐμφορηθέντων καὶ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τὸν τελευταῖον τῆς εὐχαριστίας προσεπιπλέξαντος λόγον καὶ οὕτως εἰπόντος· «Δόξα τῷ ἀγίῳ Θεῷ, τῷ καταξιώσαντί με τὸν ποθεινότατόν μου ἰδεῖν Μαρκιανόν», ἐξαίφνης ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου ἀναρπασθεὶς ὁ Μαρκιανός, ἐξ ὀφθαλμῶν γέγονε τοῦ μακαρίου Ἰωάννου. Τοῦτο δὲ εἰς λογισμοὺς διαφόρους τὸν ἅγιον ἐνέβαλε, καὶ διστάζων ἦν. Τοῖς λογισμοῖς οὖν μαχόμενος καὶ τοῦ δεσμοῦ καταφρονήσας, ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου καὶ τὴν πρὸς τὸ Μαρκιανὸν κελλίον ἄγουσαν ὁδὸν ᾤδευε· τῷ γὰρ μεγέθει τοῦ θαύματος ἐκπλαγεὶς, φάντασμα ὑπέλαβεν εἶναι τὸ γεγονός. Ὡς οὖν ἀπῆλθε, καὶ ἐξ ὀνόματος καλοῦντα τὸν ὄσιον Μαρκιανὸν ἠκηκόει, καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐπίδημίας ὁ μακάριος Ἰωάννης ἀνέμαθε, χαίρων ἦν τὴν καρδίαν καὶ ἀγαλλόμενος· διὰ τοῦτο καὶ πάλιν ἀσπασαμένων καὶ εὐχαριστήριον δόξαν τῷ Θεῷ προσαγαγόντων, οἴκαδε πάλιν ὑπέστρεφε.

Καὶ τί μοι τὰ πολλὰ λέγειν· οὗτος καὶ δαιμόνια ἐξ ἀνθρώπων οὐκ ὀλίγα ἀπήλασε· καὶ νοσήματα ἀνίατα ἐθεράπευσεν· ὕδατα ἐν διαφόροις τόποις ἀναβλύσαι πεποίηκεν· ὀχετοὺς ἐξ οὐρανοῦ δι' εὐχῆς πολλακίς κατήγαγε· καὶ ἄλλα πολλὰ σημεῖα ὁ Θεὸς διὰ τούτου εἰργάσατο. Καὶ μετὰ ταῦτα τὴν τιμίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθησιν, ἐν εἰρήνῃ καὶ γῆρα καλῷ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ὡς ὄμβρος οὐράνιος, ἐν γῆ διψώση τὰ σὰ διδάγματα, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, ἀεὶ ποθοῦσας καταπαινέουσι, καὶ ἀκορέστως βοᾶν ἐκδιδάσκουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοήσει θεόφρονι, τοὺς ἀσωμάτους Νόας διέγραψας· καὶ τὰς τούτων παμμάρκαρ, ὑμνολογίας ἔνθους γενόμενος, τὴν Ἐκκλησίαν ὑμνεῖν ἐξεπαίδευσας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, τοῦ παναγίου ὄφθης εὐάρμοστον, καὶ τὰς τούτου ἐμπνεύσεις, καὶ φανερώσεις προφητικώτατα, προαγορεύων, ἐβόας γηθόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἴδου νῦν πεπλήρωται, τοῦ Ἡσαΐου ἢ προαγόρευσις· ἐν γαστρὶ γὰρ Παρθένε, τὸν Θεὸν Λόγον ἔσχες, καὶ τέτοκας τὸν Ζωοδότην, ᾧ πάντες κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Διαφανὲς ὡς ἔσοπτρον, γεγονῶς Διονύσιε, καὶ χωρητικόν, τῶν καθαρῶν ἐμφάσεων, τὸν νοῦν ἐργασάμενος, δι' ἀρετῆς πανόλβιε, τὰς μαρμαρυγὰς, τῶν ὑπὲρ νοῦν λαμπηδόνων, δεχόμενος ἐβόας· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀφθονωτέρα χάρις σου, ἐξεχύθη τοῖς χεῖλεσιν· ὅθεν τὰς ἐνθέους, διδαχὰς παρέθηκας, τὴν τούτων διάνοιαν, ὑπερφῶς ἡμῖν ἐξαπλῶν, καὶ διατρανῶν, καὶ τηλαυγῶς ἀναπτύσσων, τοῖς πίστει μελωδοῦσιν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γνωριμωτέρα γέγονε, διὰ σοῦ Διονύσιε, ἢ τῶν Ἀθηνῶν πανευκλεῆς Μητρόπολις, Χριστῷ προσενέγκασα, σὲ ἀπαρχὴν πανιερὸν, τῷ Παμβασιλεῖ, διηνεκῶς μελωδοῦντα· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ Πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας, τὰς οὐλὰς ἐξάλειψον· Υἱὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν ἐξουσίαν ἔχοντα, τοὺς πεπεδημένους ταῖς σειραῖς τῶν πταισμάτων, εὐκόλως ἀνιέναι, τῶν δεσμῶν τῶν ἀλύτων, τὸν μόνον εὐεργέτην, καὶ μόνον ζωοδότην.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ
» κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδόν· Τὸν Δημι-
» ουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε,
» ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἁγίων Ἀποστόλων ἀξιωθείς, θεατὴς χρηματίσαι καὶ σύμπονος, συγκοινωνός, γέγονας τῆς δόξης καὶ σὺν αὐτοῖς, ἐπὶ τὴν θεάν ἔσπευσας, σώματος τοῦ ὄντως ζωαρχικοῦ, τῆς μόνης Θεοτόκου, καὶ σεβασμιωτάτης· ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τῆς θείας βασιλείας ἐν οὐρανοῖς, κληρονόμος ἐγένου ὡς ἔννομος, ἀρχιερεύς, Πάτερ ὡς ἀήττητος ἀθλητής, ἱερωσύνης χρίσματι, αἷμα συγκεράσας μαρτυρικόν· διὸ διπλοῦς στεφάνους, ἀπειλήφας ἀξίως, ἱερομύστα Διονύσιε.

Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, Ἱεράρχα σοφὸν Διονύσιε, διὰ παντός, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἐκ πειρασμῶν, τοὺς εὐσεβῶς ὑμνοῦντάς σε, μύστα τῶν ἀρρήτων θεωριῶν, ὡς τῆς κρυφιομύστου, καὶ θεαρχικωτάτης, ἱεροφάντης ἀγαθότητος.

Θεοτοκίον.

Νικῶσαν τὰς αἰρέσεις νεανικῶς, τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν ἀνάδειξον, ἦν ὁ Χριστός, αἷματι τιμίῳ τῷ ἑαυτοῦ, ὡς ἀγαθὸς ἐκτήσατο, Κεχαριτωμένη ὁ σὸς Υἱός· καὶ σῶσον ἐκ κινδύνων, καὶ τῆς ἐπικρατείας, τῆς κατεχούσης ἡμᾶς λύτρωσαι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλά-
» γη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σω-
» ματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέ-
» ρα τῶν οὐρανῶν· διὸ σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ
» ἀνθρώπων, ταξιαρχία μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Τῷ Παύλῳ Διονύσιε, τῷ κλεινῷ κορυφαίῳ, μαθητευθεὶς πανόλβιε, ὑπ' αὐτοῦ ἐμυθήης, τῶν ἀποκρύφων τὴν γνῶσιν· ὅθεν σε καὶ λαμπτήρα, τῇ Ἐκκλησίᾳ τίθησιν, Ἀθηνῶν προχειρίσας, τῆς εὐσεβοῦς, Ἱεράρχην πόλεως· ἦν φυλάττοις, ὀρθοδοξοῦσαν πάνσοφε, σαῖς εὐχαῖς θεοκῆρυξ.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ σεπτῇ κοιμήσει σου, Παναγία Παρθένε, παρῆν ὁ Διονύσιος, σὺν τῷ Ἱεροθέῳ, καὶ Τιμοθέῳ τῷ θείῳ, ἅμα τοῖς Ἀποστόλοις, ἕκαστος ὕμνον ᾄδοντες, πρόσφορον τῇ σῇ μνήμῃ· μεθ' ὧν καὶ νῦν, πᾶσα γλῶσσα βρότειος ἀνυμνεῖ σε, τὴν τοῦ Θεοῦ λοχεύτριαν, καὶ τοῦ κόσμου προστάτιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'. Γερμανοῦ.

Ἐν ἱερεῦσι καὶ Μάρτυσι διαπρέψας Ὅσιε, πιστὸς ἀνεδείχθης Ποιμὴν, τοῦ Χριστοῦ πῶν τὸ ποτήριον· διὸ ἐν ἑκατέροις εὐαρεστήσας αὐτῷ τῷ Χριστῷ, πρέσβευε ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, σὺν τοῖς ἄνω Λειτουργοῖς, ἐν φωτὶ νῦν ἀυλιζόμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ἄπασαν ἔξωσον Δέσποινα, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, ῥαθυμίαν ἀμέλειαν, ἀκηδίαν ἄνοιαν, ἀσωτίαν ἀσέλγειαν, ἀντιλογίαν ἀνηκοΐαν δεινήν, τῶν προσταγμάτων τοῦ Θείου Πνεύματος· πᾶσαν πρὸς τούτοις δέ, ἀπληστίαν ἄγνοιαν, ἀσυμπαθῆ, τρόπον ἀσυνείδητον, γνώμην καὶ σῶσόν με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίω.

Ἄναρχε Λόγε τοῦ Πατρὸς ὃ Υἱέ μου, καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονε, πῶς τὰς σὰς ἀχράντους παλάμας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἢ τοσαύτη σου νῦν, πτωχεία ὑπεράγαθε; παρισταμένη τῇ σῇ σταυρώσει, ἀνεβόα ἢ πανάμωμος.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία,

ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὡρα, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Δ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν

Ἱεροθέου, Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ΄.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ὁ φωτειδέστατος Χριστοῦ, ἔρωσ καὶ θειότατος, τὴν σὴν ψυχὴν κατελάμπρυνε, καὶ τὴν διάνοιαν, γλυκυτάτῳ φέγγει, εὐσεβῶς ἐπύρσευσε, καὶ πᾶσαν αἰσθητὴν ἡδυπάθειαν, ὡς πῦρ κατέφλεξεν, οὐρανίων ἐπιλάμψεων, ἐκτελέσας, δοχεῖον πανέντιμον.

Ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν σῶν, λόγων Ἱερόθεε καὶ τῶν σοφῶν ἀποδείξεων, ἢ παναρμόνιος, καὶ ἀκριβεστάτη, ἀγωγή καὶ μέθοδος, ἐπιστημονικῆς διαθέσεως, καρπὸς γνωρίζεται, καὶ φωτίζει τοὺς προστρέχοντας, καὶ σοφίζει, τοὺς ἀναγινώσκοντας.

Τὸ περιφανέστατον τῶν σῶν, συνταγμάτων Ὅσιε, περὶ τὰ θεῖα θεάματα, ὁ Διονύσιος, ὁ πολὺς τὰ θεῖα, τοῖς πιστοῖς ἐκήρυξε, καὶ τὸ ὑπερφυῆς τῶν δογμάτων σου· μεθ' οὗ δυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἢ εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε πανύμνητε Μωσῆς, τὸ ἐν σοὶ μυστήριον, προφητικοῖς εἶδεν ὄμμασι, βάτον τὴν ἄφλεκτον, καίπερ καιομένην, πῦρ γὰρ τῆς Θεότητος, τὴν μήτραν σου Ἄγνη οὐ κατέφλεξε· διὸ αἰτουμέν σε, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, παράσχου τοῖς δούλοις σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὃ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Τοῦ Παύλου ἠλίευσαι, ταῖς θεηγόροις πλοκαῖς, καὶ ὄλος γεγένησαι, ἱερωμένος Θεῶ, σοφὴ Ἰερόθεε· σὺ γὰρ φιλοσοφίας, ταῖς ἀκτῖσιν ἐκλάμπων, ὥφθης θεολογίας, ἀκριβοῦς ὑποφήτης· δι' ἧς μυσταγωγούμεθα, Πάτερ τὰ κρείττονα.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὡς σύνηθες,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὴν φωσφόρον σου, παμμάκαρ, μνήμην σέβω. Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τὸν οὐρανοφοίτην μυσταγωγόν, θεόληπτον Παῦλον, τὸν τοῦ κόσμου σαγηνευτὴν, διδάσκαλον ἔχων θεωρίας, τῆς ἀνωτάτω μύστης γέγονας.

Ἦ πνευματοκίνητος ἐμφανῶς, τοῦ Παύλου σε γλῶσσα, φθεγγομένη τὰ τοῦ Θεοῦ, μυστήρια μάκαρ περιέσχε, καὶ θεηγόρον ἀπειργάσατο.

Νυττόμενος πόθῳ πνευματικῶ, καὶ θείοις λογίοις, ἐν συνέσει προσομιλῶν, τῷ πάντων Δεσπότη πανιέρους, θεολογίας ἀνατέθεικας.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς αἰδίου θεοπρεπές, δοχεῖον Παρθένε, γενομένη καὶ καθαρὸν, κηλίδων με πάσης ἁμαρτίας, καὶ μολυσμάτων πλῦνον Δέσποινα.

Ῥδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὡς ἱερολογουῖντα, τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ τῆς εὐσεβείας τὸν λόγον ἀνακηρύττοντα, πάντες τιμῶμέν σε, χαρμονικῶς συνελθόντες, μάκαρ Ἱερόθεε, καὶ μακαρίζομεν.

Συντονία καὶ νεύσει, καὶ θεϊκῶ ἔρωτι, πρὸς τὸν εὐεργέτην τῶν ὅλων ἀνατεινόμενος, τὸν νοῦν ἐλάμπρυνας, μαρμαρυγαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, καὶ ψυχὴν ἐφαίδρυνας, μακαριώτατε.

Φερωνύμως ἐκλήθης, καὶ ἱερὸν ἔνθεον, καὶ ἡγιασμένον θεόφρον ὄφθης ἀνάθημα, τῷ Παντοκράτορι, καὶ Ποιητῇ τῶν αἰώνων, καὶ ναὸν ἐκόσμησας, τὸν ἐπουράνιον.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὃ τανύσας, καὶ τὸν τῆς γῆς ἄχραντε, γύρον ὃ κατέχων τὰ πάντα φύσει Θεότητος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου, σωματικῶς κατεσχέθη, καὶ πιστοῖς σε στήριγμα, πᾶσιν ἀνέδειξεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς
» Ἐκκλησίας δομῆτορ σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ
» τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στή-
» ριγμα, μόνε φιλόανθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Πᾶσαν ἠρδευσας τὴν οἰκουμένην, ὥσπερ νάμασι ταῖς διδαχαῖς σου, τῆς εὐσεβείας ἐκβλύζων τὰ δόγματα· ἢ τῆς ζωῆς γὰρ πηγῇ, ὃ Χριστὸς ἐν σοί, ἐπανεπαύσατο ὃ Ἱερόθεε· Πάτερ ὅσιε, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρί σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μετένηκεν, ὃ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἦ ἀμίαντος ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἢ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι! τέκνον μου· πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

Ὡδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ῥητορικαῖς, θεηγορίαῖς ἐλάμπρυνας, τὰς χορείας, μάκαρ Ἱερόθεε, τὰς τῶν πιστῶν, καὶ τὸν ἱερὸν, σύλλογον θεόφρον, τῶν Ἀποστόλων κατηύφρανας, ἐκστάσει θειοτέρῃ, κεκρημένος καὶ ψάλλων· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Ὅλος Θεῶ, ἱερωμένος γεγένησαι, ὀλοτρόπως, μάκαρ ἐξιστάμενος, ταῖς πρὸς αὐτὸν θεολογικαῖς, ἱερολογίαις, Ἱεροφάντορ θεόληπτε· καὶ θεῖος ὕμνολόγος, καὶ σοφὸς θεηγόρος, τοῖς παροῦσιν ἐμφρόνως κρινόμενος.

Νῦν καθορῶν, Πάτερ τὰ θεῖα τρανότερον, παρελθόντων, πάντων ἱερώτατε, τῶν αἰνιγμάτων καὶ τῶν σκιῶν, ταῖς ἀληθεστάταις, τῆς θεοπτείας ἐμφάσεσι, δυσώπησον σωθῆναι, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν Θεόν, τὸν ἀχωρήτως χωρούμενον, ἐν κοιλίᾳ, Πάναγνε ἐχώρησας, ὡς καθαρὰ καὶ παρθενικαῖς, καθωραϊσμένη, φαιδρότησιν ἀειπάρθενε· διό σε Θεοτόκον, ἀληθῶς εὐφημοῦμεν, καὶ τὸν τόκον σου πίστει δοξάζομεν.

Ὡδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ὁμοδίαιτος μάκαρ, τῷ τῶν Ἀποστόλων ὑπάρχων συστήματι, σὺν αὐτοῖς ἐπέστης, τῇ κοιμήσει τῇ θεῖα θεσπέσει, τῆς τὸν Ζωοδότην, σωματικῶς ἡμῖν τεκούσης, παναγίας ἀγνῆς Θεομήτορος.

Ὑπερφυῶς ἐννοήσας, καὶ πρεσβυτικῶς τὰ ὑπὲρ λόγον θαύματα, ὑψηγήσω πᾶσι, τοῖς πιστῶς δεχομένοις τὴν ἔλλαμψιν, καὶ τὰς σὰς παμμάκαρ, συνοπτικὰς θεολογίας, συνιέναι ποθοῦσι πανάριστε.

Πανολβίαις ἀκτίσι, τῆς ὑπερφυοῦς φωταυγείας λαμπόμενος, ἀκριβεῖα θείων, ἀποδείξεων καὶ καθαρότητι, τῶν πολλῶν ἐκράτεις, χρόνου τριβῆ καὶ θεωρία, σοφωτέρᾳ τὰ θεῖα μνούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἀπειράνδρως Παρθένε, τὸν ἀπεριόριστον φύσει Θεότητος, ἀνδρωθέντα Λόγον, δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους συνέλαβες, ἐξ αἱμάτων Κόρη, παρθενικῶν διαπλασθέντα, ὑπὲρ λόγον καὶ νόμον τῆς φύσεως.

Ὡδὴ στ΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Μνήσει θεοπρεπεῖ, τὴν θεῖαν γνῶσιν μνούμενος, τοὺς λόγους πάτερ τοὺς σοῦς, ὡς δευτέρα λόγια, σαφῶς καταλέλοιπας, ἱερογνωσίαις τὰς ψυχὰς ἡμῶν φωτίζοντα.

Μακάριος ἀληθῶς, ἐγένου Θεομακάριστε, κεκαθαρμένη ψυχῇ, τὸ ὄντως μακάριον, καὶ μόνον ἐράσμιον, ἀγαπήσας κάλλος, τοῦ Σωτῆρος Ἱερόθεε.

Ἀχράντοις ἐπιβολαῖς, ἐνατενίζων θεόληπτε, ταῖς νοηταῖς ἀστραπαῖς, τῶν θείων ἐλλάμψεων, τῆς τούτων μεθέξεως, καὶ φωτοδοσίας, κοινωνοὺς ὄφθης μακάριε.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον δοξάζομεν· τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, ἀρρήτως γὰρ τέτοκας, σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, συνδεδραμηκότα, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου·
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ
» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτη-
» ρίας μου.

Κοντάκιον. ᾠχος πλ. δ΄. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τὸν Ἱεράρχην Ἀθηνῶν ἀνευφημοῦμέν σε, ὡς μυηθέντες διὰ σοῦ ξένα καὶ ἄρρητα·
ἀνεδείχθης γὰρ θεόληπτος ὑμνολόγος. Ἀλλὰ πρέσβευε παμμάκαρ Ἱερόθεε, ἐκ
παντοίων συμπτωμάτων ἡμᾶς ῥύεσθαι, ἵνα κράζωμεν· Χαίροις Πάτερ θεόσοφε.

Συναξάριον

Τῆ Δ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἱεροθέου, Ἐπισκόπου
Ἀθηνῶν.

Στίχ. Ἱερόθεος ἱερώθη σοι πάλαι·

Νῦν δ' αὖ μεταστάς, καὶ συνήφθη σοι, Λόγε.

Ἅοι σῆμα κάλυψε τετάρτη Ἱερόθειον.

Οὗτος τῶν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἐννέα βουλευτῶν εἷς ἦν. Προκατηχηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ
Ἀποστόλου Παύλου, Ἐπίσκοπος χειροτονεῖται Ἀθηνῶν· καὶ αὐτὸς τὸν μέγαν
Διονύσιον τὴν εἰς Χριστὸν κατηγεῖ πίστιν. Αὐτὸς δὲ καὶ ἐπὶ τῇ κηδεῖα τῆς ὑπεραγίας
Θεοτόκου ἦν ἐξάρχων, ἐπὶ τῇ συνελεύσει τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ὅλος ἐκδημῶν, ὅλος
ἐξιστάμενος καὶ παρὰ πάντων, ὧν ἠκούετο καὶ ὠρᾶτο, θεόληπτος καὶ θεῖος
ὑμνολόγος φαινόμενος. Καλῶς δὲ καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, καὶ Θεὸν τῇ
πολιτείᾳ καὶ τοῖς κατορθώμασιν εὐφράνας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πέτρου Καπιτωλίων.

Στίχ. Εὐθηκτος ὢν μάχαιρα Πνεύματος Πέτρος,

Τὸ τοῦ ξίφους εὐθηκτον οὐκ ἐδειλία.

Οὗτος ἦν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς αὐτῆς πόλεως, σοφὸς ἄγαν καὶ συνέσει πολλῶν
διαφέρων. Γάμῳ δὲ προσομιλήσας καὶ παῖδας τρεῖς ἀποτεκόν, τὸ μοναστὴν βίον
ὑπῆλθε· καὶ Πρεσβύτερος βία τιμηθεὶς παρὰ τοῦ τὸν θρόνον ἰθύνοντος Βόστρων, ὡς
διδάσκαλος χριστιανῶν τῷ τῶν Ἀγαρηνῶν διαβάλλεται ἐθνάρχῃ· καὶ ἐν τῇ τῶν
Δαμασκηνῶν ἀχθεὶς, διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγάπην, πρῶτον μὲν τὴν γλῶτταν τιμηθεὶς,
τρανότερον καὶ ὀξύτερον ἐξεβόησεν. Εἶθ' οὕτω τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀφαιρεῖται, καὶ τοὺς
πόδας. Εἶτα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεται καὶ σταυρῷ προσπήγνυται καὶ τὴν κεφαλὴν
ἀποτέμεται, καὶ πυρὶ τὰ ὀστᾶ πυρποληθεὶς, τῷ ποταμῷ ἀπερρίφη.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Δομνίνης καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς
Βερίνης καὶ Προσδόκης.

Στίχ. Τὸ τοῦ ποταμοῦ ῥεῦμα ῥύμμα τρεῖς κόραι

Βιωτικῶν ἔχουσιν ἀγνοημάτων.

Αὗται αἱ γυναῖκες θείῳ ζήλῳ τρωθεῖσαι, καταλιποῦσαι οἰκίας καὶ συγγενεῖς, πρὸς τὴν ἄλλοτρίαν μετετάξαντο· καὶ τὸ λοιπὸν φεύγουσαι, κατέλαβον τὴν Ἔδεσσαν. Ἐκεῖσε τοίνυν διατριβουσῶν, ἐξαίφνης ἐφίσταται ὁ ἀνὴρ καὶ πατήρ, στρατιώτας ἔχων πρὸς τὴν σύλληψιν τῆς θήρας. Ὡς δὲ συνελήφθησαν, κατέλαβον τὴν Ἰεράπολιν· ποταμὸς δὲ παραρρεῖ τὴν ὁδὸν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐπανέισαν. Αὗται, λαθοῦσαι τοὺς στρατιώτας, ἀριστοποιουμένους καὶ μεθύοντας, εὐχῆ συντόμῳ χρησάμεναι, εἰσῆλθον εἰς τὸν ποταμόν, καὶ ἀφῆκαν ἑαυτὰς διὰ τῶν ῥευμάτων· καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν διὰ τῆς τοῦ ὕδατος πνιγμονῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἀγίου Μάρτυρος Αὐδάκτου καὶ Καλλισθένης τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς.

Στίχ. Ξίφει θανών, Αὐδακτε Μάρτυς Κυρίου,

Σὺν Μάρτυσι ζῆς καὶ Θεὸν ζῶντα βλέπεις.

Θεοῦ θεωρεῖ κάλλος ἡ Καλλισθένη,

Οὕπερ τὸ θεῖον εἶχεν εἰς σκέπην σθένος.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐξ Ἐφεσίων τῆς Ἀσίας· ὃς καὶ δουρὲς δουκῶν γεγονώς, καὶ Ἐπαρχος Μαξιμίνου, ἐν πλούτῳ καὶ συνέσει πολλῶν διαφέρων. Διὰ δὲ τὸ μὴ θελήσει αὐτὸν ἐκδοῦναι πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τῷ βασιλεῖ, ὡς ἄλλοτρίῳ τῆς πίστεως, τὴν οὐσίαν δημεύεται· καὶ εἰς Μελιτινὴν ἐξορισθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται. Ἡ δὲ Καλλισθένη τὴν κεφαλὴν κειραμένη καὶ ἀνδρικὸν σχῆμα περιβαλλομένη, ἐν Νικομηδεῖα ἐκρύπτετο. Μετὰ δὲ χρόνους ὀκτώ, πρὸς τινα γυναῖκα ἦλθεν ἐπὶ τὴν Θράκην, ἧς ἡ θυγάτηρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐλελώβητο· ἦν καὶ ἰασαμένην, χάριν τῆς ἰάσεως, πρὸς κοινωνίαν γάμου οἱ τεκόντες ἀρμόσαι ταύτην, ἄνδρα πάντες εἶναι οἰόμενοι, τῇ ἰδίᾳ ἐβουλήθησαν θυγατρί. Ἡ δέ, ἀναγκασθεῖσα, λέγει τὰ καθ' αὐτήν, καὶ ἐκπλαγέντες ὥσπερ εἰκός, ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Τοῦ οὖν Μαξιμίνου ἀναιρεθέντος, κρατεῖ τῆς βασιλείας Λικίνιος· τούτου τῇ γυναικὶ πιστῇ οὔσῃ, ἀδελφῇ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐμφανίζεται ἡ Καλλισθένη, καὶ ἐκτίθεται πάντα τὰ συμβάντα αὐτῇ. Ἡ δὲ προσλαμβάνει ταύτην καὶ ὡς μητέρα καθιστᾷ τοῦ ἑαυτῆς υἱοῦ· καὶ οὕτως ἡ μακαρία Καλλισθένη πᾶσαν τὴν πατρικὴν οὐσίαν, ἣν ἀφείλετο ὁ Μαξιμῖνος, ἀπολαμβάνει· καὶ τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἀπὸ Μεσοποταμίας εἰς Ἀσίαν κομίζει· καὶ μαρτυρεῖον ἐν ὀνόματι αὐτοῦ δειμαμένη καθιεροῖ· καὶ τὸ λειπόμενον τοῦ ἑαυτῆς βίου ἀποστολικῶς διανύσασα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀμμοῦν τοῦ Αἰγυπτίου.

Στίχ. Ἀσκήσεως διῆλθε τὴν στενὴν τρίβον,

Ἀμμοῦν ὁ θεῖος, καὶ τρυφῆς εὗρε πλάτος.

Οὗτος Αἰγύπτιος ἦν τὸ γένος· καὶ ἐκ τῶν γονέων ὀρφανὸς γενόμενος, καὶ παρὰ τοῦ θείου αὐτοῦ ἀναγκασθεὶς, γυναικὶ συνεζεύχθη, μηδὲν προσχὼν αὐτῇ ὡς γυναικί, ἀλλ' ὡς ἀδελφῇ, ἐκ συνθήκης ἀμφοτέρων. Συνοικήσας δὲ αὐτῇ ἔτη δέκα ὀκτώ, ἦν σχολάζων ἐν τῷ Βαλσαμῶνι*, πολὺν αὐτῷ πόνον καὶ κόπον παρέχοντι. Μετὰ ταῦτα, ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, προσφοιτᾷ Ἀντωνίῳ τῷ μεγάλῳ, καὶ λίαν θαυμασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, πολλοῖς ἐγένετο ὠφέλεια, καὶ μάλιστα διὰ τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἀπόρρητα θαύματα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Φαύστου, Γαίου, Εὐσεβίου καὶ Χαιρήμονος, τῶν Διακόνων.

Οὗτοι μαθηταὶ ὑπῆρχον τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας μεγάλου Διονυσίου, καὶ Διάκονοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ οἱ μὲν Γάιος καὶ Φαῦστος, σὺν αὐτῷ ἐξωσθέντες καὶ πολλὰ παθόντες, τὸ τοῦ μαρτυρίου τέλος ἐδέξαντο. Εὐσέβιος δὲ καὶ Χαιρήμων, μετὰ τὴν τοῦ διδασκάλου ἐξορίαν, τοὺς ἐν φυλακαῖς ἐπισκεπτόμενοι ἁγίους καὶ τὰ τῶν Μαρτύρων λείψανα θάπτοντες καὶ μέχρι τῶν Δεκίου χρόνων διακαρτερήσαντες καὶ πολλοὺς ὑπομείναντες πειρασμούς, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθέντες, ἀπεκεφαλίσθησαν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἁγίων τὰ ἅγια, κατανοῆσαι σπεύδων μακάριε, καθαρότητα βίου, καὶ θεωρίας θείας ἀκρότητα, σοφῶς ἐκτήσω, καὶ ψάλλον ἐκραυγάζεις· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥημάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ συγγραμμάτων ἡ καλλιπέπεια, κατευφραίνει τοὺς πόθῳ, προσομιλοῦντας καὶ διανίστησι, πρὸς ὑμνωδίαν κραυγάζειν διδάσκουσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μονάδα Θεότητος, γνωριζομένην ἐθεολόγησας, ἐν προσώπων Τριάδι, καὶ ὑμνουμένην ἐν ὑποστάσεσι, τρισὶ θεόφρον, καὶ ψάλλον ἀνέμελπες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νομίμων τῆς φύσεως, Παρθενομητορ ἄνευ γεγέννηκας, τὸν δεσπύζοντα πάντων, τῶν ὀρωμένων καὶ νοουμένων Ἁγνή· ὄν ἀνυμνοῦντες, συμφώνως κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἡ πανσθενὴς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου ἐνέργεια, τῇ καθαρωτάτῃ σου ψυχῇ σκηνώσασα, θεόληπτον κήρυκα, καὶ θεηγόρον ἔδειξεν, ἱεροπρεπῶς τὸν Λυτρωτὴν ἀνυμνοῦντα, καὶ πίστει μελωδοῦντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μετ' εὐσεβοῦς ζητήσεως, ἐρευνήσας τὰ ἄρρητα, τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ μυστήρια, τρανῶς ἐφανέρωσας, ὑψηγορία χρώμενος· καὶ τῇ γλυκυτάτῃ, τῶν σῶν

λόγων συνθήκη, βοῶν ἀδιαλείπτως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ πανολβία χάρις σε, θειοτέρας ἐμπνεύσεως, καὶ θεολογίας ἀκριβοῦς ἐνέπλησεν· ἐντεῦθεν ἀνέβλυσας, ὡς ποταμοὺς τὰ δόγματα, τὰς τῶν Ἀποστόλων κατευφραίνων χορείας· μεθ' ὧν νῦν ἀναμέλπεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην Πάναγνε, τὴν ψυχὴν μου τοῖς πταίσμασι, καὶ κεκακωμένην ἰοβόλῳ δῆγματι, Θεὸν τὸν δυνάμενον, ζωοποιεῖν τὰ σύμπαντα, ἢ ἀπειρογάμῳς ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ἀνάστησον βοῶσαν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
» δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν Δημι-» ουργόν, καὶ Λυτρωτὴν
ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε,
» ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς
» αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Σοφίας ὑπερσόφου ὡς ἐραστής, γεγονὼς τῶν χαρίτων τὸν στέφανον, τὸν εὐπρεπῆ, χαίρων ἐκομίσω νῦν παρ' αὐτῆς, καὶ χορευτῆς οὐράνιος, περὶ τὸν τῶν ὅλων Δημιουργόν, γενόμενος δυσώπει, σωθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας Ἱερόθεε.

Ἐσκήνωσας τὰς ἄνω θείας αὐλάς, καὶ μονὰς αἰωνίους κατώκησας, καὶ στρατιαῖς, νῦν συνορτάζεις ἀγγελικαῖς, σὺν Ἀποστόλων τάγμασιν, οἷς καὶ συναυλίζῃ χαρμονικῶς· μεθ' ὧν καὶ συναγάλλῃ, τοῖς πίστει σε τιμῶσι, θείαν εἰρήνην ἐξαιτούμενος.

Βεβαίαις ἀντιδόσεις ἀπολαβὼν, ὧν ἐν γῆ τὰς ἐμφάσεις ἐκέκτησο, διηνεκεῖ, πόθῳ ἀνανεύων πρὸς τὸν Θεόν, νῦν ἐκτενῶς ἰκέτευε, Πάτερ Ἱερόθεε ἰλασμόν, δοθῆναι τοῖς ἐν πίστει, τὴν μνήμην σου τελοῦσι, τὴν φωτοφόρον καὶ πανίερον.

Θεοτοκίον.

Ἦ Μῆτερ τοῦ τῶν ὅλων Δημιουργοῦ, μητρικῆ παρρησία δυσώπησον, τὸν σὸν Υἱόν, σῶσαι δυναστείας τυραννικῆς, τοὺς αἰχμαλώτους δούλους σου, καὶ συκοφαντίας τῶν πονηρῶν, ἀνθρώπων καταργῆσαι, γαλήνην τε βραβεῦσαι, καὶ σωτηρίαν τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλά-
» γη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σω-
» ματικῶς· καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα

» τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
» πων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ὅτε ἡ Μήτηρ τοῦ Λόγου, πρὸς τὰς ἐκεῖ καταπαύσεις, μεταναστεύουσα ὤφθη, σὺν
τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις, σὺ Ἱερόθεε ὕμνοις, ἐπέστης ταύτην προπέμπων.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὅρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὡρα, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἁγίας γ΄.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῆς χαρᾶς ὡς ἐπώνυμος, ἐν χαρᾷ προσεχώρησας, εἰς νυμφῶνα πάνσεμνε, τὸν
οὐράνιον, ἔνθα τὸ σὸν ἐπεπόθησας, κεκτῆσθαι πολίτευμα, ὑπομείνας στερῶς,
ἀλγεινὴν ὄντως βάσανον, τῶν ὀδόντων τε, καὶ ὀνύχων ἀπάντων ἐκριζώσεις,
ἀθληφόρε Χαριτίνη, Παρθενομάρτυς πολυάθλε.

Τῶν λεόντων συνέθλασας, σιαγόνας πολυάθλε, σιαγόνων φέρουσα τὰ συνθλάσματα·
τῶν δὲ ὀνύχων ἐκριζώσιν, γενναίως ὑπήνεγκας, ἐκριζοῦσα τὰ δεινά, τῆς ἀπάτης
φρυάγματα· θαλαττίοις δέ, ἐν βυθοῖς ἀπερρίψης τὴν κακίαν, ὑποβρύχιον ποιοῦσα, τοῦ
πονηροῦ πολεμήτορος.

Μετὰ τέλος μακάριον, ἐν θαλάσῃ ριφεῖσάν σε, σὸς γεννήτωρ ἔνδοξε συνεκόμισεν,
ἀναβοῶν μετ' ἐκπλήξεως· Πῶς νῦν κεχαρίτωσαι, ἱερώτατον ἐμόν, καὶ ποθοῦμενον
γέννημα, ταῖς κολάσεσι, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, καὶ τὴν κλῆσιν, ἀληθεύουσαν
εἰργάσω, προτυπωθεῖσάν σοι χάριτι!

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σωτηρίας λιμένα σε, τὸν πανάκλυστον ἄχραντε, καὶ πραεῖαν ὄντως γαλήνην ἔχομεν,
οἱ ἐν πελάγει Θεόνυμφε, σφοδρῶς χειμαζόμενοι, τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν, καὶ δεινῶν
περιστάσεων· διὰ τοῦτό σοι, καὶ προστρέχομεν πάντες ἐκβοῶντες· Εἰς αἰῶνας μὴ
ἐλλίπης, τῶν οἰκετῶν σου προΐστασθαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμνάς ἢ κηήσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄμωμον, τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκείῳ ἐν αἵματι, τὸ σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ σύμπαντα· σὺ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σου τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως, Γερασίμου.

Θεία χάριτι, κραταιωθεῖσα, κράτος ἡσχυνας, τῆς δυσσεβείας, Χαριτίνη ὑπὲρ φύσιν ἀθλήσασα· ὅθεν χαρίτων πηγὴν ἀδαπάνητον, ὡς γλυκασμὸν ἀναβλύζεις τοῖς κράζουσι. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὡς σύνηθες,

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἀγίας ὁ παρών, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς· Τῆς Χαριτίνης τὴν χάριν μέλπω πόθῳ. Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Ταῖς σαῖς μου, ὦ Χαριτίνη χάρισι, τὸν νοῦν χαρίτωσον, χαριτωθεῖσα ἄθλοις ἱεροῖς, ἱερῶς ἀνυμνήσαι σε, ὡς ἀθληφόρον Μάρτυρα, καὶ παρθενία διαλάμπουσαν.

Ἡ χάρις, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, σὲ χαριτώσασα, χαροποιαῖς ἐφαίδρυνε πλοκαῖς, καὶ χαρὰν τὴν αἰώνιον, κληρονομεῖν ἐξίσχυσεν, ἀνδρειοφρόνως ἐναθλήσασαν.

Σταυρῶ σε, ἀναρτηθέντα Δέσποτα, κατανοήσασα, ἢ εὐκλεῆς σου Μάρτυς αἰκισμῶν, καρτερεῖ τὸ ἐπίπονον, δυναμουμένη σθένει σου, τοῦ τὴν ἡμῶν φύσιν νευρώσαντος.

Θεοτοκίον.

Χωρίον, χωρητικὸν γεγένησαι, τῆς θείας φύσεως, Θεογεννητορ ἄχραντε· διό, Χαριτίνη ποθήσασα, παρθενικῶς ὀπίσω σου, τῷ σῶ Υἱῷ προσαπενήγκεται.

Ῥοδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἀνάψας σου τὴν ψυχὴν, ἔρωσ ὁ θεῖος, τῆς σαρκὸς ἔρωτας, καὶ χαλεπὰ βράσματα, τὰ τῶν αἰκισμῶν ἐναπέσβεσε.

Ῥηγνύμενον πρὸ ποδῶν, μαρτυρικῶν τὸν δυσμενῆ βλέποντες, τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, αἶνεσιν αὐτῷ προσενέγκωμεν.

Ἴσχύι παντουργικῆ, τὴν κεφαλὴν τοῦ δυσμενοῦς ἔθλασας, σῆς κεφαλῆς φέρουσα, Μάρτυς καρτερῶς τὴν κατάφλεξιν.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν γυναιξίν, εὐλογημένην σε Ἄγνη στέργουσα, σαῖς ἀγαθαῖς χάρισι, μάρτυς Χαριτίνη δεδόξασται.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρά-
» ζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-
» ρέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Τῶν νοουμένων τὸ τερπνὸν ἀγαπήσασα, τῶν ὀρωμένων τὸ ρευστὸν καταλείψασα, ταῖς θεϊκαῖς ὠχύρωσαι ἐλπίσι τὸν νοῦν· ὅθεν πρὸς τὸ στάδιον, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, χαίρουσα εἰσέδραμες, καὶ τὸν ὄφιν καθεῖλες· καὶ ἀνεπλέξω νίκης εὐπρεπῆ, στέφανον κόρη, Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀτόπων ἐννοιῶν τὰς νιφάδας, τίς ἐξειπεῖν δυνήσεται Πανάμωμε; τὰς ἐπαναστάσεις δέ, τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς ἐκδιηγῆσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν; ἀλλὰ τῇ σῇ πρεσβείᾳ ἀγαθῇ, τούτων μοι πάντων, τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρῶσά σε Χριστέ· Οἴμοι ποθεινότητε, Ἰησοῦ! ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμνῶ σε Μακρόθυμε.

Ῥοδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἰερεῖον ὡσπερ ἄμωμον πρὸς σφαγὴν σε, ἐκ πατρικῶν ἀφήρπασαν, Μάρτυς ἀθληφόρε, ἀγκαλῶν οἱ τύραννοι, Πατέρα οὐράνιον, ὑπερβολικῶς ἀγαπήσασαν.

Νεάνισι ταῖς φρονίμοις ἀκολουθοῦσα, τὴν ψυχικὴν λαμπάδα σου, αἵματι πλουσίως, ἤρδευσας πανεύφημε, καὶ θεῖον κεκλήρωσαι, Μάρτυς χαριτώνουμε θάλαμον.

Ἡ καρδία σου τῷ ἔρωτι τοῦ Νυμφίου, πυρπολουμένη ἄνθρακας, πλάνης γενναϊόφρον, λύθρῳ ἐναπέσβησεν, αἱμάτων καὶ θάλασσαν, τῆς πολυθείας ἐξήρανεν.

Θεοτοκίον.

Σωματούμενον ἐκύησας Θεὸν Λόγον, Θεογεννητορ ἄχραντε· ὄν ἡ Χαριτίνη, στέργουσα θερμότατα, πυρὶ ἀντετάξατο, καὶ πολυειδέσι στρεβλώσσει.

Ἦδη ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Τὴν κάραν ξυρισμῶ, καὶ ἀνθράκων πυρώσεσι, συνθλίβοντές σου θεόφρον, λογισμοῦ σου τὸν τόνον, οὐδὲ ὅλως παρεσάλευσαν.

Ἦλους σου πρὸς σφαγὴν, εἰκονίζουσα Κύριε, τὴν ἔμπυρον ὀβελίσκων, ὑποφέρω ὀδύνην, ἢ Μάρτυς ἀνεκραύγαζεν.

Νίκαις τὴν κεφαλὴν, Χαριτίνη κατέστειπαι, νικήσασα τὸν τὴν Εὐαν, ἐκνικήσαντα ὄφιν, τοῖς ἄθλοις καλλιπάρθενε*.

Θεοτοκίον.

Νοῦς βρότειος τὴν σὴν, ὑπὲρ ἔννοιαν σύλληψιν, οὐ δύναται ἐννοῆσαι, Μητροπάρθενε Κόρη· Θεὸν γὰρ ἀπεκύησας.

Ἦδη στ΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Χάρισι, καὶ σημείοις Χριστὸς ἐστεφάνωσε, τὴν ἱερὰν κορυφὴν σου, ὑπὲρ οὗ τὸ πάσχειν προήρησο, Ἀθληφόρε, τῆς χαρᾶς τῆς ἐνθέου ἐπώνυμε.

Ἄγιος, Ἰωνᾶν ἐκ βυθοῦ ὁ ῥυσάμενος, σὲ θαλαττίῳ πελάγει, ἐρρίμενην σώζει, ζῶσαν θεόφρον, καὶ βυθῶ σου, τῶν αἱμάτων ἐχθροὺς κατεπόντισε.

Ῥομφαία, καρτερίας ἐχθροὺς ἐθανάτωσας· καὶ καρτεροῦσα ὀδόντων, παντελῆ ἐκρίζωσιν ἐνδοξε, τῶν λεόντων, τῶν ἀσάρκων τὰς μύλας συνέθλασας.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύν σε, εὐραμένη Παρθένε καὶ στήριγμα, ἢ Χαριτίνη αἰκίσσεις, καρτερῶς ὑποφέρει· καὶ χαίρουσα, σοῦ ὀπίσω, τῶ τῶν ὅλων Δεσπότη προσάγεται.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ Δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη,
» τῶ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον τῆς Ἀγίας.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον. Γερασίμου.

Μαρτυρίου αἵμασι πεφοινιγμένη, οὐρανίοις κάλλεσι, καθωραΐσθης εὐπρεπῶς, ὧ Χαριτίνη κραυγάζουσα· Σὺ τῶν Μαρτύρων Χριστέ ἀγαλλίαμα.

Συναξάριον.

Τῇ Ε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

Στίχ. Ὅπερ δι' εὐχῆς εἶχε σαρκὸς τὴν λύσιν,
Ἴδου δι' εὐχῆς λαμβάνει Χαριτίνη.

Πέμπτη Χαριτίνη εἰσέδραμεν ἄστῳ Θεοῖο.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως καὶ Δομετίου κόμητος, δούλη οὖσα Κλαυδίου τινός· περὶ ἧς ὁ κόμης ἀκούσας, γράφει τῷ κυρίῳ αὐτῆς ἀποστεῖλαι πρὸς αὐτὸν εἰς ἐξέτασιν, ὡς χριστιανὴν οὖσαν. Ὁ δὲ κύριος αὐτῆς λυπηθεὶς, σάκκον ἐνδυσάμενος, ἐθρήνει αὐτήν. Ἡ δὲ παρηγοροῦσα, ἔλεγε· «Κύριέ μου, μὴ λυποῦ, ἀλλὰ χαῖρε· ὑπὲρ τε γὰρ τῶν ἐμῶν καὶ τῶν σῶν πλημμελημάτων, ἱερεῖον τῷ Θεῷ εὐπρόσδεκτον λογισθήσομαι». Ὁ δέ, εἰπὼν· «Μέμνησό μου ἐν τῷ ἐπουρανίῳ Βασιλεῖ», ἀποστέλλει τῷ κόμητι. Καὶ ἀχθεῖσα καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα, ξυρᾶται τὴν κεφαλὴν· καὶ ζέουσαν ἀνθρακίαν καταπάσσει· εἶτα δεσμεῖται λίθῳ βαρεῖ, καὶ ρίπτεται ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ ἐξελθοῦσα, ἐνεφανίσθη τῷ Κόμητι· καὶ πολλὰ τιμωρηθεῖσα καὶ τῶν ὀνύχων τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν στερηθεῖσα, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Μαμέλχθης.

Στίχ. «Ὁμοῦ λελουμένην με, Χριστέ, προσδέχου,

(Μαμέλχθα φησί) καὶ λίθοις βεβλημένην».

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐκ Περσίδος, ἰέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, ἔχουσα καὶ ἀδελφὴν χριστιανὴν. Εἶδε δὲ ἐν ὄνειρῳ Ἄγγελον Θεοῦ, δεικνύοντα αὐτῇ τὰ μυστήρια τῶν χριστιανῶν· καὶ ἀναστᾶσα ἔμφοβος, διηγεῖται τῇ ἀδελφῇ. Ἡ δὲ ἄγει αὐτήν πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον· καὶ βαπτισθεῖσαν, ἐδέξατο αὐτήν ἐκ τῆς ἀναγεννήσεως ἢ ἰδίᾳ ἀδελφῇ. Ὅθεν μανέντες οἱ Ἕλληνες, λίθοις αὐτήν ἀπέκτειναν, ἔτι τὰ ἄμφια τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος περιφέρουσαν καὶ εἰς λάκκον βαθύτατον ἔρριψαν· ἐξ οὗ μόλις οἱ χριστιανοὶ ταύτην ἀνενεγκεῖν ἠδυνήθησαν. Ὁ γοῦν Ἐπίσκοπος, προσελθὼν τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν, ἔλαβεν ἐξουσίαν τοῦ καταλύσαι τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ οἰκοδομησαὶ Ἐκκλησίαν τῇ ἁγίᾳ Μάρτυρι· ὃ καὶ ποιήσας, ἐν αὐτῷ τὸ τίμιον αὐτῆς κατέθετο λείψανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη ὀπτασίας Κοσμᾶ Μοναχοῦ, φοβεραῖς καὶ ὠφελίμου.

Ἐν ἔτει τρίτῳ καὶ δεκάτῳ τῆς βασιλείας Ῥωμανοῦ, τὰ Ῥωμαίων εὐσεβῶς διθύνοντος σκῆπτρα, ἦν τις ἀνὴρ ἐν ταύτῃ τῇ Βασιλευούσῃ, εἷς ὢν τῶν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, τοῦ μικρῷ πρόσθεν τὴν βασιλείαν διέποντος Ἀλεξάνδρου καὶ πρὸς θεραπείαν οἰκειοτέρων. Οὗτος τὸν μονήρη βίον ἐπανελόμενος, γέγονε Ποιμὴν τῶν ἐν τῇ πρὸς Σάγαριν ποταμὸν Μονῇ μοναζόντων Μοναχῶν.

Μετὰ δὲ τινα χρόνου περίοδον, συνέβη τούτῳ, ἀρρώστια δεινὴ περιπεσόνη, ἐπὶ συχνὸν χρόνον ἐν ταύτῃ διαρκέσαι. Ἐν δὲ τῷ συμπληροῦσθαι πενταμηνιαῖον ἡδὴ καιρὸν, περὶ τρίτην ὥραν τῆς ἡμέρας, μικρὸν ἀνανήψας καὶ εἰς ἑαυτὸν γενόμενος, ἡρέμα πῶς τοῦ κλινιδίου ἀναστάς, ἐκάθησεν, ἔνθεν κάκειθεν ὑπὸ τῶν συνήθων αὐτῷ στηριζόμενος· καὶ ἐν τῷ καθῆσθαι, ἔξω γέγονεν ἑαυτοῦ ἀπὸ τρίτης ὥρας ἕως ἐνάτης, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀτενίζοντας πρὸς τὸν ὄροφον τοῦ οἰκήματος καὶ τὸ στόμα ὑποψιθυρίζων ἀναρθρα καὶ πάντῃ ἀκατανόητα. Ἐν τῷ μέσῳ οὖν τῶν εἰρημένων ὠρῶν, εἰς ἑαυτὸν μικρὸν ἐπανελθὼν, ἀπήτει τοὺς αὐτῷ συνόντας ἄρτου ξηροῦ

κλάσματα δύο· «Δότε μοι τὰς δύο τοῦ ἄρτου μερίδας, λέγων, ἅς παρὰ τοῦ τιμίου γέροντος ἔλαβον»· καὶ λέγων, ὑπετίθει τῷ κόλπῳ τὰς χεῖρας ψηλαφῶν τὰ ζητούμενα. Τινὲς δὲ τῶν παρόντων, φάντασμα καὶ μὴ ὄπτασίαν τὸ πρᾶγμα ἠγούμενοι, ἠντιβόλουν ἐξεπιεῖν αὐτοῖς τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον· «Εἰπέ, Πάτερ, καὶ μὴ βασκάνης ἡμῖν τῆς ὠφελείας, ποῦ τὰς τοσαύτας ὥρας ἦς, εἰς ποίαν δὲ θεωρίαν τὸν νοῦν ἀνεβίβαζες καὶ τὰ χεῖλη ὑποκινῶν, τίني συνελάλεις;». Ὁ δέ, σφόδρα κοπτομένων αὐτῶν, «Παύσασθε», ἔφη, «τέκνα· καί, τοῦ Κυρίου διδόντος, ἂν εἰς ἑμαυτὸν συνέλθω, τὴν αἴτησιν ὑμῶν ἐκπληρώσω».

Ἔωθεν οὖν πάσης τῆς ἀδελφότητος πρὸς αὐτὸν συνδραμούσης, οὕτω τῆς διηγήσεως ἄρχεται· «Τὸ μὲν πάντα κατὰ μέρος ἀνατυπῶσαι τῷ νοί, πατέρες καὶ ἀδελφοί, καὶ λεπτομερῶς διηγήσασθαι, κρεῖττον ἢ κατὰ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἀνθρωπίνην· πλὴν ὅσα φέρω διὰ μνήμης, ταῦτα διηγήσομαι ὑμῖν. Ὡς ἐκαθήμην τῷ κλινιδίῳ, ὑπὸ τῶν δύο ἀδελφῶν στηριζόμενος, ἔδοξα θεωρεῖν, ὡς ἀπὸ τοῦ πρὸς ἀριστερὸν μέρους, πλήθος ἀνθρωπαρίων ἀνεικάστων, μεμελανωμένων τὰ πρόσωπα· οὐκ ἐπίσης δὲ πᾶσιν ἢ μελανία προσῆν, ἀλλὰ τοῖς μὲν μᾶλλον, τοῖς δὲ ἥττον· καὶ οἱ μὲν, διεστραμμένας εἶχον τὰς ὄψεις, οἱ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιδνοὺς, ἄλλοι καθημαγμένους, φόνιον καὶ θηριῶδες βλέποντας. Καὶ τοῦ μὲν, πελιδνὰ τὰ χεῖλη καὶ πολλὴν τὴν ὄγκωσιν φέροντα, τοῦ δὲ τὸ ἔν· καὶ τοῦ μὲν τὸ ἄνω, τοῦ δὲ τὸ κάτω. »Τὰ τοιαῦτα τοίνυν ἀνθρωπάρια πλησίον τῆς κλίνης ἐγένοντο καὶ σπουδῆν εἶχον λαβεῖν με ἀφ' ὑμῶν· καὶ τὰ μὲν πρῶτα, κύκλωθεν ὑμᾶς παρόντας ὀρῶν, ἐδόκουν μὴ σφόδρα δεδοικέναι, μηδὲ πρὸς τὴν ὀρμὴν δειλιᾶν· οὐκ οἶδα δέ, πῶς μονωθεὶς ἀφ' ὑμῶν, ὑπ' ἐκείνων ἐκυριεύθην. Καὶ δὴ λαβόντες με θρασέως, οἱ μὲν, ἐπὶ τὸ πρόσω δέσμιον εἶλκον, οἱ δέ, ὄθουν ὀπισθεν· καὶ οἱ μὲν, ἄλλος ἀλλαχόθεν με συνεπόδιζον, οἱ δὲ σφοδρῶς ὑπεπίεζον. Καὶ τέλος, ἀπαγαγόντες με πρὸς τινα παμμεγέθη κρημνόν, οὗ τὸ πλάτος ἦν οὐ πλείω λίθου βολῆς, τὸ δὲ βάθος ἕως ταρτάρου, πρὸς τοῦτον βιαίως κατέσυρον. Ἐπὶ τῷ ἐνὶ δὲ τοῦ κρημοῦ μέρει ὑπῆρχεν ὁδὸς στενὴ λίαν, ὡς μηδὲ ὄλως ἴχνος ποδὸς δύνασθαι ταύτην χωρεῖν. Κατὰ ταύτην δὲ τὴν στενήν καὶ λεπτοτάτην ὁδόν, βιαίως ὑπ' ἐκείνων εἰλκόμεν, πρὸς τὸ δεξιὸν πλευρὸν μᾶλλον πλαγιάζων, μήπως ἀποσπασθεῖς, εἰς τὸ ἀχανὲς κατενεχθῶ καὶ ἀνεκδιήγητον βάραθρον· κατὰ δὲ τὸ χάος ἐκεῖνο, ποταμὸς ἐφάκει διέρχεσθαι, μεγάλως βρίθων τοῖς ρεύμασι.

»Μετὰ πολλοῦ τοίνυν τρόμου τὴν στενωτάτην ἐκείνην ὁδὸν παρελθόντες, ὡς ἔφον δῆθεν μέρος βαδίζοντες, πρὸς τὸ τέλος τοῦ φοβεροῦ τούτου κρημοῦ καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν ποταμοῦ, πύλην μεγάλην μικρὸν ἀνεωγμένην εὔρομεν· πρὸς ἣν ἐκάθητο μέγας γιγαντιαῖος ἀνὴρ, μέλας μὲν τὸ εἶδος, φοβερός δὲ τὴν πρόσοψιν· οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ μὲν διάστροφοι, λίαν παμμεγέθεις καὶ ὑφαιμοὶ καὶ φλόγα πυρὸς πολλὴν ἐναπέπεμπον· μυκτῆρ δὲ καπνὸν ἀπηρεύγετο· γλῶσσα δὲ πῆχυν ἕνα τοῦ στόματος ἔξω ἀπεκρέματο. Καὶ δεξιὰ μὲν χεὶρ εἰς ἅπαν ἀπέψυκτο, θατέρα δὲ δίκην ἐξώγκωτο κίονος καὶ αὐτὴ γυμνὴ καὶ λίαν τεταμένη, μεθ' ἧς τῶν ὑπευθύνων δρασσόμενος, εἰς ἐκεῖνο τὸ χάος ἀπερρίπτεν· οἱ δὲ ἐν τούτῳ καταδικαζόμενοι, τό, Οὐαὶ καὶ τό, Οἴμοι, πάντες ἀνέκραζον.

»Πλησιασάντων τοίνυν τῷ φοβερῷ τούτῳ καὶ ἀγρίῳ ἀνδρὶ, σφοδρῶς οὗτος εὐθύς βοήσας πρὸς τοὺς ἀπαγαγόντας με “Οὗτος φίλος μου ἐστίν”, ἅμα τὴν χεῖρα ἐξέτεινε κρατῆσαί με προθυμούμενος. Ἐγὼ δέ, φόβῳ σπασθεῖς, ἐτρόμαξα καὶ πρὸς ἑμαυτὸν συνεστάλην· καὶ παραχρῆμα, ὥσπερ ἐξ ἀποστολῆς τινος, ἐφάνησαν δύο ἄνδρες πεπολιωμένοι καὶ ἱεροπρεπεῖς, οὓς Ἀνδρέαν εἶναι καὶ Ἰωάννην τοὺς ἱεροὺς Ἀποστόλους ἐνόμιζον, ὅσον ἀπὸ τῆς τῶν ἁγίων εἰκόνων θεωρίας ἀναλογιζόμενος. Τούτους ἰδὼν ἐκεῖνος ὁ δυσειδέστατος, εὐθύς συσταλεῖς ὑπεκρύβη. Καὶ δὴ λαβόντες με εὐμενῶς οἱ δύο οὗτοι γηραιοὶ καὶ διελθόντες τὰς μικρὸν πρόσθεν εἰρημένας πύλας

καὶ τὴν ἐνδοτέραν αὐτῶν πύλην περάσαντες, ἐξήλθομεν εἰς τινὰ πεδιάσιμον τόπον, ἐν ᾧ κάλλιστα χωρία καὶ ὠραῖα ἐτύγγανον· ἃ παραλειψάμενοι, παρὰ τὸ τέλος τῆς πεδιάδος, κοιλάδα χλοερὰν τε καὶ πάντερπνον εὖρομεν, ἥς τὴν ὠραιότητα τοῦ κάλλους καὶ τὴν ἐνοῦσαν χάριν ἐρμηνεύσαι καὶ παραστήσαι λόγῳ λίαν ἀδύνατον. Κατὰ δὴ τὸ μέσον αὐτῆς γηραιὸς τις ἐκάθητο, χαρίεις καὶ τίμιος, περὶ αὐτὸν ἔχων παιδίων κληθύν, παραπλησίαν τῇ ἄμμῳ τῆς θαλάσσης.

»Τότε τοίνυν ἐγώ, τὸν φόβον ἀποβαλόμενος, ἠρέμα πῶς τοὺς ἀπάγοντάς με ἠρώτησα· Τίς ἂν εἴη ὁ γηραιὸς καὶ τίς ὁ περὶ αὐτὸν ἀναρίθμητος ὄμιλος; Οἱ δὲ “Οὗτός ἐστιν”, εἶπον, “ὁ Ἀβραάμ καὶ ὃν ἀκούεις κόλπον τοῦ Ἀβραάμ”· καὶ ἅμα, προτραπεῖς παρ’ αὐτῶν, προσεκύνησα μετ’ αἰδοῦς καὶ ἠσπασάμην ὃν ἔλεγον Ἀβραάμ εἶναι καὶ αὐθις ἐπὶ τὰς πρόσω πορείας ἠρχόμεθα. Καὶ πληρουμένης τῆς κοιλάδος, διεδέχετο μέγιστος ἐλαιῶν, οὗ τὰ δένδρα πλείονα τῶν ἄστρον ἦσαν, ὡς ὑπολαμβάνω, τοῦ οὐρανοῦ καὶ καθ’ ἕκαστον δένδρον, οἷον σκηνὴ ἦν καὶ κλίνη καθ’ ἕκαστην σκηνήν· καὶ ἐφ’ ἕκαστην κλίνην ἄνθρωπος, ἐν οἷς ἀνεγνώρισα πολλοὺς μὲν τῶν ἀναστρεφομένων εἰς τὰ βασίλεια, πολλοὺς δὲ τῶν κατὰ τὴν πόλιν, τινὰς δὲ καὶ τῶν οἰκούντων ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ τινὰς πρὸς τούτοις τῶν ἐκ τῆς καθ’ ἡμᾶς Μονῆς. Οὗτοι δὲ πάντες, οὓς ἀνεγνώριζον, προτετελευτηκότες ἦσαν. Ἐν ὅσῳ δὲ διελογιζόμην πυθέσθαι, τίς ὁ τηλικούτος καὶ θαυμαστός ἐλαιῶν, φθάνουσιν οἱ γηραιοὶ τὴν ἐρώτησιν· “Τί διαλογίζῃ”, λέγοντες, “τίς ὁ μέγας οὗτος καὶ περικαλλὴς ἐλαιῶν καὶ τινὰ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ; ταῦτα ἐστίν, ἄπερ ἀκούεις· Πολλοὶ μοναὶ παρὰ σοί, Σῶτερ, πεφύκασι, κατ’ ἀξίαν πᾶσι μεριζόμεναι, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀρετῆς”.

»Μετ’ ἐκεῖνον τὸν ἐλαιῶνα πόλις ἦν, ἥς τὸ κάλλος καὶ τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν περὶ τὸ τεῖχος ἀρμονίαν καὶ σύνθεσιν ἀμήχανον ἐξειπεῖν· δώδεκα μὲν στοῖχοι περὶ τὸ τεῖχος ὅλον ἦσαν, ὥσπερ τινὲς ζῶναι, ἐκ τῶν τιμίων δώδεκα λίθων· ἐκάστη δὲ τούτων ἐξ ἑνὸς ἐνήρμοστο λίθου καὶ ἐκάστη τούτων κύκλον ἴδιον ἀπαρτίζουσα. Τί δὲ δεῖ λέγειν εὐθύτητα, πλάτος καὶ ἰσότητα καὶ τὴν ἐν ἅπασιν εὐαρμοσίαν καὶ σύμπηξιν; Ἐπὶ δὲ τῷ τείχει πύλαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κεκραμένῳ, κατεποικίλλοντο· τῶν δὲ πυλῶν ἔνδον δάπεδον ἠνοίγετο χρύσειον· καὶ τοῦτο οἰκίαι χρυσαῖ διεδέχοντο καὶ χρυσαῖ καθέδραι καὶ χρύσειοι ἄβακες. Ἡ δὲ πόλις πᾶσα πλήρης φωτὸς ἀνεκλαλήτου, πλήρης εὐωδίας, πλήρης χαρᾶς. Τὴν δὲ πόλιν πᾶσαν περιερχόμενοι, οὐκ ἄνθρωπον, οὐκ κτῆνος, οὐκ ὄρνειον, οὐκ ἄλλο τι τῶν περὶ γῆν καὶ ἀέρα κινουμένων ὅλως κατειδομεν· πρὸς δὲ τὸ ἄκρον ταύτης τῆς πόλεως, θαυμαστὰ βασίλεια ὠκοδόμηντο· εἰς δὲ τὴν τῶν βασιλείων εἴσοδον, θάλαμος, οὗ τὸ περίμετρον, ὡσεὶ λίθου βολή. Ἐπ’ ἄκρων δὲ τοῦ θαλάμου, μέχρι τῶν ἐτέρων ἄκρων, τετάνυστο τράπεζα, ἐκ μαρμάρου πᾶσα ῥωμαϊκῆς καὶ τοσοῦτον τῆς γῆς ἀπέχουσα ὅσον ἀπηρείδεσθαι ἄνθρωπον· πλήρης δὲ ἦν πᾶσα τῶν ἀνακειμένων· ἀκραιφνεστάτου δὲ φωτὸς καὶ εὐωδίας πλήρης καὶ χάριτος ἅπας ὁ οἶκος ἐπεπλήρωτο.

»Πρὸς δὲ τῷ τέλει τοῦ θαλάμου, μικρὸς κοχλίας ἐτύγγανε· τὸ δὲ τέλος τοῦ κοχλίου τερπνὸν ἠλιακὸν διεδέχετο, πρὸς αὐτὴν ἐπινεῦον τὴν τράπεζαν· ἐξ οὗ φωτοειδεῖς εὐνοῦχοι δύο προκύψαντες, τὴν ὄψιν ἀστραπῆ παραπλήσιοι καὶπάσης ἀγλαΐας ὑπέρπλεοι, λέγουσιν ἐκεῖνοις τοῖς γηραιοῖς τοῖς κρατούσι με· “Κατακλιθῆτω δὴ καὶ οὗτος ἐπὶ τὴν τράπεζαν”· καὶ ἅμα τῷ λόγῳ τὸν τόπον ὑποδεικνύουσιν, ἐφ’ ὃν οἱ γηραιοὶ με φέροντες ἀνακλίνουσιν· αὐτοὶ δὲ ἐφ’ ἑνὸς τοῦ θαλάμου μέρος ἐκάθησαν. Οἱ τοίνυν εὐνοῦχοι, ὡς πρὸς τὴν ἔνδον τῆς ἐπὶ τὸν ἠλιακὸν δῆθεν οἰκίας εἰσέδυσαν. Ἐν δὲ τῷ τούτους χρονίζειν, οὐ παρέργως ἐγὼ θεωρῶν τὰ κατ’ ἐκείνην τὴν τράπεζαν, πολλοὺς συνήθεις ἐκ τῶν ἀνακειμένων ἐγνώριζον, ἐκ τε τοῦ κοσμικοῦ καταλόγου τυγχάνοντας, πρὸς οἷς καὶ τινὰς τῆς καθ’ ἡμᾶς Μονῆς· τινὰς δὲ καὶ τῶν ἀναστρεφομένων εἰς τὰ βασίλεια.

»Μετὰ πολλὰς οὖν τὰς ὥρας, πάλιν οἱ εὐνοῦχοι προκύψαντες καὶ τοὺς γηραιοὺς ἐκεῖνους φωνήσαντες· “Ὑποστρέψατε τοῦτον”, λέγουσιν, “ὅτι μεγάλως πενθοῦσιν

αὐτὸν τὰ κατὰ Θεὸν αὐτοῦ γεννήματα. Καὶ ὁ Βασιλεὺς, παρακληθεὶς, βούλεται αὐτὸν κατὰ τὸν μονήρη βίον εἶναι· καὶ τοῦτον δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀπαγαγόντες, λάβετε ἀντ' αὐτοῦ τὸν Μοναχὸν Ἀθανάσιον τὸν τοῦ Τραϊανοῦ''. Καὶ παρευθὺς οἱ γηραιοὶ λαβόντες με, τοῦ τε θαλάμου καὶ τῆς πόλεως συντόμως δι' ἄλλης ὁδοῦ ὑπεξήλθομεν. Καθ' ὁδὸν δὲ λίμναις ἑπτὰ παρεβάλομεν, μεσταῖς τιμωριῶν καὶ κολάσεων· ἡ μὲν σκότους πλήρης ἦν, ἡ δὲ πυρός, ἡ δὲ δυσώδους ὁμίχλης, ἡ δὲ σκωλήκων, ἡ δὲ ἄλλης κολάσεως εἶδους καὶ τιμωρίας ἀνάπλεως· κοινῇ δὲ πᾶσαι πλήθους ἀναριθμήτου ἐπεπλήρωντο, ἐλεεινῶς ὀδυρωμένων καὶ γοερῶς πάντων ὀλολυζόντων. »Ταύτας δὴ τὰς λίμνας παρεμειψάμενοι καὶ τινα τόπον μικρὸν, πάλιν τὸν γηραιὸν κατελάβομεν, ὃν ἔλεγον εἶναι τὸν Ἀβραάμ· καὶ τούτῳ συνταξάμενος, πάλιν αὐτὸν ἤσπασάμην. Ὁ δέ μοι χρυσοῦν ποτήριον δίδωσιν, οἴνου πεπληρωμένον, γλυκυτέρου τοῦ μέλιτος καὶ ἄρτου ξηροῦ κλάσματα τρία· ὧν τὸ μὲν ἓν, ἐν τῷ οἴνῳ βάψας, ὡς ἐδόκου, ἔφαγον καὶ τὸν ὅλον οἶνον ἐξέπιον, τὰ δὲ ἕτερα δύο τῷ ἐμαυτοῦ κόλπῳ ὑπέθηκα, ἅπερ χθὲς ὑμᾶς ἐπεζήτην. Εἶτα μετὰ μικρὸν πάλιν κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον ἀπήλθομεν, ἔνθα ὁ γιγαντιαῖος ἐκεῖνος καὶ δυσειδέστατος καὶ νυκτὶ παραπλήσιος τὴν ὄψιν ἐτύγχανεν. Ὁ δέ με ἰδὼν, ἔβρυχεν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀδόντας δεινῶς καὶ μετ' ὀργῆς καὶ πικρίας ἔλεγεν· «Ἄρτι ἐξέφυγές με· πλὴν οὐδὲ τοῦ λοιποῦ παύσομαι πάντα κατὰ σοῦ συσκευάζων καὶ τοῦ κατὰ σὲ Μοναστηρίου''. »Τὰ μὲν δὴ μέχρι τούτου, ἀδελφοί, γινώσκων ἀπήγγειλα· τὸ δὲ ὅπως εἰς ἐμαυτὸν ἐγενόμην, παντελῶς ἀγνοῶ». Ταύτης τῆς ὄψεως οὕτως ἐχούσης, αὐτίκα ἀπεστάλη τις πρὸς τὸ τοῦ Τραϊανοῦ Μοναστήριον καὶ καταλαμβάνει τὸν Μοναχὸν Ἀθανάσιον, τοῦ σώματος ἐκδημήσαντα καὶ ἐπὶ κλίνης ἐκ τοῦ κελλίου ἐκκομιζόμενον. Πυθόμενος δέ, πότε τετελεύτηκεν, ἠκηκόει· «Τῇ χθὲς ἡμέρα, περὶ ὥραν ἐνάτην», καθ' ἣν καὶ τὴν ὀπτασίαν ἰδὼν, εἰς ἑαυτὸν ἐγένετο· Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ ἄμφω τὰ Μοναστήρια εἰς ἓν γεγόνασιν, διὰ τὸ ἀγχιθυρα κεῖσθαι καὶ μέχρι τοῦ νῦν ὑφ' ἐνὸς καθηγητοῦ κυβερνώμενα.

Ἐπὶ τριάκοντα οὖν χρόνοις, παρὰ τοῦ τὴν ὀπτασίαν ταύτην ἰδόντος καὶ ἐξαρκέσαντος ἐκείνου τῇ ζωῇ καὶ τῇ πρὸς Θεὸν πολιτεία, ἀμφοτέρων τῶν Μονῶν διευθετουμένων, οὐ μικρά τις ἢ ἐπίδοσις ἐν ταύταις γέγονεν, ἐπὶ τε τῇ τῶν Μοναχῶν θεαρέστῳ πολιτεία καὶ τοῖς ὅθεν δήποτε πρὸς τὴν τούτων διοίκησιν καὶ διατροφήν εἰσοδιαζομένοις, εἰς δόξαν τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Νέους τρεῖς Παῖδας, ὁ ἐκ καμίνου λυτρωσάμενος, σώζει ἐκ τροχοῦ σε Μάρτυς πυροειδοῦς, Χαριτίνη ἀναμέλπουσαν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Μετὰ παρθένων, λαμπαδηφόρος εἰς οὐράνια, βαίνεις τοῦ πυρὸς λαμπάδας καρτερικῶς, ἐν τῷ ψάλλειν ὑπομείνασα· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἐληλεγμένος, ὑπομονῇ σου ὁ παράνομος, χεῖρας συνδεσμεῖ καὶ πόδας καὶ τῷ βυθῷ, παραπέμπει σε κραυγάζουσαν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Λόγω σου θείῳ, τὴν ἀλογίαν στηλιτεύσασα, πάθει παθημάτων Μάρτυς ζωοποιῶν, ἀνεπλήρωσας ὑστέρημα· Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, βοῶσα καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μόνην, καὶ καθάραν σε καὶ ἀκήρατον, Λόγος καθαρὸς ἠγάπησε καὶ ἐκ σοῦ, ἀνεπλάσατο σαρκούμενος, Κόρη τὸν ἄνθρωπον, ὁ Χαριτίνην δοξάσας τοῖς θαύμασι.

Ῥδὴ η´. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ῥραία ἐν κάλλεσι τῶν σῶν, στιγμάτων γέγονας, καὶ κατηγγύησαι Παρθένος ἄφθορος μείνασα, τῷ ὡραίῳ Λόγῳ πάνσεμνε, τῷ ἐκ Παρθένου δι´ ἡμᾶς σεσαρκωμένῳ Χριστῷ, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Πάσαις μαχομένη προσβολαῖς, τῶν τιμωρούντων σε, γενναίως ἤνεγκας, τροχοῦ φλογίζοντος κάκωσιν, ὀβελίσκων τὴν πυράκτωσιν, τὴν εἰς βυθὸν ἀπορρίψην, καὶ τῶν ὀδόντων Σεμνή, καὶ ὀνύχων, τὰς ἐκριζώσεις, Χριστὸν μεγαλύνουσα.

Οἱ πόδες οἱ σοὶ ταῖς καλλοναῖς, τῶν πόνων ἔνδοξε καθωραΐσθησαν· διὸ ἐν ὕδασι βαίνοντες, οὐκ ἐβράχησαν συνόντων σοι, Παρθενομάρτυς εὐκλεῶν Θεοῦ Ἀγγέλων μεθ´ ὧν, ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θαῦμα καταπλήττον πάντα νοῦν, μετὰ τελείωσιν, πῶς τῷ γεννήτορι, τὸ σὸν ἐκδέδωκε λείψανον, ὁ βυθὸς ὁ κολπωσάμενος· ὅπερ κηδεύσας πατρικῶς, τρυγᾷ τὴν χάριν ἐκ σοῦ, Χαριτίνην, τὴν βασιλείαν λαβὼν τὴν οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Ῥφθης ὑπερτέρα οὐρανῶν, Θεὸν οὐράνιον ἀποκυήσασα, τὸν οὐρανῶσαντα Πάναγνε, γηγενῶν ὄλων τὸ φύραμα, καὶ Χαριτίνης τὴν σεπτὴν μνήμην φαιδρύναντα, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ῥνα τῶν στεφάνων τῆς δόξης, ὡς ἀδιάφθορος παρθένος, Μάρτυς ἐπιτύχης παντοίων, κολαστηρίων εἶδος ὑπήνεγκας, ἀγαλλομένη πνεύματι, καὶ διανοίας ἀναστήματι.

Ῥς περικαλλὴς ὡς ὡραία, ὡς περιδέξιος παρθένος, ὡς ἀκαταγώνιστος Μάρτυς, ὡς τοῦ Δεσπότητος νύμφη πανάμωμος, χρυσοειδέσι πτέρυξι, πρὸς τὰ οὐράνια κατέπαυσας.

Σὺ φωτοειδεῖς Χαριτίνην, ἐναπαστράπτεις λαμπηδόνας, ζόφον πονηρίας Δαιμόνων, καὶ παθημάτων ἀποδιώκουσα, ταῖς θεοδότοις πάντοτε, θαυματουργίαις ἀξιάγαστε.

Ἡ περιχαρῆς σου ἡμέρα, περιχαρῶς λαοὺς ἀθροίζει, σοῦ τὰς ἀριστείας ὑμῆσαι, καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα, καὶ τὴν γενναίαν ἄθλησιν, Μεγαλομάρτυς χαριτώνουμε.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλε μήτρας, ἐξ ἀπειράνδρου σου Παρθένε· οὗ ταῖς φρυκτωρίας ἐνθέως, κατανασθεῖσα φῶς ἐχρημάτισεν, ἢ τῆς χαρᾶς ἐπόνυμος, θεοκυῆτορ ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας
» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ
» Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἐν οὐρανοῖς ὡς Μάρτυς, ὦ Χαριτίνη τῷ Θεῷ, παρισταμένη ἐνδόξως, πάντας ἡμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς,

μνήμην τὴν σὴν ἐκτελοῦντας, σῶζε θερμαῖς σου πρεσβεΐαις.

Θεοτοκίον.

Τὸν σὸν Υἱὸν Παρθένε, μὴ διαλίπης δυσωπεῖν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, ἵνα ῥυσθῶμεν τῆς ἐκεῖ, φρικτῆς κολάσεως πάντες, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία,

ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆς τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου

Ἀποστόλου Θωμᾶ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου γ΄, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῆς πλευρᾶς ἐφαναίμενος, τοῦ Δεσπότη πανόλβιε, τῶν καλῶν κατεῖληφας τὸ ἀκρότατον· ὥσπερ γὰρ σπόγγος τὰ νάματα, ἐκεῖθεν ἐξήντησας, τὴν πηγὴν τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζῶην τὴν αἰώνιον, καὶ ἐπότισας, χερσωθείσας καρδίας ἀγνωσία, τοῦ Θεοῦ θεογνωσία, ἀναπηγάζων τὰ δόγματα.

Τῆ πιστῆ ἀπιστία σου, τοὺς πιστοὺς ἐβεβαίωσας, ὡς Θεὸν καὶ Κύριον πάσης κτίσεως, θεολογεῖν ἀπαρξάμενος, τὸν σάρκα φορέσαντα, δι' ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς, καὶ Σταυρόν τε καὶ θάνατον, ὑπομειναντα, καὶ τὰς τρήσεις τῶν ἡλῶν, καὶ τῆ λόγχῃ, τὴν πλευρὰν διανυγόντα, ἐξ ἧς ζῶην ἀρυόμεθα.

Ὁ Θεομᾶς ὁ θαυμάσιος, τὴν πηγὴν ἀνεστόμωσε, τῶν δογμάτων Δέσποτα τοῖς θεόφροσι· τὴν γὰρ πλευρὰν ψηλαφήσας σου, διπλῆν τὴν ἐνέργειαν, ταῖς οὐσίαις ταῖς διτταῖς, καταλλήλως μεμύηται, καὶ ἐβόησε· Σὺ Θεὸς μου ὑπάρχεις καὶ Δεσπότης, σὺ καὶ Κύριος τῆς δόξης, ὁ δι' ἐμὲ σὰρξ γενόμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ὡς ὑπηρετῆς τοῦ Λόγου, καὶ τῆς ἀρρήτου σαρκώσεως αὐτοῦ, βυθὸν σοφίας ἐξήντησας, Θεομᾶ Ἀπόστολε· τῷ γὰρ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνιχνεύων ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπάτης, ψυχὰς ἐζώγησας. Ὅθεν τῆ σαγήνῃ τῶν σῶν δογμάτων, πᾶσαν ἐφώτισας τὴν οἰκουμένην· καὶ τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως, τὰς τῶν Ἰνδῶν ἐζοφωμένας ψυχὰς κατελάμπρυνας. Διὸ τῆς δόξης τηλαυγῶς, Χριστοῦ κατατρυφῶν, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ὡσπερ μαργαρίτην σε, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνιμήσατο, τῆς τοῦ κόσμου συγχύσεως, Χριστὸς ὁ φιλόανθρωπος, διὰ σοῦ πλουτίσας, τοὺς ἠπορημένους, καὶ τῆ πενία τῶν δεινῶν, συγκεκραμένους Θεομᾶ Ἀπόστολε· διὸ σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν πανέορτον μνήμην σου, ἐν αἰνέσει δοξάζομεν, εὐσεβῶς σε γεραίροντες.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Ἰνδῶν κατελάμπρυνας, πᾶσαν τὴν γῆν ἱερώτατε, καὶ θεόπτα Ἀπόστολε· φωτίσας γὰρ ἅπαντας, υἱοὺς ἀπειργάσω, φωτὸς καὶ ἡμέρας, τούτους ἐν Πνεύματι σοφέ, εἰδωλικούς τε ναοὺς κατέρραξας, ἀνήγειρας δὲ χάριτι, Θεοῦ εἰς δόξαν καὶ αἰνεσιν, Ἐκκλησίας μακάριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Χειρὶ φιλοπράγμονι, θεῖαν πλευρὰν ἐξηρεύνησας, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τραύματα, ἄπερ ὁ Ἀθάνατος, δι' ἡμᾶς ὑπέστη, καὶ τὴν ἀπιστίαν, μεταβαλὼν χαρμονικῶς, εἰς εὐπιστίαν

Θωμᾶ ἐβόησας· Σὺ εἶ Θεὸς καὶ Κύριος, καὶ σὲ δοξάζω φιλόφρονε, τὸν τοῖς πάθεσι βλύσαντα, τοῖς πιστοῖς τὴν ἀπάθειαν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´. Ἀνατολίου.

Τὰ θεῖα ἐποπεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας νοητὸς ἀναδέδειξαι κρατήρ, μυστικῶς Θωμᾶ Ἀπόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ ψυχαὶ εὐφραίνονται· τῇ γὰρ θεῖα σαγήνῃ τοῦ Πνεύματος, λαοὺς ἀνείλκυσας ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπογνώσεως· ὅθεν ἐκ Σιών, ὡς ποταμὸς τῆς χάριτος ἐξῆλθες, τὰ σὰ ἐκβλύζων ἔνθεα δόγματα, εἰς τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη ἐκμιμούμενος, τὴν πλευρὰν ἐλογχεύθης καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδύσας τῆς ἀφθαρσίας, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅταν μου εἰς ἔννοιαν, τὸ φοβερὸν ἔλθῃ βῆμα, τοῦ Υἱοῦ σου Πάναγνε, καὶ τὸ δικαστήριον τὸ παγκόσμιον, ἀπορῶ δέδοικα, δειλιῶν καὶ τρέμων, τὴν τῶν ἔργων μου ἐξέτασιν· φαῦλα γὰρ ἅπαντα, καὶ αἰσχύνῃς πάσης ἀνάπλεα, καὶ σκότους καὶ κολάσεως, καὶ ἀποστροφῆς ὄντως ἄξια. Ἴδε μου τὴν θλίψιν, καὶ ἴδε τῆς ψυχῆς τὴν συντριβὴν, καὶ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης με, ῥῦσαι καὶ κολάσεως.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ´.

Ἀπόστολε ἅγιε Θωμᾶ, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἔτερον. Ἦχος δ´.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Ὡς θεῖος Ἀπόστολος, θεολογίας κρουνοῦς, ἐνθέως ἐξήντησας, ἐκ λογχονύκτου πλευρᾶς, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ὅθεν τῆς εὐσεβείας, κατασπείρας τὸν λόγον, ἔλαμψας ἐν Ἰνδία, ὡς ἀκτὶς οὐρανια, Θωμᾶ τῶν Ἀποστόλων, τὸ θεῖον ἀγλαίσμα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία.

Μετὰ δὲ τὴν β´ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α´. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ Μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ· θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν, διανοίας αὐτός, τύπους τῶν ἡλίων ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐστήριξεν ἐν Κυρίῳ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Κύριον, δι' ἡμᾶς τοὺς φθαρέντας τοῖς ἁμαρτήμασι, τοῦτον ἰκέτευε ἀεὶ, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς, καὶ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν, καὶ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ Σεμνῆ, ἀπὸ τῶν πίστει βοώντων, καὶ εὐφημούντων ἀπαύστως, τὰ μεγαλεῖα τῆς σῆς χάριτος.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὸν θαυμάτων γέμοντα Θωμᾶν θαυμάσω. Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Τριστάτας κραταιούς.

Τὸν ἄναρχον Υἱόν, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν φανέντα ἐπὶ γῆς, μορφῆ τῇ καθ' ἡμᾶς, ὃν ἐώρακας ἔνδοξε, οὗ καὶ τὰς χεῖρας παλάμη, καὶ πλευρὰν ἐψηλάφησας, καθικέτευε σῶσαι τοὺς δούλους σου.

Ὁ γνώστης τῶν κρυπτῶν, καὶ νεφροῦς ὁ ἐτάζων, καὶ καρδίας ἐρευνῶν, Θεὸς μου Ἰησοῦς, σὲ Θωμᾶ παμμακάριστε, τῆς αὐτοῦ Θεοφανείας, ὑπηρετήν καὶ μάρτυρα, καὶ Ἀπόστολον θεῖον προσήκατο.

Ναμάτων μυστικῶν, ποταμὸς ἀνεδείχθης, περικλύζων σὺ Θωμᾶ, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, Ἐκκλησίας τε σύστημα, ῥεύμασι θεογνωσίας, καὶ τῷ ῥοίζῳ τοῦ Πνεύματος, τὴν πολύθεον πλάνην ἀπήλασας.

Θεοτοκίον.

Θανάτου καὶ φθορᾶς, καθαιρέτης ὑπάρχεις, ἀφθαρσίας τὴν πηγὴν, τεκοῦσα τὸν Χριστόν, Θεοτόκε πανύμνητε, τὸν καὶ τῆς ἀθανασίας, ὠραΐσαντα χάριτι, τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν πανάμωμε.

Ῥδὴ γ΄. Οὐκ ἐν σοφία.

Ἀρετῆς κάλλει, διαπρέπων αὐτόπτα καὶ θαύμασι, τῶν Ἰνδῶν τὸ δυσειδές, φωτὶ τῷ θείῳ κατηύγασας, πίστει καὶ ἐφαίδρυνας, τούτων τὴν ζόφωσιν.

Ὑπὸ τῆς αἴγλης, πυρωθεὶς αὐτουργία τοῦ Πνεύματος, ὡς βολίς θεοφεγγής, ἐξαπεστάλης θεόληπτε, καὶ κόσμον ἐφώτισας, Θωμᾶ τοῖς θαύμασι.

Μεμνημένος, τῆς ἐνθέου σοφίας τὰ δόγματα, ὥσπερ τάχος ἀστραπῆς, διερχομένης Ἀπόστολε, Θωμᾶ κατελάμπρυνας, κόσμου τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε, ἡ Θεὸν σαρκωθέντα κυήσασα, τῶν παθῶν ταῖς προσβολαῖς, κλονούμενόν με στερέεσον· οὐ γὰρ ἐστὶν Ἄχραντε, πλήν σου βοήθεια.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμε-
» θα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῆ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ
» Θεοῦ· οὐ γὰρ ἐστὶν ἅγιος, πλήν σου φιλόανθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆ σαγήνῃ τῶν λόγων τῶν θεϊκῶν, τοὺς ἰχθύας ζωγήσας τοὺς λογικούς, τούτους προσήγαγες, ἀπαρχὴν τῷ Θεῷ ἡμῶν· καὶ τοῦ Χριστοῦ τὰ στίγματα, ποθῶν ἐπενδύσασθαι, μιμητὴς τοῦ πάθους, αὐτοῦ πεφανέρωσαι· ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀπόστολε ἐνδοξε, τὴν πανέορτον μνήμην σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐσας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεςις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ῥοδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τῆ μεγίστη τῶν θαυμάτων, ἐπιδείξει χρησάμενος, καὶ δογμάτων θείων, δόξαν τηλαυγῶς ἐκτιθέμενος, τὴν οἰκουμένην ἐπέσχες τῷ κηρύγματι, τὴν κραυγάζουσαν· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ὡς αὐτόπτην σε τοῦ Λόγου, ὑπηρέτην τε ἔνθερμον, καὶ τῆς τούτου δόξης, καὶ μεγαλειότητος μάρτυρα, καὶ ὡς πιστὸν οἰκονόμον καὶ Ἀπόστολον, εὐφημοῦμέν σε, μάκαρ Θωμᾶ πανσεβάσμιε.

Νυμφικὴν ὥσπερ παστάδα, καὶ σκηνὴν ἐπουράνιον, ὑποβάθραν λίθον, ἀκρογωνιαῖον πηξάμενος, ἐπφοδόμησας μάκαρ παναοίδιμε, Ἀποστόλων ἀκρότης, Θωμᾶ τοῖς πιστεύουσι.

Θεοτοκίον.

Γῆν ἀνήροτον τὸν στάχυν, τῆς ζωῆς γεωργήσασαν, καὶ νεφέλην κούφην, ὄμβρον ζωοδότην πηγάσασαν, τὴν Παναγίαν Παρθένον ὀνομάζομεν, οἱ κραυγάζοντες· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ῥοδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Ἐλλαμφθεις Ἀπόστολε, τῇ δόξῃ τοῦ Χριστοῦ, καὶ πλευρὰν τὴν ζωοποιόν, ψηλαφήσας ἦντλησας, ἀνεξιχνίαστον εὐλογίας ἄβυσσον, καὶ τὸν κόσμον κατεπλούτισας.

Μὴ παρὼν τῇ πρώτῃ σου, εἰσόδῳ ὁ Θωμᾶς, ἀπιστῶν τε τοῖς Μαθηταῖς, πιστωθεὶς δὲ ὕστερον, χαίρων ἐβόησε· Σὲ Θεὸν καὶ Κύριον, ἀναγγέλλω πολυέλεε.

Οὐρανὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς δόξης σου Χριστέ, τῆ βροντῆ τῆ πνευματικῆ, ὁ Θεοῦ εἰς ἐβόησεν, ἐκδιηγούμενος, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, σὲ σεπτῶς εὐηγγελίσατο.

Θεοτοκίον.

Νικητὴν ἀνάδειξον, Πανάμωμε τὸν νοῦν, τῶν παθῶν καὶ τῷ λογισμῷ, τὰς ὁρμὰς ὑπόταξον τούτων Θεόνυμφε, ἢ Θεὸν γεννήσασα, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ῥδὴ στ´. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τὴν πάντων, ἀπιστίαν Θεοῦ τὴν ψυχόλεθρον, ἢ ἀπιστία σου μάκαρ, θεραπεύει· σὺ γὰρ ἀναμφιλέκτως, καὶ τῶν ἡλῶν, καὶ τῆς λόγῃς τοὺς τύπους ἠρεύνησας.

Ἀφῆκας, ὡς δυνατὸς Χριστέ τὸν Ἀπόστολον, ἠκονημένον ὡς βέλος, ἐν ἐχθρῶν καρδίαις σου ζωοδότα, καὶ τῶν σκύλων, τὴν προνομίην σοι τούτων προσήγαγεν.

Θυσίας, εἰδωλικὰς Οἰκτίρμον κατήρησας, σφαιασθεὶς ἐπὶ ξύλου, καὶ σφαγαῖς ἀγίαις τῶν θεηγόρων, Ἀποστόλων, τῶν τὰ σὰ μιμουμένων παθήματα.

Θεοτοκίον.

Ῥ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότατον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβοῦσα, οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τῷ
» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος δ´. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὁ τῆς θείας χάριτος πεπληρωμένος, τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, καὶ ὑπηρέτης ἀληθῆς, ἐν μετανοίᾳ ἐκραύγαζε· Σὺ μου ὑπάρχεις, Θεὸς τε καὶ Κύριος.

Ὁ Οἶκος.

Πρὸς τὸν Χριστοῦ Μαθητὴν, καὶ μέγαν μυστολέκτην, Θεοῦ τὸν θεηγόρον, τοῦ Πέτρου ἐκβοῶντος, «Ἐώρακαμεν τὸν Κύριον», ἔφησεν οὗτος· «Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἡλῶν, ψηλαφήσω δὲ καὶ τὴν πλευράν, οὐ μὴ πιστεύσω». Ἄλλ' ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότης, ὡσπερ δοῦλος ἐλήλυθε, θέλων πάντας σῶσαι, καὶ λέγει τῷ Θεῷ· «Ψηλάφησον χειρῶν καὶ πλευρᾶς τοὺς τύπους, καὶ μὴ ἀπίστει· ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου». Ὁ δὲ ἐν μετανοίᾳ ἐβόησε· «Σὺ μου ὑπάρχεις, Θεὸς τε καὶ Κύριος».

Συναξάριον

Τῆ στ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου Θεοῦ.

Στίχ. Ὁ χεῖρα πλευρᾶ σῆ βαλεῖν ζητῶν πάλαι,

Πλευρὰν ὑπὲρ σοῦ νύττεται Θωμᾶς, Λόγε.

Δούρασιν οὐτάσθη Θωμᾶς μακροῖσιν ἐν ἔκτῃ.

Οὗτος Μήδοις καὶ Πάρθοις, Πέρσαις καὶ Ἰνδοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κηρύξας, φρουρεῖται παρὰ Μισδαίου βασιλέως, διὰ τὸ πιστεῦσαι καὶ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ Ἀζάνην τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ τὴν γυναῖκα Τερτίαν καὶ τὰς θυγατέρας Μιγδονίαν καὶ Νάρκαν. Διὸ καὶ παραδίδοται πέντε στρατιώταις, οἱ τοῦτον ἐπὶ τι ὄρος ἀναβιβάσαντες, λόγχαις κατέτρωσαν· καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ἐκ τῶν αὐτοῦ περιοδιῶν

Ἔτι δὲ ζῶν ὁ Απόστολος, σὺν Ἀβάνῃ τινὶ ἐμπόρῳ τὴν Ἰνδίαν διαπερᾶ· ἐπὶ τι δὲ δωμάτιον τῆς Ἀνδραπόλεως καταλόουσιν. Ἐκδόντος δὲ τοῦ τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας ἐκείνης τὸ ἑαυτοῦ θυγάτριον εἰς γάμου κοινωνίαν, συνεορτάζουσιν καὶ τοὺς παρατυχόντας συνέβαινε. Ὁ μὲν οὖν Απόστολος ἐπὶ τὸ εὐτελέστερον ἀνεκλίθη τῶν τραπεζῶν. Πάντων δὲ ἐμπορουμένων ἐπὶ τοῖς ἐδωδίμοις, μόνος οὗτος ἀμέτοχος τῶν τοιούτων ἦν· σύννους γὰρ ὦν καὶ ἑαυτῷ προσέχων, ἐκάθητο συνεσταλμένος.

Τῶν διακονούντων οὖν τις, ἀπονία ἀρθεῖς, ῥάπισμα δίδωσιν αὐτῷ, εἰρηκῶς· «Εἰς γάμο κληθεῖς, μὴ σκυθρώπαζε, ἀλλὰ χαῖρε, συνηδόμενος τοῖς συμπόταις».

Καὶ ὁ Απόστολος· «Ἀπαμείψαι σοι μὲν Κύριος τὸ σφαλὲν εἰς τὸν ἐπιόντα αἰῶνα, τῷ τύψαντι ἔφησε· τὴν δὲ ἀκρατῶς κατ' ἐμοῦ ἐκταθεῖσαν χεῖρα, θῆρες ἐπιμερισάτωσαν ἄγριοι ἐν τῷ παρόντι, εἰς πολλῶν παιδείαν». Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ, ἐπιδραμὼν ὁ ῥάπισας (οἰνοχόος γὰρ ἦν) ὕδωρ διακομίσει τοῖς δαιτυμόσιν εἰς κρᾶσιν οἴνου, ὑπὸ θηρὸς τῷ φρέατι παρακαθημένου, διασπαραχθεὶς καὶ ἄχρῃς αὐτῶν τῶν ἐγκάτων, ἀπέψυξε. Τότε κύων ἐκ τοῦ παρατυχόντος τὴν τὸν Ἀπόστολον τύψασαν δεξιάν, ἐρρίμενην ἐπ' ἀμφόδου, λαβὼν, ἐν αὐτῷ τῷ συμποσίῳ εἰσῆει, τὴν ἀδικίαν ὡσπερ πᾶσιν ὑποδεικνύων.

Διαπορούντων δὲ τῶν δαιτυμόνων περὶ τῆς χειρὸς, τίνος ἄρα ἂν εἴη, γυνὴ τις ἐνὸς τῶν αὐλούντων, διαπρῦσιν τι φωνήσασα, φησί· «Μέγα ἡμῖν ἀνεγνωρίσθη σήμερον μυστήριον. Ἀκούσατε οἱ ἀνακεκλιμένοι· Θεός, ἢ Ἀπόστολος Θεοῦ σὺν ἡμῖν ἀνακλιθῆναι ἠξίωσεν. Ὅν γὰρ εἶχον ὁμόγλωσσον καταλοῦσα καὶ ἡδύνουσα, ἤκουσα τῷ τύψαντι τοῦτον οἰνοχόῳ φύσαντα, τὴν τούτου δεξιάν χεῖρα ὑπὸ κυνὸς σύρεσθαι, εἰς ἐπίδειξιν τῶν πολλῶν· ὅπερ πάντες ὁρᾶτε γεγενημένον». Καὶ ὡς τοῦτο διεβοήθη ἐπὶ πᾶσι τὸ θαῦμα καὶ εἰς τὰς τοῦ κρατοῦντος ἦλθεν ἀκοάς, μετὰ τὴν λύσιν τοῦ συμποσίου, προσκαλεσάμενος τὸν Ἀπόστολον, ἔφη ὁ βασιλεύς· «Εἰ ἐπαρᾶσθαι οἶδας καὶ θάνατον ἐπάγειν, δεῖξον καὶ τῆς σῆς εὐχῆς τὸ δραστήριον εἰς τὴν σήμερον ἐκδοθεῖσάν μοι παῖδα». Τοῦτο περιχαρῶς δεξάμενος ὁ Ἀπόστολος, πρὸς τὴν ἐπιθαλάμιον εἰσέδου παστάδα· καὶ τοὺς νέους εἰς σωφροσύνην ἐπιστηρίξας καὶ τῆς σαρκὸς ἀπόσασθαι τὴν ἡδυπάθειαν πείσας τούτους καὶ τῷ Θεῷ παραθέμενος, ἐκεῖθεν ὄχητο.

Μετὰ μικρὸν δὲ προσεοικότα τινὰ τῷ Ἀποστόλῳ, ὁ νυμφίος ὁρᾶ τῇ νεάνιδι προσομιλοῦντα καὶ Θωμᾶν εἶναι ὑποτοπάσας, ἔφη· «Οὐχὶ πρὸ πάντων ἐξῆλθες; πῶς ἄφνω πάλιν γέγονας, ἀπορῶ». Καὶ ὁ Κύριος· «Ἐγὼ Θωμᾶς οὐκ εἰμί, κατὰ χάριν δὲ ἐκείνου ἀδελφός. Ὅς δ' ἂν ἐμοί, ὡς ἐκείνῳ, ἀκολουθήσῃ, ἀπαρνησάμενος κόσμον, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ οὐ μόνον ἀδελφός, ἀλλὰ καὶ συγκληρονόμος τῆς ἐμῆς βασιλείας

γενήσεται». Τοῦτο εἰπὼν, ἀπ' αὐτῶν ἀοράτως διέστη· ἐκεῖνοι δὲ τὸν λόγον ὡς μαργαρίτην ἐγκολπωσάμενοι, ὀλονυκτίους δεήσεις τῷ φανέντι προσέφερον.

Ἔωθεν δὲ ὁ βασιλεὺς τὸν κοιτῶνα, ἔνθα οἱ νέοι, κατέλαβεν· ἀντικρὺ δὲ τούτους καθεζομένους εὐρών, ταραχθεῖς, τῆς ἀπ' ἀλλήλων διαζεύξεως τὴν αἰτίαν ἠρώτα. Οἱ δὲ πρὸς αὐτόν· «Ταύτην τὴν διάζευξιν εὐχόμεθα μέχρι τέλους ἡμῖν διαφυλαχθῆναι, ἵνα ἐν τῷ τῶν στεφάνων καιρῷ εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν ἀκατάλυτον ἀδιαίρετοι μείνωμεν, κατὰ τὴν τοῦ φανέντος ἐν ἡμῖν τοῦ ξένου ἐπαγγελίαν». Ἐπὶ τούτοις ὁ βασιλεὺς ταραχθεῖς, δωρεῶν ὑποσχέσεις, ἐφ' ᾧ τὸν ἀπατεῶνα εὐρεθῆναι καὶ παραστῆναι, ἐπηγγείλατο· ἀλλ' ἐπεὶ ἐξέλιπον ἐξερευνῶντες ἐξερευνήσεις, ἀοράτως μᾶλλον τοῖς κατηγουμένοις ἐπιστηρίζων ὁ ζητούμενος ἐπωπτάνετο, ὡς ἐπὶ τῇ προσοχῇ τῆς αὐτῶν πίστεως καὶ τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως καταλαεῖναι καὶ τῇ ὑστεραίᾳ χριστιανὸν πείσαι γενέσθαι. Ὅτι δὲ οὐχ οἷόν τε τὴν ἀρετὴν διαλαθεῖν, ἔδειξεν αὐτὴ καὶ τὸν Ἀπόστολον ἐν Ἰνδία διατρίβειν· καὶ πρὸς αὐτὸν οὗτοι τὸ βάπτισμα ληψόμενοι, παραγεγονότες οἱ δόκιμοι μαθηταὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀκλινῶς ταύτην ἐδόξαζον.

Ὅτε γοῦν πρὸς Γουνδιαφόρον εἰσέβαλε τῶν Ἰνδῶν βασιλέα ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, ποῖαν εἰδέναι αὐτὸν ἐν ξύλοις ἐργασίαν ἐπύθετο καὶ ποῖαν ἐν λίθοις. Καὶ ἐπὶ μὲν ξύλοις, ἄροτρα, κώπας, ζυγοὺς καὶ πηδάλια· ἐπὶ δὲ λίθοις, στήλας, ναοὺς καὶ βασιλείων οἰκοδομὰς κατασκευάζειν ἐμπειροτάτως, ἔλεγεν εἰδέναι. Καὶ ὁ βασιλεὺς· Ἄρα γε παλάτιον ἐν ᾧ τόπῳ ἐφέσεως κέκτημαι, δύνασαί μοι κατασκευάσαι πρὸς θεραπείαν; Καὶ ὁ Ἀπόστολος ὡς κατέθετο, μηδὲν μελήσας, χρυσὸν αὐτίκα λήψεσθαι ἐκέλευσε πρὸς τὴν τῶν ἐπιτηδείων μετακομιδὴν καὶ τοὺς θεμελίους ἄρτι καταβαλεῖν ὑπετίθει, τὸν τόπον ὑποδεικνύς. Ἀλλ' ὁ Ἀπόστολος· «Οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, ᾧ βασιλεῦ, τὸ κτίζειν ἐπίτηδες, ἀλλὰ τοῦ Ὑπερβερεταίου (Ὀκτωβρίου) μᾶλλον μὴνός»· οἶμαι δὲ τοῦτο εἰρησθαι τῷ Ἀποστόλῳ, διὰ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι τῶν βεβιωμένων ἀνταμοιβήν· διὸ καὶ τὴν τοῦ κρατοῦντος εὐφυῶς παρεκρούσατο γνώμην. Λαβὼν δὲ ἐπὶ χεῖρας καὶ κανόνα (πῆχυν) καὶ τὴν διάθεσιν ἐπιστημόνως διαζωγραφήσας, ἀλύπως ἔπειθεν ἔχειν αὐτοῦ τὸν σκοπόν.

Ἀγασθεῖς οὖν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ περιδέξιον τοῦ Ἀποστόλου, τὸ ἱκανὸν τῶν ἀναλωμάτων αὐτῷ ἐπιδοῦς, οἶκοι ἐπανακάμπει. Τότε ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰς τῶν δεομένων χεῖρας ἅπαν τὸ χρυσίον καταβαλὼν, ὡς Ἀπόστολος, ἀχειροποίητον οἰκίαν ἐν τῇ τῶν πρωτοτόκων αὐλῇ τῷ βασιλεῖ κατεσκεύασεν. Ὡς δὲ ὁ βασιλεὺς, ἱκανοῦ χρόνου παραδραμόντος, ἔσπευδε περὶ τοῦ ἔργου μαθεῖν, ἤκουσε δὲ τὴν στέγην μόνην ἀπολείπεσθαι, ἐκ περιχαρείας, ὡς ἀληθεύουσιν τὴν ἀγγελίαν ὑποτοπάσας, ἐτέρου χρυσίου ὀλκὴν τῷ Ἀποστόλῳ ἐπομφεν, εἰρηκῶς· «Καλλιστεύουσάν μοι τὴν ὀροφὴν τῶν οἰκοδομημάτων διὰ τάχους ἀποτέλεσον, ἵνα, ὅταν αὐταῖς ὄψωμαι ἴδω, λόγοις ἐπαίνων τῆς ἐπιστήμης τὸν πλεονέκτην (σὲ τὸν πολλὰ προτερήματα ἔχοντα) ἐγκωμιάσω». Αὐτὸς δὲ πάλιν, τὸ χρυσίον ἀπολαβὼν, εἰς οὐρανὸν ἄρας τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματα «Εὐχαριστῶ σοι, Φιλάνθρωπε, ἔλεγεν, ὅτι ποικιλοτρόπως ἐκάστου τὴν σωτηρίαν οἰκονομεῖν οἶδας». Καὶ τῶν προτέρων πάλιν ἐχόμενος, ἅπαν τοῖς δεομένοις τὸ ἀργύριον διένειμεν.

Ἐπὶ τούτοις πᾶσιν, ὡς τινες τῶν ἐκεῖσε, ἐν οἷς ὁ Ἀπόστολος διατρίβων ἦν, χρόνου τινὸς διαρρέυσαντος, πρὸς τὸν βασιλέα ἀφίκοντο καὶ περὶ τοῦ κάλλους τῶν οἰκοδομημάτων μαθεῖν ἰμείρετο, ἤκουσε μὴ προσδοκᾶν τὸ σύνολον ἐξ ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς οἰκοδομὰς κτισμάτων, ὡς τοῦ χρυσίου παντὸς τοῖς πένησιν διανεμηθέντος, μᾶλλον δὲ ὅτι καὶ Θεὸν ἀγνοούμενον κηρύσσει καὶ τοῖς προσφοιτῶσιν αὐτῷ ἐξαισία τινὰ θαυματουργεῖ, μηδοπσοῦν τὸ σύνολον σιτιζόμενος. Ὁ βασιλεὺς οὖν,

ἀκατασχέτῳ μανία πληγείς καὶ τὸν Ἀπόστολον μεταστειλάμενος, ἐπυθάνετο εἰ τὸ παλάτιον ἔκτισται. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν, εἶπεν· «Ὁ παρὰ τοῦ ἀληθινοῦ ἀρχιτέκτονος ἐγὼ οἰκοδομεῖν μεμάθηκα, βασιλεῦ, τοῦτό σοι ὥραϊον καὶ πάνυ παλάτιον ἔκτισται». Καὶ ὁ βασιλεὺς· «Ἐξ αὐτῆς παραγεγονότες, τὸ κατασκευασθὲν ἴδωμεν». «Οὐ μοι δοκεῖ», ὁ Ἀπόστολος ἀπεκρίνατο, «τὴν τούτου χρῆσιν ἔχειν σε τὸ παρόν· ἀλλ' ὅτε μετανάστης γένη τῶν ὧδε, τότε τοῦ κτισθέντος εὐρήσεις ἀρμόδιον τὸ κατάλυμα». Καὶ ὡς δῆθεν ὁ βασιλεὺς χλευαζόμενος (τοῦτο γὰρ ὑπέλαβε), θηριωδῶς κατεβρόντησεν εἰπὼν· «Τὸν ἀπατεῶνα τοῦτον εἰς σκοτεινότατον λάκκον, σὺν τῷ ἀγαγόντι μοι ἐμπόρῳ, ἀσφαλισθῆναι προστάσσω».

Ὡς δὲ τοῦτον ἢ φρουρὰ δεσμώτην εἶχε κατάκλειστον, ὁ τοῦ βασιλέως ἀδελφός, ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν, ὡς δῆθεν τῷ ἀδελφῷ συναλγῶν καὶ ἀθυμίας νέφει ἐπιπεσὼν, πρὸς θάνατον ἤπειγε, τὸν βασιλέα προσκαλεσάμενος, ἔφη· «Διὰ τὴν τοῦ δολίου συμβᾶσάν μοι ἐπήρειαν, τὴν ψυχὴν παθὼν ἤδη, τῆς ζωῆς ὑπεξέρχομαι»· καὶ ἐκατέρων οὕτως ὁμιλούντων, ἀποπνιγείς ἄφωνος ἔμεινε. Τότε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λαβὼν Ἄγγελος, τὰς σκηναὺς Κυρίου ἐπιπορευόμενος, ὑπεδείκνυε τὴν τούτων εὐπρέπειαν καὶ εἰς ὁποίαν οἰκῆσαι βούλοιο ἐπὶ τῶν. Καὶ ὡς ἔγνω ἡ ψυχὴ μίαν τὴν ἐξαίρετον ἔχουσαν, ἐπὶ πᾶσι ταύτην ἐδείκνυε τῷ Ἀγγέλῳ, καὶ ἐν μέρει ταύτης τῆς κατοικίας οἰκῆσαι παρεκάλει. Καὶ ὁ Ἄγγελος· «Ἐν ταύτῃ οἰκῆσαι οὐ δύνασαι· αὕτη γὰρ ἐστὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἣν ὁ ξένος αὐτῷ Θωμᾶς ἄκοδομήσῃ». «Καὶ δέομαί σου, ἀντέφησεν, ἄνευ μοι πρὸς αὐτὸν ἀπελθεῖν, εὐώνως γὰρ ὠνησάμενος αὐτὴν ἐξ ἐκείνου, ἐπανέλθω· οὐδὲ γὰρ οἶδε τὸ κάλλος αὐτῆς». Τότε ἀπανακάμψας ὁ Ἄγγελος τὴν ψυχὴν, τῷ νεκρῷ σώματι ἀποδίδωσιν· ὡς ἀπὸ κάρου δὲ τινὸς ἀνανήψας ὁ τεθνηκώς, τοῖς παρεστῶσι τὸν ἀδελφὸν ἐπεζήτηί· οὗ παραγενομένου, πρὸς αὐτὸν εἶρηκεν· «Ἄνευδοιάστως πέπεισμαι, ὡς τὸ ἡμῖς τῆς βασιλείας σου προεἶλου δοῦναι εἰς τὴν ἐμὴν ἀναβίωσιν. Ὅθεν μικρὰν τινα χάριν αἰτῶ παρασχεῖν μοι, ἢ μὴ ὑπέρθου χαρίσασθαί μοι». Καὶ ὁ βασιλεὺς· «Ὅσον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἐστὶ, φιλάτῳ μοι ὄντι σοι ἀδελφῷ, προθύμως χαρίσομαι, ὄρκῳ τοῦτο βεβαιώσας». Τότε ἀνυποστόλως τὸ ζητούμενον τῷ ἀδελφῷ ἐπετράνωσεν, εἰπὼν· «Τὸ ἐν οὐρανοῖς σοι παλάτιόν μοι ἐπίδος, εἰς ὅσῃν βούλη χρημάτων ἀνταλλαγῆναι». Καὶ ὡς περ ἐνεὸς ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τούτῳ γενόμενος, ἔφη· «Ἐμοὶ παλάτιον ἐν οὐρανοῖς; πόθεν;» «Ναὶ μὴν ἔστι σοι, ἔφη, εἰ καὶ αὐτὸ ἀγνοεῖς, ὅπερ σοι ὁ ἐν φρουρᾷ ἐδομήσατο ὑπηρέτης· ὡς καὶ αὐτὸς ἐγώ, τῆ πρὸς σὲ ἀχθόμενος λύπη, ἀρπαγείς, τούτου εἶδον τὴν καλλονήν».

Τότε συνεῖς ὁ βασιλεὺς τὸ λεγόμενον, οὕτω πῶς τὸν ἀδελφὸν ἀπεκρούσατο, εἰπὼν· «Εἰ μὲν τῶν ὑπὸ τὴν βασιλείαν κειμένων τὸ ζητούμενον ἦν, ἐξ ἀνάγκης ἢ τῶν ὄρκων λύσεις ἐπισφαλῆς· εἰ δὲ τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀποκεκληρωμένων, αὐτὸς τὸ λεγόμενον δίκασον· ἀλλ' ἐπεὶ ἀρεστὴν ὁ τέκτων, λάβε τοῦτον, καὶ ὧν ἐθεάσω, σκευάσει σοι λαμπρότερα». Τοῦτο εἰπὼν, σὺν τῷ Ἀβάνῃ τῆς φυλακῆς τὸν Ἀπόστολον ἐξάγει· καὶ πεσὼν αὐτοῦ πρὸς τοὺς πόδας, τῆς συναρπαγῆς τὸ σφαλὲν συμπαθῆσαι ἐζήτηί.

Ἐπὶ τούτῳ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας ὁ Ἀπόστολος, καὶ ἀμφοτέρους τῷ λόγῳ τῆς χάριτος καταλαμπρύνας, δούς αὐτοῖς τὸν ἀρράβωνα τῆς ἀκηράτου βασιλείας, ἐφ' ἑτέρας αὐτὸς κηρύσσει ὡρμητο πόλεις, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἐρωτηίδος.

Στίχ. Ἐρωτηίδα πυρπολοῦσι παρθένον,

Ἐρωτι Χριστοῦ τὴν προπυρπολουμένην.

Ὁ ἅγιος νέος Ὁσιομάρτυς Μακάριος ὁ ἐκ Κίου μὲν τῆς Βιθυνίας καταγόμενος, ἐν Προύσῃ δὲ μαρτυρήσας, λιθοβοληθεὶς πρότερον, ὕστερον ζίφει τελειοῦται κατὰ τὸ ἔτος 1590.

Στίχ. Μακάριος πρὶν ὄν κατὰ κλήσιν, μάκαρ,

Νῦν κατὰ πείραν ἀνεδείχθης ἐκ ζίφους.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Μετὰ τῆς ἄνω, χοροστασίας ὡς Ἀπόστολος, χαίρων συγχορεύεις μάκαρ ἐν οὐρανοῖς, ἀναμέλπεις τε γηθόμενος· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἀπὸ περάτων, ἕως περάτων ὁ σὸς διέδραμε, φθόγγος καὶ ῥημάτων θείων ἢ προφορά, τοὺς κραυγάζοντας παιδεύουσα· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ναὸς ἐγένου, σὺ τῆς Τριάδος παναοίδιμε· ὅθεν καὶ ναοὺς, εἰδώλων τε καὶ βωμοὺς, ἀπεκάθηρας Ἀπόστολε, ναοὺς δὲ ἡγείρας εἰς ὑμνωδίαν, καὶ αἶνον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ*.

Θεοτοκίον.

Νόμου δουλείας, τῇ σῇ γεννήσει λελυτρώμεθα· σὺ γὰρ Θεοτόκε τὸν ἐλευθερωτήν, ἀπειράνδρως ἡμῖν τέτοκας. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

Ῥοδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Θεῷ ὁμιλῶν σεσαρκωμένῳ, σαρκὸς ἐπιλελησμένος ἀναπέφηνας· τὴν δὲ ὑπερκόσμιον, θέωσιν ἐπλούτησας, τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι θεοποιούμενος, καί, Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀγάπη Θεῷ συγκεκραμένος, τὸν θάνατον μετ' αὐτοῦ μάκαρ ἐπόθησας, τοῖς συναποστόλοις σου, Ἄγωμεν φθεγξάμενος, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν θάνατον καταδεξώμεθα. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦμᾶς ὁ Χριστὸς τοὺς Ἀποστόλους, νεφέλας τῆς ἐκουσίου βροχῆς ἔδειξεν, ὄμβροις ἐπικλύζοντας, θείας ἐπιγνώσεως, τὰς Ἐκκλησίας πάνσοφοι καὶ καταρδεύοντας, καί, Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μώμων καθαρὰ καὶ μολυσμάτων, καὶ πάσης ἀγιοσύνης οὔσα τέμενος, Λόγον τὸν πανάγιον, πάντας ἀγιάζοντα, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον ἐκυοφόρησας· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτό-
» κου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργού-
» γούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀγείρει ψάλ-
» λουσάν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερ-
» υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥοδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ἄρμα φωτοφόρον ἐδείχθης, ἐπικαθήμενον τὸν Λόγον, τῇ εὐπειθεστάτῃ ψυχῇ σου, καὶ θεοφόρῳ ἐπιφερόμενος, πρὸς σωτηρίαν ἔνδοξε, ἠνιοχοῦντα τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Σοῦ τὴν παμμακάριστον μνήμην, ἐπιτελοῦντες δυσωποῦμεν, πάσης τρικυμίας ῥυσθῆναι, τῇ μεσιτείᾳ τῆς παρῶσias σου, ἣν ὡς Χριστοῦ Ἀπόστολος, ἔχεις θεόπτα πανσεβάσμιε.

Σήμερον τὴν μνήμην σου πάντες, Θωμᾶ Ἀπόστολε τελοῦμεν· φώτισον ἀγίασον πίστει, πειρατηρίων καὶ περιστάσεων, καὶ παθημάτων πάντοτε, ἀπολυτρούμενος πρεσβείας σου.

Θεοτοκίον.

Ῥοφθης θεονόμευτος Μήτηρ, καὶ πανακήρατος Παρθένος· σὺ γὰρ παρθενίαν καὶ τόκον, εἰς ἓν συνήψας ἄχραντε Δέσποινα, τὸν Ποιητὴν καὶ Κύριον, πάσης τῆς κτίσεως γεννήσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστὸς συνάψας,
» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αὐτόπτα καὶ Ἀπόστολε, Χριστοῦ τοῦ πανοικτίρμονος, εἰρήνην δώρησαι πάσῃ, τῇ οἰκουμένη καὶ νίκας, τῷ φιλοχρίστῳ ἄνακτι, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ σωτηρίαν αἰτήσαι, τοῖς σὲ Θωμᾶ εὐφημοῦσιν, ὡς Μαθητὴν θεηγόρον.

Ἅτερον

Χριστὸς ὁ μέγας Ἥλιος, ἀκτῖνά σε πολύφωτον, ἐν τῇ Ἰνδία ἐκπέμπει, τὴν ζοφερὰν πλάνην μύστα, συντόνως ἐκδιώκοντα, Θωμᾶ σοφὲ Ἀπόστολε, καὶ τοὺς λαοὺς φωτίζοντα, Τριάδα σέβειν τὴν θεῖαν, παρ' ἧς φρουρούμεθα πάντες.

Θεοτοκίον.

Πανάμωμε Μητρόθεε, τὸ μέγα περιήχημα, τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, καὶ Προφητῶν καὶ Ὁσίων, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, ἰλέωσαι τοῖς δούλοις σου, ἡμῖν Θεογεννήτρια, ὅταν καθήσῃ τοῦ κρῖναι, τὰ κατ' ἀξίαν ἐκάστῳ.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα γ' Στιχηρὰ ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος β'. Ανατολίου.

Χριστῷ ἠκολούθησας, Θωμᾶ Ἀπόστολε, καὶ τοῦ κόσμου κατεφρόνησας· καὶ τὰ τούτου διδάγματα, ἐν τῷ ταμείῳ σου κρύψας, ἀνεδείχθης Ἀπόστολος· ὅθεν γενόμενος ἐν τοῖς ἔθνεσι, τὰς τούτων ὑπὸ τῆς πλάνης, καὶ τῶν παθῶν σκοτισθείσας ψυχὰς, ἐντολαῖς τοῦ Σωτῆρος ἐφώτισας, πιστεῦειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον.

Ἦχος δ'

Τῷ τῆς γνώσεως θείῳ πυρί, τὴν ψυχὴν καταυγασθεὶς, ἐν πᾶσι τοῦ Δεσπότης μιμητῆς γέγονας, ὡς ἔννομος Μαθητῆς, Θωμᾶ Ἀπόστολε· τῷ γὰρ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀγνωσίας, εὐσεβῶν ψυχὰς ἐζώγησας. Ὅθεν καὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν ἐξοφωμένην διάνοιαν, τῷ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος ἀγκίστρῳ ἐσαγήνευσας· Χριστὸν τὸν Θεὸν ἀεὶ δυσώπει, καὶ ἡμᾶς ῥυσθῆναι, τῆς τοῦ ἐχθροῦ ἐξοφωμένης ὄψεως, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸν τῆς ἀλείας βυθὸν καταλιπὼν, τῷ τοῦ Σταυροῦ καλάμῳ πίστει προσέδραμες, καὶ ἐν αὐτῷ πάντας ἐζώγησας, Θωμᾶ Ἀπόστολε· διὸ καὶ τὴν ἄχραντον πλευρὰν τοῦ Λόγου, τῇ χειρὶ ψηλαφήσας, τῶν πεπαρμένων ἡλῶν τὰς ὠτειλάς, τῷ δακτύλῳ κατιδεῖν κατηξίωσαι. Χριστῷ τῷ Θεῷ ἐκτενωῶς πρέσβευε ἀεὶ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὰ θεῖα ἐποπεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας, νοητὸς ἀναδέδειξαι κρατῆρ, μυστικῶς Θωμᾶ Ἀπόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ ψυχαὶ εὐφραίνονται· τῇ γὰρ θείᾳ σαγήνῃ τοῦ Πνεύματος, λαοὺς ἀνείλκυσας ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπογνώσεως· ὅθεν ἐκ Σιών, ὡς ποταμὸς τῆς χάριτος ἐξῆλθες, τὰ σὰ ἐκβλύζων ἔνθεα δόγματα, εἰς τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη ἐκμιμούμενος, τὴν πλευρὰν ἐλογχεύθης, καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδὺς τῆς ἀφθαρσίας, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν· Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Δοξολογία Μεγάλῃ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά,

Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθως.

Τῆ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων

Σεργίου καὶ Βάκχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ´, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων γ´, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α´. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμᾶς, ὁ τῆς δόξης Κύριος, κατακοσμήσας ταῖς χάρισι, ταῖς τῶν ἰάσεων, θαυμαστοὺς ἐν κόσμῳ, εὐκλεῶς ἀνέδειξε, νοσοῦντας δι´ ὑμῶν θεραπέων ἀεὶ· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμεῖς, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, ἐν οὐρανοῖς συγχορεύετε· σὺν Ἀσωμάτοις γάρ, ἀεὶ παρεστῶτες, τῇ Τριάδι Ἁγιοι, καὶ δόξη ἐντροφῶντες ἀγάλλεσθε· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμεῖς, τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἔνστασιν, ἀνδρείως ἄμφω ἐλύσατε· καὶ τῶν εἰδώλων δέ, ὀλεθρίαν πλάνην, εὐσεβῶς ἀπόσασθε, Χριστὸν τὸν Βασιλέα κηρύξαντες· ὄν ἱκετεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος δ´.

Σέργιος καὶ Βάκχος, ἡ φαιδρὰ τῶν Μαρτύρων καὶ τερπνὴ λαμπηδὼν, τῶν μὲν τυράννων τὸ θράσος κατέβαλε, τῶν δὲ εἰδώλων τὴν πλάνην κατήργησε· καὶ τῆς θεογνωσίας τὸ τέλειον μυστήριον, λαμπρᾷ τῇ φωνῇ, ὑψηγοροῦντες ἀνεκέρυττον. Ἵν ταῖς πρεσβείαις Χριστέ, ὁ τούτων νομοδότης, ἀγωνοθέτης τε καὶ στεφανοθέτης, καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, κατὰ τῶν ἀοράτων καὶ ὄρατῶν δυνάμεων, τὸ κράτος ἀναδήσασθαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἦλιον κυήσασα, δικαιοσύνης Πανάμωμε, τὸ ζοφῶδες διάλυσον, παθῶν τῶν θλιβόντων με· καὶ τὸν ἀπατῶντα, τὴν ψυχὴν μου ὄφιν, καὶ καταθέλγοντά με νῦν, φιληδονίας καὶ ματαιότησι, πόρρωθεν ἀποδίωξον, τῆς τάλαιπώρου καρδίας μου, ἐν γαλήνῃ φυλάττουσα, ἀπαθείας τὸν δοῦλόν σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἢ Πάναγος, Χριστὸν τὸν φιλόανθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτινύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγγχε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ´.

Ἐκραταιώθη τῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων, κατ' ἐχθρῶν τὸ σύστημα· ἐν οἷς ὡς φωστῆρες κοσμικοὶ διαλάμπουσιν, οἱ εὐσθενεῖς καὶ ἄριστοι ἀθλοφόροι, Σέργιος τε καὶ Βάκχος. Τούτοις ἔκλινε τὰ νῶτα ἢ πονηρὰ φάλαγξ τῶν δαιμόνων. Τούτους ἐξεπλάγησαν τύραννοι, καὶ ἐθαύμασαν Ἄγγελοι, ὀρῶντες τὸν ἀσώματον, μετὰ σαρκὸς πατούμενον· τῶν δὲ πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, πανέορτον ἑορτὴν καὶ κοσμικὴν χαρμονὴν, ἐπιτελοῦσα βοᾷ. Ὁ ἀσθενεῖα σαρκὸς πεδήσας τὸν ἰσχυρόν, ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἁγίων σου, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πῶς σου τὴν χάριν ὑμνήσαιμι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμέ, τὸν ἀνάξιον δοῦλόν σου, καθ' ἐκάστην πρόνοιαν, ἦν σαφῶς ἐπιδείκνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; σὺ οὖν καὶ ἔτι νῦν, εἰς αἰεὶ μου πρόσθητι, παντὸς κακοῦ, ζῶντα καὶ θανόντά με, ἐκλυτρουμένη Σεμνή.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ θεωροῦσά σε, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαιε κράζουσα· Οἴμοι Τέκνον φίλατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκια. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος. Γερασίμου.

Τριάδος τῆς Ἁγίας ὀπλῖται τροπαιοῦχοι, ἢ λαμπρὰ δυὰς τῶν Μαρτύρων, ὠράθητε ἐν ἄθλοις, Σέργιος ὁ θεῖος ἀριστεύς, καὶ Βάκχος ὁ γενναῖος ἀθλητής· διὰ τοῦτο δοξασθέντες περιφανῶς, προΐστασθε τῶν βοώντων· Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν, πᾶσιν ἰάματα.

Τῶν Ὁσίων.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Χορὸς πολυάριθμος, τῶν Ἀσκητῶν τοῦ Χριστοῦ, λαμπρῶς συγκροτούμενος, τῷ τῆς ἀγάπης δεσμῷ, ἐν Κρήτῃ ἐξέλαμψεν· ἔνθα καὶ ὁμοφρόνως, ἐνασκήσαντες πίστει, πάντες μιᾷ ἡμέρᾳ, μετετέθησαν ἄνω, πρεσβεύοντες Χριστῷ τῷ Θεῷ, δοῦναι πᾶσιν ἡμῖν συγχώρησιν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν' Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτώηχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Σέργιον ἀθλοφόρον καὶ Βάκχον ἀοίδιμον ἄδω. Ποίημα Θεοφάνους.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ.

Σέργιε θεράπον τοῦ Χριστοῦ, συμπρεσβευτὴν προσλαβὼν καὶ συλλήπτορα, Βάκχον τὸν αἰοδιμον, μεθ' οὗ τοὺς ἄθλους θεοφρόνως ἤνυσας, λόγον μοι σοφίας, ἡμᾶς ὑμνοῦντι βραβεύσατε.

Ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστοῦ, πέτραν τῆς πίστεως ἅγιοι Μάρτυρες, θέντες τὸν θεμέλιον, ἐπ' ἀσφαλοῦς ἐρηρισμένοι πίστεως, πρόβολοι καὶ πύργοι, τῆς εὐσεβείας ἐδείχθητε.

Ῥήμασι πιστεύσαντες Χριστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀκλινῶς ἀτενίζοντες, πᾶσαν διεπτύσατε, παρερχομένην εὐδοξίαν Ἅγιοι, δόξης αἰδίου, κατασχεθέντες τῷ ἔρωτι.

Γένους καὶ πατρίδος καὶ τιμῆς, διὰ Χριστὸν γυμνωθέντες ἠγάλλεσθε· καὶ περιβαλλόμενοι, θηλυπρεπὲς ἀνδρειοφρόνως ἔνδυμα, τὴν τῆς ἀφθαρσίας, καταστολὴν ἠμφιάσασθε.

Θεοτοκίον.

Ἦλεων γενέσθαι τοῖς πιστοῖς, καὶ εὐμενῆ Θεομητορ δυσώπησον, Λόγον ὃν ἐγέννησας, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα· σὲ γὰρ προστασίαν, καὶ σωτηρίαν κεκτήμεθα.

Ἦδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδῶς.

Ὁ μόνος γινώσκων ὡς Θεός, τὰ πάντα πρὶν γενέσεως, τὴν πρὸς αὐτὸν ὁρῶν ὑμῶν πρόθεσιν, σοφίας λόγων καὶ θείας γνώσεως, καὶ στεῦρόν φρονήματος, δαυιλῶς ἐνέπλησεν, ὡς αὐτοῦ στρατιώτας μακάριοι.

Νομίμως θεράποντες Χριστοῦ, ἀθλῆσαι προελόμενοι, τὴν φθειρομένην δόξαν καὶ ῥέουσιν, καὶ κόσμον πάντα καὶ κοσμοκράτορα, λογισμῶ θεόφρονι, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ἐβδελύξασθε πόθῳ τοῦ κτίσαντος.

Ἀχράντοις νοδὸς ἐπιβολαῖς, Θεῷ νῦν παριστάμενοι, καὶ τῆς ἐκεῖθεν αἴγλης πληρούμενοι, καὶ τῆς ἀφράστου μακαριότητος, σαφῶς ἀπολαύοντες, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, Ἀθλοφόροι Κυρίου λυτρώσασθε.

Θεοτοκίον.

Θανάτῳ κρατούμενος τὸ πρὶν, Ἀδὰμ νῦν ἠλευθέρωται, τῇ σῆ γεννήσει μόνη Θεόνυμφε· ζωὴν γὰρ ὄντως τὴν ἐνυπόστατον, ἐνωθεῖσαν σώματι, ἀγνὴ καθ' ὑπόστασιν, ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον ἐκύησας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ μόνος εἰδῶς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν ἀσθένειαν,
» καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος, περιζωσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν σοι Ἅγιος,
» ὁ ναδὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὰ τῆς πίστεως ἄνθη τοὺς νοητοὺς, μαργαρίτας Κυρίου καὶ ἀθλητάς, Σέργιον τιμῶμεν, καὶ τὸν Βάκχον τοὺς Μάρτυρας, ὡς τοῦ ἐχθροῦ τὴν πλάνην, ἐνθέως πατήσαντας, καὶ τῶν εἰδώλων πᾶσαν, ἰσχὺν ἐδαφίσαντας· ὅθεν ἐπαξίως, οὐρανόθεν τὸ στέφος, τῆς νίκης δεξάμενοι, σὺν Ἀγγέλοις χορεύουσι· διὸ πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐνθυμοῦμαι τὴν κρίσιν καὶ δειλιῶ, ἔργα πράξας αἰσχύνῃς ὁ ταπεινός, ἄξια καὶ δέομαι, Θεοτόκε πανύμνητε· Πρὶν τὰς πύλας φθάσω, θανάτου ἐπίστρεψον, πρὸς τὴν τῆς μετανοίας, ὁδὸν ὀδηγοῦσά με, ἵνα εὐχαρίστως, προσκυνῶν ἀνυμνῶ σου, τὴν ἄμετρον δύναμιν, καὶ τὴν θεῖαν ἀντίληψιν, Παναγία Θεόνυμφε, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ οὗ αἰτοῦμαί σε δοθῆναί μοι, ἴλασμον ἁμαρτιῶν, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ παρεστῶσα Μήτηρ ἡ σὴ, καὶ Θεὸν σε εἰδυῖα ὑπὲρ βροτῶν, σαρκὶ προσιέμενον, τὸν ἐκούσιον θάνατον, ὡς μὲν μήτηρ ῥομφαία, καρδίαν ἐτέτρωπο, καὶ οὐχ ἦττον ὀδύνας, καὶ πόνοις προσήλωτο· ὡς δὲ βουλομένη, τὴν βροτῶν σωτηρίαν, καὶ κόσμου τὴν λύτρωσιν, εὐχομένη ἀνύμνει σε, καὶ σὺν δάκρυσιν ἔλεγεν· Ἀνάστηθι καὶ σῶσον Υἱέ, τοὺς τὰ πάθη πίστει σου δοξάζοντας, ὁ ὑπὲρ πάντων ἐκχέας, σὸν αἷμα τὸ ἅγιον.

Ἦδὴ δ΄. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Λαμπτήρες διττοὶ ἀπὸ δυσμῶν ἐξανέτειλαν, τὴν ἐναντίαν τῷ τῆς γῆς, τότε κρατοῦντι δυσσεβεῖ, ποιούμενοι κίνησιν, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀνατολὴν ἐπειγόμενοι, τὴν φωτοφόρον Χριστὲ καὶ σωτήριον.

Οὐ ξίφος οὐ πῦρ οὐ διωγμὸς οὐδὲ μάστιγες, τῆς εὐσεβοῦς περὶ Θεόν, γνώμης ἐχώρισαν ὑμᾶς· ζωνὴν γὰρ ἠγήσασθε, τὴν τελευταίην τὴν δι' αὐτὸν ἀξιάγαστοι, καὶ μακαρίαν τρυφὴν καὶ ἀνώλεθρον.

Φωστῆρες οἱ ὄντως ἀπλανεῖς τὸ στερέωμα, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, περιανγάζουσι φωτὶ, τῆς θείας ἐλλάμψεως, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν κατευφραίνουσι, τὰς τῶν θαυμάτων ἀκτῖνας ἐκπέμποντες.

Ὁ Βάκχος ὁ θεῖος καὶ πανάριστος Σέργιος, ἐνιαυτῶν περιτροπαῖς, τοὺς εὐσεβείας ἐραστάς, καὶ τοὺς φιλομάρτυρας, πνευματικῶς πρὸς εὐωχίαν προτρέπονται, τὰς ἀριστείας αὐτῶν προτιθέμενοι.

Θεοτοκίον.

Ῥομφαίαν τὰς πύλας τῆς Ἐδέμ ἡ φυλάττουσα, παραχωρεῖ νῦν τοῖς πιστοῖς, καὶ ὑποδέχεται φαιδρῶς, τιμίῳ ἐν αἵματι, τοῦ ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς τεχθέντος πανάμωμε, σημειωθέντας ὁρῶσα καὶ χάριτι.

Ἦδη ε΄. Ὁ φωτίσας τῆ ἑλλάμψει.

Οἱ τὴν πλάνην ἀληθείας ἐν ὄπλῳ ἐλάσαντες, καὶ τυράννων καρτερῶς αἰκισμοὺς ὑπομείναντες, νικηταὶ γεγόνατε, παρὰ Χριστοῦ στεφανωθέντες· καὶ νῦν ἀξίως ἀγάλλεσθε.

Νευρούμενοι ἀηττήτῳ δυνάμει καὶ χάριτι, τῆς Τριάδος ἢ δυὰς τῶν Μαρτύρων κατέβαλε, τὸν τοῦ σκοτούς ἄρχοντα, καὶ τοὺς αὐτῷ δεδουλωμένους, τῆς τούτου πλάνης ἐρρύσατο.

Καρτερία καὶ ἀνδρεία ψυχῆς καὶ στερρότητι, διανοίας ξυνωρὶς τῶν Μαρτύρων ἢ ἔνδοξος, ὑπερέβη ἅπασαν, τῶν διωκτῶν πικρὰν μανίαν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις αὐλίζεται.

Θεοτοκίον.

Ἀνέτειλας Θεομητορ ὡς ὄρθρος τὸν Ἥλιον, τὸν ἄδυτον ἠνωμένον σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης· διό σε πάντες δοξάζομεν.

Ἦδη στ΄. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Ίάσεων πηγὰς Μαρτύρων λείψανα, πλουσίως ἀναβρύουσιν· ἀρυσώμεθα προθύμως οὖν πιστοί, καὶ τοὺς Ἀθλοφόρους μακαρίσωμεν, τὸν εὐκλεῆ, Σέργιον καὶ Βάκχον τὸν αἰοίδιμον.

Βαρούμενοι τὴν μετ' ἀνόμων σκῆνωσιν, καὶ πλάνῃ δυσχεραίνοντες, τὴν οὐράνιον πορείαν εὐσταλῶς, Σέργιος καὶ Βάκχος ἐπορεύοντο, καὶ πρὸς Χριστόν, λιμένα ἔφθασαν τὸν ἀχειμάστον.

Ἀνοίγονται τοῖς ἀθλοφόροις Μάρτυσιν, αἱ πύλαι αἱ οὐράνιαι, εὐλαβούμεναι τὸ πάθος τὸ σεπτόν, τὸ τῆ ἐκμιμήσει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, χαριτωθέν, καὶ φυγαδεῦον δαιμόνων φάλαγγας.

Θεοτοκίον.

Κυρίως σε Θεοῦ Μητέρα Πάναγνε, φρονοῦντες καταγγέλλομεν· τὸν γὰρ ἄναρχον Υἱὸν μονογενῆ, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων ἀναλάμπσαντα, ἐκ τοῦ Πατρός, ἀνερμηνεύτως Παρθένε τέτοκας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ
» ῥυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Σῶ-
» σον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς, τῶν
» ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν νοῦν πρὸς ἐχθρούς, ἀνδρείως παρατάξαντες, τὴν πᾶσαν αὐτῶν, ἀπάτην κατελύσατε· καὶ τὴν νίκην ἄνωθεν, εἰληφότες Μάρτυρες πανεύφημοι, ὁμοφρόνως ἐκράζετε· Καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Ὁ Οἶκος.

Ἐν οὐρανοῖς Χριστέ, κατοικοῦντες, Σέργιός τε καὶ Βάκχος, καὶ τοῦ θεοῦ φωτὸς τοῦ παρὰ σοῦ ἐμφορούμενοι, ἐμὲ τὸν ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας πορευόμενον, προφθάσειαν διὰ τάχους, καὶ τῶν παθῶν ἀφαρπάσειαν, μόνε ἀθάνατε, στολὴν μοι τῆς ἀφθαρσίας καταπέμποντες· ὅπως λευχειμονῶν, τὴν φωτοφόρον αὐτῶν ἑορτὴν ἀνυμῶ, καὶ κραυγάζω σοι Κύριε· Καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Συναξάριον

Τῆ Ζ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων μεγάλων Μαρτύρων, Σεργίου καὶ Βάκχου.

Στίχ. Χαλκᾶ σὰ νεῦρα, Βάκχε, πρὸς νεύρων βίαν,

Καὶ πρὸς ξίφος, Σέργιε, πῦρ σὴ καρδιά.

Σέργιον ἑβδομάτη ξίφος ἔκτανε, νεῦρα δὲ Βάκχον.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ ὁ μὲν Σέργιος πριμικήριος ἦν τῆς σχολῆς τῶν Κιντιλίων, ὁ δὲ Βάκχος σεκουνδικήριος τῆς αὐτῆς σχολῆς*. Ἀρχῆθεν δὲ τὰ τῶν χριστιανῶν μυηθέντες καὶ τὰς θεοπνεύστους Γραφὰς ἐκμαθόντες καλῶς, διαβληθέντες τῷ βασιλεῖ, προετράπησαν ἅμα αὐτῷ θυσίαν τοῖς εἰδώλοις προσενεγκεῖν. Τοῦτο δὲ μὴ καταδεξάμενοι, ἀφηρέθησαν τὰς ζώνας καὶ τὰ μανιάκια, τὰ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν κείμενα, καὶ περιστάλησαν θηλυπρεπέσιν ἐνδύμασι καὶ διὰ μέσης τῆς πόλεως, ἐφ' ὕβρει δῆθεν, σίδηρα πεπεδημένοι ἤχθησαν καὶ πρὸς τὸν ἡγεμόνα Ἀντίοχον παραπέμπονται, εἰς πόλιν Εὐφρατησιῶν. Ἦδη δὲ πλησιάζοντες, ἐξ ἐπιφανείας Ἀγγέλων θείας ἰσχύος καὶ θάρσους ἐπλήσθησαν· καὶ ὁ μὲν Βάκχος, πρῶτος τυφθεὶς νεύροις ὠμοῖς, τῆς ὥρας παραταθείσης, ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις τὸ πνεῦμα παρέδωκεν. Ὁ δὲ Σέργιος, διαφόρως ἐξετασθεὶς καὶ κρηπίσι τοὺς πόδας καθηλωθεὶς σιδηραῖς καὶ τρέχειν ἀναγκασθεὶς μακροτάτας ὁδοὺς, εἴτα καθειρχθεὶς καὶ αὐθις ταῖς αὐταῖς κρηπίσι καθηλωθεὶς, τὴν κεφαλὴν τῷ ξίφει ἀποτέμνεται.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἰουλιανοῦ Πρεσβυτέρου, καὶ Καισαρίου Διακόνου.

Στίχ. Σάκκῳ δοθεῖσι καὶ βυθῷ, Θεὸς Λόγος,

Διττοῖς ἀθληταῖς, σάκκον εἰς χαρὰν στρέφει.

Κλαυδίου βασιλεύοντος ἐν Ῥώμῃ καὶ τὴν ἰδίαν μητέρα ἀποκτείναντος, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, οὐκ ἐφείσατο ἔκτοτε τῶν χριστιανῶν. Τότε ὁ μακάριος Καισάριος, ἀπὸ τῆς Ἄφρων χώρας ἐλθὼν, ἐν κώμῃ λεγομένη Ταρακηνῆ, ὡς εἶδε τὰς μυσαρὰς θυσίας, κατέπτυσε ταύτας καὶ συνεπάτησε· κρατηθεὶς δὲ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἄσιτος τῆ φυλακῆ, παρεδόθη τῷ ἀνθυπάτῳ· καὶ δεσμευθεὶς τὰς χεῖρας ὀπισθεν, εἴλκετο παρὰ τῶν στρατιωτῶν ἔμπροσθεν τοῦ ὀχήματος τοῦ ἄρχοντος, μέχρι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ ὡς ἦδη πρὸς τὸν ναὸν ἀφίκοντο, τοῦ Ἁγίου προσευξαμένου,

πέπτωκεν εὐθέως ἐκ θεμελίων ὁ ναός, συμπεριλαβὼν ἔνδον τὸν τε Ἀρχιερέα καὶ ἄλλους πολλοὺς· ὅπερ ἰδὼν Λεόντιος ὁ Ὑπατικός προσέπεσε τῷ Ἁγίῳ· καὶ πιστεύσας εἰς τὸν Χριστόν, ἐβαπτίσθη αὐτὸς ἐνώπιον πάντων· καὶ ἐλθὼν ὁ πρεσβύτερος Ἰουλιανός, μετέδωκεν αὐτῷ τῶν ἀχράντων Μυστηρίων.

Τοῦ δὲ Ὑπατικοῦ εὐθέως τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ ἀναθεμένου ἐξ αἰτήσεως διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου προσευχῆς, θεασάμενος Λοξώριος ὁ ἄρχων τὸ γεγονός, ἐκράτησεν Ἰουλιανὸν τὸν πρεσβύτερον καὶ Καισάριον τὸν διάκονον καὶ προσέταξε βληθῆναι αὐτοὺς εἰς σάκκους καὶ ριφῆναι ἐν τῇ θαλάσῃ. Οἱ δὲ Ἅγιοι εἶπον πρὸς αὐτόν· Ἡμεῖς μὲν, Λοξώριε, ριπτόμεθα ἐν τῇ θαλάσῃ, σὺ δὲ ὑπὸ δεινοῦ ὄφους δηχθεὶς, κακῶ θανάτῳ τὴν ψυχὴν ἀπορρήξεις· ὃ καὶ γέγονε· μετὰ γὰρ δύο ἡμέρας περιπλακείς αὐτῷ ἐν τῷ αἰγιαλῷ τῆς θαλάσσης περιπατοῦντι δεινότατος ὄφις καὶ πάντα τὰ τούτου μέλη τύσας, ἄπνουν καὶ σχεδὸν νεκρὸν εἰργάσατο· ἐξογκωθεὶς γὰρ ἔκειτο τοῖς ὀρῶσι θέαμα μέγα.

Τὰ δὲ σώματα τῶν Ἁγίων ἐξελθόντα ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ὑπὸ Κυρίου κυβερνώμενα, Εὐσεβίος τις πρεσβύτερος καὶ Φῆλιξ, δι' ὀπτασίας ἀποσταλέντες, ὑπεδέξαντο ταῦτα καὶ διήρχοντο ὅπου ὁ δύστηνος ἔκειτο· οὓς καὶ θεασάμενος ἐταλάνιζεν ἑαυτόν. Ἄλλ' ὁ υἱὸς τοῦ βαπτισθέντος Λεοντίου τοῦ Ὑπατικοῦ, μετὰ τὸ κατατεθῆναι τὰ τῶν Ἁγίων λείψανα πλησίον τῆς πόλεως, ἀπέτεμε καὶ τὰς τούτων κεφαλὰς, ρίψας αὐτοὺς ἐν τῷ ποταμῷ. Κούαρτος δὲ πρεσβύτερος ἐκ τοῦ κάστρου Καπούης, ὑπὸ θείου Ἀγγέλου ὀδηγηθεὶς, ἀπελθὼν ἔλαβε καὶ τὰ τούτων ἅγια λείψανα, Εὐσεβίου φημί καὶ Φήλικος καὶ κατέθετο ταῦτα ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυχρονίου.

Στίχ. Κτείνουσι πολλὰ Πολυχρόνιον ξίφη,

Πρὸς τὰ ξίφη δέ, λήγεται καὶ τὰ γέρα.

Ὅς ἐπαρχίας μὲν ἔφυ τῆς Γαμφανίτου λεγομένης· ὁ δὲ τούτου πατὴρ Βαρδάνιος γεωργὸς ἦν· τὸν δὲ παῖδα γράμμασιν ἐπαίδευσε καὶ τοῖς παισὶν ἐπακολουθεῖν τοῦτον ἐκέλευσε· καὶ διὰ τὸ εἶναι μήκοθεν τὸ ὕδωρ, τῇ εὐχῇ τοῦ παιδός, πηγὴ ἀνεδόθη· πολλὴ γὰρ ἦν τῷ νέῳ ἡ σύνεσις καὶ ἡ ἐγκράτεια. Ἐπεὶ δὲ εἰς μέτρον ἔφθασεν ἡλικίας, τοῖς ἀμπελικοῖς ἐργατουργοῖς ἑαυτὸν ἐνώσας, πρὸς τὴν Βασιλεύουσαν ἔρχεται· καὶ ἐργαζόμενος καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν τὰς ἀμπέλους, διὰ δύο ἢ καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφῆς ἐλάμβανε καὶ ὕδατος. Ὁ δὲ τούτου ἐργοδότης, θαυμάσας τὸν τοῦ Θεοῦ ἐργάτην καὶ αἰδεσθεὶς αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν, ἐφοδιάσας χρυσίου ποσότητι, ἀπέστειλεν, εἰπὼν· «Ἄπελθε εἰς τὰ ἴδια, ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχόμενος», κρατήσας τὴν δίκηλλαν αὐτοῦ πίστεως χάριν· ἥτις πολλὰ θαυμάσια ἐτέλεσεν.

Αὐτὸς δὲ, μετὰ τοῦ ἐν χερσὶ χρυσίου, Ἐκκλησίαν κατασκευάσας, ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν Συνόδῳ εὐρεθεὶς, Ἀναγνώστης ὢν, δέχεται τὸ τοῦ Διακόνου καὶ Πρεσβυτέρου ἀξίωμα. Ἐπεὶ δὲ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὸν βίον μετήμειψε, παραυτίκα ἢ τοῦ Ἀρείου αἵρεσις ἤρξατο τοὺς πολλοὺς ἐκταράττειν· ὅθεν οἱ κακόδοξοι φθόνῳ τηκόμενοι, εὐρόντες τὸν Ἅγιον τῷ Θυσιαστηρίῳ παριστάμενον, ἄφνω ἐκπηδήσαντες, τοῖς ξίφεσιν αὐτὸν κατέσφαξαν καὶ κατέκοψαν· καὶ τῷ μυστικῷ καὶ θείῳ αἵματι συμμίζαντες, θυσίαν ἀκουσίως τῷ ἁγίῳ Θεῷ παρέπεμψαν.

Ὁ ἅγιος Λεόντιος ὁ Ὑπατικός, τῷ Χριστῷ πιστεύσας καὶ ἐπευξάμενος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Λιπὼν ὁ Λεόντιος ἀρχὴν τὴν κάτω,

Εἰρηνικῶς ἐφεῦρε τιμὴν τὴν ἄνω.

Οἱ ἅγιοι Μάρτυρες Εὐσέβιος πρεσβύτερος καὶ Φηλίξ ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Εὐσέβιος, Φηλίξ τε Μαρτύρων χάριν,

Διὰ ξίφους εὔραντο Μαρτύρων χάριν.

Οἱ Ὅσιοι ἐνενήκοντα ἐννέα Πατέρες, οἱ ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ ἀσκήσαντες, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Σὲ νοητὴν Θεοτόκε.

Χαῖρε δυάς, ἀθλοφόρων ἐνδοξε· χαῖρε νικήσασα λαμπρῶς, τῶν τυράννων τὰς ἀπειλάς· χαῖρε ἡ ἀνύσασα, δρόμον τὸν μακάριον· χαῖρε τρυφῆς ἀεὶ ἔνδον μένουσα· χαῖρε τρανῶς, παρεστῶσα Θεῷ θεομακάριστε.

Ὅλολαμπεῖς, ἐπὶ γῆς βαδίζοντες, τοὺς τῶν δαιμόνων ὀφθαλμούς, καὶ τὰς ὄψεις τῶν διωκτῶν, Μάρτυρες ἡμβλύνατε, φέγγει τῷ τῆς χάριτος, καὶ ταῖς ἀυγαῖς τῆς ἀθλήσεως, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνοῦντες, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Ναοὶ Θεοῦ, πεφηνότες ἐνδοξοὶ, ζῶντος καὶ ζῶντες ἀθληταί, τῇ δυνάμει τῇ τοῦ Σταυροῦ, ὄντως δυναμούμενοι, στίφος ἐτροπώσασθε, τῶν δυσμενῶν παμμακάριστοι, τὸν κραταιὸν ἐν πολέμοις, Θεὸν ὕμνοις γεραίροντες.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε σύ, ναὸς ἐχρημάτισας, καὶ παναγία κιβωτός, δεξαμένη τὸν Ποιητὴν, τὸν ἀπερινόητον, καὶ τὸν ἀπερίληπτον, ἐν τῇ γαστρὶ σου χωρήσασα, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ῥδὴ η´. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Ὁ τῇ δρόσῳ πάλαι τοῖς Παισὶ, τὴν φλόγα καταψύξας, ἐστῶτας ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐδυνάμωσεν αὐτοῦ, τοὺς Μάρτυρας ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰοβόλους καὶ ψυχοβλαβεῖς, θωπείας τῶν τυράννων, ἐμφρόνως οἱ ἀθλοφόροι, διεκρούσαντο, Χριστῷ βοῶντες καὶ ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δραστηρίους φύλακας ἡμῖν, τὸν Σέργιον καὶ Βάκχον, τοὺς ὄντως στεφανηφόρους, ἐπεστήσατο Χριστός, φρουροῦντας τοὺς ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἴθυνόν μοι Δέσποτα Χριστέ, πρεσβεῖαις τῶν Μαρτύρων, τὴν τρίβον τῆς ἀρετῆς μου, κατευμαρίζων καὶ σοί, κραυγάζειν ἀξίωσον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζω σε τὴν ἀληθῆ, Θεοῦ ἡμῶν Μητέρα, τὸ Χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, προσκομίζων σοι Ἀγνή, πανάμωμε Δέσποινα· σὲ γὰρ ὄντως πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ,
» τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ,
» ἀπέστιλβον λέγοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυ-
» ρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥοδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ὅλον τὸν Χριστὸν ἐκτήσασθε· κόσμον γὰρ ὅλον δι' αὐτὸν κατελίπετε. Καὶ νῦν Μάρτυρες, τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατεύοντες, τὰς χορείας τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἀνδρῶν τε μακαρίων, κατανοεῖτε τὰς λαμπρότητας.

Νέμοις ξυνωρὶς πανάριστε, τῷ τοὺς ἐπαίνους πόθῳ σοι προσκομίζοντι, χάριν ἄνωθεν, καὶ τῶν πταισμάτων συγχώρησιν, δυσωποῦσα τὸν μόνον οἰκτίρμονα, πρὸς ὃν ἐπειγομένη, τῶν χαμαιζήλων κατεφρόνησας.

Αἴγλη τριλαμποῦς Θεότητος, πεφωτισμένοι οἱ ἀήττητοι Μάρτυρες, τὴν πολύθεον, ἀπατηλὴν ἀθεότητα, καὶ τυράννων τὸν φόβον ἀπώσαντο· καὶ νῦν τῆς ἀκηράτου κατατρυφῶσιν ἀπολαύσεως.

Δρόμον τὸν καλὸν τελέσαντες, τὴν εὐσεβῆ τε πίστιν σώζειν σπουδάσαντες, τὴν ἀσάλευτον, παραλαβεῖν ἠξιώθητε, βασιλείαν πανένδοξοι Μάρτυρες, διάδημα τοῦ κάλλους, καὶ εὐπρεπείας περικείμενοι.

Θεοτοκίον.

Ὡ τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου! τὸν τοῦ Θεοῦ γὰρ Λόγον σάρκα γενόμενον, μόνη τέτοκας, ὑπερφυῶς Μητροπάρθενε, τὸν τὰ σύμπαντα θείῳ βουλήματι, σοφῶς διακρατοῦντα, καὶ κυβερνῶντα καὶ συνέχοντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βιά-
» τος ἔδειξεν ἄφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πει-

» ρασμῶν ἀγριαίνουσας, κατασβέσαι αἰτοῦμεν τὴν
» κάμινον· ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύ-
» νωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ἀδελφικῆ συνδούμενοι, τῆ στοργῆ καὶ τῆ πίστει, οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, Σέργιος ὁ θεόφρων, καὶ Βάκχος ὁ αἰοίδιμος, σὲ Χριστὲ δυσωποῦσιν, εἰρήνην σὴν δωρήσασθαι, κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ, καὶ βασιλεῖ, κατ' ἐχθρῶν βαρβάρων τρόπαια νίκης, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομήτορ ἄχραντε, δυσωποῦσα μὴ παύση, ὑπὲρ ἀχρείων σου δούλων, ὅπως εὖρωμεν χάριν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρᾳ ἧ κρίνη, γένος βροτῶν, ὡς Θεὸς παρέχων τὰ κατ' ἀξίαν· σὲ γὰρ προστάτιν ἅπαντες, ἔχομεν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὸ α'.

ᾠχος α'. Γερμανοῦ.

Δαυϊτικῶς ἀνεβόων, Σέργιος καὶ Βάκχος οἱ Μάρτυρες. Ἴδου δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό; οὐ δεσμούμενοι φύσεως σχέσει, ἀλλὰ πίστεως τρόπῳ. Ὅθεν οἱ Ἅγιοι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησαν· καὶ τὸν σταυρὸν ἀράμενοι, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησαν· καὶ πρεσβεύουσι τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

ᾠχος γ'.

Εἷ τι καλόν, εἷ τι τερπνόν, ἢ αὐτάδελφος γνώμη τῶν Μαρτύρων σου Κύριε· οὓς γὰρ ἡ φύσις σαρκικοὺς ἀδελφοὺς οὐκ ἐγνώρισε, τούτους ἡ πίστις ἀδελφά, φρονεῖν μέχρις αἵματος κατηνάγκασεν. Ὁ Θεός, ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠχος δ'. Ανατολίου.

Προφητικῶς τοῖς Ἁγίοις συνελθόντες, τὸν ὕμνον βοήσωμεν. Ἴδου δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό; οὐ φύσεως ἀκολουθία, ἀλλὰ πίστεως ἐνώσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· τὰ γὰρ φθαρτὰ βδελυζάμενοι πάντα, ἦραν τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων, καὶ ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ, Σέργιος καὶ Βάκχος οἱ γενναῖοι Μάρτυρες· καὶ παρρησίαν ἐν οὐρανοῖς κεκτημένοι, πρεσβεύουσιν αὐτῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ καταπεμφθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. ᾠχος δ'.

Ἐποδησάμενος Σέργιος, ἐν ἐτοιμασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, τὰ τῶν ἡλῶν ὑποδήματα, τῷ αἵματι τῷ τῶν ποδῶν ἀπορῥέοντι, τὸν ὄφιν τὸν ἐπιτηροῦντα τὴν πτέρναν ἡμῶν ἐξετύφλωσε, καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο. Διὸ εὐχαῖς

αὐτοῦ Χριστέ ὁ Θεός, καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ ἡμᾶς ἐλέησον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὅλων ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι· Χαῖρε ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἀμνὰς ἡ κυήσασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης φιλάνθρωπε; πῶς τὰς χειράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Καθορῶσα πάλαι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὑμῶν ἀγῶνας, Μάρτυρες παγκόσμιοι, σήμερον φαιδρῶς στολίζεται, καὶ πιστῶς ἐορτάζει ἐν τῇ μνήμῃ ὑμῶν, ὡς κόσμον βασιλείον περιφέρουσα τὴν αἰσχύνην, τὴν ἐπὶ τοῖς θείοις ὑμῶν αὐχέσιν ἐπιτεθεῖσαν παικτικῶς· δι' ἧς δόξης κατηξιώθητε τῆς ἐπουρανίου, καὶ τῆς ἀτελευτήτου μακαριότητος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ἦ Ὅλην, τὴν ζωὴν μου ἐν κακοῖς, καταδαπανήσας ὁ τάλας, νῦν κατελείφθην Ἀγνή, πάσης ὄντως ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως· προσεγγίζοντα βλέπων δέ, τὸν θάνατον οἴμοι! τρέμω τὸ κριτήριον τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, οὔπερ, ἐξελοῦ με Παρθένε, καὶ πρὸ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, Δέσποινα ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους, ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἄχραντε, ἔστενες δακρύνουσα, καὶ ὀλολύζουσα· Οἴμοι τέκνον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν ἐκπληρῶν; Ἦ Ὅθεν, Παναγία Παρθένε, σε παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἴλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Η΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ὁσίας γ΄.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐγκρατεία τὸ σῶμά σου, Πελαγία νεκρώσασα, τὴν ψυχὴν ἐζώσασα καὶ ἐκόσμησας, καὶ οἰκητήριον Πνεύματος, σαυτὴν ἀπετέλεσας, καὶ συνήφθης μυστικῶς, τῷ Νυμφίῳ καὶ Κτίστῃ σου· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Τὸ ὥραϊον τοῦ σώματος, εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα, Πελαγία ἔνδοξε μετερρύθμισας· οὐχὶ χρωμάτων τοῖς ἄνθεσιν, ἀρετῶν δὲ κάλλεσι, κατεποίκιλας σαυτὴν, καὶ τοῦ Κτίστου γεγένησαι καθ' ὁμοίωσιν, ἐκτενῶς δυσωποῦσα ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Τῶν δακρῶν ἀλάβαστρον, καθ' ἐκάστην προχέουσα, εὐωδίας ἔπλησας τὰ οὐράνια· διὸ ὡς μύρα πολύτιμα, Χριστῷ προσηνέχθησαν, εἰς ὁσμὴν τὴν μυστικὴν, τῆς αὐτοῦ ἀγαπήσεως ἐκχεόμενα· διὰ τοῦτο δυσώπει ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος δ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις, καθὼς ὁ Ἀπόστολος διδάσκει· ἐν προσευχαῖς γὰρ καὶ δάκρυσι Πελαγία, τῶν πολλῶν πταισμάτων τὸ πέλαγος ἐξήρανας, καὶ τὸ τέλος εὐπρόσδεκτον τῷ Κυρίῳ, διὰ τῆς μετανοίας προσήγαγες· καὶ ἐν τούτῳ πρεσβεύεις, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ἐπομβρίαῖς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου πανάχραντε, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον· ἢ τὴν σταγόνα κηύσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἄμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα, ἀποξήρανον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς τε, ταῖς ἀειζώοις πρεσβεΐαις σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς ἑώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐπωδύρετο, καὶ θρηνηδοῦσα ἐφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστήναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Μελετίου Ἱερομάρτυρος Βλαστοῦ.

Μετὰ τὸ ἀρνήσασθαι σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, ἀνεδείχθης καθαρὸν δοχεῖον, τοῦ δι' εὐσπλαγχνίαν τοῖς ἀνθρώποις συγκαταβάτος φιλανθρώπου Λόγου· ὅθεν καὶ πρὸς ζωὴν τὴν ἀγήρω οἰκεῖν σε ἠξίωσεν ὡς ὑπεράγαθος. Τὰ οὐράνια πάντα συγγαίρουσι, τὴν πρὶν σε ἀσέμνω βιώσασαν, νῦν καθορῶντα Χριστοῦ ἄσπιλον κειμήλιον, τοῦ ἐν οὐρανοῖς ἀπὸ τῆς γῆς σε μεταθέντος, καὶ πάντας πιστοὺς φρουροῦντος τῆ μνήμη σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἦθη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σου Υἱοῦ, ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρωθι ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠρυόμενον, καταπιεῖν με κάκιστον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρόν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἐβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαιε κράζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἐν σοὶ Μῆτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα, λαβοῦσα γὰρ τὸν σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττουσα ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, ὅσια Πελαγία τὸ πνεῦμά σου.

Ἔτερον. Ἦχος δ΄.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίμου.

Ἐξ ἀκανθῶν καθάπερ ρόδον εὐῶδες, τῇ Ἐκκλησίᾳ Πελαγία ἐδείχθης, ταῖς ἐναρέτοις πράξεσιν εὐφραίνουσα ἡμᾶς· ὅθεν καὶ προσήγαγες, ὡς ὁσμὴν εὐωδίας, τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, τὸν σὸν βίον Ὅσια. Ὅν ἐκδυσώπει σώζεσθαι ἡμᾶς, παθῶν παντοίων, ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἁγίας ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Πόθω γεραίρω τὴν σοφὴν Πελαγίαν. Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις, Γεωργίου.

ᾠδὴ α΄. ᾠχος δ΄. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Προθεῖσα, ὡς πανδαισίαν σήμερον, τὴν θεῖαν μνήμην αὐτῆς, τῇ οἰκουμένη πάσῃ μυστικῶς, Πελαγία προτρέπεται, κατατρυφήσαι ἅπαντας, τῶν ἐδεσμάτων τῶν ἀγώνων αὐτῆς.

Ὁ πόθος, ὁ ὑπὲρ πᾶσαν ἔφεςιν, ἐν τῇ ψυχῇ σου σεμνή, κατακηκῶς ἐπύρσευσε τὸν νοῦν, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Πνεύματος, ἀνάψας σὲ ἐφώτισε, καὶ τῶν παθῶν τὴν ὕλην ἔφλεξεν.

Θαλάσσης, τῆς ἀμαρτίας κλύδωνα, ὑπεκφυγοῦσα σεμνή, τῷ γαληνῷ λιμένι τοῦ Χριστοῦ, Πελαγία προσώρμισαι· διὸ τῇ μετανοίᾳ σου, ἐπεκληρώσω τὸν Παράδεισον.

Θεοτοκίον.

Γαλήνη, τῶν ἐν τῷ βίῳ ἄχραντε, χειμαζομένων βροτῶν, καὶ ἀσφαλῆς καὶ ἄγκυρα στερῆρά, καὶ λιμὴν καὶ κυβέρνησις, αὐτὴ ὑπάρχεις πάντοτε, χειραγωγοῦσα καὶ διέπουσα.

ᾠδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἀνέπτῃς εἰς οὐρανοῦς, ἢ τοῦ Χριστοῦ περιστερὰ πτέρυξι, τῆς ἐγκρατείας σου τὴν, πόνοις τε πολλοῖς ἀνυψώσασα.

Ἰλύος τῆς τῶν παθῶν, σὺ τὸ δυσῶδες τῷ Χριστοῦ ὕδατι, ἀποσμηχθεῖσα σεμνή, μύρον Πελαγία ἐδείχθης αὐτῷ.

Ῥομφαία τῷ πονηρῷ, θανατηφόρος ἀληθῶς γέγονεν, ἢ πρὸς Θεόν σου σεμνή, ἔμπυρος ἀγάπη καὶ ἔφεςις.

Θεοτοκίον.

Ὡς δρόσος ἐωθινή, ἢ εὐφροσύνη σου Ἀγνή στάζουσα, τὴν τῶν παθῶν κάμινον, τῶν σὲ ἀνυμνούντων σβεννύει ἀεὶ.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἢ Ἐκκλησία σου Χριστὲ κρά-
» ζουσα· Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-
» ρέωμα.

Κάθισμα. ᾠχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Μετανοίας τῇ δρόσῳ τὴν τῶν παθῶν, ἀποσβέσασα φλόγα τὴν σεαυτῆς, ζωὴν ἀνατέθεικας, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρί σου· διὰ τοῦτο κόσμον, φυγοῦσα ἐμόναςας, ἐν ἐρήμῳ βίον, Ἀγγέλων ζηλώσασα· ὅθεν σοῦ τὸ τέλος, μετὰ δόξης μεγάλης, θεόθεν

τιμώμενον, ἐπεγνώσθη τοῖς πέρασι, Πελαγία πανένδοξε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσών, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρατῶν, τῷ σάλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου· καὶ ὡς θερμὴν ἀντίληψιν, καὶ σκέπην μου ἔχων σε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος· ὅθεν Παναγία, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ὑμνούντων σε, Θεοτόκε πανάχραντε, πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν Πανάγιον τόκον σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Καθελκόμενον Λόγε ἐν τῷ Σταυρῷ, ὑπ' ἀνδρῶν παρανόμων γνώμη σκαιᾶ, ὀρῶσα ἡ Μήτηρ σου, τὴν ψυχὴν ἐτιτρώσκετο· καὶ κοπτομένη σπλάγχνα, ἐθρήνει κραυγάζουσα· καὶ συνοχῆ καρδίας, ἐβόα στενάζουσα· Οἶμοι τῇ τεκούσῃ, σὲ Υἱὲ καὶ Θεέ μου! πῶς θέλων ὑπέμεινας, τοῦ προσώπου ραπίσματα, καὶ ἐμπτύσματα βέβηλα, ἄδικόν τε θάνατον νῦν, ἐπὶ ξύλου ἥλοις προσπηγνύμενος; Ὅντως ταῦτα πάσχεις, τοῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ἦδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ὡς θυμίαμα ὑπέριμον Πελαγία, τῆς ἐγκρατείας ἄνθραξιν ὀλοκαυτωθεῖσα, εὐωδία γέγονας, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, εἰς ὁσμὴν δραμοῦσα, τοῦ μύρου αὐτοῦ.

Τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν Πελαγία, τῆς ἀμαρτίας ὕλην πρόην γενομένην, ὄλην μετερρύθμισας, εἰς κάλλος ἀνόθευτον, οὗ ὁ σὸς νυμφίος, ἠράσθη Χριστός.

Ἦ τοῦ Πνεύματος ἐνσπείρασα Πελαγία, ἐν τῇ ψυχῇ σου χάρις σπινθῆρα τοῦ Λόγου, τὴν φλόγα μετέωρον, ἀνῆψε τῆς πίστεως, καὶ τὴν ἀμαρτίαν ἐχώνευσεν.

Θεοτοκίον.

Ῥάβδος ἔφυς Θεοτόκε, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος τὸ νοητὸν ἐβλάστησε, θείας εὐωδίας, πληρῶσαν τὰ σύμπαντα, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, μύρον ὦν ἀκένωτον τίμιον.

Ἦδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Νάμασι μυστικοῖς, πιανθεῖσα τοῦ Πνεύματος, ἐξήνησας ἐν τῇ πίστει, ἀρετῶν εὐφορίας, καὶ πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Σὺ Κύριε τὸ φῶς, τῶν ἐν σκότει κειμένων βροτῶν· σὺ ἔλαμψας ἐν καρδίᾳ, τῆς Ὀσίας τὴν αἴγλην, τῆς θείας ἐπιγνώσεως.

Οἱ πόνοι σου σεμνή, Πελαγία ἐν δάκρυσιν, σπειρόμενοι εὐφροσύνης, καὶ χαρᾶς ἀφθονίαν, ἐν οὐρανοῖς συνήθροισαν.

Γνωστὴ σου ἀληθῶς, ἡ χάρις ἀναδέδεικται, Πανάχραντε παραδόξως, ἐνεργοῦσα δυνάμεις, καὶ τέρατα ἐν πάσῃ τῇ γῆ.

Ἦδη στ´. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Φανείσης, τῆς ἀνεσπέρου αἴγλης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ψυχῇ Πελαγίας, ὁ τοῦ σκότους ἄρχων ἀπεσοβήθη, καὶ ᾤκίσθη, ἢ τοῦ Πνεύματος χάρις καὶ πίστις αὐτοῦ.

Ἡ πάλαι, παγιδευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὄφεως, παγίς αὐτῷ ἀνεδείχθη, τὴν αὐτοῦ συνέχουσα δυναστείαν, καὶ πατοῦσα, τὴν αὐτοῦ πανουργίαν δυνάμει Θεοῦ.

Νυμφίον, τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἀγαπήσασα, ταῖς ἀρεταῖς κοσμηθεῖσα, καὶ πεποικιλμένη πόνοις ἐνθέοις, τοῦ νυμφῶνος, τοῦ αὐτοῦ Πελαγία ἠξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Ἴδεῖν σου, Θεοτόκε τὴν δόξαν τὴν ἄφραστον, πάλαι ᾠδίνησαν θείως, οἱ Προφῆται πάντες· ἀλλ´ ἐπ´ ἐσχάτων, ἡμῖν ὄφθη, τοῖς ποθοῦσί σε Κόρη πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ
» δι´ οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρέυσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸ σῶμα τὸ σόν, νηστεῖαις κατατήξασα, ἀγρύπνοις εὐχαῖς, τὸν Κτίστην καθικέτευες, τοῦ λαβεῖν σῶν πράξεων, τὴν τελείαν Μητρὸς συγχώρησιν· ἦν καὶ ἔλαβες ἀληθῶς, ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα.

Ὁ Οἶκος.

Ὅσοι ἐν βίῳ ἁμαρτίαις ἐμολύνθητε, ὡς ὁ τάλας ἐγώ, ζηλώσωμεν τὴν μετάνοιαν, τὸν ὀδυρμόν τε μετὰ δακρῶν τῆς ὀσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας, ἵνα ταχὺ ἐκ Θεοῦ τὴν συγχώρησιν λάβωμεν, καθάπερ ἢ μακαρία, ἔτι ζῶσα, τὸν ρύπον ἀπέπλυνε τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἔλαβεν ἐκ Θεοῦ τὴν τελείαν συγχώρησιν, ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα.

Συναξάριον

Τῇ Η´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ὀσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

Στίχ. Αἰσχους πλυθεῖσα, καὶ λιποῦσα τὸν σάλον,

Πρὸς ὄρμον ἤκει οὐρανοῦ, Πελαγία.

Ὅγδοάτη ὑπάλυξε βίου πέλαγος Πελαγία.

Αὕτη ἡ Ἁγία ὑπῆρχεν ἐπὶ Νουμεριανοῦ βασιλέως, ἐκ πόλεως Ἀντιοχείας, ταῖς ὀρχήστραις καὶ ταῖς θεατροκοπίαις σχολάζουσα· καὶ παλλακευομένη τῇ πόλει καὶ συνάγουσα ἐκ τῆς πονηρᾶς ταύτης ἐργασίας πλοῦτον ἄπειρον. Αὕτη κατηχηθεῖσα παρά τινος Νόνου ἐπισκόπου, ἀγίου ἀνδρός, καὶ θερμῶς μετανοήσασα καὶ βαπτισθεῖσα, ἀποβάλλεται πάντα ὡς σκύβαλα· καὶ περιβαλομένη τρίχινα καὶ εἰς

ἄνδρα μετασηματισθεῖσα καὶ λαθοῦσα, κατέλαβε τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· καὶ ἐγκλείσασα ἑαυτὴν ἐν κελλίῳ, τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς θεαρέστως ζήσασα, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Πελαγίας τῆς Παρθένου.

Στίχ. Κρημνῶ φυγοῦσα κρημνὸν αἰσχύνῃς μέγαν,

Κρημνεῖς τὸν ἐχθρὸν εὐφυῶς Πελαγία.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, γένους ἐνδόξου. Μαθὼν δὲ ὁ ἄρχων τῆς ἐκεῖσε πόλεως, ὅτι χριστιανὴ ἐστίν, ἀπέστειλε στρατιώτας τοῦ κρατῆσαι αὐτήν· οἱ δὲ, ἀπελθόντες, περιεκύκλωσαν τὸν οἶκον αὐτῆς, βουλόμενοι ἀρπάσαι αὐτήν. Ἡ δὲ Ἁγία, μαθοῦσα τοῦτο, ἠτήσατο μικρὸν περιμεῖναι· τῶν δὲ πεισθέντων, στᾶσα πρὸς ἀνατολάς, ἐν ᾧ τόπῳ εἰώθει προσεύχεσθαι, ἀνατείνασα τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄρασα εἰς τὸν οὐρανόν, προσηύξατο ἐπὶ πολὺ πρὸς Θεὸν μὴ παραδοθῆναι τοῖς στρατιώταις, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀγνὴν καὶ ἱερεῖον ἄμωμον. Ταῦτα εἰποῦσα καὶ σεμνῶς αὐτὴν περιστείλασα, ἐκρήμνισεν ἐκεῖθεν ἑαυτήν, καὶ οὕτω τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Ταϊσίας τῆς πόρνης.

Στίχ. Ἐκ τοῦ ρύπου σμηχθεῖσα τῆς ἀσωτίας,

Φαιδρὰ πρόσεισι τῷ Θεῷ Ταῖσία.

Αὕτη ἐκ παιδὸς παρὰ τῆς ἰδίας μητρὸς ἐργαστήριον κατέστη τοῦ διαβόλου. Παρὰ δὲ Παφνουτίου τοῦ Σιδωνίου ἀγρευθεῖσα καὶ τελείαν πληροφορίαν λαβοῦσα, ὅτι ἔστι μετάνοια, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ τοῖς δεομένοις διανείμασα, λιτρῶν ὄντα τετρακοσίων καὶ ἑαυτὴν ἐγκλείσασα ἐν τινὶ κελλίῳ, καὶ δακρῦουσα καὶ στενάζουσα ἐκ βάθους καρδίας, ἔλεγεν· Ὁ πλάσας με ἐλέησόν με. Ἐν τούτοις διετέλεσεν ἔτη τρία· ἐκεῖθεν δὲ ἐξελθοῦσα κελεύσει τοῦ Ἀββᾶ, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἐτελειώθη.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Πέλαγος θείων, κατορθωμάτων ὄφθῃς ὡς ἀληθῶς, ὅλην τοῦ ἐχθροῦ βυθίσασα ἐν αὐτῷ, τὴν ἰσχύν· διὸ ἀνέμελπες· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἐν τῇ καμίνῳ, τῆς ἐγκρατείας σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, θείως ὡς χρυσὸν ἐχώνευσας καθαρὸν, καὶ τὸ πρῶτον κάλλος ἔδειξας, ὀβρυζωθὲν σεμνῇ, Πελαγία τῇ ἄκρα ἀσκήσει σου.

Λουτρῷ τῷ θείῳ, ἐκδυσάμενη ὅλον σὺ ἀληθῶς, ὃν περ παλαιὸν ἐνδέδυσσο τῶν παθῶν, καὶ φθειρόμενόν σου ἄνθρωπον, τὸν νέον ἐνδοξε ἠμφιάσω, Χριστῷ συμμορφούμενον.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν τῷ θρόνῳ, τῷ Πατρικῷ ὀχούμενος Λόγος Θεοῦ, ξένως ἐπὶ σοὶ ἐσκήνωσε καὶ φρικτῶς, Θεοτόκε καὶ ἀνήγαγεν, ἡμῶν τὸ φύραμα, ἑαυτῷ συνυψώσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Ῥδὴ η´. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Λάμπουσιν ἀκτῖνες φαειναί, τῶν θαυμασίων σου, καθάπερ ἥλιος, καὶ τὴν τοῦ βίου σου ἅπασαν, ὑπεμφαίνουσι λαμπρότητα· καὶ τὴν ἀστράγασαν ἐν σοί, τῆς θείας πίστεως ἐκβοῶσι, πάσῃ τῇ κτίσει, αὐγὴν Πελαγία σεμνή.

Ἄλυτον δεσμὸν τὸν εἰς Χριστόν, πιστῶς συνδήσασα, προσεκολλήθης αὐτῷ, καὶ ἀδιάσπαστος ἔμεινας, τῇ ἐνώσει τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ᾧ καὶ ἡμύσθη νοητῶς, τὰς προσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ, Πελαγία, ἐκ τῆς καρδίας σου ἐκδιώξασα.

Γνωσὶν δεξαμένη ἀληθῆ, ἐν τῇ καρδίᾳ σου, διὰ τοῦ Πνεύματος, σαφῶς κατέλιπες ἅπασαν, τὴν τοῦ βίου ματαιότητα· διὸ κατέπληξας βροτούς, ἐν τῇ ἀθρόᾳ σεμνῇ, μεταθέσει, καὶ οὐρανὸς εὐφροσύνης ἐπλήρωσας.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦσι πανάχραντε Ἀγνή, τὰ μεγαλεῖά σου, αἱ νοεραὶ στρατιαί, ἀνακηρύττουσιν ἅπαντες, Πατριάρχαι καὶ Προφῆται τρανῶς, σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, καὶ τῶν Μαρτύρων χοροί, καὶ Ὅσιων ἅπαν τὸ πλῆθος· μεθ' ὧν προσκυνούμεν σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταί, Παῖδες
» κρυναζῶντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ἴδεῖν ἐπεθύμησας ὄντως, τοῦ ἔραστοῦ Χριστοῦ τὸ κάλλος, δι' ὃν ἐσταυρώθης τῷ κόσμῳ, καὶ τὸ ὠραῖον ἄνθος τοῦ σώματος, Ὅσια κατεμάρανας, καὶ τὴν τοῦ βίου ἐβδελύξω στοργήν.

Ἄπαν τὸ τοῦ σώματος ἄχθος, ἀποθεμένη Πελαγία, διὰ ἐγκρατείας καὶ πόνων, πρὸς οὐρανίους σκηνάς ἀνέδραμες· ἐν αἷς τοῦ ποθουμένου σοι, ἐπαπολαύεις κάλλους ἔνδοξε.

Νῦν τοὺς σὲ τιμῶντας ἐκ πόθου, πάντας Ὅσια ἐποπτεύεις, καὶ τοὺς τὴν ἐτήσιον ταύτην, ἐπιτελοῦντάς σου Μνήμην πρέσβευε, τῷ Ποιητῇ καὶ Κτίστη σου, ἵνα μετὰσχωμεν τῆς δόξης αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Ἕμῳ σου τὸν τόκον Παρθένη, καὶ μεγαλύνω σου τὴν χάριν· σὺ γὰρ φωτισμὸς τῆς ψυχῆς μου, ὑπάρχεις ὄντως καὶ ἡ παράκλησις, ἡ ταχεινὴ βοήθεια, καὶ σωτηρία καὶ ἀντίληψις.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένη, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστός, συνάψας
» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ἕπογραμμὸς ὁ βίος σου, μοναζόντων ἐδείχθη, καὶ ἀκριβῆς ἀνόρθωσις, τῶν δεινῶς πεπτωκότων, αἰοῖδιμε Πελαγία· τῶν παθῶν γὰρ τὴν νύκτα, φυγοῦσα προσεπέλασας, τῷ Ἡλίῳ τῆς δόξης, Χριστῷ σεμνή, ἀσκητῶν ἐκλάμψασα ὁμηγύρει· μεθ' ὧν σου τὴν ὑπέρλαμπρον, ἐορτάζομεν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Χαρμονικῶς τὸ Χαῖρέ σοι, τοῦ σεπτοῦ Ἀρχαγγέλου, οἱ λυτρωθέντες Πάναγνε, τῆς ἀρχαίας κατάρας, διὰ τοῦ θείου σου τόκου, εὐχαρίστως βοῶμεν· Χαῖρε Ἀδάμ ἡ λύτρωσις· χαῖρε Εὐας ἡ λύσις· χαῖρε δι' ἧς, ἅπαν ἡμῶν βρότειον ἐθεώθη· χαῖρε δι' ἧς ἐτύχομεν, οὐρανῶν βασιλείας.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου

τοῦ Ἀλφαίου· καὶ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν

Ἀνδρονίκου, καὶ τῆς συμβίου αὐτοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Τοῦ Ἀποστόλου γ'.

Ἕχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῷ καλάμῳ τῆς χάριτος, ἐκ βυθοῦ ματαιότητος, τοὺς βροτοὺς ἀνείλκυσας ἀξιάγαστε, τοῦ Διδασκάλου τοῖς νεύμασιν, ὑπέικων Ἰάκωβε, τοῦ φωτίσαντος τὴν σὴν, κατὰ πάντα διάνοιαν, καὶ Ἀπόστολον, καὶ σεπτὸν θεηγόρον σε παμμάκαρ, ἀναδείξαντος τῆς τούτου, ἀκαταλήπτου Θεότητος.

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις, ἐπὶ σὲ καταβέβηκε, τοῦ πυρὸς ἐν εἶδει, καὶ σὲ μακάριε, θεῖον δοχεῖον εἰργάσατο, συντόνως ἐλαύνοντα, ἀθεΐας τὴν ἀγλύν, καὶ τὸν κόσμον φωτίζοντα, τῇ λαμπρότητι, τῶν πανσόφων σου λόγων μυστολέκτα, Ἀποστόλων ἡ ἀκρότης, Χριστοῦ αὐτόπτα Ἰάκωβε.

Ἀστραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει καθεύδοντας, ἀγνωσίας ἔνδοξε, κατεφώτισας· οὓς ἀναδείξας Ἰάκωβε, υἱοὺς διὰ πίστεως, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, τούτου πάθος ἐζήλωσας, καὶ τὸν θάνατον, καὶ τῆς δόξης ἐγένου κληρονόμος, ὡς σοφὸς καὶ θεηγόρος, ὡς μαθητὴς ἀληθέστατος.

Καὶ τῶν Ὁσίων γ'.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην ἀποθέμενοι, βιωτικὴν τυραννίδα, καὶ πλοῦτον μισήσαντες, καὶ τρυφὴν τὴν ρέουσιν βδελυξάμενοι, τὸν σταυρὸν ἤρατε, ὡς ζυγὸν ἔνθεον, καὶ Χριστῷ ἠκολουθήσατε, καὶ πρὸς οὐράνιον, γλὸν θυμαστῶς ἐσκηνώσατε· ἐν οἷς συναγαλλόμενοι, μέμνησθε ἡμῶν τῶν ἐκ πίστεως, ὑμῶν μεμνημένων, καὶ πόθῳ ἐκτελούντων εὐλαβῶς, τὴν ἱεράν καὶ σεβάσιμον, μνήμην ὑμῶν Ἅγιοι.

Ὅλωσ ἀγαπήσασα, σὲ ἐκ ψυχῆς τὸν Δεσπότην, ὀπίσω σου ἔδραμε, δυὰς ἡ αἰοίδιμος καὶ ὁμόζυγος, καὶ τερπνὰ ἅπαντα, καὶ δεσμὸν ἄλυτον, ὡς ἰστὸν ἀράχνης ἔλυσε· διὸ καὶ ἔτυχε, σοῦ τῆς βασιλείας ἀθάνατε. Αὐτῶν οὖν ταῖς δεήσεσιν, ἰλασμὸν οἰκτίρμον παράσχου μοι, τῶν πλημμελημάτων, καὶ δεῖξόν με ἀνώτερον παθῶν, τῶν ἐνοχλούντων μου Δέσποτα, τὴν ψυχὴν ἐκάστοτε.

Παίδων ἐστερήθητε, τῆς ποθεινῆς ξυνωρίδος, προστάξει τῇ κρείττονι· καὶ τῷ βίῳ μένοντες ἀπαράκλητοι, τὴν φωνὴν ἤρατε, τὴν γενναιοτάτην, τοῦ Ἰῶβ καὶ ἀνεκράξατε· Κύριος ἔδωκε, Κύριος καὶ πάλιν ἀφείλετο. Διὸ καὶ τὸ ποθοῦμενον, ἔργον εὐχερῶς διηνύετε· καὶ πρὸς ἐρημίας, καὶ τόπους τοὺς ἁγίους ἐν χαρᾷ, μεταναστεύοντες ὤφθητε, ζεῦγος ἱερώτατον.

Δόξα. Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος δ'. Θεοφάνους.

Τὴν τοῦ Θεοῦ Πνεύματος σαφῶς χάριν δεξάμενος, τῆς ἱερωτάτης χορείας τῶν Ἀποστόλων, συναρίθμιος Ἰάκωβε γέγονας· ὅθεν καὶ οὐρανόθεν τὴν φερομένην ποτὲ πνοὴν βιαίαν, πυρίνη γλώσση ἐμπνευσθεῖς, τὴν τῶν ἐθνῶν ἀκανθώδη ἔφλεξας ἀθεότητα· Χριστὸν τὸν Θεόν, θεοκῆρυξ ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ὁ κριτὴς ἤδη πάρεστι· τὸ κριτήριον ἔτοιμον· ὁ πρὸς τοῦτο φέρων θάνατος ἤγγικεν· οἱ ὑπουργοὶ ἐτοιμάτατοι· τὰ πάντα ἠντρέπισται· τί οὖν μέλλεις ὦ ψυχὴ; τί βραδύνεις μὴ κράζουσα; ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Θεὸς τοῦ ἐλέους ταῖς πρεσβείαις, τῆς Μητρός σου οἰκτειρόν με, καὶ πάσης ρῦσαι κολάσεως.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἦ ἀμνάς ἡ κυήσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄμωμον, τὸ τὴν ἁμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου πανάχραντε, οἰκείῳ ἐν αἵματι, τὸ σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ σύμπαντα, σὺ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σοῦ τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. α΄.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν, τὴν πάνσεπτον ἡμέραν τῆς σῆς μνήμης, σὲ ἀνυμνοῦντες Ἰάκωβε ἔνδοξε, οὐχ ὡς Ἀλφαίου υἱόν, ἀλλ' ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολον, καὶ κήρυκα τῆς αὐτοῦ ἀρρήτου σαρκώσεως. Ὅθεν τῷ δεσποτικῷ θρόνῳ, σὺν Ἀσωμάτοις ἀεὶ παριστάμενος, καὶ Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων χοροῖς, ἐκτενωῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ῥῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας ἐχθρῶν, νῦν τὴν ψυχὴν μου, Θεομητορ πανάμωμε· ἐν σοὶ γὰρ καὶ ἐν τῷ τόκῳ, τῷ σῷ Παρθένε ἀγνή, πᾶσα κατηργήθη τοῦ ἀλάστορος, ἰσχυρὸς καὶ ἠφάνισται, τῶν δαιμόνων στρατεύματα· καὶ σωτηρία, καὶ τῶν πόνων ἀνάπαυσις, τοῖς πιστεύουσι, τῷ σῷ τόκῳ γεγένηται. Ὅθεν κἀγὼ κραυγάζω σοι· Πολέμησον Δέσποινα, τοὺς πολεμοῦντας ἀεὶ με, καὶ δίκην τούτους ἀπαίτησον, τῆς πρὶν ἐπηρείας, δι' ἧς πάσης μοι κακίας, πρόξενοι ὄφθησαν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Βλέπουσα ἡ ἀμνάς τὸν ἀμνόν, Θεοῦ τὸν αἶροντα τοῦ κόσμου τὰ πταίσματα, ἐν ξύλῳ ἀνηρητημένον, καὶ πεπληγμένον πλευράν, θρηνηδοῦσα ταῦτα, ἀπεφθέγγετο· Υἱὲ πῶς ἠνέσχου, θανατωθῆναι ὡς ἄνθρωπος, Θεὸς ὑπάρχων, καὶ Δεσπότης τῆς κτίσεως, εἰ καὶ πέφηνας, σαρκοφόρος θελήματι; τίνος χάριν ἐτάχυνας, τὸν δρόμον ποιήσασθαι, καὶ ἐγκατέλιπες μόνην, τέκνον ἐμὸν τὴν τεκοῦσάν σε, ἀγνώως Εὐεργέτα; Λόγον δός μοι, μὴ βραδύνης, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτικά

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, γλωσσοπυρσεύτῳ πνοῇ, ὡς θεῖος Ἀπόστολος, ὑποδεχθεὶς τῇ ψυχῇ, Ἰάκωβε ἔνδοξε, ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς ἀστήρ ἑωσφόρος· ἔλυσας τῶν εἰδώλων, τὴν πολύθεον νύκτα. Καὶ νῦν ἀπαύστως δυσώπει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῶν Ὁσίων. Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Σωφροσύνης τὴν γλαΐναν τὴν θεοῦφαντον, κατεποικίλατε χροαῖς τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, ὁμοφρόνως ἐν σπουδῇ ἄμφω ἀσκήσαντες· ὅθεν ὑμῶν τὴν σιωπὴν, ἡ τρισάγιος ὤδη, ἐδέξατο ἐν ὑψίστοις, Ἀνδρόνικε σὺν τῇ θεῖα, Ἀθανασία τῇ θεόφρονι.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτώηχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Χριστοῦ Μαθητὴν υἱὸν Ἀλφαίου σέβω. Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρω.

Χεῖρά μοι δίδου θεόπτα καὶ Μαθητά, τοῦ Χριστοῦ Ἰάκωβε, τὴν σεπτὴν σου ἑορτὴν, εὐφημεῖν ὀρμήσαντι καὶ φῶς, τῇ καρδίᾳ μου ταῖς σαῖς, πρεσβείαις ἔλλαμψον.

Ρεῖθροις ἐνθέου σοφίας περικλυσθεῖς, ποταμὸς ἐξώρμησας, Παραδείσου τῆς τρυφῆς, καὶ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ῥοαῖς, εὐσεβείας ἀληθῶς, σοφὸν κατήρδευσας.

Ἰερωτάτη χορεία τῶν Μαθητῶν, τοῦ Χριστοῦ Ἰάκωβε, συνετάγης συμπληρῶν, ἀριθμὸν τῶν δώδεκα· μεθ' ὧν, τῷ Δεσπότη παρεστῶς, ἡμῶν μνημόνευε.

Θεοτοκίον.

Σὲ Παναγία Παρθένε τὸν οὐρανόν, ὁ τανύσας Κύριος, καὶ τὴν γῆν θεμελιῶν, οὐρανὸν ἐπίγειον ἐκ σοῦ, προελθὼν μετὰ σαρκός, ἡμῖν ἀνέδειξε.

Ὁ Κανὼν τῶν Ὁσίων, ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις· Δημητρίου.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Προκαθαρθεῖς σου τὴν ψυχὴν Ἀνδρόνικε, ταῖς γενικαῖς ἀρεταῖς, καὶ θεϊκοῦ πόθου, πυρωθεῖς τοῖς ἄνθραξι, τὰς τῆς σαρκὸς ἐξέκλινας, πυρακτώσεις· τὴν δρόσον, τὴν θεῖαν εἶχες γὰρ ἄνωθεν, σὲ καταδροσίζουσαν πάντοτε.

Τῇ τοῦ Δεσπότη προσταγῇ πειθόμενος, ὡς πατριάρχης ποτέ, ὁ Ἀβραὰμ Πάτερ, τὴν σὴν γῆν κατέλιπες, καὶ συγγενῶν ἠλόγησας, γυναικὸς τε καὶ πλοῦτου, μακρὰν ἐγένου καὶ ἔρημον, μάκαρ καταμόνας κατώκησας.

Τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολὴν πεπλήρωκας, πάντα πωλήσας τὰ σά, καὶ τοῖς πτωχοῖς νείμας, δι' αὐτῶν τὴν ὄνησιν, τοῦ μαργαρίτου εὗρηκας, τοῦ τιμίου καὶ τοῦτον, λαβὼν ἐπλούτησας ἄφθονον, πλοῦτον τὴν τῶν μύρων ἀνάβλυσιν.

Θεοτοκίον.

Δημιουργείται βουληθείς ἐν μήτρα σου, ὁ τοῦ Ἀδὰμ Πλαστουργός, καὶ ὁ δρακί φέρων, Θεοτόκε σύμπαντα, ταῖς σαῖς ἀγκάλαις φέρεται· ὦ φρικτοῦ μυστηρίου! καὶ νήπιος ἀναδέδεικται, πάντων τῶν αἰώνων ὁ Κύριος.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Τοῦ Θεοῦ Πνεύματος σαφῶς, δεδεγμένος τὴν χάριν, τοῖς ἐν σκότει ὡς ὄρθρος, ἀνεδείχθης πρωινός, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, καταγγέλλων, πᾶσι τὴν ἐμφάνειαν.

Ὁ ποῦς σου ἔστη προφανῶς, ἐν εὐθύτητι μάκαρ, περὶ τὸν Βασιλέα, τὸν εὐθύν τε καὶ χρηστόν, χορεύων περιχαρῶς, καὶ βαδίζων, τρίβον τὴν οὐράνιον.

Υἱὸν τὸν ἄναρχον Θεοῦ, τὸν τὰ πάντα ποιῶντα, θεϊκῆ ἐξουσία, ἀπλανῆ μυσταγωγόν, τὴν γνῶσιν τὴν ἀληθῆ, σὲ μουῶντα, ἔσχηκας Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον.

Μαρία πάντων ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σὲ πεποιθότων, ἡ τεκοῦσα τὸν Λόγον, σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, ποικίλων με πειρασμῶν, καὶ κινδύνων, Πάναγνε διάσωσον.

Τῶν Ὁσίων. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἐξωστρακίσθη τῆς Ἐδέμ, τῆ συμβουλῆ τῆ τῆς Εὐας, ὁ Ἀδὰμ· σὺ δὲ πεισθείς, συμβουλία, τῆς συζύγου σου σοφέ, τοῦ Παραδείσου γέγονας, ἔνδον σὺν ταύτῃ χαίρων, πάντοτε μάκαρ Ἀνδρόνικε.

Ὁ κεκρυμμένως καὶ σοφῶς, οἰκονομῶν πάντα Λόγος, καὶ βροτοὺς πρὸς σωτηρίαν ἰθύνων, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν, τοὺς ποθεινοὺς μεθίστησι, παῖδας ὑμῶν τοὺς δύο, τρίβον εὐθεῖαν δεικνὺς ὑμῖν.

Τῆς ἐπικήρου καὶ φθαρτῆς, ἠλογηκότες ἀγάπης, τοῖς ἐν γῆ καταλιπόντες δὲ ταύτην, συνεδέθητε στοργῇ, πνευματικῆ μακάριον· ὅθεν καὶ νῦν οἰκεῖτε, ἔνθα Δικαίων σκηνώματα.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἀσυγκρίτως Χερουβίμ, καὶ Σεραφίμ ὑπερτέρα, ἡ Θεὸν ἀνερμηνεύτως τεκοῦσα, καὶ τὴν βρότειον ἀράν, εἰς εὐλογίαν τρέψασα, ὕμνοις ἀεὶ τιμάσθω· αὐτὴ ἡμῶν γὰρ πεποιθήσις.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέ-
» σει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρα
» με Χριστέ, τῆς Ἐκκλησίας στήριζον, ὅτι οὐκ ἔστι
» πλήν σου, ἅγιος μόνε φιλόανθρωπε.

Κάθισμα. Τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν σοφίαν τὴν ὄντως παιδαγωγόν, ἐσχηκῶς σὲ μυοῦσαν τὰ ὑπὲρ νοῦν, σοφίαν ἐμώρανας, τῶν Ἑλλήνων θεόπνευστε, καὶ ἐθνῶν ἐγένου, φωστὴρ καὶ διδάσκαλος, εὐσεβείας λόγοις, ρυθμίζων τοὺς ἄφρονας· ὅθεν οἱ ρυσθέντες, διὰ σοῦ τῆς ἀπάτης, ἀξίως ὑμνοῦμέν σε, καὶ πιστῶς μακαρίζομεν, Θεηγόρε Ἰάκωβε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου τὸν ἐλαφρόν, ὀλοψύχως ἐπ' ὤμων ἀναλαβών, αὐτῷ ἠκολούθησας, θεοφόρε Ἀνδρόνικε· καὶ κοσμικοὺς θορύβους, καλῶς βδελυξάμενος, ἐν ταῖς ἐρήμοις μάκαρ, προθύμως ἐξέδραμες· ἔνθα καὶ τὸν δρόμον, τῆς ἀσκίσεως Πάτερ, ἀμέμπτως διήνυσας, τῷ Θεῷ συγγινόμενος· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς πανάμωμος νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπείρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτου Πανάμωμε, ἀνομίας με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γενόμενον, σπεῦσον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ῥῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, δι' ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε· δίωξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἄνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου πρεσβείας σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεβόα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει τὰ θεῖα παθήματα.

Τοῦ Ἀποστόλου

ᾠδὴ δ΄. Χριστός μου δύναμις.

Αὐτός σε Κύριος, ὁ μόνος Ἅγιος, τῇ σεπτῇ ὁμηγύρει τῶν μαθητῶν, μάκαρ συνηρίθμησε, τὴν εὐαγῆ σου καὶ λαμπράν, πολιτείαν προορώμενος.

Θαυμάτων ἔμπλεως, τοῦ Θείου Πνεύματος, γεγονῶς θεοκῆρυξ ἐκ τῶν βροτῶν, νόσους ἐφυγάδευσας, καὶ πονηρίας πνευμάτων, τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσας.

Ἡ θεία ἔλλαμψις, ἐπιφοιτήσασα, τῇ καρδίᾳ σου μάκαρ θεολαμπῆ, ταύτην ἀπειργάσατο, καὶ δεκτικὴν τῶν ὑπὲρ νοῦν, χαρισμάτων κατεσκεύασε.

Θεοτοκίον.

Τῷ θείῳ τόκῳ σου, Παρθένε πάναγνε, τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις καὶ τῶν βροτῶν, ἦνονται συστήματα· τὸν εἰρηνάρχην γὰρ Χριστόν, καὶ Σωτῆρα πάντων τέτοκας.

Τῶν Ὁσίων. Εἰσακήκοα Κύριε.

Οἱ ἰδρῶτες τῶν πόνων σου, οἱ ἐκ τῆς σαρκός σου ἐναποστάξαντες, ἱερώτατε Ἀνδρόνικε, εἰς ὄσμὴν σοι μύρου μετημείφθησαν.

Ὡσπερ φοῖνιξ ὑψίκομος, σὺ ἐν ταῖς ἐρήμοις Πάτερ ἐξήνθησας, καὶ Θεῷ ἐκαρποφόρησας, γλυκυτάτους πόνους τῶν καμάτων σου.

Τῶν δακρῶν τοῖς χεύμασι, τὴν τῆς ἐρημίας γῆν κατεδρόσισας· καρποφόρον δὲ ἀπέδειξας, τὴν ψυχὴν σου πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας ὁ Κύριος, κόλπους τοὺς Πατρώους, τὴν σὴν κατώκησε, μήτραν Κόρη τὴν πανάχραντον, καὶ τὸν κόσμον ὅλον ἀνεκαίνισεν.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ἡδὴ ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ἡλίῳ μάκαρ τῷ νοητῷ, σύνοικος τελῶν καὶ τὰς αὐγάς, σὺ τὰς ἐκεῖθεν δεχόμενος, ὅπερ κατ' οὐσίαν πρῶτος ἐκεῖνός ἐστι, δεύτερος κατὰ χάριν γέγονας ἔνδοξε.

Νοῦν καθαρῶτατον ἐσχηκῶς, καὶ εἰλικρινῆ σὺ τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν καρδίαν κτησάμενος, τὸν σεσαρκωμένον Θεὸν ἐώρακας, τὸν ἀκαταληψία κατανοούμενον.

Ἐποχωρεῖ σοι τῷ Μαθητῇ, πᾶσα προφητεία καὶ πᾶσα, νομοθεσία πανόλβιε· τὸν γὰρ ταύταις πάλαι προχαρᾶττόμενον, αὐτόπτως ἠξιώθης μάκαρ θεάσασθαι.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ Παρθένε προφητικῶς, ἔσχεες ἐν γαστρὶ σου, τὸν ἐπὶ πάντων Δεσπότην καὶ Κύριον· ὄν ἀφράστῳ τρόπῳ σεμνὴ γεγέννηκας, παρθένος μετὰ τόκον ἄφθορος μείνασα.

Τῶν Ὁσίων. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ἐμνήσωμεν Ἀνδρόνικον ἄσμασι, πάντες πιστοί, καὶ τὴν τούτου σύνοικον, Ἀθανασίαν δοξάσωμεν.

Οὐδόλως ὥσπερ γέγραπται δέδωκας, σοῖς ὀφθαλμοῖς, ὕπνον οὐδὲ ἄνεσιν, τοῖς σοῖς κροτάφοις Ἀνδρόνικε.

Ἐδόξασε τοῖς μύροις σε Κύριος, μάκαρ τοὺς σοὺς, πόνους προσδεξάμενος, ὡς θῦμα ὄντως εὐπρόσδεκτον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἕνα τῆς Τριάδος ἐκύησας, Κόρη φρικτῶς, καὶ γάλακτι ἔθρεψας, βροτῶν τὴν φύσιν τὸν τρέφοντα.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ῥδὴ στ´. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Οἱ πόδες ὠραῖοί σοι, τὴν εἰρήνην ἀπλανῶς, ὡς εὐαγγελιζόμενοι, τὴν εἰρήνην τὴν ὄντως ὑπερφυᾶ, καὶ νοῦν ὑπερέχουσαν, Μαθητὰ τοῦ Κυρίου πανσεβάσμιε.

Νοεῖν τὸ μυστήριον, καὶ κηρύττειν τὸ φρικτόν, τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως, ἠξιώθης Ἰάκωβε πρωτουργός, ἀκτῖνας δεξάμενος, παρ' αὐτοῦ τοῦ Ὑψίστου παμμακάριστε.

Ναὸς Θεοῦ ἔμψυχος, ἀνεδείχθης καὶ ναοῦς, τοὺς τῶν δαιμόνων ὄλεσας, καὶ ναοὺς ἐδομήσω τῇ τοῦ Χριστοῦ, δυνάμει καὶ χάριτι, Ἀποστόλων τὸ θεῖον ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Ἀπάντων δεσπόζουσα, τῶν κτισμάτων ὡς Θεόν, τὸν ἀγαθὸν γεννήσασα, τῶν πταισμάτων μου Πάναγνε τὰς οὐλάς, εἰς τέλος ἐξάλειπον, εὐσπλαγχνία χρωμένη τοῦ τεχθέντος ἐκ σοῦ.

Τῶν Ὀσίων. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Τῆς φύσεως τὸ χαῦνον οὐδαμῶς, τὴν πρόθεσιν ἡμβλυνεν, ἦν περ ἐκέκτησο, πρὸς τῶν πόνων, ᾧ Ὀσία τὰ σκάμματα.

Ἀμείψασα τὸ ἔνδυμα σοφῶς, τὴν φύσιν ἐλάνθανες· ὄθεν ἀνύποπτον, τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας διήνυσας.

Ἐγνώρισας τὸν σύζυγον τὸν σόν, ὁδῶ πορευόμενον, ᾧ καὶ συνώδευσας, μηδαμῶς τι πρὸς αὐτὸν ὀμιλήσασα.

Θεοτοκίον.

Ῥημάτων Γαβριήλ σοι τὴν φωνήν, Κόρη νῦν προσάγομεν· Χαῖρε ὁ Κύριος, μετὰ σοῦ εὐλογημένη βοῶντές σοι.

Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμε-
» νος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον. Τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος β´. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Ὡς ἑωσφόρον ἐκλάμποντα πᾶσαν κτίσιν, τὸν τοῦ Χριστοῦ αὐτόπτην τε καὶ θεηγόρον, ὕμνοις Ἰάκωβον εὐφημήσωμεν, γεραίροντες τὴν τούτου πανήγυριν σήμερον· πρεσβεύει γὰρ ἀεὶ ὑπὲρ Πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν οὐρανόθεν τοῦ Λόγου μνηθέντα τὴν γνῶσιν, καὶ τρανώς τοῖς ἐν γῆ τὸ Εὐαγγέλιον κηρύξασα, Ἰάκωβον τὸν μέγαν προηρημένος τοῦ Ἀλφαίου τὸν γόνον ἀνευφημῆσαι, σὲ δυσωπῶ καταπέμψαι μοι χάριν, Χριστὲ Ἰησοῦ, ὁ πλήσας Πνεύματος Θείου τὸν σοφὸν Μαθητὴν σου, καὶ κήρυκα τοῦτον πᾶσι τοῖς πέρασι δωρησάμενος, καὶ πρέσβυν πρὸς σὲ εὐπρόσδεκτον· πρεσβεύει γὰρ αἰεὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῇ Θ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου.

Στίχ. Τὸν σταυρὸν Ἰάκωβος αἴρων ἠδέως,

Ὡς ἔστι, Σῶτερ, ἄξιός σου δεικνύει.

Ἀμφ' ἐνάτην Ἰάκωβος ἐνὶ σταυρῷ τετάνυστο.

Ὅς ἦν ἀδελφὸς Ματθαίου τοῦ Τελώνου καὶ Εὐαγγελιστοῦ. Οὗτος ὁ Ἀπόστολος ἐξελθὼν εἰς τὸ κήρυγμα, πάντα τὰ τῶν εἰδώλων τεμένη, ζήλω θεῖῳ πυρποληθεὶς, κατέστρεψε, νόσους ἀπελάσας καὶ πονηρίας πνεύματα· διὸ καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἐθνῶν, Σπέρμα θεῖον, αὐτὸν ὠνόμασε. Διαδραμὼν οὖν τὴν σύμπασαν ὡς ἐραστὴς τοῦ Χριστοῦ, οὗ καὶ τὸ πάθος καὶ τὸν θάνατον ἐξήλωσε, σταυρῷ προσπήγνυται καὶ τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρονίκου καὶ Ἀθανασίας τῆς συμβίου αὐτοῦ.

Στίχ. Σύσκηνον Ἀνδρόνικος Ἀθανασίαν,

Κόσμῳ τ' ἐν ἀσκήσει τε κἂν πόλῳ ἔχει.

Οὗτος ὁ ὁσιος Ἀνδρόνικος ἦν ἐξ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, ἀργυροπράτης τὸ ἐπιτήδευμα, εὐλαβὴς πάνυ καὶ πλήρης ἀγαθῶν ἔργων, καὶ πλούσιος. Ἐγήμε δὲ γυναῖκα τὴν Ἀθανασίαν, σεμνὴν καὶ θεοφιλῆ καὶ αὐτὴν οὔσαν· μεθ' ἧς ἐπ' ἀγαθῶ συμφωνήσας, εἰς τρία διεῖλον αἰεὶ τὸν βίον αὐτῶν· καὶ τὸ μὲν ἐν μέρος τοῖς πτωχοῖς ἀφθόνως παρεῖχον· τὸ δὲ ἕτερον, δάνειον παρεῖχον ἀμισθὶ τοῖς χρεῖαν ἔχουσι· τὴν δὲ τρίτην μερίδα, λόγῳ τοῦ ἀργυροπρατείου καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων ὠκονόμουν. Ἔτεκον δὲ δύο παῖδας, ἄρβεν καὶ θῆλυ· τεχθέντων δὲ αὐτοῖς τούτων τῶν δύο παιδῶν, οὐκ ἔτι προσέθεντο προσεγγίσει ἀλλήλοις, ἀλλ' ἦσαν ἀμφοτέρω ἐν σωφροσύνῃ καὶ προσευχαῖς καὶ ταῖς τῶν πτωχῶν καὶ νοσοῦντων εὐποιίαις ἐνδεδελεχῶς σπουδάζοντες.

Μετὰ δὲ δώδεκα ἔτη τῆς αὐτῶν συνοικήσεως, ὄντων τῶν τέκνων αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡλικίᾳ, ἧ ἀγάλλειν τοὺς γονεῖς εἶχον, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τεθνήκασιν ἀμφοτέρα· ὁ δὲ μακάριος Ἀνδρόνικος, οὐδὲν ἀγενὲς ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ἐνδειξάμενος, τὴν μακαρίαν μᾶλλον φωνὴν τοῦ Ἰὼβ ἐξεβόησεν· Αὐτὸς γυμνὸς ἐξήλθον, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἡ δὲ τούτου σύμβιος Ἀθανασία ἀπαραμύθητον ἔσχε τὴν λύπην· ὅθεν καὶ ταφέντων τῶν παιδῶν ἐν τῷ Μαρτυρίῳ τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ, οὐκ ἠθέλησεν ἐκεῖθεν ἐξελθεῖν, λέγουσα· Συναποθανοῦμαι καὶ αὐτὴ καὶ συνταφήσομαι τοῖς τέκνοις μου.

Λαβόντος οὖν τοῦ Πατριάρχου τὸν μακάριον Ἀνδρόνικον ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ χάριν παραμυθίας, ἡ γυνὴ οὐκ ἠνέσχετο τοῦ Μαρτυρείου ἐξελθεῖν, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ γοερῶς κοπτομένη. Μεσοῦσης δὲ τῆς νυκτός, ὤφθη αὐτῇ ὁ Μάρτυς Ἰουλιανὸς ἐν σχήματι Μοναχοῦ, λέγων αὐτῇ· Τί ἔχεις, ὦ γύναι; τί οὐκ ἔῃς ἡρεμεῖν τοὺς ᾤδε; Ἡ δὲ ἀποκριθεῖσα, ἔφη· Μὴ βαρυνθῆς, Κύριέ μου, κατὰ τῆς δούλης σου, ἐπεὶ σφοδρὸν πόνον κέκτημαι· δύο γὰρ μόνα τέκνα ἔχουσα, σήμερον ἀμφοτέρα ἐξεκόμισα. Ὁ δὲ λέγει αὐτῇ· Μὴ κλαῖε περὶ αὐτῶν· λέγω γάρ σοι, γύναι, ὅτι ὄν τρόπον ἀπαιτεῖ ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου τὴν βρωσιν, καὶ ἀδύνατον μὴ δοῦναι ἑαυτῷ φαγεῖν, οὕτω καὶ τὰ νήπια ἀπαιτοῦσι τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, λέγοντα· Δικαιοκρίτα, ἀντὶ τῶν ἐπιγείων ὧν ἐστερήθημεν, μὴ στερήσης ἡμᾶς τῶν ἐπουρανίων.

Ἡ δὲ ἀκούσασα, κατενύγη, καὶ μετέβαλε τὸ πένθος εἰς χαράν, λέγουσα· Ἄρα ζῶσι τὰ τέκνα μου ἐν οὐρανοῖς; τί κλαίω; καὶ στραφεῖσα ἐζήτει τὸν λαλήσαντα αὐτῇ Ἀββᾶν· καὶ περιελθοῦσα ὄλον τὸν ναόν, οὐχ εὔρε. Καὶ λέγει τῷ θυρωρῷ· Ποῦ ἔστιν ὁ Ἀββᾶς, ὁ εἰσελθὼν ἐνταῦθα ἄρτι; Λέγει αὐτῇ ὁ θυρωρός· Ὅρας πάσας τὰς θύρας ἠσφαλισμένας καὶ λέγεις, ποῦ ἔστιν ἄρτι; Ἐγὼ δὲ ὁ θυρωρός, ὅτι ὄπτασίαν ἐώρακε. Ἡ δὲ, φόβῳ συσχεθεῖσα, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ διηγήσατο τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἃ εἶδε, καὶ ἠτήσατο βαλεῖν αὐτὴν εἰς Μοναστήριον.

Ὁ δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἦν τοῦτο ποθῶν) ἀσμένως τὸν λόγον δεξάμενος, δέδωκε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς οὐσίας αὐτοῦ τοῖς πτωχοῖς καὶ τοὺς ὠνητοὺς τῶν δούλων ἠλευθέρωσε· τὰ δὲ λοιπὰ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ ἀνέθετο τῷ πενθερῷ αὐτοῦ, παραγγείλας αὐτῷ ποιῆσαι νοσοκομεῖα καὶ ξενοδοχεῖα Μοναχῶν. Αὐτὸς δὲ, μικρὰ ἐφόδια λαβὼν, ἐξῆλθε νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ μόνοι. Ἡ δὲ μακαρία Ἀθανασία, μακρόθεν ἰδοῦσα τὸν οἶκον αὐτῆς, ἀναβλέψασα εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν· «Ὁ Θεός, ὁ εἰπὼν τῷ Ἀβραὰμ καὶ τῇ Σάρρᾳ· Ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἂν σοι δεῖξω· αὐτὸς τανῦν ὁδήγησον ἡμᾶς εἰς τὸν φόβον σου. Ἴδου γὰρ κατελείψαμεν τὸν οἶκον ἡμῶν ἀνεωγμένον διὰ τὸ ὄνομά σου· μὴ κλείσης ἡμῖν τὴν θύραν τῆς βασιλείας σου». Καὶ κλαύσαντες ἀμφοτέροι, ἀπῆλθον.

Φθάσαντες δὲ εἰς τοὺς ἁγίους τόπους, προσεκύνησαν, καὶ συνέτυχον πολλοῖς Πατράσιν. Καὶ ἐκεῖθεν ὑποστρέψαντες, ἐπορεύθησαν ἀμφοτέροι εἰς τὸν Ἀββᾶν Δανιήλ. Καὶ αἰτησαμένων αὐτῶν ἀναθῆναι τὴν Ἀθανασίαν ἐν Μοναστηρίῳ, ἀπέστειλεν αὐτὴν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ταβεννησιωτῶν. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, δεξάμενος τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα παρὰ τοῦ γέροντος, ἔμεινε παρ' αὐτῷ ἔτη ἰβ'. Διελθόντων δὲ τῶν δώδεκα ἐτῶν, παρεκάλεσε τὸν Ἀββᾶν Δανιήλ, συγχωρῆσαι ἀπελθεῖν αὐτῆς εἰς προσκύνησιν τῶν ἁγίων τόπων. Ὁ δὲ ποιήσας εὐχὴν, ἀπέλυσεν αὐτόν. Ὁδεύων δὲ ὁ ὄσιος Ἀνδρόνικος κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐκάθησεν ὑποκάτω φυτοῦ, ἵνα ἀναψύξῃ ἀπὸ τοῦ καύματος· καὶ ἰδοὺ, κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἀπερχομένη καὶ αὐτῇ εἰς τοὺς ἁγίους τόπους ἐν ἀνδρικῷ σχήματι, συνήντησε τῷ ὁμοζύγῳ αὐτῆς Ἀνδρόνικῳ. Καὶ ἀσπασαμένων ἀλλήλους, ἐκείνη μὲν ἀνεγνώρισεν αὐτόν, ἐκεῖνος δὲ οὐκ ἐγνώρισεν αὐτήν, διὰ τὸ μαρανθῆναι τὸ κάλλος αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἄγαν ἀσκήσεως καὶ ὡς Αἰθίοπα αὐτὴν φαίνεσθαι.

Λέγει οὖν αὐτῷ ἐκείνη· Ποῦ ἀπέρχῃ, κύριε Ἀββᾶ; Λέγει αὐτῇ· Εἰς τοὺς ἁγίους τόπους. Λέγει αὐτῷ· Ἐκεῖ βούλομαι κάγω ἀπελθεῖν. Λέγει οὖν αὐτῇ· Θέλεις ὀδεῦσαι ἡμᾶς ἀμφοτέρους ὁμοῦ; Λέγει αὐτῷ· Ὡς κελεύεις· πλην ὡς μὴ ὄντος μου, οὕτως ὀδεύσωμεν σιωπῶντες. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος ἔφη· Ὡς κελεύεις. Λέγει αὐτῷ· Ὅντως οὐκ εἶ μαθητῆς τοῦ Ἀββᾶ Δανιήλ; Λέγει αὐτῇ· Ναί. Καὶ λέγει αὐτῷ· Οὐκ Ἀνδρόνικος

ονομάζει· λέγει αὐτῇ· Ναί. εἶπεν αὐτῷ· Αἱ εὐχαὶ τοῦ γέροντος συνοδεύσουσιν ἡμῖν. λέγει ὁ Ἀνδρόνικος· Ἀμήν. Καὶ συνώδευσαν ἀμφοτέρω.

Προσκυνήσαντες δὲ τοὺς ἁγίους τόπους, ὑπέστρεψαν σιωπῶντες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Καὶ λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος (οὗτω γὰρ μετωνομάσθη ἡ Ἀθανασία) τῷ Ἀνδρόνικῳ· Θέλεις νὰ μείνωμεν ὁμοῦ εἰς κελλίον; λέγει ὁ Ἀνδρόνικος· Ὡς κελεύεις· ἀλλὰ θέλω πρῶτον ἀπελθεῖν καὶ λαβεῖν τὴν εὐχὴν τοῦ γέροντος. λέγει αὐτῷ· Ὑπαγε καὶ μένω σε εἰς τὸ Ὀκτωκαιδέκατον· καὶ ἐὰν ὑπομένης μείναι μετ' ἐμοῦ σιωπηλῶς, ὡς ὠδεύσαμεν, ἐλθέ· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐλεύσει. Ὁ δὲ ἀπελθὼν, ἀνήγγειλε τῷ γέροντι τὰ περὶ τοῦ πράγματος. Ὁ δὲ γέρον ἐῖπεν αὐτῷ· Ὑπαγε, ἀγάπα τὴν σιωπὴν καὶ μείνον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Μοναχὸς γὰρ ἐστίν, ὡς δεῖ εἶναι. Ἐπαναλύσαντος δὲ αὐτοῦ, ἔμειναν ὁμοῦ ὃ τε Ἀνδρόνικος καὶ ἡ αὐτοῦ σύζυγος ἄλλα ἰβ' ἔτη, καὶ οὐκ ἐγνώσθη αὐτῷ, ὅτι ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐστίν. Πολλάκις δὲ ἤρχετο ὁ γέρον εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῶν, διαλεγόμενος αὐτοῖς τὰ περὶ ὠφελείας.

Ἄπαξ οὖν ἀνελθόντος τοῦ γέροντος καὶ συνταξαμένου αὐτοῖς, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτόν, ἔδραμεν ὀπίσω αὐτοῦ ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος. Καὶ καταλαβὼν αὐτόν λέγει· Ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος ὑπάγει πρὸς Κύριον. Καὶ ἐπαναλύσας ὁ γέρον, εὔρεν αὐτόν πυρετῷ συνεχόμενον· καὶ ἤρξατο κλαίειν ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος. λέγει αὐτῷ ὁ γέρον· Ἀντὶ τοῦ χαρῆναί σε, ὅτι ἀπέρχῃ ἀπαντῆσαι τῷ Θεῷ, κλαίεις; Ὁ δὲ ἔφη· Οὐ κλαίω, εἰ μὴ διὰ τὸν Ἀββᾶν Ἀνδρόνικον· ἀλλὰ ποιήσον εὐχὴν καὶ μετὰ τῷ θάψαι με, εὐρήσεις πιττάκιον κείμενον πρὸς τῇ κεφαλῇ μου, καὶ ἀνάγνωθι αὐτὸ καὶ δὸς αὐτὸ τῷ Ἀββᾶ Ἀνδρόνικῳ. Καὶ ποιησάντων εὐχὴν, ἐκοινώνησε, καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἦλθον δὲ κηδεῦσαι αὐτόν· καὶ ἰδού, τῇ φύσει εὐρέθη γυνὴ καὶ ἠκούσθη εἰς ὅλην τὴν Λαύραν· καὶ πέμψας ὁ γέρον, ἀνήνεγκεν ὅλην τὴν Σκήτην καὶ τοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον οἰκοῦντας Ἀδελφοὺς· καὶ ἀνῆλθον πᾶσαι αἱ Λαῦραι Ἀλεξανδρείας καὶ πᾶσα ἡ πόλις συνῆλθε καὶ οἱ σκητιῶται λευκοφοροῦντες· οὗτω γὰρ ἐστὶν ἔθος ἐν τῇ Σκήτῃ. Μετὰ κλάδων οὖν καὶ βαΐων ἐξεκόμισαν τὸ τίμιον λείψανον Ἀθανασίας, δοξάζοντες τὸν Θεόν, τὸν τοσαύτην ὑπομονὴν παρασχόντα τῇ γυναικί.

Ἐμεινε δὲ ὁ γέρον, τὰ ἑβδομα τελέσαι τῆς μακαρίας Ἀθανασίας καὶ μετὰ ταῦτα ἠθέλησε λαβεῖν μετ' ἑαυτοῦ τὸν Ἀββᾶν Ἀνδρόνικον· ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο, λέγων· Μετὰ τῆς κυρίας μου τελευτήσω. Καὶ πάλιν συνταξαμένου τοῦ γέροντος, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτόν, φθάνει αὐτόν ἀδελφός, λέγων· Ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος πυρετῷ συνέχεται. Καὶ πάλιν ἔπεμψεν ὁ γέρον ἐν τῇ Σκήτῃ, λέγων· Δεῦτε ἀνέλθετε, ὅτι ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος ἀκολουθεῖ τῷ ἀδελφῷ Ἀθανασίῳ. Οἱ δὲ ἀνῆλθον καὶ κατέλαβον αὐτόν ζῶντα· καὶ εὐλογηθέντων αὐτῶν παρ' αὐτοῦ, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἐγένετο οὖν ἔνστασις μεταξύ τοῦ Ὀκτωκαιδεκάτου καὶ τῶν σκητιωτῶν, περὶ τοῦ λειψάνου αὐτοῦ, πότερον τῶν μερῶν λήψεται αὐτό. Μόλις οὖν κατέπεισεν αὐτοὺς ὁ γέρον ἐᾶσαι αὐτὸ ἐκεῖσε συνταφῆναι μετὰ τῆς συναγωνιστοῦ αὐτοῦ Ἀθανασίας· καὶ οὕτως ἐπαύσαντο τῆς φιλονεικίας ἀμφοτέρω, δοξάζοντες τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ποπλίας.

Στίχ. Ῥυσθεῖσα κόσμου τῆς πλάνης ἡ Ποπλία,

Πόλου πρόσσεισι φωλεοῖς ὡς στρουθίον.

Αὕτη, κατὰ τοὺς καιροὺς Ἰουλιανοῦ τοῦ ἀσεβοῦς γενομένη, γάμου τὸ πρῶτον ἐπὶ μικρὸν κοινωνήσασα, καρπὸν ἄξιον τῷ Θεῷ προσήνεγκε, τὸν Πρεσβύτερον Ἰωάννην, (ὃς πολλάκις προέστη τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀεὶ τὴν ἡγεμονίαν δι' ἄκραν ταπεινῶσιν ἔφευγεν· ὕστερον δέ, διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφὴν αὐτοῦ τὴν ἀγαθὴν, τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας Διάκονος ἐχηρήματισε) καὶ χοροῦ ἱερῶν Παρθένων ἐξῆρχε.

Τοῦ γοῦν Ἰουλιανοῦ τότε τῇ Ἀντιοχέων ἐπιδημήσαντος καὶ πολλὴν δεισιδαιμονίαν κεκτημένου καὶ πάντας ἐκκαλουμένου τοῖς δαίμοσι σέβας προσενεγκεῖν, αὕτη ἡ τιμία γραῦς, τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ παρόντος, ἀπήρξατο ψάλλειν γεγωνότερον σὺν ταῖς Παρθένοις· «Τὰ εἶδωλα τῶν ἐθνῶν ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων». Διὰ ταῦτα ἐλκυσθεῖσα, κατὰ τῶν παρεῖων τύπτεται σφοδρῶς, ὥς τε καὶ τὴν γῆν φοινηχθῆναι τῷ ταύτης αἵματι· ὁ δὲ θάνατος αὐτῆς ἐν τῷ ὑποστρέφειν τὸν παραβάτην ἐταμιεύθη. Ἀλλὰ σφαγέντος ἐκείνου ἐν τῷ πολέμῳ τῷ κατὰ τῶν Περσῶν, αὕτη, διαρκέσασα χρόνον μικρὸν, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον ἀπέλιπεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου.

Στίχ. Εἰς ὕψος ἀρθεῖς ἀρετῶν θεῖος Πέτρος,

Τὸν χοῦν ἀπεκδύς, ὕψος οὐρανοῦ φθάνει.

Οὗτος ὁ μακάριος ἀνὴρ ἐπὶ τῆς βασιλείας ἦν Θεοφίλου, ὀρμώμενος ἐκ τῆς τῶν Γαλατῶν ἐπαρχίας, Θεοφίλου καὶ Εὐδοκίας γέννημα, καὶ κάλλει καὶ μεγέθει καὶ ῥώμῃ σώματος σεμνυνόμενος· ὃς δι' αὐτὸ τοῦτο κόμης ὑπὸ τοῦ βασιλέως ζώννυται. Διαπρέσας δὲ ἐν τῇ στρατείᾳ χρόνον οὐχὶ συχνόν, πάντων καταφρονήσας, τὸν μονήρη βίον μετέρχεται, τὴν κόμην ἐν τινὶ Μοναστηρίῳ Δαφνῶνι προσαγορευομένῳ κειράμενος καὶ Πέτρος ἀντὶ Λέοντος ὀνομασθεῖς. Ἐπειτα ἐν τῷ Ὀλύμπῳ γέγονεν· εἶτα τοὺς ἁγίους τόπους κατεῖληφεν· εἶθ' οὕτω τὴν Λαοδίκειαν καὶ τὴν Ἀτάλειαν. Πάντα δὲ πόνον τὸν ἐκ τῆς ὀδοιπορίας καὶ τῶν Ἰσμαηλιτῶν τὸν ἀπαίδευτον θυμὸν ὑπενεγκών, αὐθις κατὰ τὸν Ὀλυμπον γίνεται. Ἐπεὶ δὲ τὸ τῆς πολιτείας αὐτοῦ καὶ ἀρετῆς ὕψος τοῖς βασιλεῦσι κατάδηλον γέγονε, πείθει αὐτὸν Βασίλειος ὁ βασιλεὺς ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ γενέσθαι· ἐν ἧ πολλὰ κατὰ Θεὸν ἀγωνισάμενος, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δωροθέου Ἐπισκόπου Τύρου.

Στίχ. Ὁ Δωρόθεος κἂν φραγγέλωμαι λέγει,

Λείπουσι πολλὰ πρὸς τὰ τοῦ Χριστοῦ πάθη.

Δωρόθεος ὁ αἰίδιμος Ἐπίσκοπος γέγονε πόλεως Τύρου, πᾶσαν γραφικὴν ἐπιστάμενος ἱστορίαν· καὶ ἦν μὲν φυγὼν διὰ τὸν διωγμὸν· μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν Διοκλητιανοῦ καὶ Λικινίου, καταλαβὼν πάλιν τὴν Τύρον, ἐποίμαινε τὴν ἁγίαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, μέχρις Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου· καὶ ἐπεὶ οὐ φανερῶς, ἀλλὰ κρυπτῶς τὸ πρότερον, διὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, ἐφόνευεν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ ὁ Ἰουλιανὸς τοὺς χριστιανούς, ἀκούσας ὁ ἅγιος Δωρόθεος, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Τύρου καὶ κατέλαβε τὴν χώραν τῆς Θράκης. Ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ τοὺς εἰδωλολάτρας ἐξέφυγε· κρατηθεὶς γὰρ παρὰ τῶν Ἰουλιανοῦ ἀρχόντων καὶ πολλὰς τιμωρίας ὑπομείνας καὶ γέρον ὢν (ἑκατὸν γὰρ ἑπτὰ ἐτῶν ὑπῆρχεν), ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, τὴν μακαρίαν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ δικαίου Ἀβραὰμ καὶ τοῦ ἀνεπιβοῦ αὐτοῦ Λώτ.

Στίχ. Τίς οἶκός ἐστιν; Ἀβραὰμ τεθνηκότος,

Οὗ κόλπος ἄλλοις οἶκος, ὡς τῷ Λαζάρῳ.

Ἐπῆρξε τῷ Λώτ οὐρανὸς Σηγῶρ νέα,

Εἰς ὃν φθάσας, πέφευγεν ὡς πῦρ τὸν βίον.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ῥοδὴ ζ'. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ἄυλῳ φωτοχυσία, πεπυρσευμένος Ἀπόστολε, τοὺς ἐν ζόφῳ δεινῷ, ἀγνωσίας κεκρατημένους ἐφώτισας· Εὐλογητὸς εἶ κράζοντας, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λαμπάσι καὶ φρυκτωρίαις, λελαμπρυσμένον τοῦ Πνεύματος, τῶν ἐθνῶν ἢ πληθῆς, σπέρμα θεῖον σὲ ὀνομάζει κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φρονήσει κεκοσμημένος, θεοδωρήτῳ κατέλυσας, τὴν τοῦ κόσμου σοφίαν θεοφρόνως, κραυγάζων Ἰακώβε· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων ἀγιωτέρα, Παρθενομήτορ γεγένησαι, συλλαβοῦσα Θεόν, ὃν ὑμνοῦντες ἀπαύστως κραυγάζομεν· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τῶν Ὀσίων. Παῖδες Ἑβραίων.

Πάλαι καυχώμενον ἀμέτρως, τὸν ἀρχέκακον συλλήψεσθαι τὴν κτίσιν, ὡς στρουθίον οἰκτρὸν, κατέρραξας δυνάμει, θωρακισθεὶς τοῦ Πνεύματος, καὶ Σταυροῦ τῆ πανοπλίας.

Φέρων ἐπ' ὤμων τὸν σταυρόν σου, ἠκολούθησας Κυρίῳ ὀλοψύχως, καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ τετύχηκας τῆς θείας, ὡς πληρωτῆς Ἀνδρόνικε, τῶν αὐτοῦ διαταγμάτων.

Δείκνυσι χάρις ἢ τῶν μύρων, τὴν πρὸς Κύριον σὴν Πάτερ παρρησίαν· τῶν ὑδάτων καὶ γάρ, τὴν χύσιν ἐκμιεῖται, εἰς σωτηρίαν πάντοτε, τῶν πιστῶν προχοομένη.

Θεοτοκίον.

Ἵνα θεώσῃ μου τὴν φύσιν, ὁ παντέλειος ἀρρήτως νηπιάζει· καὶ ἐκ σοῦ τῆς Ἁγνῆς, προέρχεται ὁ λόγος, παραγαγὼν τὰ σύμπαντα, καὶ συνέχων καὶ κρατύνων.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ωδή η´. Νόμων πατρώων.

Ἰερομύστης τὰ οὐράνια, μεμνημένος μάκαρ ὄντως μυστήρια, διελήλυθας τὴν σύμπασαν, οἰκουμένην κηρύττων μεγαλοφώνως, λόγον τὸν τῆς πίστεως Χριστοῦ, καὶ διδάσκων Ἀπόστολε, τὴν ἀπόρρητον χάριν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζεις, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὀλβιος ἔφυς καὶ μακάριος, ἠξιωμένος πάσης μακαριότητος, ὡς συνόμιλος καὶ σύνοικος, γεγονὼς τοῦ Δεσπότου, καὶ τὴν ἐσχάτην ὄντως εὐκληρίαν πλουτήσας· καὶ τῷ Λόγῳ γηθόμενος, ἀνέμελπες τρισμάκαρ· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὲρ τοῦ κόσμου πρέσβυς ἄριστος, πρὸς τὸν Σωτῆρα στῆθι μάκαρ Ἰάκωβε, ἐξαιτούμενος τὴν ἄνωθεν, καὶ πλουσίαν εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ τοῖς εὐφημοῦσί σε πιστῶς, τῶν πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσι, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὺ σωτηρίας πᾶσι πρόξενος, Θεογεννήτορ ὄφθης μόνη πανύμνητε, τὸν σωτήριον γεννήσασα, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον· δι' οὗ κόσμος σέσωσται τῆς πάλαι κατάρας, καὶ τοῖς πίστει κραυγάζουσιν, εὐλογίαν πηγάζει· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ὁσίων. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ταῖς τῶν δακρύων ἐπιρροαῖς καταρδεύσας, τῆς ψυχῆς τὴν ἄρουραν ἐδρέψω, τὴν ἐκ τῶν θαυμάτων, ἀντίδοσιν πλουσίαν.

Τραυματισθεῖσάν μου τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, προσβοῶ σοι· Τῷ θεῷ σου φαρμάκω, ταύτην θεραπεύσας, θεράπον τοῦ Κυρίου.

Τὴν ὑπεράρχιον οἱ πιστοὶ ἀνυμνοῦμεν, εὐσεβῶς Τριάδα παναγίαν, τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, παραγαγοῦσαν πάντα.

* Τὸ Τροπάριον τοῦτο, ὡς καὶ τὸ τῆς θ' Ὁδῆς «Σήμερον τὴν μνήμην σου πάντες», οὔτε ἐν τῷ χειρογράφῳ κεῖνται οὔτε ἐν τῇ Ἀκροστιχίδι χωροῦσι τὰ ἀρκτικά τούτων γράμματα· καὶ δῆλον ὡς μεταγενεστέρας χειρός εἰσι προσθῆκαι.

* Διὰ μὲν τῆς Σχολῆς ἐννοεῖται Γυμνάσιον, ὅπου ἐδιδάσκοντο καὶ ἐγυμνάζοντο τὰ στρατιωτικά, κατὰ τὴν διαφορὰν τοῦ τάγματος· τὸ δὲ Κιντιλίον, λέξις οὖσα λατινική, ἀπὸ τοῦ Κίντος, ἢ ὀρθότερον Κυίντος (i' a'dō' ū, ὃ ἐστὶ Πέμπτος) γινομένη, δηλοῖ τάγμα στρατιωτῶν οὕτω καλούμενον, πρὸς διαφορὰν ἄλλων ταγμάτων, ὡς τὰ καταργηθέντα τάγματα (Ορτάδες) τῶν πρώην Γενιτσάρων. Τούτου λοιπὸν τοῦ τάγματος ὁ μὲν Σέργιος ἦτο πριμικήριος, του τέστιν ἀρχηγὸς ἢ πρῶτος ἢ κορυφαῖος· ὁ δὲ Βάκχος, σεκουνδικήριος, ἤγουν δεύτερος αὐτοῦ. Περὶ δὲ τῆς ἐτυμολογίας τῶν λατινομίκτων τούτων δύο λέξεων καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν εἰς διάφορα ἀξιώματα καὶ βαθμοὺς πολιτικούς τε καὶ ἐκκλησιαστικούς, οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ καὶ τόπου.

Θεοτοκίον.

Ὁ Δανιήλ σε προθεωρεῖ ὄρος Κόρη, ἀλαξεύτως ἐξ οὗ ἀπετημήθη, λίθος ὁ συντριψίμας, βωμοὺς τοῦ τῶν εἰδώλων.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν ὃν ὕμνοῦσι, στρατιαὶ
» τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ἡδὴ θ'. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ἐφαναὶς κόσμῳ, ὡσπερ ἀστραπὴ διατρέχων, τοὺς ἐν τῷ σκότει πάλαι, καὶ σκιᾷ τῆς ἀγνωσίας καθημένους, ἔλκων πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, τοῦ σαρκωθέντος μονογενοῦς Υἱοῦ, οὗ αὐτόπτης ἐγένου μάκαρ, καὶ δραστικὸς ὑπηρέτης· ὃν μεγαλύνομεν.

Βιαίαν μάκαρ, τὴν ἐξ οὐρανοῦ φερομένην, πνοὴν ἐδέξω· γλῶσάν τε πυρίπνοον πλουτήσας καταφλέγεις, δίκην ἀκανθῶν τὴν ἄθεον κόσμου σοφίαν, φωτιστικαῖς ἀυγαῖς τοῦ κηρύγματος Χριστοῦ λάμπων, καὶ τὴν ἀχλύν, διαλύων θεομακάριστε.

Ἠραϊσμένος κάλλει, ἀσυγκρίτῳ θεόφρον, τῷ τοῦ Δεσπότη, καὶ πεποικιλμένος λαμπηδόνας ἐξαστράπτεις, καὶ περιχαρῶς Ἰάκωβε, περιπολεύεις περὶ τὸν θρόνον, ὄντως τοῦ Κτίστου καὶ Θεοῦ, ἐνθα τῶν Ἀποστόλων, χορεῖται μακαριώτατε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀπειράνδρως ἔσχεσ, ἐν γαστρί σου τὸν Λόγον, οὕτως ἀφθόρως τίκεις, διαμένουσα Παρθένος Θεοτόκε, τὸν Ἐμμανουήλ ὑπάρχοντα, τοῦτο κάκεῖνο· καὶ γὰρ ὁμοῦ Θεός τε καὶ ἄνθρωπός ἐστι. Τοῦτον διπλοῦν τῇ φύσει εἰδότες, σὲ μεγαλύνομεν.

Τῶν Ὁσίων. Κυρίως Θεοτόκον.

Μετέστης τῶν προσκαίρων, χαίρων πρὸς τὰ ἄνω, καὶ σὺν Πατράσιν ἁγίοις σκηνώσας ἡμῶν, τῶν μεμνημένων σου Πάτερ, μέμνησο πάντοτε.

Ἐκβλύξεις τὴν τῶν μύρων, χάριν ἀκενώτως, καὶ τοῖς προστρέχουσι πᾶσι παρέχεις πιστῶς, τῶν νοσημάτων τὴν λύσιν, Πάτερ Ἀνδρόνικε.

Προσδέχου μου τὸν ὕμνον, ὃ δυὰς Ὁσίων, καὶ ἀμοιβὴν μοι παράσχου τὴν σὴν πρὸς Θεόν, ἱκετηρίαν πταισμάτων, ἐκλυτρομένη με.

Θεοτοκίον.

Ἐπέγραψε σὴν μήτραν, πάλαι τοὺς τρεῖς Παῖδας, μὴ καταφλέξασα κάμινος, Κόρη ἀγνή· καὶ γὰρ ἀφλέκτως ἐδέξω, πῦρ τῆς Θεότητος.

Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σε-
» σωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἄσωμάτοις χορείαις,
» σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὡς μύστης καὶ Απόστολος, καὶ ὑπηρέτης ἄριστος, Χριστοῦ τοῦ μόνου Δεσπότη, Ἰάκωβε θεοκῆρυξ, τοῦτον δοῦναι ἰκέτευε, τῷ βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ ἰλασμόν πανεύφημε, ἀμαρτιῶν τοῖς τελοῦσι, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Θεοτοκίον.

Σὲ οἱ Προφῆται ἅπαντες, Παρθένε προηγόρευσαν, στάμνον καὶ ράβδον καὶ πλάκα, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, καὶ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, λυχνίαν χρυσαυγίζουσαν· ἡμεῖς δὲ σὲ Θεοτόκον, ἀξίως ἀνευφημοῦμεν.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

Ἦλαμψας Ἀπόστολε, φωτειδῆς ὥσπερ ἥλιος, ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος· καὶ πᾶσαν κατηύγασας, οἰκουμένην μάκαρ, τῇ θεογνωσίᾳ· καὶ ἀπεδίωξας ἀγλόν, πολυθεΐας θείῳ κηρύγματι. Διό σου τὴν ὑπέρφωτον, καὶ ἀξίεπαινον σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν, εὐσεβῶς σε γεραίρομεν.

Ἐν ὕψει καθήμενος, θεογνωσίας Ἰάκωβε, ὑπεδέξω τοῦ Πνεύματος, τὴν χάριν φανεῖσάν σοι, τοῦ πυρὸς ἐν εἶδει καὶ γλώσση πυρίνη, πᾶσαν κατέφλεξας σαφῶς, τῆς ἀσεβείας ὕλην πολύθεον. Διό σε ὡς Ἀπόστολον, καὶ θεηγόρον γεραίρομεν, τὴν ἀγίαν σου σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν.

Ἐβρόντησας πάνσοφε, τῇ οἰκουμένη διδάγματα, ἱερὰ καὶ σωτήρια· καὶ πᾶσαν ἐκάθηρας, εἰδωλομανίας, τὴν κτίσιν θεόφρον· καὶ κατεφώτισας λαούς, θεογνωσίας ταῖς ἐπιλάμψεσιν· εἰδώλων τὰ τεμένη δέ, καταστρεψάμενος χάριτι, ἐκκλησίας εἰς αἶνεσιν, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡγείρας.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν, τὴν πάνσεπτον ἡμέραν τῆς σῆς μνήμης, σὲ ἀνυμνοῦντες Ἰάκωβε ἔνδοξε, οὐχ ὡς Ἀλφαίου υἱόν, ἀλλ' ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολον, καὶ κήρυκα τῆς αὐτοῦ ἀρρήτου σαρκώσεως. Ὅθεν τῷ δεσποτικῷ θρόνῳ, σὺν Ἀσωμάτοις ἀεὶ παριστάμενος, καὶ Ἀποστόλων καὶ μαρτύρων χοροῖς, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Μακαρίζομέν σε...

Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου, αἱ γ' καὶ στ' Ὁδαί.

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Εὐλαμπίου

καὶ Εὐλαμπίας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἡλίου λαμπρότερον, λελαμπρυσμένη ἡ μνήμη σου, τοῖς πιστοῖς ἐξανέτειλε, τὴν κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρυκτωρίαις, Εὐλάμπιε μάκαρ, τῶν παθημάτων τὴν ἀγλύν, καὶ τῶν δαιμόνων νύκτα διώκουσα· διό σε μακαρίζομεν, καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, ὡς φωστῆρα παγκόσμιον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Σιδήρῳ ξέομενος, καὶ ταῖς λαμπάσι φλεγόμενος, καὶ εἰρκτῆ συγκλειόμενος, ξύλῳ ἀναρτώμενος, καὶ θηρίοις βρῶμα, διδόμενος μάκαρ, ἀπαρασάλευτος τὸν νοῦν, διεφυλάχθης τῇ θείᾳ χάριτι, καὶ νίκης διαδήματι, κατεκοσμήθης Εὐλάμπιε· διὰ τοῦτο τὴν μνήμην σου, χαρμοσύνως γεραίρομεν.

Τὴν Εὐάν τὸν τρώσαντα, καὶ Παραδείσου ἐξώσαντα, πολυμήχανον ἔτρωσας, τρωθεῖσα τῷ ἔρωτι, τοῦ παμβασιλέως, Χριστοῦ Εὐλαμπία, καὶ ὑπομείνασα στερρῶς, σώματος τρῶσιν καὶ πᾶσαν βάσανον· διό μεθέξει κρείττονι, θείας θεώσεως ἔτυχες, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύουσα, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τῇ φιλαδελφίᾳ, ἡ ὁμωνυμία συγκραθεῖσα, καὶ ἡ ἀγνεία τῇ ἀπαθείᾳ συμμιχθεῖσα, ἀβλαβῶς διεφύλαξε τῆς γνώμης τὸ εὐτονον· ὅπου γὰρ Θεὸς ὁ ποθούμενος, κόσμος ὅλος κατεφρόνηται. Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ ὄφις νενέκρωται, καὶ ὁ εἰς ὕψος ἀδικίαν λαλήσας, ὑποχθόνιος ἀνταδέλφοις Μάρτυσι καταπέπτωκεν, Εὐλαμπίῳ τῷ σοφῷ καὶ Εὐλαμπία. Τούτοις εὐστοχωτάτοις ἄσμασι βοήσωμεν· Οἱ καλῶς ἐν Χριστῷ τὸν δρόμον τελέσαντες, αἰτήσασθε τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Χαῖρε ἡλιόμορφε, ἡλίου ἄδυτον ὄχημα, ἡ τὸν Ἥλιον λάμψασα, τὸν ἀπερινόητον· χαῖρε νοῦς ἀστράπτων, θείαις φρυκτωρίαις, ἡ λαμπηδὼν τῆς ἀστραπῆς, ἡ διαυγάζουσα γῆς τὰ πέρατα· ἡ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἡ παγκαλλῆς καὶ πανάμωμος, ἡ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράψασα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ῥήγνυται χειρόγραφον, τὸ ἀπ' αἰῶνος νυγείσης σου, τῆς πλευρᾶς πολυέλεε, Ἀδάμ τοῦ προπάτορος· καὶ ἡ ἀπωσμένη, φύσις τῶν ἀνθρώπων, ῥανῖσιν αἵματος τοῦ σοῦ, καθαγιαζεται ἀνακράζουσα· Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, δόξα τῇ θείᾳ σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τῷ τῆς Τριάδος φωτί, ἡ ἀυτάδελφος ξυνωρίς λαμπρυνθεῖσα, τῶν τυράννων τὴν ὠμότητα κατέβαλεν· ὅθεν καὶ τὴν φλόγα καταπατοῦντες, χορεύοντες ἔψαλλον· Ἴδου δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἅμα; Καὶ πρὸς ἔνθεον δόξαν ἀποβλέποντες, οὐρανόθεν δόξης κατηξιώθησαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν ἀειπρεσβεύοντες, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦδωκας σημείωσιν.

Δαιμόνων κλονούμενον, ταῖς προσβολαῖς καὶ εἰς βάραθρον, ἀπωλείας ὠθούμενον, οἰκτεῖρησον Δέσποινα, καὶ στερέωσόν με, ἀρετῶν ἐν πέτρᾳ· καὶ τὰς βουλὰς τῶν δυσμενῶν, διασκεδάσασα καταξιώσον, ποιεῖν με τὰ προστάγματα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ὅπως τύχω ἀφέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Μήτηρ ἀπειρόγαμος, Θεοῦ ἐδείχθης πανάμωμε, τοῦ Σταυροῦ ὁμιλήσαντος, καὶ πάθη μειώσαντος, τοῖς τιμίσις τούτου, πάθεσι καὶ πόνοις, οὓς περ ὑπέμεινεν ἐκόν, διὰ τὸ σῶσαι βροτοὺς ἐν χάριτι· διὸ κἀμὲ δυσώπησον, σωθῆναι σαῖς παρακλήσεσι, Μητροπάρθενε Δέσποινα, τῶν Ἀγγέλων ὑπέρτιμε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ. Γερασίμου.

Τῆς φύσεως θεσμῷ, συνημμένοι ἐνθέως, ὁμόψυχοι στερόβῳ, ὡς ὁμαίμονες θεῖοι, ἀυτάδελφοι Μάρτυρες, ἐν ἀθλήσει ὠράθητε, ᾧ Εὐλάμπιε, σὺν τῇ σεμνῇ Εὐλαμπίᾳ· ὅθεν στέφανον, νικητικὸν δεδεγμένοι, ἡμᾶς διασφύζετε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν' Ψαλμός, οἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ὁ παρὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὴν λαμπρὰν ὑμνῷ Μαρτύρων ξυνωρίδα. Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Ταῖς φανοτάταις ἀκτίσι τῆς τριλαμποῦς, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ἐλλαμπόμενοι αὐγῆς, φωτισμὸν αἰτήσασθαι ἡμῖν, τὴν πανέορτον ὑμῶν μνήμην γεραίρουσιν.

Ἡλιακὰς ἀπαστράπτει μαρμαρυγὰς, ἡ σεπτὴ καὶ εὖσημος, τῶν Μαρτύρων ἑορτὴ, καὶ τῆς γῆς τὰ πέρατα ἀεὶ, καταυγάζει μυστικῶς, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Νέφ ἐν σώματι Μάρτυς τὸν παλαιόν, τῆς κακίας ἄρχοντα, κατεπάλαισας στερῶς, ὑπομείνας βάσανα καὶ πῦρ, καὶ δεινῶν ἐπιφορὰς, μάκαρ Εὐλάμπιε.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι Παρθένε προγονικῆς, καταδίκης ἄχραντε, τῇ γεννήσει σου σαφῶς, ἐν φωναῖς ἁσμάτων σε ἀεὶ, μακαρίζομεν πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

Ωδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Ἀγῶνας ἤνυσας στερῶς, ὑπομείνας βασάνους, καὶ πικρὰς τιμωρίας, τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, νευρούμενος προφανῶς, ταῖς ἐλπίσιν, ἔνδοξε Εὐλάμπιε.

Μαρτύρων εὐκλειαν φαιδρὰν, περικείμενον Μάρτυς, καθορῶσά σε ὄλην, ταῖς βασάνοις ἑαυτὴν, ἐκδέδωκεν ἡ σεμνὴ, Εὐλαμπία, ἀδελφὰ φρονοῦσά σοι.

Ποθήσας Μάρτυς τὸν Χριστόν, τὰ ὀρώμενα πάντα, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, τῶν τυρανούντων ὀρμάς, Εὐλάμπιε ἀθλητὰ, ὀλεθρίους, πίστει τροπωσάμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθῆναι πάσης πονηρᾶς, ἐναντίων ἐφόδου, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, τοὺς σὲ τιμῶντας ἀεὶ, Θεοτόκε, πάναγνε ἰκέτευε.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώ-
» σας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώ-
» σας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν βασάνων τὰ νέφη τὰ χαλεπά, Ἀθληταὶ παριδόντες καρτερικῶς, ὡς ἥλιος χάριτι, τοῦ Σωτῆρος ἐλάμψατε· ἀδελφικῇ στοργῇ δέ, ἐνθέως συνδούμενοι, ἐφ' ὁμοίοις πόνοις, λαμπρῶς ἐδοξάσθητε· ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον χάριν, ἐξ ὕψους ἐδέξασθε, θεραπεύειν νοσήματα, Ἀθλοφόροι αὐτάδελφοι. Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην πανάμωμε, ἁμαρτιῶν τε φόρτῳ, ὀφθεῖσαν ὑπέραντλον, καὶ ἐν πυθμένι ἄδου, ἐλθεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ σου

πρεσβεία, καὶ σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι·
Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω
ἐλπίδα, ὁ δοῦλός σου Δέσποινα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε
δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν,
τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἦν περ ὑπομένεις, διὰ
σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἦ πιστῶς ἐκβοήσωμεν·
Σπλαγγνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς
προσκυνοῦσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ἦδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ἀγρίων χάσματα, θηρῶν ἐφίμωσας, ἐπικλήσεσι θείαις ἀγγελικῇ, δόξῃ καλλυνόμενος,
καὶ μαρτυρίου ἱεραῖς, φωταυγίαις λαμπρυνόμενος.

Ναόν σε ἔμψυχον, ναὸν πανάγιον, ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις Μάρτυς σοφέ, εὔρατο
Εὐλάμπιε· ᾧ κραταιούμενος ναοῦς, τῶν εἰδώλων κατηδάφισας.

Ἦπῆρξας ἄσειστος, ἀκαταπτόητος, ἀπερίτρεπτος πάσαις ἐπιβολαῖς, χαλεπῶν
κολάσεων, κραταιομένη ἐν Χριστῷ, Εὐλαμπία παναοίδιμε.

Μαρτύρων αἵμασι, καλλωπιζόμενοι, καὶ ὁμόνοιαν πίστει ἀδελφικῇ, σφύζοντες
μακάριοι, τῶν διωκτῶν τὰς ζοφεράς, ἐπινοίας διεκρούσασθε.

Θεοτοκίον.

Νοήσας πόρρωθεν, ἐμφαντικώτατα, Ἀββακούμ σε ἐκάλει ὄρος Ἀγνή, ἀρεταῖς
κατάσκιον, ἐξ οὗ ἐπέφανεν ἡμῖν, ὁ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Ὡς ὄρθρος ἔλαμψας εὐπρεπῆς, ὡς ἡμερινὸς ὄντως ἀστήρ, ὡς φαινότατος ἥλιος,
ἄθλων καὶ σημείων μαρμαρυγαῖς τοὺς πιστοὺς, ἐνθέως καταυγάζων, Μάρτυς
Εὐλάμπιε.

Μεγίστοις πόνοις ἐγκαρτερῶν, καὶ τὰς ἀνευδότους τῶν δεινῶν, ἐπιφορὰς
λογιζόμενος, Μάρτυς ὡς ἡδίστους τρυφὰς Εὐλάμπιε, τὰς θείας ἀντιδόσεις, χαίρων
κεκλήρωσαι.

Αἱμάτων ρεῖθρα Μάρτυς σεμνή, χέουσα ἐκτήσω τῆς τρυφῆς, σὺ τὸν χειμάρρουν
πανεύφημε, καὶ τὴν δι' αἰῶνος δόξαν ἀμάραντον, καὶ τὴν ἐν Παραδείσῳ, τερπνὴν
ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ῥομφαῖαι πᾶσαι τοῦ δυσμενοῦς, ἄχραντε πανάμωμε Ἀγνή, ὄντως εἰς τέλος ἐξέλιπον·
σὺ γὰρ τὸν ἀπάντων Θεὸν ἐκήσας, τὸν Σταυρῷ καθελόντα, τούτου τὸ φρύαγμα.

Ἦδη στ´. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καὶ στρεβλούμενοι δεινῶς, καὶ τοῖς θηρσὶ ριπτόμενοι, καὶ μεληδὸν κοπτόμενοι καὶ πυρί, ἐνύλῳ φλεγόμενοι, τὴν ἀνώμητον πίστιν οὐκ ἠρνήσασθε.

Ἐψούμενα κύματα, τῶν κολάσεων σφοδρῶς, δικαστικαῖς προστάξεσι, τὸ σταθερὸν τῆς γνώμης τῶν ἀθλητῶν, βυθίσαι οὐκ ἴσχυσε· τῇ γὰρ θεία παλάμη ἐκρατύνοντο.

Ῥοαῖς ἐπεπνίξατε, Φαραῶ τὸν δυσμενῆ, τοῦ ἐκχυθέντος αἵματος· τὴν δὲ Χριστοῦ ἠρδεύσατε εὐσεβῶς, ἀήττητοι Μάρτυρες, Ἐκκλησίαν, τῇ πίστει ἀναθάλλουσαν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄμβρος κεκένωται, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Θεός, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον· καὶ τὸν χειμάρρουν ἅπαντας τῆς τρυφῆς, ἐπότισε Δέσποινα, καὶ τὴν κτίσιν φθαρεῖσαν ἐκαινούργησεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν
» πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσ-
» δραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν
» μου πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τοὺς γενναίους Μάρτυρας, καὶ ἀδελφοὺς κατὰ σάρκα, τὸν σοφὸν Εὐλάμπιον, καὶ Εὐλαμπίαν τιμῶμεν· οὗτοι γὰρ τῶν τυραννούντων μηχανουργίας, ἤσχυναν τῇ δυναστείᾳ τοῦ σταυρωθέντος· ἀνεδείχθησαν διόπερ, Μαρτύρων δόξα, ὁμοῦ καὶ καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν δυάδα πιστοὶ τῶν ἀθλοφόρων σήμερον, ἐν ᾠδαῖς ἱεραῖς καὶ ὕμνοις εὐφημήσωμεν· ὅτι τῶν εἰδώλων καθεῖλον τὴν πλάνην, πολυθεΐας τὸ πῦρ κατασβέσαντες, καὶ δαίμονας ἤσχυναν· τῶν δὲ τυράννων τὸν θυμὸν οὐκ ἔπηξαν, ξίφη τε καὶ πῦρ μὴ δειλιάσαντες, οὔτε θηρίων ὀρμὰς ἀγρίων, ἀγωνισάμενοι καλῶς, Εὐλάμπιος ὁ εὐκλεῆς σὺν τῇ σεπτῇ Εὐλαμπία, ἀδελφοὶ σύναθλοι δειχθέντες, Μαρτύρων δόξα ὁμοῦ καὶ καύχημα.

Συναξάριον

Τῇ Ι´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας.

Στίχ. Καὶ προφθάσασα τὴν τομὴν Εὐλαμπία,

Εὐλαμπίῳ τμηθέντι κοινωνεῖ στέφους.

Τμηθήσαν δεκάτη Εὐλάμπιος ἡδὲ ἀδελφή.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ ἐν Νικομηδεῖα τῇ πόλει, ἡγεμονεύοντος Μαξίμου. Κατεκρύπτοντο δὲ πολλοὶ τῶν χριστιανῶν ἐν τῷ ὄρει, οἵτινες ἀπέστειλαν τὸν ἅγιον Εὐλάμπιον ἀγοράσαι ἄρτους ἐν τῇ πόλει. Ὁ δὲ, ἀπελθὼν καὶ ἰδὼν γράμματα προτεθειμένα τῶν βασιλικῶν διατάξεων καὶ ταῦτα ἀναγινώσκων, ἐκρατήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν· καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως, ὡμολόγησεν ἑαυτὸν χριστιανόν. Καὶ εἰσελθὼν ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων, ὡς θύσων, ἐπέταξε τῷ Ἄρει πεσεῖν· καὶ πεσὼν, συνετρίβη. Τιμωρουμένου δὲ αὐτοῦ, Εὐλαμπία ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ εἰς τὸ μέσον ἐλθοῦσα, ἐδυσώπει τὸν ἅγιον Εὐλάμπιον, εὐξασθαι ὑπὲρ αὐτῆς, τοῦ συμμαρτυρῆσαι αὐτῷ. Ἐμβληθέντων δὲ εἰς λέβητα καχλάζοντα καὶ μηδὲν ἀδικηθέντων, ἐπίστευσαν ἄνδρες διακόσιοι καὶ σὺν αὐτοῖς ἀπεκεφαλίσθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων διακοσίων Μαρτύρων, τῶν συναναιρεθέντων τῷ ἁγίῳ Εὐλαμπίῳ.

Στίχ. Ἀδελφῶν τετραπλῆ οἶδα πεντηκοντάδα,

Εἴφει τελειωθεῖσαν· ὦ θεοῦ τέλους!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βασιανοῦ.

Στίχ. Ὁ Βασιανὸς τὸν κάτω λιπὼν βίον,

Χαίρων πρὸς αὐτὴν τὴν ἄνω χωρεῖ βάσιν.

Οὗτος ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Βασιανὸς ὑπῆρχεν ἐξ ἀνατολῶν τῆς Σύρων χώρας. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Μαρκιανοῦ τοῦ εὐσεβεστάτου, ἦλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει· καὶ τοσοῦτον διέλαμψεν ἀρεταῖς καὶ θαύμασιν, ὡς καὶ ναὸν κτίσαι ἐπ’ ὀνόματι αὐτοῦ τὸν βασιλέα, ὃς καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐστίν. Ἐπληθύνθη δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ὡς εἰς τριακοσίους, ἐξ ὧν ἡ ἁγία Ματρώνα. Οὕτω δὲ βιώσας καὶ πολλοὺς τῷ Θεῷ προσαγαγὼν καὶ νόσους θεραπεύσας καὶ θαυμάτων ἀπείρων αὐτουργὸς γεγονώς, ἐν βαθυτάτῳ γήρα πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφίλου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Τὴν κλῆσιν ἔργοις Θεόφιλος δεικνύων,
Θεανδρικῆς ἠθλησεν εἰκόνας χάριν.

Οὗτος ὁ μακάριος Πατὴρ ἡμῶν Θεόφιλος, πρὸ τριῶν σταδίων Τιβεριουπόλεως (Στρουμίτσης), γεννηθεὶς παρὰ εὐσεβῶν γονέων καὶ χριστιανῶν, τριετῆς ὄν, τῷ ἁγίῳ Βαπτίσματι ἀνεγεννήθη. Λαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ γονεῖς, ἀνέδραμον πρὸς τὸ Σελέντιον ὄρος· καὶ εὐρόντες τὸν ὁσιον Πατέρα ἡμῶν Στέφανον καὶ τὴν ἐκείνου εὐλογίαν δεξάμενοι, οἵκαδε ἀνεχώρουν. Ἐκτοτε οὖν σχολάζων ἦν ὁ παῖς τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν. Εἰς τρισκαιδέκατον δὲ φθάσας χρόνον, πρὸς τὸν ὁσιώτατον ἀνέδραμε Στέφανον. Ὄν καὶ ἰδὼν· «Τίνος χάριν, ὦ τέκνον, ἔφη, πρὸς ἡμᾶς ἐλήλυθας;» Ὁ δὲ παῖς ἀπεκρίνατο· «Κέκληκάς με, Πάτερ, καὶ ἀφεις τοὺς γονεῖς ἦλθον πρὸς σέ». «Πότε, τέκνον, (ὁ Ὅσιος ἔφη), καὶ τί σοι εἶρηκα;» «Ἐν τῷ Ἀγριδίῳ περιπονοῦντί μοι εἶρηκας· “Τέκνον Θεόφιλε, ἀπεμάκρυνας τοῦ Κυρίου λέγοντος ‘Ἄρον τὸν σταυρόν σου καὶ ἀκολούθει μοι’”. Ἐπὶ τούτῳ πληγεὶς τὴν καρδίαν, ἠκολούθουν σοι μέχρι τοῦ πυλῶνος· καὶ αὐτὸν μὲν εὔρον κεκλεισμένον, σὺ δὲ ἀξήλθες ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ εὐρέθην μόνος· καὶ δοκεῖ μοι, Πάτερ ἅγιε, ὡς τὸ προσόν σοι τῆς ὁμιλίας δίδωσί

μοι ἐννοεῖν, ὅτι ἦς αὐτὸς σὺ ὁ καλέσας με. Ἀλλὰ μὴ ἀποτρέψῃς τὸν δοῦλόν σου ζητοῦντα τὴν σωτηρίαν». Ὁ δὲ Ὅσιος, τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, προσελάβετο τὸν παῖδα, ἀνάγων καὶ ἐκπαιδεύων τὴν τοῦ μονήρους βίου ἀκολουθίαν καὶ ἄσκησιν.

Τριῶν οὖν ἤδη ἐνιαυτῶν παρωχηκότων, προσκαλεσάμενος ὁ Ὅσιος τὸν τῆς Λαύρας Ἡγούμενον, παρέδωκε τὸν παῖδα· ὃς λαβὼν, τοῦτον ἀπέκειρεν ἐν τῇ ὑπ' αὐτὸν Λαύρᾳ. Οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ οὐκ ἠμέλουν ἀνερευνῶντες καὶ σπεύδοντες εἰς τὴν τοῦ κρυπτομένου ἀνεύρεσιν. Ὅψε δὲ ποτε μετὰ παραδρομὴν χρόνων τινῶν τὰ περὶ τοῦ παιδὸς μαθόντες, προσῆλθον τῷ Ἡγουμένῳ, περιπαθῶς ἐξαιτούμενοι ἐμφανισθῆναι αὐτοῖς τὸν υἱόν. Ὁ δὲ, πρῶτον μὲν οὐ μικρῶς ἐπὶ τούτῳ δυσχεράνας, οὐδόλως κατένευσεν. Ὡς δὲ τὴν συνέχουσαν αὐτοὺς ἀθυμίαν ἑώρα καὶ τὸ τῆς θλίψεως ὑπερβολικὸν καὶ ἀφόρητον, καὶ μὴ θέλων, ὑπέδειξεν αὐτοῖς τὸν υἱόν· ὃν οἱ τεκόντες ὡς εἶδον οὕτως ἔχοντα, εἰς θρήνον χαρᾶ σύμμικτον τραπέντες, ἐνηγκαλίζοντο καὶ κατησπάζοντο, τί μὴ λέγοντες καὶ τί μὴ πράττοντες τῶν ἱκανῶν καὶ αὐτῶν σχεδὸν τῶν ἀνύχων καθάπτεσθαι;

Τέως ἐπὶ τισὶν ἡμέραις συνηδόμενοι τῷ υἱῷ καὶ τῆς ἐνούσης αὐτῷ χάριτος ἀκριβῶς αἰσθόμενοι, ὄρκους ἐμπεδοῦν ἤρξαντο τὸν Ἡγούμενον, μεθ' ἑαυτῶν ἔχειν καὶ τὸν παῖδα, οἵκαδε ὑποστρέφοντες, ἐφ' ᾧ ἔκπαλαι ποθοῦντας στήσαι καὶ ἀνεγειραὶ Μοναστήριον ἐξ οἰκείων ἀναλωμάτων, νῦν καιροῦ καλοῦντος δέον ἀπαρτισθῆναι. Ἀνανεύοντος δὲ πρὸς τοῦτο τοῦ Ἡγουμένου καὶ τοῖς ἀδελφοῖς τὸ πᾶν προσαναθεμένου, νηστεία τριημέρῳ καὶ παννύχῳ ἀγρυπνία ἐκ Θεοῦ τὴν περὶ τούτου λύσιν λήψεσθαι κοινῶς ἐψηφίσαντο. Καὶ τούτου γενομένου, ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα σου, Κύριε! φωνὴ ἔναρθρος ἐν τῷ ναῷ ἠκούσθη ἄνωθεν, τὸν ζητούμενον ἀπολυθῆναι παρακελεύουσα. Ὅν καὶ παραλαβόντες οἱ γονεῖς μετὰ καὶ ἀδελφῶν τινῶν τῆς Μονῆς, ὑπέστρεψαν οἵκαδε χαίροντες. Καὶ τῆς Μονῆς τάχει πολλῷ κατασκευασθείσης, ἦν ὁ ἅγιος Θεόφιλος ἐν αὐτῇ ἀσκητικῶς διάγων χρόνοις ἱκανοῖς.

Ἐπει δὲ ὁ κοινὸς πάντων ἐχθρὸς οὐδέποτε ἡρεμεῖ, τὸν δυσώνυμον θῆρα ὑπελθὼν Λέοντα, βασιλέα τὸν Εἰκονομάχον, ἀνέπεισε παραστῆσαι ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν Ἅγιον· καὶ ὁμολογήσαντα τὴν τῶν ἁγίων εἰκόνων προσκύνησιν, βουνεύροις τύπτεσθαι προσέταξεν. Εἶθ' οὕτω καὶ τὰς χεῖρας ὀπισθεν δεσμευθῆναι καὶ τὴν ἐπὶ Νίκαιαν ἄγεσθαι τρίβον. Τὸν δὲ στυλίτην Λογγῖνον, ὑπτιον ἐπὶ γῆς ἀπλωθῆναι, ἐπιθεῖναι τε τῇ τούτου κεφαλῇ τὰς εὐρεθείσας αὐτῷ ἱεράς εἰκόνας καὶ καταφλεχθῆναι.

Ὁ δὲ Ἅγιος, ἤδη τὴν Νίκαιαν καταλαβὼν, παρέστη τῷ δικαστηρίῳ. Καὶ τότε μὲν τοῦ Θεοφίλου τὸ πεπαρρησιασμένον καὶ ἐλεγκτικὸν μὴ φέρων ὁ δυσσεβῆς, σταυροειδῶς ἐπὶ δυοῖ στύλοις διαταθῆναι τοῦτον ἐκέλευσε καὶ βουνεύροις ξηροῖς τὰς τούτου σάρκας καταξένεσθαι ἔμπροσθεν τε καὶ ὀπισθεν. Ὅτε δὲ κρουνηδὸν τὸ αἷμα κατερχόμενον εἶδε καὶ τὴν γῆν φοινισσομένην, ἐγερθεὶς τοῦ θρόνου αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ ἐπὶ πολλὰς τὰς ὥρας τὰς ὄψεις τοῦ Ἁγίου ἔτυπτε.

Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι τύπτειν αὐτόν, σιδηροῖς ὑποδήμασι πεφυρακτωμένοις προσέταξεν ὑποδεθῆναι καὶ τρέχειν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Τότε ὁ ἄρχων Ὑπατικός, αἰδεσθεὶς τὴν τοῦ Ἁγίου ἀρετήν, «Ἄρά γε, φησί, Θεόφιλε, σὺ μόνος καὶ οἱ κατὰ σὲ μωραίνετε εἰς τὸ προσκυνεῖν τὰς εἰκόνας, ἢ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡμεῖς οἱ δοκοῦντες κρατεῖν;» Ὁ Ἅγιος εἶπεν· «Εἰ θέλεις, ἐκ τῶν Γραφῶν γυμνάσωμεν τὸ ζητούμενον· οἶδα γὰρ ὅτι ἀκριβῶς ἐπίστασαι τὰς Γραφάς. Καὶ ἐὰν εὐλόγως πείσης με, ἀποβαλοῦμαι προσκυνεῖν τὰς εἰκόνας· εἰ δὲ πεισθῆς, προσκυνήσεις αὐτάς». Ὁ ἄρχων εἶπεν· «Ἀναμφιβόλως».

Τότε ὁ Ἅγιος, περιχαρῆς γενόμενος, ἤρξατο διαλέγεσθαι περὶ τιμῆς καὶ σχέσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων. Καὶ πεισθεὶς ὁ ἄρχων, φησί· «Τίμιε Γέρον, ἐγὼ σπουδάσαι ἔχω, πείσαι τὸν βασιλέα συνελθεῖν τῇ διαγνώσει ταύτῃ, εἰ ἄρα δυναθῶ· σὺ δὲ τὸ ἀφέσιμον παρ' ἐμοῦ λαβὼν, ὑπόστρεφε εἰς τὸ κελλίον σου». Ὁ δὲ Ἅγιος, περίλυπος γενόμενος, ὡς μὴ πληρώσας τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον, ὅμως ἔχων τὰ στίγματα, ἔχαιρε. Καὶ ὑποστρέψας εἰς τὸ Μοναστήριον χαρὰν οὐ μικρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἐνέβαλε τοῖς ἀδελφοῖς καὶ φίλοις καὶ συγγενέσι καὶ πᾶσι τοῖς πλησιοχώροις.

Ὀλίγου δὲ χρόνου διελθόντος ἐκ τῆς ἀθλητικῆς αὐτοῦ ἐπανόδου πρὸς τὴν Μονήν, ὁ αἰοίδιμος γνοὺς τὴν ἀπὸ τῶν γηίνων πρὸς τὰ οὐράνια αὐτοῦ μετάβασιν καὶ καλῶς τὰ περὶ τῆς Μονῆς διαθέμενος καὶ πάντας κατηχήσας καὶ εὐλογήσας, πρὸς ὃν ἐπόθει Κύριον ἐξεδήμησεν· ὅτι αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Νεανίας τρεῖς ἐν χάριτι μιμούμενοι, τὸ πῦρ κατεπατήσατε, δροσιζόμενοι τῷ ἀύλῳ Πνεύματος πυρί, καὶ ψάλλοντες Μάρτυρες Χριστῷ, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ξεομένης τῆς σαρκὸς ἡ πρὸς τὸν κτίσαντα, ἀγάπη ἐκρατύνετο· οἱ γὰρ Ἅγιοι, ὀλοτρόπῳ, νεύσει πρὸς Θεόν, θεοῦμενοι ἔμελλον πιστῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἵπερείδων σου καρδίας τὰ κινήματα, ταῖς θείαις ἀναβάσεσιν, ἐν ἀσαλεύτῳ ἀθλοφόρῳ, πέτρα τῆς ζωῆς, ἀκλόνητος ἴστασο βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἡ κάμιнос οὐκ ἔφλεξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ, σὲ μὴ φλέξαν, ὤκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας ἐφώτισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Ῥραιότατος ὄφθης ψυχῇ καὶ σώματι, τῶν βασάνων νιφάσι καταχωννύμενος, Μάρτυς ἀθλητὰ, οὐδαμῶς δὲ ἠττώμενος, μέλπεις τῷ Δεσπότη, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥητορεύοντες ἅμα λόγον τὸν ἔνθεον, ἐξεφαύλισαν πόθῳ δόγμα τὸ ἄθεον, οἱ ἀδελφικῇ ἀγχιστεία συνδούμενοι, Μάρτυρες τοῦ πάντων Θεοῦ καὶ Βασιλέως.

Ἰερεῖα καὶ θεῖα ὀλοκωντώματα, ἐθελόθυτοι ἄρνες ἅμωμα σφάγια, κάρπωμα δεκτόν, τῷ Θεῷ προσηνέχθητε, ἐν ἐπουρανίῳ, τραπέζῃ ἀθλοφόροι.

Διαυγῆ τε ἀστέρα φωτοειδέστατον, ἰαμάτων ἀκτῖσι καταλαμπρύνοντα, πάντων τὰς ψυχὰς, ἀθλοφόρε Εὐλάμπιε, πίστει ἐγνωκότες, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε Κόρη χαῖρε πανάμωμε· ὁ λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ χαῖρε Θεόνυμφε· τῶν ἁμαρτωλῶν, χαῖρε τὸ ἱλαστήριον· χαῖρε ἡ τεκοῦσα, Θεὸν σεσαρκωμένον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιος δρόσον ἐπήγασας, καὶ δι-
» καίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς,
» Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδη θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ἰδεῖν τὴν δόξαν τοῦ Παντοκράτορος, ἐπιποθῶν καὶ κάλλος δὲ αὐτοῦ τὸ ἀμήχανον, ἀδοξίαν τοῦ βίου παρέδραμες, ἄτιμον ὑπομείνας, θάνατον ἐνδοξε, δόξαν προξενοῦντά σοι ἀεὶ, μάρτυς Εὐλάμπιε.

Ὡς φῶς, ὡς λύχνος ἀειλαμπέστατος, τοῖς ἐν νυκτὶ τοῦ βίου καθωράθης Εὐλάμπιε· ἀγνωσίας τὸ σκότος ἐδίωξας· ἔλυσας παθημάτων τὴν ἀμαυρότητα, φέγγει ἰαμάτων, ἀθλητὰ θεομακάριστε.

Στολαῖς βαφεΐσαις ὑμῶν ἐξ αἵματος, μαρτυρικοῦ ὠραίους ἑαυτοὺς περιστεύλαντες, στεφηφόροι Κυρίῳ παρίστασθε, μέλλοντες σὺν Ἀγγέλοις· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Τριάς, ἡ παντουργὸς καὶ παντοδύναμος.

Ἡμῶν τῶν πίστει τὴν ἀεισέβαστον, καὶ ἱερὰν καὶ πλήρη φωτισμοῦ καὶ λαμπρότητος, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, τελούντων ὑμῶν, μνήμην καὶ προσκυνούντων, πίστει τὰ λείψανα, μέμνησθε παντοίων πειρασμῶν, πάντας λυτρούμενοι.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς δοχεῖον τοῦ ἀναλάμπαντος, θεοπρεπῶς ἐκ σοῦ τῆς καθαρᾶς Παναμώμητε, τῆς ψυχῆς μου τὰ ὄμματα φώτισον, σκότος τῆς ἀγνωσίας ἀποδιώκουσα, καὶ τῆς ἁμαρτίας, τὴν ἀχλὺν ἐξαφανίζουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ
» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε,
» ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύ-
» νοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς σὲ μακαρίζο-
» μεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀξίως ἐποφείλομεν, ὑμνεῖν τοὺς οὐρανόφρονας, Εὐλάμπιον Εὐλαμπίαν, τοὺς ἱεροὺς ἀθλοφόρους, ὡς αὐταδέλφους Μάρτυρας, καὶ τὴν αὐτῶν ὑπέρλαμπρον, μνήμην τελεῖν ἐν ἄσμασιν· ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτοι, ἐξίλειοῦνται τὸ Θεῖον.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ῥανίσι τοῦ ἐλέους σου, κατάρδευσον Πανάμωμε, τὴν ἐκτακεῖσαν ψυχὴν μου, τῆς ἁμαρτίας τῆ καύσει· καὶ σκοτισθέντα πάθει, τὸν νοῦν μου φωταγωγήσον, τοῦτον σαφῶς ἰθύνουσα, πρὸς ἄυλον θεωρίαν, τοῦ σοῦ Υἱοῦ Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ὦρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΙΑ΄ Τοῦ Αὐτοῦ Μηνος

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνὸς τῶν ἑπτὰ Διακόνων, καὶ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἐπισκόπου Νικαίας, τοῦ Ποιητοῦ καὶ Γραπτοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου γ΄.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ Διακόνος Ἐπτὰ κατελεγμένος, ὡς πλήρης σοφίας τε, καὶ θείας χάριτος, διακονεῖν μάκαρ Φίλιππε, ταῖς τῶν Ἁγίων, ἅμα Στεφάνῳ χρεῖαις προκέχρισαι· ὅθεν ἀναιρούμενον, τοῦτον θεώμενος, ἐπὶ Σαμαρείαν ἔδραμες, προστάξει θεία, Θεοῦ τὸν Λόγον κηρύττων ἐνδοξε, καὶ καταυγάζων τοὺς ὑπάρχοντας, ἐν τῷ σκότει τὸ πρὶν οὖς ἐτέλεσας, διὰ Πνεύματος Θείου, τῆς ἡμέρας υἱοῦς πάνσοφε.

Θεοσημείας χειρὶ σου τελουμένας, οἱ δῆμοι θεώμενοι, τυφλῶν ἀνάβλεψιν, καὶ παρειμένων ἀνόρθωσιν, καὶ ἀκαθάρτων, οὐπερ κατώκουν πνευμάτων δίωξιν, ἐξίσταντο Φίλιππε, καὶ συνηλαύνοντο, πρὸς τὴν σωτήριον κάθαρσιν, ἐξ ἀπιστίας, πιστοὶ ἐξαίφνης ἀποδεικνύμενοι· ἅπερ ὁ θεῖος ὡς ἀκήκοεν, Ἀποστόλων χορὸς ἐπευφραίνετο, ὅτι καὶ Σαμαρείας, ἡ πληθὺς Θεῷ προσήνεκται.

Ἄρμα τοῦ Λόγου ὑπάρχων θεηγόρε, ἐφ' ἄρματος βλέψας τε, προσεποχούμενον, καὶ τὰς ζητήσεις ποιούμενον, τὸν τῆς Κανδάκης, φθάνεις εὐνοῦχον τὸν ἀξιάγαστον, καὶ τούτῳ τὴν δῆλωσιν, καὶ τὴν σαφήνειαν, τῶν ποθουμένων μακάριε, καθυποδείξας, πείθεις τὴν θείαν αἰτῆσαι κάθαρσιν· ἧς μετασχόντα, θεῖον κήρυκα, ὁ παντουργὸς Θεὸς ἀπειργάσατο, πάσης Αἰθιοπίας, καὶ μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Καὶ τοῦ Ὁσίου γ΄.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Αὐτοκίνητον ὄργανον, ταῖς πνοαῖς ὑπηχούμενον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐχρημάτισας· τῇ πυριφθόγγῳ γὰρ γλώττῃ σου, τὰ θεῖα ἐβρόντησας, καὶ κατέφλεξας ἐχθρῶν, δυσσεβῶν τὰ ζιζάνια, τῶν μὴ χρώμασιν, ὑλικοῖς προσκυνούντων τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ ἡμῶν τὸ εἶδος, καὶ τῆς ἀχράντου μητρὸς αὐτοῦ.

Ὡς φωστήρ διαυγέστατος, τῷ πυρσῷ τῶν δογμάτων σου, καταλάμπεις ἅπασαν τὴν ὑφήλιον. Δαυϊτικῶς τὴν κινύραν σου, κινῶν ἐμελώδησας, τῶν Ἁγίων τοῦ Χριστοῦ, ἀξίεπεινα ἄσματα, καὶ ἐξέπεμψας, εἰς τὴν ἠπειρον πᾶσαν· διὰ τοῦτο, ἐδοξάσθης ἐπαξίως, ἱερομύστα Θεόφανες.

Ἰερέων ἐν τάγμασιν, Ἀσκητῶν ὀμηγύρεσι, καὶ χοροῖς Μαρτύρων σὺ καταλέλεξαι, ὑπὲρ Χριστοῦ μέχρις αἵματος, στερῶν ἀνθιστάμενος, παρανόμου δικαστοῦ, διελέγχων ἀπόνοιαν, καὶ προστάγματι, ἀσεβοῦς βασιλέως τῷ μετώπῳ, ὡς ἐν τίτλῳ διεγράφη, σημειωθείς θεία χάριτι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι, τί ποιήσω ὁ ἄθλιος, ὅταν τέλος φθάσῃ, τὸ τῆς ζωῆς μου λοιπόν· ποῦ μοι ὁ δρόμος ὁ ἄκαιρος; ποῦ τὰ ἀξιώματα; ποῦ ὁ πλοῦτος ποῦ τρυφή; ποῦ ἡ δόξα ἢ πρόσκαιρος; ποῦ τῆς φύσεως, τὸ καινότερον ἄνθος; Ἀλλὰ δεῦρο, πρὸ τοῦ τέλους ὧ ψυχῇ μου, τῇ Θεοτόκῳ προσπέσωμεν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεπεν, ἀμνὰς ἢ κυήσασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότετε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνητήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χειρὰς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπὲρ ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ΄.

Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείας χάριτος, πλήρης ὑπάρχων, διηκόνησας, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς Διάκονος τοῦ Λόγου Ἀπόστολε· θεοσημεῖαις δὲ θεαῖς χρησάμενος, τῆς Σαμαρείας τὰ πλήθη κατηύγασας· μάκαρ Φίλιππε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Μυηθεὶς τῶν Ἀγγέλων Πάτερ τὸ σύντονον, θεοφανείας ἀρρήτου ἐδείχθης σάλπιγξ χρυσοῦ, περιούσιον λαὸν τρέφων τοῖς λόγοις σου· τῶν γὰρ πανσόφων σου ὠδῶν, ἡ πανεύσημος μολπή, εὐφραίνει τὴν Ἐκκλησίαν, δι' ἣν λαμπρῶς ἠγωνίσω, θεομακάριστε Θεόφανες.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ δύο παρόντες. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὸ τοῦ Φιλίππου θεῖον αἰνέσω κλέος. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. ᾠχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Ταῖς φανοτάταις ἀκτίσι ταῖς τοῦ Χριστοῦ, ἀστραφθεὶς θεότητος, κατὰ μέθεξιν σοφέ, φῶς ὠράθης δεύτερον πιστούς, ἱερῶς φωταγωγῶν, ἔνδοξε Φίλιππε.

Ὁ ὑπερούσιος Λόγος οὐσιωθεὶς, ὅλον τὸ ἡμέτερον, ἱερόν σε μαθητὴν, ἱερῶς προβάλλεται σοφέ, ἀνιέρου σκοτασμοῦ, ἔθνη λυτρούμενον.

Τῇ τῶν χειρῶν ἐπιθέσει τῶν ἱερῶν, μαθητῶν ἐκλέλεξαι, σὺν Στεφάνῳ καὶ λοιποῖς, ἱερὸς Διάκονος ὡς ὢν, πλήρης Πνεύματος Θεοῦ, πάνσοφε Φίλιππε.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα δημιουργῶν, ὡς αἰτίαν ἔσχε σε, τῆς σαρκώσεως αὐτοῦ, Θεομητορ ἄχραντε· διό, κατὰ χρέος οἱ πιστοί, σὲ μακαρίζομεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου

ᾠχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τὸν τῆς ἐμῆς διανοίας ταῖς σαῖς λιταῖς, ζόφον ἐξαφάνισον, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μέλπω ἔνδοξε τὴν σὴν, φωτοφόρον ἑορτὴν, Πάτερ Θεόφανες.

Ταῖς θεϊκαῖς λαμπηδόσι τὴν σὴν ψυχὴν, ἀγασθεὶς Θεόφανες, τῶν παθῶν τὰς ἡδονάς, ἐγκρατείας ἔφλεξας πυρί, μελωδῶν εἰλικρινῶς· Ἄσωμεν ἄσμα Χριστῶ.

Οἶά περ ἄνθραξ ἐν κόσμῳ ἐκ τῆς Σιών, ἀνατείλας δέδειξαι, καὶ κατέφλεξας πυρί, ἐξαφθεὶς ἐν Πνεύματι Θεοῦ, τῶν αἰρέσεων σοφέ, τὴν ὕλην ἄπασαν.

Θεοτοκίον.

Φαινοτάταις ἀκτίσι τοῦ σοῦ Υἱοῦ, Θεοτόκε φώτισον, τὴν ζοφώδη μου ψυχὴν· καὶ παθῶν τὸν τάραχον τῇ σῇ, μεσιτεία πρὸς Θεόν, κόπασον Δέσποινα.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ὡδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Υἱοὺς ἐτέλεσας φωτός, τοὺς ἐν σκότει ἀγνοίας, ἐνυπάρχοντας μάκαρ, ἐν σημείοις φοβεροῖς, ὡς οὐρανὸς ὑψηλός, τὴν τοῦ Λόγου, δόξαν διηγούμενος.

Φυλῆς Ἰούδα τὸν Χριστόν, ἀνατείλαντα Μάκαρ, ἱερῶς καταγγέλλον, τῷ τῆς χάριτος φωτί, ὑπέδειξας ὃν Μωσῆς, καὶ προφηῆται, πάλοι προκατήγγειλαν.

Ἴδὸν ψυχόλεθρον φυγεῖν, καὶ σωτήριον χάριν, ὑποδέξασθαι πείθεις, μελιρρύτοις λαλιαῖς, τοὺς ἀπωσθέντας μακράν, ἀγνωσία, Φίλιππε θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Λυχνία ὄφθης μυστική, τὸ λαμπάδιον Κόρη, περιφέρουσα ὄντως, τὸ φωτίσαν τοὺς νυκτί, τῆς ἀγνωσίας τὸ πρίν, συσχεθέντας, ἄκρα ἀγαθότητι.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Δογμάτων θείας ἀστραπᾶς, ἐξαστράπτων παμμάκαρ, ἐφυγάδευσας πᾶσαν, τῆς αἰρέσεως ἀχλύν, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, ἀναμέλπων· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Ὑπάρχων ἔμπλεως σοφέ, θείου Πνεύματος ὄφθης, διατρέφων πλουσίως, εὐσεβείας γλυκασμῷ, τῷ λόγῳ τῷ ζωτικῷ, τὰς καρδίας, τῶν προσανεχόντων σοι.

Εἰς ὄρος θείων ἀρετῶν, ἀνελθὼν Ἱεράρχα, καὶ εἰς γνόφον εἰσδύσας, συνανεκράθης Θεῷ, καὶ διανοίας πλαξίν, ἐκομίσω, νόμον τὸν τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Ἴδου ἡ κλῆμαξ Ἰακώβ, ἦν ἐώρακε πάλοι, ἰδρυμένην ἐν ἧ περ, ἐπεστήρικτο Θεός, ἡ φωτοφόρος ἀγνή, Θεοτόκος, ὄφθη παρθενεύουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώ-
» σας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώ-
» σας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Κοντάκιον. Τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μιμητῆς γενόμενος, τοῦ Διδασκάλου, δι' αὐτὸν Ἀπόστολε, ταῖς τῶν Ἁγίων τῶν αὐτοῦ, χρειᾶς πιστῶς δηκόνησας· ὅθεν σε πάντες, πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ὁ Οἶκος.

Τοὺς σωτηρίους τοῦ Χριστοῦ, καὶ ζωοποιοὺς λόγους, καὶ τὰ θαυμαστά ἔργα, ἀκούων τε καὶ βλέπων, φῶς ἐφωτίσθης δι' αὐτῶν τὸ τῆς ἀληθείας· καὶ χαίρων αὐτῷ πεπιστευκῶς μακάριε, προθύμως καὶ τοῖς ἄλλοις ἐκήρυξας, βοῶν· «Ἡ σωτηρία τῶν βροτῶν ἐπεφάνη· ὁ Ἥλιος ἀνέτειλε τῆς δικαιοσύνης». Διὸ πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ σοφὴ καὶ θεῖαν πίστιν, πλείστοις ἐγένου λύχνος καὶ πυρσός, καὶ φέγγος τῶν ἐν σκότει· ὅθεν σε πάντες πιστοὶ μακαρίζομεν.

Κάθισμα. Τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐλατῆρ τῶν δαιμόνων ἀναδειχθεῖς, καὶ φωστῆρ τῶν ἐν σκότει ἀποφανεῖς, ἔδειξας τὸν Ἥλιον, ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντα· καὶ ναοὺς εἰδώλων, συντρίψας ἀνήγειρας, ἐκκλησίας μάκαρ, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν· ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ τὴν θείαν σου μνήμην, πιστῶς ἐορτάζομεν, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Ὡ Ἀπόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ τὰς ἀκοάς, τῶν πιστῶν ἐνηδύνων ταῖς διδαχαῖς, ταῖς σαῖς παναοίδιμε, ἐτροπώσω τὸν τύραννον· καὶ καλῶς τὸν δρόμον, τελέσας τῆς πίστεως, ἐπὶ τέλει δόξης, μαρτύρων ἠξίωσαι· ὅθεν κατὰ χρέος, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, τιμῶμεν αἰοίδιμε, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, θεοφόρε Θεόφανες. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην τῆς κτίσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε Ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανύμνητε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπὶ ξύλου ὀρῶσα τὸν Ποιητὴν, ἔστενε δακρύουσα, καὶ πικρῶς κατετρύχετο, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, σπαράττουσα τύπτουσα, καὶ πρὸς αὐτὸν βοῶσα, πικρῶς καὶ κραυγάζουσα· Οἴμοι! ὦ Υἱέ μου, πῶς ἐνέγκω σὸν πάθος, τοὺς ἥλους, τὴν λόγχευσιν, καὶ τὸν ἄδικον θάνατον; ἀλλὰ σπεῦσον ἐγερθῆναι, τοῦ ἰδεῖν σε Υἱέ καὶ Θεέ, καὶ τοῦ θρήνου παύσασθαι καὶ πόνου, καὶ τοὺς ὑμνοῦντάς σου τὰ πάθη, πταισμάτων λύσιν κομίσασθαι.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ἦδὴ δ΄. Χριστός μου δύναμις.

Ἴδὼν τελοῦντά σε, ὁ Σίμων θαύματα, καὶ σημεῖα μεγάλα ὑποκριθεῖς, Φίλιππε βαπτίζεται· μὴ τὴν κακίαν δὲ φυγῶν, ἀπωλεία παραδίδοται.

Πολλὰς δυνάμεις σε, τελοῦντα βλέποντες, οἱ τὴν πόλιν οἰκοῦντες κῆρυξ Χριστοῦ, Σαμαρείας Φίλιππε, τῆς ἐπιγνώσεως τὸ φῶς, γεγηθότες ὑπεδέχοντο.

Πορεύου ἔφη σοι, Κυρίου Ἄγγελος, τὰς πορείας εὐθύνων τοῦ ἱεροῦ, Φίλιππε Αἰθίοπος, τοῦ ἐπιγῶναι τὴν ὁδόν, τῆς τοῦ Λόγου σωματώσεως.

Ὁ ἱερώτατος, Αἰθίοψ βλέψας σε, συνετίζοντα τοῦτον, σοῦ τῆ χειρὶ, Φίλιππε βαπτίζεται, καὶ πλήρης Πνεύματος ὀφθεῖς, κῆρυξ θεῖος ἐχρημάτισεν.

Θεοτοκίον.

Υιὸς ἐτέλεσε, Θεοῦ πανάμωμε, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων ὁ σὸς Υἱός, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου, σωματωθεὶς καὶ γεννηθεὶς· διὰ τοῦτό σε δοξάζομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἀσκήσει πάνσοφε, Πάτερ Θεόφανες, σεαυτὸν ἐκκαθάρας ὅλος φωτός, ἔμπλεως γεγένησαι, ὅλος Θεοῦ χωρητικός, ὅλος Πνεύματος συμμετόχος.

Λιμῶ τηκόμενος, δειναῖς βαλλόμενος, ἐξορίαῖς παμμάκαρ ἀθλητικῶς, πάσχων ἐκαρτέρησας, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἀγαλλόμενος.

Ἀστράνας ἔνδοξε, τοῖς κατορθώμασι, τεθηγμένη ἐδείχθης οἷα Θεοῦ, μάχαιρα συγκόπτουσα, αἰρετικῶν τὰς μηχανάς, Θείῳ Πνεύματι ῥωννύμενος.

Θεοτοκίον.

Λυχνία πάμφωτος, ἡ θεία τράπεζα, τοῦ Θεοῦ τὸ χωρίον ἢ κιβωτός, ράβδος ἢ βλαστήσασα, ἄνθος ἐν κόσμῳ τὸν Χριστόν, σὺ ἐδείχθης Μητροπάρθενε.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ἦδη ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Θυμὸν ἀνόμων μὴ πτοηθεὶς, μέσον ὡς ἄρνιον ἀληθῶς, Φίλιππε λύκων πεπόρευσαι, τούτους μεταπλάττων πρὸς τὴν εὐσέβειαν, τῆς χάριτος τῷ λόγῳ μακαριώτατε.

Ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη ὡς ἀμνός, ὁ Ἐμμανουήλ, καθὼς φησὶν, ὁ Ἡσαΐας ὁ ἔνθεος· ὅπερ ἐννοῆσαι μὴ σθένων Φίλιππε, ὁ ἱερός εὐνοῦχος πρὸς σοῦ διδάσκεται.

Ἰερολόγον σε Μαθητὴν, ἓνα Διακόνων τῶν ἐπτά, ἐκλελεγμένον ἐπέγνωμεν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας θεῖον θεμέλιον, καὶ πάντων τῶν ἐν σκότει, φωστῆρα Φίλιππε.

Θεοτοκίον.

Οἱ Θεοτόκον σε ἀληθῶς, καθομολογοῦντες πειρασμῶν, καὶ δυσχερῶν ἐξαιρούμεθα, σοῦ ταῖς πρὸς τὸν πάντων Θεὸν καὶ Κύριον, Παρθένε μεσιτείας θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ταῖς φωτοβόλοις σου ἀστραπαῖς, Πάτερ ἱερώτατε ἀγλύν, τὴν ζοφερὰν ἐξηφάνισας, τῶν αἰρετιζόντων θεογνωσίας φωτί, ἀυγάζων διδαχαῖς σου, κόσμου τὰ πέρατα.

Τῶν δυσσεβῶν οἱ προασπισταί, σὲ τὸν ἀξιάγαστον ὄντα, δειναῖς αἰκίαις ἐτίτρωσκον· ὃν Ἀγγέλων τάξεις περιεπτύσσοντο, Χριστοῦ ὡς Ἱεράρχην, καὶ θεῖον Μάρτυρα.

Ἐπὶ ἤρξας Πάτερ φωτοειδής, τῶν πεπλανημένων ὁδηγός, ἀδικουμένων κυβέρνησις, τῶν σαλευομένων Πάτερ Θεόφανες, ἐδραῖωμα καὶ τεῖχος ἀκαταμάχητον.

Θεοτοκίον.

Ἡ καλλονὴ ἢ τοῦ Ἰακώβ, ἦν Θεὸς ἠγάπησε σαφῶς, ἦν κατοικεῖν ἠρετίσατο, πιστῶν δὲ τὸ κλέος καὶ καταφύγιον, Παρθένε Θεοτόκε σὺ ἀναδέδειξαι.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ἦδη στ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ναμάτων τοῦ Πνεύματος, πληρωθεὶς ὡς ποταμός, θείας Ἐδέμ πεπόρευσαι, προσεπικλύζων κύματι γαληνῶ, τῆς γῆς τὰ πληρώματα, καὶ ἀρδεύων καρδίας ἀξιάγαστε.

Ἀνοιξας τὸ στόμα σου, ἐπληρώθης Μαθητά, πνευματικῆς συνέσεως, καὶ διανοίξας φάρυγγος πονηροῦ, τὴν πτύξιν ἀνέσπασας, ἀναρίθμητα πλήθη καὶ διέσωσας.

Ἰσχύς καταβέβληται, ἀοράτου δυσμενοῦς, καὶ παντελῶς ἠφάνισται, σοῦ ἐν ἰσχύι Πνεύματος τὸν Χριστόν, κηρύττοντος Φίλιππε, σταυρωθέντα καὶ ἔθνη προσκαλοῦμενον.

Θεοτοκίον.

Νομίμων τῆς φύσεως, δίχα τέτοκε Χριστόν, τὸν πλαστουργὸν τῆς φύσεως, καὶ ὑπὲρ φύσιν ἔμεινεν ἀληθῶς, παρθένος ἀμίαντος, ἡ Ἁγία σου Μήτηρ ὑπεράγαθε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἐπάρχων ὡς ἥλιος, θεαυγεῖς μαρμαρυγὰς, παμμάκαρ ἐξαπέστειλας, ἀνυμνῶν τῶν Μαρτύρων τοὺς αἰκισμούς, στρεβλώσεις καὶ μάλιστα, καὶ τοὺς ξένους ἀγῶνας Ἱεράρχα Χριστοῦ.

Τὴν πάναγον Δέσποιναν, εὐφημῶν εἰλικρινῶς, τῇ γλώσσει σου Θεόφανες, ἐκελάδησας λόγους φωτοειδεῖς, πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ σοφῶν τὰς καρδίας ἰλαρύνοντας.

Γραφεῖς σου τὴν πάνσεπτον, καὶ σεβάσιμον σοφέ, ὄψιν τυράννων γράμμασιν, ἐξαλείφεις τὰ τούτων θεοστουγῆ, καὶ ἄθεα δόγματα, καταγγέλλων, τιμᾶσθαι τὴν εἰκόνα Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Ὁ πάντα βουλήματι, συστησάμενος Θεός, καὶ περιέχων πάναγνε, περιγραφῆ τοῦ σώματος ἐν ταῖς σαῖς, ἀγκάλαις βαστάζεται· ὁ τῆ οὐσία ἀπερίγραπτος.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν
» πειρασμῶν τῶ κλύδωνι, τῶ εὐδίῳ λιμένι σου
» προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν
» ζωὴν μου πολυέλεε.

Κοντάκιον. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἀνεφάνης Ὅσιε, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡσπερ ἄλλος ἥλιος, ταύτην φωτίζων ἀστραπαῖς, τῶν σῶν δογμάτων Θεόφανες, ὡς θυηπόλος, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῇ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνὸς τῶν ἑπτὰ Διακόνων.

Στίχ. Ὡν περ διηκόνησας ἐν γῆ πραγμάτων,

Ἐν οὐρανοῖς, Φίλιππε, μισθὸν λαμβάνεις.

Λειτουργὸς λάβε μισθὸν ἐν ἑνδεκάτῃ γε Φίλιππος.

Οὗτος ἐκ Καισαρείας τῆς κατὰ Παλαιστίνην ὁρμώμενος, καὶ γάμψ προσομιλήσας, τέσσαρας θυγατέρας προφητευσάσας ἐκέκτητο. Τούτου ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ θεῖος Λουκᾶς ἐν ταῖς Πράξεσιν ἀπεμνημόνευσεν. Ὑπὸ δὲ τῶν Ἀποστόλων ἐν ταῖς χρείαις τῶν ἁγίων Διάκονος καταστάς, ἅμα Στεφάνῳ καὶ τοῖς λοιποῖς, οὗτος τὴν Σαμάρειαν ἐμαθήτευσεν καὶ Σίμωνα τὸν μάγον ὑποκριθέντα ἐβάπτισεν. Ὑπὸ Ἀγγέλου δὲ ἀρπαγείς, τὸν Αἰθίοπα καταλαβὼν εὐνοῦχον, κατηγήσας ἐβάπτισεν. Εἶτα εἰς Ἄζωτον ὑπὸ Ἀγγέλου ἀπενεχθείς, ταύτην τῷ λόγῳ κατεφώτισεν· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Τράλλην κατέλαβεν· ἐν ἧ θαύματα ἐργασάμενος καὶ ἐκκλησίαν δειμάμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοφάνους, ἀδελφοῦ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ.

Στίχ. Ὁ Γραπτὸς ἐν γῆ τὴν θεάν Θεοφάνης,

Καὶ κλῆσιν ἐστὶν ἐκθανῶν Γραπτὸς πόλψ.

Οὗτοι, γονέων ὑπάρχοντες εὐσεβῶν, τὴν Παλαιστίνην οἰκούντων, καὶ τὴν φιλοξενίαν ἐπιμελουμένων, τῇ τῶν γονέων σπουδῇ πᾶσαν φιλοσοφίαν ἐξεπαιδεύθησαν, τὴν τε ἱερὰν καὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸν μοναστὴν ὑπῆλθον βίον, εἶθ' οὕτω χειροτονοῦνται πρεσβύτεροι. Θεοφίλου δὲ τοῦ δυσσεβοῦς κατὰ τῶν ἁγίων Εἰκόνων λυττήσαντος καὶ κωλύοντος ταύτας προσκυνεῖν, ἀποστέλλονται οὗτοι οἱ πάνσοφοι παρὰ τοῦ τηλικαῦτα πατριαρχοῦντος τῆς ἁγίας Πόλεως πρὸς τὸν μισόχριστον βασιλέα μετὰ Λιβέλλου· οὗ κατὰ πρόσωπον στάντες, καὶ θεομάχον αὐτὸν ἀπελέγξαντες, ἐγκλείονται ἀμφοτέρω ἐν τῇ εἰρκτῇ ἐπὶ πολὺν χρόνον· εἶτα τὸν μακάριον Θεόδωρον ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου ὁ ἀνόσιος ἐφ' ἑαυτὸν καλέσας καὶ τύψας σφοδρῶς καὶ ταῖς ὕψεσιν αὐτοῦ ἐγκολάψας στίχους ἰάμβους, πάλιν τῇ φρουρᾷ παραπέμπει.

Θεοφάνην δὲ τὸν Ἅγιον, τὰ αὐτὰ τῷ ἀδελφῷ πεπενθότα, εἰς Θεσσαλονίκην ὑπερορίζει· ὅς, μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ δυσσεβοῦς Θεοφίλου, ἀνακληθεὶς ὑπὸ Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας τῶν εὐσεβῶν βασιλέων, προβάλλεται Μητροπολίτης τῆς κατὰ Νίκαιαν Ἐκκλησίας παρὰ Μεθοδίου Πατριάρχου, τοῦ τὴν χριστιανομάχον αἵρεσιν

καταλύσαντος. Καὶ οὕτω θεοφιλῶς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ποίμνιον κυβερνήσας, τῆς παρουσίας ζωῆς ὑπεξίσταται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ζηναΐδος καὶ Φιλονίλλας τῶν ἀταδέλφων.

Στίχ. Εἰρηνικῶς ὑπνωσαν εἰρήνης φίλοι,

Ἡ Φιλονίλλα Ζηναΐς τε αἱ δύο.

Αὗται ὑπῆρχον ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, συγγενεῖς Παύλου τοῦ Ἀποστόλου, καὶ καταλιποῦσαι τὴν θρεψαμένην καὶ τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν ἀπαρνησάμεναι, τὴν ἰατρικὴν ἐν τῷ δοκεῖν μετερχόμεναι τέχνην, τῇ ἀληθείᾳ ἀποστολικὸν ἔργον ἐπλήρουν. Ἦρχοντο οὖν ἐν Δημητριάδι τῇ πόλει καὶ ἐν τινὶ σπηλαίῳ εἰσελθοῦσαι, τὸν βίον διῆγον. Ἐκεῖσε δέ, ἡ μὲν Ζηναΐς, πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν θεραπεύουσα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἡ δὲ Φιλονίλλα, μακροτάταις νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις ἑαυτὴν ἐκδοῦσα, θαυμάσια πλεῖστα ἐπετέλει. Καὶ τῇ τῆς φύσεως ἀκολουθία δουλεύουσα τῆς προσκαίρου ζωῆς ἀπάνεστη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Νεκταρίου, Ἀρσακίου καὶ Σισινίου.

Στίχ. Ὁ Νεκτᾶριος οὐ τὸ τοῦ μύθου, Λόγε,

Ἀληθινὸν δὲ σῆς τρυφῆς νέκταρ πίνει.

Τὸν Χριστὸν ἐν γῆ Ἀρσάκιος δοξάσας,

Πρὸς αὐτὸν ἐλθὼν, ἀντεδοξάσθη πλέον.

Ἀσινὲς ἤραν πνεῦμα τὸ Σισινίου,

Οὐ συνιασθὲν μηχαναῖς τῶν δαιμόνων.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ῥοδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν.

Ἐπεβίβασεν ὡς ἵππον σε ταράσσοντα, ἐθνῶν θαλάσσας Φίλιππε, ὁ ὑπέρθεος, κεφαλὰς συνθλῶντα τῶν ἐχθρῶν, καὶ μέλποντα τούτῳ ἐμμελῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σαφηνίζων τὸ πρὸ πάντων ἀποκείμενον, αἰώνων σὺ μυστήριον, μυστολέκτης τε, χρηματίσας Φίλιππε σοφέ, ἐμύησας ἔθνη καὶ λαούς, καὶ μυστηρίων ἐναγῶν ἐναπεκάθηρας.

Ἐφθης ἔνδοξος ἀστὴρ μέγιστε Φίλιππε, καὶ Τράλλης ἐγκαλλώπισμα· ἐν ἧ τὸ σῶμα, τὸ σεπτὸν σου κείμενον τελεῖ, θαυμάτων παράδοξα σοφέ, εἰς φωτισμὸν τῶν εὐσεβῶς μακαριζόντων σε.

Θεοτοκίον.

Κυοφόρον σε Παρθένον ὀνομάζομεν, Μαρία θεονύμφευτε, οἱ σωζόμενοι διὰ σοῦ ἡμέρας καὶ νυκτός, ἐχθρῶν ἐπηρείας βλαβεράς, καὶ πειρασμῶν παντοδαπῶν, καὶ ψυχικῶν μολυσμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ὁρθοτομήσας τὸν λόγον, μαστίγων πεῖραν ὑπέμεινας, ἐξορίας πικρὰς καὶ κακώσεις, κραυγᾶζων Θεόφανες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οἱ ποταμοὶ σου τῶν λόγων, τῶν μελιρρύτων Θεόφανες, τῶν ἀνθρώπων ψυχάς, εὐφροσύνης ἐνθέου ἐπλήρωσαν, ὑμνολογούντων ἄσμασι, τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν δρόμον σου Ἱεράρχα, τετελεκῶς μεταβέβηκας, ἐν ὑψίστοις Χριστῶ, σὺν Ἀγγέλοις κραυγᾶζων Θεόφανες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ τὸ μέγα ἐπράχθη, Παρθενομῆτορ μυστήριον· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐν γαστρὶ σου σκηνώσας ἐπέφανεν· ᾧ γεγηθότες ψάλλομεν· Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ἐδὴ ἡ´. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Λόγω θείῳ παμμάκαρ καθάπερ ἅλατι, κεκρημένος τῆς πλάνης ἐναπεκάθηρας, σῆψιν χαλεπὴν, καὶ καρδίας ὑγίωσας, σέβειν καὶ δοξάζειν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐστερέωντο βάσεις χωλῶν τῷ λόγῳ σου, καὶ βοῶντα μεγάλη φωνῇ ἐξήρχετο, πνεύματα σοφέ, τῶν ἐχόντων ἀκάθαρτα, φέρειν τὴν δοθεῖσαν, μὴ σθένοντά σοι χάριν.

Οἱ Σαμάρειαν πάλαι οἰκοῦντες Φίλιππε, τὸ τῆς χάριτος φέγγος ὑπὸ σοῦ δέχονται, βλέποντες πολλά, ἐκτελοῦντά σε θαύματα, Πνεύματος δυνάμει, πηγῆς τῶν χαρισμάτων.

Θεοτοκίον.

Σαλευθεῖσαν κακία τοῦ πολεμήτορος, τὴν ψυχὴν μου Παρθένε ἀγνή στερέωσον, ἢ τὸν θεϊκῆ ἐπιβλέψει σαλεύοντα, πάντα δεξάμενη, καὶ μὴ σαλευομένη.

Τοῦ Ὁσίου. Νόμων πατρῶν.

Νόμων πατρῶν Παμμακάριστε, τῆς ἀληθείας φέρων τὸν ἐννομώτατον, βασιλεύοντος κατέπτυσας, προσταγῆς ἀλογίστου, τοῦ ἀναιροῦντος Πάτερ τοῦ Κυρίου

τὴν μορφήν, εὐσεβῶς κατασπάζεσθαι· ἦν λαβὼν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐπέφανεν ἐκ Κόρης Παρθένου· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ νοῦς ὁ θεῖος ἢ τοῦ Πνεύματος, τοῦ παναγίου λύρα ἢ παναρμόνιος, ἀηδὼν ἢ καλλικέλαδος, τῶν πιστῶν ἢ ἀκρότης, ὀρθοδοξίας στῦλος καὶ ἐδραῖωμα σοφέ, Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, μοναζόντων τὸ κλέος Θεόφανες, Πατέρων ἢ δόξα, μέλων ἀνεδείχθης, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ μυροθήκη ἢ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου Πάτερ σὺ ἀναδέδειξαι· προφορᾷ τῶν μυριπνόων σου καὶ σοφῶν διδαγμάτων, ἐξαφανίζεις πλάνης δυσωδέστατον φθοράν· καὶ μυρίζεις τοῖς λόγοις σου τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, κραυγάζων ἀσιγήτως ἐν ὕμνοις· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεοῦ τὸ ὄρος τὸ πῖοτατον, ὃ ὁ προπάτωρ πάλαι Δαυῖδ προέγραψε, μελωδῶν προφητικώτατα, σὺ ἐδείχθης Παρθένη· ἐξ οὗ ἐτμήθη, λίθος ὁ ἀκρόγωνος Χριστός, καὶ συνέτριπεν ἅπασαν, τὴν ἰσχὴν τῶν εἰδώλων· αὐτὸν ἀκαταπαύστως ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Νόμων πατρώων οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι Νέοι
» προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προ-
» σταγῆς ἀλογίστου· καὶ συνημμένοι ᾧ οὐκ ἐχωνεύ-
» θησαν πυρί, τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον ἀνέμελλον τὸν
» ὕμνον· Τὸν Κύριον ὑμεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυ-
» ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ἐδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ἰδὼν τὰ πάλαι σοι ἐλπιζόμενα, καὶ τοῦ Θεοῦ λαβὼν τὴν βασιλείαν ἀσάλευτον, περὶ ἧς τοὺς ἀνθρώπους ἐδίδαξας, Φίλιππε θεηγόρε, τέρπου καὶ χόρευε, θείου ἀπολαύων, φωτισμοῦ καὶ παρακλήσεως.

Ὡς φῶς ὡς ἄστρον ὡς μέγας ἥλιος, φωτιστικαῖς ἀκτῖσιν οἰκουμένην ἐπέδραμες, διαγγέλλων τὸ ἔνθεον κήρυγμα· Τράλλην δὲ τῆς Ἀσίας, πόλιν ἐπέφθασας, ἧς ἐπιτροπεύσας, ἐν αὐτῇ Μάκαρ κεκοίμησαι.

Σταυρὸν καὶ θάνατον καὶ τὴν ἔγερσιν, τοῦ Λυτρωτοῦ τοῖς πέλας καὶ τοῖς πόρρω κατήγγειλας, οὐρανὸς χρηματίσας κατὰστερος, θείαις φωτοχυσίαις ἀγλαϊζόμενος, Φίλιππε Ἀπόστολε, Χριστοῦ ἀξιοθαύμαστε.

Ἡ γῆ τὸ σῶμά σου τὸ πολυάθλον, μαρμαρυγὰς ἐκπέμπον ἰαμάτων ἐκάλυπεν· οὐρανὸς δὲ τὸ ἅγιον πνεῦμά σου, μετὰ τῶν Ἀποστόλων φέρει γηθόμενον· μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησο, σοφὴ τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν προσάγει σοι χαριστήριον, πᾶσα πνοὴ βοῶσα χαρμωδῶς καὶ λέγουσα·
Χαῖρε θρόνε Ὑψίστου πυρίμορφε· χαῖρε Θεοῦ χωρίον εὐρυχωρότατον· χαῖρε
Ἀποστόλων, εὐπρεπὲς ἀγνή στεφάνωμα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ὑπερμαχοῦντα ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὁ βροτοκτόνος βλέπειν οὐκ ἰσχύων σε,
πειρασμούς σοι ἐπεκτείνει· ὅμως ἀκλινὴς μεμένηκας, ἀνδρειοφρόνως πρὸς βασιλεῖς
σκαιοὺς ἀνθιστάμενος, πείθων τούτους προσκυνεῖν τὴν εἰκόνα, Χριστοῦ Θεόφανες.

Τῶν σῶν ἀγώνων εἴληφας ἀξίως τὰ γέρα, καὶ στεφηφόρος, νῦν ἐν οὐρανοῖς μετ'
Ἀγγέλων συνευφραίνῃ· ἔνθα Προφητῶν τὸ σύστημα, καὶ Ἀποστόλων, καὶ τῶν
Μαρτύρων ὄντως στράτευμα μάκαρ· ἔνθα ἑορταζόντων ἦχος, Πάτερ Θεόφανες.

Μὴ ἐπιλάθῃ ἐν ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, τῶν ἐκτελούντων, σοῦ τὴν
πανσεβάσιμον ἡμέραν Ἱεράρχα, πάσης ἀπειλῆς λυτρούμενος, ἀπαγωγῆς τε δεινῆς τῶν
ἐναντίων, καὶ θλίψεων πολλῶν, σῶζων καὶ περιέπων ἐκ βλάβης, Πάτερ Θεόφανες.

Θεοτοκίον.

Ὑπερμαχοῦσα ἄνακτι πιστῶς, ἐν πολέμοις κατὰ βαρβάρων, δίδου νικητήρια Παρθένε
Θεοτόκε, σκέπουσα παντοίας βλάβης ἐχθρῶν εὐλογημένη, δεδοξασμένη Μήτηρ,
ἀπείρανδρε Κόρη· ἵνα τὸν σὸν Υἱὸν ἀνυμνοῦντες, σὲ μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν· ἰλιγ-
» γιᾶ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε·
» ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ
» τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ χρι-
» στιανῶν εἶ προστάτις, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ἰθυτενεῖς ποιούμενος, ὁ Κανδάκης εὐνοῦχος, τὰς τρίβους ἐπὶ ἄρματος, Ἡσαίου τὴν
βίβλον, ἀναγινώσκων ἠπόρει· ὃν ὁ Φίλιππος φθάσας, ὑπὸ τοῦ θεοῦ Πνεύματος, τῶν
ἀπόρων τὴν λύσιν, μυσταγωγεῖ· καὶ βαπτίσας κήρυκα ἀποστέλλει, τῆς Ἰησοῦ
Θεότητος, πάση Αἰθιοπία.

Ἔτερον τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοτοκίον, ὁμοῦ.

Τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν βήματι, παρεστῶς Ἱεράρχα, μετὰ τῆς Θεομήτορος, καὶ πανάγνου
Παρθένου, ἐκδυσωπῶν μὴ ἐλλίπης, νίκην κατὰ βαρβάρων, τῷ σταυροφόρῳ Ἄνακτι,
καὶ εἰρήνην, τῷ κόσμῳ, καὶ ψυχικὴν, σωτηρίαν πάνσοφε τοῖς τελοῦσι, τὴν μνήμην
σου Θεόφανες, δοῦναι τὸν Εὐεργέτην.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ ἄλλα κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν,

Και Απόλυσις.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΗΣ Ζ' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΥΠΙΚΟΝ

(Σημ. Κατὰ τὴν ια΄ τοῦ παρόντος μηνός, εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ ἢ τῇ πρώτῃ μετ' αὐτὴν ἐρχομένη Κυριακῇ, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων 365 Πατέρων, τῶν εἰς τὴν Οἰκουμένην Ζ' Σύνοδον ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων τὸ δεῦτερον κατὰ τῶν εἰκονομάχων ἐν ἔτει 787, ἐπὶ τῆς βασιλείας Εἰρήνης καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, κατὰ τὴν ἐφεξῆς διάταξιν).

1. Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ' καὶ τῶν Ἁγίων ς'. Δόξα, Τὰς μυστικὰς σήμερον. Καὶ νῦν, τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ Ἦχου. Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ, Δόξα, Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον. Καὶ νῦν, Νεῦσον παρακλήσεσι, Ἀπολυτικά τὸ ἀναστάσιμον, τῶν Ἁγίων, τὸ Θεοτοκίον, καὶ Ἀπόλυσις.

2. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὅρθρον μετὰ τὸν Ν' ψαλμὸν ὁ Τριαδικὸς κανὼν, εἶτα Δόξα, τῶν Ἁγίων, Ἀποστολικῶν παραδόσεων, Καὶ νῦν, Θεοτοκίον Προσόμοιον, Θεοτόκε ἢ προστασία· καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν· εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον, Ὑπερδεδοξασμένος εἶ καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὰ Ἀπολυτικά ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος. Τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειρὰν, τὰ Εὐλογητάρια, ἢ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ ἀναστάσιμος, καὶ ὁ τῶν Ἁγίων· ἀπὸ γ' Ὡδῆς τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου χῦμα, εἶτα τὸ Κάθισμα τῶν Ἁγίων Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, Καὶ νῦν, Ταχὺ δέξαι Δέσποινα· Ἀφ' ς' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῶν Πατέρων, τὸ Μηνολόγιον τῶν Ἁγίων τῆς ἡμέρας καὶ τῶν Πατέρων. Αἱ Καταβασίαι Ἀνοιξω τὸ στόμα μου καὶ ἅπανα ἢ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα Στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν Ἐξαποστειλάρια τὸ ἀναστάσιμον, τῶν Ἁγίων, καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους ἀναστάσιμα δ' καὶ τῶν Ἁγίων δ'. Δόξα, Τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία, Μ. καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

3. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ', καὶ δ' ἐκ τῆς στ' Ὡδῆς τοῦ Κανόνος τῶν Ἁγίων. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τῶν Ἁγίων, καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιον Προστασία τῶν Χριστιανῶν· ὁ Ἀπόστολος Τέκνον Τίτε, πιστὸς ὁ λόγος, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείραι τὸν σπῶρον αὐτοῦ· (Κυριακὴ Δ' Λουκᾶ). Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε, Εἶδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

(Σημ. Ἰστέον ὅτι τρεῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν ἁγίων Πατέρων· καὶ τῆς μὲν Α' Συνόδου, κατὰ τὴν Ζ' Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Πάσχα, καὶ ἀναγινώσκεται Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην, Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν· τῆς δὲ Δ' Συνόδου, τὴν Κυριακὴν ἣτις ἤθελε τύχει ἀπὸ τῆς Π' μέχρι τῆς ΙΘ' τοῦ Ἰουλίου μηνός, καὶ ἀναγινώσκεται Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον, Εἶπεν ὁ

Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου· καὶ τῆς Ζ΄ Συνόδου, τὴν ἀπὸ τῆς ΙΑ΄ μέχρι τῆς ΙΖ΄ Ὀκτωβρίου Κυριακῆν, ὅτε καὶ ἀναγινώσκεται Εὐαγγέλιον τῆς Δ΄ Κυριακῆς Λουκᾶ, Εἶπεν ὁ Κύριος· ἐξῆλθεν ὁ σπεῖρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπῆρον αὐτοῦ).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ι΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ΄, καὶ Ἀνατολικὸν α΄, καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων Στιχηρὰ προσόμοια στ΄.

Ἦχος πλ. β΄. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Τὰς ἐπτὰ Συνόδους τὰς τῶν Πατέρων, κατὰ διαφόρους καιροὺς συστάσας, εἰς ἓνα συνήθροισεν ἐνὶ Κανόνι τῷδε, μάλα καλῶς ὁ Πατριάρχης, ὁ Γερμανὸς ὁ νέος, γράφων ὁμοῦ τε καὶ κρατύνων, τὰ δόγματα τὰ τούτων· ὃς καὶ πρέσβεας αὐτοὺς ἀγρύπνουσ, τῆς σωτηρίας τῷ Κυρίῳ προβάλλεται, καὶ τοῦ ποιμνίου συμποίμενας.

Τὸ τοῦ Νόμου γράμμα παισὶν Ἑβραίων, ἔθετο τιμίαν τὴν ἐβδομάδα, σκιᾶ προσανέχουσι, καὶ λατρεύουσι ταύτη· ἦν περ Πατέρες συνδραμόντες, ἐν ἐπτάδι Συνόδων, νεύσει Θεοῦ τοῦ ἐν ἐξάδι, ἡμερῶν σύμπαν τόδε, ἀπαρτίσαντος, καὶ τὴν ἐβδόμην εὐλόγησαντος, σεμνοτέραν εἰργάσασθε, ὄρον ἐκθέμενοι Πίστεως.

Τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐκ τῶν πραγμάτων, τῆς κοσμογενείας οὕσαν αἰτίαν, τρανῶς παρεδώκατε, τρισόλβιοι Πατέρες· τρεῖς γὰρ καὶ τέσσαρας Συνόδους, μυστικωτάτῳ λόγῳ θέντες, καὶ ἔκδικοι φανέντες, τοῦ ὀρθοδόξου λόγου, τὰ στοιχεῖα τὰ τέσσαρα ὄντα, καὶ τὴν Τριάδα ἐνεφήνατε, κτίσασαν ταῦτα, καὶ κόσμον ποιήσασαν.

Ἦρκεσε καὶ μία ζωὴν ἐμπνεῦσαι, τῷ κειμένῳ γόνῳ τῆς ὑπουργούσης, Προφήτου ἀνάκαμψις Ἐλισσαιὲ τοῦ πάνυ· ὅμως ἀνεκάμψεν ἐπτάκις, καὶ συνέκυψε τούτῳ, οἷα προόπτῃς προαγγέλλων, τὰς ὑμῶν συνελεύσεις· αἷς τὴν νέκρωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐψυχώσατε, θανατώσαντες Ἄρειον, καὶ τοὺς ἐκεῖνῳ συγκάμμοντας.

Τὸν διηρημένον Χριστοῦ χιτῶνα, καὶ διεβήγμενον κυσὶν ὑλάκταις, σοφῶς συνερράψατε σεβάσμιοι Πατέρες, βλέπειν τὴν γύμνωσιν τὴν τούτου, μηδαμῶς ἐνεγκόντες, ὡς περ ὁ Σὴμ τε καὶ Ἰάφεθ, τὴν πατρίαν τὸ πάλαι, κατασχύναντες τὸν πατραλοῖαν, καὶ τοὺς ἐκεῖνῳ συμφρονήσαντας Ἄρειον, τὸν τῆς μανίας ἐπώνυμον.

Τοὺς Μακεδονίους καὶ Νεστορίους, καὶ τοὺς Εὐτυχεᾶς καὶ Διοσκόρους, Ἀπολιναρίους τε Σαβελλιοσεβήρους, λύκους βαρεῖς ἀποδειχθέντας, ἐν δέρμασι προβάτων, πόρρω τῆς ποιμνῆς τοῦ Σωτῆρος, ὡς ἀληθεῖς ποιμένες, ἀπηλάσατε γυμνοὺς κωδίων, τοὺς τρισαθλίους καταστήσαντες ἄριστα· ὅθεν ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν· τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἑναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ θεότητα· τοὺς καθαιρέτας

Ἀρείου, καὶ Ὁρθοδόξων προμάχους· τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ α΄ τοῦ Ἦχου.

Εἵσοδος, Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ιδ΄ 14).

Ἀκούσας Ἄβραμ, ὅτι ἠχμαλώτεται Λὼτ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν. Καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐπάταξεν αὐτούς, καὶ ἐδίωξεν αὐτοὺς ἕως Χοβάλ, ἣ ἐστὶν ἐν ἀριστερᾷ Δαμασκοῦ. Καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων· καὶ Λὼτ τὸν ἀδελφιδοῦν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλθε δὲ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ, μετὰ τὸ ὑποστρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χολοδογόμορ καὶ τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· (τοῦτο ἦν πεδῖον Βασιλέων)· καὶ Μελχισεδὲκ βασιλεὺς Σαλήμ, ἐξήνεγκεν ἄρτον καὶ οἶνον· ἦν δὲ Ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἄβραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἄβραμ τῷ Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ Ὑψιστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθροὺς σου ὑποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. α΄ 8).

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδετε, παρέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ τῷ Ἰσαάκ, καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτούς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς· καὶ ἰδοὺ ἐστὲ σήμερον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν προσθεῖη ὑμῖν, ὡς ἐστὲ χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογήσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετούς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν· χιλιάρχους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ πεντηκοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακούετε ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως ἀνὰ μέσον ἀνδρός, καὶ ἀνὰ μέσον ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώση πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν μικρὸν καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρινεῖς. Οὐ μὴ ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου· ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ι΄ 14).

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδου Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ. Πλὴν τοὺς Πατέρας ὑμῶν προεῖλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς· καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτούς, ὑμᾶς,

παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερός, ὃς τις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον· ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὀρφανῷ καὶ χήρᾳ· καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσήλυτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεὸν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῆ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ οὗτος Θεὸς σου, ὃς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὰ συνήθη.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Ἀποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γεγονάτε Ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ Ἁγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον συνοδικῶς κατεβάλετε. Μεθ' ὃν καὶ Μακεδόσιον, Πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχεῖα καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιον τε καὶ Σεβήρον τὸν Ἀκέφαλον. Ὡν τῆς πλάνης αἰτήσασθε, ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκλιδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει διατηρεῖν δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θαρρόμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστὶ. Πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβοῦντες πιστῶς ἐορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν· καὶ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καὶ συναΐδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς Πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τοῦτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νεῦσον παρακλήσεσι, σῶν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. Μὴ αἰσχυρθῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἵπερδεδοξασμένος εἶ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου...

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀλώμου, λέγομεν τὸν Πολυέλεον, Καθίσματα Ἀναστάσιμα, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως, κατὰ τὴν συνήθειαν.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωῆχου, καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων εἰς στ΄.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ὑμῶν μακάρων συνδρομὴν τὴν ἐβδόμην. Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην.

Ὑμνολογῆσαι τὴν ἐβδόμην ἄθροισιν, ἐφιεμένῳ μοι νῦν, τὴν τῶν ἑπτὰ δίδου, χαρισμάτων σύνοδον, τοῦ Παρακλήτου Κύριε, τὴν σοφίσασαν ταύτην, γλωσσοπυρσεύτως, καὶ βλάσφημον, πᾶσαν γλωσσαλγίαν σιγάσασαν.

Μεῖζων ἀρχῆθεν ἀριθμῶν ὁ ἕβδομος· δημιουργίας καὶ γάρ, τῆς τοῦ Θεοῦ πάσης, πρωτοτύπως γέγονεν, ἢ παντελῆς κατάπαυσις, εἰς ἐβδόμην ἡμέραν· καὶ νῦν πασῶν τῶν αἰρέσεων, λῆξις εἰς ἰσάριθμον Σύνοδον.

Νενικηκῶς τὸν θεομάχον Ἄρειον, ἐν τῇ Νικαίᾳ τὸ πρὶν, ποιμαντικῇ ράβδῳ, ὀρθοδόξοις ἴθυνε, τὴν Ἐκκλησίαν δόγμασιν, ὁ χορὸς τῶν Πατέρων· καὶ νῦν ἐν ταύτῃ κατήσχυνε, τοὺς Εἰκονομάχους ὁ σύμμαχος.

Θεοτοκίον.

Ὡς οἱ Πατέρες εὐσεβῶς ἐδίδαξαν, ὁμολογοῦμεν πιστῶς, Παρθενικὴν μήτραν, ἀνωδίνως τέξασαν, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον· προσκυνοῦμέν τε τούτου, στηλογραφοῦντες τὴν μόρφωσιν, καὶ τιμητικῶς ἀσπαζόμεθα.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Μὴ σαλευθῆναι τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀρράγῃ Ἐκκλησίαν, ὑπ' αὐτοῦ μυσταγωγούμενοι θεῖοι, Ποιμενάρχαι τοὺς αὐτήν, παρασαλευσαί θέλοντας, ὡς Ἀντιχρίστου μοίρας, τῶν εὐσεβῶν παρεσάλευσαν.

Ανακαθαίρει θολερόους, καὶ βορβορώδεις χειμάρρους, ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου ἀντλήσας, καὶ διψῶντα τὸν λαόν, τὸν τοῦ Χριστοῦ κορέννυσι, τῶν διδαχῶν τοῖς ρείθροις, ὁ τῶν Πατέρων κατάλογος.

Κατὰ τῶν ὄντως μισητῶν, χριστιανοκατηγόρων, συνδρομὴ τῶν φιλοχρίστων ἐβδόμη, ἐν τῇ πόλει τῇ λαμπρᾷ, τῶν Νικαέων γέγονεν, ἧς βασιλεῖς Εἰρήνη, καὶ Κωνσταντῖνος συνήγοροι.

Θεοτοκίον.

Ἄπας ἀπέστω δυσσεβής, ὁ τὴν εἰκόνα μὴ σέβων, τὴν σεπτὴν τῆς Θεοτόκου καὶ ταύτην, μὴ κηρύττων τὸν Χριστόν, θεανδρικῶς κηύσασαν, καὶ τῷ πυρὶ πεμπέσθω, κατακαϊόμενος ἄπαιστα.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας σαφῶς, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε, μακαριώτατοι, Πατέρες θεόφθογοι· τήξαντες τὰς αἰρέσεις, τῶν βλασφημῶν γλωσσάλων· σβέσαντες τὰς φλογώδεις, τῶν δυσφήμων συγχύσεις· διὸ ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ ἡμᾶς πρόφθασον, Παρθενομήτορ ἀγνή· ἐχθρῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν βλασφημιούντων εἰς σέ, καὶ μὴ προσκυνούντων σε· θραῦσον τὰς γλωσσαλγίας, τῶν αἰρέσεων πάσας· γνώτωσαν ὅτι μόνη, Θεομήτωρ ὑπάρχεις, πρεσβεΐαις σου Ὁρθοδόξων, τὸ σύστημα σώζουσα.

Ῥδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ῥῆμα Θεοῦ, ἔχοντες βέλος καὶ μάχαιραν, πάντας ἄρδην, τούτους κατασφάπτουσι, τοὺς δυσμενεῖς, τύπῳ σταυρικῷ, τοὺς μὴ σεβομένους, ἐπίσης τὰ ἐκτυπώματα, Χριστοῦ τῆς Θεοτόκου, τῶν Ἁγίων τε πάντων, οἱ Πατέρες οἱ θεοειδέστατοι.

Ὡσπερ ἐπτά, σάλπιγγες Ἱεριχοῦντια, εἰς ἐβδόμην, τεῖχη κατηδάφισαν, περιδρομήν· οὕτως αἱ ἐπτά, Σύνοδοι πᾶν στίφος, κατὰ Θεοῦ ἐπαιρόμενον, κατήγαγον εἰς χάος, συνδρομήν εἰς ἐβδόμην, τῶν εὐήχων σαλπύγγων τοῦ Πνεύματος.

Νεανικὴν, ἔνστασιν ἐπιδεικνύμενος, καὶ τῷ θείῳ, ζήλῳ πυρπολούμενος, ὁ πατρικὸς δῆμος Ἡλιοῦ, οἷα τῆς αἰσχύνης, τοὺς ἱερεῖς ἐθανάτωσε· διὸ σὺν παρρησίᾳ, τοῦ Χριστοῦ τὴν εἰκόνα, σχετικῶς προσκυνεῖν ἐδογματίσει.

Θεοτοκίον.

Σὺ μου ἐλπίς, Πάναγνε σὺ μου καὶ ὕμνησις, σὺ λιμὴν μου, σὺ μου καὶ κυβέρνησις, ἡ τὸν Θεόν, Λόγον τοῦ Πατρός, σεσωματωμένον, ἀσυνδυάστως κηύσασα· διὸ σου ἀδιστάκτως, προσκυνῶ τὴν εἰκόνα, τῇ ἰσχύϊ σου ἐνδυναμούμενος.

Ῥδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Ἐψηλῆ διανοία, συνδιασκεψάμενοι ἀνεθεμάτισαν, τοὺς Εἰκονομάχους, ὡς ἀλλόκοτα τούτους φρονήσαντας, οἱ σεπτοὶ Πατέρες· καὶ τὴν τιμὴν Χριστοῦ τῷ τύπῳ, ὡς εἰκὸς ἀπονέμειν ἐθέσπισαν.

Νῦν καιρὸς εὐφροσύνης, ἄρτι σωτηρίας ἡμέρα ἐπέφανεν· εὐφρανθῶμεν τοίνυν, καὶ Χριστῷ εὐφροσύνως βοήσωμεν· τὴν εἰρήνην δίδου, τὴν σὴν ἡμῖν λιταῖς Πατέρων, τῆς ἐβδόμης Συνόδου φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ἀπὸ τῆς Παρθένου, ὁ Υἱὸς γεγέννηται, τοῦ Θεοῦ ἀτρέπτως, τὸ ἀλλότριον φέρων ὡς ἴδιον· καὶ μορφῇ τῇ τούτου, περιγραπτὸς ὁράται θέλων, κατ' οὐσίαν ὁ ὢν ἀπερίγραπτος.

Ῥδὴ στ´. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ῥανάωσαν γλυκασμόν, τὰ ὄρη καὶ ἀγαλλίασιν· αἰρετικῶν ἢ πληθῆς, ἀπεσκορακίσθη γάρ, πικρὸν ἢ προχέουσα, ἰὸν τῶν εἰκόνων, τῶν ἀγίων τὴν ἀθέτησιν.

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, συμφώνως ἑορταζέτωσαν, τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεοῦ, τὴν μεγαλειότητα· καὶ γὰρ μεγαλύνεται, καταβαλλομένη, τοὺς αὐτὴν κατασμικρύνοντας.

Θεοτοκίον.

Μητρὸς Υἱὸς ὁ Πατὴρ, ἀμήτωρ τὸ πρὶν ἀπάτωρ δέ, θεοπρεπῶς γεννηθεὶς, καὶ ἀναγεννήσας με· διὸ τὴν γεννήσασαν, σὺν τῷ γεννηθέντι, εἰκονίζων κατασπάζομαι.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Χειρόγραφον εἰκόνα.

Ὁ ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς ἀρρήτως, ἐκ γυναικὸς ἐτέχθη διπλοῦς τῇ φύσει· ὄν εἰδότες, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς μορφῆς τὸ ἐκτύπωμα· αὐτὸ δὲ εὐσεβῶς ἀνιστοροῦντες, σέβομεν πιστῶς· καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἀληθινὴν πίστιν κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Ὁ Οἶκος.

Θέλων ὁ πανοικτίρμων Θεὸς ἡμᾶς διεγείρειν αἰεὶ, πρὸς μνήμην τελείαν τῆς αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεως, τὴν ὑπόθεσιν ταύτην παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τῆς χρωματουργίας τῶν εἰκόνων, τὴν σεβάσμιον ἀνατυποῦσθαι μορφήν· ὅπως ταύτην ἐπ' ὄψεσιν ὁρῶντες, πιστεύωμεν, ἅπερ λόγῳ ἀκηκόαμεν, γνωρίζοντες σαφῶς τὴν πρᾶξιν καὶ τὸ ὄνομα, τὸ σχῆμα καὶ τοὺς ἄθλους τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν· καὶ Χριστὸν τὸν στεφοδότην στεφάνους παρεχόμενον, τοῖς Ἁγίοις ἀθληταῖς τε καὶ μάρτυσι, δι' ὧν ἄρτι τρανότερον τὴν ἀληθινὴν πίστιν κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν ἀγίων καὶ μακαρίων Πατέρων, τῶν ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων τὸ δεύτερον, ἐπὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλοχρίστων βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης, κατὰ τῶν δυσσεβῶν καὶ ἀμαθῶν καὶ ἀπερισκέπτως τὴν

Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ εἰδωλολατρεῖν εἰπόντων καὶ τὰς σεπτὰς καὶ ἁγίας εἰκόνας καταβαλόντων.

Στίχ. Ὑπέρμαχοι σοί, τοῖς λόγων ὄπλοις, Λόγε,

Ἐχθροὺς τροποῦνται τῶν σεβαστῶν εἰκόνων.

Ἡ ἁγία αὐτὴ καὶ οἰκουμενικὴ ἑβδόμη Σύνοδος γέγονεν ἐν Νικαίᾳ τὸ δεύτερον, ἐπὶ Κωνσταντίνου βασιλέως καὶ Εἰρήνης τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ ἐπὶ Ἀδριανοῦ Πάπα Ῥώμης, Ταρασίου Κωνσταντινουπόλεως, Πολιτιανοῦ Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας Θεοδορήτου καὶ Ἡλία Ἱεροσολύμων. Ὑπῆρχον δὲ συνελθόντες ἅγιοι Πατέρες τριακόσιοι ἐξήκοντα πέντε. Οὗτοι πάντες συνῆλθον κατὰ τῶν εἰκονομάχων καὶ ἀνεθεμάτισαν ἐγγράφως πᾶσαν αἵρεσιν καὶ τοὺς τῶν αἱρέσεων ἐξάρχους, εἶτα καὶ τοὺς εἰκονομάχους ἅπαντας· ἐγγράφως ἐκθέμενοι καὶ τυπώσαντες, ὅτι, ὁ τὰς ἁγίας εἰκόνας μὴ προσκυνῶν, ἀλλότριός ἐστι τῆς τῶν Ὁρθοδόξων πίστεως· ὅτι ἡ τῆς εἰκόνας τιμὴ, ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει καὶ ὅτι, ὁ προσκυνῶν καὶ τιμῶν τὴν εἰκόνα, προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν. Καὶ οὕτω διαταξάμενοι καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν κρατύναντες, ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ Ἐπισκοπὴν ἀπήλθε.

Ταῖς τῶν ἁγίων Πατέρων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ´. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἡτῶνται τοῖς δόγμασιν, αἰρεσιάρχαι τῶν θεηγόρων ἀνδρῶν, τῶν τὸ σέβας τῶν τύπων, τοῖς ἀρχετύποις μεθαρμοζόντων ὀρθῶς, καθάπερ ἔφη ὁ Μέγας Βασίλειος. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ναοὶ καλλωπίζονται, φαιδραῖς εἰκόσι κατακοσμούμενοι νῦν· διὰ τοῦτο ὁ κόσμος, ἐν ἐκκλησίαις, τῷ ὑπὲρ πάντας βροτούς, ὡραίῳ κάλλει, συμψάλλει τοῖς ψάλλουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸ φῶς ἀνατέταλκε, μακρὰν τὸ σκότος, οἱ δυσσεβεῖς ἐκποδῶν· διὰ τοῦτο τὰ πάντα, φωτὸς πλησθέντα, τὸν φωτοδότην Χριστόν, μετ' εὐθυμίας ὑμνοῦσι καὶ λέγουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἡ μόνη πάντων τῆς σωτηρίας ἐλπίς, ἡ φρικτῶς τετοκυῖα, τὸν Βασιλέα τῶν βασιλέων Χριστόν, ἐν ταῖς ὠλέναις αὐτὸν βρέφος φέρουσα, συμπροσκυνεῖται γραπτῶς, ὡς οἱ Πατέρες φασίν.

ᾠδὴ η´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Νομοθετεῖ μὲν ἄριστα, τῶν Πατέρων ὁ σύλλογος, τοῖς θεοσεβέσι, σχετικὴν προσκύνησιν, καὶ τὴν ἀναστήλωσιν, τῆς ἱερᾶς εἰκόνας Χριστοῦ· οἱ φιλευσεβεῖς δέ, τὴν ἐτήσιον μνήμην, ὡς παῖδες ἐκτελοῦμεν, εὐπειθεῖς τὴν ἐκείνων, καὶ πόθῳ τὴν εἰκόνα, Χριστοῦ καταφιλοῦμεν.

Ἑπταπλασίως ἕκαμπτον, ταπεινοὺς ὑψηλόφρονες, καὶ τῶν φιλαρέτων, τὰς ὁρμὰς ἀνέκοπτον· δι' ὧν ἐνδιέβαλλον, εἰς τὰς ἐνθέους πράξεις αὐτῶν· ἀλλ' οἱ τῆς ἑβδόμης,

συνελθόντες Συνόδου, Πατέρες ἐν Νικαίᾳ, τὴν ὄφρυν τὴν ἐκείνων, αὐτίκα κατασπῶσιν, ἑπταπλασιωτέως.

Βέλη νηπίων γίνονται, ψαλμικῶς γηραιόφροσι, τῶν νηπιοφρόνων, αἱ πληγαὶ καὶ μάστιγες· τῇ θεῖᾳ δυνάμει δέ, ἐξασθενοῦσι γλῶσσαι πολλαί, τῶν τὰς βλασφημίας, εἰς τὸ ὕψος λαλούντων· καὶ πᾶς τις τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, Θεὸν ἕνα γινώσκει, πανταίτιον καὶ μόνον.

Θεοτοκίον.

Δημιουργεῖται νήπιος, ἔκοντι διὰ ἔλεος, ὁ Δημιουργὸς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, τηρῶν μετὰ τόκον σε, κεκαθαρμένην ὅλην Ἄγνη, καὶ τὴν ῥυπωθεῖσαν, ἐκκαθαίρων εἰκόνα· διό περ ἐν εἰκόσι, συμμορφοῦταί σοι φύσει, βροτὸς γεγενημένος, Θεὸς ὑπάρχων φύσει.

Ῥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ὁ μέγας τῇ ἰσχύι καὶ τῇ βουλῇ, ὁ τὸ πᾶν συγκρατῶν ἀκατάληπτε, μόνε Θεέ, κράτιστε παντάρχα Παμβασιλεῦ, τὴν Ἐκκλησίαν κράτυνον, τῇ ὀρθοδοξίᾳ σου συντηρῶν, Πατέρων πανενδόξων, παραδειγματισάντων, κακοδοξίαν παρακλήσεσι.

Μεγάλων ἠξιώθητε τῶν τιμῶν, ἐπὶ γῆς οὐρανόφρονες Ἅγιοι, ὅτι Χριστοῦ, τύπον ἐτιμήσατε σχετικῶς· καὶ νῦν σκιὰν ἐκθέμενοι, καὶ τὸ περικάλυμμα τῆς σαρκός, αὐτὸν αὐτοπροσώπως, εἰς πρόσωπον ὁρᾶτε, καὶ τῶν μειζόνων ἀξιούμενοι.

Ἦν ἵνα παιδευθῶμεν πανστρατιᾶς, βαρβαρόδους ἰπείας ἠρέθισας, ῥύμην αὐτός, θραῦσον καὶ τὸ θράσος τὸ καθ' ἡμῶν· καὶ βασιλεῖ συμμάχησον, τῷ θεθαῤῥηκότι σοι Παντουργέ, ταῖς εὐπαρρήσιάστοις, πρεσβείαις τῶν Πατέρων, ὧν ἐκτελοῦμεν τὸ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Νοῆσαι τὸ μυστήριον οὐδαμῶς, τῆς φρικτῆς σου λοχείας δεδύνηται, βρότειος νοῦς, ἀλλ' οὐδ' ὑψηλόνοους ἀγγελικός, ὅτι Θεὸν ἐγέννησας, σὺ σεσαρκωμένον ὑπερφυῶς· διό σε Θεοτόκον, εἰδότες σὺν ἐκείνῳ, καθιστοροῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Πατέρες οὐρανόφρονες, οἱ Συνόδῳ ἐβδόμη, συναθροισθέντες δέησιν, ἐκτενῇ τῇ Τριάδι, προσάξατε τοῦ ῥυσθῆναι, ἐκ πάσης αἰρέσεως, καὶ κρίσεως αἰωνίου, βασιλείας τε τυχεῖν, οὐρανῶν τοὺς τὴν ὑμῶν, σύναξιν θεῖαν ὑμνοῦντας.

Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις ὑπεράγαθε, Κύριε τῆς Μητρός σου, καὶ τῶν ἐν ἑπτὰ Συνόδοις, ἀθροισθέντων Πατέρων, τὴν Ἐκκλησίαν στήριξον, καὶ τὴν πίστιν κράτυνον· καὶ οὐρανῶν Βασιλείας, δεῖξον πάντας κοινωνούς, ὅταν ἔλθῃς ἐπὶ γῆς, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν κτίσιν.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ´, καὶ τῶν Πατέρων Προσόμοια γ´, δευτεροῦντες τὸ α´.

Ἦχος πλ. β´. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ Θεῷ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι τὸ οὐράνιον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν· ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ γεγεννηκότῳ συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ θεόφρονες.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὅλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυστικὸν χρησιμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολλῇ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, οἱ χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, πίστιν θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς ὁσίους αὐτοῦ.

Ὅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐμπειρίαν, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λυμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ´.

Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ Πνεύματος Ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογματίσει καὶ φύσιν· καὶ τὸ μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οὓς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ὡς θεία παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλῖται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολυφῶτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιών, οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου· τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου· Νικαίας τὸ καύχημα, οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις...

Δοξολογία Μεγάλῃ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Πατέρων, Ὡδὴ στ´.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆ Ἰβ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Πρόβου,

Ταράχου καὶ Ἀνδρονίκου.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Μαρτύρων γ'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Οἱ ἅγιοι Μάρτυρες οἱ τρεῖς, ἐν ἐνὶ φρονήματι, τῆ τρισαγίῳ Θεότητι, ἀεὶ λατρεύοντες, ἀπειλὰς τυράννων, καὶ πληγὰς αἰκίσεων, ὑπέμειναν τῆ πίστει ῥωννύμενοι, Πρόβος καὶ Τάραχος, καὶ ὁ σύναθλος Ἀνδρόνικος, καὶ τῆς νίκης, στεφάνους ἐδέξαντο.

Χριστὸν ἐνδυσάμενοι Σταυρόν, ὡς ὄπλον δὲ φέροντες, ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν Ἅγιοι, στερρῶς καθείλετε, τῶν ἐχθρῶν τὰ θράση· καὶ τῆς νίκης ἔνδοξοι, βραβεῖα ἐκ Θεοῦ ἐκομίσασθε, αὐτῷ πρεσβεύοντες, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῷ πόθῳ φλεγόμενοι Χριστοῦ, ἀθλοφόροι ἔνδοξοι, ἀκαταγώνιστοι ὤφθητε· ζήφος οὐ κάμινος, οὐ θυμὸς τυράννων, οὐ ποινὰὶ κολάσεων, οὐ θάνατος ὑμᾶς ἐξεφόβησεν· ἀλλ' ἐκτελέσαντες, τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως, ἐπαξίως, στεφάνους ἐδέξασθε.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ανατολίου.

Στρατευθέντες τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ γῆς τερπνὰ κατελίπετε· καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἄραντες, διὰ βασάνων πολυπλόκων, αὐτῷ ἠκολουθήσατε· καὶ ἐναντίον βασιλέων καὶ τυράννων πολλῶν, μὴ ἀρνησάμενοι αὐτόν, ὑπ' Ἀγγέλων τὰ βραβεῖα τῆς νίκης ἐδέξασθε, τὰς κεφαλὰς ὑμῶν στεφθέντες, πεπαρρησιασμένη τῆ ψυχῇ, καὶ φαιδρῶς εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν μέγαν συνεληλύθατε. Πρόβε, τὸ κλέος τῶν Μαρτύρων, Τάραχε, τῶν δαιμόνων ὀλοθρευτά, καὶ Ἀνδρόνικε, νίκη τῶν πιστῶν, παρρησίαν ἔχοντες, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἔδωκας σημείωσιν.

Δαιμόνων κλονούμενον, ταῖς προσβολαῖς καὶ εἰς βάραθρον, ἀπωλείας ὠθούμενον, οἰκτείρησον Δέσποινα, καὶ στερέωσόν με, ἀρετῶν ἐν πέτρα· καὶ τὰς βουλὰς τῶν δυσμενῶν, διασκεδάσασα καταξίωσον, ποιεῖν με τὰ προστάγματα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν· ὅπως τύχῳ ἀφέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ἠγάλαζε κράζουσα, πικρῶς τῷ ἐκ σπλάγγνων, αὐτῆς προελθόντι· καὶ τὸ μακρόθυμον

αὐτοῦ, ἀποθουμάζουσα κατεπλήττετο· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάθῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος α΄. Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Τὸ τριστέλεχον ἄθροισμα, οἱ ἰσάριθμοι τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡσπερ ἀστέρες φαεινοὶ ἐκ τῆς Ἐφᾶς φανέντες, τὴν κτίσιν συγκαλοῦσι, πρὸς ἱερὰν πανήγυριν, Πρόβος καὶ Τάραχος σὺν Ἀνδρονίκῳ τῷ σοφῷ· τὰς γὰρ σάρκας αὐτῶν θηρίοις παρέδωκαν· καὶ τῷ αἵματι τὴν γῆν πορφυρώσαντες, στεφηφόροι ἐν οὐρανοῖς, μετ' Ἀγγέλων χορεύουσιν, αἰτούμενοι ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, πλημμελημάτων ἄφεσιν δωρηθῆναι, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Μεταβολὴν μοι τοῦ βίου, Παρθένε δώρησαι, ἀπὸ τῶν ἐμπαθῶν μου, μεταφέρουσα τρόπων, πρὸς θείας ἀπαθείας, νεῦσιν ὁμοῦ, καὶ οἰκείωσιν ἄρρητον, πένθος χαρμόσυνον βρῦειν μου τὴν ψυχὴν, ἀενάως μοι παρέχουσα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν ἀμνόν, ἢ ἄμωμος Παρθένος, θρηνηδοῦσα ἐβόα· Γλυκύτατόν μου τέκνον, τί τὸ καινόν, καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρὶ, ἐπὶ ξύλου προσηλώθης σαρκί;

Ἀπολυτίκιον τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Ἴσχυν τὴν ἄμαχον, περιζωσάμενοι, κατεπαλαίσατε, ἐχθρῶν τὰς φάλαγγας, καὶ ἐδοξάσατε Χριστόν, ἀθλήσεως τοῖς ἀγῶσι, Πρόβε παναοίδιμε, ὁ προβάς πρὸς τὰ κρείττονα, ἔνδοξε Ἀνδρόνικε, Ἐκκλησίας ἐκνίκημα, καὶ Τάραχε πιστῶν ἢ γαλήνη· ὁ τρισανγῆς Μαρτύρων δῆμος.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς· Μέλθοιμι τῶν σῶν Μαρτύρων, Σῶτερ, κλέος. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Μαρτυρικαῖς ἠγλαῖσμένοι χάρισι, τῷ στεφοδότῃ Χριστῷ, ἐν οὐρανοῖς πόθῳ, Μάρτυρες παρίστασθε, φωτὶ καταυγαζόμενοι, τρισηλίου λαμπάδος, καὶ πάντας καταφωτίζετε, πίστει τοὺς ὑμᾶς μακαρίζοντας.

Ἐν διωγῷ τῆς εὐσεβείας ὤφθητε, πᾶσαν διώκοντες, τὴν δυσσεβῆ πλάνην, Μάρτυρες ἀήττητοι, γενναίους ἀγωνίσμασιν, ὡς καλοὶ στρατιῶται, ὡς Ἐκκλησίας ἐρείσματα, καὶ τῆς ἀληθείας κραταίωμα.

Λελογισμένη διανοία πάνσοφοι, ἀποκρουσάμενοι, τὴν πονηρὰν ζάλην, καὶ τὴν ἀγριαίνουσαν, τῆς ἀσεβείας θάλασσαν, ταῖς τοῦ Πνεύματος αὔραις, πρὸς τοὺς λιμένας ἐφθάσατε, τοὺς ἐπουρανίους γηθόμενοι.

Ψυχαῖς Μαρτύρων τὰ ὑμῶν συγκαίρουσι, Μάρτυρες πνεύματα, ἐν οὐρανοῖς ὄντως, Πρόβε καὶ Ἀνδρόνικε, καὶ Τάραχε μακάριε· ἀνδρικῶς γὰρ τοὺς πόνους, τῆς μαρτυρίας ἠνύσατε, νίκαις θεϊκαῖς κλειζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, Λόγος συνάναρχος, Παρθενικὴν μήτραν, βουληθεὶς κατώκησε, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως γέγονε· καὶ παθῶν ἐκουσίως, Μαρτύρων θεῖα στρατεύματα, πίστει ἐναθλεῖν παρεσκεύασεν.

Ἦδη γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἰσχυρῶς τῷ διώκτη, ἀντιταχθεὶς Τάραχε, καὶ τὴν συντριβὴν τοῦ προσώπου, φέρων στερρότατα, μύλας συνέθλασας, τῶν νοουμένων λεόντων, ἀριστεὺς γενόμενος, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Μεγαλόφρονι γνώμη, τοὺς αἰκισμοὺς ἤνεγκας, νότου καὶ γαστρὸς Μάρτυς Πρόβε, διατεινόμενος, καὶ συμφλεγόμενος, τοῖς ὀβελίσκοις τὰ στέρνα, καὶ τὸ θεολόγον σου, στόμα τυπτόμενος.

Ἰερεῖον καθάπερ, ἀναρτηθεὶς ἔφερες, πόνους δριμυτάτων μαστίγων, Μάρτυς Ἀνδρόνικε, πυρὸς κατάφλεξιν, καὶ ἐκριζώσεις ὀδόντων, καὶ τῆς θεολόγου σου, γλώσσης ἀφαίρεσιν.

Τριφεγγεῖς ὡς ἀστέρες, ταῖς νοηταῖς λάμπουσαι, ἅπασαν ἐν δόξῃ τὴν κτίσιν, καταφωτίζετε, σκότος διώκοντες, τῆς πολυθέου ἀπάτης, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, θεοειδέστατοι.

Θεοτοκίον.

Ὡς καλὴν ὡς ὠραίαν, ὡς ἐκλεκτὴν Ἄχραντε, Λόγος ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας, σὲ ἐκλεξάμενος, σοῦ τὴν ἀμόλυντον, καὶ θεοδόχον γαστέρα, βουληθεὶς κατώκησεν, ὁ ὑπερούσιος.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς
» Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ
» τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στή-
» ριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς Ἁγίας Τριάδος τὴν κραταιάν, ὀπλισάμενοι πίστιν νεανικῶς, Ἀνδρόνικος Πρόβος τε, καὶ ὁ πάνσοφος Τάραχος, τῆς πολυθέου πλάνης, τὸ κράτος διέλυσαν, καὶ λαοὺς πρὸς θεῖαν, ἀγάπην συνέδησαν· ὅθεν τὰ τῆς νίκης, κομισάμενοι γέρα, χοροῖς συνευφραίνονται, ἀσωμάτων δυνάμεων· οἷς ἐν πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἄσπιλε ἀμόλυντε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώπτουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας αἴγλη, καταύγασον δέομαι· καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ῥοαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τοῦ ῥύπου με κάθαρρον, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεςιν, τῷ εὐσεβῶς προσκυνοῦντι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ ξύλῳ ὀρῶσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο, καὶ συνοχῆ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ σταυρῷ Ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολὴν τε, οἴμοι! καὶ ἦλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ῥδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Νόμον τὸν σόν, Λόγε τηροῦντες οἱ Μάρτυρες, τῶν ἀνόμων νόμους ἐβδελύξαντο, τοὺς ἀθετεῖν σε τὸν Ποιητὴν, ἐγκελευομένους, δαιμόνων ἐπιτηδεύμασι, καὶ πᾶσαν ὑποστάντες, τρικυμίαν βασάνων, οὐρανοῦ γαλήνης ἐπέτυχον.

Στέργων Χριστοῦ, φέρειν ζυγὸν ἐπαυχένιον, τὸν ἀυχένα, χαίρεις συντριβόμενος· τὸν δὲ Σταυρόν, ῥάβδον κραταιᾶς, Τάραχε παμμάκαρ, δυνάμεως ἐπαγόμενος, τῶν ῥάβδων τὰς νιφάδας, ὑποφέρεις κραυγᾶζων· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὡς δυνατός, θεῖῳ γενόμενος Πνεύματι, τῶν κνημῶν σου, φέρεις τὴν ἐπώδυνον, καρτερικῶς, Πρόβε συντριβήν· καὶ τὴν τῶν ὀμμάτων, ἀφαίρεσιν φωτιζόμενος, τῇ γνώσει τῆς Τριάδος, τελεώτατον Μάρτυς, καὶ τοῖς ἄνω χοροῖς συναπτόμενος.

Νεανικῶς, μάρτυς Ἀνδρόνικε ἴστασο, πρὸ βημάτων, ἀνταγωνιζόμενος, τῷ δυσμενεῖ, λίαν καρτερῶς· ὅθεν κατατέμων, τὰς κνήμας σου εὐτονώτερον, εἰργάζετό σε κάραν, τὴν αὐτοῦ συμπατοῦντα, καὶ πορείαν τὴν ἄνω στελλόμενον.

Θεοτοκίον.

Μόνη Θεόν, φέρεις ἐν μήτρᾳ σαρκούμενον, τὸν τὸ εἶναι, πᾶσι παρεχόμενον· ὃν ἐν σταδίῳ οἱ ἀκλινεῖς, καθομολογοῦντες, ἐνήθλησαν θεῖοι Μάρτυρες· Παρθένε Θεοτόκε, τῶν Ἀγγέλων τὸ θαῦμα, καὶ δαιμόνων τὸ τραῦμα πανύμνητε.

Ῥδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἀκλινεῖς ὁδοιπόροι, τρίβου τῆς στενῆς καὶ τραχείας γεγόνατε, πειρασμῶν νιφάδας, ὡς ἄφροους θαλαττίους ὠθούμενοι, ἀρράγεις ὡς πύργοι, ὡς ἐπὶ πέτραν τὴν καρδίαν, ἀθλοφόροι ἐδράσαντες πίστεως.

Ῥητορεύων τὰ θεῖα, καὶ θεολογῶν τὰ σωτήρια δόγματα, τῶν χειλέων φέρεις, τὰ σπαράγματα γνώμης στερρότητι, ἀποφράττων στόμα, κατὰ Θεοῦ Τάραχε μάκαρ, βλασφημίαν λαλοῦν τοῦ ποιήσαντος.

Τετραχῶς τεταμένος, καὶ ταῖς ἐκ μαστίγων πληγαῖς συνεχόμενος, τῆς ψυχῆς ἐδήλου, τὸ γενναῖον ὁ Πρόβος ἀνάστημα· στεφηφόρος ὄθεν, ἀναδειχθεὶς σὺν τοῖς συνάθλοις, Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων παρίσταται.

Θεοτοκίον.

Ὑπερτέρα τῶν ἄνω, πέφυκας Δυνάμεων, Λόγον κύησασα, τοῦ Πατρὸς Παρθένε, τὸν συνάναρχον καὶ συναῖδιον· οὗ ταῖς φρυκτωρίαις, οἱ ἀθληταὶ καταυγασθέντες, ἀθεΐας τὴν νύκτα παρέδραμον.

Ῥδὴ στ´. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ῥομφαία τοῦ δυνατοῦ, γενόμενοι διὰ πίστεως, καρδίας τῶν ἀσεβῶν, ἀνδρείως ἐτρώσατε, ἀνταγωνισάμενοι, κατ' αὐτῶν γενναίως, Ἀθλοφόροι μεγαλῶνυμοι.

Ὡς πάλαι τὸν Δανιήλ, ἐν λάκκῳ θῆρες ἠδέσθησαν· οὕτω καὶ νῦν τοὺς στερρόους, ὀπίτας τῆς χάριτος, ἐν σταδίῳ ἔπτηξαν, κατευλαβηθέντες, τὰ σεπτὰ τούτων παθήματα.

Νυγεῖσάν σου τὴν πλευράν, ἐξεικονίζων ὁ Τάραχος, εἰσδέχεται ταῖς πλευραῖς, κεντήματα Δέσποτα, καὶ ὄξος ποτίζεται, καὶ πυρὶ τὴν κάραν, ὠμοτάτως καταφλέγεται.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τὸν προαιώνιον Ἄχραντε, καὶ τέτοκας ἐν σαρκί, τὸν φύσει ἀπρόσιτον, καὶ γάλα ἐπότισας, τὸν τροφέα πάντων, Θεομητορ ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ
» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτη-
» ρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τριάδος ἡμῖν, τὴν δόξαν ἐμφανίσαντες, γενναῖοι Χριστοῦ, ὀπίται θεῖοι Μάρτυρες, σὺν Ταράχῳ Πρόβος τε, καὶ Ἀνδρόνικος ἠλεγξαν ἅπασαν, τῶν τυράννων ἀθεότητα, τῇ πίστει γενναίως ἐναθλήσαντες.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Ἰησοῦ τὰ πάθη γενναίως μιμησάμενοι, ἅμα σὺν Ταράχῳ τῷ σοφῷ, ὁ Πρόβος τε καὶ Ἀνδρόνικος, χαίροντες ἤχθησαν ἐν σταδίῳ, παρανόμων ἐλέγχοντες ἀθεΐαν. Ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐκ πόθου τιμῶντες τὴν μνήμην αὐτῶν, ἐν ὕμνοις ἀνευφημοῦμεν, καὶ πιστῶς τοὺς ἀγῶνας κηρύττομεν· ἐθαυμάστωσε γὰρ ὁ Κύριος, ὡς φωστῆρας ἐν κόσμῳ, τῇ πίστει γενναίως ἐναθλήσαντας.

Συναξάριον

Τῇ IB' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Πρόβου, Ταράχου καὶ Ἀνδρονίκου.

Στίχ. Εἶπει Τάραχος, Ἀνδρόνικος καὶ Πρόβος

Ἦραντο νίκην, γῆς προβάντες ταράχου.

Τμήθη δωδεκάτη Πρόβος, Ἀνδρόνικος, Τάραχός τε.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐν ὑπατεία Διοκλητιανοῦ, καὶ Φλαβιανοῦ ἡγεμόνος. Καὶ ὁ μὲν Τάραχος προβεβηκῶς ἦν τὴν ἡλικίαν, Ῥωμαῖος τὸ γένος, στρατιώτης τὴν τύχην· ὁ δὲ Πρόβος, ἐκ Σίδης τῆς Παμφυλίας· ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, πόλεως Ἐφεσίων τῆς Ἰωνίας.

Καὶ ὁ μὲν Τάραχος θλάται λίθοις τὰς σιαγόνας καὶ τὸν αὐχένα· τὰς χεῖρας πυρὶ καταφλέγεται καὶ ἀναρτᾶται ἐπὶ ξύλου καὶ καπνῷ πνιγηρῷ ὑποβάλλεται· ὄξος ἐπὶ τῶν ῥινῶν δέχεται καὶ ὀβελίσκοις πεφυρακτωμένοις τοὺς μαστοὺς ὑποκαίεται· ξηρῷ τὰ ὦτα ἐκτέμνεται· τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ἀποσύρεται· θηρίοις ἐκδίδεται, καὶ τελευταῖον μαχαίρα κατακοπεῖς μεληδόν, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθησιν.

Ὁ δὲ γενναῖος Πρόβος νεύροις ὠμοῖς τύπτεται· σιδήροις πεφυρακτωμένοις τοὺς πόδας κατακαίεται· ξύλῳ ἀναρτᾶται· τὸν νῶτον καὶ τὰς πλευρὰς πυρωθεῖσιν ὀβελίσκοις κατακαίεται, καὶ ἐτέραις σούβλαις τὰς κνήμας διατέμνεται. Καὶ τελευταῖον, μαχαίραις καὶ αὐτὸς κατακοπεῖς, τὸ μακάριον τέλος ἀπηνέγκατο.

Ἀνδρόνικος δὲ ὁ θεῖος ξύλῳ ἀναρτᾶται καὶ σιδήροις ὀξέσι τὰς κνήμας χαράσσεται καὶ τὰς πλευρὰς κατακεντᾶται· ἄλατι τὰς ὠτειλὰς ἀνατρίβεται· τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ χεῖλη ἐκτέμνεται· καὶ σχεδὸν ὅλον τὸ σῶμα κατακοπεῖς μαχαίραις καὶ αὐτός, τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ παρατίθησιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας καλλινίκου Μάρτυρος Δομνίνης.

Στίχ. Μέλη Δομνίνα καὶ περ ἐξαρθρουμένη,

Οὐκ ἦν ἀληθῆ πίστιν ἐξαρνουμένη.

Αὕτη ἠγωνίσαστο ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ παραστᾶσα Λυσία τῷ ἡγεμόνι ἐν τῇ Ἀναζαρβέων πόλει, τύπτεται ἐν πρώτοις βουνεύροις ὠμοῖς καὶ σιδήροις πυρωθεῖσι τοὺς πόδας καταφλέγεται. Εἴθ' οὕτω θλάται ῥάβδοις καὶ ἐξαρθροῦται τὰς ἀρμονίας· καὶ τῇ εἰρκτῇ ἀπορρίφεισα, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθησιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Παρθένου.

Στίχ. Ἠγεῖτο λαιμοῦ τὴν τομὴν ἀσπασίαν,

Ἡ καλλίνικος Μάρτυς Ἀναστασία.

Ἡ Ἁγία αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου καὶ Οὐαλλεριανοῦ ἐκ πόλεως Ῥώμης· ἦν δὲ μονάζουσα μετὰ ἐτέρων Παρθένων ἐν Μοναστηρίῳ τινί. Διαβληθεῖσα οὖν τῷ ἡγεμόνι καὶ παραστᾶσα ἔμπροσθεν αὐτοῦ μετὰ κλοιοῦ σιδηροῦ, τύπτεται εἰς τὸ πρόσωπον καὶ γυμνοῦται καὶ ὑπὸ πυρὸς κατακαίεται, ἐπιβραϊνομένων ἐπάνω αὐτῆς πίσης καὶ ἐλαίου καὶ θειάφης. Εἶτα κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου καὶ τοὺς μαστοὺς τέμνεται καὶ τοὺς ὄνυχας ἀνασπᾶται. Καὶ μετὰ ταῦτα, τὰς χεῖρας κόπτεται καὶ τοὺς πόδας· εἶτα τοὺς ὀδόντας ἐκρίζουται· καὶ τελευταῖον τὸ διὰ ξίφους τέλος δέχεται.

Οἱ ἅγιοι ἑβδομήκοντα Μάρτυρες, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τέθνηκεν ἀνδρῶν ἑβδομηκοντὰς ξίφει,

Θνήσκειν ἐτοίμη, εἰ δέοι, καὶ πολλάκις.

Ὁ ἅγιος Θεόδοτος, Ἐπίσκοπος Ἐφέσου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Θεόδοτος γήινον λιπῶν θρόνον,

Τὸν λαμπρὸν εὗρε τῆς ἄνω δόξης θρόνον.

Αἱ ἅγιοι Μάρτυρες Μαλφεθὰ, Ἀνθία καὶ οἱ Μάρτυρες Ἰουβεντίνος, Μάξιμος, Ἀνδρόμαχος καὶ Διόδωρος, ξίφει καὶ πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Οὐ μαλθακὸν τι Μαλφεθὰ βλέπειν ἔχει,

Τόξον κατ' αὐτῆς εὐτόνωσ τεταμένον.

Εἰς βοῦν ἀπανθεῖς ἔμπυρον βεβλημένη,

Ἐν οὐρανῷ δὲ λαμπρὸν ἀνθεῖς, Ἀνθία.

Ἰουβεντίνος Μαξίμῳ τμηθεῖς ἅμα,

Χορῷ συνήφθη Μαρτύρων σὺν Μαξίμῳ.

Μάχου πρὸς ἐχθρούς, Ἀνδρόμαχε, Κυρίου,

Κἂν τοῦ πυρὸς σύνθησκε τῷ Διοδώρῳ.

Ὁ ἅγιος Ἰάσων, Ἐπίσκοπος Δαμασκοῦ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Παθῶν Ἰάσων τὰς βάρεις καταστρέφει,

Πύργους ἐγείρας ἀρετῶν πρὸ τοῦ τέλους.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ´. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ὡτίων ἀφαίρεσιν, ὑπέστης χαίρων Τάραχε ἔνδοξε, ὡς εὐήκοος δοῦλος, τοῦ κλίναντός σοι οὓς εὐμενέστατον, καὶ τὰς εὐχὰς σου πληρώσαντος, κράζοντος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καὶ ταῖς βασάνοις κατακλιζόμενοι, σταθηρᾷ διανοίᾳ, τοῖς παρανόμοις ἀντικατέστητε· καὶ νικηφόροι γενόμενοι ψάλλετε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπλήσθη τὸ πνεῦμά σου, ἐνθέου δρόσου καὶ ἀναψύξεως, ὀπηνίκα τὰς χεῖρας, πυρὶ καὶ κάραν καταφλεγόμενος, ὥσπερ οἱ Παῖδες ἐκραύγαζες Τάραχε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥαντίσματι ἅγιοι, σεπτῶν αἱμάτων πλάνης τοὺς ἄνθρακας, κατασβέσαντες δρόσον, ἡμῖν ἐνθέου βλύζετε χάριτος· καὶ ἰαμάτων προχέετε νάματα, τοῖς εὐφημοῦσιν ὑμῶν, τὴν μνήμην πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Κενοῦται ἐν μήτρᾳ σου, πατρώων κόλπων μὴ ἀφιστάμενος, ὁ πληρέστατος Λόγος, καὶ σὰρξ ὄραται, καὶ βρέφος τίκεται· ᾧ μελωδοῦμεν Παρθένε γηθόμενοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδή η´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Λελαμπρυσμένοι στίγμασι, καὶ ὠραῖοι ἐν κάλλεσι, τῆς καλλοποιοῦ μακάριοι ἀθλήσεως, Κυρίῳ παρίστασθε, στεφανηφόροι πάντοτε, αἴγλης τῆς ἐκεῖθεν, πεμπομένης πλουσίως, πληρούμενοι καὶ πόθῳ, μελωδοῦντες ἀπαύστως· λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐν ἑαυτῷ μαινόμενος, ὁ παράφορος τύραννος, ὡς νενικημένος ταῖς ὑμῶν ἐνστάσεσι, τομῶς ἀποφαίνεται, θανατωθῆναι ξίφει ὑμᾶς· Τὸν δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν μελωδοῦντας, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τῆς Τριάδος πρόμαχοι, οἱ καλλίνικοι Μάρτυρες, οἱ τῆς ἀθείας τὸν κρυμὸν σκεδάσαντες, τῇ θέρμῃ τῆς πίστεως, τὰ τῶν πιστῶν προπύργια, ἄνθη τὰ τερπνά, τοῦ νοητοῦ Παραδείσου, λιμένες τῶν ἐν ζάλῃ, οἱ ἀκλόνητοι στῦλοι, Ἀνδρόνικος καὶ Πρόβος, καὶ Τάραχος τιμάσθω.

Θεοτοκίον.

Σὺν Ἀσωμάτων τάξεσι, σὺν Μαρτύρων στρατεύμασι, σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, καὶ Προφήταις ἅπαντες, τὴν πάντων δεσπόζουσαν, τῶν ποιημάτων Δέσποιναν, ὡς τῶν Χερουβὶμ ἁγιωτέραν καὶ μόνην, Θεοῦ ἀγνὴν Μητέρα, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἔμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
» δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν· Τὸν Δη-
» μουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλο-
» γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
» τας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδη θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰσχυσαν σώμασι φθαρτοῖς, ἀφθαρσίαν τοῖς ἀγῶσι προσκτήσασθαι, οἱ γενναίότατοι, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ἐξωμοιώθησαν, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, λαβόντες ἀσάλευτον, Πρόβος καὶ Τάραχος, καὶ Ἀνδρόνικος Χριστοῦ οἱ θεράποντες.

Ἦφθητε ἄνθρακες πυρί, τῷ ἀύλῳ μυστικῶς ἀναπτόμενοι, καὶ κατεφλέξατε, ὑλώδη πλάνην Μεγαλομάρτυρες· καὶ ἀναλάμπαντες ὡς φῶς, τὴν κτίσιν αὐγάζετε, καὶ περισφάζετε, ἐκ κινδύνων καὶ παθῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σήμερον ἄγει ἑορτήν, ἐτησίαν καὶ λαμπρὰν καὶ χαρμόσυνον, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, τὴν θείαν ταύτην ὑμῶν πανήγυριν· καὶ συναγάλλονται ὑμῖν, Προφηταὶ Ἀπόστολοι, καὶ πάντες Μάρτυρες, Ἀθλοφόροι νικηταὶ μεγαλῶνυμοι.

Ἦρθητε πρὸς φωτοειδῆ, Παραδείσου ἀθλοφόροι σκηνώματα, περιβαλλόμενοι λαμπρὰν ἐσθῆτα, ἦν ἐξυφάνατε, πολυειδέσιν αἰκισμοῖς· καὶ θρόνῳ παρίστασθε, τοῦ Παντοκράτορος, ὑπὲρ πάντων ἐκτενῶς ἱκετεύοντες.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Σῶτερ ὁ τεχθεὶς, καὶ φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε ἄφθορον, μετὰ τὴν κύησιν, ὅταν καθήσης κρῖναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορῶν, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος, ἐλεήμων ὡς Θεὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-
» τάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι καὶ
» σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμενος
» ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ
» μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Πολυειδεῖς οἱ Μάρτυρες, αἰκισμοὺς ἐνεγκόντες, πολλῶν ἐπάθλων ἔτυχον, καὶ βραβείων τῆς νίκης, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, Τάραχος ὁ θεόφρων, καὶ Πρόβος καὶ Ἀνδρόνικος, οἱ στερροὶ ἀθλοφόροι, ὧν τὴν σεπτὴν, ἐκτελοῦντες μνήμην, τούτους τιμῶμεν, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντας, τοῦ ῥυθθῆναι πταισμάτων.

Θεοτοκίον.

Ἀμαρτιῶν πελάγει με, καὶ παθῶν ἐν τῇ ζάλῃ, διηνεκῶς ποντούμενον, πρόφθασον Θεοτόκε, τῇ παναλκεῖ σου δυνάμει καὶ διάσωσον τάχος, καὶ πρὸς λιμένα ἴθυνον,

μετανοίας με ὄπως, δοξολογῶ, σὸν Υἱόν, ὃν ἔτεκες ἀπορρήτως, καὶ σὲ τὴν Θεομήτορα, εὐλαβῶς μεγαλύνω.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Στρατευθέντες τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ γῆς τερπνὰ κατελίπετε· καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἄραντες, διὰ βασάνων πολυπλόκων, αὐτῷ ἠκολουθήσατε· καὶ ἐναντίον βασιλέων καὶ τυράννων πολλῶν, μὴ ἀρνησάμενοι αὐτόν, ὑπ' Ἀγγέλων τὰ βραβεῖα τῆς νίκης ἐδέξασθε, τὰς κεφαλὰς ὑμῶν στεφθέντες· καὶ πεπαρρησιασμένη τῇ ψυχῇ, φαιδρῶς εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν μέγαν εἰσεληλύθατε. Πρόβε, τὸ κλέος τῶν Μαρτύρων, Τάραχε, τῶν δαιμόνων ὀλοθρευτά, καὶ Ἀνδρόνικε, νίκη τῶν πιστῶν, παρρησίαν ἔχοντες, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦδωκας σημείωσιν.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομήτορ μετάβαλε, τῆς ψυχῆς μου πανάμωμε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, τοῦ φόβῳ καὶ πόθῳ, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον· καὶ κλῆρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ ἀπολάβοιμι, εὐφραϊνόμενος πάντοτε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ῥήγνυται χειρόγραφον, τὸ ἀπ' αἰῶνος νυγείσης σου, τῆς πλευρᾶς Πολυέλεε, Ἀδάμ τοῦ προπάτορος, καὶ ἡ ἀπωσμένη, φύσις τῶν ἀνθρώπων, ῥανίσιν αἵματος τοῦ σοῦ, καθαγιάζεται ἀνακράζουσα· Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, δόξα τῇ θείᾳ σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ἸΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Κάρπου

καὶ Παπύλου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Καρπούς προσενήνοχας Θεῶ, τῇ διδασκαλίᾳ σου, τοὺς σεσωσμένους αἰοίδιμε· σαυτὸν δὲ κάρπωμα, ἱερὸν προσῆξας, μαρτυρίου αἵματι, παμμάκαρ φοινηχθεὶς ἱερώτατε· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸν νοῦν ἐπερείσαντες Χριστῶ, ἀκλινεῖς ἐδείχθητε, ταῖς προσβολαῖς τῶν κολάσεων· οἰκείοις αἵμασι, πλάνης τοὺς προμάχους, ἄρδην κατακλύσαντες, καὶ ἔνδον Παραδείσου σκηνώσαντες, ὧ ἱερώτατοι, ἱερεῖα ὡς ἀμώμητα, ὡς τῆς θείας, ἀμπέλου βλαστήματα.

Πυρὸς δυνατώτερον τὸν νοῦν, ἐξαφθέντες Μάρτυρες, ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κτίσαντος, Κάρπε καὶ Πάπυλε, νοητοὶ φωστῆρες, τὸ πῦρ ἀπεσβέσατε, εἰδώλων βδελυρῶν θεία χάριτι, δρόσω τῆς πίστεως, καὶ αἱμάτων ταῖς προσχύσει, τὸν χειμάρρουν, τρυφῆς ἐκληρώσασθε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ὡς ἄξιος ἐν θεόπταις, τοὺς οὐρανοὺς σὺ εἶδες Ὅσιε ἀνεωγμένους, καὶ τὸν Κύριον ἐν θρόνῳ καθημένον, καὶ Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ περικύκλω αὐτοῦ· καὶ παρὰ σοῦ πάλιν ἡμεῖς φωτισθέντες, τὸ ἱερόν σου ποιμνιον, Κάρπε βοᾷ σοι· Αἴτησαι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον Ἀγαθή, ῥυσθῆναι με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Παρίστατο τῷ ξύλῳ ποτέ, καιρῷ τῷ τῆς σταυρώσεως, ἡ Παρθένος, σὺν παρθένῳ Μαθητῇ, καὶ κλαίουσα ἐβόα· Οἴμοι! πῶς πάσχεις πάντων, Χριστέ ὑπάρχων ἡ ἀπάθεια;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Βίον ἔνθεον, διαδραμόντες, Χριστοῦ ὄφθητε, συγκληρονόμοι, δι' ἀθλήσεως ἐχθρὸν τροπώσαμενοι, Κάρπε σοφὲ καὶ κλεινὲ Ἀγαθόδωρε, Ἀγαθονίκη καὶ Πάπυλε ἔνδοξε. Θεῖοι Μάρτυρες, Χριστῷ τῷ Θεῷ πρεσβεύσατε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς· Κάρπῳ τὸν αἶνον σὺν Παπύλῳ προσφέρω. Ποίημα Θεοφάνους.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπεύῳ.

Καταυγασθῆναι τῇ αἴγλῃ τῆς σῆς Χριστέ, ἀνάρχου Θεότητος, τὴν ζοφώδη μου ψυχὴν, καὶ δοθῆναι λόγον μοι αἰτῶ, τοῦ ἀξίως τοὺς σοφοὺς, ὑμνῆσαι Μάρτυρας.

Ἀπαρνησάμενοι πᾶσαν τὴν γεηράν, ἀθληταὶ ἀπόλαυσιν, ἐπτερώσατε ὑμῶν, τὸν νοῦν πρὸς οὐράνιον ὁδόν, δι' ἀσκήσεως τὸ πρὶν, καὶ νῦν δι' αἵματος.

Ῥαδίως ἤχηθε πάντα πρὸς πειρασμόν, ὑποστῆναι πάνσοφοι, δυναστεία θεϊκῆ, δι' ἧς καὶ τὴν ἅπασαν ἰσχύν, τῶν ἐχθρῶν καταβαλόντες, κλέος ἤρασθε.

Θεοτοκίον.

Παλαιωθέντα τὸ πρὶν με τῇ συμβουλῇ, τοῦ δολίου ὄφρα, ὀλωλότα ὁ Θεός, καθορᾶν μὴ φέρων με ἐν σοί, κατοικήσας τῇ Σεμνῇ ἐκαινοποίησεν.

Ἦδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Ὡς τὸ τοῦ Κτίστου ἀληθῶς, κατ' εἰκόνα τηροῦντες, οὐκ ἐκάμψατε γόνυ, ἀντιθέοις τῶν ἐθνῶν, σεβάσμασιν· ἀλλ' εὐχῆ, ἀηττήτῳ, ταῦτα κατεστρέψατε.

Τῇ δυσσεβεῖ τοῦ δικαστοῦ, οἱ γενναῖοι προστάξει, αἰσθητῶς γυμνωθέντες, ἐνεδύσαντο Χριστόν· δι' ὃν καὶ ὥσπερ κριοί, πεδηθέντες, ἤγοντο ἀλύσεις.

Ὅρῶν τὸ ἄτρεπτον ὑμῶν, πρὸς αὐτὸν τῆς ἐλπίδος, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν νυκτὶ ἀγγελικαῖς, ἐπιστασίαις θαρρῆν, ἐν βασάνοις, ἐνδοξοὶ προτρέπεται.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Δέσποινα δεινῶς, τὴν ψυχὴν μου τῷ πλήθει, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, θεραπεύσασα θερμῇ, πρεσβείᾳ σου πρὸς Θεόν, καὶ τὰ πάθη, ἴασαι τοῦ σώματος.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώ-
» σας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας
» ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Ὅπλοις πίστεως καθωπλισμένοι, διελύσατε τὰς παρατάξεις, τῶν ἀθέων ἀθλοφόροι πανεύφημοι· καὶ ἀφθαρσίας τὸ στέφος ἐδέξασθε, μαρτυρικὸν διανύσαντες δίαυλον. Κάρπε Πάπυλε, Χριστὸν τὸν Θεὸν αἰτήσασθε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεία γέγονας σκηνή τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτωρ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλου ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥεφυωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρσεν, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἦ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις, θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

Ῥδὴ δ´. Χριστός μου δύναμις.

Ἀρίστην ἔνδοξοι, Θεῶ προσηΐζατε, Ἀθλοφόροι θυσίαν τὸν εὐκλεῆ, πίστει Ἀγαθόδωρον, ἀποκρουσάμενοι ἐχθροῦ, τὴν ἀπάτην ἀγαπήσει Χριστοῦ.

Ἰῶ τοῦ ὄφεως, μανεῖς ὁ τύραννος, δεσμευθῆναί σε φήσας καὶ τὰς πλευράς, Κάρπε καταξέεσθαι, αὐθις δὲ φλέγεσθαι πυρί, τὸ στερρόν σου οὐ διέλυσεν.

Νυμφῶνα Πάπυλε, ἐπιποθήσας ἰδεῖν, τοῦ Δεσπότη πρὸς ὕψος ἀναρτηθεῖς, ξέεσθαι οὐ δέδοικας, οὔτε πυρὸς ἀπειλοῦντος, ὑπεχώρησας θεσπέσιε.

Θεοτοκίον.

Ὅρῶν ἐκ σπλάγχων σου, Θεὸν ἐρχόμενον, ὁ Ἄδὰμ ὡς ἐν ζόφῳ τῷ τῶν παθῶν, Δέσποινα ἐβόα σοι· Σῆ μεσιτεία τῶν δεινῶν, τοῦ θανάτου με ἐξάρπασον.

Ῥδὴ ε´. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Νηπίων ὥσπερ τῶν ἀσεβῶν, βέλη τὰς τῶν λίθων βολίδας, δέσμιος ὦν σὺ λελόγισαι, Πάπυλε τρισμάκαρ, ἐνδεδυμένος στολήν, τῆς πίστεως τὴν ὄντως ἀκαταμάχητον.

Νεκρὸς γεγένηται ὁ ἐχθρὸς, ἐν τῇ καρτερίᾳ σου μάκαρ, καὶ σταθηρᾷ γενναϊότητι· κράτος γὰρ θεόθεν· περιεβάλου σαφῶς, δι´ οὗ διττοὺς πολέμους Κάρπε ἐνίκησας.

Στόματα θηρῶν ὡς Δανιήλ, Μάρτυρες ἐφράξατε ὄπλοις, ἐνθέοις Κάρπε καὶ Πάπυλε· τούτους δὲ κηρύττειν, Θεοῦ ὑπάρχειν ὑμᾶς, γενναίους ἀθλοφόρους, πίστει ἐδείξατε.

Θεοτοκίον.

Υἱὸν Θεοῦ τὸν Ἐμμανουήλ, τίκτειν Ἡσαΐας σὲ μόνην, προανεφώνει Ἀμόλυντε, τὸν δι´ εὐσπλαγχνίαν καταξιώσαντα, ἡμῖν ὁμοιωθῆναι, καὶ ἀπαλλάξαι φθορᾶς.

Ῥδὴ στ´. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Νευρούμενοι Πνεύματι, καὶ τὴν δρόσον παρ´ αὐτοῦ, δεχόμενοι ἀήττητοι, ἐμβληθέντες ἀσβέστῳ ἐκκαυστικῇ, οὐδόλως ἐφλέχθητε, ἀλλὰ ταύτην ὡς λίθους ἀπειργάσασθε.

Νάμασι κατήρδευσας, διδαγμάτων τὰς ψυχὰς, τῶν εὐσεβῶν ἀοίδιμε· καὶ διὰ τοῦτο ἄφθονον ὁ Χριστός, πηγὴν σε ἀνέδειξε, τῶν θαυμάτων ἐν κόσμῳ παναοίδιμε.

Προθύμως ἀνέκραζον, ὡς ἐκ στόματος ἑνός, οἱ ἀθλοφόροι Κύριε· οὐ λιμὸς οὐδὲ θλιψίς οὐ διωγμός, τῆς σῆς ἡμᾶς Δέσποτα, δυνηθῆ ἔκχωρίσαι ἀγαπήσεως.

Θεοτοκίον.

Ἀδὰμ τὸν προπάτορα, γυναικεία συμβουλή, πάλαι μὲν ἐθανάτωσε· νῦν δὲ Θεὸς ἐν μήτρᾳ σου χωρηθεῖς, ἐζώωσε Δέσποινα, καὶ υἱὸν φωτὸς αὐθις ἀπειργάσατο.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν
» πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσ-
» δραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζώην
» μου πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Ὡς θησαυρὸν πολυτελεῖ ὁ Δεσπότης, καὶ κρήνην βρύουσαν κρουνοὺς ἰαμάτων, τοῖς ἐπὶ γῆς παρέσχετο τὰ λείψανα ὑμῶν· νόσους μὲν καθαίροντα, παθημάτων ποικίλων, χάριν δὲ βραβεύοντα, ταῖς ψυχαῖς ἀενάως· διὸ συμφώνως Κάρπε τὴν ὑμῶν, Πάπυλε πόθῳ, τελοῦμεν πανήγυριν.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ προαιώνιος Θεοῦ Σοφία τε καὶ Λόγος, νοός μου τὴν ὁμίχλην ἀπέλασον, καὶ δίδου λόγον σοφίας ὡς Θεός, τοὺς μιμησαμένους διὰ πόθον ὀλικῶς τὰ θεῖά σου παθήματα, ἀνυμῆσαι προθύμως, ὡς ὑπὸ σοῦ, Δέσποτα τῶν ὅλων, ἐπαξίως τῶν ἀγώνων τὰς ἀμοιβὰς ἀποληγομένους· Ἐνταῦθα γὰρ πιστῶν οἱ δῆμοι κυκλοῦντες τῶν λειψάνων τὴν σορὸν, τὴν εὐεξίαν δρέπονται ἀεὶ, συμφώνως ἐπιτελοῦντες, Πάπυλε, Κάρπε, ὑμῶν τὴν πανήγυριν.

Συναξάριον

Τῆς Π΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Κάρπου, Παπύλου, Ἀγαθοδώρου καὶ Ἀγαθονίκης.

Στίχ. Κάρπῳ, Παπύλῳ, τοῖς Θεοῦ καρποῖς δύο,

Πᾶς πυλεὼν τμηθεῖσιν ἠνοίγη πόλου.

Ἀγαθόδωρον δωρεῶν πληθὺς μένει,

Πρὸς πληθὺν ἀθλήσαντα δεινῶν μαστίγων.

Οὐκ ἐμποδὼν σοι, μάρτυς Ἀγαθονίκη,

Τὸ θῆλυ πρὸς τὸ θεῖον ἐκ ξίφους τέλος.

Κάρπον σὺν Παπύλῳ δεκάτη τρίτη ἔκτανε χαλκός.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου βασιλέως καὶ Οὐαλλεριανοῦ ἀνθυπάτου Ἀσίας, ἰατροὶ τὴν τέχνην· ὧν ὁ μὲν ἅγιος Κάρπος Ἐπίσκοπος ἦν Θυατείρων· ὁ δὲ Πάπυλος Διάκονος, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κάρπου χειροτονηθεὶς. Κρατηθέντες οὖν παρὰ τοῦ ἄρχοντος καὶ ἐρωτηθέντες, ὡμολόγησαν ἐνώπιον πάντων τὸ ὄνομα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ· καὶ ἀναγκασθέντες θῦσαι τοῖς εἰδώλοις καὶ μὴ πεισθέντες, προσεδέθησαν ἵπποις καὶ περιεπάτουν ἔμπροσθεν τοῦ ἄρματος, συρόμενοι πρὸς τὰς Σάρδεις· κάκει κρεμασθέντες ἐπὶ ξύλου, ξέονται. Τότε καὶ ὁ ἅγιος Ἀγαθόδωρος, δοῦλος ὢν τῶν Ἁγίων καὶ ἀκολουθῶν αὐτοῖς, θείου Ἀγγέλου ἐνισχύσαντος καὶ αὐτὸς τὸν Χριστὸν ὡμολόγησε· καὶ κρεμασθεὶς, ῥάβδοις τύπεται σφοδρῶς· καὶ οὕτω τυπτόμενος, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Ὁ δὲ ἅγιος Κάρπος κρεμάμενος ὑπεμεδίασε· καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ ἄρχοντος, Τίνος χάριν, ὦ Κάρπε, ἐμεδίασας; εἶπεν· Ὅτι εἶδον τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου μου καὶ ἐχάρην. Ὁ δὲ Πάπυλος δεσμεῖται πάλοις τέσσαρσι καὶ εἰς ὕψος αἶρεται καὶ λίθοις βάλλεται, ἀβλαβῆς ἐκ πάντων διαμείνας.

Μετὰ ταῦτα, ἀχθέντες οἱ Ἅγιοι ἅμα, ὑπτιοὶ ἐπὶ τριβόλοις σύρονται, τυπτόμενοι ἄνωθεν καὶ θηρίοις βορὰ ῥιπτόμενοι· καὶ λέων τότε ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθεγγόμενος καὶ ὠρυόμενος, διεκώλυε τοὺς διώκοντας τῆς τοιαύτης ὡμότητος. Οἱ δέ, βύσαντες τὰ ὄντα καὶ κρηπίσιν αὐτοὺς σιδηραῖς καθηλώσαντες, ἐν τῇ καμίνῳ ἐναπέρριψαν· ἔνθα καὶ ἡ τοῦ ἁγίου Παπύλου ἀδελφὴ Ἀγαθονίκη εὐξαμένη, συνεισηλθεν αὐτοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὸ πῦρ, καταρράγέντος ὑετοῦ, ἐσβέσθη καὶ οἱ Ἅγιοι ἀφλεκτοὶ καὶ ἀβλαβεῖς διέμειναν, ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Φλωρεντίου.

Στίχ. Ὡ θάρσος οἶον Μάρτυρος Φλωρεντίου!

Πρὸς τὴν φλόγα τρέχοντος, ὥσπερ πρὸς δρόσον.

Ὁ ἅγιος Μάρτυς Φλωρέντιος ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Θεσσαλονίκης. Χριστιανὸς δὲ ὢν καὶ ζηλωτὴς τοῦ καλοῦ, ὕβριζε καὶ διέβαλεν ἐπὶ πάντων τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων· ἐπεστήριξε δὲ τοὺς χριστιανοὺς τῇ πρὸς Χριστὸν πίστει καὶ παντοίως ὠδήγει πρὸς τὴν τῶν θείων αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργασίαν. Οὕτω δὲ ποιῶν, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς χώρας ἡγεμόνος· καὶ ἐρωτηθεὶς, τὸν μὲν Χριστὸν παρρησίᾳ ὡμολόγησεν ἐνώπιον πάντων, ὄντα Θεὸν προαιώνιον καὶ Ποιητὴν τοῦ παντός· τοὺς δὲ τῶν Ἑλλήνων θεοὺς, ξύλα, λίθους, χρυσόν, ἄργυρον, χαλκόν, σίδηρον, εἰδῶλα ἄψυχα καὶ ἀναίσθητα· καὶ ταῦτα εἰπὼν, τύπεται σφοδρῶς. Εἶτα κρεμάται ἐπὶ ξύλου καὶ ξέεται· καὶ πυρᾶς ἀναφθείσης μεγάλης, ἐμβάλλεται ἐν αὐτῇ, χαίρων καὶ προσευχόμενος ἐν αὐτῇ, καὶ εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Διοσκόρου.

Στίχ. Τμηθεὶς ὁ Διόσκορος αἰσχύνει Δία,

Τὸν μὴ λαβόντα ψυχαπωλείας κόρον.

Οὗτος ἠθλησεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, γένος μὲν ἔλκων τῶν σκηνοπολιτῶν, τῆς δοκούσης δὲ κατὰ τὰς πόλεις τῶν βουλευτῶν ἀξίας ἀπειλημένος. Οὗτος, ἠγησάμενος τὰ τοῦ βίου πάντα ὡς σκύβαλα, ἵνα Χριστὸν κερδήσῃ μόνον, παρῆρσιάζεται· καὶ παραστάς Λουκιανῷ τῷ ἄρχοντι καὶ τοῦτον καταβροντήσας, μᾶλλον δὲ καταγελάσας, εἰς οὐδὲν ἦν τι θέμενος τὰς αὐτοῦ ἀπειλάς τε καὶ θωπείας. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος καὶ πῦρ αὐτῷ προσῆγε καὶ στρεβλωτήρια καὶ τὰ λοιπὰ τῶν βασάνων εἶδη περιενόει καὶ πάντα ὑπῆρχον εἰς οὐδὲν καὶ ἀνενέργητα, ζίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκτέμνει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικήτα Πατρικίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Θλίψεις ὑποστάς εἰκόνων θεῶν χάριν,

Χαίρειν χαρὰν Νικήτας, οἶαν οἱ Νόες.

Οὗτος γεννᾶται ἐν τῇ Παφλαγόνων χώρα παρὰ εὐσεβῶν καὶ φιλοθέων γονέων· φασὶ δὲ αὐτὸν ἀπόγονον εἶναι Θεοδώρας τῆς βασιλίσσης. Ἐκδοθεὶς δὲ εἰς διδασκάλους καὶ παιδευθεὶς, ἐν τῇ Βασιλευούσῃ εἰσῆλθε, δεκαεπτὰ χρόνων ὑπάρχων. Εἰρήνης δὲ τότε τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας κρατούσης καὶ τὸν παῖδα ἀναμαθούσης εὐνοῦχον εἶναι, ὡς παρὰ τῶν γονέων εὐνουχισθέντα, ἀνελάβετο· καὶ δι' ὀλίγου πρῶτος ἐν τοῖς οικείοις πάντων γίνεται· καὶ φθάσας τὸ τῶν Πατρικίων ἀξίωμα, στρατηγὸς Σικελίας προβάλλεται.

Ἐκτοτε οὖν καλῶς καὶ θεαρέστως βιώσας καὶ βουλόμενος ἀποκαρῆναι, οὐ συνεχωρεῖτο παρὰ τῶν κρατούντων, τοῦ τε Νικηφόρου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σταυρακίου. Ὑστερον δέ, κρατήσας τῆς βασιλείας ὁ Μιχαήλ, μόλις οὗτος παρακληθεὶς, κατένευσε, Μοναχὸν μὲν γενέσθαι, τῆς πόλεως δὲ μὴ ἐξελθεῖν. Ἄλλ' εἰς τὴν λεγομένην Χρυσὴν πύλην δοὺς αὐτῷ Μονῆν, τὴν λεγομένην Χρυσονίκην, ἐν ταύτῃ προσμένειν ἐκέλευσε. Πεντήκοντα δὲ χρόνων ἦν, καθ' ὃν καιρὸν ἀποκαρεῖς, τὸ μοναχικὸν ἐνεδύσατο σχῆμα. Ἐν ταύτῃ τῇ Μονῇ διῆγεν ἄχρι τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου.

Ὡς δὲ ἑώρα τὰ κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων γινόμενα, ἐξελθὼν τῆς πόλεως, εἰς προάστειον ἀπῆλθεν, ὃ αὐτὸς ἐν τῇ Μονῇ ἐδωρήσατο καὶ συγκατέμιξεν ἑαυτὸν τοῖς ἐσχάτοις ἀδελφοῖς, συνεσθίων καὶ συγκοπιῶν αὐτοῖς. Ἐπεὶ δὲ τινες διαβολεῖς, τῷ θεομάχῳ χαριζόμενοι, προσήγγειλαν εἰκόνα κεκτῆσθαι τοῦτον τοῦ Σωτῆρος, ἦν ἐκ πίστεως ἀπὸ Ῥώμης ἔλαβεν, ἀπεστάλη τῶν τῆς τάξεως αὐτοῦ τις, λόγοις οὐκ ἀνειμένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλαῖς ἐκφοβῶν καὶ ἀπαιτῶν δοθῆναι αὐτῷ τὴν σεβασμίαν εἰκόνα. Ὡς δ' οὐκ εἶχε τοῦτον καταπειθῆ ὀψέποτε ἀποκρινάμενον· Ὡς οὐκ ἐμὴ αὕτη ἢ σεβασμία εἰκὼν, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῖς ἱεροῖς τῆς Ἐκκλησίας ἀφωρισμένη κειμηλίῳ· ἀρπάσας ἐκεῖνος ἕτερον ἀδελφόν, ἐπὶ τὸ δειχθῆναι αὐτῷ τὸ ζητούμενον, εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· καὶ λαβὼν τὴν σεβασμίαν εἰκόνα, ὡς μῦσός τι ἐρρίψεν ἀτίμως ἐν τῷ βεριδαρίῳ (= ὑποδήματι) αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἅγιος τοῦτο ἰδὼν, ἐκ βάθους ἐστέναξεν, ἀρχὴν πειρασμῶν τοῦτο λογισάμενος. Ἐπεὶ δὲ ἀποχωρεῖν ἔμελλεν ὁ ἀποσταλεὶς, ἐξησφαλίσατο, μηδόλως τὸν Ἅγιον ἐξέρχασθαι τῶν ἐκεῖσε.

Θεοφίλου δὲ μετὰ ταῦτα τὴν βασιλείαν κατασχόντος, ἐτέρου θεομάχου καὶ τούτου τὰ κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων οὐκ ἀμελῶς μετερχομένου, ἀπεστάλη καὶ πρὸς τὸν ὄσιον Θεοδόσιός τις, οὕτως εἰρηκῶς ἐνώπιον τῶν παρευρεθέντων. Ὁ βασιλεὺς κελεύει σοι δι' ἐμοῦ, ἢ τῷ Πατριάρχῃ Ἀντωνίῳ κοινωνῆσαι καὶ ταῖς εἰκόσι μὴ προσκυνεῖν, ἢ τῇ

αὐτῇ ὥρᾳ ἐξορισθῆναι τῶν ὧδε. Καὶ ὁ Ἅγιος· «Τὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου εἰκόνα οὐ παύσομαι ἀεὶ προσκυνῶν, κἄν ὑμεῖς ἀπαρέσκεψητε. Τὸν δὲ Ἀντώνιον, εἴπερ ἐν τῷ καθεστηκότι εἰμί, οὐκ ὀνομάσω Πατριάρχην, ἀλλὰ μοιχόν. Λοιπὸν ἐξόριζε, σφάττε, ποίει ὁ βούλει». Καὶ εὐθέως ἐξώρισαν αὐτὸν ἐκεῖθεν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τρεῖς ἀδελφοὺς, εἰς ἕτερον εἰσηῆλθε προάστειον ἀγγλοῦ που κείμενον· καὶ διαβιβάσας ἐκεῖσε τὴν ἁγίαν Τεσσαρακοστὴν ἄχρι τῆς Πεντηκοστῆς, καταλαμβάνει τὸ Παντεῖχιον.

Ἐπεὶ δὲ δόγμα ἐξετέθη, μὴ ὑποδέχεσθαι τοὺς φεύγοντας χριστιανούς, στενοχωρηθεὶς ὁ Ἅγιος, πρὸς Ἐρίβολον ὑπέστρεψεν. Ὡς δὲ καὶ ἐκεῖσε διὰ τὴν τῶν Ἀγαρηνῶν ἔφοδον ἐδυσχέραινον, ἦλθε πρὸς αὐτὸν τις Νικόλαος, προσγενῆς ὢν αὐτῷ, οὐ μικρὰν εὐρήσειν ἀνάπαισιν, εἴπερ ἀφικέσθαι βουλευθῆναι πρὸς τὸ παρ' αὐτῷ ὄν προάστειον, Ζουλουσᾶν οὕτω καλούμενον, καὶ ἐκεῖσε παρεγένετο. Ἀλλὰ μετὰ χρόνον τινα μήνυμα γέγονεν αὐτῷ, ἢ κοινωνῆσαι ἢ μετανάστην γενέσθαι.

Μεταβὰς οὖν ἐκεῖθεν, ἀφίκετο πρὸς Κατισίαν· καὶ τοπίον μικρὸν εὐρών, ἐξωνήσατο τοῦτο καὶ εἰς ὄνομα τῶν Ἀσωμάτων δειμάμενος ναόν, χρόνους ἱκανοὺς μετὰ τῶν συνόντων αὐτῷ ἀδελφῶν καλῶς καὶ θεαρέστως διαβιβάσας ἐν αὐτῷ, τελευταῖον εἰς τὸ παρὰ τὴν θάλασσαν ἀφίκετο Μοναστήριον· ἐν ᾧ καὶ τοὺς Μοναχοὺς κατηχήσας καὶ ἐπευξάμενος, τὴν ἑαυτοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημίαν προγνοὺς ἐξεδήμησε, πολλὰ καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον θαύματα πεποικῶς, περὶ τὰ ἐβδομήκοντα πέντε ἔτη γεγονώς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Βενιαμὶν τοῦ Διακόνου.

Στίχ. Βενιαμὶν πρόβατον ὢν, ἀλλ' οὐ λύκος,

Ἄρπαξι λύκοις θύεται, ἀλλ' οὐ θύει.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰσδιγέρδου τοῦ υἱοῦ Γορωράνη, βασιλέως Περσῶν, ὁ Βενιαμὶν, Διάκονος ὢν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὺς Πέρσας καὶ Ἑλληνας μεταβαλὼν πρὸς θεογνωσίαν, ὡς κακοποιὸς διεβλήθη· διὸ καὶ τυφθεὶς, ἐμβάλλεται τῇ εἰρκτῇ. Δύο δὲ ἐνιαυτῶν παραδραμόντων αὐτῷ ἐν τῇ φυλακῇ, πρέσβυς Ῥωμαίων ἀφικόμενος πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν, μαθὼν περὶ τούτου, τὸν βασιλέα ἠτήσατο ἀφεθῆναι τὸν Βενιαμὶν. Ὁ δὲ βασιλεὺς, εἰ βούλοιο ἀποσχέσθαι, ἔφησε, τοῦ διδάσκειν τοὺς Μάγους τὸν Χριστιανισμόν. Καὶ ὁ πρέσβυς· Φυλάττειν ἐξάπαντος τὰ προστεταγμένα, ᾧ βασιλεῦ, ἀναγκαῖον, ἀπεκρίνατο.

Ὁ δὲ Βενιαμὶν, ὡς τῶν τοῦ πρέσβεως ἠκροάσατο παραινέσεων· Ἀδύνατον, ἔφησε, μὴ μεταδοῦναί με τοῦ φωτός, οὗ μετέλαβον. Ὅσης γὰρ τοῦτο ἄξιον τιμωρίας, ἢ τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων διδασκαλία περὶ τοῦ κατακρύψαντος τὸ τάλαντον, σαφῶς ἡμῖν παριστᾷ. Ἀλλὰ τούτων μὲν οὐδὲν τηνικαῦτα γνοὺς ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευσεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν ἀφεθῆναι· ἐκεῖνος δὲ πάλιν τὰ συνήθη δρῶν διετέλει. Οἷς χαλεπήνας ὁ βασιλεὺς, εἴκοσι καλάμους ὀξύνας, τοῖς τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐνέπηξεν ὄνυξιν. Ἐπεὶ δὲ ἑώρα ὡς παίγιον τὴν τιμωρίαν ἠγούμενον, ἕτερον κάλαμον ὀξύνας, ἐνέβαλε τῷ παιδογόνῳ τούτου μορίῳ, καὶ τοῦτο συνεχῶς εἰσάγων τε καὶ ἐξάγων, ἀφορήτους ἀλγηδόνας τῷ Ἁγίῳ εἰργάζετο. Μετὰ δὲ τὴν τιμωρίαν ταύτην ὁ θηριώδης καὶ ἀπάνθρωπος ἐκεῖνος, ῥάβδον παχεῖαν ὄζους ἔχουσαν πανταχόθεν, εἰσωσθῆναι διὰ τῆς ἔδρας τούτου ἐκέλευσε· καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο ὁ γενναῖος ἀγωνιστής.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀντιγόνου, διὰ πυρὸς τελειωθέντος.

Στίχ. Τεθνήξομαί σοι τῆς ἐκεῖθεν, Χριστέ μου,

Τὴν ὧδε καῦσιν Ἀντίγονος προκρίνων.

Ἡ ἁγία Νεομάρτυς Χρυσῆ, ἡ ἀθλήσασα ἔν τινι χωρίῳ τῆς ἐπαρχίας Μογλενῶν (Ἐδέσσης), τῷ καλουμένῳ Σλάτενα, ἐν ἔτει 1795, μεληδὸν κατακοπεῖσα, τελειοῦται.

Στίχ. Ἐν ταῖς βασάνοις χρυσὸς οἶον καμίνῳ,

Χρυσῆ ἐδείχθη ἡγλαῖσμένη ὅλη.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ´. Δροσοβόλον μὲν.

Ποδῶν Μάρτυρες καθήλωσιν ὑπέστητε, κρηπίσι πανσεβάσμιοι, πορευόμενοι ἐν ὁδῷ καὶ ἄδοντες Θεῷ, καὶ κέντρα συντρίψαντες ὡς χοῦν, τῆς ἀσεβείας, εὐσεβῆ πίστιν ἰδρύσατε.

Ὑπὲρ ἥλιον ἀθλοῦντες ἀνελάμψατε, Μάρτυρες ἀξιάγαστοι· καὶ τῆς πλάνης δὲ τῶν εἰδώλων ἅπασαν ἀγλύν, σαφῶς ἐδιώξατε πιστοῖς, θεογνωσίας φωτισμόν, ἀεὶ δωρούμενοι.

Λαβροτάτην φλόγα μέλλουσαν ἀνάπτεσθαι, τοῦ ταύτη ἐμβληθῆναι ὑμᾶς, ἡ πανόλβιος καθορῶσα ἔκραζε Χριστῷ· Χοροῦ μὴ στερήσης με τῶν σῶν, Ἀγαθονίκη Ἀθλητῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀκένωτον πηγὴν σε πάντων Δέσποινα, κατέχομεν οἱ δοῦλοί σου καὶ βοήθειαν, καὶ στερρόν ὀχύρωμα ἀγνή, καὶ τεῖχος καὶ σκέπην ἀγαθὴν· μὴ στερηθεῖμεν ἀεὶ, σῆς ἀντιλήψεως.

Ῥοδὴ η´. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Πυρὶ παραδοθέντας Κάρπον καὶ Πάπυλον, καθορῶσα ἡ Μάρτυς, Ἀγαθονίκη θερμῶς, πόθῳ πρὸς αὐτούς, συνεισηῆλθε χορεύουσα, οἱ καὶ τὴν Τριάδα, τυποῦντες ἐφρουροῦντο.

Ῥῆσιν τὴν τοῦ Δεσπότη ἀναλαμβάνοντες σοφοί, ὑπὲρ τῶν ἀναιρούντων καθικετεύετε· ὅθεν καὶ ὑμεῖς, ἐκτμηθέντες τὰς κάρας ὁμοῦ, ἐν χερσὶ Κυρίου, παρέθεσθε τὸ πνεῦμα.

Οἱ κρουνοὶ τῶν αἱμάτων ὑμῶν πανεύφημοι, ῥαντισμὸς τε καὶ ἄκος ἡμῶν γεγόνασι· καὶ εἰδωλικὴν πλάνην κατεξωλόθρευσαν, Θεοῦ τῶν ἀπάντων, γνησίως κηρυχθέντος.

Θεοτοκίον.

Συμπαθῆς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπάθητον, ἡ τεκοῦσα Σωτῆρα ἴδε τὴν κάκωσιν, καὶ τὸν στεναγμόν, τοῦ λαοῦ σου καὶ τάχυνον, τοῦ παρακαλέσαι, ἡμᾶς οἰκτειρηθῆναι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιος δρόσον ἐπήγασας, καὶ δι-
» καίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς
» Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σε ὑπερυψοῦμεν, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Φωτὶ τῷ θείῳ νῦν πλησιάζοντες, πρεσβευτικάις αὐγαῖς τὴν Ἐκκλησίαν φωτίζετε· τὴν ἐσκοτισμένην ἐξ ἀγνοίας δεινήν, δόξαν Εἰκονομάχων ἀποδιώξαντες, καὶ τῇ ὀρθοδόξῳ, πρὸς Θεὸν πίστει στηρίζαντες.

Ἐχθρῶν δαιμόνων στίφη διώκετε, καὶ πειρασμῶν ἡμᾶς ἀπολυτροῦσθε μακάριοι, μαλακίας πάσης τε καὶ νοσήματος, τοὺς ἡμῶν τῷ τεμένει πίστει προστρέχοντας, νεύσει ἀπαλλάττετε Θεοῦ, Κάρπε καὶ Πάπυλε.

Ροὴν δακρύων μου μὴ ἀπόσησθε, ᾧ ξυνωρὶς ἀγίων Ἀθλοφόρων ὡς ἔχοντες, παρῆρσίαν νῦν πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν· σκότους με ἀφαρπάσαι, τοῦτον αἰτήσασθε, καὶ τοῦ ἀκηράτου φωτισμοῦ καταξιώσατε.

Θεοτοκίον.

Ὡδὴν προσάγω σοὶ πόθῳ Δέσποινα, ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων μου ὁ τάλας καὶ δέομαι, τοῦ βορβόρου ῥῦσαι με τῶν ἔργων μου· πάντας δὲ τοὺς ἐν πίστει, ἀνευφημοῦντάς σε, τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Υἱοῦ δόξης ἀξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ
» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγκε,
» ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύ-
» νοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιάς σε μακαρίζο-
» μεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Συνόντες παμμακάριστοι, Θεῷ τῷ Παντοκράτορι, καὶ ἀστραπαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, λαμπόμενοι ἀθλοφόροι, Κάρπε Χριστοῦ Ἱεράρχα, καὶ Πάπυλε ἀοίδιμε, στεφανηφόροι Μάρτυρες, τῶν τὴν ὑμῶν ἐκτελούντων, μένησθε πάμφωτον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην Θεομήτορα, ἀπαύστως μακαρίσωμεν, οἱ σεσωσμένοι τῷ ταύτης, ὑπερφυεῖ θείῳ τόκῳ, ἀξιοχρέως μέλλοντες, τὴν Θεοτόκον Δέσποιναν· λύτρον ἡμῖν γὰρ τέτοκε, πλημμελημάτων ἀρχαίων, Χριστὸν Τριάδος τὸν ἕνα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία, ἡ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Ἰα΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρίου,

Γερβασίου, Προτάσιου καὶ Κελσίου· καὶ τοῦ

οἴσιου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ Ποιητοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς προσόμοια Στιχηρά.

Τῶν Μαρτύρων γ΄.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οἱ τῆς πίστεως πρόμαχοι, τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐκομίσαντο, ὁ γενναϊόφρων Ναζάριος, ὁ μέγας Προτάσιος, σὺν Κελσίῳ τῷ σοφῷ, ὁ θεόφρων Γερβάσιος· οὓς ὑμνήσωμεν, ὡς γενναίους ὀπίτας, ὡς τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμοις, ὡς ἐθελόθυτα θύματα.

Εὐφημείσθω Ναζάριος, καὶ τιμάσθω Προτάσιος, καὶ ὁ θεῖος Κέλσιος, καὶ Γερβάσιος· οἱ εὐκλεῶς ἐναθλήσαντες, καὶ πλάνην μειώσαντες, καὶ Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς, ἱερῶς ἀριθμούμενοι, καὶ θεοῦμενοι, κατὰ μέθεξιν θείαν· καὶ τῆς νίκης, τοὺς στεφάνους ἐκ παλάμης, ζωαρχικῆς κομισάμενοι.

Ὁ θεόφρων Ναζάριος, τῷ ἐνθέῳ κηρύγματι, πόλεις διερχόμενος κατεφώτιζεν· ὄν μιμησάμενος Κέλσιος, τὸ κλέος ἐκτήσατο, τῶν ἐνθέων ἀρετῶν, συμπατήσας τὸν δόλιον. Τούτους ἅπαντες, ἐν αἰνέσει τιμῶμεν, ὡς ἀστέρας, ὡς φωστῆρας τῶν ἐν σκότει, καὶ ἰατροὺς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Ὁοῖου γ΄. Ὁμοῖα.

Ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, ἐλλαμφθεις τὴν διάνοιαν, φωτοφόρος, γέγονας ἀξιάγαστε, καταφαιδρύνων τὰ σύμπαντα, τῷ κάλλει τῶν λόγων σου, καὶ διδάσκων ἀνυμνεῖν, τοῦ Σωτῆρος τὰ θαύματα, ἃ εἰργάσατο, θεϊκῆ δυναστεία, καὶ τὰ πάθη, ἃ ὑπέστη ἐκουσίως, ὑπὲρ ἡμῶν ὡς φιλόανθρωπος.

Ἐκκλησία λαμπρύνθητι, καὶ τὰ τέκνα σου κάλεσον, ὑψηλῶ κηρύγματι συνευφραίνεσθαι· ἡ γὰρ κιθάρα τοῦ Πνεύματος, ἡ λύρα ἡ ἔνθεος, συγκαλεῖται μυστικῶς, εἰς ἐστίασιν ἅπαντας, τὰ μελίρρυτα, καὶ θεόφθεγκτα ταύτης τῶν ἁσμάτων, μελωδήματα προθεῖσα, Κοσμᾶς ὁ θεῖος καὶ ἔνδοξος.

Σάλπιγξ γέγονας Ὅσιε, κελαδῶν τὰ σωτήρια, τοῦ Χριστοῦ παθήματα καὶ τὰ θαύματα, καὶ τῆς Πανάγνου τὴν κοίμησιν, καὶ πάντας εὐφραίνουσα, ἡδυφθόγοις σου Κοσμᾶ, καὶ εὐήχοις τοῖς ῥήμασι· διὸ πάντες σε, κατὰ χρέος τιμῶμεν ἀνυμνοῦντες, τὴν πανεύφημον καὶ θεῖαν, καὶ ἱεράν σου μετάστασιν.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'. Βυζαντίου.

Τὰ θύματα τὰ λογικά, Ναζάριον, Προτάσιον, Γερβάσιον, καὶ Κέλσιον εὐφημήσωμεν· ὅτι πᾶσαν τυράννων μανίαν, σὺν τοῖς εἰδώλοις κατήγησαν. Διὸ ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Δέδοικα τὴν τῆς ἀποφάσεως ὥραν, ἐν ἀμελείᾳ τὸν βίον μου, ὅλον δαπανήσας ὡς ἄλλος, τῶν ἀνθρώπων οὐδεὶς πώποτε· ἀλλὰ προφθάσασα νῦν, πρὸ τέλους Μητροπάρθενε, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, τὴν ψυχὴν μου ἐλευθέρωσον.

ᾠὴ Σταυροθεοτοκίον

Ἄναρχε Λόγε τοῦ Πατρὸς καὶ Υἱέ μου, καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονε, πῶς τὰς σὰς ἀχράντους παλάμας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἢ τοσαύτη σου δέ, πτωχεῖα ὑπεράγαθε; παρισταμένη τῇ σῇ σταυρώσει, ἀνεβόα ἢ Πανάμωμος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

ᾠχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεῖαις, καὶ ἀγρυπνίαις πολλαῖς, τὰ τῆς σαρκὸς τελείως, ἀπενέκρωσας πάθη· ψυχὴν δὲ ἀπαθεία, μάκαρ Κοσμᾶ, ἐναρέτοις ἐν πράξεσιν, εὐσεβοφρόνως ἐζώωσας καὶ ζωὴν, πρὸς ἀγήρω μεταβέβηκας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Τοῖς θεοφθόγοις σου λόγοις, τὰς τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ, ἐναρμονίως μάκαρ, ἑορτὰς συνεγράψω, εὐρύθμοις μελωδίαις, καὶ τῆς σεπτῆς, καὶ πανάγνου Θεόπαιδος, ὡς ἔτησίως γεραίρονται παρ' ἡμῶν, καὶ κοσμῶνται σοῦ τοῖς ἁσμασιν.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσῃ κρίσιν.

Ὡς παριστάμενος μάκαρ, τῷ οὐρανίῳ φωτί, τοὺς ἐπὶ γῆς ὑμνοῦντας, τὴν σεπτὴν καὶ φωσφόρον, καὶ θεῖαν ἑορτὴν σου, φαίδρυνον σαῖς, φωτοβόλοις πρεσβείαις Κοσμᾶ, καὶ τὴν τῶν θλίψεων νύκτα, καὶ τῶν παθῶν, τὴν ὀμίχλην διασκέδασον.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Δαυϊτικοῖς ᾠσμασι, τὸν πνευματικὸν ᾠσματογράφον, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου ὅσπερ Πάτερ, καὶ ἀνεδείχθη ἡ γλῶσσά σου, κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου, καλλιγραφοῦσα ἡμῖν μέλη τὰ σωτήρια, δι' ὧν τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκονομίαν, καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον, ᾠσματικῶς δοξολογεῖν διδασκόμεθα, αἰτούμενοι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἦθη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σου Υἱοῦ, Ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρωθι ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠρυόμενον, καταπιεῖν με κάκιστον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρόν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεπεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίει κράζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκια. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Τετράριθμον σύνταγμα, τῶν Ἀθλητῶν τοῦ Χριστοῦ, Ναζάριον μέλψωμεν, σὺν Γερβασίῳ ὁμοῦ, Προτάσιον Κέλσιον· οὗτοι γὰρ τὴν Τριάδα, ἀνεκήρυξαν πᾶσι, λύσαντες δι' ἀγώνων, τὴν πολύθεον πλάνην. Αὐτῶν Χριστὲ ἰκεσίαις, πάντας ἐλέησον.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁμοιον. Γερασίμου.

Οὐράνιον ἄμιλλαν, διατυπῶν ἐν σαρκί, ἐπίγειον αἴνεσιν, τῷ ἐν ὑψίστοις Θεῷ, πανσόφως συνήρμωσας· σὺ γὰρ ὥσπερ κιθάρα, τῆς εὐσήμου σοφίας, ἤνεσας ὑψηγῶρως, τοῦ Σωτῆρος τὴν δόξαν. Διό σε Κοσμᾶ θεηγόρε, ὕμνοις γεραίρομεν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν' Ψαλμός, οἱ Κανόνες, εἷς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ ἐφεξῆς δύο τῶν Ἁγίων. Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Πιστῶς ἀνυμνῶ Μάρτυρας στεφηφόρους. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Πιστῶς ἐναθλήσαντες, καὶ τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, τῆς νίκης τὸν στέφανον, συνανεδήσασθε, θεῖοι Μάρτυρες· τὴν θεῖαν ὑμῶν μνήμην, ὅθεν ἐορτάζομεν, ἐπαγαλλόμενοι.

Ἰστίῳ περούμενοι, Πνεύματος Θεοῦ τὸ πέλαγος, ἀβρόχως διήλθετε, Μάρτυρες ἔνδοξοι, τῶν κολάσεων· καὶ νῦν πρὸς θεῖον ὄρμον, τῆς ἄνω λαμπρότητος, κατεσκηνώσατε.

Σταυρὸν ὡσπερ θώρακα, ἐνδεδυμένοι Μακάριοι, ἐχθρὸν τὸν ἀσώματον, κατεπαλαίσατε, μετὰ σώματος, βασάνους πολυπλόκουσ, καὶ θάνατον ἄδικον, καθυπομείναντες.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην χωρήσασαν, τὸν προαιώνιον Κύριον, ἐν μήτρᾳ πανάμωμον, Κόρην ὑμνήσωμεν, ὅτι γέγονεν, οὐρανῶν πλατυτέρα, Θεὸν σωματώσασα, δι' ἀγαθότητα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Ὡς θεῖος, ὡς φωτοφόρος Ὅσιε, πᾶσιν ἐξέλαμψας, φωταγωγίαις μάκαρ τῶν λαμπρῶν, καὶ πανσόφων ῥημάτων σου· ὑφ' ὧν καταφωτίζεσθαι, πάντας εὐχαῖς σου Κοσμῷ αἴτησαι.

Τριάδος, τῆς ὑπερθέου γέγονας, σάλπιγξ θεόφθογγος, ἀναφωνοῦσα πᾶσι τὰ σεπτὰ, καὶ σωτήρια δόγματα, καὶ τὰς ψυχὰς εὐφραίνουσα, τῶν ὀρθοδόξων παναοίδιμε.

Οὐδόλως, τοῖς σοῖς βλεφάροις δέδωκας, ὕπνον μακάριε, ἕως οὗ ὄντως ἐφθασας σαφῶς, ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον· παρ' οὗ τὴν χάριν εἴληφας, τῆς ἀληθοῦς Πάτερ νοήσεως.

Θεοτοκίον.

Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον ἔμεινας· αὐτὸν γὰρ τέτοκας, τὸν Ποιητὴν τῶν ὅλων καὶ Θεόν, ἀσυνήθως καὶ ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα σώματι, Θεογεννήτορ Μητροπάρθενε.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ὡς βότρυες θεῖοι γεγονότες, ἀμπέλου, τῆς θείας ἀληθῶς, ἀθλήσεως προχέουσιν, οἶνον ἡμῖν οἱ Μάρτυρες, πνευματικῶς εὐφραίνοντα, τὰς διανοίας ἐν χάριτι.

Στερρῶς ἀντετάξω τῷ διώκτη, Ναζάριε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, προστάττοντι κιβδήλοισ σε, θύειν θεοῖς πανόλβιε, τῷ ὡς ἀρνίον θύεσθαι, ἐτοιμῶς ἔχοντι ἔνδοξε.

Αἰνέσεως πάντες συμφωνία, ὑμνήσωμεν σήμερον πιστῶς, Ναζάριον Προτάσιον, Γερβάσιον καὶ Κέλσιον, τῆς ἀληθείας μάρτυρας, γεγενημένους ἐν Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Νόμου προετύπου ἢ σκηνή σε, γενήσεσθαι μέλλουσαν Ἀγνή, Θεοῦ ἅγιον σκηνώμα, ἐν ᾧ ὁ ἰλασμός ἡμῶν, ἁγιασμόν δωρούμενος, πᾶσιν ἡμῖν ἐπελεύσεται.

Τοῦ Ὁσίου. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἐπ' ὧμων ἄρας σοφέ, τὸν τοῦ Κυρίου σου σταυρὸν ἔκραζες· Κόσμῳ κἀγὼ ἐσταύρωμαι, σάρκα καθηλώσας τῷ φόβῳ σου.

Ὡς χεῖμαρρος τῆς τρυφῆς, πᾶσι προχέεις τὰ σεπτὰνάματα, ἄρδων ἀεὶ Ὅσιε, φρένας καὶ ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε.

Ἡ χάρις ἢ τοῦ Θεοῦ, ἐπισκιάσασα ἐν σοὶ πάνσοφε, ἄλλον ἡμῖν ἔδειξε, θεῖον Χρυσορόαν τοῖς φθέγμασι.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβομεν· σὺ γὰρ Θεὸν τέτοκας, σάρκα γεγονότα Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἢ Ἐκκλησία σου Χριστὲ κρά-
» ζουσα· Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-
» ρέωμα.

Κάθισμα. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τεσσάρων ἱερῶν, ἀθλησάντων Μαρτύρων, τὴν θεῖαν καὶ σεπτὴν, ἐορτάζομεν μνήμην, τρυφῶντες τὰ θαύματα, καθ' ἐκάστην ὡςνάματα· ἅπερ βρύουσιν, ἐκ τῶν τιμίων λειψάνων, ἀποπαύοντες, τὰς τῶν πιστῶν ἀσθενείας, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἡ λύρα τῆς σεπτῆς, καὶ Ἀγίας Τριάδος, Κοσμᾶς ὁ ἱερός, μελωδῶν ἰδοὺ ἤκε, τὸ μέλος τὸ Τρισάγιον. Σὺν αὐτῷ οὖν βοήσωμεν· Ὁ Πατὴρ Υἱός, καὶ Θεῖον Πνεῦμα τὸν κόσμον, σοῦ εἰρήνευσον, καὶ τὸν Σατὰν ὑπὸ πόδας, ἡμῶν ταχὺ σύντριψον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτὶ σου ἀγαθῇ, τὴν ἐν σκότει ψυχὴν μου, καταύγασον Ἀγνή, καὶ τὴν πώρωσιν λῦσον, καὶ δίδαξον πράττειν με, τοῦ Υἱοῦ σου τὸ θέλημα· ὅπως ἄφεςιν, τὴν τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, εὐρῶ Πάναγνε, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, ρυσθῶ ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ὁρῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος, οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτίρμον πλαστούργημα;

Τῶν Μαρτύρων

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἵπὲρ ἔννοιαν ὁ πόθος, τῶν ἀγίων Μαρτύρων σου, ὑπερβαίνει πάντα, Λόγε λογισμὸν τὰ παλαίσματα, καὶ οἱ ἀνδρεῖοι ἀγῶνες καὶ τὰ ἔπαθλα, ἃ παρέσχες νομίμως, αὐτοῖς ἐναθλήσασιν.

Μίαν γνώμην διαφόροις, αἰκιζόμενοι σώμασιν, οἱ Χριστοῦ ὀπλῖται, ὑπερβολικῶς ἐπεδείξαντο, ἓνα Θεὸν ἐν σταδίῳ ὠμολόγησαν, καὶ πολύθεον, πλάνην σαφῶς ἐξηφάνισαν.

Ναζαρίου Γερβασίου, Προτασίου Κελσίου τε, τῶν σεπτῶν Μαρτύρων, Ἄγγελοι τὴν πάλην ἐθαύμασαν· πῶς ἐν σαρκὶ τῷ ἀσάρκῳ συμπλεκόμενοι, κατηδάφισαν, τοῦτον εἰς γῆν ἀνδρικώτατα.

Ὡς γενναῖοι στρατιῶται, ὡς ἀήττητοι Μάρτυρες, οἱ Χριστοῦ ὀπλῖται, ὡς τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχοι, τὰς οὐρανίους σκηνώσεις ἐκκληρώσασθε, καὶ χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, ἀεὶ ἐπαγάλλεσθε.

Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας τοὺς πατρώους, ὁ ὑπέρθεος ἄχραντε, Θεοτόκε κόλπους, κόλποις σου ἀχράντοις καθέζεται, θεῖαν καθέδραν τοῖς πᾶσιν ἀγαθότητι, ἐτοιμάζων καὶ δόξαν, ἀεὶ διαμένουσαν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ὁξυγράφου ὡς κάλαμος σοῦ ἡ γλῶσσα, παναληθῶς γεγένηται, ἄριστα παμμάκαρ, γράψασα ὡς ἐν πίνακι, Χριστοῦ τὰ σεβάσματα, καὶ σωτηριώδη παθήματα.

Ἀνυψούμενος ὡς φοῖνιξ ταῖς θεωρίαις, τῶν ἀρετῶν ὑψίκομον, δένδρον καθωράθης, γλυκασμὸν σωτήριον, παρέχων τοῖς μέλπουσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἵψηγορία τῶν λόγων σου θεοφάντορ, τὰς τῆς Πανάγνου ὕμνησας, καὶ πάντων Ἁγίων, ἐορτὰς λαμπρότατα, κραυγάζων γηθόμενος· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὁ κατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δούλου μορφήν ἐπτώχευσε, χρηστότητος πλούτῳ, Μήτηρ ἀειπάρθενε, ἐκ σοῦ καθ' ὑπόστασιν, ὅλον προσλαβὼν τὸ ἡμέτερον.

Τῶν Μαρτύρων

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Αϊκίαις τὸ σῶμά σου, Ναζάριε ὠμίλησε, στρέβλαις καὶ βασάνοις πολυπλόκοις· μύρον εὐῶδες ὅθεν πηγάζει ἡμῖν, κατευοδιάζον τὰς ψυχάς, πίστει ἀδιστάκτῳ σε, τῶν τιμώντων πανεύφημε.

Ῥανίσιν αἱμάτων σου, κατέσβεσας τοὺς ἄνθρακας, τῆς πολυθείας ἀθλοφόρε· θείων θαυμάτων πυρὶ δὲ πάνσοφε, ὕλην παθημάτων χαλεπῶν, φλέγεις θεία χάριτι, τοῦ Σωτῆρος Ναζάριε.

Τὰ ἄνθη τὰ πνέοντα, ὁσμὴν ἐνθέου γνώσεως, τῆς θεογνωσίας τοὺς λειμῶνας, τοῦ Παραδείσου δένδρα τὰ ἔγκαρπα, τοὺς περικαλλεῖς καὶ φωταυγεῖς, Μάρτυρας ὑμνήσωμεν, καὶ πιστῶς μακαρίσωμεν.

Ῥυνείσθω Ναζάριος, μεγαλυνέσθω Κέλσιος, ἅμα Προτασίῳ ὁ γενναῖος, ἀνευφημείσθω πίστει Γερβάσιος, οἱ τῆς Ἐκκλησίας ἀκλινεῖς, στῦλοι καὶ θεμέλιοι, ἀρράγαεῖς χρηματίσαντες.

Θεοτοκίον.

Ῥομφαία τὸ πρότερον, ἢ τὴν Ἐδὲμ φυλάττουσα, νῶτα τοῖς πιστοῖς Ἀγνὴ παρέχει, σημειούμενοις τιμίῳ αἵματι, πάλαι κενωθέντι ἐκ πλευρᾶς, λόγχης ἐκκεντήματι, τοῦ ἐκ σοῦ ἀνατεῖλαντος.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ ὥσπερ παμφαῆς, ἐωσφόρος ἀνέτειλας· σὺ ῥήμασι καταυγάζεις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, βολίσι τῶν ῥημάτων σου.

Σὺ ὥσπερ ἀριστεύς, τῆ σφενδόνη χρησάμενος, τῶν λόγων σου θεομάκαρ, τὰ τῶν αἰρετιζόντων, κατέβαλες φρυάγματα.

Τίς ὄντως ἐξειπεῖν, τοὺς σοὺς πόνους δυνήσεται, ἀγῶνάς τε καὶ ἰδρῶτας, ἐκουσίως οὐς ἔτλης, σαρκὸς ἔξω γενόμενος;

Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐκ ἀγγελικός, οὐκ ἀνθρώπινος δύναται, τὸ ἄφραστον ἐρμηνεῦσαι, καὶ παράδοξον θαῦμα, τοῦ τόκου σου Πανάχραντε.

Τῶν Μαρτύρων

Ῥδὴ στ΄. Τὴν θείαν ταύτην.

Αἱ σαὶ πορεῖαι ἐν ὕδασιν, ἐγένοντο παμμάκαρ Ναζάριε, καὶ οὐκ ἐγνώσθη σου, τούτοις τὰ ἴχνη ἐν Πνεύματι, οὗ τῆ δυνάμει πάντας ἐχθροὺς κατήσχυνας.

Σωμάτων πάθη ἀνίατα, τῆ θεία ἐθεράπευσας χάριτι, Μάρτυς Ναζάριε· μύρον εὐῶδες πηγάζεις δέ, τοῖς τῷ σεπτῷ λειψάνῳ σου προσπελάζουσι.

Σοφῶς ὁ θεῖος Προτάσιος, ὁ μέγας τε σὺν τούτῳ Γερβάσιος, πλοῦτον ἐπίκηρον, καὶ δυναστείαν πατήσαντες, τῆς αἰωνίου δόξης κατηξιώθησαν.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους Κόρη ἐκαίνισας, τῆς φύσεως Παρθένε κυήσασα, Θεὸν ἀθάνατον, σάρκα θνητὴν ἐνδυσάμενον, ἵνα θνητοὺς θεώσῃ δι' ἀγαθότητα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Σὺ τὸν Ἄβελ, παρεζήλωσας φέρων τὰς ἀπαρχάς, τῶν σῶν λόγων, ὡς θρεμμάτων θυσίας Κοσμᾶ προφανῶς, προτιθεὶς εἰς βρῶσιν, τῶν ἁσμάτων τὰ μέλη τὰ κάλλιστα.

Μαρτυρία, συνειδήσεως ἔτλης τὸν βίον σου θυσιάζων, Ἰσαὰκ ὡς περ ἄλλον τὸ πρόθυμον, Ἀβραὰμ ἐνθέως, ἀληθῶς μιμησάμενος πάνσοφε.

Ἀναβάσεις, ψυχοσώστους ὑπέθου ὡς κλίμακα, Πατριάρχης, ἦν ἐώρα τὸ πάλαι Κοσμᾶ τηλαυγῶς, ἀνελκύων πάντας, ἠδυφθόγοις βαθμίσι σου εὐθετα.

Θεοτοκίον.

Μὴ ἐλλίπης, ἰλεοῦσθαι Παρθένε τῶν δούλων σου, τὸν Υἱόν σου, τὰς οὐλάς ἐξαλείφειν πταισμάτων ἡμῶν, τῶν ὀρθὰ φρονούντων, Θεοτόκον σε Κόρη πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ
» Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ
» φθορᾶς με ρῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Κοντάκιον. Ἦχος α΄. Χορὸς ἀγγελικός.

Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ, τὴν τετράριθμον δόξαν, ὑμνήσωμεν πιστοί, εὐφημίαις ἁσμάτων, Ναζάριον Προτάσιον, καὶ Γερβάσιον Κέλσιον· οὗτοι ἠθλησαν, μέχρι τομῆς καὶ θανάτου· οὗτοι στέφανον, τῆς ἀφθαρσίας λαβόντες, αἰτοῦσι σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἀθλοφόρων τὴν ἄθλησιν, τὰ παλαίσματα, καὶ τὸν ἔνδοξον θάνατον, δεῦτε φιλέορτοι ἅπαντες, ὕμνοις ἐγκωμίων καὶ ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν, τὴν τετράριθμον φάλαγγα, τὸν σοφὸν Προτάσιον, σὺν τούτῳ Γερβάσιον, καὶ τὸν θεῖον Ναζάριον, ἅμα Κελσίῳ τῷ θεηγόρῳ, καὶ νέῳ πεφηνότι· ὅτι πᾶσαν τῶν Ἑλλήνων ἀπετέφρωσαν μανίαν, καθομολογοῦντες τὸν Χριστόν, Θεὸν μέγαν, πρὸ τῶν αἰώνων βασιλεύοντα σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι· νῦν δὲ μετὰ θάνατον· αἰτοῦσι σωθῆναι ἡμᾶς.

Συναξάριον

Τῇ ΙΔ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου καὶ Κελσίου.

Στίχ. Τὸν Ναζάριον καὶ συνάθλους τρεῖς ἅμα,

Θεῶ προσηῖξε Ναζαρηνῶ τὸ ξίφος.

Σὺν τρισὶ Ναζάριος τμήθη δεκάτη γε τετάρτη.

Οὗτοι ἤθλησαν ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὴν τελείωσιν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἐπὶ Νέρωνος τοῦ βασιλέως, παρὰ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου ὁδηγηθέντες πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Ἐν δὲ τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὁ ἅγιος Ναζάριος, διὰ τῶν πόλεων τῆς Ἰταλίας διερχόμενος καὶ κηρύσσων, πολλοὺς πρὸς τὴν πίστιν ἐχειραγώγησε. Διὰ δὲ χρόνων δέκα, κατήντησεν εἰς τὴν πόλιν Πλακεντίαν, ἔνθα κατέλαβε τοὺς ἁγίους Προτάσιον καὶ Γερβάσιον, βεβλημένους ἐν φυλακῇ ὑπὸ Ἀνουλίου ἄρχοντος· κάκει κηρύττων, ἐξωθεῖται τῆς πόλεως· καὶ ἐλθὼν εἰς πόλιν λεγομένην Κίμελιν, προσλαμβάνεται τὸν ἅγιον Κέλσιον, τριετῆ ὄντα παῖδα, καὶ αὐτίκα παρὰ Δεινοβίου φρουρεῖται. Εἶτα ἐκεῖθεν ἀπολυθεὶς, ἔρχεται μετὰ Κελσίου εἰς τὰς πόλεις Τιβερίου, εὐαγγελιζόμενος· καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Νέρωνος, δεσμεῖται καὶ θηρίοις ἐκδίδοται. Περισωθεὶς δέ, πάλιν καταλαμβάνει τὴν Μεδιόλανον καὶ εὕρισκει ἐν τῇ εἰρκτῇ περιόντας τοὺς ἁγίους Γερβάσιον καὶ Προτάσιον· καὶ αὐθις παραπέμπεται ἐν Ῥώμῃ παρὰ Ἀνουλίου. Ἐνθα σωτηρίας γίνεται αἴτιος τῷ πρὸς πατρός αὐτοῦ πατρί· καὶ εἰς Μεδιόλανον ὑποστρέψας, τέμνεται τὴν κεφαλὴν, ἅμα Γερβασίῳ, Προτασίῳ καὶ Κελσίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ Ποιητοῦ, Ἐπισκόπου Μαΐουμᾶ, τοῦ Ἀγιοπολίτου.

Στίχ. Ἀπῆλθε Κοσμᾶς ἔνθα πᾶσα τερπνότης,

Μέλη λιπῶν τέρποντα τὴν Ἐκκλησίαν.

Οὗτος ὁ ἅγιος προσλαμβάνεται, κομιδῇ νέος ὢν, παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὡς υἱοποιητός· ὃς πλούτῳ πολλῷ κομῶν καὶ κοσμικῇ δόξῃ, προσελάβετό τινα τῶν Ἀσηκριτῶν, ἄνδρα πολυμαθῆ καὶ σοφόν, Κοσμᾶν καὶ αὐτὸν καλούμενον· ᾧ τὸν τε υἱὸν αὐτοῦ Ἰωάννην καὶ Κοσμᾶν τὸν υἱοποιητὸν παραδούς, πᾶσαν σοφίαν θεῖαν τε καὶ ἀνθρωπίνην ἐκδιδάσκειν αὐτοὺς ἐξηκριβώσατο. Οἱ δέ, δεξιᾶς τυχόντες φύσεως, πᾶσαν ἐν βραχεῖ γραμματικὴν τε καὶ φιλοσοφίαν ὑπ' αὐτοῦ διδαχθέντες, ἔτι δὲ ἀστρονομίαν καὶ γεωμετρίαν ἐξασκήσαντες, ἅπασιν αἰδέσιμοι ἀνεδείχθησαν· ὃς δὲ τὴν ἐν ἅπασιν αὐτῶν τελειότητα βούλεται μαθεῖν, ἀπὸ τῶν αὐτοῖς πονηθέντων συγγραμμάτων ἀκριβῶς εἴσεται. Εἶτα εἰς τὴν Λαύραν τοῦ ἁγίου Σάββα παραγενόμενοι, τὸν Μοναδικὸν ζυγὸν ὑπέρχονται· καὶ ὁ μὲν μακάριος Ἰωάννης, Πρεσβύτερος χειροτονεῖται παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων· ὁ δὲ αἰόιδιμος Κοσμᾶς, πολλὰ παρακληθεὶς ὑπὸ πάσης τῆς Συνόδου, Ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ προχειρίζεται. Καλῶς οὖν πολιτευσάμενος καὶ τὸ ἑαυτοῦ ποίμνιον ἐπὶ νομᾶς σωτηρίου ὁδηγήσας καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Σιλβανοῦ.

Στίχ. Μετῆλθεν ἀύχην Σιλβανοῦ τομὸν ξίφος.

Κάντεϋθεν ὄφθη Σιλβανὸς τομεὺς πλάνης.

Οὗτος ὄρμητο ἀπὸ τῆς Γαζαίων χώρας, ἀνὴρ πρᾶος, τῇ πίστει ἀκέραιος, τῆς κατὰ Γάζαν Ἐκκλησίας Πρεσβύτερος, γηραλέος τὴν ἡλικίαν. Ὅς, παραστάς ἐπὶ τοῦ Καισαρέων δήμου, μαστίζεται πικρῶς καὶ τὰς πλευρὰς καταξαίνεται. Εἶτα ἐπὶ τῶν ἐν Ζωόροις τοῦ χαλκοῦ μετάλλων καταδικασθεὶς, ἐπισκοπικῆς λειτουργίας παρὰ τῶν

πιστῶν ἀξιούται. Μετὰ δέ τινα χρόνον, διὰ τὸ βαθὺ γήρας καὶ τὴν ἀσθένειαν ὧν τεταριχευμένος, τὴν κεφαλὴν ἀπετημήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Πέτρου τοῦ Ἀυσελάμου.

Στίχ. Τὸ πῦρ ὑπελθὼν ἐνθέῳ ζήλῳ Πέτρος,

Τὸ τῆς πλάνης πῦρ σβεννύει τῆς δυσθέου.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ τῶν ὀρίων Ἐλευθερουπόλεως, κόμης Ἀνέας καλουμένης, ἀνδρεῖος μὲν καὶ ἀκμάζων τὴν ψυχὴν, νέος δὲ καὶ ῥωμαλέος τῷ σώματι. Πλεῖστα δὲ ἀνδρισάμενος ἐν τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας ἄθλοις, καὶ πάντων καταφρονήσας τῶν ἐπιγείων, ἐν τῷ ἔκτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, θῦμα εὐπρόσδεκτον ἐγένετο τῷ Θεῷ, τὸν διὰ πυρὸς ἀγῶνα τελέσας.

Οἱ ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες, οἱ ἐξ Αἰγύπτου καὶ Παλαιστίνης, ζῖφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ἦνεγκε διπλῆ μαρτύρων εἰκὰς ζῖφος

Αἴγυπτος, οὗς ἦνεγκε καὶ Παλαιστίνη.

Μνήμη τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Παρασκευῆς τῆς νέας.

Στίχ. Παρασκευὴν ὡς σκεῦος ἐκλελεγμένον,

Χριστὸς τίθησιν ἐν ταμείῳ τοῦ πόλου.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου τοῦ Ἀγγαλιανοῦ, Ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης, τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ἁγίων, Ἰγνάτιε, ζηλώσας βίον,

Ἁγίων ἰσότημος ἐνδίκως ὄφθης.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων

Ἦδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐπὶ πέτραν, θείας γνώσεως ἐρείσαντες, τὰς βάσεις ἔνδοξοι, τῶν καρδιῶν ὑμῶν, ἐχθρῶν μηχανήμασιν οὐ παρετράπητε, ἀναμέλποντες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Φῶς ἀνέσπερον, ἀθλήσασι δι' αἵματος, ὑμῖν ἀνέτειλε, καὶ εὐφροσύνη σαφῶς, ὑμᾶς διεδέξατο Μεγαλομάρτυρες, ἀναμέλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἠγιάσατε, προθύμως διερχόμενοι, πόλεις μακάριοι, ὁμολογοῦντες Χριστόν, τυράννων ἐνώπιον, καὶ πᾶσαν ἴασιν, παρεχόμενοι, τοῖς δεομένοις χάριτι, τοῦ Σωτῆρος Ἀθλοφόροι.

Θεοτοκίον.

Φωτεινότατον, παλάτιον εὐράμενος, Θεὸς τὴν μήτραν σου, ταύτην κατώκησεν, υἱοὺς ἐργαζόμενος, φωτὸς πανάμωμε, τοὺς κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Ἐπὶ τὸ ὄρος ἀνελθὼν, Πάτερ ἀρετῶν ἐκομίσω, νόμον Θεοῦ καὶ ὡς Μωσῆς, πλανηθέντας ἐφείλκυσας εὐθετα, μελωδῶν ἀξιάγαστε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Λύμην αἰρέσεως δεινὴν, ἔστησας φαρμάκῳ τῶν λόγων, τῶν σῶν δογμάτων μελωδῶν, ἐπνίκιον ὕμνον τῷ Κτίσαντι· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Πηγὴ θεόβρυτος ἡ σή, Πάτερ ἀναδέδεικται γλῶσσα, φλογιζομέναις ἐκ παθῶν ταῖς ψυχαῖς, αἱ πιοῦσαι κραυγάζουσιν· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὡς κιβωτόν σε καὶ σκηνὴν, κλίνην τε τοῦ Λόγου ὑμνοῦμεν· κῆπον ἀνθοῦντα τὸν Χριστόν, τὴν τερπνὴν εὐωδίαν, ᾧ ψάλλομεν· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν Μαρτύρων

Ῥοδὴ ἡ· Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὁρθρίζοντες πρὸς τὸν ἐκ Παρθένου, ἐκλάμπαντα παραδόξως μέγαν Ἥλιον, Μάρτυρες ἀήττητοι, φῶς ἐχρηματίσατε, καὶ τὸ τῆς πλάνης χάριτι, σκότος ἐλύσατε· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥώμη σου ἡ πάλαι τοὺς ἀγῶνας, κηρύττει Ναζάριε πολυάθλε· ἡ Κωνσταντινούπολις, ἄδει τὰ τεράστια, τὸ ἱερόν σου λείψανον, πίστει κατέχουσα, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ θεῖος Ναζάριος πηγάζων, τὰ μύρα τῆς χάριτος προτρέπεται, πάντας τοὺς προστρέχοντας, πίστει ἀπαρύσασθαι, εἰς φωτισμὸν καὶ κάθαρσιν, ἀνακραυγάζοντας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑμᾶς τοὺς γενναίους ἀθλοφόρους, Ναζάριον Κέλσιον Προτάσιον, αὐθις τὸν Γερβάσιον, πρέσβεις πρὸς τὸν Κύριον, δυνατωτάτους ἔχοντες, πόθῳ κραυγάζομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σαρκί ένωθείς σοι κατ' ουσίαν, ό πᾶσι τό εἶναι παρεχόμενος, όλον με άνέπλασεν, όλον άνεκαίνισε, παλαιωθέντα Πάναγνε, ταῖς παραβάσεσι· διό σε τήν Παρθένον ύμνοῦμεν, καί ύπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Όσίου. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Καθαρθεῖς τήν ψυχὴν παναιοῖδιμε, άνεδείχθης δοχεῖον τοῦ Πνεύματος· καί φωτισμοῦ πληροῦμενος, κατεφώτισας πάντας, μέλπειν ἀξίως· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τοῖς ἐπαίνοις σε στέφειν μὴ σθένοντες, πρὸς τοὺς σοὺς ἀποβλέποντες Όσιε, χάριν αἰτοῦμεν ἄνωθεν, δωρηθῆναι ποθοῦσι νῦν ἐξυμνήσαι, τήν σὴν εὖσημον μνήμην μακάριε.

Νῦν αὐλίζη τοῖς ἄνω γηθόμενος, σὺν χοροῖς τῶν Ἀγίων πανόλβιε, ὧν τοὺς λαμπροὺς ἀγωνάς τε, καί τοὺς ἄθλους ἀνύμνεις, πόθῳ κραυγάζων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ίλασμὸν τῶν πταισμάτων μοι δώρησαι, καὶ κακῶν ἀποχὴν παναμώμητε, ταῖς μητρικαῖς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε Παρθένε εὐλογημένη, τῶν πιστῶν ἢ βεβαία ἀντίληψις.

Ό Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ
» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ
» ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε
» τὸν Κύριον.

Τῶν Μαρτύρων

Ωδὴ θ'. Εὗα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ίσχύι νευρούμενοι Χριστοῦ, τοῦ κλίναντος, τήν κακίαν τοῦ ἀλάστορος, κλίναντες τούτῳ τὸν αὐχένα, τό τέλος διὰ ξίφους ἐδέξασθε, λυθέντες τῆς σαρκὸς μεγαλώνυμοι· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ωραῖοι ἐν στίγμασι σαρκός, γεγόνατε, καὶ Ἀγγέλοις ὁμοιώθητε· νῦν δὲ παρίστασθε τῇ πάντων, γηθόμενοι ἀεὶ ὠραιότητι, μεθέξεσι σαφῶς καλλυνόμενοι, ὠραιοτάταις πανσεβάσμοι.

Σημεῖοις καὶ τέρασιν ὑμᾶς, ἐκόσμησε, καὶ πρὸ τέλους παναιοῖδιμοι, καὶ μετὰ τέλος ὁ Δεσπότης, Ναζάριε Προτάσιε, Κέλσιε Γερβάσιε ἀήττητοι Μάρτυρες· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ἦγίασται πόθῳ τὴν ὑμῶν, ἢ σύμπασα, ἐκτελοῦσα μνήμην σήμερον· χαίρουσι Μάρτυρες καὶ πάντες, προφητῶν σὺν ὑμῖν ἐορτάζουσι· μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε, τὸν εὐεργέτην παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι τοῦ θεοῦ Γαβριήλ, προσάγομεν, γεγηθότες Κόρη πάναγνε· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη, Μαρτύρων Ἀποστόλων τὸ καύχημα, καὶ πάντων τῶν πιστῶν τὸ διάσωμα, Παρθενομήτορ ἀπειρόγαμε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἴδου νῦν ἐπέλαμψεν ἡμῖν, εὐφρόσυνος, θεία μνήμη καὶ πανάγαθος, πάντας εὐφραίνουσα ἀξίως, Κοσμᾶ τοῦ θαυμαστοῦ καὶ θεόφρονος, τοῦ θεοῦ μελωδοῦ καὶ τρισμακάρος, ἦν ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Χάριν ἰαμάτων εἰληφώς, πανόλβιε, ἐν μεθέξει Θεοῦ Πνεύματος, λῦσον τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, τὰ νέφη τῶν παθῶν ἀποδίωξον· πρὸς τρίβους εὐθυπορεῖν με εὐόδωσον, τὰς οὐρανίους ἀξιάγαστε.

Νόμοις καθεπόμενοι τοῖς σοῖς, μακάριε, ἐξυμνήσαι προεθέμεθα, σὴν πρὸς τὰ ἄνω ἐκδημίαν, βεβαίως ἀντιδόσεις ἐλπίζοντες, λαμβάνειν παρὰ σοῦ ἀξιύμνητε, τὸν στεφοδότην ἱκετεύοντος.

Θεοτοκίον.

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς ψυχῆς, ἀσθένειαν, Θεομήτορ τῆ δυνάμει σου· λῦσον τὸ βάρος Παναγία, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δούλοις σου, ἢ κόσμῳ δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, ἀνερμηγεύτως ἀνατείλασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
» εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-
» θησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαρτύρων.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Τὴν τετρακτὸν χορείαν τῶν ἀθλοφόρων, Ναζάριον Γερβάσιον σὺν Κελσίῳ, ὕμνοις ἐγκωμίων καταστέψωμεν, καὶ τὸν κλεινὸν Προτάσιον· ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτοι, ἐξίλειοῦνται τὸ Θεῖον.

Ἔτερον τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοτοκίον, ὁμοῦ.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὑμνωδιῶν ἐν κάλλεσι, τῆς ἠδίστης σου γλώττης, καὶ θεοφθόγοις ᾄσμασι, τὴν ἀγνὴν καὶ παρθένον, ἀνύμνησας Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως· μεθ' ἧς Κοσμᾶ θεόληπτε, παρεστῶς τῇ Τριάδι, σοῦ μιμητὴν, κατὰ νοῦν καὶ πρᾶξιν καὶ θεωρίαν, κάμῃ γενέσθαι πρέσβευε, ἱερώτατε Πάτερ.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων,

Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ παμφαέστατος λύχνος, καὶ τηλαυγέστατος, ἡ μελουργὸς κιθάρα, ἡ νευρὰ τῶν εὐσήμων, τοῦ Πνεύματος λογίων, πᾶσιν ἡμῖν, τὰς αὐτοῦ παρατίθεται, μελωδικὰς εὐωχίας καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Ὁ μουσουργέτης ἡ λύρα, τοῦ Θείου Πνεύματος, ἡ ἀηδὼν ὁ τέττιξ, ὁ τῶν θείων ᾄσμάτων, αὐλὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἄδει τερπνῶς, ἐκδιδάσκων τὰ πέρατα, ἐν θεοπνεύστοις τοῖς ὕμνοις δοξολογεῖν, τὴν Τριάδα τὴν ὑπέρθεον.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Σὺν ταῖς ἀύλοις οὐσίαις, ὡς παριστάμενος, τῷ τῶν ἀπάντων Κτίστη, καὶ Θεῷ θεῖε Πάτερ, Κοσμᾶ τῶν ἐκτελούντων, μνήμην ποιοῦ, τὴν φαιδρὰν σου πανήγυριν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ παντοίων περιστάσεων.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Δαυϊτικοῖς ᾄσμασι, τὸν πνευματικὸν ᾄσματογράφον εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου ὅσιε Πάτερ, καὶ ἀνεδείχθη ἡ γλῶσσά σου, κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου, καλλιγραφοῦσα ἡμῖν μέλη τὰ σωτήρια, δι' ὧν τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκονομίαν, καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον, ᾄσματικῶς δοξολογεῖν διδασκόμεθα, αἰτούμενοι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἦθη τὰ μακρὰν ποιῶντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σου Υἱοῦ, ἀγαθὴ καὶ Πανάμωμε, πόρρωθι ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠρυόμενον, καταπιεῖν με κάκιστον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα τὸν πονηρόν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἐβλεπεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὄν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἦκλαιε κρᾶζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὦρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ἱε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Λουκιανοῦ,

Πρεσβυτέρου τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

Λόγον θείας γνώσεως, πεπλουτηκῶς διὰ πίστεως, τοὺς πιστοὺς ἐβεβαίωσας, πολύπλοκα βάσανα, καὶ θυμὸν τυράννων, φέρειν θαρσαλέως, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ἀγαλλίασιν· διό σε μακαρίζομεν, Λουκιανὲ ἀξιάγαστε, καὶ τὴν θείαν σου σήμερον, ἐκτελοῦμεν πανήγυριν.

Εἰρκτὴν πολυχρόνιον, καὶ βιαιότατον θάνατον, ἐκατέρησας Ὅσιε, ἱμάσι πεδούμενος, καὶ λεπτοῖς ὀστράκοις, κεντούμενος μάκαρ, καὶ ἀσιτία χαλεπῇ, μακρᾷ τε δίψῃ ἐκπιεζόμενος· διό σε ἢ οὐράνιος, τρυφή σαφῶς διεδέξατο, ὡς ἀήττητον Μάρτυρα, ἀθλητὰ γενναιότατε.

Κόλλος σε θαλάττιος, Λουκιανὲ εἰσδεξάμενος, μεθ' ἡμέρας τριάκοντα, τῇ χέρσῳ ἐκδίδωσιν, Ἰωνᾶν ὡς πάλαι, θηρὸς ὑπουργία, πρὸς θεοτίμητον ταφὴν, καὶ ἰαμάτων θείαν ἀνάβλυσιν, Μαρτύρων ἀκροθίνιον, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα· διὰ τοῦτο τιμῶμέν σε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ρύπον ἀπόσμηξον, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ πάντα τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἁμαρτίας, ἐναποκάθαρσον Ἀγνή, καὶ τοῦ νοός μου στήσον τὸ ἄστατον, ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω ὁ ἄθλιος, καὶ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγγων, αὐτῆς προελθόντα· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἐκπληττομένη θρηνοῦσα ἔλεγε· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάθῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θεΐας πίστεως. Γερασίμου.

Θεῖω Πνεύματι, λελαμπρυσμένος, γνῶσιν ἔνθεον, ἐταμιεύσω, καὶ τῆς πίστεως τὸν λόγον ἐτρένωσας· ὄθεν Μαρτύρων ἀλείπτῃς γενόμενος, Λουκιανὲ ἐν ἀθλήσει ἠρίστευσας. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Σοῦ, Λουκιανὲ παμμάκαρ, μέλπω κλέος. Ποῖημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἄσομαί σοι Κύριε.

Σοφία καὶ χάριτι καὶ δυνάμει, πνευματικῇ Λουκιανέ, ἐκλάμψας ἐφώτισας, λαοὺς καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν, Χριστοῦ Μάρτυς ὠδήγησας.

Ὅπλοις εὐσεβείας σε θωρακίσας, ὁ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, φορέσας ὡς εὐσπλαγχνος, ἀήττητον εἰργάσατο, ἐχθρῶν Μάρτυς παλαίσμασιν.

Ἦχος πρὸς οὐράνιον τοὺς εἰς βάθος, κακοπιστίας ἀθλητά, πεσόντας ἀνείλκυσας, δικτύους τῶν ἐνθέων σου, δογμάτων ἀζιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Λόγω τὸν αἰδίων Πατρὸς Λόγον, ὑπὲρ αἰτίαν καὶ λόγον, ἀσπόρως συνέλαβες, Ἁγνή καὶ ἀπεκύησας, ἡμῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

ᾠδὴ γ'. Τόξον δυνατῶν.

Οἶκον ἀρετῶν λαμπρότητι, Μάρτυς τὴν ψυχὴν σου σὺ τῷ Θεῷ ἀπετέλεσας, τῶν εἰδώλων δὲ τὰ τεμένη, προσευχαῖς σου κατηδάφισας.

Ἦχος πρὸς οὐράνιον τοὺς εἰς βάθος, κακοπιστίας ἀθλητά, πεσόντας ἀνείλκυσας, δικτύους τῶν ἐνθέων σου, δογμάτων ἀζιάγαστε.

Σῶμα αἰκισμοῖς παρέδωκας, Μάρτυς τὴν ψυχὴν δὲ ἀσφαλῶς διετήρησας, θῦμα ἄμωμον τῷ Δεσπότη, σεαυτὸν προσάξας πάντιμον.

Θεοτοκίον.

Κόρης βρέφος ἀποτίκτεται, ὁ δημιουργήσας τοὺς αἰῶνας βουλήματι ἦν ὑμνοῦμεν ὡς Θεοτόκον, καὶ ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες πε-
» ριεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἔστερεώθη, ἐν Κυ-
» ρίῳ ἢ καρδία μου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ τὰς τῶν πιστῶν, ὑπαλείφων καρδίας Λουκιανέ, ἀθλεῖν παρεσκεύασας, καὶ τροποῦσθαι τὸν τύραννον· καὶ καλῶς τὸν δρόμον, τελέσας τὸν ἔνθεον, ἐπὶ τέλει δόξης, Μαρτύρων ἠξίωσαι ὅθεν συνελθόντες, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, τιμῶμεν αἰοίδιμε, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, Ἀθλοφόρε πανεύφημε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου ἄχραντε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ ξύλῳ ὀρώσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνηι δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συνοχῆ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρησιν πλευρᾶς, χολὴν τε, οἴμοι! καὶ ἦλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ὡδὴ δ΄. Ὁ καθηήμενος ἐν δόξῃ.

Ἰσχυρὸς κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεδείχθης μακάριε, καὶ πολλῶν ἀλείπτῃς, θείους πρὸς ἀγῶνας ἐκάστοτε· ὑπομονῇ δὲ βασάνων τὴν ἀνίσχυρον, ἐταπείνωσας, Μάρτυς ἰσχύον τοῦ ἀλάστορος.

Ἀπλωθεὶς ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἱμάσι τεινόμενος, καὶ λιμῷ καὶ δίψει, τῇ πολυχρονίῳ τηκόμενος, καὶ λεπτοτάτοις ὀστράκοις ἐκκεντούμενος, ἐκαρτέρησας, Λουκιανέ ἀξιάγαστε.

Νόμον θεῖον καταγγέλλων, ἀνομοῦντας ἐπέστρεψας, καὶ πιεῖν προθύμως, πόμα μαρτυρίου ὑπέδειξας, μεθ' ὧν εἰς θείας ἐπαύλεις κατεσκήνωσας, ἐντρυφῶν τῷ ξύλῳ, τῆς ζωῆς παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ἐκ γαστρὸς σου ἀναλάμπσας, τῆς Θεότητος Ἥλιος, τοὺς ἐν σκότει Κόρη, τῆς πολυθείας ἐφώτισε, τοὺς ἐν σκιᾷ τοῦ θανάτου κατελάμπρυνεν· ᾧ κραυγάζομεν· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ῥδὴ ε΄. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄγονται.

Πυρπολήσας Ὅσιε, ἀκάνθας τῶν παθῶν, δι' ἰδρώτων ἀσκητικῶν, ταῖς ῥοαῖς κατέσβεσας τῶν ἀγῶνων σου, ἀσεβείας κάμινον, γενναιόφρον παμμακάριστε.

Αἰκισμοῖς βαλλόμενος, νιφάσιν ἀλγεινῶν, διαμένεις πρὸς τὸν Θεόν, ἀτενίζων Ἄγιε, σώζειν δυνάμενον· οὗ χερσὶ τὸ πνεῦμά σου, ἐναπέθου εὐφραϊνόμενος.

Μακρυνθέντας ἠλεγχες, Θεοῦ τοὺς δυσσεβεῖς, καὶ μακραῖς καὶ ὀδυνηραῖς, ἀλγηδόσιν ἔνδοξε περικυκλούμενος, τῷ Χριστῷ προσήγγισας, οὗ τὸ πάθος ἐξεικόνισας.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον ἄφθορος, διέμεινας Ἀγνή, καὶ φθορᾶς γένος τῶν βροτῶν, ὡς Θεὸν γεννήσασα ἠλευθέρωσας· διὰ τοῦτο πίστει σε, ὀρθοδόξως μακαρίζομεν.

Ῥδὴ στ΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἀβρόχως, τῶν βασάνων διέβης τὸν κλύδωνα· τῇ παναλκεῖ δὲ παλάμη, ἐκ βυθοῦ τὸ σῶμά σου διεσώθη, τοῖς ποθοῦσιν, ἀσινὲς θεομάκαρ ὀρώμενον.

Ἀγάπη, τοῦ Χριστοῦ πυρπολούμενος ἔνδοξε, μέχρι θανάτου ἀντέστης, τοῖς τυράννοις πάνσοφε· διὰ τοῦτο, βασιλείας οὐρανῶν ἠξιώθης γηθόμενος.

Κητῶας, ἐκ γαστρὸς Ἰωνᾶν ὁ ῥυσάμενος, τριημερεύσαντα σώζει, σὲ βυθοῦ θαλάσσης, καθυπουργούντων, ἐναλίω, τῶν θηρῶν μεθ' ἡμέρας τριάκοντα.

Θεοτοκίον.

Ἀγνήν σε, περιστερὰν καὶ μόνην ἀμίαντον, ὁ καθαρὸς εὔρε Λόγος, καὶ ἐκ σοῦ τεχθῆναι εὐδόκησε, Παναγία, Θεομητορ Παρθένε πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ
» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὸν ἐν ἀσκήσει τὸ πρότερον λαμπρυνθέντα, καὶ ἐν ἀθλήσει τὸ δεύτερον φαιδρυνθέντα, πάντες ὡς φωστῆρά σε φαιδρότατον, Λουκιανὲ τοῖς ὕμνοις, ἐνδόξως σε γεραίρομεν. Πρεσβεύων μὴ παύση, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Γνώσει τῆ θεία καθωπλισμένος, καὶ τὸν νοῦν θεία δόξη ἐλλαμφθεῖς, Ἀθλητὰ τῷ Πνεύματι φωτιζόμενος, μάχαιρα ὄφθης ἐστιλβωμένη, τὰ ζιζάνια πάντα ἄρδην ἐκτέμνων, αἰρετικῶν τὰ ἀλλόφυλα δόγματα ἐνδοξε· καὶ κῆρυξ τῆς ἀληθείας, πρὸς ζωὴν ὑπαλείφων ἅπαντας, τοὺς εὐσεβῶς προσιόντας σοι, ἐκ κινδύνων δὲ λυτροῦσαι καὶ θλίψεων. Πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῆ ΙΕ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Λουκιανοῦ, πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

Στίχ. Ἄρτου στερήσει Λουκιανὸς ἀντέχει,

Τοῦ ζῶντος Ἄρτου μὴ στερηθῆναι θέλων.

Λιμῶ Λουκιανὸς δεκάτη θάνεν ἡδέ τε πέμπτη.

Οὗτος εὐσεβῶν γονέων ὑπάρχων υἱός, μετὰ τὴν τούτων ἀποβίωσιν, πάντα τοῖς δεομένοις σκορπίσας, τῆ μελέτη τῶν θείων Γραφῶν ἐσχόλαζε· διὸ καὶ πολλοὺς Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπεσπάσατο πίστιν. Καταλιπὼν δὲ τὴν οἰκειάν πόλιν, καὶ τὴν Νικομήδειαν καταλαβὼν, τοὺς φόβῳ κολάσεων κατολιγοροῦντας τῆς πίστεως, ὑπήλειπε πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Εἰς κάλλος δὲ γράφειν ἐπιστάμενος, βιβλίον κατέλιπε τῆ Νικομηδέων Ἐκκλησίᾳ, γεγραμμένον σελίσι τρισσαῖς, (εἰς τρεῖς στήλας διηρημένης τῆς σελίδος), περιέχον πᾶσαν τὴν Παλαιάν τε καὶ τὴν Νέαν Διαθήκην. Τοσοῦτον δὲ γέγονεν ὑπὲρ ἄνθρωπον, ὥς τε τὴν πόλιν διερχόμενος, οἷς μὲν ἤθελε θεωρητὸς ἦν, τοῖς δὲ λοιποῖς ἀθεώρητος.

Περὶ τούτου μαθὼν ὁ Μαξιμιανὸς καὶ αἰσχυρθεῖς τὸ πρόσωπον ὄφθῆναι αὐτοῦ, ὑπὸ παραπετάσματι αὐτῷ διαλέγεται· καὶ γνοὺς τὸ τῆς γνώμης αὐτοῦ ἀμετάθετον, μακρὸν αὐτῷ καταδικάζειν λιμόν. Ἐπὶ πολλὰς οὖν ἡμέρας βρώσεως καὶ πόσεως μὴ μεταλαβὼν, ἐν τῇ φρουρᾷ ἐτελεύτησε· τὸ δὲ σῶμα τούτου προστάζει τοῦ ἡγεμόνος ἐρρίφη ἐν τῇ θαλάσῃ· δελφίς δὲ τοῦτο προστάζει Θεοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρων, τῆ χέρσῳ παρέπεμψε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σαβίνου Ἐπισκόπου.

Στίχ. Ἰσάγγελον Σαβῖνος εὖ βιοὺς βίον,

Θανὼν συνήφθη τῷ χορῷ τῶν Ἀγγέλων.

Ὁ μακάριος Σαβῖνος, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν, γέγονεν Ἐπίσκοπος. Εἶτα τοὺς θορύβους μισῶν, ἐμάκρυνε φυγαδεύων· καὶ τοσοῦτον ἠγωνίσαστο, ὥς καὶ θαυμάτων πολλῶν αὐτουργὸς γενέσθαι καὶ νόσους ἀπελαύνειν καὶ δαίμονας φυγαδεύειν, ἔτι δὲ καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα. Πολλοὺς δὲ ὠφελήσας καὶ πείσας κόσμον ἀφεῖναι καὶ γονεῖς καὶ Χριστῷ δουλεύειν, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βάρσου, Ἐπισκόπου Ἐδέσσης.

Στίχ. Μὴ παραβλέψῃς οὐδὲ Βάρσου τὴν κλίνην,

Βρῦει γὰρ αὕτη τῶν ἰάσεων χάριν.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν οὐκ ἐν Ἐδέσσει μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Φοινίκῃ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Θηβαΐδι διέλαμψεν· ἐν τούτοις γὰρ πᾶσιν ἐξάκουστος γέγονε. Καὶ ὁ τότε βασιλεὺς Βαλεντινιανός, διὰ τὸ εἶναι τὸν Ἅγιον ζηλωτὴν τοῦ ὀρθοῦ δόγματος, πρῶτον μὲν εἰς Ἄραδον τὴν νῆσον οἰκεῖν αὐτὸν προσέταξεν. Ἐπειδὴ δὲ ἔγνω συρρέοντα πρὸς αὐτὸν πλήθη οὐκ ὀλίγα, εἰς Ὁξύρυγχον τὴν Αἰγυπτίαν ἐξέπεμψε πόλιν. Ὡς δὲ κάκεῖ τὸ τούτου κλέος συνήγειρεν ἅπαντας, ἔσχατον εἰς φρούριον τοῖς ἐκεῖσε γειτονεύουσι βαρβάροις ὁ τῶν οὐρανῶν ἄξιος ἀπήχθη Πρεσβύτης. Ἐν δὲ τῇ Ἀράνδῳ φασὶ τὴν ἐκείνου μέχρι καὶ σήμερον διατηρεῖσθαι κλίνην, πλείστης ἠξιωμένην τιμῆς· ἐν ταύτῃ γὰρ οἱ νοσοῦντες κατακλινόμενοι, ὑγίαν διὰ τῆς πίστεως δρέπονται. Μυρία δὲ σημεῖα ἐργασάμενος, ὡς προεῖρηται, πρὸς Κύριον μετὰ παρρησίας ἀπῆλθε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἀθλήσεως Μοναχοῦ τινος καὶ Μάρτυρος, καὶ ὠφέλιμος διήγησις περὶ αὐτοῦ.

Στίχ. Παρήκόος τε καὶ ἀθλητῆς ὢν ἅμα,

Τῷ μὲν διώκη, τῷ δὲ προσδέχη πάλιν.

Μοναχός τις ἦν ἐν σκῆτι, ὑπέικων Πατρὶ ἐπὶ χρόνους τινάς. Οὗτος, φθόνῳ τοῦ μισοκάλου δαίμονος, τῆς ὑπακοῆς ἐκπεσὼν, ἐξῆλθε, χωρὶς αἰτίας τινὸς ἐπιβλαβοῦς, ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ γέροντος, καταφρονήσας καὶ τοῦ ἐπιτιμίου, ἐπιτιμηθεὶς διὰ τὴν τῆς ὑπακοῆς ἀθέτησιν. Κατελθὼν δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ πόλει, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ ἐκεῖσε ἄρχοντος, ἀποδυθεὶς καὶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ὡς κατεπεύγοντος αὐτὸν θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς δὲ οὐδόλως εἶχε τοῦτον καταπειθῆ, βουνεύροις μὲν πρῶτον ἔτυψεν ἀφειδῶς· εἶθ' οὕτω τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ξίφει ἀποτμηθῆναι προσέταξεν. Ὅν καὶ λαβόντες οἱ παριστάμενοι, ἀπέτεμον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὸ σῶμα αὐτοῦ ἔξω τῆς πόλεως ῥίψαντες τοῖς κυσί. Τοῦτον φιλόχριστοὶ τινες, νυκτὸς καταλαβούσης, ἀνελάβοντο, καὶ μύροις καὶ ὀθονίοις εἰλίσσαντες, ἔθεντο ἐν γλωσσοκόμῳ καὶ ἀπέθεντο ὡς Μάρτυρα ἐν τῷ τοῦ Ναοῦ Θυσιαστηρίῳ.

Ἐπιτελουμένης οὖν τῆς θείας Μυσταγωγίας καὶ τοῦ Διακόνου ἀναβοῶντος τό, Ὅσοι κατηγούμενοι προέλθετε, οἱ κατηγούμενοι προέλθετε, πάντων ὁρῶντων, αὐτομάτως τὸ γλωσσόκομον ἐξήρχετο, ἄνευ ἀνθρωπίνης χειρός· καὶ ἔμενεν ἐν τῷ νάρθηκι τῆς Ἐκκλησίας, ἄχρι τῆς ἀπολύσεως· καὶ πάλιν αὐτομάτως εἰσερχόμενον ἴστατο ἐν ᾧ προετυπώθη τόπῳ ἴστασθαι. Τοῦτο γινόμενον ἐξέπληττε τοὺς ὁρῶντας. Ὅπερ ἀναμαθὼν καὶ τις τῶν εὐδιακρίτων, ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου, καὶ ταχεῖαν τὴν λύσιν ἐδέξατο. Ἄγγελος γὰρ ἐπιστάς, φησὶ πρὸς αὐτόν· Τί ἔκθαμβος γέγονας ἐπὶ τῷ γεγενημένῳ; οὐκ ἔλαβον οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, ὡς οἴσθα, ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν οἱ καθεξῆς μαθηταὶ τούτων; Οὗτος οὖν ὁ τὸ αἷμα αὐτοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκχέας ἀδελφός, καὶ ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ μὴ συγχωρούμενος κεῖσθαι, τῆς Προσφορᾶς τελουμένης, ὑπὸ Ἀγγέλου διώκεται ἄχρι τοῦ Νάρθηκος. Τοῦ δεῖνος γὰρ τοῦ συνασκητοῦ σου τῆς ὑπακοῆς ἐκπεσὼν, ὡς μαθητῆς αὐτοῦ γεγονῶς καὶ εὐλόγως δεσμευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐκεῖθεν ἀπανίσταται δεδεμένος· καὶ ὡς μὲν Μάρτυς, τὸν στέφανον ἔλαβεν· ὡς δὲ τὸν δεσμὸν ἔχων, οὐ συγχωρεῖται ἔνδον κεῖσθαι, τῆς Προσφορᾶς τελουμένης, εἰ μὴ ὁ δῆσας λύσει αὐτόν.

Ταῦτα μεμαθηκῶς ὁ θεῖος Πρεσβύτες, λαβὼν τὴν ράβδον ἀπῆλθε πρὸς τὸν Ἀσκητὴν καὶ ἐξυφάνας αὐτῷ τὸ πᾶν τῆς ἱστορίας, συγκατῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν· καὶ τὸν ναόν, ἐν ᾧ τὸ λείψανον ἐναπέκειτο τοῦ Μάρτυρος, καταλαβόντες καὶ τὴν θήκην παρανοίξαντες τοῦ Μάρτυρος, τὴν συγχώρησιν ὁμοῦ ἐποιήσαντο· καὶ τοῦτον κατασπασάμενοι, ἔστησαν εἰς δοξολογίαν, καὶ τῆς θείας Μυσταγωγίας τελεσθείσης, μεμένηκεν ὁ Μάρτυς ἀσάλευτος ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ κείμενος ἕκτοτε καὶ μέχρι τοῦ νῦν.

Μνήμη τοῦ ὀσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου τοῦ νέου, τοῦ ἀπὸ Ἀγκύρας.

Στίχ. Εὐθυμίας ᾠκησας ἐν τόπῳ, πάτερ,

Φερωνυμήσας ὡσπερ ἦν θέμις, μάκαρ.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Ῥύμην ῥημάτων τῶν σοφῶν, τύραννος διώκτης μὴ φέρων, καὶ θανατοῖ σε καὶ βυθῷ, θαλαττίῳ προσρίπτει τὴν ἄνω σοί, προξενῶν ὡς οὐκ ᾔετο, βασιλείαν εἰς αἰῶνας καὶ θείαν δόξαν.

Μὴ προσκυνήσας τοῖς γλυπτοῖς, γόνυ τε μὴ κάμψας εἰδώλοις, εἰς πῦρ ἐβλήθης θλιβερόν, εἰς βασάνων εἰσῆλθες τὴν κάμινον, δροσιζόμενος Πνεύματος, δροσοβόλῳ δυναστείᾳ θεόφρον Μάρτυς.

Νενεκρωμένους καὶ βυθῷ, τῆς ἐλληνικῆς ἀθείας, καταποθέντας τοὺς λαούς, ζωφόροις σου λόγοις ἀνείλκυσας, μελωδῶν ἀξιάγαστε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπός, τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν, αἱ Δυνάμεις βροτῶν τε συστήματα, ὁ ἡμᾶς λυτρωσάμενος, τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας εὐλογημένη.

ᾠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Λιμῷ νοητῷ τοὺς ἐκτακέντας, τῷ ἄρτῳ τῶν λόγων σου ἐστήριξας, μόνον σέβειν Κύριον, ἄρτον τῆς ζωῆς ἡμῶν, καθυποδείξας ἔνδοξε, ᾧ πάντες ψάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πατήσας δεινὰς μηχανουργίας, ἐχθροῦ τοῦ ἀπατεῶνος τῇ ἀθλήσει σου, ἦρθης πρὸς περίδοξον, ὕψος ἀξιάγαστε, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας, βοῶν τὰ τάγματα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠ ξένων πραγμάτων τελεσθέντων, ἐν σοὶ Λουκιανὲ Μάρτυς ἀοίδιμε! κόλπος γὰρ θαλάττιος, σῶμά σου τὸ ἅγιον, ἐφ' ἱκανὸν δεξάμενος οὐκ ἐλυμήνατο, τῇ χέρσῳ διασφύζει δὲ σῶον, ρεῖθρα ἰαμάτων, ἐκβλύζον τοῖς ποθοῦσι.

Θεοτοκίον.

Καὶ γλώσση Παρθένε καὶ καρδίᾳ, ἀγνήν Θεοτόκον σε κηρύττομεν· Κύριον γὰρ ἔτεκες, σάρκα περικείμενον, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι κατανοούμενον· ὄν πᾶσαι οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, ἀνυμνολογοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτό-
» κου διεσώσατο· τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργ-
» γούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀγείρει ψάλλου-
» σαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε,
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ´. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Λάμπει σου σοφὴ τὸ ἱερὸν μνημόσυνον, ταῖς ἀκτίσι ταῖς τοῦ Πνεύματος, νέφος παθῶν διασκεδάζον, φωτίζον εὐσεβῶν τὰ συστήματα, καὶ φλέγον τῶν δαιμόνων στρατεύματα· ὃ ἐκτελοῦντας ἡμᾶς φύλαττε.

Ἐλύθης τοῦ σώματος δεσμῶν μακάριε, καὶ πρὸς ὕψος ἐπουράνιον, χαίρων ἀνέπτῃς καὶ ἐπώφθῃς, ὠραῖος τῶν στιγμάτων τερπνότησι, Θεῷ τῷ Ποιητῇ ᾧ παρίστασαι, μετὰ Μαρτύρων εὐφραίνόμενος.

Ὁ Μάρτυς ἡμᾶς Λουκιανὸς συνήγαγεν, εὐφημῆσαι τούτου σήμερον, ἄθλους λαμπροὺς καὶ τοὺς ἀγῶνας, τὴν μέχρι τελευτῆς γενναιότητα, θαυμάτων τε τὴν χάριν τὴν ἄφθονον· ὄν ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Σοφίας δοχεῖον ὑπὲρ νοῦν τῆς κρείττονος, ἀνεδείχθης Κόρη πάναγνε, ἔμψυχος θρόνος τε καὶ πύλη· διό σε τῶν βροτῶν τὰ συστήματα, Ἀγγέλων τε δοξάζει στρατεύματα, μόνην τῶν πάντων ὑπερέχουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
» εἰσφίκισατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-
» θησας· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Πνευματικῆς ὡς ἔμπλεως, χάριτος καὶ σοφίας, Λουκιανὲ πανεύφημε, τὴν θεόπνευστον Μάρτυς, Γραφὴν ἡρμήνευσας πᾶσαν· πλάνην δὲ τῶν Ἑλλήνων, ἤλεγξας τὴν πολύθεον, καὶ ψευδώνυμον γνῶσιν· τὴν δὲ Χριστοῦ, Ἐκκλησίαν ἠΰφρανας ἄθλοφόρε, φαιδρύνων ἐν τοῖς λόγοις σου, Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐγένου Πάναγκε, τῆς Θεότητος ὅλης· τὸν τῆς Τριάδος ἓνα γάρ, τέτοκας ἀπορρήτως, διπλοῦν τῇ φύσει Παρθένε, ἐν μιᾷ ὑποστάσει· ὃν ἐκτενώς ἰκέτευε, σῶσαι τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, ἐκ πειρασμῶν, καὶ κινδύνων Δέσποινα Θεοτόκε· σοὶ γὰρ τὸ Χαῖρε κρᾶζομεν, προστασία τοῦ κόσμου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆς ἱς' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου

τοῦ Ἐκατοντάρχου, τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὸν βροτὸν χρηματίσαντα, καὶ Σταυρῷ ὀμιλήσαντα, καὶ ἡλίου ἔλλαμψιν ἀμαυρώσαντα, καὶ ἐκ πλευρᾶς ἀναβλύσαντα, σωτήριον ἄφεςιν, κατιδὼν μετὰ ληστοῦ, τοῦ εὐγνώμονος ἔνδοξε, ὠμολόγησας, καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην ἐκουσίως, ὑπομείναντα τὰ πάθη, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀμέτρητον.

Τὴν κατάκαρπον ἄμπελον, ἐπὶ ξύλου θεώμενος, ἠρτημένην ἔνδοξε καὶ πηγάζουσαν, οἶνον ζωῆς καὶ ἀφέσεως, τὰ χεῖλη ὑπέθηκας, τῆς καρδίας καὶ πίων, εὐφροσύνης πεπλήρωσαι, τὴν κατάπικρον, ἀμαρτίαν ἐμέσας ὡς ἐχέφρων, ὡς τοῦ χείρονος τὸ κρεῖττον, περιφανῶς προελόμενος.

Θανατώσας τὸν τύραννον, εὐτολμία τῶν λόγων σου, πρὸς σφαγὴν ἐκούσιον ἠτομόλησας, οὐ δειλιάσας πενεύφημε, Λογγίνε τὸν θάνατον, τὴν ἀθάνατον ζωὴν, προξενουντά σοι χάριτι· ὅθεν πίστει σου, τὴν πανέορτον μνήμην ἐκτελοῦμεν, δυσωποῦντές σε πρεσβεύειν, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἐν τῷ πάθει σου Χριστέ, τὸν ναὸν θεωρήσας διαρράγέντα Λογγίνος ὁ ἑκατόνταρχος, Υἱὸν Θεοῦ σε εἶναι τοῖς Ἰουδαίοις ἐκήρυττεν. Ὅθεν οἱ δεινοί, τὴν θείαν κάραν αὐτοῦ τεμόντες τῷ ξίφει, ἐν κοπρίᾳ ἔρριψαν· γυνὴ δὲ ταύτην εὐροῦσα, τὰς κεκλεισμένας κόρας αὐτῆς τῶν ὀμμάτων ἀνέφξε· μεθ' ἧς καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι· Ὁ τοῦτον στεφανώσας, ὑπὲρ σοῦ ἀθλήσαντα, ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῆς

καρδίας φώτισον, τοῦ δοξάζειν σε Θεόν, τὸν ἐν σαρκὶ προσηλωθέντα, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μόνος ὑπὲρ ἅπαντας, υἱὸς ἀνθρώπων ὁ τάλας, μόνος ἐπλημμέλησα, τὰ καὶ λόγῳ ἄφθεγκτα καὶ ἀκούσματι, μηδαμῶς ἄχραντε, φορητὰ πέλοντα· διὰ τοῦτό σου καὶ δέομαι· Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δός μοι μετάνοιαν, δός μοι ἐξομολόγησιν, δός μοι στεναγμούς τε καὶ δάκρυα· ἵνα διὰ τούτων, συντρίβων τὴν καρδίαν μου ἀεὶ, κράζω τὸ Ἥμαρτον, ἥμαρτον, ἰλάσθητι σῶσόν με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ῥομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὄτε ἐβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμψαντα, ἀπορρήτῳ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολὴν τε γευόμενον, πλευράν τε ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλούμενον· καὶ ὀδυρομένη, ἠλάλαζες βοῶσα μητρικῶς· Τί τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστηκώς, καὶ τὰ γενόμενα σκοπῶν, τὸν σταυρωθέντα ἐπὶ ξύλου, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον ἑωρακώς, ἐβόας πρὸς αὐτόν· Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου μνήσθητί μου Κύριε. Διὸ καὶ ὁ Σωτὴρ ἐφώνει σοι· Μακάριος εἶ Λογγίνε, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθῆ, ῤυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρῶσα ἢ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος. Γερασίμου.

Τὸν Ἥλιον τῆς δόξης Σταυρῷ προσηλωθέντα, καὶ τοῖς ἐν σκιᾷ τοῦ θανάτου ἐκλάμποντα ὡς εἶδες, ἠὺγάσθης αὐτοῦ ταῖς ἀστραπαῖς, καὶ ἤθλησας Λογγίνε εὐσεβῶς· διὰ τοῦτο νοσημάτων παντοδαπῶν, λυτροῦσαι τοὺς ἐκβοῶντας· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Και Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὸ Λογγίνου μέγιστον ὑμνήσω κλέος. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. ᾠχος δ΄. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Ταῖς θεαῖαις, φωτοχυσίαις ἔνδοξε, περιλαμπόμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλων τάξεσι Χριστῶ, τῷ Θεῷ παριστάμενος, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, τοὺς ἐκτελοῦντας καταφαίδρυνον.

Οὐδέν σε, τῆς πρὸς Θεὸν ἐνώσεως, Μάρτυς ἐχώρισε, κεχωρισμένον πάσης σαρκικῆς, ἡδονῆς διὰ πίστεως, καὶ καθαρῶς τῷ ἔρωτι, τῷ ἀκροτάτῳ ἐνηδόμενον.

Λατρεύων, Θεῷ τῷ ζῶντι ἔνδοξε, Λογγίνε πάνσοφε, νεκροῖς ξοάνοις μάκαρ οὐδαμῶς, σὺ λατρείαν προσένειμας· διὸ πρὸς ἀτελεύτητον, θανατωθεὶς ζωὴν κατήνησας.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος, ὁ τοῦ Θεοῦ ἐν μήτρα σου, λόγῳ συνείληπται, τῆς ἀλογίας ῥύσασθαι βροτούς, βουληθεὶς ἀγαθότητι, Παρθενομῆτορ ἄχραντε, εὐλογημένη παναμώμητε.

Ῥδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Γνωρίσας ἐπὶ Σταυροῦ, Υἱὸν Θεοῦ τὸν ἀληθῆ Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν πάσχοντα, τούτῳ ὀλοψύχως ἐπίστευσας.

Γῆ ὥσπερ πίων ἢ σῆ, ψυχὴ λαβοῦσα λογικὰ σπέρματα, στάχυν σοφῆ ὄριμον, θείας εὐσεβείας ἐβλάστησεν.

Ἰστίῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, τὸ τῶν βασάνων διελθῶν

πέλαγος, τοὺς γαληνοὺς ἔφθασας, ἔνδοξε λιμένας γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν, ταῖς τῶν παθῶν ἐπαγωγαῖς ἴασαι, Μήτηρ Θεοῦ πάναγνε, καὶ πρὸς σωτηρίαν κατεύθυνον.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστὲ κρά-
» ζουσα· Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-
» ρέωμα.

Κάθισμα. ᾠχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Σταυρωθέντα κατείδες τὸν Λυτρωτὴν, καὶ αὐτοῦ ταῖς ἀκτίσι κατανασθεῖς, τὸ σκότος ἀπέφυγες, ἀγνωσίας βαθύτατον, καὶ πρὸς θεῖαν γνῶσιν, σαυτὸν μετερρύθμισας, πιστωθεῖς ὡς ἔστι, Θεὸς ὁ ὀρώμενος· ὄθεν καὶ ἀθλήσας, τοῖς χοροῖς ἠριθμήθης, Λογγῖνε μακάριε, τῶν Μαρτύρων γηθόμενος· μεθ' ὧν πάντοτε ἔνδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἅγιαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην Πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τῷ φόρτῳ, φανεῖσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα Ἰδοῦ, πεσεῖν κινδυνεύουσαν· φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δοῦλός σου Δέσποινα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἦ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ῥδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ὀχυρώτατον κτησάμενος ἐν τῇ πίστει, τὸν λογισμὸν μακάριε, ἀνίσχυρον πλάνης, ἔλυσας ὀχύρωμα, Λογγῖνε καὶ ἔκραζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὑψωθέντα καὶ τῷ ξύλῳ προσηλωθέντα, τὸν ἀπαθῆ θεώμενος, Κύριον τῆς δόξης, τοῦτον ὠμολόγησας, Υἱὸν Θεοῦ ἔνδοξε, πάσχοντα οἰκείῳ θελήματι.

Μαραινόμενον τὸν θάνατον τῷ θανάτῳ, τοῦ ἀπαθοῦς θεώμενος, ἔσπευσας Λογγῖνε, δι' αὐτὸν τεθνήξασθαι, καὶ ζῆν μετὰ θάνατον, σὺν τοῖς εὐκλεῶς ἐναθλήσασιν.

Θεοτοκίον.

Ἐνωθέντα καθ' ὑπόστασιν ἐν γαστρὶ σου, καὶ γεγονότα ἄνθρωπον, Ἄχραντε τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον τέτοκας, διπλοῦν ταῖς θελήσεσι, καὶ ταῖς ἐνεργείαις δεικνύμενον.

Ῥδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Γῆς πάσης ἀληθῶς, γεγονῶς παρεπίδημος, ἐν στίγμασιν Ἀθλοφόρων, ὠραιώθης Λογγῖνε, καὶ γῆν πραέων ᾤκησας.

Ἰσχυσας τοῦ Σταυροῦ, τῇ δυνάμει φραζάμενος, ἀνίσχυρον τῶν τυράννων, Ἀθλοφόρε Λογγῖνε, τροπώσασθαι ἀπόνοϊαν.

Στήσας ἐν ἀσφαλεῖ, θεμελίῳ καρδίας σου, ἀήττητε τὰς κινήσεις, πειρασμῶν ἐπικλύσει, ἀσάλευτος διέμεινας.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην τὸν Θεόν, ἀπειράνδρως κηύσασαν, ὑμνήσωμεν Θεοτόκον, δι' αὐτῆς οἱ σωθέντες, καὶ πόθῳ μακαρίσωμεν.

Ῥδὴ στ'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ὅρη τε, καὶ τὴν γῆν σαλευθεῖσαν θεώμενος, ἐν τῇ τοῦ πάθους ἡμέρα, ἀπιστίας στάσεως ἐσαλεύθης· καὶ τῇ πίστει, ἐνιδρύθης Λογγῖνε τοῦ πάσχοντος.

Νόησιν, ἀληθῆ καὶ τελείαν καὶ ἔμφρονα, ἀναλαβεῖν ἠδυνήθης, καθορῶν τὴν κτίσιν ἀλλοιουμένην· καὶ πρὸς θεῖαν, ἠλλοιώθης Λογγῖνε ἐπίγνωσιν.

Ὑπέστης, χαλεπὴν τιμωρίαν γηθόμενος, καὶ τὸν ἀνχένα τῷ ξίφει, ἀδιστάκτῳ γνώμη τμηθεὶς Λογγῖνε, διακόπτεις, κεφαλὰς δυσμενῶν διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Μάρανον, καὶ προρρίζους Πανάμωμε ἔκτιλον, τὰς ἀκανθώδεις ἐννοίας, τῆς ἐμῆς καρδίας· καὶ καρποφόρον, ταύτην δεῖξον, μεσιτεία σου Κόρη πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ
» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνως γέγηθεν ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ αἰοδίδιμου ἀθλητοῦ, Λογγίνου ἀνακραυγάζουσα· Σύ μου τὸ κράτος, Χριστέ καὶ στερέωμα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν οὐρανὸν σκότει πολλῶ, τὴν γῆν τε σειομένην, καὶ πέτρας ῥηγνυμένας, ναοῦ τε τὸ καταπέτασμα σχισθὲν εἰς δύο θεωρῶν ἐν τῷ θεῷ πάθει τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀθλητής, Θεοῦ Υἱὸν αὐτὸν ἐγνώρισε, πάσχοντα τῇ οἰκείᾳ εὐσπλαγχνίᾳ, ἀπαθῆ δὲ ὄντα τῇ Θεότητι καὶ δόξῃ, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι Ἁγίῳ συνέχοντα τὸ πᾶν καὶ διακρατοῦντα, ὡς Θεὸν ἀληθινὸν καὶ Βασιλέα· ὅθεν ἐν χαρᾷ Λογγῖνος ἀνακραυγάζει· Σύ μου τὸ κράτος Χριστέ καὶ στερέωμα.

Συναξάριον

Τῇ ΙΣ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου τοῦ ἑκατοντάρχου.

Στίχ. Υἱὸν Θεοῦ λέγων σε, Χριστέ, καὶ πάλιν,

Λογγίνος ὡς πρὶν τέμνεται τὸν ἀχένα.

Ἔκτη καὶ δεκάτη Λογγίνον ἄορ κατέπεφνεν.

Ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος ἦν οὗτος, ἐκ τῆς χώρας Καππαδοκῶν, ἑκατοντάρχης ὑπάρχων ὑπὸ τὸν Πιλάτον τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας. Προσετάγη δὲ παρ' ἐκείνου ὑπηρετῆσαι εἰς τὰ τίμια πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν σταύρωσιν καὶ μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἑκατὸν στρατιωτῶν φυλάξαι τὸν τάφον μετὰ τῆς κουστωδίας, ἣτις ἦν τάγμα στρατιωτῶν. Ἰδὼν δὲ τὰ ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ γενόμενα θαύματα, τὸν σεισμόν, τὴν τοῦ ἡλίου εἰς σκότος μεταβολήν, τοὺς ἀνοιγέοντας τάφους καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν νεκροὺς ἐκπηδήσαντας καὶ τὰς σχισθείσας πέτρας, ἀνεβόησε μέγα, εἰπὼν· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος· ὅθεν καὶ τὰ διδόμενα αὐτῷ ἀργύρια παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ἐπὶ διαβολῇ τῆς Ἀναστάσεως, ἀπεσεύσατο μεθ' ἑτέρων δύο στρατιωτῶν, οἱ ὕστερον σὺν αὐτῷ ἐμαρτύρησαν.

Καταλιπὼν οὖν τὴν ἐπικειμένην αὐτῷ στρατείαν καὶ τὴν οἰκείαν χώραν καταλαβὼν, ἀποστολικῶς τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυττε Θεόν. Πεισθεὶς δὲ ὁ Πιλάτος, μᾶλλον μενοῦν διαφθαρεὶς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων χρήμασι, διὰ γραμμάτων κατηγορεῖ τοῦ Λογγίνου πρὸς τὸν Τιβέριον, ὡς κατέλιπε τὴν οἰκείαν στρατείαν καὶ ὡς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ διάγει, τὸν Χριστὸν καταγγέλλων Θεόν. Τέμνεται οὖν αὐτίκα τὴν κεφαλὴν μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ δύο στρατιωτῶν, τοῦτο τοῦ Τιβερίου κελεύσαντος καὶ ἤχθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐκ Καππαδοκίας εἰς Ἱερουσαλήμ, τοῦ πληροφορίαν λαβεῖν τὸν Πιλάτον καὶ τοὺς Ἰουδαίους τῆς αὐτοῦ ἀναιρέσεως, ἐφ' ᾧ τὸν Πιλάτον λαβεῖν τὰ συμπεφωνηθέντα· καταχώννυται δὲ πρὸς τῆς πόλεως ἡ τίμια αὐτοῦ κεφαλὴ ἐν κόπρῳ τινί.

Χρόνοις δὲ πολλοῖς ὕστερον, γυνὴ τις ἐκ Καππαδοκίας, τὴν ἐνέργειαν ἀποβαλοῦσα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὴν ὀπτικὴν ἀπολέσασα δύναμιν, τὰ Ἱεροσόλυμα κατέλαβε μεθ' υἱοῦ μονογενοῦς, ὡς ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις εὐρεῖνδυνησομένη τῆς πηρώσεως ἴασιν. Προστεθείσης δὲ αὐτῇ καὶ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ παιδός, διπλὴν ἐτραγῶδει τὴν συμφορὰν. Ὅναρ δὲ ταύτη ἐπιφανεὶς ὁ μακάριος Λογγίνος, καὶ ὃς εἴη γνωρίσας αὐτῇ καὶ ἔνθα κέκρυπται ἡ τούτου κεφαλὴ μηνύσας, προτρέπει αὐτὴν ἀνορύξασαν ταύτην λαβεῖν καὶ οὕτω τυχεῖν τῆς ἰάσεως καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐν δόξῃ ὄντα θεάσασθαι. Ἐπεὶ δὲ πρὸς ταῦτα πρόθυμος ἐγένετο ἡ γυνή, διῦπνισθεῖσα καὶ τὴν κόπρον εὐροῦσα καὶ ταῖς χερσὶ διασκάψασα, τὴν κεφαλὴν ἀνείλετο· καὶ ἐκ τῆς ἀβλεψίας τὴν ὀπτικὴν ἐνέργειαν ἔλαβε καὶ τὸν υἱὸν ἐν δόξῃ ὄναρ ἰδεῖν συνόντα τῷ Ἁγίῳ καὶ τῆς παρ' αὐτῷ τιμῆς ἀπολαβόντα.

Ἐν μιᾷ οὖν σορῷ τό τε λείψανον τοῦ παιδός καὶ τοῦ Ἁγίου τὴν κεφαλὴν κατατίθησι· τοῦτο γὰρ παρ' αὐτοῦ προσετέτακτο· καὶ τὴν Καππαδοκίαν κατέλαβε, παθοῦσα τῷ Σαοῦλ παραπλήσια, ὅς, τὰς πατρικὰς ὄνους ζητῶν, βασιλείαν εὔρατο· καὶ αὕτη τῶν ὀφθαλμῶν τὴν πῆρωσιν ἀποβαλέσθαι ζητοῦσα καὶ τούτου τετύχηκε καὶ θερμὸν προστάτην τὸν Ἅγιον ἔκτοτε εὔρατο. Ὅθεν καὶ ναὸν τῷ Μάρτυρι περικαλλῆ ἀνεγείρασα, κάκει τὸ Μαρτυρικὸν καταθεῖσα λείψανον, πηγὰς ἰαμάτων καὶ αὐτῇ καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς κατεπλούτησεν, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων δύο Μαρτύρων, τῶν συναναιρεθέντων τῷ ἁγίῳ Λογγίνῳ.

Στίχ. Φθαρτὴν στρατείαν ἐκλελοιπυῖα ξίφει,

Δυὰς συνάθλων ἐστρατεύθη Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Λεοντίου, Δομετίου, Τερεντίου καὶ Δομνίνου.

Στίχ. Τρεῖς, Λεόντιε, τοὺς συναθλοῦντας ἔχων,

Λεόντιόν τι τῆς πυρᾶς ἄλλη μέσον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαλοῦ.

Στίχ. Μαλὸς βραχεῖαν γῆς λιπῶν παροικίαν,

Πόλου κατοικεῖ τὴν μακρὰν κατοικίαν.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μαλός, καταλιπὼν πλοῦτον καὶ συγγένειαν, ἐν ἐρήμοις καὶ ἀοικήτοις τόποις προσεκαρτέρει, νηστείας καὶ ἀγρυπνίας καὶ πάσαις ἄλλαις κακοπαθείαις χαίρων. Ἦν δὲ τὸ εἶδος αἰεὶ χαροποιός· θαύματα ἐξαισία τῇ ἐπικλήσει τοῦ Χριστοῦ ἐργαζόμενος, λεπρούς καθαρίζων, δαίμονας ἀπελαύνων, τυφλοῖς τὸ βλέπειν χαριζόμενος· καὶ ταῦτα μὲν ἐποίει ἔτι ζῶν. Ἀπελθὼν δὲ πρὸς Κύριον καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ τῇ γῇ καταλιπὼν, εὐῶδες μύρον ἀπὸ τούτου πηγάζειν εἰς ἴασιν καὶ ἀποτροπὴν παντὸς ἐναντίου συναντήματος καὶ νοσημάτων ἀνηκέστων, ἐκ Θεοῦ χάριν εἴληφε· τοὺς γὰρ δοξάζοντάς με, φησὶν ὁ Κύριος, δοξάσω· ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ´. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Νομίμως Μάρτυς, ἐναθλήσας ἀνδρεία γνώμη ψυχῆς, πάσας ἀνομούντων ἡσχυνας τὰς βουλάς, καὶ νομίμως ἐστεφάνωσαι· Εὐλογημένος εἶ ἀναβοῶν, τῆς δόξης ὁ Κύριος.

Ἡ θεία χάρις, ἐπιφοιτῶσα τοῖς λειψάνοις σου, πᾶσαν ἀλγηδόνα λύει τῶν εὐσεβῶς, προσιόντων σοι μακάριε, καὶ κηρυττόντων σε, ἀληθείας ἀήττητον Μάρτυρα.

Σαρκὸς θνησκούσης, οὐκ ἐφείσω Λογγῖνε διὰ Χριστόν· θύειν ἀπηνήσω δαίμοσι καὶ σαυτόν, τῷ Θεῷ θυσίαν ἄμωμον, χαίρων προσήγαγες, διὰ ξίφους τμηθεὶς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ὡς καθάραν σε, ὁ καθαρὸς Λόγος κατώκησε, Κόρη, διὰ σοῦ καθᾶραι τοὺς μολυσμούς, τῶν ἀνθρώπων προελόμενος· εὐλογημένος γὰρ ὁ καρπός, τῆς κοιλίας σου πέφυκεν.

ᾠδὴ η´. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Κοιμίσας τὸ πρὶν τὰς τῆς σαρκὸς, κινήσεις ἐνδοξε, ταῖς ἐγρηγόρσεσι, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον ὑπνώσας, τὸν γλυκὸν ὕπνον ἀοίδιμε, θανατωθεὶς διὰ Χριστόν, τὸν ἐπὶ ξύλου Σταυροῦ, ἀφυπνώσει θεία, νεκροῖς τὴν ζωὴν ἀναβλύσαντα.

Λόγη κεντηθέντα τὴν πλευράν, μακαριώτατε, καὶ αἷμα βλύσαντα, Θεὸν ἐώρακας ἄνθρωπον, διὰ σπλάγχνα χρηματίσαντα, καὶ κατετρόθης τῷ αὐτοῦ γλυκίστῳ ἔρωτι, ἀναμέλπων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐσβεσας πυρὰν εἰδωλικὴν, αἱμάτων ρεύμασι, Λογγῖνε πάνσοφε καὶ κατενέπρησας, ξόανα καὶ ἀνίδρυτα σεβάσματα, τῷ θεῷ ζήλῳ τὴν ψυχὴν ἀναφλεγόμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὅμματα καρδίας φωτισθεῖς, ταῖς θεαῖς λάμπησι, τοῦ ἀμαυρώσαντος, ἡλίου πάνσοφε ἔλλαμψιν, τὴν ἀγλὴν Λογγῖνε ἔλιπες, τῆς δυσσεβείας καὶ φωστήρ, ὄφθης φωτίζων ἡμᾶς, τοὺς βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Στόματι καὶ γλώσση καὶ ψυχῇ, ἀνακηρύττω σε Θεογεννήτριαν, καὶ ἱκετεύω σε Ἄχραντε· τὴν καρδίαν μου καταύγασον, τῷ φωτισμῷ σου, καὶ δεινοῦ σκότους με λύτρωσαι, ἐκβοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζώσαντες, οἱ εὐσεβείας ἔρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ἴσχύς μου καὶ ὕμνησις Λόγος, ὁ ἐν Σταυρῷ χεῖρας ἀπλώσας, Μάρτυς τοῖς ἀνόμοις ἐβόας· αὐτοῦ τὸ πάθος τὸ παμμακάριστον, ἐξεικονίζων θάνατον, ἐθελουσίως καθυφίσταμαι.

Ὡς περικαλλὴς ἀθλοφόρε, χαριτωθεὶς μάρτυς Λογγῖνε, ὄλος ὠραιότατος ὄφθης, καὶ τῷ ὠραίῳ Λόγῳ παράστασαι, τὰς ἀμοιβὰς τῶν πόνων σου, πλουσιωτάτως κομιζόμενος.

Σὲ τὸν διαυγεία φανέντα, ἥλιον ἄδυτον Λογγῖνε, καὶ μαρμαρυγαῖς ἰαμάτων, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν φωτίζοντα, καὶ τὴν ἀγλὴν σκεδάζοντα, τῆς ἀγνωσίας μακαρίζομεν.

Ἦρθης πρὸς μονὰς οὐρανίους, καὶ τοῖς χοροῖς συνηριθμήθης, πάντων τῶν ἁγίων Μαρτύρων· μεθ' ὧν Λογγῖνε Μάρτυς μνημόνευε, τῶν εὐσεβῶς τὴν μνήμην σου, ἑορταζόντων παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον ὄφθης, τοῦ ἀνεσπέρου Θεοτόκε, δι' οὗ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, τῆς ἀμαρτίας φῶς ἐθεάσαντο· διό μου φωταγώγησον, τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστὸς συνάψας,
» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ὅρων τὸν πάντων Κύριον, καὶ Θεὸν ἀφυπνοῦντα, ἐπὶ Σταυροῦ θελήματι,
κλονουμένην τε πᾶσαν, καιρῷ τοῦ πάθους τὴν κτίσιν, ἀθλοφόρε Λογγίνε, σὺν τῷ
ληστῇ εὐγνώμονι, ὡμολόγησας τοῦτον, Υἱὸν Θεοῦ, ὑπὲρ οὗ καὶ χαίρων ἐσφαγιάσθης·
καὶ νῦν Μάρτυς ἄριστος, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις.

Θεοτοκίον.

Κενοῦται ἐν τῇ μήτρα σου, ὁ πληρέστατος Λόγος, κόλπων πατρῶων ἄχραντε, οὐκ
ἐκστάς ἀπορρήτως, καὶ σὰρξ ὁράται καὶ βρέφος, τίκεται Θεοτόκε. Ὅν ἐκτενῶς
ικέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων, καὶ πειρασμῶν, καὶ πταισμάτων Δέσποινα καὶ
γαένης, τοὺς εὐσεβῶς κηρύττοντας, τοῦ Θεοῦ σε Μητέρα.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία,

κατὰ τὴν τάξιν, ἢ Α΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ἱζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ὡσηέ·

καὶ τοῦ ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἀνδρέου

τοῦ ἐν τῇ Κρίσει.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν
Ἁγίων.

Στιχηρὰ τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Πατρός, τὸ ἐκπορευόμενον, διὰ τῆς σῆς γλώττης ὤρισε,
Χριστοῦ τὴν μέλλουσαν, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, παρουσίαν ἔσεσθαι, ἐπὶ ἀνακαινίσει

τῆς κτίσεως· καὶ νῦν τὴν ἔκβασιν, θεωροῦντες τῶν προρρήσεων, σοῦ Προφήτα, τὴν μνήμην γεραίρομεν.

Τῇ γνώμῃ πορνεύουσαν τὸ πρὶν, ἀπὸ σοῦ φιλόανθρωπε, φύσιν ἡμῶν μνηστευσάμενος, τῆς βεβηλώσεως, ἐλυτρώσω ταύτην, σεαυτῷ καθ' ἑνωσιν, συνάψας ὑπὲρ νοῦν ἀδιάρρηκτον· καὶ τούτου σύμβολον, ὁ Προφήτης σου γενόμενος, τὰς πρὶν πόρναις, σωφρόνως ἠγάγετο.

Προφήτα θεσπέσιε τὰς σὰς, ῥήσεις νῦν θεώμενος, πεπληρωμένας τῇ χάριτι, καὶ παριστάμενος, τῷ Θεῷ τῶν ὅλων, ὑπὲρ πάντων πρέσβευε, τῶν πίστει ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου, τούτοις αἰτούμενος, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν, καὶ εἰρήνην, καὶ βίου διόρθωσιν.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οἱ τῶν πόνων ἰδρῶτές σου, τῆς ἀσκήσεως ἔνδοξε, πρὸς Μαρτύρων στάδιον ἐκκαλούμενοι, πλήρη Ἀνδρέα τὴν ἔφεσιν, ἐν σοὶ ἐναπέθεντο, οὓς εὐκαίρως εἰς Θεόν, ἐπεδείξω στερρότατα· ἀλλὰ πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Λίθος ἄλλος ὑπέρτιμος, γεγονῶς διὰ πίστεως, οὐχ ὑπέστης θραῦσιν δεινῶς τυπτόμενος, ἀλλ' ἐπὶ γῆς κυλιόμενος, τῆς πίστεως ἔνδοξε, ὁμαλίσας τὴν ὁδόν, εὐεπίβατον τέθεικας· καὶ κατέστρεψας, τῆς δοκίσεως μάκαρ Κοπρωνύμου, φαυλοτάτην δόξαν ὥσπερ, σεσαθρωμένον θεμέλιον.

Ἀποστόλων τοῖς δόγμασι, τεθραμμένος μακάριε, καὶ Πατέρων ἐνθέων τοῖς διδάγμασι, τοῦ σαρκωθέντος ἐτίμησας, Θεοῦ τὸ ὄρώμενον, ἐν συμβόλοις ἱεροῖς, καὶ σεπτοῖς καὶ μορφώμασιν· ὅθεν ἔνδοξε, ὑπὲρ τούτου ἀθλήσας ἀνεδείχθης, εὐσεβείας ὑποφήτης, καὶ τῶν Μαρτύρων καλλώπισμα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μυριάκις πανάχραντε, ὑπεσχόμην μετάνοιαν, τῶν ἐμῶν ποιήσασθαι παραπτώσεων, ἀλλ' οὐκ ἔᾶ με ἡ φαύλη μου, τῶν κακῶν συνήθεια· διὰ τοῦτό σοι βοῶ, καὶ προσπίπτω καὶ δέομαι· Σύ με Δέσποινα, ἐξελοῦ τῆς τοιαύτης τυραννίδος, ὁδηγοῦσα πρὸς τὰ κρείττω, καὶ σωτηρίας ἐχόμενα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἦ ἀμνάς ἡ κύησασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄμωμον, τὸ τὴν ἁμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκείῳ ἐν αἵματι, τὸ σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζῶσαν τὰ πέρατα, σύ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σοῦ τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον. Τοῦ Προφήτου. Ἦχος β΄.

Τοῦ Προφήτου σου Ἰωσηέ, τὴν μνήμην Κύριε ἐορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σε δυσωποῦμεν·
σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἀσκητικῶς προγυμνασθεὶς ἐν τῷ ὄρει, τὰς νοητὰς τῶν δυσμενῶν παρατάξεις, τῇ
πανοπλίᾳ ὤλεσας παμμάκαρ τοῦ Σταυροῦ· αὐθις δὲ πρὸς ἄθλησιν, ἀνδρικῶς
ἀπεδύσω, κτείνας τὸν Κοπρώνυμον, τῷ τῆς πίστεως ξίφει· καὶ δι' ἀμφοῖν ἐστέφθης ἐκ
Θεοῦ, Ὁσιομάρτυς Ἀνδρέα αἰοίδιμε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν' Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου εἷς, καὶ οἱ
δύο παρόντες τῶν Ἀγίων. Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ἰωσηέ μέλω
τοὺς θεοπνεύστους λόγους. Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥοδὴ α'. Ἦχος α'. Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ.

Ὡς θεηγόρος ἀληθῶς, ὃ Προφήτα Ἰωσηέ, τῷ Ζωοδότῃ παρεστῶς, ἐκτενῶς ἰκέτευε,
λυτρωθῆναι κινδύνων, ἅπαντας τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Σοῦ τῆς ψυχῆς τὸ ὀπτικόν, ἐκκαθάρας μολυσμῶν, κατηξιώθης προορᾶν, τηλαυγῶς τὰ
μέλλοντα, καὶ προλέγειν ἀψεύστως, ἄριστα τὰ ἐκβησόμενα.

Ἡ τῆς προγνώσεως πηγὴ, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τὸν θεηγόρον Ἰωσηέ, προφητείας
ποταμόν, ἀνέδειξε τοῖς πᾶσι, βρῦοντα θεῖα διδάγματα.

Θεοτοκίον.

Ἐπιφανέντα τὸν Χριστόν, ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς, ἐκ τῆς Αἰγύπτου προφανῶς, ὁ
Πατὴρ ἐκάλεσεν, Ἰσηὲ ὡς προεῖπε, πάλαι ὁ θεοπτικώτατος.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσιομάρτυρος, ἔχων Ἀκροστιχίδα τήνδε· Ἀνδρείας ὑμνῶ τὸν
φερώνυμον πόθῳ. Ἰωσηφ.

Ῥοδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Ἀνδρικῶς τὰ πάθη τῆς σαρκός, Πάτερ δουλωσάμενος, τῷ λογισμῷ ἀνδρείας ὡς
ἐπόνυμος, τυράννων ὀμότητα, κατεπάλαισας, καὶ νομίμως ἐνήθλησας· ὅθεν σε
συμφώνως, πιστεὶ συνελθόντες μακαρίζομεν.

Νοητῶς ὡς ἄνθραξ πυρωθεὶς, θέρμη Θείου Πνεύματος, τὸν παγετὸν τῶν παθῶν
δισκέδασας· κρουνοῖς τῶν αἱμάτων δέ, πῦρ ἀπέσβεσας, δυσσεβείας ἀλλότριον,
μέγιστε Ἀνδρέα, Ὁμολογητὰ θεομακάριστε.

Δεσμευθεις τῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, Πάτερ ἐκ νεότητος, τὸν σὸν σταυρὸν ἀναλαβὼν γηθόμενος, τούτῳ ἠκολούθησας, ἀρνησάμενος σεαυτὸν διὰ πίστεως, καὶ ὁμολογίας, καὶ τελειότητος ἐναθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Ῥαθυμίας ὑπὼ τὴν ψυχὴν, πάντοτε βαρούμενος, ἐπὶ τὴν σὴν Παρθενομητορ ἄχραντε, προστρέχω ἀντίληψιν. Πρὸς ἐγρήγορσιν μετανοίας διέγειρον, τῆς αἰωνιζούσης, τότε ῥυομένη με κολάσεως.

Τοῦ Προφήτου

Ῥδὴ γ'. Στερέωσόν με Χριστέ.

Μυήσει θεοπρεπεῖ, δεδιδαγμένος τὰς θείας ἐκφαντορίας, ἐθνῶν τὴν κλησιν, σαφῶς προηγόρευσας Προφήτα, Πνεύματι Ἁγίῳ τυπούμενος.

Ἐσόμενα προορᾶν, ὡς ἐνεστῶτα θεόφρον ἠξιωμένος, τῶν Ἰουδαίων, σαφῶς τὴν ἀπόπτωσιν προεῖπας, καὶ τῶν νομικῶν τὴν διάβασιν.

Λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραήλ, οὐκ ἐν πολέμῳ καὶ τόξῳ καὶ πανοπλίᾳ, ἀλλ' ἐν Κυρίῳ, Θεῷ Παντοκράτορι προέφησ, σάρκωσιν τοῦ Λόγου σημαίνων ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε χαῖρε σεμνή, ἡ συλλαβοῦσα τὸν Λόγον σωματωθέντα, τὸν τῷ ἰδίῳ, ἡμᾶς λυτρωσάμενον ἐκ πλάνης, αἵματι ἀγίῳ καὶ σώματι.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως.

Ἐρείσας τοῦ νοός σου τὰς βάσεις Πάτερ, ἐν πέτρα τῆς ἀγάπης Χριστοῦ οὐδόλωσ, προσπνεύσεσι σεσάλευσαι ἐναντίας, βοῶν τῷ Κτίστη σου· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιον πλήν σου Κύριε.

Ίάσεις καὶ πρὸ τέλους καὶ μετὰ τέλος, πηγάζεις θεορρήμιον τοῖς ἀσθενοῦσι, καὶ πνεύματα ἀκάθαρτα ἀπελαύνεις, Ἀνδρέα Ὅσιε, βοῶν τῷ Κτίστη σου· Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Ἀσκήσεως τοῖς δάκρυσιν λελουμένος, ἐν αἵμασι Μαρτύρων ἐκαλλωπίσθης· καὶ ὄλος ὠραιότατος δεδειγμένος, βοῶν ἀνέδραμες, πρὸς τὸν ποθούμενον· Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ἐν ὁμοιώματι γεγονότα, Πατὴρ τὸν ὁμοούσιον Θεὸν Λόγον, ἐκήσας Πανάμωμε ὑπὲρ λόγον, Παρθένος μείνασα, μετὰ τὴν κύησιν· διὰ τοῦτο πίστει σε μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ
» στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· ἠὺφράνθη γὰρ τὸ
» πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ
» Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Κάθισμα. Τοῦ Προφήτου. Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐπέκλινας τὸ οὖς, τῷ λαλοῦντι Προφήτῃ, καὶ πάντων μνηθεῖς, τῶν μελλόντων τὴν
γνώσιν, Χριστοῦ προεσήμανας, παρουσίαν τὴν ἐνθεον· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν
σου μνήμην, ἐορτάζοντες, τὸν Λυτρωτὴν ἀνυμνοῦμεν, τὸν σὲ μεγαλύναντα.

Δόξα. Τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Φερωνύμως Ἀνδρέα ὡς ἀληθῶς, κραταιούμενος πίστει τῇ εὐσεβεῖ, Μάρτυς
ἀξιάγαστε, ὡς Χριστῷ συνεπόμενος, Μοναστῶν τὰς χορείας, ἐφαίδρυνας πράξεις,
καὶ Ὁσίων τῆς δόξης, ἐδείχθης ἐφάμιλλος· ὅθεν καὶ Μαρτύρων, ὑπελθὼν τοὺς
ἀγῶνας, γενναίως ἐνήθλησας, καὶ νομίμως ἠρίστευσας, Πρωτοκλήτου ὁμῶνυμε.
Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι
πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν· καὶ στένων
κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε. Ἐν ἐμοὶ θαυμάστωσον, τὸ πλούσιον ἔλεος,
καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, τὸ ἄπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν
ἀμέτρητον πλοῦτον· καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα πόθῳ
κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι·
σὲ γὰρ ἔχων ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Καθελκόμενον Λόγε ἐν τῷ Σταυρῷ, ὑπ' ἀνδρῶν παρανόμων γνώμη σκαιᾶ, ὀρῶσα ἢ
Μήτηρ σου, τὴν ψυχὴν ἐπιτρόσκετο· καὶ κοπτομένη σπλάγχνα, ἐθρήνει
κραυγάζουσα· καὶ συνοχῇ καρδίας, ἐβόα στενάζουσα· Οἶμοι τῇ τεκούσῃ, σὲ Υἱὲ καὶ
Θεέ μου! πῶς θέλων ὑπέμεινας, τοῦ προσώπου ῥαπίσματα, καὶ ἐμπτύσματα βέβηλα,
ἄδικόν τε θάνατον νῦν, ἐπὶ ξύλου ἥλοις προσπηγνύμενος; Ὅντως ταῦτα πάσχεις, τοῦ
σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Τοῦ Προφήτου

Ἦδὴ δ΄. Κατενόησα Παντοδύναμε.

Ἦση ἐν τῷ θεοπτικώτατον, ὄμμα τῆς Ἐκκλησίας, κινδύνων σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Τὸ λαμπρότατον καὶ στερρότατον, τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, πρεσβεύων σῶζε τοὺς
ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὁ Κριτῆ πάντων παριστάμενος, ὡς ἔνθεος Προφήτης, παθῶν με ῥῦσαι ταῖς ἰκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Ἵπερβέβηκας Ἀειπάρθενε, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις, τὸν Κτίστην τούτων κυοφορήσασα.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ἵπήκοος, γεγονῶς τῶν Χριστοῦ διατάξεων, τὸ τούτου ὁμοίωμα, Πάτερ σεπτῶς προσεκύνησας· ὅθεν ὁ παράνομος, σὲ πολυτρόποις αἰκίαις ἐθανάτωσε.

Μυρίπνοος, ἀρετῶν εὐωδία γενόμενος, ἐν τάφῳ νῦν κείμενος, εὐωδιάζεις τὰ πρόσωπα, τῶν προσπελαζόντων σοι, ἐν ἀδιστακτῷ καρδία Πάτερ ὅσιε.

Νοσήσαντα, Μαμωνᾶν τὸν παγκάκιστον Ὅσιε, ἀθλίως τὴν αἴρεσιν, ἐν παρρησίᾳ διήλεγξας, πρόμαχος γενόμενος, τῶν ὀρθοδόξων ἀνδρῶν ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ὡς εὐφορον, ἐγεώργησας χάριτος ἄσταχυν, τὸν τρέφοντα ἅπαντας, τοὺς ὀρθοδόξως τιμῶντάς σε, Δέσποινα πανύμνητε, τὸν ἐκ τῆς σῆς σαρκωθέντα μήτρας Κύριον.

Τοῦ Προφήτου

Ὡδὴ ε΄. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Συμπαθῶς κινούμενος ἐδίδαξας ἡμᾶς, τὴν τοῦ Θεοῦ μακρόθυμον, εὐσπλαγχνίαν καὶ χρηστότητα, δι' ἧς φείδεται πάντων, Προφήτα θεσπέσιε.

Θανατώσας θάνατον ἀνέστη ὁ Χριστός, ὡς ἡ σοφὴ σου πρόρρησις, θεοφάντορ προεμήνυσε, καὶ ζωὴν ταῖς ἐν Ἄδου, ψυχαῖς ἐδωρήσατο.

Ἐκ βυθοῦ πταισμάτων με, Προφήτα Ὡσηέ, προσευχαῖς ἐξάρπασον, παρρησίαν ἀκατάγνωστον, πρὸς Χριστὸν κεκτημένος, θεόφρον πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῶν ὅλων Κύριος καὶ πάντων βασιλεύς, ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος, ὑπὸ χρόνον γέγονε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ σὰρξ ἐχρημάτισεν.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ὁ φωτισμός.

Τὸν σκοτασμόν, βδελυξάμενος Πάτερ τῆς ἁμαρτίας, ὅλος ἀναλάμπει τῆς ἀπαθείας φῶς καθωράθης, καὶ φωτίζεις τοὺς πίστει, προσιόντας τῷ θείῳ τάφῳ σου, ταῖς τῶν ἱαμάτων ἀυγαῖς, θεία χάριτι.

Ὅλος Θεοῦ, καταγώγιον ὄφθης, καλῶς βιώσας, καὶ γενναιοφρόνως ἀθλήσας Πάτερ·
καὶ νῦν ἐν τάφῳ κατακείμενος μένεις, σῶος μάκαρ καὶ ἀδιάλυτος, πάντων διαλύων,
πιστῶν τὰ νοσήματα.

Νεανικῶς, ἀριστεύσας παμμάκαρ κατὰ δαιμόνων, καὶ κατὰ ἀνθρώπων αἰρετιζόντων,
αἰωνιζούσης ἡξιώθης εὐκλείας, καὶ στεφάνων Ἀνδρέα· ὅθεν σε, μετὰ πόθου πάντες
πιστοὶ μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φέρεις Χριστὸν, ἐν ἀγκάλαις ἀρρήτῳ κυφορία, ἐναγκαλιζόμενον τοὺς κακία
καθυπαχθέντας, καὶ τῷ πλάνῳ ἀθλίως, δουλωθέντας Κόρη πανύμνητε· ὅθεν ὡς Θεοῦ
σε Μητέρα δοξάζομεν.

Τοῦ Προφήτου

Ὡδὴ στ´. Τὸν Προφήτην διέσωσας.

Προθεσπίζων τὰ μέλλοντα, Ὡσηὲ παμμακάριστε, τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ
Λόγου, ἐδήλωσας κάθοδον.

Νεκρωθέντας τοῖς πταισίμασιν, ἡ ζωὴ ἢ ἀθάνατος, ἐκ τῶν κενεῶνων τοῦ Ἰδοῦ, ὡς
ἔφης ἀνήγαγε.

Νομικῶν τὴν ἀναίρεσιν, Ἰουδαίων τὴν ἔκπτωσιν, καὶ τῶν ἐθνῶν τὴν στάσιν, Προφήτα
ἐδήλωσας.

Θεοτοκίον.

Ἐκ γαστρός σου ἀνέτειλε, Θεὸς Λόγος Πανάμωμε, σάρκα δι' ἡμᾶς ἀπορρήτως,
φορέσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἐν φρουρᾷ σε ὁ ἄνομος ἔθετο, ὑπὲρ τοῦ Δεσπότη Ἀνδρέα φρουρούμενον, καὶ τὸ
αὐτοῦ φυλάττοντα, ἀπαράτρεπτον ἔνθεον θέλημα.

Ῥηγνυμένης σαρκὸς οὐκ ἐφρόντισας, ταῖς κατατομαῖς τῶν μαστίγων μακάριε· ἀλλ'
ὥσπερ ἄλλου πάσχοντος, ἐκαρτέρεις ἐνθέως ῥωννύμενος.

Ὡς πολῦτιμος ὄλβος κρυπτόμενος, Πάτερ φανεροῦσαι ὑπ' ὄψεσι κείμενος, τῶν
εὐσεβῶν καὶ θαύμασι, πάντας καταπλουτίζεις τοὺς τιμῶντάς σε.

Θεοτοκίον.

Νοερὰν σε λυχνίαν προέβλεπε, πάλαι ὁ Προφήτης τὸ θεῖον λαμπάδιον, Χριστὸν Ἀγνὴ
βαστάζουσαν, δι' οὗ πάντες ἡμεῖς ἐφωτίσθημεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-
» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι
» ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐορτάζει σήμερον, ἡ Βασιλεύουσα πόλις, ἑορτὴν ὑπέρλαμπρον, τῆς φωτοφόρου σου μνήμης, ἅπασαν προσκαλουμένη πόλιν καὶ χώραν· χαίρει γάρ, ὡς κεκτημένη θησαυρὸν μέγαν, τὸ πολυάθλον σου σῶμα, Ἀνδρέα Μάρτυς, ὀρθοδοξίας φωστήρ.

Ὁ Οἶκος.

Ἀντὶ ὄπλων, σταυρὸν ἀράμενος πανένδοξε, ἀντὶ θώρακος δέ, τὴν πίστιν ἐνδυσάμενος, πρὸς πάλιν ἐξῆλθες ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρωμένων, Μάρτυς αὐτόκλητος, καὶ τούτων κατέβαλες τὰς παρατάξεις σθένει τοῦ Πνεύματος· οὗ ἐμφορηθεὶς πλουσίως Ὅσιε, κάμοι παράσχου βραχεῖαν χάριν, φωταγωγοῦσάν μου τὸν νοῦν, ἀξίως τοῦ ὑμνησαί σου τοὺς γενναίους ἀγῶνας, ὀρθοδοξίας φωστήρ.

Συναξάριον

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ὡσηέ.

Στίχ. Θεὸν τυποῖς μνηστῆρα γῆς πορνευτρίας,

Πόρνη συναφθεῖς, ὃν προφήτα νῦν βλέπεις.

Ἐβδομάτη δεκάτη Ὡσηὲ νέκυν κτερεῖξαν.

Ὅς ἐρμηνεύεται σφζόμενος ἢ φύλαξ ἢ σκιάζων. Οὗτος ἦν υἱὸς Βεηρεὶ ἐκ Γαλεμῶθ, φυλῆς Ἰσάχαρ· καὶ πολλὰ προφητεύσας κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ· καὶ ἔδωκε τέρας ἥξειν τὸν Κύριον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἀνθρώποις συναναστραφῆναι, ὅταν δύῃ ὁ ἥλιος ἐν Σηλῶμ καὶ μερισθῇ εἰς δύο μέρη· καὶ γενήσονται δώδεκα δρύες, ἀκολουθοῦσαι καὶ ὑπακούουσαι τῷ ἐπὶ γῆς φανερωθέντι Θεῷ καὶ δι' αὐτοῦ σωθήσεται πᾶσα ἡ γῆ*.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἀνδρέου τοῦ ἐν τῇ Κρίσει.

Στίχ. Ἀμφοῖν ποδῶν σῶν Ἀνδρέατμηθεις ἓνα,

Ἀθλήσεως σῆς ἐκπεραίνεις τὸν δρόμον.

Οὗτος ὁ μακάριος Πατὴρ ἡμῶν Ἀνδρέας γέννημα καὶ θρέμμα γέγονε τῆς εὐνομοπάτης τῶν πόλεων Κρήτης, γονέων εὐσεβῶν καὶ φιλαρέτων· καλῶς δὲ ἀνήγετο ἐν αὐτῇ, καὶ διάπυρος τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν κατέστη ἐργάτης. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, ὁρῶν τὸ τοῦ Θεοῦ ποιμνιον λυμαινόμενον ὑπὸ τῆς τῶν Εἰκονομάχων αἰρέσεως, ἤγουν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τυράννου καὶ τῆς συμμορίας αὐτοῦ, ἐλθὼν ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρρησιάζεται τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ ἀπτοήτως ἐλέγχει. Ὁ δέ, τὴν παρρησίαν οὐκ ἐνεγκῶν, ἐγκόπτει αὐτίκα λέγοντι τῷ γενναίῳ καὶ συλλαβεῖν αὐτὸν τοῖς παρεστῶσι διακελεύεται. Οὗτοι δὲ ἅμα, φονώσας χερσὶ καὶ βαρεῖαις εὐθὺς εὐφορμήσαντες, οἱ

μὲν αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς, οἱ δὲ τῶν χειρῶν λαβόμενοι, ἄλλοι τῆς ἐπωμίδος καὶ τοῦ χιτωνίσκου ἕτεροι, ὑβριστικῶς μάλα καὶ ὅπως ἂν μάλιστα τῷ κελεύσαντι χαρίζονται, πρὸς τὴν γῆν καταβάλλουσι τὸν τὴν διάνοιαν ὑψηλόν· καὶ οὐ πρότερον μεθίεσαν ἔλκοντες, ἕως αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, μετὰ τὸ ἀμύνασθαι ἀποχρώντως τὴν παρῆρησίαν τοῦ Ἀθλητοῦ, ἀνεθῆναι τοῦτον ἐκέλευσε.

Τοῦ δὲ Ἁγίου, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα διεξιόντος τῷ βασιλεῖ περὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ ὅτι· «Εἰ τοὺς εἰς τὰς βασιλικὰς στήλας ἐξυβρικότας, προσθέντος, ὃ βασιλεῦ, ὡς εἰς αὐτοὺς ὑμᾶς παροινήσαντας, ἐσχάταις περιβάλλετε τιμωρίαις, πόσης ἀπειλῆς θεϊκῆς ἐν μεθέξει γεννήσεσθε οἱ κατὰ τῆς εἰκόνης τοῦ Θεοῦ ἐνυβρίζοντες;» λίαν ἐκκαυθεὶς ὁ τύραννος, γυμνωθῆναι τὸν Ἅγιον κελεύει, καὶ σχοινίοις διαταθέντα, σφοδρῶς μαστίζεσθαι· οὗ γενομένου, τὸ ὑποκείμενον ἔδαφος τοῖς ἐξ αὐτοῦ ρύαξι τοῦ αἵματος ἐφοινίσσεται.

Ἄνεθεις δὲ καὶ μῆτε δωραεῖς ἢ ἀπειλαῖς ἐνδοῦς ὁ γενναῖος, λίαν ὠμῶς καὶ αὐθις αἰκίζεται καὶ τὰς πλευρὰς διορύττεται καὶ τὸ στόμα λίθοις θλάται καὶ τῇ φυλακῇ παραπέμπεται. Ἐνθεν τοι καὶ τῇ ἐξῆς παραστάντα τὸν Ἅγιον, ἐπεὶ εὐτολμότερον ἐθεᾶτο, ταῖς μαστίξι καὶ αὐθις ἐκέλευε παίειν. Οὗ γενομένου, κατεξέοντο μὲν αὐτοῦ αἱ σάρκες καὶ διωρύττοντο ταῖς πληγαῖς καὶ τὰ πλείω τῶν σαρκῶν ὑψηροῦντο. Τέλος δέ, σχοινίοις τοὺς μακαρίους δεθεὶς πόδας, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰ πάσης ἔλκεται τῆς λεωφόρου, εἰς τὸν τῶν κακούργων τόπον ρῖναι τῶν ἐλκόντων ἐπειγομένων.

Οὕτω δὲ τοῦ Μάρτυρος ἐλκομένου, ἰχθύας ἄρτι τις τῆς θαλάσσης ζωγρήσας, τοὺς μὲν ὠνίους τῇ ἀγορᾷ προθείς, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τινος κινηθεὶς δαίμονος καὶ κοπίδα μακελλικὴν ἐκεῖθεν ἀρπάσας, θατέρου ποδὸς τοῦ ἱεροῦ σώματος μέσον κατενεγκών, ἔστησε τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον τῷ Μάρτυρι καὶ πρὸς τὰς ἐκεῖθεν μονὰς παραπέμπει· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον εἰς τὸν τῶν κακούργων ἀπορρίπτεται τόπον.

Ἀναμιξ δὲ τῶν ἐκεῖσε σωμάτων ὑπάρχων μέχρι πολλοῦ, δώδεκα τινὲς ἄνδρες, δαίμοσι κάτοχοι, ἐκ διαφόρων τόπων τῆς πόλεως ὡς ἐκ συνθήματος ἀπελθόντες, εὔρον τὸ σῶμα ἀνεπιμέλητον, καὶ ἀτίμως κείμενον, τὸ κομιδῇ τίμιον. Οἱ τινες τούτου προσψαύσαντες, τὴν ἴασιν ἐτρύγησαν αὐθωρόν, μισθὸν τῆς εὐρέσεως, τὴν θεραπείαν δεξάμενοι· καὶ τοῦτο λαβόντες, ἐν ἱερῷ τόπῳ, ᾧ Κρίσις ὄνομα, καταθάπτουσιν, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου.

Στίχ. Αἴρουσα Χριστοῦ τῷ φίλῳ Πόλις πύλας,

«Λάζαρο δεῦρο» χριστομιμήτως λέγει.

Ὁ μακάριος καὶ ἀοίδιμος καὶ ἐν βασιλεῦσι πιστότατος Λέων, ζήλω θεῖῳ κινηθεὶς, ὥσπερ ἐκ τινος ἐπιπνοίας, πρῶτον μὲν ναὸν δειμάμενος κάλλιστον τῷ Δικαίῳ καὶ μετὰ ταῦτα ἀποστείλας ἐν τῇ νήσῳ Κύπρου, εὔρε τὸ ἅγιον ἐκείνου λείψανον ἐν τῇ Κιτιέων πόλει, ὑπὸ γῆν κείμενον, χιλιοστοῦ τάχα παρωχηκότος χρόνου, ἐν μαρμαρίνῳ λάρνακι, ἐν ἧ ἔγκεκόλαπτο γράμματα ἑτερόγλωσσα· «Λάζαρος ὁ τετραήμερος καὶ φίλος Χριστοῦ». Αὐτίκα οὖν ἀράμενος τὸν τίμιον θησαυρὸν καὶ ἀργυρᾷ σορῶ ἐνθέμενος, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπέθετο.

Εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ Λειψάνου τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Λαζάρου.

Στίχ. Κρύπτουσα νεκρὸν Λαζάρου Ῥώμη Νέα,

Ἄλλη παρ' ἡμῖν δείκνυται Βηθανία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων ἀταδέλφων Μαρτύρων καὶ Ἀναργύρων, Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, Λεοντίου, Ἀνθίμου καὶ Εὐπρεπίου.

Στίχ. Ἐκ τοῦ γένους Ἄραβας, ἐκ δὲ τοῦ ξίφους

Θεῖους ἀριστεῖς οἶδα τοὺς Ἀναγύρους.

Λεοντίου τμηθέντος, ὤλετο πλάνος

Λεοντομύρμηξ, ὡς Ἰὼβ βίβλος λέγει.

Ἄνθιμος, Εὐπρέπιος ἐκτετμημένοι,

Ἀνθοῦσι λαμπρὸν καὶ πανευπρεπὲς μάλα.

Τρεῖς εἰσὶν αἱ συζυγίαι τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, ἀμφοτέρων τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι καλουμένων καὶ τὴν Ἱατρικὴν τέχνην μετερχομένων καὶ τὴν προσηγορίαν τῆς ἀναργυρίας ἔχοντων. Οἱ μὲν γὰρ ὑπῆρχον υἱοὶ Θεοδότης, γυναικὸς εὐλαβοῦς καὶ πιστῆς, οἱ τινες ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθησαν καὶ κατετέθησαν ἐν τόπῳ καλουμένῳ Φερεμᾶν. Οἱ δὲ ἐν τῇ Ῥώμῃ διήγον, ἔχοντες Διδάσκαλον φθονερόν· ὃς μετὰ δόλου ἀναγαγὼν αὐτοὺς εἰς ὄρος, ὡς δῆθεν βοτάνας συλλέξοντας, λίθοις φονεύει. Οἱ δέ, ὧν καὶ ἡ παροῦσα μνήμη, ὑπῆρχον ἐκ τῆς Ἀραβίας, τῆς Ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἐν πείρᾳ ὄντες. Διήρχοντο δὲ κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἀναργύρως τοὺς ἀσθενοῦντας θεραπεύοντες καί, προφάσει τῆς τέχνης, τὸν Χριστὸν καταγγέλλοντες.

Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, παρεγένοντο ἐν Αἰγαῖς, πόλει τῆς Λυκίας, καὶ παραστάντες Λυσία τῷ ἡγεμόνι καὶ τυφθέντες ἀνηλεῶς καὶ ἀπανθρώπως, τῷ τῆς θαλάσσης βυθῷ ἀπορρίπτονται. Περισωθέντες δὲ θείᾳ ροπῇ καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς εὐρεθέντες, αὐθις ἐν καμίνῳ πυρὸς ἀπορρίπτονται, καὶ ἀβλαβεῖς διαφυλαχθέντες, σταυρῷ ἀναρτῶνται, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται οἱ μακάριοι οὗτοι πεντάδελφοι.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προφήτου

Ῥδὴ ζ'. Ἀβραμαῖοι Παῖδες.

Ἵπερφυεῖ φωτισμῷ, Ῥσηὲ τὸν νοῦν φωτιζόμενος, τῶν μελλόντων μάκαρ τὴν γνῶσιν ἐπλούτησας, τῷ Δεσπότη κρραυγάζων· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σὺ ἐν χερσὶ Προφητῶν, ὁμοιώθης πληθύνας ἀθάνατε, τὰς ὁράσεις Σῶτερ ποικίλως μορφούμενος, τοῖς σοὶ πίστει βοῶσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἰσραὴλ σὺ πηγὴ, σωτηρίας προχέουσα νάματα, ποταμὸν εἰρήνης Χριστὸν προκηρύττουσα, Ὡσηὲ ᾧ βοῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐξ ἀνάρχου Πατρός, ἀναλάμπας ἐκ σοῦ σεσωμάτωται, Θεομητορ Κόρη, δι' ἄφατον ἔλεος, ὃν ὑμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ἐψομένηνα κύματα τῆς πονηρίας, τὸν νοῦν οὐκ ἐσάλευσαν, τὸν σὸν Ἄνδρᾶ Ὅσιε, ἐν πέτρᾳ τῆς γνώσεως, Χριστοῦ ἰστάμενον· ὅθεν πᾶσιν ἄκλυστος λιμὴν, χειμαζομένοις σαφῶς γεγένησαι.

Μωραῖς συζητήσεσιν ὁ δολιόφρων, τὸν νοῦν σκοτιζόμενος, συλῆσαι ἐπειρᾶτό σε, δογμάτων λαμπρότησι καλλωπιζόμενον· ὄφλησε δὲ γέλωτα σοφέ, πλησθεὶς αἰσχύνης τῇ παρῆρησίᾳ σου.

Ὁ νοῦς σου ταῖς νεύσεσι ταῖς θειοτάταις, καθωραϊζόμενος, Ἄνδρᾶ ἀξιάγαστε, ἀστέρα ὀλόφωτον, πᾶσί σε ἔδειξε, θαύμασιν ἐκάστοτε πιστούς, φωταγωγοῦντα ἀνευφημοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐχρημάτισας Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐν ᾧ τὴν κατοίκησιν ἀρρήτως ἐποιήσατο, Παρθένε πανύμνητε, ὁ οὐρανοῦς κατοικῶν· καὶ δι' ἀγαθότητα πολλήν, βροτὸς γενέσθαι καταδεξάμενος.

Τοῦ Προφήτου

Ὡδὴ ἡ'. Τὸν ἐν φλογὶ πυρός.

Ἐπεὶ κατάληψιν, ἡ Προφήταις δοθεῖσα, παρὰ τῆς θείας δωρεᾶς, προγνωστικὴ ἐνέργεια, καὶ μελλόντων γνῶσις· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στόμα θεόπνευστον, κεκτημένος καὶ γλῶσσαν, θεηγοροῦσαν Ὡσηέ, θεοσεβείας αἴγλην τε, φωταγωγοῦσαν μέλπει· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λόγοις καὶ πράγμασι, προφητεύων ἐλέγχεις, τὸν ἐκπορνεύσαντα λαόν, συμβολικῶς πανόλβιε, ἐκδιδάσκων μέλπει· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὁ συναΐδιος, τοῦ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ἐκ τῆς ἀγίας σου γαστρὸς, σωματωθεὶς ἐπέφανεν, Ἄγνη τοῖς βοῶσιν· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Κάμινος ποτέ.

Πάθη τῆς σαρκός, σοφὲ προθανατώσας, ἀσκητικοῖς ἐπ' ἀγωνίσμασιν, ἤθλησας στερρότατα, τοῦ Σωτῆρος τὸ ὁμοίωμα, καὶ τῆς Παρθένου, πάντων τε, Ὅσιε τῶν Ἁγίων, τιμητικῶς ἀσπαζόμενος.

Οἱ μανιωδῶς, κατὰ Χριστοῦ λυττῶντες, θῆρες ὡς ἄγριοι ἐπέθεντο, Πάτερ θανατῶσαί σε· ὄθεν σύροντες καὶ παίοντες, ἀπερρίψαν εἰς βάραθρα, Μάρτυρα ἀληθείας, σὲ προφανῶς ἐργαζόμενοι.

Θαύμασι πιστούς, ὡς νάμασιν ἀρδεύεις, καὶ φυγαδεύεις παμμακάριστε, πονηρίας πνεύματα, καὶ καθαίρεις ἀρρώσθηματα, τὴν χάριν τῶν ἰάσεων, ἄνωθεν δεδεγμένος, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐφθης οὐρανῶν, Παρθένε πλατυτέρα, Θεὸν ἐν μήτρα σου χωρήσασα, τὸν πᾶσιν ἀχώρητον· ὃν ἰκέτευε λυτρώσασθαι, στενοχωρίας ἄχραντε, Δέσποινα ψυχοφθόρου, τοὺς εὐσεβῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας
» διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους
» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλ-
» λοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύ-
» ριον.

Τοῦ Προφήτου.

Ἦδη θ'. Χαίροις τὸ τῆς παρθενίας.

Γέρας ὡς Προφήτης εἴληφας, Ὡσηὲ δεξάμενος, στέφανον εὐπρεπείας, παρὰ τοῦ Θεοῦ παμμακάριστε.

Ἦλφ τῷ φωτὶ λαμπόμενος, τοῦ Χριστοῦ πανάριστε, δίδου ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τοῦτον εὐμενῆ τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Ἦμνοις σὺν Ἀγγέλων τάγμασιν, Ὡσηὲ παρέστηκας, τὸν Δεσπότην γεραίων, ζήσας πολιτείαν ἰσάγγελον.

Θεοτοκίον.

Σῶσαι βουληθεὶς τὸν ἄνθρωπον, ὁ Σωτὴρ καὶ Δεσπότης, ἐξ ἀχράντου Παρθένου, σάρκα τὴν ἡμῶν ἐνεδύσατο.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἴδου Πάτερ Ὅσιε, τὸν δρόμον σου ἐτέλεσας, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τηρήσας ἄμωμον· δι' ἣν ἐναθλήσας νομίμως, στέφος διπλοῦν ἄνωθεν ἐδέξω, ὡς Μάρτυς ἀήττητος, ἀσκητῆς ἀκαταγώνιστος.

Ὡς κρίνον ἠδύπνοον, ὡς ῥόδον Πάτερ ἦνθησας, ἐν λειμῶνι, τῆς θείας σαφῶς ἀσκήσεως· καὶ εὐωδιάζεις ὡς κέδρος, μαρτυρικῶς κατηγλαῖσμένος, Ἀνδρέα πανόλβιε, μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα.

Σημεῖοις καὶ τέρασι, σαφῶς ὠραϊζόμενος, ἀδιάλυτος μένεις πάντων ἐπ' ὄψεσι, κείμενος παμμάκαρ Ἀνδρέα· καὶ τὰς ψυχὰς φωτίζων τῶν πίστει, θερμῇ προσιόντων σοι, καὶ ἀεὶ μακαριζόντων σε.

Ἡμέραν ἐόρτιον, καὶ θυμηδίας ἔμπλεον, τὴν ἁγίαν σου μνήμην ἄγοντες σήμερον, πίστει ἐκβοῶμέν σοι Πάτερ· ταῖς πρὸς Θεὸν ἁγίαις λιταῖς σου, πασῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν τοῦ βίου περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον, ἡ μήτρα σου γεγένηται, τοῦ φωτίσαντος κόσμον αὐγαῖς Θεότητος, καὶ τῆς ἀγνωσίας τὸ σκότος, ἀπὸ τῆς γῆς πανάμωμε Κόρη, τελείως διώξαντος· διὰ τοῦτό σε δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,
» σαρκωθείς ἐκ Παρθένου, ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτι-
» σμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ
» τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάρια

Τοῦ Προφήτου. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὡς λίαν ὑπερθαύμαστος, Ὡσηὲ θεηγόρε, ἡ ἐκ Θεοῦ δοθεῖσά σοι, πνευματέμφορος χάρις, δι' ἣς προεῖπας Προφήτα, ἐμφανῶς τοῦ Σωτῆρος, τὴν ἐκ Παρθένου σάρκωσιν, τὸν σταυρὸν καὶ τὰ πάθη, καὶ τὴν σεπτὴν, θεῖαν ἐξανάστασιν, Ἰσραὴλ δέ, τοῦ ὄντως ματαιόφρονος, ἐξολόθρευσιν ἄρδην.

Τοῦ Ὄσιου. Ὅμοιον.

Ἀνδρέαν τὸν καλλίνικον, εὐφημήσωμεν πάντες, ἐνθέως ἐορτάζοντες, τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, οἱ εὐσεβεῖς μετὰ πόθου· οὗτος γὰρ τοῦ Σωτῆρος, τὰ σεπτὰ ἐκτυπώματα, τῶν Ἁγίων τε πάντων, πανευσεβῶς, τιμῶν ἀνεκήρυξεν· ὅθεν στέφος, ἐν οὐρανοῖς, ἐδέξατο, σὺν Ἀγγέλοις χορευόν.

Θεοτοκίον.

Σὲ προεδήλου Πάναγνε, προελθεῖν ἐκ λαγόνων, στερητικῶν ἢ ἄνικμος, ῥάβδος τοῦ Ἱερέως, βλαστήσασα παραδόξως· σὲ Προφήται καὶ νόμος, Μητέρα προεκήρυττον,

τοῦ Δεσπότη τοῦ ὅλων καὶ Ποιητοῦ· ὃν δυσώπει πάναγνε Παναγία, σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε ἄχραντε Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία,

κατὰ τὴν τάξιν, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ἱε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου

καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

ΤΥΠΙΚΟΝ

1. Εἰ τύχοι ἡμνήμη τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, ἢ Ἀκολουθία ψάλλεται κατὰ τὴν τοῦ Μηναιίου διάταξιν.

2. Εἰ τύχοι ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ στ' καὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ δ'. Δόξα, Ἀπόστολε Χριστοῦ, Καὶ νῦν τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ Ἦχου, Εἵσοδος, Φῶς ἰλαρὸν καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ, Δόξα, Πάνσοφε ἀλιεῦ, Καὶ νῦν, Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου, Ἀπολυτικά τὸ ἀναστάσιμον, τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, τὸ Θεοτοκίον Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν καὶ Απόλυσις.

3. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμὸν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτικίον τοῦ Ἀποστόλου, καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τό, Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτικά ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα, τὰ Εὐλογητάρια, ἢ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ ἀναστάσιμος καὶ ὁ τοῦ Ἀποστόλου, ἀπὸ γ' Ὡδῆς τὸ Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου, εἶτα τὸ Κάθισμα Ὡς συνέκδημος Παύλου, καὶ Θεοτοκίον· ἀφ' στ' Κοντάκιον καὶ Οἶκος, τὰ ἀναστάσιμα καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ ἅπαντα ἢ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα στιχολογοῦμεν τὴν Τιμιωτέραν. Ἐξαποστειλάρια, τὸ ἀναστάσιμον, τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἶνους ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ' καὶ δ' τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, Δόξα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη, Σήμερον σωτηρία καὶ καθεξῆς ἢ Λειτουργία, ἐν ἧ ψάλλονται τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ' καὶ ἐκ τῆς στ' Ὡδῆς τοῦ Κανόνος ἄλλα δ', Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, Κοινωνικόν, Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, Εἶδομεν τὸ φῶς, καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε ὀνομάσω Ἀπόστολε; οὐρανόν, ὅτι τὴν δόξαν, διηγήσω τοῦ Θεοῦ· ἀστραπὴν, ὅτι τὸν κόσμον καταυγάζεις φωτισμῷ· νεφέλην, ἐπομβροῦσαν θεῖα νόματα· κρατῆρα, τῆς σοφίας ἐνθεώτατον, οἶνον ἡμῖν ἀναβρύνοντα, τὸν τὰς καρδίας εὐφραίνοντα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσεῖπω θεόληπτε; ποταμόν, ἐκ Παραδείσου προερχόμενον ἡμῖν· κιβωτὸν τῆς διαθήκης, ἣν διέθετο Χριστός· φωστῆρα, νοητὸν φῶς ἀπαστράπτοντα· λυχνίαν, Ἐκκλησίαν καταυγάζουσαν· ἄρτον ζωῆς, θεῖαν τράπεζαν, ποτήριον θεοῦ Πνεύματος. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν θεόπτα καλέσωμεν; λειτουργὸν τῶν μυστηρίων, δραστικώτατον Χριστοῦ· τῆς σκηνῆς τῆς νοουμένης, ἀρχιτέκτονα σοφόν, τὰς πλάκας, λατομοῦντα τὰς τῆς χάριτος, τὸν νόμον, γεγραφότα τὸν καινότερον, τὸν ἐκ Σιών προερχόμενον, καὶ διὰ σοῦ κηρυττόμενον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε καλέσωμεν ἔνδοξε; θησαυρὸν τῶν οὐρανίων, χαρισμάτων ἀσφαλῆ· ἱατρὸν καὶ τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἀκριβῆ· τοῦ Παύλου, συνεργάτην καὶ συνέκδημον, τὰς πράξεις, Ἀποστόλων ἐκτιθέμενον. Πολλὰ Λουκᾶ τὰ ὀνόματα, ἡ ἀρετὴ σοι πεποίηκεν. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε θεορῆμον προσφθέγξομαι; Μαθητὴν ὅτι ἡμῖν, εὐηγγελίσω τὸν Χριστόν· ἱατρὸν ὅτι τὰ πάθη, θεραπεύεις τῶν ψυχῶν· λυχνίαν, νοητὴν φῶς ἀπαστράψασαν· κρηπίδα, καὶ θεμέλιον τῆς πίστεως· σὺ γὰρ ἡμῖν διεχάραξας, τὸ πάνσεπτον Εὐαγγέλιον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσεῖπω θαυμάσιε; θεωρὸν τῶν τῆς σοφίας, διδαγμάτων ἀψευδῆ; συγγραφέα πρακτικόν, τῆς Ἀποστόλων διδαχῆς, καὶ στῦλον, εὐσεβείας ἀκατάσειστον, ἢ πύργον Ἐκκλησίας ἀκατάλυτον; Πολλὰ σου τὰ προτερήματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἀνατολίου.

Ἀπόστολε Χριστοῦ, καὶ τῶν θείων δογμάτων συγγραφεῦ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα· σὺ ὡς ἀληθῶς, τὰς ἐν ζόφῳ τῆς ἀγνωσίας καρδίας, εἰσδυσάσας ἐν τῷ βυθῷ τῆς ἀπωλείας, ἐλύσας θεηγορίαις, διέσωσας ὡς ἐκ σάλου τρικυμίας, ὀπαδὸς γενόμενος τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς Παύλου, ἀλλὰ καὶ μιμητῆς. Ὅθεν αἰτοῦμέν σε, Λουκᾶ ἀξιάγαστε, τῶν Ἀντιοχείων τὸ ἐγκαλλώπισμα. Πρέσβευε τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πιστεῖ ἐκτελούντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τριάς ἀπειροδύναμε, μονὰς ἢ τρισυπόστατος, ταῖς πρεσβείαις, τοῦ σεπτοῦ σου μαθητοῦ, καὶ θείου Ἀποστόλου, καὶ τῆς Ἀειπαρθένου, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

ᾠχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χάρις τοῖς χεῖλεσί σου Λουκᾶ, πυρίνη γλώσση ἐξεχύθη Ἀπόστολε, καὶ γλῶσσα πυρὸς ἐδείχθης, λόγους ἐκπέμπων φωτός, τοῖς φωτὸς ἀξίοις τῷ κηρύγματι· βολίδας φλεγούσας δέ, τοῖς τὸ σκότος ποθήσασι, γράφων διδάσκων, τὸ σεπτὸν Εὐαγγέλιον· καὶ ὁσμὴ ζωῆς, τοῖς ζωὴν ὄντως θέλουσιν, ὠφθης ὡς Παῦλος ἔφησεν, ὃν ἔσχες διδάσκαλον· ὁσμὴ θανάτου δὲ πάλιν, τοῖς μὴ ζωὴν ἀγαπήσασιν. Ἄλλ' ἡμῖν εἰρήνην, καὶ ζωὴν καὶ φῶς παράσχου, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Ἔγνωμεν ἐκ τῶν λόγων τῶν σῶν, καθάπερ εἶπας, τὴν τῶν λόγων ἀσφάλειαν, ὧν ἔφησ ἔνθῳς Μύστα· ἐπεὶπερ γράψαι ἡμῖν, περὶ τῶν πραγμάτων ἐπεχείρησας, ὧν πεπληροφόρησαι, καὶ καθὼς σοι παρέδωκαν, οἱ πρὶν αὐτόπται, ὧν καὶ σὺ ἴσος γέγονας, ὑπηρέτης τε, τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, ὃν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, εἰς Ἑμμαοὺς ἔβλεψας, καὶ καιομένη καρδίᾳ, μετὰ Κλεόπα συνέφαγες. Αὐτοῦ θείας θέρμης, καὶ ἡμῶν τῶν σὲ τιμώντων, τὰς ψυχὰς πλήρωσον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Χαῖρε ὁ μόνος γράψας ἡμῖν, τὸ Χαῖρε χαίρων τῆς Ἀγνῆς εὐαγγέλιον· καὶ ταύτην Κυριοτόκον, εἰπόντα τὸν Βαπτιστὴν, ἐκ γαστροῦ οὗ γράφεις, καὶ τὴν σύλληψιν· καὶ Λόγου τὴν σάρκωσιν, πειρασμούς, καὶ τὰ θαύματα, λόγους καὶ πάθη, τὸν σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, καὶ τὴν ἔγερσιν, ἣν περ εἶδες καὶ ἄνοδον· Πνεύματός τε τὴν κάθοδον, Κηρύκων τὰς πράξεις τε, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ Παύλου, οὗ περ ἐδείχθης συνέκδημος, ἀκέστορ καὶ μύστα, καὶ φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας, ἣν φρούρει πάντοτε.

Εἶτα τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Στίχ. Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου.

ᾠχος δ΄. Βασιλείου.

Τῷ τῆς σοφίας ἀλιευτικῷ καλάμῳ, τῆς νοητῆς θαλάσσης, τὸν βυθὸν ἀνιχνεύων, ἐκ θανατηφόρου βυθοῦ, τὰς τῶν πιστῶν ψυχὰς ἐζώγησας, Λουκᾶ παμμακάριστε. Ὅθεν τῷ Παύλῳ μαθητευθεὶς, ὅλην ἐκάθηρας τὴν σαυτοῦ καρδίαν, τῇ ἐπιλάμψει τοῦ Πνεύματος· καὶ τοῖς δόγμασί σου τὰ ἔθνη φωτίσας, τὰ τῶν παθῶν νοσήματα, τοῖς θαύμασιν ἰάτρευσας, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ δυσωπῶν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. ᾠχος πλ. β΄.

Πάνσοφε ἀλιεῦ, ἅγιε Μαθητά, ἐργάτα τοῦ Σωτῆρος, καὶ θρίαμβε τῶν αὐτοῦ παθημάτων· ὁ τὴν κτίσιν τῇ πίστει διαδραμών, καὶ τῆς πλάνης τὰ ἔθνη συναγαγών, καὶ Θεῶ προσενέγκας, ὡς θυμίαμα καλόν, εἰς οὐρανοὺς εὐωδώθης. Διὸ παριστάμενος τῷ Κριτῇ, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἡμᾶς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, λυτρωθῆναι τῆς κολάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθών, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρῶην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοὶ Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. ᾠχος γ΄.

Ἀπόστολε Ἅγιε, καὶ Εὐαγγελιστὰ Λουκᾶ, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἔτερον. ᾠχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ἀκέστῳ σοφάτατος, ἱερομύστα Λουκᾶ, ζωγράφος πανάριστος, τῆς Θεοτόκου Μητρός, ἐδείχθης Ἀπόστολε· ἔγραψας μάκαρ λόγους, διὰ Πνεύματος θείου· ἔδωκας ἐννοῆσαι, συγκατάβασιν ἄκραν, Χριστοῦ τῆς παρουσίας· διὸ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρὼν εἰς στ΄. Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α΄. ᾠχος πλ. δ΄. Ἡ κεκομμένη.

Τῆς ἀνωτάτω σοφίας τὸ στόμα σου, κρατῆρα θεῖον σοφέ, πάντες ἐπιστάμενοι, Ἀπόστολε Λουκᾶ, τὸν μέγαν καὶ ἀπόρρητον, τῆς χάριτος πλουτοῦντες θησαυρόν, προθύμως ἀρνούμεθα, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντες· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Μυσταγωγῶν σε Χριστὸς τὰ οὐράνια, καὶ θεοπνεύστους γραφάς, ἀμέσως διανοίγων σοὶ Ἀπόστολε Λουκᾶ, καὶ μύστην ἀναδείκνυσι, καὶ κήρυκα σοφὸν τῶν ὑπὲρ νοῦν, εὐτόνως ἀνακράζοντα· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Χειροτονεῖ σε τῷ Παύλῳ συνέκδημον, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, Λουκᾶ παμμακάριστε, τῇ χάριτι αὐτοῦ ἐνθέως διαλάμποντα, ἐπομένον τε ἴχνεσιν αὐτοῦ, καὶ συνανακράζοντα· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀνεκφράστου καὶ θείας συλλήψεως, τῆς πανυμνήτου Ἀγνῆς, τὸν τρόπον διεσάφησας, Ἀπόστολε Λουκᾶ· τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐλήλυθε σαφῶς γὰρ ἐπ' αὐτήν, καὶ Λόγος ἐπεσκίασεν, ᾧ συμφώνως ψάλλομεν· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἦδη γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σοῦ τὸ Εὐαγγέλιον, Λουκᾶ θεσπέσιε ἄνωθεν, Ἀνατολήν, ἐπισκεψαμένην, τοὺς ἀνθρώπους παρίστησι.

Πράξεις ἐνθεώτατα, διαπραττόμενος ἄριστε, πανευσεβῶς, τὰς τῶν Ἀποστόλων, γραφικῶς ἀνιστόρησας.

Παῦλος ὁ μακάριος, τῶν ἐγκωμίων σοι ἔπλεξε, τὰς ἀπαρχάς, καὶ τοὺς σοὺς ἐπαίνους, ἐπιστέλλων ἐξέθετο.

Θεοτοκίον.

Σὲ νῦν μακαρίζουσιν, ὡς προεφήτευσας Ἄχραντε αἱ γενεαί, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων, διὰ σοῦ νῦν σφζόμεναι.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε·
» σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ
» πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς συνέκδημος Παύλου ἀναδειχθείς, τοὺς ποικίλους κινδύνους καρτερικῶς, ὑπέμεινας πανεύφημε, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε· καὶ τὸν δρόμον ἀθλήσει, τελέσας τῆς πίστεως, σὺν αὐτῷ ἐν ὑψίστοις, εὐφραίνει μακάριε· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, τὸ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, κηρύξας ἐφώτισας, τὴν ὑφήλιον ἅπασαν, Λουκᾶ πανσεβάσμιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν ἀκατάφλεκτον βάτον, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐσας τὴν ἀνάκλησιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεσις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Ἦδὴ δ΄. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Ὡς ὄφθης τῆ αἴγλῃ, πεφωτισμένος τοῦ Πνεύματος, ἠξιώθης χερσὶ σου τοὺς νόμους αὐτοῦ, τοῖς θεοφίλοις ἄριστα διατυπώσασθαι, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· Δόξα τῆ δυνάμει σου Κύριε.

Ἡ χάρις εὐροῦσα, τοῦ Παρακλήτου σε σκῆνωμα, ἐξεχύθη πλουσίως σοῖς χεῖλεσι, καὶ τῆς εἰρήνης κήρυκα πᾶσιν ἀνέδειξε, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· Δόξα τῆ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀγώνων τῷ Παύλῳ, ὡς κοινωνὸς ὄφθης ἔνδοξε, καὶ στεφάνων ἐνδίκως ἠξίωσαι, τῆς βασιλείας· ἔνθα νῦν συναγαλλόμενοι, κραυγάζετε συμφώνως· Δόξα τῆ δυνάμει σου Κύριε.

Εὐρών σου τὸ κάλλος, τῆς διανοίας ὁ Κύριος, ὡς ταῖς θείαις ἀκτῖσιν, ὠραίως διαλαμπύσης, κήρυκά σε προχειρίζεται, τοῖς πίστει μελωδοῦσι· Δόξα τῆ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Καθεῖλε δυνάστας, ἀπὸ τῶν θρόνων ὁ Κύριος, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ ὡς ἔφησε· τοὺς δὲ πεινῶντας, θείων ἀγαθῶν ἐνέπλησεν, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Δόξα τῆ δυνάμει σου Κύριε.

Ἦδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Φῶς τὸ νοητόν, τῆ καρδία σου δεξάμενος, τῶν μολυσμάτων ἐκ τῶν πρὶν καθαρθεῖς, ἀγάπης νόμῳ, τοῖς πᾶσι Λουκᾶ μετέδωκας.

Σὺ ταῖς ἀστραπαῖς, ταῖς τῆς χάριτος πανόλβιε, κατηυγασμένος καθωράθης σαφῶς, πυρίνη γλώσση, ἐνθέως Λουκᾶ φθεγγόμενος.

Παύλῳ τῷ σοφῷ, συνοδεύειν ἐπέποθης· ἀγαπητὸς γὰρ προσηγόρευσαι, ὡς ὑπηρέτης, Εὐαγγελιστὰ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ἀληθῶς, παρθενίας τὸ κειμήλιον, ἡ τῆς Προμήτορος ἀνάκλησις, καὶ τῆς κατάρως, ἡ λύσις τῆς τοῦ Προπάτορος.

Ἦδὴ στ΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Εἰς ὄρος τῶν ἀρετῶν Ἀπόστολε, ἀναβὰς τῷ ποθουμένῳ ὠμίλεις· καὶ ὡς Μωσῆς, θεογράφους τὰς πλάκας, ἐγγεγραμμένας δακτύλῳ τοῦ Πνεύματος, ἐδέξω μακάριε διττάς, Λουκᾶ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλε.

Τὸν κόσμον σαῖς διδαχαῖς ἐφώτισας, οἷα ρήτωρ τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας· ταῖς γὰρ αὐγαῖς, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, πεπυρσευμένος ὠράθης Θεόληπτε, καὶ γέγονας ὥσπερ ἀστήρ, δαδουχῶν οἰκουμένης τὰ πέρατα.

Τὰς νόσους νῦν τῶν ψυχῶν θεόπνευστε, ἰατρούεις τῶν σωμάτων ὡς πάλαι, ἐμπιστευθεῖς, οὐρανόθεν τὸ δῶρον, καὶ ὡς πλουτήσας τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος· ὁ Παῦλος γάρ σε μαρτυρῶν, ἰατρὸν γεγονέναι παρίστησιν.

Θεοτοκίον.

Ἐπέβλεψεν ἐπὶ σέ ὁ Κύριος, τὴν ἐμὴν ἀνακαινίζων οὐσίαν, ὡς δυνατός, μεγαλεῖα ποιήσας, Θεογεννητορ ὡς ἔφης Πανάμωμε· καὶ ἔσωσέ με διὰ σοῦ, ἐκ φθορᾶς ὡς Θεὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-
» γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἢ ψυχὴ μου ἐπλή-
» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι
» ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μαθητὴς γενόμενος τοῦ Θεοῦ Λόγου, σὺν τῷ Παύλῳ ἄπασαν, ἐφωταγώγησας τὴν γῆν, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπεδίωξας, τὸ θεῖον γράμμας, Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Ὁ Οἶκος.

Ὡς ἰατρὸς καὶ μαθητὴς Λουκᾶ ἠγαπημένος, μυστικῇ χειρουργίᾳ, τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου καὶ τὰ τοῦ σώματος ὁμοῦ ἴασαι, καὶ δός μοι κατὰ πάντα εὐεκτεῖν, καὶ σοῦ τὴν παναοίδιμον γηθόμενος γεραίρειν πανήγυριν· ὄμβροις τε δακρῦων, ἀντὶ μύρων τὸ σεπτόν σου καὶ πάντιμον σῶμα καταβρέχειν· ὡς στήλη γὰρ ζωῆς ἐγγεγραμμένη τῷ ναῷ τῷ θαυμαστῷ τῶν Ἀποστόλων πᾶσιν ἐκφωνεῖ, καθάπερ καὶ σὺ τὸ πρῶτον, τὸ θεῖον γράμμας Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Συναξάριον

Τῇ ΙΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Στίχ. Εἰς Ἐμμαοὺς βλέπειν σε κἂν πρὶν εἰργόμην,

(Λουκᾶς λέγει), τρανῶς σε νῦν, Χριστέ, βλέπω.

Ὁγδοάτη δεκάτη πέρατος βίου ἔμμορε Λουκᾶς.

Λουκᾶς ὁ μέγας Εὐαγγελιστὴς, ἦν ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν Συρίαν Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, Ἰατρὸς τὴν τέχνην καὶ ἄκρως τὴν ζωγραφικὴν ἐπιστάμενος ἐπιστήμην. Οὗτος, ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας διάγων καὶ ἰατροῦων ἐπὶ Τίτου Κλαυδίου βασιλέως, ἐνέτυχε τῷ ἁγίῳ Παύλῳ τῷ Ἀποστόλῳ· καὶ πιστεύσας τῷ Χριστῷ, ἀπόσατο τὴν πατρίαν πλάνην· καὶ τὴν περὶ τὰ σώματα θεραπείαν ἀφείξ, τὴν τῶν ψυχῶν προσελάβετο. Συνεγράψατο δὲ καὶ τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον πρὸς Θεόφιλον τινὰ ἡγεμόνα, πιστεύσαντα εἰς Χριστόν, ὑπαγορεύσαντος αὐτῷ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου. Ἐπειτα ἐξέθηκε καὶ τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων πρὸς τὸν αὐτὸν Θεόφιλον. Μετὰ δὲ τὸ ἐγκαταλιπεῖν τὸν Παῦλον, πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα διδάξας, ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας, ὡς

φασιν, ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο. Ἐν ᾧ δὲ τόπῳ κατετέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ, δοξάζων ὁ Θεὸς τὸν ἴδιον θεράποντα καὶ ἐργάτην, κολλούρια ἢ κολλύρια ἔβρεξεν ἐπάνω τοῦ μνήματος αὐτοῦ, σύμβολον τῆς αὐτοῦ ἐπιστήμης· ὅθεν καὶ γνωριμώτερος γέγονεν ὁ τάφος αὐτοῦ τοῖς πᾶσιν.

Ὁ δὲ Κωνσταντῖος, ὁ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου υἱός, μετακομίζει ἐκ Θηβῶν τὸ λείψανον αὐτοῦ, δι' Ἀρτεμίου τοῦ μεγάλου δουκὸς Αἰγύπτου καὶ μάρτυρος, καὶ κατατίθουσιν αὐτὸ ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὑπὸ τὴν ἱερὰν τράπεζαν, μετὰ Ἀνδρέου καὶ Τιμοθέου.

Φασὶ δὲ αὐτὸν πρῶτον τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Θεοτόκου, ἐν ἀγκάλαις φέρουσιν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ ζωγραφικῆς τέχνης ἐκ κηροῦ, καὶ ἐτέρας δύο ζωγραφῆσαι, προσενεγκεῖν τε αὐτὰς τὸν Ἀπόστολον τῇ Μητρὶ τοῦ Κυρίου, εἰ ἀρεστόν ἐστιν αὐτῇ· καὶ αὐτὴν ἀποδέξασθαι καὶ εἰπεῖν τό, Ἡ χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος εἴη δι' ἐμοῦ μετ' αὐτῶν. Ὡσαύτως καὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Κορυφαίων τὰς ἁγίας εἰκόνας. Καὶ ἐξ ἐκείνου εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐξενεχθῆναι τὸ τοιοῦτον καλὸν καὶ εὐσεβὲς καὶ πάντιμον ἔργον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Μαρίνου τοῦ γέροντος.

Στίχ. Γέρων Μαρίνος ἐξελέγχει γραῦν πλάνην,

Τόλμη νεάζων, καὶ τελειοῦται ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰουλιανοῦ, τοῦ ἐν τῷ Εὐφράτῃ.

Στίχ. Ἐκ τοῦ παρατρέχοντος ὡς ὄναρ βίου,

Ἰουλιανὸς ἄσμενος παρατρέχει.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰουλιανός, καταλιπὼν τὸν κόσμον, ἀπῆλθεν ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· καὶ εὐρὼν ἐκεῖσε σπήλαιον, τὸν μοναστὴν ἐν τούτῳ διῆγε βίον. Τοῦτον πολλοὶ ζηλώσαντες, προσεῤῥύησαν τῷ σμικροτάτῳ σπηλαίῳ, καὶ καλύβας πηξάμενοι γύρωθεν, μέχρι τῶν ἑκατὸν γεγονάσι, σιτιζόμενοι τὰ παραπλήσια τῷ διδασκάλῳ. Οὗτος ὁ θαυμάσιος καὶ δράκοντα ἀπέκτεινε καὶ ὕδωρ ἐν γῆ ἀνύδρῳ βλύσαι πεποίηκεν. Οὗτος, καὶ εἰς τὸ Σίναιον ὄρος ἐλθὼν, ἐν τῇ πέτρᾳ, ἣ Μωσῆς ὁ νομοθέτης εἶδε τὸν Θεόν, ὡς ἦν δυνατὸν ἰδεῖν, ἐκκλησίαν ᾠκοδόμησε, καὶ μέχρι τοῦ νῦν περίεστιν. Ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ δυσσεβοῦς καὶ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ ὑποστροφὴν ἀπὸ τῶν Περσῶν πολλοὶ δεδιότες, ἐπεὶ παρεκάλουν, γινώσκοντες αὐτὸν τοῦ Θεοῦ δοῦλον γνήσιον, οὗτος ἐπὶ δεκάτην ἡμέραν τὴν πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἁγίαν προσευχὴν ἐπεκτείνας, «Οὐ μόνον διὰ σέ, ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ δι' ἐτέρων πολλῶν παννύχους παρακλήσεις καὶ δεήσεις, ὁ μιαρὸς καὶ δυσσεβῆς Ἰουλιανὸς ἀποσφάττεται».

Μετὰ δὲ χρόνους τινάς, τοῦ μακαρίου Μελετίου ἐξ Ἀντιοχείας διωχθέντος, προσεκαλέσαντό τινες τὸν μακάριον τοῦτον, εὐχῆς καὶ παρακλήσεως καὶ παρηγορίας πολλῶν ἕνεκα· καὶ συνθέμενος καὶ ἀπερχόμενος, προσεδέχθη ἐν ὁδῷ παρὰ γυναικὸς φιλοθέου. Καὶ ἐπεὶ κατακλιθέντος εἰς δεῖπνον τοῦ Ἁγίου, ὅπερ εἶχεν ἑπταετὲς παιδίον ἢ γυνὴ μονογενές, ἐν τῇ τραπέζῃ ἀσχολούμενον, μικρὸν ἐξ ὀφθαλμῶν παρελθόν, συνέβη πεσεῖν ἐν τῷ φρέατι· ἡ τιμία γυνή, γνοῦσα μὲν τοῦτο, μηδὲν δὲ τὸ παράπαν ἀλλοιωθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ φρέαρ σκεπάσασα, μεγαλοψύχως διηκόνει· καὶ τὸν

Ἅγιον τὸ παιδίον ἐπιζητοῦντα, παρεκρούσατο διὰ νόσον ἐπισυμβᾶσαν. Τοῦ δὲ ἐπιμελῶς τὸ παιδίον ἐπιζητοῦντος ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐλθεῖν καὶ εὐλογίας ἀπολαῦσαι, γνωστὸν ἐγένετο τὸ πραχθέν. Εὐθέως δὲ τῆς τραπέζης ἐξαναστὰς καὶ τὸ κάλυμμα τοῦ φρέατος ἀπορρίψας ὡς εἶδε τὸ παιδίον ἀλλόμενον ἐν τοῖς ὕδασι ὑγιές, καὶ οἷα παίζοντι τῇ χειρὶ προσεοικός, ἀχθῆναι τοῦτο διὰ τινος τῶν παρευρεθέντων ἐκέλευσε· καὶ τούτου γενομένου καὶ τὸ παιδίον ἐρωτώμενον, οὐδέν τι δεινὸν παθεῖν ἔφασκε, διὰ τὸ κουφίζεσθαι τοῦτο καὶ ἀνέχεσθαι ὑπὸ τοῦ προσομιλοῦντος αὐτῷ ἐν τοῖς ὕδασι καὶ προσπαίζοντος γέροντος.

Ἀφικόμενος δὲ εἰς Ἀντιόχειαν, κατήχθη εἰς τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος ποτὲ ἐναπεκρύπτετο, καὶ πλήθους οὐκ ὀλίγου συρρέουσας πρὸς τὸ σπήλαιον, χάριν τῆς ἐκ τοῦ Ἁγίου ὠφελείας καὶ εὐλογίας, λαύρῳ πυρετῷ συσχεθεὶς οὗτος, ἔκειτο ἀδρανές τι πνέων καὶ σχεδὸν ἄπνους. Ὡς δὲ οἱ περὶ αὐτὸν ὄχλουν, πολλοὺς εἶναι τοὺς ἔξωθεν προσμένοντας λέγοντες καὶ ἐπιδομένους τῆς εὐλογίας, «Ἐάν συμφέρη ἡμῖν ἡ ὑγεία, ἀπεκρίνατο, δώη ταύτην ὁ πάντων Κύριος» καὶ προσευξάμενος, ἀνέστησεν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐκ τοῦ λαυροτάτου πυρετοῦ, διὰ τὴν τοῦ πλήθους ὠφέλειαν.

Ὀδεύοντι δὲ αὐτῷ ἐν τῇ ὁδῷ ποτε καὶ ἐπὶ τὰ Βασίλεια ἀπερχομένῳ, κατακείμενός τις ὢν, προσεγγίσας τῇ σισύρα αὐτοῦ, εὐθέως ἀνέστη, ἀκολουθῶν αὐτῷ, ὡς ὁ πάλαι χωλὸς τῷ Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ὑποστηρίζας αὐτόν, ὑπέστρεψεν ἐπὶ τὴν ἀσκητικὴν αὐτοῦ παλαιστράν, διὰ τῆς Κύρου τὴν πορείαν ποιούμενος. Οἱ δὲ τῆς πόλεως Κύρου, κρατήσαντες τὸν Ἅγιον εἰς παράκλησιν, ἔλεγον· «Τοῦ Θεοῦ δοῦλε, Ἀστέριόν τινα, ἀντὶ τοῦ Ἐπισκόπου ἡμῶν προσδοκῶν, δυσσεβῆ καὶ ὀλέθριον. Πρόσμενον μεθ' ἡμῶν καὶ βοήθησον εἴ τι δύνασαι, μὴ ποτε τῇ στωμύλῳ αὐτοῦ γλώσση αὐτὸς ἐν λόγοις τισὶ διαστρέψη ἡμᾶς». Ὁ δέ, προσμείνας, καὶ εὐχὴν παννύχιον ὀλίγων συνελθόντων ἐκτελέσας, θεηλάτῳ ὀργῇ τοῦτον ἀπέκτεινε, μιᾶς καὶ μόνης ἡμέρας ζωὴν ἐπώδυνον ἐάσας τούτῳ. Ὑποστρέψας δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ χρόνους ἱκανοὺς διαρκέσας σὺν αὐτοῖς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ὁ ἅγιος Μνάσων, Ἐπίσκοπος Κύπρου, καὶ οἱ ἅγιοι Τεσσαράκοντα Παῖδες, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ὡς πύργος ἐνδοῦς, τὴν κάραν κλίνας Μνάσων

Πτῶσιν πρὸ τῆς γῆς τὴν ἀπὸ ξίφους μένει.

Παίδων διπλῆ τέθηκεν εἰκάς ἐκ ξίφους,

Τιμῶσα Χριστὸν τὸν διπλοῦν κατ' οὐσίαν.

Μνήμη τῶν ἁγίων νεοφανῶν Μαρτύρων Γαβριὴλ καὶ Κερμιδώλη τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἀθλησάντων ἐν ἔτει 1522.

Στίχ. Κερμιδώλης καὶ Γαβριὴλ οἱ δύο

Ἀθλοῦσιν ἅμα καὶ στεφανοῦνται ἅμα.

Μνήμη τῶν ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Συμεῶν καὶ Θεοδώρου, καὶ τῆς Ὁσίας Εὐφροσύνης, τῶν τὴν ἁγίαν καὶ θεομητορικὴν εἰκόνα εὐρόντων καὶ τὴν τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου Μοῆν συστησαμένων.

Στίχ. Συμεῶν, Θεόδωρος καὶ Εὐφροσύνη,

Θεράποντες ὄφθησαν τῆς Θεοτόκου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ΄. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὡ πῶς Λουκᾶ τε καὶ Κλεόπα, ἐμφανίζεται Δεσπότης ἐκ τοῦ τάφου! ἀναστὰς γὰρ αὐτούς, ἐδίδασκε κραυγάζειν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τρίβον τοῦ βίου διατρέχων, συνοδεύοντα τὸν Λόγον εὗρες μάκαρ, οὐρανίων σκηνῶν, ἀνοίγοντά σοι πύλας. Εὐλογητὸς εἶ κράζοντι, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λύρα τοῦ Πνεύματος ἐδείχθης, μελωδήματα θεόθεν φθεγγομένη, τοὺς ἀνθρώπους Λουκᾶ, φωτίζουσα βοῶντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ Ἄσώματος ἐβόα σοι Παρθένε· σὺν αὐτῷ δὲ πιστοί, βοῶμέν σου τῷ τόκῳ· Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

ᾠδὴ η΄. Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ.

Θεογράφους, ὡς πλάκας δεδεγμένοι, τὰς σὰς βίβλους, πιστῶς κατατροφῶμεν, τοῦ φωτισμοῦ τῆς χάριτος πανόλβιε, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ὄργανῳ, τὸ πνεῦμά σου τῇ γλώττῃ, κεχημένον, φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους, μυσταγωγοῦν τῆς χάριτος τὰ δόγματα, Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Συνεδέθης, τῇ σχέσει μετὰ Παύλου, θεορῆμον, Λουκᾶ τῷ θεηγόρῳ, καὶ ξυνωρὶς πανέντιμος ἐδείχθητε, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοπλόκῳ, σαγήνῃ σου τῶν λόγων, θεοκῆρυξ, τοὺς πλάνη κρατουμένους, πρὸς φωτισμὸν τῆς πίστεως ἐζώγησας, Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐλισάβετ, Μητέρα σε Κυρίου, προσεφώνει, Προφητὶς δεδειγμένη, τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον βαστάζουσα· Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶσα εἰς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ, πυρὶ τὸ
» τῆς Παρθένου, τῷ Μουσεῖ μυστήριον γνωρίσαντα,
» Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ἦδὴ θ'. Ὅρους παρῆλθες.

Ἔστης Λουκᾶ τῆς ἐφέσεως, τὸ τῶν ὀρεκτῶν οἷα φθάσας τὸ ἔσχατον, καὶ τέλους
μακαρίου σαφῶς ἐπέτυχες, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεσι.

Λάμπας τῷ κόσμῳ ὡς ἥλιος, ἐνθεαστικῶς τῇ Τριάδι παρίστασαι, σὺν Παύλῳ τῷ
θεόπτῃ, Λουκᾶ πανεύφημε· μεθ' οὗ σε θεοφάντορ, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Αἴγλη Λουκᾶ τῇ φωσφόρῳ σου, τοὺς σοὺς ὑμνητὰς φαιδρυνθῆναι δυσώπησον, καὶ
κόσμῳ τὴν εἰρήνην παμμάκαρ βράβευσον, ὅπως σε θεηγόρε, ἀκαταπαύστως
μεγαλύνωμεν.

Χαίρων Λουκᾶ νῦν παρίστασαι, τῷ παμβασιλεῖ τῷ στεφάνῳ κοσμούμενος τῆς θείας
εὐπρεπείας καὶ ὠραιότητος· διό σε θεοῖ ῥῆμον, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Λόγον ἐδέξω τὸν ἄσαρκον, φύσιν τὴν ἐμὴν ἀναπλάσαι βουλόμενον, καὶ τοῦτον
σαρκωθέντα Παρθένε τέτοκας· διό σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὅρους παρῆλθες τῆς φύσεως, τὸν Δημιουργὸν
» συλλαβοῦσα καὶ Κύριον, καὶ πύλη σωτηρίας τῷ
» κόσμῳ γέγονας· διό σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως
» μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Λουκᾶ Χριστοῦ Ἀπόστολε, μύστα τῶν ἀπορρήτων, καὶ τῶν ἐθνῶν Διδάσκαλε, μετὰ
Παύλου τοῦ θείου, καὶ τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου, ἧς τὴν θεῖαν εἰκόνα, ἐκ πόθου
ἀνιστόρησας, ἐκδυσώπει θεόπτα, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μακαριζόντων σε καὶ τιμώντων, τὴν
ἱεράν σου κοίμησιν, πάνσοφε μυστολέκτα.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων Ἄνασσα, πρόφθασον ἐν κινδύνοις, πρόφθασον ἐν ταῖς θλίψεσι,
πάρεσο ἐν ἀνάγκαις, τῆς τελευταίας ἡμέρας, μὴ Σατὰν ἡμᾶς λάβῃ, μὴ Ἄδης μὴ
ἀπώλεια· ἀλλὰ τῷ τοῦ Υἱοῦ σου, τότε φρικτῷ, ἀνευθύνως βήματι παραστῶμεν· ὡς
Θεομήτωρ γὰρ ἀγνή, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἴστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Νεφέλην σε φωτός.

Χριστοῦ τὸν Μαθητὴν, τὸν τοῦ Εὐαγγελίου συγγραφέα σοφώτατον, Σκεύους τῆς ἐκλογῆς τὸν ὠραῖον χαρακτῆρα ἔμπνευον πιστοί, οὗ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ἀπάσαις ὁ ἔπαινος, Λουκᾶν τὸν Ἀπόστολον ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν· αὐτὸς γὰρ ἐκήρυξε τοῦ Θεοῦ τὰ παράδοξα θαύματα, φωτίσας τοὺς ἐπὶ γῆς, θεολογίας ἀκτίσι διὰ τῆς χάριτος.

Ψυχῶν ἰατρικὴν, ὑπὲρ τὴν τῶν σωμάτων ἐκμαθὼν, ἐπιστήμην σοφέ, κατ' ἄμφω παγκαλλῆς ἀνεδείχθης, τὴν Θεοῦ σοφίαν ἐμπνευσθεῖς· ἐν ἧ καὶ θεραπεύων ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, Λουκᾶ παμμακάριστε, καλεῖς πρὸς ἐπίγνωσιν· πτεροῖς πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἀνθρώπους ἐκάστοτε· ἀνάγεις εἰς οὐρανόν, καὶ ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις τῶν εὐφημούντων σε.

Ἀγκίστρω λογικῶ, τοὺς ἐν βάθει ἀγνοίας, ὡς ἰχθύας εἰσδύσαντας, ἐλκύσας εἰς ἐπίγνωσιν θεῖαν, τῷ Χριστῷ ὀψώνιον καλόν, προσηγάγω παμμάκαρ, τιμὴν ἀξιόχρεων, ζῶν τὴν ἀκήρατον λαβόντας καὶ ἄληκτον· διὸ καὶ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ἐχρημάτισας, σοφὸς Εὐαγγελιστής, καὶ συγγραφεὺς τῶνπραχθέντων, ἔργων τῆς χάριτος.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. δ΄. Λέοντος Μαῖστορος.

Δεῦτε πᾶσα κτίσις, τὸν ἀληθῶς ἰατρὸν πνευματικόν, καὶ τοῦ Σωτῆρος μαθητὴν, Λουκᾶν τὸν αἰίδιμον ἐν ᾧδαῖς εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ ἀθεΐας τὴν νόσον, τῷ ἐπιχρίσματι τῆς Χριστοῦ κολυμβήθρας ἐθεράπευσε· καὶ ποταμοὺς θεοβρύτων ναμάτων ἐκ στόματος, ἐψυχωμέναις χώραις, τοῦ Εὐαγγελίου κατήρδευσε· ὅθεν ἐξῆλθε προφητικῶς ὁ φθόγγος αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκουμένην· καὶ πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Δαυϊτικῶς συνελθόντες οἱ πιστοὶ ἐν ἄσμασι, τῷ μυστικῷ ῥήτορι τοῦ Λόγου, Λουκᾶ ἐκβοήσωμεν· Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος γραμματέως ἐδείχθη, Χριστοῦ τοῦ ὀξυγράφου, ὠραΐζουσα τὰς ὄψεις, πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν ἐθνῶν, τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ἐν ἧ ἀνεκήρυξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τῶν συναποστόλων σου τὰς Πράξεις συνεγράψω. Διὸ παριστάμενος τῇ Τριάδι καὶ Θεῷ, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Δέσποινα πρόσδεξαι...

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου αἰ γ΄ καὶ στ΄ Ἰδαί.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.

(Ζήτει τῇ στ΄ Σεπτεμβρίου).

Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν...

Τῆ Ἰοῦ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἰωήλ·

καὶ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Οὐάρου.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν προσόμοια Στιχηρά.

Τρία τοῦ Προφήτου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Τὸ Θεῖον Πνεῦμα ἐκκέχεται, ὡς ὁ σεπτὸς Ἰωήλ, προφητεύων ἐθέσπισε, παρ' αὐτοῦ κινούμενος, ἐφ' ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας, καὶ μυστηρίων θεῶν φανέρωσιν, ἀποκαλύπτει· καὶ προφητεύουσιν, οἱ τὴν ἐνέργειαν, τὴν αὐτοῦ δεξάμενοι, καὶ θεϊκῆ, αἴγλη φωτιζόμενοι, καὶ θεία χάριτι.

Θεηγορίας ἀνάπλεως, ὁ θαυμαστός Ἰωήλ, ὡς πηγὴ ἐκπορεύεται, τὰς ψυχὰς ἀρδεύουσα, ἐκ τοῦ οἴκου σου Δέσποτα, καὶ γλυκασμὸν ἡμῖν ἀπεστάλαξε, τὰς διανοίας καταγλυκαίνοντα, ὅλος μετάρσιος, γεγονῶς τῷ πνεύματι, δι' ἀρετῆς, ἀνακουφιζόμενος, πρὸς θεῖον ὕψωμα.

Προφητικῆ παρρησία σου, καὶ νοερᾶ πρὸς Θεόν, Ἰωήλ οικειότητα, δι' ἧς τὰ οὐράνια, κατοπτεῖς θεάματα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἐξιλέωσαι, τῶν ἐκτελούντων πίστει τὴν μνήμην σου, λύσιν αἰτούμενος, τῶν πταισμάτων ἔνδοξε, καὶ μετοχήν, θεῶν ἀπολαύσεων, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ τρία τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἄθλους θεασάμενος, τῶν καλλινίκων Μαρτύρων, θάρσους θεῶν ἔμπλεως, γεγονῶς εἰσέδραμες εἰς τὸ στάδιον, καὶ Χριστὸν Οὔαρε, δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, γεγονότα ἀνεκλήρυξας, μὴ πτήξας θάνατον, μηδὲ τὰ προκείμενα βάσανα· διὸ κατακλιζόμενος, καὶ ἀνηλεῶς συγκοπτόμενος, ἔχαιρες τελείω, νοῖ ἀποσκοπούμενος σοφέ, τὴν διαμένουσαν εὐκλειαν, τοῖς Θεὸν ποθήσασιν.

Σάρκας σὺν τοῖς αἵμασι, καταπιπτούσας ἑώρας, καὶ ὡς ἄλλου πάσχοντος, ἀθλητὰ διέκεισο γενναιότατε· προσδεθεὶς ξύλω γάρ, σπαραγμοὺς ἠνεγκας, ὑπ' ἀνόμων καρτερώτατα· Θεοῦ εἰς χεῖρας δέ, πνευμά σου τὸ θεῖον παρέδωκας, ἐκπλήξας τοὺς

ὀρῶντάς σε, ταῖς ἀπεριτρέπτοις ἐνστάσεσιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, μεγάλως ἀριστεύσαντα σοφέ, καί καθελόντα τὸν τύραννον, Οὔαρε τοῖς πόνοις σου.

Ἀλείφουσα μύροις σε, ἡ θαυμαστὴ Κλεοπάτρα, ὑπὸ γῆν κατέθετο, καὶ ναὸν πανάγιον ἀνεδείματο, ἐορτὴν ἄγουσα, θαυμαστὴν Οὔαρε, καὶ πιστῶς σε λιτανεύουσα· ἦς τὸ παιδάριον, νοητῇ στρατεία κατέλεξας, καὶ δόξη κατεκάλλυνας, καὶ χοροῖς Ἁγίων συνέταξας· οὐ περ τῆς μερίδος, ἀξίωσον ἡμᾶς τοὺς εὐσεβῶς, τὴν σὴν τελούντας πανήγυριν, Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνος ὑπὲρ ἅπαντας, υἱὸς ἀνθρώπων ὁ τάλας, μόνος ἐπλημμέλησα, τὰ καὶ λόγῳ ἄφθεγκτα καὶ ἀκούσματι, μηδαμῶς Ἄχραντε, φορητὰ πέλοντα· διὰ τοῦτό σου καὶ δέομαι· Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δός μοι μετάνοιαν, δός μοι ἐξομολόγησιν, δός μοι στεναγμούς τε καὶ δάκρυα· ἵνα διὰ τούτων, συντριβῶν τὴν καρδίαν μου ἀεὶ κράζω τό· Ἡμαρτον Κύριε, ἰλάσθητι σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμπσαντα, ἀπορρήτῳ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολὴν τε γευόμενον, πλευράν τε ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλούμενον· καὶ ὀδυρομένη, ἠλάλαζες βοῶσα μητρικῶς· τί τοῦτο, τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκια

Τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὡς ἔμπνουν κειμήλιον, τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, Προφήτης θεόληπτος, ὠφθης σοφέ, Ἰωήλ, ἐλλάμψει τοῦ Πνεύματος· ὅθεν τῆς εὐσεβείας, ἡ πηγὴ ὡς προέφης, ἔβλυσε τοῖς ἐν κόσμῳ, ἐκ τοῦ οἴκου Κυρίου· ἦς νῦν καταπολαύοντες, πόθῳ τιμῶμέν σε.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Τῶν Μαρτύρων ζηλώσας τὰ κατορθώματα, μαρτυρικῶς ἠγωνίσω ὑπὲρ τῆς δόξης Χριστοῦ, καὶ καθεῖλες τὸν ἐχθρὸν παμμάρκαρ Οὔαρε· ἐν γὰρ ἰκρίῳ προσδεθείς, πρὸς τῷ ξύλῳ τῆς ζωῆς, νομίμως ἀποκατέστης, πρεσβευτικῇ χορηγίᾳ, καταφαιδρύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες, εἷς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ παρόντες δύο. Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς· Χρησμοὺς Ἰωὴλ τοῦ Προφήτου θαυμάσω. Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοί.

Χορὸς ἡμῖν, τῶν Προφητῶν συνευφραίνεται, ἐγκωμιαζομένου σου, τοῦ οὐρανόφρονος, Ἰωὴλ θεοφάντορ· μεθ' ὧν ἡμᾶς σωθῆναι, μάκαρ δυσώπησον.

Ῥῆμα Θεοῦ, προκαταγγέλλων θεσπέσιε, τὴν χαλεπὴν ἐμήνυσας, ὄργην καὶ ἔνδικον, τὴν ἐκ τῆς ἀσεβείας, συμβᾶσαν τῷ λαῷ σου, τῷ ματαιόφρονι.

Ἡ θαυμαστή, καὶ φωτοφόρος τοῦ Πνεύματος, ζωοποιὸς ἐπίπνοια, σοὶ ἐπεσκίασε, καὶ μελλόντων τὴν γνῶσιν, ἐνέπνευσε Προφήτα, μακαριώτατε.

Θεοτοκίον.

Σὲ ἢ σκηνή, τοῦ μαρτυρίου προέγραψε, πολυειδῶς τυπούμενον, ἀποδεικνύουσα, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀτρέπτως Θεομῆτορ, πάναγνε Δέσποινα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, φέρων Ἀκροστιχίδα· Ἄθλους ἐπαινεῖν Οὐάρου κλέος μέγα. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Ἄναφανεις ἐν τῷ ὕψει τῆς τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίας Οὐαρε, ὥσπερ ἥλιος φαιδρός, ἀστραπαῖς ἐλάμπρυνας τῶν σῶν, παλαισμάτων τὰ τῆς γῆς μάκαρ πληρώματα.

Θείας ἀγάπης παμμάκαρ κατασχεθεῖς, τῷ γλυκίστῳ ἔρωτι, ἀπηνήσω σεαυτόν, καὶ πρὸς πᾶσαν βάσανον σαρκός, προσεχώρησας στερῶς ἀγωνισάμενος.

Λελογισμένως τῶν θείων ἀγωνιστῶν, τοῖς δεσμοῖς συνέδησας, Ἀθλοφόρε σεαυτόν, καὶ τῆς πλάνης ἔλυσας δεσμά, σταθηρᾷ ὑπομονῇ πολλῶν κολάσεων.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὑπερούσιος Λόγος σοῦ ἐν γαστρί, ὑπὲρ λόγον ᾤκησε· καὶ τεχθεῖς θεοπρεπῶς, τῶν Μαρτύρων Ἄχραντε χορούς, ἐπεσπάσατο· μεθ' ὧν ὕμνολογοῦμέν σε.

Τοῦ Προφήτου

Ῥδὴ γ΄. Στερέωσον ἡμᾶς.

Μνύμενοι τοῖς σοῖς σοφοῖς δόγμασι, νηστεῖαν Προφήτα καὶ θεραπείαν, εὐσεβῶς ἀνακηρύττομεν, εἰς τὸν οἶκον Κυρίου πορευόμενοι.

Οἱ ταῖς σαῖς διδαχαῖς ἀκολουθήσαντες, ἐξ ὅλης καρδίας καὶ διανοίας, ἐν κλαυθμῷ τε καὶ δεήσεσι, τὸν Θεὸν ἐκζητοῦμεν ἀξιάγαστε.

Ἐπέφηνας ἡμῖν τοῦ Παντοκράτορος, Δεσπότη Προφήτα μακροθυμίαν, καὶ τὴν θεῖαν ἀγαθότητα, διετρένωσας τούτου καὶ χρηστότητα.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἀγνὴ Θεὸν καὶ ἔτεκες, τὸν Λόγον ἀφράστως σεσαρκωμένον, ἐν Προφήταις τὸν λαλήσαντα, καὶ τελέσαντα τούτων τὰ κηρύγματα.

Τοῦ Μάρτυρος. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Ἐπὶ γνῶμη σταθηρᾷ, τοὺς ἀνδρείους ἀγῶνας, νευρωθεὶς ταῖς ἐλπίσι, τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, καὶ τῶν Μαρτύρων Χριστοῦ, ταῖς πανσόφοις, μάκαρ παραινέσεις.

Στρατὸν ἀγίων Ἀθλητῶν, ἐναθλοῦντα νομίμως, καθορῶν τὴν ἐκείνων, ἐπεδείξω ἀνδρικῶς, στερότητα ὁμιλῶν, πολυτρόποις, Οὐαρε κολάσεις.

Ἐν παρατάξει ἱερᾷ, Οὐαρε ὡς γενναῖος, στρατιώτης εὐρέθης, καὶ κατέσφαξας πληθύν, ἀνδρείας ξίφει σοφέ, πολεμίων, νίκαις κλειζόμενος.

Θεοτοκίον.

Παρθένε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας, τὸ βαρύτατον σκότος, καὶ τὰ νέφη τῶν παθῶν, τῷ φωτισμῷ τῆς ἐν σοί, δυσωπῶ σε, χάριτος ἀπέλασον.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώ-
» σας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας
» ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου.

Κοντάκιον τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ. Γερασίμου.

Τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, νοητῶς θεωρήσας, ἐδέξω Ἰωήλ, τῶν μελλόντων τὴν γνῶσιν· τὸ Πνεῦμα γὰρ τὸ Ἅγιον, ὡς περ ἔφης ἐκκέχυται, κατ' ἐνέργειαν, εἰς πᾶσαν σάρκα Προφήτα, τὴν πιστεύσασαν, τῷ ἐπὶ γῆς κενωθέντι, καὶ σὲ θαυμαστώσαντι.

Κάθισμα. Τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν μολυσμῶν προκαθαρθεὶς τῆς καρδίας, δοχεῖον ὄφθης καθαρὸν θεορρήμον, τοῦ Παναγίου Πνεύματος Προφήτα Ἰωήλ· ὄθεν καθυπέδειξας, ἀληθείας τὴν γνῶσιν, καὶ προανεκήρυξας, τοῦ Σωτήρος καὶ κτίστου, τὴν ἐν σαρκὶ ἐπέλευσιν ἐν γῆ, τὴν ἐπ' ἐσχάτων φανεῖσαν τοῖς ἔθνεσιν.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς ἄθλους τῶν σεπτῶν, θεωρήσας μαρτύρων, καὶ τούτων τὰ δεσμά, ἀσπαζόμενος πόθῳ, εἰς ὕψος ἀνέδραμες, μαρτυρίου πανθαύμαστε· ἐπὶ ξύλου γάρ, ἀναρτηθεὶς τὰς αἰκίσαις, ἐκαρτέρησας, ἕως εἰς χεῖρας Κυρίου, τὸ πνεῦμα παρέδωκας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντα λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἦ ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμáμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρθῶσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὸ ἐκούσιον πάθος, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Τοῦ Προφήτου

Ἦδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἦλεως γενοῦ Κύριε, τοῖς εὐσεβῶς πρὸς σὲ μετανοοῦσιν, ὡς μόνος οἰκτίρμων καὶ πολυέλεος.

Ἦς προήγγειλας ἔνδοξε, παρὰ Θεοῦ ἐκκέχυται τὸ Πνεῦμα, ἐπὶ πᾶσαν σάρκα ἤδη πιστεύσασαν.

Ἦ τοῦ Πνεύματος κάθοδος, τοὺς μαθητὰς σοφίσασα Κυρίου, τοὺς σοὺς θεηγόρους λόγους ἐτέλεσε.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι Πάναγνε, τῶν ζοφερῶν τοῦ Ἄδου κενεῶνων, τῷ θείῳ σου τόκῳ, σὲ μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Χριστός μου δύναμις.

Ἄγίοις στίγμασι, καλλωπιζόμενος, ὠραιότατος ὄφθης καὶ τῷ Θεῷ, Οὐαρε ποθοῦμενος, τῷ στεφανώσαντι τὴν σὴν, κορυφὴν ἀξιοθαύμαστε.

Ἰκρίῳ ἔνδοξε, προσαναρτώμενος, καὶ εἰς γῆν τεταμένος τοὺς χαλεπούς, πόνους ἐκαρτέρησας· δι' ὧν τὴν ἄπονον ζωὴν, ἐκκληρώσω ἀγαλλόμενος.

Νομίμως βλέποντες, οἱ θεῖοι μάρτυρες, ἐναθλοῦντά σε μάκαρ ὑπομονῆς, λόγοις παρεθάρρυνον· μεθ' ὧν τοὺς πόνους τοὺς μακρούς, διανύσας μεμακάρισαι.

Θεοτοκίον.

Ίλυος Δέσποινα, παθῶν ἀνάγαγε, καὶ τῆς ταλαιπωρίας τῶν λογισμῶν, τῶν ἀλλοτριούντων με, Θεοῦ τοῦ μόνου καθαροῦ, ἵνα πίστει μακαρίζω σε.

Τοῦ Προφήτου

Ῥδὴ ε΄. Τῆς νυκτὸς διελθούσης.

Τὴν Χριστοῦ παρουσίαν, Ἰωὴλ ὁ θεῖος, διαρρήδην πᾶσι προέλεγεν· Ὅτι ἤξει καὶ σώσει, ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐκ τῆς τῶν εἰδώλων κακότητος.

Ὀλικῶς ἀνανεύσας, ἔνδοξε Προφῆτα, πρὸς τὰ ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν, προφητείας τὴν χάριν, εἴλκυσας ἐκεῖθεν, καὶ δικαιοσύνην ἐκήρυξας.

Ἵπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, πρέσβευε σωθῆναι, πάσης ἐπηρείας πανόλβιε, Ἰωὴλ καὶ τῆς θείας, χάριτος καὶ αἴγλης, καταξιωθῆναι δυσώπησον.

Θεοτοκίον.

Παναγίαν Παρθένε, Δέσποινα τοῦ κόσμου, τοὺς σὲ Θεοτόκον κηρύττοντας, ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων, πρέσβευε ῥυσθῆναι, καὶ βιωτικῶν περιστάσεων.

Τοῦ Μάρτυρος. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Νευροῦσαι νεύσεσι θεϊκαῖς, καὶ τοὺς ἀνενδότους σπαραγμούς, φέρεις γενναίῳ φρονήματι, Οὔαρε σπαράττων τὴν τοῦ ἀλάστορος, καρδίαν τοῦ κακίαν δημιουργήσαντος.

Ὁ περιδέξιος Ἀθλητῆς, βλέπων ἐκπιπτούσας εἰς τὴν γῆν, τὰς ἑαυτοῦ σάρκας ἔχαιρε, τὰς αἰωνίζουσας νοδὸς λαμπρότητι, καὶ θείας ἀντιδόσεις προφανταζόμενος.

Ἵμνῶ σε Κύριε ὁ Θεός, καὶ δοξολογῶ καὶ προσκυνῶ, τῶν ἀγαθῶν ἀξιούμενος, τῶν ἡτοιμασμένων τοῖς σὲ ποθήσασιν, ὁ Μάρτυς ἐν τῷ πάσχειν Οὔαρος ἔκραζεν.

Θεοτοκίον.

Ἀναφανεῖσα τῶν Χερουβίμ, καὶ τῶν Σεραφίμ ὡς ἀληθῶς, ἀγιωτέρα Πανάμωμε, πάντας τοὺς πιστῶς σε νῦν μακαρίζοντας, ἀγίασον καὶ σῶσον τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Τοῦ Προφήτου

Ῥδὴ στ΄. Ἄβυσσος ἀμαρτημάτων.

Ῥέουσι τῶν σῶν δογμάτων, πηγαὶ τῆς θεηγορίας, καὶ τὸν ψυχοτρόφον γλυκασμόν, στάζουσιν ἔνδοξε, ἀρδεύουσαι, τοὺς πιστῶς σε τιμῶντας.

Ἵoros σε τῆς προφητείας, γλυκύτητα ἀποστάζον, καὶ θεοσεβείας Ἰωὴλ, κήρυκα πάνσοφον, γνωρίζομεν, θεηγόρε Προφῆτα.

Φρούρησον σαῖς ἱκεσίαις, Θεοῦ Προφῆτα ὡς ἔχων, θείαν παρρησίαν πρὸς Θεόν, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σου, τὴν ἔνδοξον, καὶ ἀοίδιμον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Φώτισον ἢ φῶς τεκοῦσα, τὸ ἄδυτον τὰς καρδίας, τῶν δοξολογούντων σε πιστῶς,
ἄχραντε Δέσποινα, καὶ τὸν ἐκ σοῦ, ἀπορρήτως τεχθέντα.

Τοῦ Μάρτυρος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ῥημάτων ἠλόγησας, παρανόμου δικαστοῦ, καὶ τὴν πυρὰν ὑπέμεινας, τῶν ἀνυποίστων
πόνων καρτερικῶς, πολυάθλε Οὔαρε, πρεσβευτὰ τῶν ἐν πίστει ἀνυμνούντων σε.

Οὐκ ἔληξε τύραννος, ὁ παράφρων ταῖς πληγαῖς, ἀνηλεῶς συγκόπτων σε, ἕως Θεοῦ εἰς
χεῖρας τὴν ἱεράν, ψυχὴν ἐναπέδωκας, καλλοναῖς λαμπρυνθεῖσαν τῶν ἀγώνων σου.

Ὑψώθης μιμούμενος, ἐπὶ ξύλου τὸν Χριστόν, καὶ ἐν αὐτῷ κρεμάμενος, τὴν σὴν
ψυχὴν παρέδωκας τῷ Θεῷ, τῷ σε στεφανώσαντι, Ἀθλοφόρε νομίμως ἀριστεύσαντα.

Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Δέσποινα, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, χειμαζομένην πάντοτε, τὴν ταπεινὴν
ψυχὴν μου· καὶ γαληνόν, πρὸς ὄρμον ἀνάγαγε, ἀδιστακτῶ σε γνώμη μακαρίζουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν
» πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσ-
» δραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν
» μου πολυέλεε.

Κοντάκιον. Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον. Γερασίου.

Τὸν Σταυρὸν ὡς θώρακα, ἐνδεδυμένος παμμάκαρ, τῶν τυράννων ἤμβλυνας, τὰς
πονηρὰς μεθοδείας· ἤνεγκας, τὰς ἀνυποίστους σαρκὸς βασάνους· ἤνυσας, τοὺς θεῖους
ἄθλους γενναιοφρόνως· διὰ τοῦτο ἐκοσμήθης, θεῖω στεφάνῳ θεόθεν Οὔαρε.

Συναξάριον

Τῇ ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἀγίου Προφήτου Ἰωήλ.

Στίχ. Ὁ γῆς Ἰωήλ ἐκτραγωδήσας πάθη,

Μετήλθεν ἐκ γῆς εἰς τόπον κρείττω πάθους.

Ἐννεακαιδεκάτη μῶρος ἀμφ' ἐκάλυψεν Ἰωήλ.

Ὅς ἐρμηνεύεται ἀγάπη Κυρίου ἢ ἀρχὴ ἢ ἀπαρχὴ Θεοῦ. Οὗτος ἦν ἐκ σπέρματος
Ῥουβίμ, ἀγροῦ τοῦ Μεθομορῶν· καὶ προφητεύσας περὶ λιμοῦ καὶ ἐκλείψεως θυσιῶν
καὶ πάθους δικαίου Προφήτου, δι' αὐτοῦ ἀνακαινιζομένης εἰς σωτηρίαν πάσης τῆς
γῆς, ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Οὐάρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Στίχ. Ξεσμούς ἀπείρους καρτεροῦντος Οὐάρου,

Σατὰν πλάνης ἔξαρχος, Οὐαί μοι! λέγει.

Οὗτος ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως ἦν, στρατευόμενος ἐν Αἰγύπτῳ, γένους ὦν ἐπισήμου καὶ λαμπροῦ καὶ εὐσεβοῦς. Ἐγκλεισθέντων δέ τινων ἁγίων, ἑπτὰ τὸν ἀριθμόν, ἐπὶ χρόνον πολύν, ἐπεμελεῖτο αὐτῶν ὁ ἅγιος Οὐάρος καθ' ἐκάστην. Ἐνὸς δὲ τῶν ἑπτὰ ἀναπαυσάμενου, κατέταξεν ἑαυτὸν ὁ ἅγιος ἀντ' ἐκείνου· καὶ πρὸς τὸν ἡγεμόνα μετὰ τῶν λοιπῶν ἀχθεῖς, τύπτεται ῥοπάλοις καὶ ἐπὶ πολὺ ζέεται τὰς πλευράς, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις, ἐπὶ πέντε ὥρας παραταθείσας, τὴν ψυχὴν τῷ Κυρίῳ ἀποδίδωσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σαδῶθ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν Μαρτύρων, ἐν Περσίδι τελειωθέντων.

Στίχ. Σαδῶθ ὁ θεῖος τὴν κάραν τμηθεὶς ξίφει,

Θεοῦ Σαβαῶθ νῦν παρίσταται θρόνῳ.

Δεκάς δεκαπλῆ Μαρτύρων συμμαρτύρων,

Καὶ δις δέκα θνήσκουσι πληγέντες ξίφει.

Βασιλεύοντος Σαβωρίου ἐν τῇ τῷ Περσῶν χώρα, ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν οὗτος, Ἐπίσκοπος ἐκεῖσε ὢν, ἐν μιᾷ τῶν ὑπὸ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἐνορίᾳ, καὶ τὸν τοῦ Χριστοῦ λαὸν ἐκδιδάσκων τὰ εἰς ψυχικὴν ὠφέλειαν συντείνονται, τινὰς δὲ καὶ τῶν Περσῶν βαπτίζων, διεβλήθη τῷ βασιλεῖ· καὶ προσαχθεὶς αὐτῷ καὶ μὴ πεισθεὶς προσκυνῆσαι τῷ Ἡλίῳ καὶ τῇ Σελήνῃ, τῷ τε ὕδατι καὶ τῷ πυρί, πρῶτον μὲν τύπτεται ῥάβδοις· εἶτα τέμνεται ἀπὸ τοῦ μετώπου ἄχρι τῶν ὀνύχων καὶ ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοῦ δέρματος αὐτοῦ λῶρον ἓνα, ἔχοντα τεσσάρων δακτύλων πλάτος· καὶ αὐθὶς βουνεύροις τύπτεται καὶ ἐπ' ἑκανθῶν καὶ σκολόπων κυλίεται καὶ εἰς κοχλίαν αὐτὸν ἀποσφίγγουσι. Ταῦτα δὲ πάντα γενναίως ὑπομείνας, τὸν βασιλέα πλέον ἐξέμηγε.

Βληθεὶς δὲ εἰς φυλακὴν, πάλιν ἄγεται εἰς ἐρώτησιν. Ὑγιῆς δὲ εὐρεθεὶς ἐν ὄλῳ τῷ σώματι, ἐκρεμάσθη κατὰ κεφαλῆς, καὶ ὀβελίσκοις πεφυρακτωμένοις κατατιτρώσκειται ὅλον τὸ σῶμα. Καὶ ἐπεὶ ὁ ἅγιος εἰς οὐδὲν ταῦτα ἐλογίζετο, ἤκουσε δὲ καὶ τοῦ βασιλέως ἐπαπειλοῦντος, ὅτι ἔμελλε σκορπίσειν τὰ μέλη τούτου· «Πιστεύω τῷ Θεῷ μου, ἀντέφησεν, ὅτι οὕτω διαμεριοῦνται οἱ χριστιανοὶ τὰ λείψανά μου· καὶ ὃς ἐὰν ἐπικαλέσῃται τὸν Θεὸν ἐν τῷ ὀνόματί μου, σωτηρίαν εὐρήσει»· καὶ παρευθὺς τὴν γλῶτταν τέμνεται. Ὅμματα δὲ καὶ χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείνας καὶ καθ' ἑαυτὸν προσευξάμενος, φωνῆς ἐξ οὐρανοῦ ἤκουσε λεγούσης· «Ἡ αἴτησίς σου πεπλήρωται, καὶ ἰδοὺ ἔση λαλῶν»· καὶ φουείσης αὐτῷ γλώσσης ἑτέρας, ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ταῦτα βλέποντες οἱ λαοί, ἐξεπλήσσοντο καὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἄνδρες χίλιοι ἑβδομήκοντα καὶ ἕτεροι διακόσιοι.

Ἴδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτοῦ προσέρχονται τῷ Χριστῷ, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτμηθῆναι προσέταξεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἕτεροι οὐκ ὀλίγοι ἀνεβόησαν λέγοντες· «Βασιλεῦ καὶ ἡμεῖς χριστιανοὶ ἐσμεν», καὶ κατ' αὐτῶν ἀπεφίηνατο· καὶ

λαβόντες αὐτοὺς οἱ στρατιῶται, ἀπήγαγον ἐπὶ τὸν τῆς σφαγῆς τόπον· καὶ προσευξάμενος ὁ Ἅγιος καὶ κατασφραγίσας αὐτούς, ὄντας τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν εἴκοσι, αὐτὸς πρῶτος ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, καὶ καθεξῆς οἱ λοιποί.

Ὁ ἅγιος Λεόντιος ὁ φιλόσοφος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Σὺ καὶ λογισμοὺς ζῶν νόθους ἤγξας, Πάτερ,

Καὶ συλλογισμῶν γνοὺς τέχνην ἀπηλλάγης.

Οἱ ἅγιοι Φῆλιξ πρεσβύτερος καὶ Εὐσέβιος διάκονος, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τομὴν κεφαλῶν Εὐσέβιος καὶ Φῆλιξ,

Φίλην δι' εὐσέβειαν, ὧ πῶς ἠγάπων!

Ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ θαυματουργός, ὁ κατὰ τὸ ὄρος τοῦ Ῥίλα ἀσκήσας καὶ τὴν ἐκεῖσε Μονὴν οἰκοδομήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Κτήτωρ Μονῆς σύ, ὦ Ἰωάννη, Ῥίλας

Δειχθεῖς, κατοικεῖς νῦν μονὰς τὰς ἐν πόλῳ.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προφήτου

Ῥδὴ ζ'. Ὁ τὴν κάμινον πάλαι.

Ἡ ἐκπορευομένη, ἐκ τοῦ οἴκου Κυρίου, καὶ ποτίζουσα κρήνη, ὡς προέφησ προῆλθε, Προφήτα πανσεβάσμιε.

Τὸν χειμάρρουν τῶν σχοίνων, σιτοφόρον εἰργάσω, τῆς τρυφῆς ὁ χειμάρρους, Ἰωὴλ ὡς προεῖπεν· Εὐλόγητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ τὰ πάντα ποιήσας, γεννηθεῖς ἐκ Παρθένου, διεσώσατο κόσμον, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦντα· Εὐλόγητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Δροσοβόλον μέν.

Λαμπρυνθέντα σε ἀγῶνων ἐπιδόσεσιν, ἡ Κλεοπάτρα ἔνδοξε, συνεκόμισεν, εὐραμένη κλέος διὰ σοῦ, τῆς πίστεως ἄξιον σαφῶς, ἧς ἀνεδείξατο θερμῶς, εἰς σὲ τελείῳ νοῖ.

Ἐπιχέουσά σοι δάκρυα καὶ μύροις σε, ἐντίμοις ἐπαλείφουσα, κατακρύπτει σε, ὑπὸ γῆν ἢ πάνσεμος γυνή, ἐνθάψαντα γνώμην πονηράν, καὶ ταῖς ἐκ τάφου ἀστραπαῖς, φωταγωγοῦντα ἡμᾶς.

Οὐκ ἐνέδωκεν ὁσίως θεραπεύουσα, σὲ τὸν Χριστοῦ θεράποντα, ἡ ἀείμνηστος, ἕως ὄφθης πρόξενος αὐτῆς, σοφὴ βασιλείας οὐρανῶν ἥς ἠξιώθη διὰ σοῦ, σὺν τῷ φιλάτῳ υἱῷ.

Θεοτοκίον.

Συντριβέντα με ἀμέτροις παραβάσεσι, Παρθένε μεσιτεία σου, καινοποίησον, ἰατρεύουσά μου τὴν ψυχὴν, καὶ λόγον παρέχουσα βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κύησασα.

Τοῦ Προφήτου

Ῥδὴ ἡ´. Τὸν πάλαι δροσίσαντα.

Ἐπέδειξας ἔνδοξε, μετανοίας τοὺς τρόπους ἐμφανῶς, τὸν εὐσπλαγγχον Κύριον, ἐγγνώμενον τοῖς πίστει πρὸς αὐτόν, προσιοῦσι καὶ ψάλλουσιν· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεράπων γενόμενος, τοῦ Κυρίου Προφήτα Ἰωήλ, τὰ τούτου μυστήρια, ἐπιστεύθης προφητεύων τοῖς λαοῖς, ἀνυμνοῦσι καὶ λέγουσιν· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀφέσεις προχέουσι, τοῦ Ἰούδα θαυμάτων ποταμοί, Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, τοῦ Κυρίου ὡς προέφη Ἰωήλ, τοὺς βοῶντας ἀρδεύοντες· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐπόστασιν σύνθετον, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις τὸν Χριστόν, πανάμωμε τέτοκας, διαμείνασα Παρθένος καθαρὰ· ὄν ὑμνοῦντες κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Μητρικῶν ὑπακούσας Μάρτυς δεήσεων, οὐρανίῳ στρατεία λαμπρῶς ἐστράτευσας*, παῖδα τὸν σεπτόν, καὶ τῆς σῆς συμμαθέξοντα, ἔδειξας εὐκλείας, ἀρρήτῳ συμπαθεία.

Ἐξ Αἰγύπτου σε ὄλβον ὡς περ πολύτιμον, μετηγάγετο Μάρτυς καταπλουτίζοντα, θείαις δωρεαῖς, Κλεοπάτρα ἰάσεων πᾶσαν Παλαιστίνην, τὴν πόθῳ σε τιμῶσαν.

Γεγηθὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς σοὺς διήνυσας, στρατιῶτα γενναῖε τοῦ Παντοκράτορος· καὶ ὡς νικητῆς, παρ' αὐτοῦ ἐστεφάνωσαι, Οὔαρε παμμάκαρ, τῶν Ἀθλοφόρων κλέος.

Θεοτοκίον.

Ἀμαρτίας συνάπτω ἐφ' ἀμαρτήμασι, καὶ τὸ μέλλον οὐ φρίττω φρικτὸν κριτήριον· φώτισον Ἀγνή, τῆς ψυχῆς μου τὴν πώρωσιν, καὶ τῇ σῇ πρεσβεία, ἐπίστρεψόν με σῶσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογός τοῖς Ὅσιος δρόσον ἐπήγασας, καὶ δι-
» καίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς,
» Χριστέ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς
» πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Προφήτου

Ἰωδὴ θ'. Ἡ ἐν οὐρανοῖς εὐλογημένη.

Μετὰ Προφητῶν ὡς ὑποφήτης, χαρμονικῶς ἐν ἐπουρανίοις, νῦν εὐφραίνῃ
σκηνώμασιν.

Ἄνωθεν ἡμᾶς νῦν ἐποπτεύεις, τοὺς εὐσεβῶς σε δοξολογοῦντας, θεηγόρε πανόλβιε.

Σύντομον ὁδὸν τῆς σωτηρίας, ὁ Ἰωὴλ διὰ μετανοίας, θεοφρόνως ὑπέδειξεν.

Θεοτοκίον.

Ὁρθώσας ἡμᾶς τοὺς πεπτωκότας, Μήτηρ Θεοῦ, εὖσπλαγχνον Δεσπότην, καὶ Σωτῆρα
γεννήσασα.

Τοῦ Μάρτυρος. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ἴσχυν καθεῖλες τοῦ πολεμήτορος, τὴν θεϊκὴν σαφῶς περιζωσάμενος δύναμιν, Ἀθλητὰ
γενναιότατε Οὐαρε· ὅθεν σε εὐφημοῦμεν, ἴασιν ἄφθονον, ἐκ τῶν σῶν λειψάνων, οἱ
πιστοὶ ἀπορυόμενοι.

Ὡς φῶς ὡς ὄρθρος ὡς μέγας ἥλιος, πάσῃ τῇ γῆ ἢ μνήμῃ σου ἐξήπλωται Οὐαρε,
σελασφόροις φωτίζουσα λάμπησι, σοῦ τῶν σεπτῶν ἀγώνων, πάντας πανεύφημε, καὶ
τὸν σκοτασμὸν τῶν καρδιῶν ἀποδιώκουσα.

Σὺν σοὶ ἀστράπτοντα ὡς ἑώρακε, δόξῃ πολλῇ τὸν ἴδιον υἱὸν ἢ φιλότεκνος, τὸν τῶν
ὄλων Θεὸν ἐμεγάλυνε· σὲ δὲ γνησιωτάτως, Μάρτυς ἐδόξασε, μέγιστον προστάτην,
ἐμφανῶς καταπλουτήσασα.

Ἡ γῆ, ἐν ἧ σου τὸ καρτερώτατον, σῶμα σοφὲ κατάκειται ἐνθέως ἡγίασαι· ἀλλὰ
δίδου ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις σου, λύσιν ἀμαρτημάτων, βίου διόρθωσιν, Οὐαρε καὶ
πάντων, δυσχερῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Φανεῖς Παρθένε ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, τῆς φωτεινῆς νεφέλης, τῆς Αἰγύπτου τὰ ξόανα,
παντελεῖ ἀπωλεία παρέδωκε· πλήθους δὲ Ἀθλοφόρων, ταύτην ἠξίωσε, φέρειν
μιμουμένων, τὰ αὐτοῦ σεπτὰ παθήματα.

Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὄν οὐ τολμᾷ
» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε,
» ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὄν μεγαλύ-

» νοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς σὲ μακαρί-
» ζομεν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Κ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου,

τῆς ὁσίας Ματρώνης τῆς Χιοπολίτιδος καὶ τοῦ

ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Τῆ Κ΄ Ὀκτωβρίου τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου, τῆς ὁσίας Ματρώνης τῆς Χιοπολίτιδος, καὶ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ.

1. Εἰ τύχοι ἢ μνήμη τῶν Ἁγίων ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, ἐν τῷ Ἑσπερινῷ προηγοῦνται τὰ πρῶτα γ΄ Στιχηρὰ τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, εἶτα ὅπου μὲν ἐορτάζεται ἢ ἁγία Ματρόνα ἔπονται τὰ γ΄ αὐτῆς Στιχηρά, ὅπου δὲ ὁ ἅγιος Γεράσιμος, ἔπονται τὰ τοῦ Ἁγίου τούτου· ἐννοεῖται ὅτι πάντα τὰ Δοξαστικά λέγονται ἐκ τοῦ ἐορταζομένου Ἁγίου ἢ τῆς Ἀγίας. Τὰς ἰδιαιτέρας δὲ Ἀκολουθίας αὐτῶν ὄρα εἰς τὰς ἰδιαιτέρας φυλλάδας, καὶ τὴν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου ἐν τῷ Μηναίῳ.

2. Εἰ τύχοι ἢ μνήμη τῶν Ἁγίων ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προουμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ΄, τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου γ΄ καὶ τῆς ὁσίας Ματρώνης (ἢ τοῦ ὁσίου Γερασίμου) γ΄. Δόξα, τῆς Ὁσίας (ἢ τοῦ Ὁσίου), Καὶ νῦν, τὸ α΄ Θεοτοκίον τοῦ Ἦχου. Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς Ὁσίας (ἢ τοῦ Ὁσίου). Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα, τῆς Ὁσίας (ἢ τοῦ Ὁσίου). Καὶ νῦν, Θεοτοκίον ἐκ τῆς Ὀκτωήχου. Ἀπολυτίκια τὸ ἀναστάσιμον, τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, τῆς Ὁσίας (ἢ τοῦ Ὁσίου), Θεοτοκίον καὶ Απόλυσις.

3. Τῆ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὸν Ν΄ Ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν, καὶ ἡ Λιτὴ τῆς Ὁσίας (ἢ τοῦ Ὁσίου), τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστίν, τὸ Τρισάγιον, τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἐορταζομένου Ἁγίου καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τό, Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος. Τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειρὰν καὶ τὸ τῆς γ΄ Στιχολογίας Κάθισμα τῆς Ὁσίας (ἢ τοῦ Ὁσίου), μετὰ τοῦ Θεοτοκίου. Τὰ Εὐλογητάρια, ἢ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ ἀναστάσιμος καὶ ὁ τῆς Ὁσίας (ἢ τοῦ Ὁσίου). Ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς Κάθισμα τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, τῆς Ὁσίας (ἢ τοῦ Ὁσίου), καὶ Θεοτοκίον· ἀφ΄ στ΄ Κοντάκιον καὶ Οἶκος, τὰ ἀναστάσιμα, καὶ τὸ Μηνολόγιον τῶν Ἁγίων τῆς ἡμέρας, αἰ

Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα στιχολογοῦμεν τὴν Τιμιωτέραν, Ἐξαποστειλάρια τὸ ἀναστάσιμον, τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, τῆς Ὁσίας (ἢ τοῦ Ὁσίου), καὶ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἶνους ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς Ὁσίας (ἢ τοῦ Ὁσίου) δ', Δόξα, τὸ Ἑωθινόν. Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

4. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ', καὶ δ' ἐκ τῆς ζ' Ὠδῆς τοῦ Κανόνος τῆς Ὁσίας (ἢ τοῦ Ὁσίου). Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, τὸ τῆς Ὁσίας (ἢ τοῦ Ὁσίου), τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ Κοντάκιον Προστασία τῶν χριστιανῶν. Ἀπόστολος τῆς Ὁσίας (ἢ τοῦ Ὁσίου), καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ, Ἐξαιρέτως, Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε, Εἶδομεν τὸ φῶς καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Πλήρης ἄσματικὴ Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου Γερασίμου παρατίθεται εἰς τὴν σελ. 219 ἐξ. τοῦ παρόντος Μηναίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οὐρανίαις ἐλλάμψεσι, φωτισθεὶς τὴν διάνοιαν, τὸ τῆς πλάνης ἔφυγες σκότος ἔνδοξε, καὶ τῷ φωτὶ προσεπέλασας, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ταῖς χάρισιν αὐτοῦ, καταυγάζεις τὰ πέρατα· διὸ πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἐπιπνοία τοῦ Πνεύματος, μνηθεὶς γνῶσιν ἔνθεον, τὸν τῶν ὅλων Κτίστην ἔγνωσ Ἀρτέμιε· καὶ τοὺς τῇ κτίσει λατρεύοντας, πανσόφως διήλεγξας, καὶ ὠδήγησας λαοὺς, εἰς Θεοῦ τὴν ἐπίγνωσιν· δι' ὃν ἤθλησας, καὶ τὸ στέφος ἐδέξω τῶν καμάτων, λυτρωθῆναι ἱκετεύων, διαφθορᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Πολυτρόποις κολάσεσι, χαλεπαῖς μαστιγώσεσι, παραδοὺς αἰκίζεσθαι τὸ πολυάθλον, καὶ καρτερώτατον σῶμά σου, θεόφρον Ἀρτέμιε, οὐκ ἠρνήσω τὸν Χριστόν· οὐ ξοάνοις ἐπέθυσας· ἀλλ' ὑπέμεινας, ὡς περ πάσχοντος ἄλλου, ἀναμένων, τὰς μελλούσας ἀντιδόσεις, καὶ τὴν ἀθάνατον εὐκλειαν.

Δόξα. Ἦχος β'. Τοῦ Στουδίτου.

Τὸν νοερὸν φωστῆρα τῆς πίστεως, Ἀρτέμιον τιμήσωμεν, ὅτι ἤλεγξε βασιλέα τὸν ἔχθιστον· καὶ τῷ αἵματι τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν Θεοῦ ἐπορφύρωσεν· ὅθεν καὶ ἀπέλαβε, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν τὴν ἄφθονον, καὶ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν πιστῶς προστρεχόντων, ἐν τῇ σορῷ τῶν λειψάνων αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Σκέπη, καὶ ἀντίληψις ἡμῶν, τῶν χριστιανῶν σὺ ὑπάρχεις, καὶ προσφυγὴ κραταιά, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἀλλὰ καὶ νῦν καὶ αἰεὶ, τῇ ἀγρύπνῳ δεήσει σου, μὴ παύσῃ πρεσβεύειν, σφύζεσθαι τοὺς δούλους σου, ἐκ περιστάσεως, πάντας· ὅτι σὲ μετὰ Θεόν, ἔχομεν ἀντίληψιν μόνην, οἱ χριστιανοὶ καὶ καταφύγιον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἡ πανάμωμος ἀμνάς, ἄρνα τὸν αὐτῆς ἐθεώρει, ἐλκόμενον πρὸς σφαγὴν, θρήνοις ἐνεκόπτετο, βοῶσα ὀλολυγμοῖς· τί σοι δῆμος ἀχάριστος, γλυκύτατον Τέκνον, ἤδη ἀνταπέδωκεν, ὁ ἀπολαύσας ποτέ, οἴμοι! σῶν πολλῶν δωρημάτων; πῶς δὲ καὶ τὸν πόνον ἐνέγκω, ὅτι θέλων ταῦτα νῦν ὑφίστασαι;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου αὐγάζεται ἀκτίσι· καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἄνθεσιν ὠραϊζομένη, Ἀρτέμει βοᾷ σοι, θεράπον Χριστοῦ, καὶ προστάτα θερμότατε· μὴ ἐλλίπης πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Θεοτόκε σὺ εἶ ἄμπελος...

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ἦ Πάναγος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἀπολυτικά

Τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Εὐσεβείας τοῖς τρόποις καλλωπιζόμενος, ἀθλητικῆς ἀγλαΐας ὄφθης σοφὲ κοινωνός, πρὸς ἀγῶνας ἀνδρικούς παραταζόμενος· ὅθεν ὡς λύχνος φωταυγής, τῶν θαυμάτων τὰς βολὰς, ἐκλάμπεις τῇ οἰκουμένῃ, Ἀρτέμει Ἀθλοφόρε, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος α΄. Αὐτόμελον.

Τῶν Ὁρθοδόξων προστάτην καὶ ἐν σώματι ἄγγελον, καὶ θαυματουργὸν θεοφόρον νεοφανέντα ἡμῖν, ἐπαινέσωμεν πιστοὶ θεῖον Γεράσιμον· ὅτι ἀξίως παρὰ Θεοῦ ἀπέληφεν, ἰαμάτων τὴν ἀέναον χάριν· ῥώννυσι τοὺς νοσοῦντας καὶ δαιμονῶντας ἰᾶται. Διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτόν, βρῦει ἰάματα.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς: Τὴν σὴν νέμοις μοι πλουσίαν χάριν, μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ωδὴ α΄. ᾠχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Τὸν ἀγῶνα Μάρτυς τὸν καλόν, ὡς ἀγωνισάμενος, καὶ τοὺς λαμπροὺς στεφάνους κομισάμενος, τῷ φωτὶ παρίστασαι, φωτιζόμενος κατὰ μέθεξιν ἄλλον· ὅθεν δυσωποῦμεν, φώτισον ἡμᾶς ταῖς ἰκεσίαις σου.

Ἡ φαιδρά σου Μάρτυς ἑορτή, πάντας συνεκάλεσε, χαρμονικῶς εἰς πανδαισίαν σήμερον, προθεῖσα τοὺς ἄθλους σου, τὰ παλαιίσματα, καὶ τὴν ἀνδρείαν ἔνστασιν· ὧν κατατρυφῶντες, πίστει σε καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Νεκρωθέντα μάκαρ ἐν σταυρῷ, τὸν ἀκατανόητον, σωματικῶς κατανοήσας Κύριον, τῆς ζωῆς τὸν αἴτιον, ἐθελούσιον ἐπεπόθησας νέκρωσιν, τὴν διὰ βασάνων· ὅθεν ἀθανάτου δόξης ἔτυχες.

Θεοτοκίον.

Σαρκωθείς ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, Λόγος ὁ ἀσώματος, ὑπερβολῇ φιλανθρωπίας Πάναγνε, πάθει προσωμίλησε, καὶ ἀπάθειαν τοῖς ἀνθρώποις ἐπήγασεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ωδὴ γ΄. Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος.

Μαρτύρων καλλωπίζεσθαι, τοῖς στεφάνοις ἔνδοξε, ἐπιποθῶν ὑπήνεγκας, τῶν μαστίγων καὶ τῶν στρεβλώσεων, τὰς πικρὰς ἀλγηδόνας θεία χάριτι.

Οὐκ ἔσεισε τὸν πύργον, τῆς σῆς καρδίας πάνσοφε, ἡ σφοδροτάτη πρόσρηξις, τῶν βασάνων· καὶ γὰρ ἐστήρικτο, νοητὴν ἐπὶ πέτραν τὴν ἀσάλευτον.

Ἰκρίῳ ἀναρτώμενος, καὶ νιφάσι πάντοθεν, τῶν σπαραγμῶν κυκλούμενος, σοῦ τὸ ὄμμα πρὸς τὸν δυνάμενον, ἐνητένιζες σῶζειν ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Σεσάρκωται βουλήματι, ἐξ αἱμάτων Δέσποινα, σοῦ παναχράντων Κύριος, διασφύζων τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ Μαρτύρων τοὺς δήμους ἐπεσπάσατο.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν
» ἔθνῶν στερεούουσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου·
» ἐν ἧ ἔστερεώθη ἡ καρδία μου.

Κάθισμα. ᾠχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ τὸν ἀήττητον, καὶ καθαιρέτην τοῦ ἐχθροῦ γενναιότατον, τὸν ἐν μεγίστοις τέρασιν ἐκλάμπαντα, ἅπαντες Ἀρτέμιον, εὐφημήσωμεν πίστει βρῦει

γὰρ ἰάματα, τοῖς προστρέχουσι πόθῳ, καὶ καταπαύει πάθη χαλεπά, καὶ τῶν ἐν θλίψει, ἀνθρώπων προΐσταται.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς ἀυλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθηται ἁγίου αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου, σαρκικῶς· ὁ Θεὸς γάρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρῶσά σε Χριστέ, Οἴμοι! ποθεινότητα, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε μακρόθυμε.

Ῥδὴ δ'. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Μιμούμενος, τὸν ταθέντα ἐν ξύλῳ θελήματι, ὑψώθης τεινόμενος, καὶ ὠμοτάτως ξεόμενος, καὶ ἀποδυόμενος, τοὺς δερματίνους χιτῶνας τῆς νεκρώσεως.

Οἱ πόνοι σου, τῆς σαρκὸς καὶ δεινῶν ἢ ἐπίτασις, τὴν ἄπονον λῆξίν σοι, Μάρτυς σαφῶς προεξένησαν· ἧς νῦν ἐμφορούμενος, ἅπαντα πόνον κουφίζεις τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἰσαγγέλω, γεγονότι τῶν ἄθλων λαμπρότησι, χειρὸς δι' Ἀγγέλου σοι, πέμπει τροφήν τὴν οὐράνιον, ἄρτος ἢ ζωὴ ἡμῶν, ἐνδυναμοῦσάν σε Μάρτυς παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Παρθένον σε, μετὰ τόκον ἀμίαντον ἄφθορον, Θεὸς συνετήρησεν, ὁ εὐδοκήσας ἐν μήτρᾳ σου, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, ἀναλαβέσθαι δι' ἄκραν ἀγαθότητα.

Ῥδὴ ε'. Μεσίτης Θεοῦ.

Λαμπὰς φωταυγῆς, καθωράθης Πνεύματος Ἀρτέμει, πιστοὺς καταυγάζουσα, καὶ τῆς πονηρίας ἀπελαύνουσα, τὰ ζοφώδη καὶ σκότους, πεπληρωμένα πνεύματα.

Ὁ πέτρα ζωῆς, τῆς ψυχῆς τὰ βήματα πηξάμενος, ταῖς πέτραις σφιγγόμενος, καὶ τοῖς ἀλγεινοῖς περικυκλούμενος, ἀληθῆς Ἀθλοφόρος, ἀκλόνητος διέμεινας.

Ὑπάρχων σεπταῖς, ὠπλισμένος Πνεύματος δυνάμεσι, τριβόλων ὀξύτητος, Μάρτυς ἀθλοφόρε κατεφρόνησας· ἐν αὐτοῖς συμπατήσας, τὰ κέντρα τοῦ ἀλάστορος.

Θεοτοκίον.

Σταυρὸν καὶ ταφήν, ὁ ἐκ σοῦ θελήματι τεχθεὶς δι' ἡμᾶς, ὑπομείνας Δέσποινα, Μάρτυρα στερρότατον Ἀρτέμιον, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ὡς κραταιὸς εἰργάσατο.

Ἦδη στ´. Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων.

Ἰερεῖον καὶ θῦμα ὀλόκληρον, Μάρτυς προσεήνοχας σαυτὸν Ἀρτέμει, τῷ ἔκουσίαν σταύρωσιν, εἰς ἡμῶν δεξαμένῳ ἀνάκλησιν.

Ἀνενδότοις πληγαῖς συντριβέντος σου, σώματος Ἀρτέμει τοῦ καρτεροῦ σοφέ, τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν, διετήρησας πίστει ἀλώβητον.

Νοσημάτων ἡμᾶς ἀπολύτρωσαι, Μάρτυς καὶ παθῶν, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς ἐπὶ σοὶ προστρέχοντας, μιμητὰ τοῦ Σωτῆρος Ἀρτέμει.

Θεοτοκίον.

Χειμαζόμενον σάλῳ τῶν θλίψεων, καὶ κλυδωνιζόμενον ἐπαναστάσεσι, τρικυμιῶν διάσωσον, Θεοτόκε Παρθένε τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-
» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι
» ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Τὸν εὐσεβῆ καὶ στεφηφόρον Μάρτυρα, τὸν κατ' ἐχθρῶν νίκης ἀράμενον τρόπαια, συνελθόντες ἐπαξίως νῦν, ἐν ὑμνωδίαις εὐφημήσωμεν, Ἀρτέμιον τὸν μέγιστον ἐν Μάρτυσι, θαυμάτων τε δοτῆρα πλουσιώτατον· πρεσβεύει γὰρ Κυρίῳ, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τίς τοὺς ἀγῶνας ἐξαρκέσει ἐξειπεῖν Ἀθλοφόρε; ἢ τοὺς πόνους τοὺς σοὺς, οὓς περ ἀνδρείως ὑπέμεινας διὰ τῆς πίστεως τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς χάριτος ἧς περ κατηξιώθης; οὐκ ἐξαρκεῖ διηγῆσασθαι στόμα ἀνθρώπινον· σοφίαν γὰρ ἐνδεδυμένος καὶ ἀνδρείαν, τὸν πλοῦτον ἐμίσησας καὶ τὴν ἀξίαν τὴν πρόσκαιρον, στρατιώτης φανεῖς γνησιώτατος. Καὶ νῦν πρεσβεύεις Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῇ Κ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

Στίχ. Ὁ πάντα λαμπρὸς Ἀρτέμιος ἐν βίῳ,

Τμηθεὶς ἀπῆλθεν εἰς ὑπέρτατον κλέος.

Εἰκάδι Ἀρτέμιος πυκινόφρων ἀγένα τμήθη.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἀρτέμιος, δούξ καὶ αὐγουστάλιος Ἀλεξανδρείας γενόμενος καὶ πατρικίος ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως Κωνσταντίνου. Τοῦ δὲ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ δραξαμένου τὴν βασιλείαν καὶ τοὺς χριστιανοὺς τιμωρουμένου ἐν

Ἀντιοχείᾳ, αὐτόκλητος εἰς τὸν ἀγῶνα ὁ μακάριος ἔρχεται· καὶ τὴν παρανομίαν αὐτοῦ διελέγξας, τύπτεται βουνέυροις ὠμοῖς καὶ τριβόλοις ὀξέσι τὸν νῶτον ξέεται καὶ ὀγκίνοις τὰς πλευράς καὶ τὰ βλέφαρα διαπεύρεται καὶ ὑπὸ λιθοξόων μεγίστης πέτρας διαιρεθείσης μέσον ἐμβάλλεται· καὶ τῆς πέτρας μέσον ἀπολειφθεὶς, ὀφθαλμῶν στερεῖται, τὰ ἔγκατα τῆ γῆ συνελαύνεται καὶ τελευταῖον τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν.

Μερικῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου διήγησις

Ἄνθρωπος τις, διδύμους ἔχων λίαν ἐξωγκωμένους, ἦλθε πρὸς τὸν Ἅγιον κλαίων καὶ τὴν ὑγίαν ἐπιζητῶν. Ἐπεσεν οὖν ἐν στρωμνῇ μέσον τοῦ ναοῦ· καὶ μικρὸν ἀφυπνώσαντα, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἅγιος· Ὑπόδειξόν μοι τὸ πάθος σου. Ὁ δὲ ἐσχημάτισεν ἑαυτὸν εἰς ὑπόδειξιν· καὶ τοῦ ὄγκου τῶν διδύμων ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ εὐφυῶς περιδραξάμενος, ἔσφιγγεν ὅσης δυνάμεως εἶχεν· ὁ δὲ ἀσθενῶν μεγάλως ὀδυνηθεὶς καὶ τό, Οὐαί! ἀνακράξας, ἔξυπνος γενόμενος, εὗρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Ἄλλος δὲ πάλιν, κήλας (σπάσιμον) ἔχων δύο ἐν τοῖς διδύμοις, ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἅγιον καὶ παννυχίσας, ἀνεκλίθη πρὸς ὕπνον. Φανεῖς δὲ αὐτῷ ὁ Ἅγιος καὶ τὸ πάθος γυμνώσας καὶ ψηλαφήσας ταῖς χερσὶ, κατεσφράγισεν αὐτόν· καὶ νύξας τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, ἀπῆλθεν. Ὁ δὲ ἀσθενῶν, ἔξυπνος γενόμενος, εὗρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ.

Ἄλλος δὲ πάλιν, ὑδροκίλην ἔχων μεγάλην, τῷ Ἁγίῳ προσῆλθε· καὶ τούτου κατὰ τοὺς ὕπνους ὁ Ἅγιος μετὰ ξίφους τὸ πάθος περισχίσας, δυσωδίαν οὐ μικρὰν τοῦ ὑγροῦ κενωθέντος προσέφερεν. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ ἀσθενῶν, εὗρε μὲν ἑαυτὸν ὑγιῆ, τοὺς δὲ χιτῶνας αὐτοῦ καὶ τὸ ἔδαφος δυσωδίας καὶ σήψεως πολλῆς καὶ ὑγρότητος γέμοντα.

Ἄλλος δὲ πάλιν, νεωστὶ ἀπὸ Ἀφρικῆς ἐλθὼν, τοῦ καταλόγου τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ τίνος διηγουμένου αὐτά, ἠκροάσατο· καὶ ἐν τῇ Ἀφρικῇ συγγενῆ κεκτημένος, βάρει τῶν διδύμων τὸ ζῆν ἀπολεγόμενον, ἀδιστακτικῶς πιστεύσας καὶ τὰ πρὸς παννυχίδα ἐπιτήδεια συλλέξας, ἔδραμε πρὸς τὸν Ἅγιον· καὶ πληρώσας τὴν παννυχίδα καὶ ἔλαιον ἐκ τῆς φωταγωγῆς λαβὼν, ὑπέστρεψεν, ἔνθα προσδεχθεὶς καταμένων ἦν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ καταλαβὼν τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν κλίνην τοῦ πάσχοντος ἐπιστάς, φησὶ πρὸς αὐτόν· «Ἐπειδὴ ὁ σὸς συγγενὴς περὶ σοῦ ἐν τῷ Βυζαντίῳ με ἠξίωσεν, ἔσο ἀπὸ τοῦ νῦν ὑγιής». Ὁ δὲ διυπνισθεὶς, εὗρεν ἑαυτὸν ἐν ἀληθείᾳ ὑγιῆ, καὶ τῷ παντοκράτορι Θεῷ ἐδίδου δόξαν.

Μὴ γνοὺς δὲ παρὰ τίνος τὸ τοῦ θαύματος γέγονεν ἐξαίσιον, τὴν ἡμέραν σημειωσάμενος καὶ τῷ μηνυθέντι προσγενεῖ τὴν αὐτοῦ ὑγίαν δηλώσας, ἐξέπληξε τοῦτον ἀκούσαντα, ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ νυκτὶ, ἐν ἧ ἡ παννυχὶς ἐγένετο ἐν τῷ Βυζαντίῳ, ἐν Ἀφρικῇ τὸν νοσοῦντα ὁ Ἅγιος ἰάσατο. Καὶ δραμὼν πρὸς τὸν ναὸν αὐτοῦ αὐτίς, ἀξίαν ἐδίδου τὴν εὐχαριστίαν· καὶ τοῖς παροῦσι τὸ θαῦμα ἐκδιηγούμενος, γράφει παρευθὺς τῷ ἰαθέντι, τὴν τε ἀκολουθίαν τοῦ πράγματος καὶ τὸ τοῦ Ἁγίου ὄνομα.

Ἄλλος δὲ πάλιν, ἐν τοῖς αὐτοῖς παιδογόνοις βάρει οὐ φορητῷ πιεζόμενος καὶ προσμένων τῷ τοῦ Ἁγίου ναῷ, οὐ μικρῶς ὄγλει τὴν ἴασιν ἐπιζητῶν. Ὁ δὲ Ἅγιος φανεῖς, λέγει πρὸς αὐτόν· «Ἀπελθε εἰς τὸν χαλκέα Ἰωάννην τὸν γειτονοῦντά σοι, καὶ τῆς κήλης σου τῷ ἄκμονι τούτου ἐπιτεθείσης, αὐτὸς ἐκπυρώσας τὴν σφῦραν καὶ δοὺς αὐτὴν μετὰ δυνάμεως, εὐθέως ἰάσεται σε». Τοῦ δὲ πρὸς τὴν ὀπτασίαν πάσχοντος καὶ μὴ

βουλομένου τούτο ποιῆσαι, ὁ Ἅγιος αὐθις αὐτῷ τὰ αὐτὰ ἐπισκῆπτει. Ὁ δὲ καὶ ἔτει ἐδυσχέρανε. Καὶ πάλιν φανεῖς ὁ Ἅγιος, ἔφη αὐτῷ· «Πίστευσον, ἀδελφέ, εἰ μὴ ποιήσεις ὅπερ σοι εἶπον, οὐκ ἂν ποτε ἰαθήσῃ». Ὁ δέ, καὶ μὴ θέλων, προσῆλθεν ἐξ ἀνάγκης τῷ χαλκεῖ· καὶ τῆς κήλης ἐπιτεθείσης τῷ ἄκμονι, ἐπεὶ τῆ καταβάσει τῆς πεπυρωμένης σιδηρᾶς σφύρας, συνεστάλη πρὸς ἑαυτὸν, ἀφανὲς τὸ πάθος γέγομεν· ἐφ' ᾧ τὸν ἄκμονα καὶ μόνον ὑπὸ τῆς σφύρας κρουσθῆναι. Κάκεινοι τὸ παράδοξον ἐκπλαγέντες τοῦ θαύματος, δόξαν καὶ εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ, τῷ δοξάσαντι τὸν Μάρτυρα, ἀνέπεμψαν.

Ἀλλὰ καὶ ἐκ πίστεώς τις κηροὺς λαβὼν καὶ ἔλαιον, τὴν πρὸς τὸν Ἅγιον διώδευε τρίβον· καὶ διερχόμενος, ἠρωτήθη παρά τινος τῶν τὴν ράπτικὴν τέχνην μετερχομένων· «Ποῦ πορεύῃ, προσφιλέστατέ μοι, κηροὺς φέρων καὶ ἔλαιον;». Τοῦ δὲ περιπαθῶς φήσαντος· «Εἰς τὸν ἅγιον Ἀρτέμιον ἀπέρχομαι λειτουργήσων»· μικρὸν ἐκείνου παρελθόντο, ἀνέκραξεν ὁ ράπτης γελοίως λέγων· «Ὁ δεῖνα, ὑποστρέφων φέρε μοι μίαν κήλην». Ὁ δέ, ἀφικόμενος πρὸς τὸν Ἅγιον καὶ τὴν θεῖαν ἐκτελέσας Μυσταγωγίαν, ὑπέστρεφεν οἴκαδε.

Ἐν ὅσῳ δὲ τὴν προκειμένην αὐτῷ τρίβον ὤδευε καὶ οἱ δίδυμοι τούτου ὑποχαλᾶν κάτω ἤρξαντο· καὶ διὰ τοῦ διαστήματος, δι' οὗ τὸν προσφιλεῖ ῥάπτην καταλαβεῖν ἔμελλε, τούτων ἐξογκωθέντων, μόλις ἠδυνήθη πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Καὶ ἐπεὶ ἄφωνος καὶ σχεδὸν ἄπνους ἦν καὶ εἰς λόγους καὶ μάχας ἄμφω τὰ μέρη γέγονασιν, ἐξ αἰτίας τοῦ γέλωτος, τὴν κήλην τῷ ράπτῃ ἀποκομίσει, τοῦ παθόντος ἐνισταμένου τηλικούτου πάθους βάρει ὑποπεσεῖν καὶ διαβεβαιοῦντος, μὴ ἄλλως παθεῖν, εἰμὴ τὰ ληρώδη ἐκεῖνα καὶ γέλωτος ἄξια ἐξεφωνήθησαν ῥήματα· καὶ τούτων οὕτω διαμαχομένων καὶ τῶν παρευρεθέντων πυνθανομένων μαθεῖν περὶ τῆς μάχης, τοὺς διδύμους ἔχων βεβαρημένους, διηγούμενος τὸν τρόπον καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους, εἰς βεβαίωσιν τούτου καὶ τῆς ἀληθείας, κουφίσας ἃ ἐνεδέδυτο μετὰ θυμοῦ, πρὸς τὸ ὑποδειχθῆναι τοῖς ὀρῶσιν ὃ πέπονθε, διὰ τῆς ἐπιλαλιᾶς τοῦ ράπτου, εὔρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ.

Ὁ δὲ ἑταῖρος αὐτοῦ ράπτης τό, Οὐαί! ἀνακράξας, ὑπέδειξε πᾶσι τὴν ἀθρόως ἐξογκωσιν ἐπελθοῦσαν τῶν διδύμων. Πάντες δὲ οἱ παρευρεθέντες τὴν ἀθρόαν μεταβολὴν καὶ διάβασιν εἰς ἐκεῖνον ἰδόντες τοῦ πάθους, ἔκθαμβοι γέγονασιν· Ἀνέπεμψαν δὲ τῷ Θεῷ καὶ τῷ θεράποντι αὐτοῦ τὴν εὐχαριστίαν. Τῷ δὲ ἀναδεξαμένῳ τὸ πάθος· «Θάρσει, ἔλεγον, καὶ μὴ λυποῦ, ἀδελφέ· δικαία ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ· ὃ γὰρ ἐζήτεις, ἔλαβες».

Οἱ ἅγιοι Μάρτυρες Ἐβόρης, Ἐνόης, Ζεβινᾶς, Γερμανός, Νικηφόρος, Ἀντωνῖνος, καὶ ἡ ἁγία Μάρτυς Μαναθῶ ἢ παρθένος, ξίφει καὶ πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Λίθοις Ἐβόρην καὶ σύναθλον Ἐνόην,

Λίθων λάτραι κτείνουσιν ἀθλητοκτόνοι.

Εἶφος Ζεβινᾶν, Γερμανόν, Νικηφόρον

σὺν Ἀντωνίνῳ δεικνύει νικηφόρους.

Τί καὶ καθαρθῆς εἰς τὸ πῦρ βεβλημένη,

Ἀγνή Μαναθῶ, πνεῦμα σῶμα παρθένε;

Μνήμη τοῦ ὀσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τοῦ νέου ἀσκητοῦ, τοῦ ἐκ Τρικάλων τῆς Πελοποννήσου, οὗ τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον λείψανον σφίζεται ἀφθορον ἐν Κεφαλληνία.

Στίχ. Γεράσιμος κάλλιστον ἤρατο στέφος,

Ἐκ τῆς ἄνωθεν δεξιᾶς τοῦ Κυρίου.

Μνήμη τῆς ὀσίας Μητρὸς ἡμῶν Ματρώνης τῆς Χιοπολίτιδος.

Στίχ. Λιποῦσα κόσμον ἔμπλεων ἀκοσμίας,

Νύμφη Ματρώνα νῦν παρέστη Νυμφίῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ἀήττητον φρόνημα, ἀρράγεστάτην ψυχῆς καρτερότητα, Ἀρτέμει κτησάμενος, ἐχθρῶν πανουργήματα, Μάρτυς κατήργησας, μέλπων ἐμμελέστατα· Ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ῥοαῖς τῶν αἱμάτων σου, τὴν ἐπηρμένην βασάνων κατέσβεσας, πυρὰν θεομακάριστε, καὶ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος περιχεόμενος, χαίρων ἀνεκραύγazes· Ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ίάσεων χάριτας, ἀναπηγάζων, παθῶν ὑπεκκαύματα, σβεννύεις θεία χάριτι· διώκεις δὲ πνεύματα, ἐπιστασίαις σου, ἔνδοξε Ἀρτέμει· διὸ μεγαλοφώνως σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Νεκροῖς τὸν πηγάσαντα, ἀθανασίαν, Παρθένε πανάμωμε, θεοπρεπῶς ἐκύησας· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τοῦ θανατῶσαι ἡμῶν, πάθη τὰ τοῦ σώματος ἀγνή, καὶ αἰωνίου καταξιῶσαι ζωῆς.

Ῥδὴ η´. Κάμινος ποτέ.

Μάστιξι σφοδραῖς, Ἀρτέμει τὸ σῶμα, ἐκδαπανώμενος ὑπήνεγκας, ἐναποσκοπούμενος, τὴν ἀντίδοσιν τὴν μέλλουσαν· ἦν νέμει σοι κραυγάζοντι, ἔνδοξε ὁ Δεσπότης πάντων· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Αἷμασι τοῖς σοῖς, ἡ γῆ καθηγιάσθη, καὶ ἰατρεῖον ἀναδέδεικται, σῶμα τὸ πολυάθλον, πᾶσαν νόσον πᾶσαν κάκωσιν, πᾶσαν δαιμόνων πάντοτε, βλάβην ἀποδιῶκον, ἐκ τῶν πιστῶς προσφευγόντων σοι.

Κόσμος ἀθλητῶν, ἐδείχθης τὰ ἐν κόσμῳ, εὐσεβοφρόνως ἀπώσάμενος, καὶ τὰ ὑπερκόσμια, βραχυτάτῳ ἐξωνούμενος, τιμίῳ σου Ἀρτέμει, αἷματι ἀνακράζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἄκλυστος λιμὴν, χειμαζόμενοις ὄφθῃς, καὶ θαλαττεύουσιν ἐκάστοτε, κινδύνοις καὶ θλίψεσι, καὶ παθήμασιν Ἀρτέμιε· ἐν ᾧ διασφζόμενοι, χάριτι μελωδοῦμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ῥεῦσαντας ἡμᾶς, πικρᾶ τοῦ ξύλου βρώσει, καὶ συμπτωθέντας ὀλισθήμασι, Πάναγνε ἀνέπλασας, Πλαστουργὸν ἀποκυήσασα, καὶ Λόγον ἐνυπόστατον, ἄχραντε· ὄν ὑμνοῦμεν, πάντα τὰ ἔργα ὡς Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας
» διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους
» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα ψάλ-
» λοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύ-
» ριον.

ᾠδὴ θ'. Ανάρχου Γεννήτορος.

Ἴδεῖν ἐφιέμενος, τὰ κάλλη τὰ οὐράνια, τὰ φαινόμενα κόσμου κάλλη παρέδραμες, καὶ καλλοποιῖα τῶν ἄθλων, ὠραῖσθεις, Ἀρτέμιε Μάρτυς, καλῶν τὸ ἀκρότατον, εὐφραινόμενος κατεΐληφας.

Ὡς ὄρθρος ὡς ἥλιος, ἡ μνήμη σου φωτίζουσα, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας μάκαρ ἀνέτειλε· σὺ γὰρ καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας, φωτοειδής, ὄφθῃς κληρονόμος, σκεδάζων Ἀρτέμιε, τὴν ὀμίχλην τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σκιρτήσωμεν σήμερον, πνευματικῶς χορεύοντες, Ἀρτεμίου τῆ μνήμη τοῦ θείου Μάρτυρος· ψάλλωμεν Θεῷ ἐν αἰνέσει, τῷ θαυμαστῷ, ὄντι ἐν Ἁγίοις, καὶ καθαγιαζόντι, τοὺς ἐν πίστει τοῦτον σέβοντας.

Ἡ θήκη σου βρύουσα, ἀπαύστως τὰ ἰάματα, τοὺς πιστοὺς προσκαλεῖται πόθῳ ἀρίσασθαι, εἰς σωματικὴν εὐρωστίαν, εἰς ψυχικὴν, ὄντως σωτηρίαν, παμμάκαρ Ἀρτέμιε, πρεσβευτὰ τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ με καταύγασον, τοῦ σοῦ προσώπου Κύριε, ῥαθυμίας τῷ σκότει συγκαλυπτόμενον, ἔχων δυσωποῦσάν σε Λόγε, τὴν ἀληθῆ, ἀγνήν σου Μητέρα, Ἀγγέλων λαμπρότητας, καὶ τὸν ἐνδοξον Ἀρτέμιον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,
» σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτι-
» σμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν, τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ
» τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Παρεστηκῶς Ἀρτέμιε, τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι, καὶ ἀστραπαῖς λαμπόμενος, ταῖς ἐκεῖθεν πλουσίως, ἐξ οὐρανοῦ ἐποπτεύεις, τοὺς τιμῶντάς σε πόθῳ, Μεγαλομάρτυς ἐνδοξε, συμμαχῶν θείοις ὅπλοις, ὡς τοῦ Χριστοῦ, στρατιώτης ἄριστος ἀθλοφόρε, τῷ σταυροφόρῳ ἄνακτι, κατ' ἐχθρῶν πολεμίων.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένη πάναγνε, Θεοτόκε Παρθένε, χριστιανῶν τὸ καύχημα, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ Ἀθλοφόρων τὸ κλέος, κράτος τεῖχος καὶ σκέπη, καὶ ὀχυρὸν προπύργιον, φύλαττε καὶ προστάτις, καὶ βοηθός, ἐν κινδύνοις φάνηθι τοῖς σοῖς δούλοις· καὶ γὰρ ἐν σοὶ καυχώμεθα, προστασία τοῦ κόσμου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὥρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Κα' τοῦ Αὐτοῦ Μηνος

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος

τοῦ Μεγάλου.

Εἰς τὸν Εσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου γ'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ ἱλαρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ὅτε σε ὁ ἔνθεος ἔρωσ κατέτρωσε, καὶ ἱεραῖς ἀναβάσεσιν, ἀπαναστῆναι, τῶν κοσμικῶν σε θορύβων ἔπεισε· τότε ὀπλισάμενος Σταυροῦ τὴν δύναμιν, πρὸς τὴν δαιμόνων ἐχώρησας, παμμάκαρ πάλην, καὶ ἀνεπλέξω νίκης διάδημα· καὶ νῦν ἀυλίξῃ, ταῖς λαμπρότησι, τῶν Ἁγίων· μεθ' ὧν ἡμῖν αἴτησαι, φωτισμὸν καὶ εἰρήνην, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Ταῖς φωτοβόλοις ἀκτῖσι παραδόξως, Πάτερ ἀξιόγαστε τῶν ἱαμάτων σου, φωταγωγεῖς τὴν ὑφήλιον, τῶν νοσημάτων, διασκεδάζων σκότος βαθύτατον· ἐντεῦθεν σε ἥλιον ἄλλον γνωρίζομεν, καὶ μοναζόντων ἐδραῖωμα, καὶ ποδηγέτην, τῶν σωζομένων Θεῖον ἐν Πνεύματι· καὶ νῦν τὴν μνήμην ἐκτελοῦμέν σου, τὴν φωταυγῆ καὶ σωτήριον Ὅσιε, Ἰλαρίων πταισμάτων, διὰ σοῦ λύσιν λαμβάνοντες.

Δι' ἐγκρατείας τοῦ σώματος τὰ πάθη, Πάτερ καθυπέταξας τῷ νοερῷ τῆς ψυχῆς· καὶ ἀπαθείας ταῖς πτέρυξι, κεκοσμημένος, χάριν ἐδέξω ἰᾶσθαι Ὅσιε, ἀνθρώπων ἐν Πνεύματι τὰ ἀβρῶσθήματα, καὶ ἀπελαύνειν τὰ Πνεύματα, τῆς πονηρίας, καὶ διασῶζειν τοὺς προσιόντας σοι· ὅθεν χοροὶ σε μακαρίζουσι, μοναζόντων σοφῆ ἀξιάγαστε, καὶ τιμᾷ πᾶσα κτίσις, Ἰλαρίων τοὺς ἀγῶνάς σου.

Δόξα. Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Ἐκ νεότητός σου φέρων τελειότητος φρόνημα, ὑπέθου σεαυτὸν Ἰλαρίων τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ· καὶ τὸν βίον ζηλώσας τοῦ θείου Ἀντωνίου, τοῖς ἴσοις μέτροις τῆς ἀρετῆς ἀφομοιούμενος, κατέτηξας τὴν σάρκα, σκιρτῶσαν ὡς περ πῶλον, ὡς ὄφελε τῇ ψυχῇ καθυποτάσσεσθαι, καὶ τῆς ἀσκήσεως δρόμον ἐξετέλεσας. Ἄλλ' ὃ μακαριώτατε Πάτερ, καὶ θαυματουργῆ θεοφόρε, τοῖς τὴν μνήμην σου ἐκ πόθου τελοῦσιν, αἰτῆσαι ἰλασμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ζύλου σε.

Ὅλην, τὴν ζωὴν μου ἐν κακοῖς, καταδαπανήσας ὁ τάλας, νῦν κατελείφθην Ἀγνή, πάσης ὄντως ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως· προσεγγίζοντα βλέπων δέ, τὸν θάνατον, οἴμοι! τρέμω τὸ κριτήριον τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ· οὐπερ, ἐξελοῦ με Παρθένε, καὶ πρὸ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, Δέσποινα ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἄνθραξ, ὃν προεῖδεν ὁ κλεινός, πρῶην Ἡσαΐας σαρκοῦται, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, νεύματι τοῦ φύσαντος αὐτὸν Γεννήτορος· καὶ τεχθεὶς σφαγιάζεται, ἐκὼν ὁ τοῦ κόσμου, αἴρων ἀμαρτήματα, ἀμνὸς ὡς ἄμωμος· ὅθεν, ἡ ἀμνὰς καὶ Παρθένος, τοῦτον ἐν Σταυρῷ καθορῶσα, λύπης τῇ ῥομφαίᾳ ἐτιτρώσκετο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Πνεύματος Ἁγίου πλήρης γενόμενος, ὁ Ὅσιος Ἰλαρίων, τὰς τῶν δαιμόνων ἐπινοίας κατήγησε· τῷ Σταυρῷ γὰρ ὀπλισάμενος, καὶ ἐν τούτῳ θαρρῶν, πάσας τὰς νόσους λόγῳ ἐθεράπευε, ψυχῶν μὲν τὰ πάθη, σωμάτων δὲ πᾶσαν μαλακίαν. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, κατάπεμψον καὶ ἡμῖν τὴν εἰρήνην σου, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Ἐγὼ εἰμι Πανάμωμε, δένδρον τὸ ἄκαρπον τοῦ θείου λόγου, καρπὸν σωτήριον μηδὲν φέρον, καὶ δειλιῶ τὴν ἐκκοπήν, μήπως εἰς τὸ πῦρ βληθῶ τὸ ἄσβεστον· ὅθεν δυσωπῶ σε· Τούτου ρῦσαι με, δείξασα καρποφόρον, ἄχραντε, τῷ Υἱῷ σου τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Οὐ φέρω Τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐγρήγορσιν πᾶσι διδόντα, ζύλω ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐκ παραβάσεως καρποῦ, ὑπνῶ ὀλεθρίῳ, ἀφυπνώσασι, θεῖαν καὶ σωτήριον ἐγρήγορσιν, παράσχῃς· ἡ Παρθένος, ἔλεγε θρηνηδοῦσα· ἦν μεγαλύνομεν.

Ἀπολυτίκια

Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Ἐγκρατείας τῆ αἴγλη λαμπρυνθεὶς τὴν διάνοιαν, ἤστραψας θαυμάτων ἀκτῖνας Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν, καὶ γεγονόςας φωστὴρ περιφανῆς, καὶ στῦλος εὐσεβείας θεαυγῆς, καταυγάζων τῆ ἐνθέῳ σου βιοτῆ, τοὺς πίστει προσιόντας σοι. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θεῖον γόνον σε, Μονεμβασία, ἀνεβλάστησε, καρποφοροῦντα, Ἰωάννη τὰς τῆς πίστεως χάριτας· τῶν γὰρ πατρῶων θεσμῶν ἀνετεχόμενος, τοὺς ἐκ τῆς Ἄγαρ ἀθλήσας κατήσχυνας. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωῆχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς· Τὸ φαιδρὸν ὑμῶν, παμμάκαρ, σῶν θαυμάτων. Ποῖμα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Τὸν φωσφόρον καὶ φωτοειδῆ, βίον σου μακάριε, περιχαρῶς εὐφημεῖν προθυμούμενος, τῆ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἰλαρότητι φαιδρυνθῆναί με πρέσβευε, καὶ τῆς ἀμαρτίας, Πάτερ τὴν κατήφειαν ἀπέλασον.

Ὀλοτρόπως μάκαρ τῷ Θεῷ, χαίρων προσεχώρησας, ἔξω σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου γενόμενος, καὶ τὸν νοῦν ἀθόλωτον, τεταμένης δι' ἐγκρατείας ἐτήρησας, τὸ τῆς ἀπαθείας, ἐνθεον ἐντεῦθεν μνηστευσάμενος.

Φανοτάταις σὺ μαρμαρυγαῖς, περιουγαζόμενος, τῆς ἀρχικῆς καὶ ἀκτίστου Θεότητος, πατρικῆς ἠλόγησας ἀθείας, καὶ πολυτάραχον ἄγνοιαν, ταύτης ἀπεστράφης, μόνη τῆ Τριάδι συντασσόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἀνατείλας Ἥλιος ἐκ σοῦ, Μῆτερ ἀειπάρθενε, ὁ ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων νοούμενος, καὶ τῷ ὀρωμένῳ δέ, παραδόξως περιγραφόμενος σώματι, τῷ τῆς εὐσεβείας, φέγγει τοὺς ἀνθρώπους κατεφώτισεν.

Ὡδὴ γ'. Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως.

Ἰώμενος παθῶν τὰς ἐπαναστάσεις, συντόνοις ταῖς ἀσκήσεσιν Ἰλαρίων, ἐμάρανας ἀοίδιμε ἀνακράζων· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Δερματίνους νεκρώσεως τοὺς χιτῶνας, ἀπέξεσας τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας, καὶ ὕφανασι ἱμάτιον σωτηρίου, βοῶν τῷ Κτίστη σου· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ῥωννύμενος ἐλπίδι τῶν αἰωνίων, καὶ Θεῷ προσαγόμενος θεοφόρε, παλάμαις τοῦ θεόφρονος Ἀντωνίου· ὃν καὶ μιμούμενος, φωστήρ γεγένησαι, Ἰλαρίων θαύμασι, λάμπων ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ὁ πάντα τῇ βουλήσει μόνη μορφώσας, τὸν ἄνθρωπον ἠξίωσε μορφωθῆναι, πλαττόμενος ἐν μήτρᾳ σου Θεομητορ· ᾧ νῦν κραυγάζομεν· Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ
» στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· εὐφράνθη γὰρ τὸ
» πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς
» ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἀντωνίου τοῦ θείου ἐζηλωκῶς, τὸν ἐνάρετον βίον πνευματικῶς, ἐπ' ὧμων σου ἔλαβες, τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου σου· καταλιπὼν τοῦ βίου, τὴν ἅπασαν μέριμναν, τῇ τῶν παθῶν νεκρώσει, τῷ πνεύματι ἐζήσας· ὅθεν καὶ τὴν κτίσιν, παραδόξων θαυμάτων, ἐπλήρωσας Ὅσιε, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, Ἰλαρίων πατήρ ἡμῶν. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐσας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὸ καὶ βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Ἰῶ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ ξύλῳ ὀρῶσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνηε δακρῦουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συνοχῆ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος,

ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολὴν τε, οἴμοι! καὶ ἦλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

ᾠδὴ δ´. Ὑμνῶ σε· ἀκοῇ γὰρ Κύριε.

Νεκρώσας, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, τὸν χειμάρρουν τῆς ἀνομίας, Ἰλαρίων Ὅσιε, δαιμόνων τε τὰς μεθοδείας φυγῶν, ἐν γαλήνῃ Θείου Πνεύματος, μετὰ δικαίων πάτερ ἀναπέπασαι.

Ὑδάτων, ἐπιρροίαις Ὅσιε, ἀρδευόμενος τῶν δακρύων, τὴν τῆς ψυχῆς ἄρουραν, πολυκαρπον τῆ γεωργία σαφῶς, τοῦ Σωτῆρος πᾶσιν ἔδειξας, τῶν ἀσκητῶν πληθύνας τὰ συστήματα.

Μεθέξει, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κρατυνόμενος Ἰλαρίων, πονηρίας πνεύματα κατέρβραξας, καὶ τῇ δυνάμει Χριστοῦ, ἀσθενοῦντας ἐθεράπευσας, προφητικὴν πλουτήσας καθαρότητα.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε, καὶ παστάδα ἔμψυχον, Θεομητορ εὐλογημένη, καὶ νοητὴν τράπεζαν, καὶ λυχνίαν κατανοοῦμεν, ἐξ ἧς τοῖς ἐν σκότει ἐξάνειλε, τῆς πατρικῆς οὐσίας τὸ ἀπαύγασμα.

ᾠδὴ ε´. Ὁ φωτισμός.

Ὡς ἀστραπή, καθαρότητι βίου καὶ πολιτεία, τῇ τῶν Ἀσωμάτων ὁμοιουμένη, λάμπας ἐν κόσμῳ, τὸν τοῦ σκότους προστάτην, ἀπελαύνεις θεομακάριστε, τῷ τῆς εὐσεβείας φωτὶ λαμπρυνόμενος.

Παντοδαπαῖς, διαλάμπων θεόφρον θαυματουργίαις, καὶ χάριτι θεία πεφωτισμένος, πᾶσιν ἐγνώσθης, θησαυρὸς Ἰλαρίων, ἰαμάτων πάτερ θεόληπτε, ἄλλος τις Προφήτης Θεοῦ γνωριζόμενος.

Αἶγλη τῶν σῶν, ἰλαρότατε Πάτερ κατορθωμάτων, τὰς ἐσκοτισμένας ἐχθροῦ δυνάμεις καταδιώξας, καὶ τῆς τούτων μανίας, ἀφαρπάσας τοὺς σοὶ προστρέχοντας, θείαις δαδουχίαις, πρὸς πίστιν ἐφώτισας.

Θεοτοκίον.

Μίαν ἡμῖν, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις καθορωμένην, ὑπόστασιν μόνη εὐλογημένη, τίκτεις ἀφράστως, τὸν Θεοῦ Θεὸν Λόγον, σαρκωθέντα δι' οἶκτον ἄφατον. Τοῦτον οὖν δυσώπει, φρουρήσαι τοὺς δούλους σου.

ᾠδὴ στ´. Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων.

Μοναρχία λατρεύων Θεότητος, τὸ τῆς ἀναρχίας πολύαρχον ἤλεγξας, εἰδωλικὴν δυσσέβειαν, καταργήσας θεόφρον τῇ χάριτι.

Ἀνατείλας ὡς φοῖνιξ ἐξήνθησας, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πατῆρ ἡμῶν Ὅσιε, τῇ τῶν καρπῶν γλυκύτητι, κατευφραίνων πιστῶν τὰ πληρώματα.

Καθαιρέτης ἐδείχθης ἀήττητος, τῶν τῆς πονηρίας πνευμάτων ἀοίδιμε, πλουτοποιοῦ χαρίσματα, πρὸς Θεοῦ Ἱλαρίων δεξάμενος.

Θεοτοκίον.

Ἀπειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωρίζεις Παρθένοσ ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-
» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι
» ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένοσ σήμερον.

Ὡσ φωστῆρα ἄδυτον, τοῦ νοητοῦ σε Ἡλίου, συνελθόντες σήμερον, ἀνευφημοῦμεν ἐν ὕμνοις· Ἐλαμψας τοῖς ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας, ἅπαντας ἀναβιβάζων πρὸς θεῖον ὕψος, Ἱλαρίων τοὺς βοῶντας· Χαίροις ὦ πάτερ, τῶν ἀσκητῶν ἡ κρηπίς.

Ὁ Οἶκος.

Ἐρασθεὶς τῶν τοῦ Χριστοῦ θείων παραγγελμάτων, καὶ μισήσας σαρκὸς καὶ κόσμου τὴν ἀπόλαυσιν, προσῆλθες προθύμως αὐτῷ, καὶ ἐγένου ἀστήρ, φωτίζων τὰ πέρατα πάντα, τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος· διὸ προσπίπτων καθικετεύω σε· Φώτισον κάμοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς, τοῦ ἀνυμνήσαι τοὺς σουσ ἀγῶνας, οὓς ἐπεδείξω ἐπὶ γῆς διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν· ἦς περ νῦν ἀπολαύων, μνήσθητι τῶν ἐκβοώντων· Χαίροις ὦ πάτερ, τῶν ἀσκητῶν ἡ κρηπίς.

Συναξάριον

Τῇ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἱλαρίωνος τοῦ μεγάλου.

Στίχ. Ἐν δάκρυσιν πρὶν καὶ πόνοις σπείρας κάτω,

Ἱλαρίων θέριζε νῦν χαίρων ἄνω.

Ἦστατα Ἱλαρίων κοιμήσατο εἰκάδι πρώτῃ.

Ὁ Ὅσιος οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐν τῇ Γαζαίων πόλει γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς, υἱὸς γεννητόρων ἀπίστων. Ἐρωτι δὲ παιδεύσεως, ἀφίκετο εἰς Ἀλεξάνδρειαν· καὶ παιδευθεὶς καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν δεξάμενος, ζηλωτῆς τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου γέγονε, καὶ ἔμεινε παρ' αὐτῷ χρόνον οὐκ ὀλίγον· καὶ ὑποστρέψας ἐν τῇ πατρίδι, μετὰ τὴν τῶν αὐτοῦ γονέων τελευτήν, τὰ προσόντα αὐτῷ πάντα τοῖς πτωχοῖς διένειμεν. Εἶτα καταλαβὼν τὴν ἔρημον καὶ ἄκραν ἄσκησιν ὑπελθὼν, πολλῶν θαυμάτων γέγονεν αὐτουργός· καὶ πολλὰς διαμείψας πόλεις καὶ τόπους καὶ χώρας, οὕτω τὸν βίον διήνυσε, βιοὺς τὰ ὅλα ἔτη ὀγδοήκοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Γαΐου, Δασίου καὶ Ζωτικοῦ.

Στίχ. Εἰς ἄλμυρον θανόντες ἄνδρες τρεῖς ὕδωρ,

Γλυκὸν τροφῆς πίνουσι χειμάρρουν ἄνω.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι, ἐν Νικομηδεῖα διάγοντες καὶ παρρησιασάμενοι, τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπικείμενα κατέστρεψαν. Ὡς δὲ ἐγνώσθησαν, πᾶσαν πείραν βασάνων ὑπέμειναν, ἐπὶ ξύλου ἀναρτηθέντες καὶ τὰς πλευρὰς καταξανθέντες τριχίνοις ὑφάσμασιν. Εἶθ' οὕτω, λίθων ἐν τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ἐξαρτηθέντων, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπερρίφθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων νεοφανῶν Μαρτύρων Ἀνδρέου, Στεφάνου, Παύλου καὶ Πέτρου.

Στίχ. Τρεῖς ὁ Στέφανος συστεφανίτας ἔχεις,

Τοὺς σοὶ συναθλήσαντας ἐξ ἐνὸς ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Θεοδότης, καὶ Σωκράτους Πρεσβυτέρου.

Στίχ. Τὴν Θεοδότην, ἐκ ξίφους τετμημένην,

Θεῷ δοτήν, ἔγνωμεν ἀγνὴν θυσίαν.

Ὁ Σωκράτης ἔσπευδεν ὀφθῆναι, Λόγε,

Τετμημένος σοὶ Σωκράτης στεφοκράτης.

Ἡ ἁγία Θεοδότη ὑπῆρχεν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως, εὐγενῶν γονέων ὑπάρχουσα, ἐκ τῆς χώρας τοῦ Πόντου. Ἐν ἀσκητηρίῳ δέ τινα ἀπελθοῦσα καὶ ἡσυχάζουσα, διεγνώσθη καὶ κρατηθεῖσα παρὰ τοῦ ἄρχοντος τῆς Καππαδοκίας, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρεμασθεῖσα, ξέεται καὶ εἰς φοῦρνον ἐκπυρωθέντα ἐμβάλλεται. Τῇ τοῦ Χριστοῦ δὲ χάριτι διασωθεῖσα, ἄγεται παρὰ τοῦ ἄρχοντος ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, εἶτα ἐν Ἀγκύρᾳ, ἐνθα ἦν ὁ Πρεσβύτερος Σωκράτης· ὅς, τῶν Ἑλλήνων πάνδημον ἑορτὴν ἐκτελούντων τοῖς δαίμοσι καὶ προσκυνούντων τοῖς εἰδώλοις, ζήλου πλησθεὶς καὶ τὸν βωμὸν καταστρέψας τῶν θυσιῶν, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. Ἡ δὲ ἁγία Θεοδότη, ἀναγκασθεῖσα θῦσαι τοῖς εἰδώλοις καὶ μὴ πεισθεῖσα, διὰ ξίφους τρωθεῖσα, τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Εὐκράτης, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Αἷμα τραχήλου τοῖς πρὶν ὄμβροις δακρύων,

Κιρνῶν συνιστᾶς εὐκρατον κρᾶσιν μάκαρ.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φιλοθέου, τοῦ ἀσκήσαντος ἐν τῷ τοῦ Ἄθω ὄρει.

Στίχ. Ζήσας ὁ Φιλόθεος ὡς Θεῷ φίλος,

Ζωὴν ἄληκτον εὔρε σὺν Θεοῦ φίλοις.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ ἐκ Μονεμβασίας, τελειωθέντος ἐν ταῖς βασάνοις κατὰ τὴν Λάρισαν, ἐν ἔτει ,απογ´ (1773).

Στίχ. Νόμους φυλάττων νηστίμου καιροῦ πόθῳ,

Ζωὴν ἔθυσας, ὦ Ἰωάννη μάκαρ.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ῥημάτων ὁ φθόγγος σου καὶ τῶν θαυμάτων, ἡ χάρις ἢ ἔνθεος, εἰς πᾶσαν ἐξελήλυθε, τὴν γῆν πάτερ Ὅσιε, θεοσεβείας πυρσῶ, πᾶσιν ἐπιλάμπουσα πιστοῖς, τῶν ἱαμάτων τὴν ἰλαρότητα.

Σταυρῶ τειχιζόμενος τῷ τοῦ Σωτῆρος, ἀλώβητος ἔμεινας, ἀλόγως ἐφορμήσαντος, δαιμόνων φρυάγατος ἐπὶ σὲ πάνσοφε· οἶδε γὰρ ὁ ὕψιστος Θεός, περιφρουρεῖν τοὺς αὐτοῦ θεράποντας.

Ὡς στῦλος ἀκράδαντος οὐρανομήκης, ὡς πύργος ἀσάλευτος, ὠράθης δι' ἀσκήσεως, πυρσεύων τὰ θαύματα, διδοὺς ἰάματα, βρύων θεῖα δόγματα πηγῆς, ἐξ ἀενάου τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν.

Θεοτοκίον.

Νεφέλη Παρθένος σε δικαιοσύνης, τὸν Ἥλιον ἔτεκε, παρθένος διαμείνασα, τῷ πάθει τοῦ σώματος προσομιλήσαντα, ἄνθρωπον γενόμενον Χριστέ, δι' εὐσπλαγγίαν καὶ συγκατάβασιν.

Ῥδὴ η´. Κάμινός ποτε.

Θρόνος ἀληθῶς, αἰσθήσεως ἐγένου, θεῖα συνέσει λαμπρυνόμενος, καὶ θείοις προστάγμασι, θεοφρόνως ὀδηγούμενος, καὶ ἀρετῇ λαμπόμενος, Ὅσιε Ἰλαρίων, τῶν ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ἄρμα μυστικόν, τὸ ὄνομα βαστάζων, τὸ τοῦ Κυρίου ὄφθης Ὅσιε, δι' ἔργων λαμπρότητος, καὶ θαυμάτων ἐπιδείξεως, καὶ καθαρᾶς βιώσεως, Ὅσιε Ἰλαρίων, τῶν Ἀσωμάτων ὁμόσκηνε.

Υἱοθετηθεὶς, τῇ χάριτι τῇ θεῖα, συγκληρονόμος Θεοῦ γέγονας, καὶ πλοῦτον οὐράνιον, βασιλείας ἀδιάδοχον, ἀπειλήφας θεσπέσιε, κράζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Μύρον νοητόν, ἐκκενωθὲν Παρθένε, ὠνομασμένον Υἱὸν τέτοκας, ἀτμοῖς τῆς Θεότητος, τοὺς βροτοὺς εὐωδιάζοντα, καὶ τῆς φθορᾶς ρύόμενον, κράζοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Κάμινός ποτε, πυρός ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας
» διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους
» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα ψάλ-
» λοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύ-
» ριον.

Ῥδὴ θ'. Ανάρχου Γεννήτορος.

Ἄγιον σκηνώματα, χοροβατεῖν ἠξίωσαι, τὴν ζωὴν διανύσας ἀγίως Ὅσιε· καὶ ὡς πεφηνότι δικαίῳ, σοῖτριλαμπές, ἀνέτειλε φέγγος, καὶ ἡ τούτου σύζυγος, εὐφροσύνη σε ἐδέξατο.

Τῶν ἄθλων τὰ ἔπαθλα, παρὰ Θεοῦ δεξάμενος, καὶ ζωῆς αἰωνίου, σαφῶς λαβόμενος, καὶ τῆς καλλονῆς Ἰλαρίων, τῆς ὑπὲρ νοῦν, πάτερ εὐμοιρήσας, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, τὸν Δεσπότην καθικέτευε.

Ὡς κέδρος ὑψίκομος, δι' ἀρετῆς ὑψούμενος, ἐν αὐλαῖς Ἰλαρίων, Θεοῦ πεφύτευσαι· καὶ ὡς κεκλεισμένος δὲ κῆπος, ὡς εὐθαλής, Παράδεισος ὄφθης, ὡς πηγὴ ἰάματα, Ἰλαρίων ἀναβλύζουσα.

Θεοτοκίον.

Νυμφὼν ἐχρημάτισας, τῆς ὑπὲρ νοῦν σαρκώσεως, τῆς τοῦ Λόγου Παρθένε Θεογεννήτρια, περιβεβλημένη ἐν δόξῃ, τῶν ἀρετῶν, καὶ πεποικιλμένη· διό σε πανάμωμε, Θεοτόκον καταγγέλλομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,
» σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἔσκο-
» τισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν, τὰ ἔσκορπισμένα·
» διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τὸ ἱλαρόν σου Πάτερ, καὶ καθαρώτατον ὀρῶν, τῆς διανοίας ὁ πάντων, γινώσκων τὰς ἐνθυμήσεις, φωστῆρα κόσμῳ δεικνύει, σὲ μοναζόντων τὸ κλέος.

Θεοτοκίον.

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, καὶ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότην, ἀποτεκοῦσα Παρθένε, τοῦτον ἰκέτευε δεῖξαι, τῆς δεξιᾶς παραστάτας, μερίδος τοὺς σοὺς οἰκέτας.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἴστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλος ἀνακείμενος, διὰ παντὸς τῷ Κυρίῳ, σάρκα μὲν ἐνέκρωσας, ἀρετῶν ἀσκήσεσιν ἐκ νεότητος· τῆς ψυχῆς ὄμμα δέ, θεωρίας Πάτερ, φωτοβόλοις ἀνεπτέρωσας· διὸ γενόμενος, θείων δεκτικὸς διαδόσεων, ἰάσεων χαρίσματα, καὶ θεοσημείας ἐπλούτησας, πᾶσι διανεμῶν, τοῖς χρήζουσι πλουσίας δωρεάς, καὶ παρῆρησῖα δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἴγλην τὴν τρισήλιον, φωτιστικῶς δεδεγμένος, Ἰλαρίων Ὅσιε, αἰσθητὸς ὡς ἥλιος διελήλυθας, τὰ τῆς γῆς πέρατα, διασπείρων πᾶσι, τὰς ἀκτῖνας τῶν θαυμάτων σου· διὸ Προφήτην σε, καὶ θαυματουργὸν ἀνεκῆρυττον, καὶ θεῖον καὶ θεόληπτον, οἱ τῆς εὐποΐας μετέχοντες, καὶ τῶν ἰαμάτων, θεόφρον ἀπολαύοντες τῶν σῶν, καὶ σωτηρίαν καρπούμενοι, ταῖς διδασκαλίαις σου.

Βίου τὴν τερπνότητα, καὶ τὰ ὀρώμενα πάντα, ὑπερβὰς τῇ χάριτι, καὶ πρὸς τὰ νοούμενα καὶ ἀσάλευτα, μεταβὰς Ὅσιε, καθαρῶς τῷ μόνῳ, καθαρῶ τε προσωμίλησας, νοὸς ὀξύτητι, καὶ τῇ τῆς ψυχῆς καθαρότητι, ὡς ἄγγελος ἐβίωσας, καὶ μετὰ τῆς ὕλης ὀρώμενος· καὶ νῦν τῷ Δεσπότῃ, τῶν ὄλων παριστάμενος Χριστῷ, ἐν παρῆρησῖα ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Τὸ ἱλαρὸν σου Πάτερ, καὶ καθαρὸν τοῦ βίου ἰδὼν ὁ Χριστός, τὸ πρᾶον καὶ ἡσύχιον, μονὴν πεποίηται ἐν σοί, καὶ γέγονας οἰκητήριον θεῖον· καὶ διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις ἐν οὐρανοῖς αὐλίζῃ μακάριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὅλος, ἡδονῶν φθοροποιῶν, ὅλος πεπλησμένος παντοίων, κακῶν γεγένημαι, ὅλος ὁ ταλαίπωρος ἐκ παιδῶν βέβηλος, ἕως γήρωσ μεστός εἰμι, κακῶν τῶν συνήθων· ἀλλὰ ἢ τὸν αἶροντα τὰ ἀμαρτήματα, κόσμου ἀπορρήτως τεκοῦσα, τοῦτον καθικέτευε δοῦναι, τῶν πλημμελημάτων μοι τὴν ἄφεσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Εὐλόω, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὀρῶσα ἢ ἀπειρόγαμος, ἔκλαιε καὶ ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμὲ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; Σπεῦσον, καὶ δοξάσθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθειᾶν, πορεύεσθαι ἔγνωμεν· μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὀσίων συμμέτοχε καὶ Δικαίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Οἱ λόγοι μου ἀκάθαρτοι, τὰ χεῖλη δόλια, τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμίαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱὸν καὶ Πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, δέξηταί μου τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἦ Πάναγος ὡς εἶδέ σε, Σταυρῷ κρεμáμενον ἐθελουσίως, κατανοῦσα τὴν δυναστείαν, λύπη συνείχετο Χριστέ, καὶ ὀδυρομένη ἀνεβόα σοι· Τέκνον, μή με λίπης τὴν τεκοῦσάν σε· δός μοι λόγον Υἱέ μου, μή με σιγῶν παρέλθης, Λόγε Θεοῦ τὴν δούλην σου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΒ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνος

Μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ Ἰσαποστόλου

Ἀβερκίου, Ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως

τοῦ θαυματουργοῦ· καὶ τῶν Ἁγίων

ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ*.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ΄ τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος β΄. Ὅτε, ἐκ τοῦ ζύλου σε.

Ὅλος, ἀνακείμενος Θεῷ, θείων πληρωτῆς προσταγμάτων, ὄφθης Ἀβέρκιε· χάριν δὲ δεξάμενος ἐξ ὕψους Ἁγίε, νοσημάτων ἀπήλλαξας, ποικίλων ἀνθρώπους, δαίμονας ἀπήλασας, βωμοὺς κατέρραξας· γνῶσιν ἐνεφύτευσας θείαν, τοῖς τῇ ἀγνωσίᾳ ἀθλίως, πρῶην κινδυνεύουσι μακάριε.

Θείων, διδαγμάτων ἀστραπαῖς, ἔλυσας πολύθεον νύκτα, πάτερ Ἀβέρκιε· ὄρθρος δὲ ἀνέτειλας, υἱοὺς ἡμέρας τελῶν, τοὺς ἐν ζόφῳ ὑπάρχοντας, τὸ πρὶν Ἱεράρχα, θαύματα παράδοξα ἐπιδεικνύμενος· ὅθεν τὴν ἁγίαν σου μνήμην, πίστει ἐορτάζομεν πάντες, ἀνυμνολογοῦντές σε θεόπνευστε.

Σκεύει, ἐν ἐνὶ θαυματουργῶν, οἶνόν τε καὶ ἔλαιον Πάτερ, καὶ εἶδος ἕτερον, ἥνωσας τηρούμενα ἐν τῷ προέρχῃσθαι, ἀμιγῆ θεία χάριτι· θερμῶν δὲ ὑδάτων, χάριν δι΄

έντεύξεως, βλῦσαι πεποίηκας, νόσους θεραπεύουσιν πάσας, τῶν προσερχομένων ἐν πίστει, καὶ μακαρίζοντων σε Ἀβέρκιε.

Καὶ τρία τῶν Μαρτύρων

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Παρανόμου προστάγματος, τῷ Θεῷ πειθαρχήσαντες, Παῖδες οἱ μακάριοι κατεφρόνησαν· καὶ δεσμευθέντες διέλυσαν, τῆς πλάνης τὸν σύνδεσμον· καὶ ἀξίαν κοσμικὴν, ἀπωσάμενοι ἔλαβον τὸ ἀξίωμα, τὸ αὐτοῦ περιδόξου ἐκτελέσαν, καὶ τὴν ἄνω προξενήσαν, τῆς βασιλείας ἀπόλαυσιν.

Ἐαυτοὺς πρὸς τὰ σκάμματα, τῆς ἀθλήσεως Ἅγιοι, καρτερῶς γυμνάζοντες κατεκρύπτεσθε, ἐν τῷ σπηλαίῳ δεήσεσιν, ἀπαύστοις τὸν Κύριον, ἱκετεύοντες ἰσχύν, χορηγῆσαι καὶ δύναμιν· οἷς δὲ κρίμασιν, ὁ φιλόανθρωπος οἶδεν ἀφυπνῶσαι, ἐν εἰρήνῃ ὑμᾶς πάντα, θεαρχικῶς ἐγκελεύεται.

Μυστηρίῳ μυστήριον, τοῖς Ἁγίοις προστίθεται· ὡς γὰρ τελευτήσαντες οὐκ ἠσθάνοντο· οὕτω καὶ νῦν ἐγειρόμενοι, σαφῶς κατεπλήττοντο· εἰς γὰρ πίστωσιν νεκρῶν, ἀναστάσεως γέγονε, τὸ τελούμενον· ὅπερ γνόντες οἱ ταύτην ἀθετοῦντες, στερεοῦνται ἐν τῇ πίστει, δοξολογοῦντες τοὺς Μάρτυρας.

Δόξα. Ἦχος γ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἀρχιερεῦ Ὅσιε, παμμακάριστε πάτερ, θαυματουργὲ θεράπον Χριστοῦ Ἀβέρκιε, προφητικῶ ἐκλάμπσας βίῳ, καὶ ἀποστολικῶν ἀξιοθεῖς χαρισμάτων, τῷ Σωτῆρι λειτουργῶν, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Ἀγγέλων χαρμονὴ τῶν θείων Κόρη πέφυκας, τῶν Ἀποστόλων δόξα, καὶ Προφητῶν ἐκσφράγισμα, τῶν ἀνθρώπων τε πιστῶν ἢ προστασία, καὶ ὁδηγὸς σωτήριος· διὰ τοῦτο σε προσκυνοῦμεν Παρθένε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ὁρῶσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ἠλάλαζες βοῶσα· Ποθεινότατόν μου τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ κάλλος τὸ φωσφόρον, τοῦ καλλωπίσαντος, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Δεῦτε πᾶσα κτίσις, ἐν κυβάλοις ψαλμικοῖς, καὶ ἐν φωναῖς ἀλαλαγμοῦ, αἶνον Θεῷ ἀναπέμψωμεν, τῷ πρὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐμφανίσαντι, καὶ τοὺς πρὸ τριακοσίων δύο καὶ ἑβδομήκοντα τετελευτηκότας χρόνων, ἀγίους Παῖδας ἑπτὰ, δι' ἱκεσίας εὐσεβοῦς βασιλέως ἀναστήσαντι ἐκ χοός, εἰς πτώσιν ἀπίστων ἐχθρῶν, καὶ αἰσχύνῃν αἰώνιον, δόξαν δὲ καὶ ἔπαινον τῶν φοβουμένων αὐτόν· οἶδε

γὰρ Κύριος, δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας· θέλημα γὰρ ποιεῖ τῶν φοβουμένων αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ, ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Χαῖρε Θεοτόκε Δέσποινα· χαῖρε Θεοῦ καθαρὸν, οἰκητήριον ἄχραντε· χαῖρε θεῖον ὄχημα, τοῦ Λόγου θεοχώρητε· τὸ θεότευκτον χαῖρε παλάτιον· θεοπάροχον χαῖρε θησαύρισμα· θάλαμος ἔμψυχος· Θεοῦ θεία τράπεζα, καὶ κιβωτέ, καὶ δοχεῖον ἁμωμον, τοῦ Θείου Πνεύματος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ θεωροῦσά σε, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίει κράζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Απολυτικά.

Τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἀποστόλων τὸν ζῆλον ἐκμιμησάμενος, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκλάμπεις ὡς ἑωσφόρος ἀστήρ, τὴν θεόδοτον ἰσχὺν φαίνων τοῖς ἔργοις σου· σὺ γὰρ θαυμάτων ἱερῶν, τὰς δυνάμεις ἐνεργῶν, Ἀβέρκιε Ἱεράρχα, πρὸς εὐσεβείας εἰσόδους, τοὺς πλανωμένους καθωδήγησας.

Τῶν Ἁγ. Παίδων.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Οἱ ἐπτάρημοι Παῖδες ἐν Ἐφέσῳ ἐκλάμπαντες, ἐν ταῖς ἐπταδώροις ἀκτῖσι τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος, διέμειναν θανόντες ὑπὲρ νοῦν, ἀνώτεροι φθορᾶς χρόνοις πολλοῖς, τὴν παγκόσμιον ἀνάστασιν ἐφανῶς, πιστούμενοι τοὺς κράζοντας· δόξα τῷ ἀφθαρτώσαντι ἡμᾶς, δόξα τῷ ἐξεγείραντι, δόξα τῷ καταργοῦντι δι' ὑμῶν, δόγμα τὸ ἀλλότριον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες, εἷς τῆς Ὀκτωήχου καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἁγίων. Κανὼν τοῦ Ἱεράρχου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ἀβερκίου μέγιστον ἐξάδω κλέος. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοί.

Αἴγλη φαιδρᾶ, τῆς Τρισηλίου Θεότητος, καταυγασθεὶς Ἀβέρκιε, φῶς ἐχρημάτισας, τοὺς ἐν σκότει φωτίζων, καὶ πᾶσαν τῶν δαιμόνων, λύων σκοτόμαιναν.

Βίον ἐν γῆ, ἔσχεσ παμμάκαρ οὐράνιον, μετὰ σαρκὸς ὡς ἄσαρκος, πολιτευσάμενος, καὶ τὰ πάθη νεκρώσας, καὶ τῆς ἱερωσύνης, χάριν δεξάμενος.

Ἐχων ἐν σοί, Πάτερ τὸν λόγον φθεγγόμενον, τῆς ἀλογίας ἔλυσας, τοὺς ματαιόφρονας, τῶν δαιμόνων τεμένη, καὶ ζόανα τῆς πλάνης, καταστρεψάμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥητορικαί, γλῶσσαι σοῦ λέγειν οὐ σθένουσι, τὴν ὑπὲρ λόγον σύλληψιν· Θεὸν γὰρ τέτοκας, ἐν σαρκὶ Παναγία, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, δι' ἀγαθότητα.

Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὴν ἐπτάφωτον Μαρτύρων σέβω χάριν. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τὴν θεῖαν καὶ φωταυγῆ πανήγυριν, ὑμῶν τοὺς σέβοντας, ὡς τῷ μεγάλῳ Μάρτυρες φωτί, παρεστῶτες δεόμεθα· περιφανῶς πρεσβεύσατε, παθῶν ἀγλύος ἐκλυτρώσασθαι.

Ἦνίκα, τὸ δυσσεβὲς καὶ ἄλογον, ἔγνωτε πρόσταγμα, παρακελεῦον θῆσαι βδελυκτοῖς, τοῦ Θεοῦ τοῖς προστάγμασιν, ὠχυρωμένοι Μάρτυρες, ἀπαρασάλευτοι γεγόνατε.

Νηστείαις, καὶ προσευχαῖς προσήχθητε, κατακρυπτόμενοι, καὶ ἑαυτοὺς πρὸς πάλιν δυσμενῶν, ἐτοιμάζοντες Ἅγιοι· ὅθεν ὑμᾶς ὁ Κύριος, ἀπαρাত্রώτους διεφύλαξε.

Θεοτοκίον.

Εὐρών σε, καθαρωτέραν Πάναγνε, πάσης τῆς κτίσεως, ὁ καθαρὸς ἐνφώκησεν ἐν σοί, ἐξοικίσαι βουλόμενος, τὴν ἐν Ἀδὰμ οἰκήσασαν, παρανομίαν ὡς φιλόανθρωπος.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ὡδὴ γ΄. Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοί.

Καὶ λόγοις ἱεροῖς καὶ ἐπιδείξεις, θαυμάτων Ἀβέρκιε παραδόξων, τοὺς τῆ πλάνη θαλαττεύοντας, σωτηρίας πρὸς ὄρμον καθωδήγησας.

Ἰάσεις ἐνεργῶν, τελῶν ἐξαίσια, δαιμόνων ἀπειργῶν τὰς φαντασίας, σωτηρίας πᾶσιν αἴτιος, τοῖς πλουτοῦσι προστάτην σε γεγένησαι.

Ὁ λόγος ἱερός, ὁ βίος ἔνθεος, ὁ τρόπος τοῖς θαύμασι διαλάμπων, ἡ ζωὴ σου Πάτερ ἐνδοξος, καὶ ὁ θάνατος τίμιος γεγένηται.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ τῶν ἁγίων. Ὁ Θεὸς τὸ πρὶν ἀόρατος, ὥραθη Παρθένε δι' εὐσπλαγχνίαν, ἐκ γαστροῦ σου σωματούμενος· διὰ τοῦτο σε πιστεῖ μακαρίζομεν.

Τῶν Μαρτύρων. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Προσῆχθητε βασιλεῖ, ὁμολογῆσαι δυσσεβεῖ Μάρτυρες, τὸ τοῦ Θεοῦ ὄνομα, τοῦ ἐν οὐρανοῖς βασιλεύοντος.

Τὴν πίστιν περιφανῶς, ἐνδεδυμένοι ὡς φαιδρὸν θώρακα, τοῖς τοῦ ἐχθροῦ βέλεσιν, ἄτρωτοι ἐμείνατε Μάρτυρες.

Ἀντέστητε ἀνδρικῶς, τῷ παρανόμῳ βασιλεῖ Ἅγιοι, σέβας ὑμῖν ἄλογον, φέρειν τοῖς εἰδώλοις προστάττοντι.

Θεοτοκίον.

Φορέσας με ἐκ τῶν σῶν, θείων αἱμάτων ὁ Χριστὸς Ἄχραντε, καταστολὴν χάριτος, πάλαι γυμνωθέντα ἐνέδυσεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστὲ κρά-
» ζουσα· Σύ μου ἰσχυρὸς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-
» ρέωμα.

Κάθισμα. Τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἱεράρχης ἐδείχθης χρῆσμα σεπτόν, περικείμενος Πάτερ θεουργικῶς, καὶ πάντας ἐν χάριτι, τελειῶν ἱερώτατε· δωρεαῖς δὲ θείων, θαυμάτων κοσμούμενος, ἐνεργεῖς σημεῖα, καὶ θαύματα ἄπειρα, νόσους θεραπεύων, καὶ τοὺς δαίμονας φλέγων, καὶ πλήθη πλανώμενα, ἐπιστρέφων Ἀβέρκιε· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς στῦλοι ὑπάρχοντες, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τὰ τεῖχη ἐρρήξατε, τῆς ἀπιστίας σοφοί, ἐπτάφωτοι Μάρτυρες· ὅθεν πρὸ τοῦ θανάτου, τὴν Ἑλλήνων μανίαν, πάλιν δὲ μετὰ πότμον, τῆς αἰρέσεως ζάλην, ἐλάσαντες πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκαίνισας Ἄχραντε, τῷ θεῷ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν ἐν πάθει, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεπας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου· ὄν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῶν δωρήσασθαι.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ωδὴ δ´. Ὑμνῶ σε· ἀκοῆ.

Μεγάλως, σὴν καθέδραν Ὅσιε, κατεκόσμησας Ἱεράρχα· μεγάλοις γὰρ θαύμασι διέπρεπας, καὶ πολιτεία λαμπρᾶ· διὰ τοῦτό σε Ἀβέρκιε, ὁ Θεὸς ἡμῶν μεγάλως ἐδόξασεν.

Ἐλέους, θελητὴν τὸν Κύριον, ἐπιστάμενος θεοφόρε, θερμῶς αὐτὸν ἤτησας, εἰς ἴασιν καὶ σωτηρίαν πολλῶν, τῶν θερμῶν ὑδάτων ἔκβλυσιν τὴν θαυμαστὴν ποιήσασθαι Ἀβέρκιε.

Γονίμους, τὰς ἀγόνους χάριτι, ἀπετέλεσας διανοίας· ἐνθέμενος ταύταις γάρ, Ἀβέρκιε τοῦ λόγου σπόρον σαφῶς, ὡς καλῶν σπορευς ἐθέρισας, στάχυν ἑκατοστεύοντα θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Ἰάσω, συντριβὴν Πανάμωμε, καὶ τὴν πάλαι ταλαιπωρίαν, τῶν γηγενῶν τέξασα, τὸν βαστάσαντα τὰς νόσους ἡμῶν, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον θεόνυμφε.

Τῶν Μαρτύρων. Δι' ἀγάπησιν οἰκτίρμον.

Ωραιώθησαν οἱ Παῖδες ὠραιοτάτως, τῷ τοῦ παντὸς Δεσπότη, οἰκειούμενοι· ὅθεν, πᾶσαν ἀπεκρούσαντο, κακίαν τοῦ ὄφους.

Τὰς πλουσίας ἐκδεχόμενοι ἀντιδόσεις, πάντα τὸν πλοῦτον πᾶσι, πενομένοις κενούσιν, ὄλβον ἀντικτώμενοι, οἱ Ἅγιοι ἄφθαρτον.

Οἱ εὐγένειαν τὴν ἄνω ἠγαπηκότες, ἐξ εὐγενῶν γονέων, γεννηθέντες οὐδόλως, εἴλοντο δυσγένειαν, κακῶν ἐπισύρεσθαι.

Θεοτοκίον.

Νέον βρέφος ἀπεκύησας τὸν προόντα, γεγηρακότα κόσμον, νεουργοῦντα Παρθένε, θείαις ἐπιγνώσεσι· διό σε δοξάζομεν.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ωδὴ ε´. Ὁ φωτισμός.

Στήσας τοὺς σοὺς, ἐπὶ πέτραν καρδίας θεόφρον πόδας, τοὺς ὑποπεσόντας τῇ ἀπωλείᾳ, καὶ σέβας λίθοις ἀπονέμοντας μάκαρ, θείοις λόγοις σέβειν ἐδίδαξας, πέτραν Ἰησοῦν, τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Τὸν ἱατρόν, τῶν ποικίλως νοσοῦντων καὶ σωτηρίαν, πάντων πλανωμένων τὴν ὁδηγίαν, τὴν μυροθήκην, τῶν σεπτῶν χαρισμάτων, τὸ δοχεῖον τοῦ θεοῦ Πνεύματος, τὸν ἱερομύστην, τιμῶμεν Ἀβέρκιον.

Οἶνος ἐνί, τῇ προστάξει σου σκεύει μετὰ ἐλαίου, ἕτερόν τε εἶδος ἐμβεβλημένα, καιρῶ ἰδίῳ, ἀμιγῆ παραδόξως, ἐκκενοῦται τὴν ὑπερβάλλουσαν, χάριν σου δηλοῦντα, θεόφρον Ἀβέρκιε.

Θεοτοκίον.

Νόμοι ἐν σοί, παραδόξως Παρθένε καινοτομοῦνται· τίκεις γὰρ ἀσπόρως Θεὸν Σωτῆρα, καὶ διαμένεις παρθενεύουσα πάλιν· ξένον θαῦμα! ὅθεν Μητέρα σε, τοῦ Ἐμμανουὴλ εὐσεβῶς καταγγέλλομεν.

Τῶν Μαρτύρων. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Μαξιμιλιανόν, Ἰωάννην Ἰάμβλιχον, Μαρτῖνόν τε τοὺς φωστῆρας, τοὺς τὰ πέρατα πάντα, φωτίζοντας τιμήσωμεν.

Αἰνέσωμεν πιστοί, Ἀντωνῖνον τὸν ἔνδοξον, Ἐξακουστωδιανόν τε, Διονύσιον πόθῳ, τὸν πάνσοφον δοξάζοντες.

Ῥεόντων καὶ φθαρτῶν, ἀντηλλάξασθε Ἅγιοι, τὰ ἄφθαρτα καὶ μηδόλως, παλαιούμενα· ὅθεν, ἀξίως μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον.

Τὴν πύρωσιν Ἀγνή, τῆς ψυχῆς μου διάλυσον, καὶ δίδου μοι εὐαισθητῶς, τοῦ Υἱοῦ σου προσέχειν, τοῖς θείοις ἐπιτάγμασιν.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ῥδὴ στ´. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἐξ Ἐώας εἰς Δύσιν ἐπέδραμες, τῆς δαιμονικῆς καὶ δεινῆς ἐνοχλήσεως, τὴν Βασιλίδα Ὅσιε, ἀπολύων δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Ἐένος κόσμου ὀφθεις ἱερώτατε, ξένα καὶ φρικτὰ ἐπετέλεσας θαύματα, καὶ περιῶν ἐν σώματι, καὶ τῶν τῆδε ἀπάρας Ἀβέρκιε.

Ἀστραπόμορφος Πάτερ ὀρώμενος, τὰς δαιμονικὰς καθυπέταξας φάλαγγας, στέγειν τὴν σὴν Ἀβέρκιε, ἀπειλήν μὴ σθενούσας θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Διὰ σοῦ Παναγία θεόνυμφε, οἱ νενεκρωμένοι ζωῆς ἠξιώθημεν· καὶ τῇ φθορᾷ δουλεύοντες, ἀφθαρσίαν σαφῶς ἐπλουτήσαμεν.

Τῶν Μαρτύρων. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἵπερθεν, εἰδωλικοῦ πελάγους ἐκπλέοντες, οἰακίζόμενοι ὄπλω, τοῦ Σταυροῦ λιμένας τοὺς αἰωνίους, Ἄθλοφόροι, νῦν ἐφθάσατε θέσει θεοῦμενοι.

Ῥαίνοντες, σταλαγμοῖς τῶν δακρύων τὸ ἔδαφος, τῇ πρὸς Θεὸν ἰκεσία, ἐκοιμήθητε χρόνοις πλείοσι· καὶ τὴν πάντων, ἀναστάντες δηλοῦτε ἀνάστασιν.

Ὡ θαῦμα! πῶς οἱ πλείοσι χρόνοις ὑπνώσαντες, τὴν ἐσομένην τῶν πάντων, ἀβεβαίαν πλείστοις ἀνάστασιν, βεβαιοῦνται, αἰρετικῶν ἐμφράττοντες στόματα.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον, τῆς σαρκός μου Παρθένε τὸ φρόνημα, ἢ τὴν Ζωὴν τετοκυῖα, τὴν θανάτῳ τὸν θάνατον καθελοῦσαν, καὶ τοὺς Παῖδας, παραδόξῳ ἐγέρσει δοξάσασαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων Λύθρου κεκαθαρμένη,
» τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἷματι.

Κοντάκιον. Τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Ὡς ἱερέα μέγιστον, καὶ Ἀποστόλων σύσκηνον, ἢ Ἐκκλησία γεραίρει σε ἅπασα, ἢ τῶν πιστῶν Ἀβέρκιε· ἦν ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, περιφύλαττε μάκαρ, ἀκαταγώνιστον καὶ ἀκλυδώνιστον, ἐξ αἰρέσεως πάσης ματαιόφρονος, πολυθαύμαστε.

Ὁ Οἶκος.

Ὡς πολὺς σου ὁ πλοῦτος τῆς χάριτος! ἀριθμὸς δὲ οὐκ ἔστι τῆς δόξης σου· ἐκ μὴ ὄντων γὰρ πάντα παρήγαγες, ὁρατὰ καὶ ἀόρατα Κύριε. Αὐτὸς οὖν φιλάνθρωπε, δώρησαι τῇ βεβήλῳ καρδίᾳ μου αἶνεσιν θείαν, ὁ ὑπ' Ἀγγέλων ἀπαύστως ὑμνούμενος, ἵνα τὸν Ἱεράρχην τιμήσω, τὸν ὡς ἀληθῶς πολυθαύμαστον.

Συναξάριον

Τῇ ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν καὶ Ἰσαποστόλου Ἀβερκίου, Ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως, τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Δοὺς Ἀβέρκιος χοῦν χοῖ θνητῶν νόμῳ,

Θεὸς Θεῷ πρόσεισι, τῷ φύσει θέσει.

Εἰκάδι δευτέρῃ Ἀβέρκιος ὄχητο γαίης.

Οὗτος γέγονεν Ἱεραπόλεως Ἐπίσκοπος, Φρυγίας Σαλουταρίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου Ἀντωνίνου, θαυμάτων πολλῶν καὶ ἰάσεων αὐτουργός. Οἴνου γὰρ καὶ ἐλαίου μετὰ καὶ ἑτέρου εἶδους ἐν ἀγγελίῳ βληθέντων ἐνί, ἀσύγχυτον φυλαχθῆναι αὐτῶν τὴν κρᾶσιν πεποίηκε δι' εὐχῆς· καὶ λίθον μέγιστον προσέταξεν ἀνακομισθῆναι παρὰ τοῦ

δαίμονος ἀπὸ Ῥώμης εἰς Φρυγίαν· ὃν καὶ ἀντὶ στήλης τῷ τάφῳ αὐτοῦ προσέπηξε· καὶ θερμὰ ὕδατα διὰ προσευχῆς ἀπὸ τῶν τῆς γῆς λαγόνων ἐξήνεγκεν. Οὕτω βιώσας ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ, Μαξιμιλιανοῦ, Ἰαμβλίχου, Μαρτινιανοῦ, Διονυσίου, Ἀντωνίνου, Ἐξακουστωδιανοῦ καὶ Ἰωάννου.

Στίχ. Παῖδες λιπόντες πρὸς μικρὸν μακροὺς ὕπνους.

Ὑπνωσαν αὐθις τὸν μετ' εἰρήνης ὕπνον*.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου Ἐπισκόπου καὶ Ἡρακλείου, Θεοδότῃς καὶ Γλυκερίας, Ἄννης καὶ Ἐλισάβετ.

Στίχ. Τμηθεὶς ὁ σεπτὸς Ἀλέξανδρος ἀνχένα,

Καὶ Μάρτυς ἐστίν, οὐ θύτης Χριστοῦ μόνον.

Θεοδότῃν ἄγχουσι καὶ Γλυκερίαν,

Θεοῦ γλυκείας ἡγαπηκυίας δόσεις.

«Στῶμεν καλῶς, καὶ θῶμεν ἀνχένας ξίφει»,

Ἀθληφόροι λέγουσιν ἀλλήλαις δύο.

Ὁ ἅγιος Μάρτυς Ἀλέξανδρος, Ἐπίσκοπος ὢν καὶ πολλοὺς διδάσκων καὶ ἐπιστρέφων καὶ βαπτίζων, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ ἡγεμόνος καὶ πολλὰ τιμωρηθεὶς καὶ ξεσθεὶς καὶ ἀναγκασθεὶς θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, οὐκ ἐπέισθη. Ἰδὼν δὲ τὴν καρτερίαν αὐτοῦ Ἡράκλειος ὁ στρατιώτης, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ πολλὰ καὶ αὐτὸς τιμωρηθεὶς πρότερον, ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν. Θαυματουργήσας δὲ ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος, ἔτι δὲ καὶ γενόμενος ἐκ τῶν πληγῶν ὑγιής, τῇ τοῦ Κυρίου ἐπισκέψει καὶ χάριτι, ἐπεσπάσατο πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν καὶ γυναῖκας τινὰς τέσσαρας, Θεοδότῃν καὶ Γλυκερίαν, Ἄνναν καὶ Ἐλισάβετ, αἵτινες ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος ἐλέγξασαι τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην, τὰς κεφαλὰς ἐπετιμήθησαν. Ὑστερον δὲ πάντων καὶ ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος, τῷ ξίφει κρουσθεὶς, ἐτελειώθη.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ῥοδῆ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσοῆς.

Ὡς θεῖος ποιμὴν, ὡς θαυμάτων αὐτουργὸς τυφλοῖς τὸ βλέπειν, ἐντεύξει Πάτερ ἐχορήγησας, τὴν ἀκοὴν τοῖς κωφεύουσι, κάθαρσιν λεπροῖς, εὐδρομίαν τοῖς χωλοῖς ἀναμέλπουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κηρύττει τὸ σόν, τερατούργημα σοφὲ εἰς τὸν αἰῶνα, θερμῶν ὑδάτων ἢ ἀνάβλυσις, βωμὸς τῷ τάφῳ σου κείμενος, ὃν ἐκ τῆς Ῥωμαίων μεγίστης, μετηνέγκατο πόλεως, τὸ πονηρὸν ἐξέλαθὲν πνεῦμα Ἀβέρκιε.

Λαοῦ ταπεινοῦ, προηγῆσω ὑψηλὸς ἐν θεωρίαις, καὶ ἐνεργείαις καὶ δυνάμεσιν, ἀποδειχθεὶς Ἱερώτατε, καὶ τοῦ ὑψηλοῦ Βασιλέως, θεραπευτής, ᾧ κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐτέχθη ἐκ σοῦ, ὃν ἐγέννησε Πατὴρ πρὸ τῶν αἰώνων, διτταῖς οὐσίαις καὶ θελήσεσιν, οἷα Θεός τε καὶ ἄνθρωπος, Κόρη γνωριζόμενος πᾶσι, τοῖς ἐν πίστει κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Σὺν Ἰαμβλίῳ, Ἐξακουστωδίῳ τε Μαρτινιανόν, ἅμα Ἀντωνίνῳ, καὶ τὸν εὐκλεῆ, Ἰωάννην Διονύσιον, Μαξιμιλιανόν, τοὺς τοῦ Χριστοῦ τιμήσωμεν Μάρτυρας.

Ἐγκεκρυμμένοι, τῷ τὰ κρυπτὰ εἰδότε ἠύχεσθε, παῦσαι φθονερὸν τὸν φόνον τοῦ δυσσεβοῦς, κεκρυμμένως· καὶ θανόντες δέ, τὴν φοβερὰν τυποῦτε ἀνάστασιν.

Βίαις οὐδόλως, παρανομούντων κατεκάμφθητε, σέβας τοῖς εἰδώλοις νεῖμαι θεοστυγές· διὰ τοῦτο πίστει σέβομεν, ὑμῶν τὰ λείψανα, ἀγιασμὸν λαμβάνοντες Ἅγιοι.

Θεοτοκίον.

Ἵφθης Ἀγγέλων, Θεοκυῆτορ ὑπερέχουσα· ὠφθης Ἀθλητῶν κραταίωμα ἀληθῶς· ὠφθης πάναγνε διάσωψμα, τῶν γνωσκόντων σε, παναληθῆ τοῦ Λόγου λοχεύτριαν.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ἦδη ἡ´. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ὁ περιδέξιος Ποιμὴν, ἡ ἀκένωτος πηγὴ τῶν ἰαμάτων, Ἐκκλησίας ὁ στῦλος, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, ὁ μέγας ἀστὴρ ὁ πολύφωτος, ὁ ἱερομύστης, Ἀβέρκιος τιμάσθω.

Σὺ ὥσπερ φοῖνιξ ψαλμικῶς, ἐξανθήσας ἐν αὐλαῖς Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐπληθύνθης ὡς κέδρος, καὶ ὡς ἐλαία σοφέ, ἐφάνης ἐλαίῳ τῶν ἔργων σου, πάντων ἰλαρύνων, τὰ πρόσωπα ἐν πίστει.

Ὅρους ἐπάνω πρακτικῆς, πολιτείας ἐμφανοῦς καθάπερ πόλις, ἐγνωρίσθης κειμένη, καὶ βυθισθεῖσαν τὸ πρὶν, τῇ πλάνῃ, Ὅσιε τὴν πόλιν σου, πόλεως τῆς ἄνω, δεικνύεις κληρονόμον.

Θεοτοκίον.

Ἴδου ἡ κλίνη Σολομών, ἣν κυκλοῦσι δυνατοί, ὡς αἱ προρρήσεις, νῦν Γραφῆς τῆς ἀγίας, ἐν ἧ Χριστὸς ὁ Θεός, σαρκῶσει θεῖα ἀνεπαύσατο, ἡ εὐλογημένη καὶ κεχαριτωμένη.

Τῶν Μαρτύρων. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Χαίρει Ἐφεσίων ἡ λαμπρά, σαφῶς Μητρόπολις, ὑμᾶς πλουτήσασα, πρὸς τὸν πανάγαθον Ἅγιοι, πρεσβευτὰς καὶ ἀντιλήπτορας, ξένον ὀφθέντας ἐπὶ γῆς, τοῖς πᾶσι θέαμα, τῇ ἐγέρσει, τῇ παραδόξῳ, δι' ἧς ἐδοξάσθητε.

Ἄγρυπνοι ὠράθητε ἡμῶν, μετὰ τὴν κοίμησιν, πάνσοφοι φύλακες, κατακοιμήσαντες κύματα, ἀπιστίας καὶ ἐμφράττοντες, αἰρετιζόντων, ἐμφανῶς, ἄθεα στόματα, παραδόξως, νεύσει Θεοῦ ἐκτελοῦντες θαυμάσια.

Ῥήγνυται ὑμῶν πρὸ τῶν ποδῶν, ὁ πλάνος κείμενος, νεκρὸς ἀναίσθητος, ὁ πρὶν καυχώμενος ἄμετρα, καὶ οἰήσει σκοτιζόμενος, καὶ μεγαλύνεται Χριστός, ὁ μεγαλύνων ὑμᾶς, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἱερολογίαις ἱεραῖς, ὑμνολογήσωμεν τοὺς Παῖδας σήμερον, οὓς περ κατέστειπε Κύριος, ἀμαράντοις διαδήμασι, καὶ ἐμεγάλυνε πολλῶν θαυμάτων λάμπησι, μελωδοῦντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Παρθένε τὴν ἐμήν, ψυχὴν θεράπευσον, καὶ τὸν ἐνόητα μοι, παθῶν ἀπόπλυνον βόρβορον· καὶ τῷ βήματι παράστησον, τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, ὅλον σφζόμενον, ἵνα μέλω· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβησαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ῥδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ὡς φωταυγῆς σου ὁ βίος, ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες, ὡς λίαν θαυμαστὴ ἡ πρὸς Θεόν, νεῦσις ὁμοῦ καὶ οἰκείωσις, ὡς μεγίστη ἡ χάρις, ἡ ἄνωθεν δοθεῖσά σοι σοφέ· διὰ τοῦτο ἐν πίστει, τιμῶμέν σε Ἀβέρκιε.

Σὲ τὸν ὁμόσκηνον πάντων, τῶν ἁγίων Μαρτύρων, τὸν σύνθρονον τῶν θείων Μαθητῶν, Πατριαρχῶν τὸν ὁμότιμον, Προφητῶν καὶ Ὁσίων, καὶ τῶν ἐπουρανίων Λειτουργῶν, τὸν συνόμιλον πίστει, γεραίρομεν Ἀβέρκιον.

Ἡ παναγία σου μνήμη, ἀπλουμένη ἐν κόσμῳ, φωτίζει τῶν ἀνθρώπων τὰς ψυχὰς, φέγγει πλουσίῳ ἐν χάριτι· ἦν τελοῦντες ἐκ πόθου, παθῶν ἡμᾶς καὶ σκότους πειρασμῶν, ταῖς πρεσβείαις σου ρῦσαι, δεόμεθα Ἀβέρκιε.

Θεοτοκίον.

Φωτιστικήν σε λυχνίαν, ὁ Προφήτης προβλέπει, λαμπάδιον τὸ θεῖον ἀληθῶς, ἐν ἑαυτῇ ἐπιφέρουσαν, Παναγία Παρθένε, τὸν μόνον ὑπερούσιον Θεόν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαντα.

Τῶν Μαρτύρων. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ἴδου δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν; Δαυΐδ ὁ θεῖος ἀνεβόα· ἀλλ' ἢ οἰκεῖν ἐν ὁμοιοῖα, ἅγιους Παῖδας σεπτὰ σκηνώματα, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην ἔνωσιν, τετηρηκότας ἀδιάσπαστον.

Ὁφθητε ἐπτάροφος οἶκος, Μάρτυρες θεῖοι τῆς Τριάδος, ἔνδον ἐν σπηλαίῳ θανόντες, καὶ τῶν εἰδώλων οἴκους συντρίψαντες, καὶ πρὸς ναὸν οὐράνιον, εὐσεβοφρόνως μετοικήσαντες.

Σκίρτησον Χριστοῦ Ἐκκλησία, στύλους ἐπτὰ βαστάζοντάς σε, ἔχουσα Κυρίου τοὺς Παῖδας, δι' ὧν πεπτώκει τείχη ἀνίδρυτα, κακοπιστίας χάριτι, τοῦ τὴν ζωὴν νεκροῖς ἐμπνέοντος.

Ἡμεροφαιεῖς ὡς ἀστέρες, πᾶσαν τὴν γῆν φωταγωγεῖτε, θεῖων ἀρετῶν καὶ θαυμάτων, φαιδραῖς ἀκτίσι Παῖδες μακάριοι· διὸ ἡμῶν φωτίσατε, τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

Θεοτοκίον.

Φέρεις ἐν ἀγκάλαις τὸν πάντα, θεία κατέχοντα παλάμη· ὃν περ ἐκδυσώπει Παρθένε, ἐμὲ τὸν μόνον ὄντα κατάκριτον, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον, ἐναγκαλίσασθαι καὶ σῶσαί με.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη, Χριστὸς συνάγας,
» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῦ Ἱεράρχου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἐπιτελῶν Ἀβέρκιε, τέρατα καὶ σημεῖα, θερμῶν ὑδάτων ἐκβλυσιν, σαῖς εὐχαῖς ἀπειργάσω· καὶ τῇ προστάξει σου Πάτερ, ἐν ἐνὶ σκεύει οἶνος, μετὰ ἐλαίου εἰδός τε, ἕτερον βεβλημένα, θεία ῥοπῇ ἀμιγῆ προήρχοντο παραδόξως, καιρῶ ἰδίῳ ἕκαστον, εἰς Χριστοῦ δόξαν θείαν.

Ἔτερον τῶν Μαρτύρων, καὶ Θεοτοκίον, ὁμοῦ.

Σὺν Ἰαμβλίχῳ μέλψωμεν, Ἰωάννην Μαρτῖνον, καὶ Ἀντωνῖνον ἄσμασι, Μαξιμιλιανόν τε, καὶ Διονύσιον ἅμα, τῷ κλεινῷ Ἐξακούστῳ, φαιδρῶς πανηγυρίζοντες, τὴν λαμπρὰν αὐτῶν μνήμην· ὅπως εὐχαῖς, τούτων καὶ πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, πταισμάτων λύσιν εὕρωμεν, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἱεράρχου γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Ἐχρισε, σὲ Ἀρχιερέα ἢ χάρις, τοῦ Παρακλήτου Ἀβέρκιε, πλάνης καθαιροῦντα τεμένη, καὶ ἀνιστῶντα τῇ χάριτι, ναοὺς Θεοῦ ἱεροῦς, εἰς δόξαν τε καὶ αἴνεσιν, τοῦ τεχθέντος ἐκ Παρθένου, καὶ τὰ πάντα ἀγίασαντος.

Θαύμασι, Πάτερ ἐβεβαίωσας πάντας, λόγους τοῦ θείου κηρύγματος, καὶ τοὺς πλανωμένους ἀνθρώπους, πρὸς θείαν γνῶσιν ἐπέστρεψας, φωταγωγὸς ἀπλανῆς, Ἀβέρκιε δεικνύμενος, καὶ δαιμόνων καθαιρέτης· διὰ τοῦτο εὐφημοῦμέν σε.

Μέγιστος, πᾶσιν ὡσπερ ἥλιος Πάτερ, τῇ οἰκουμένη ἀνέτειλας, λάμψεσι πανσόφων σου λόγων, καὶ ἰαμάτων λαμπρότησι, φωταγωγῶν τοὺς πιστοὺς, καὶ σκότος παθῶν πάντοτε, ἐκδιώκων συνεργία, τοῦ Ἁγίου μάκαρ Πνεύματος.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Ἀρχιερεῦ Ὅσιε, παμμακάριστε πάτερ, θαυματοργε θεράπον Χριστοῦ Ἀβέρκιε, προφητικῶ ἐκλάμψας βίῳ, καὶ ἀποστολικῶν ἀξιώθεις χαρισμάτων, τῷ Σωτῆρι λειτουργῶν, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Ἀγγέλων χαρμονὴ τῶν θείων Κόρη πέφυκας, τῶν Ἀποστόλων δόξα, καὶ Προφητῶν ἐκφράγισμα, τῶν ἀνθρώπων τε πιστῶν ἢ προστασία, καὶ ὁδηγὸς σωτήριος· διὰ τοῦτο σε, προσκυνοῦμεν Παρθένε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ὁρῶσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ἠλάλαζες βοῶσα· Ποθεινότατόν μου Τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ κάλλος τὸ φωσφόρον, τοῦ καλλωπίσαντος, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ἢ Α' Ὦρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ

Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

ΤΥΠΙΚΟΝ

1. Εἰ τύχοι ἢ μνήμη τοῦ Ἀποστόλου ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, ἢ Ἀκολουθία ψάλλεται ὡς ἐστὶ διατεταγμένη ἐν τῷ Μηναίῳ.

2. Εἰ τύχοι ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῆ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ ζ´ καὶ τοῦ Ἁγίου δ´. Δόξα, Αἷματι τοῦ μαρτυρίου, Καὶ νῦν, τὸ α´ Θεοτοκίον τοῦ Ἦχου, Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρὸν, καὶ τὸ Προκείμενον.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ, Δόξα, Τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, Καὶ νῦν, Ἀνύμφευτε Παρθένε, Ἀπολυτικά τὰ ἀναστάσιμον, τοῦ Ἁγίου Ὡς τοῦ Κυρίου μαθητῆς, Θεοτοκίον, καὶ Ἀπόλυσις.

3. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Ν´ ψαλμὸν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστίν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτικίον τοῦ Ἀποστόλου καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὰ Ἀπολυτικά, ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν· εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειράν, τὰ Εὐλογητάρια, ἢ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ ἀναστάσιμος καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου· ἀπὸ γ´ Ὡδῆς τὸ Κοντάκιον καὶ τὸ Κάθισμα τοῦ Ἁγίου μετὰ τοῦ Θεοτοκίου· ἀφ´ στ´ Κοντάκιον καὶ Οἶκος, τὰ ἀναστάσιμα καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ ἅπασα ἢ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα στιχολογοῦμεν τὴν Τιμιωτέραν, Ἐξαποστειλάρια, τὸ ἀναστάσιμον, τὸ τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἶνους ἀναστάσιμα δ´ καὶ τοῦ Ἁγίου δ´. Δόξα, τὸ Ἑωθινόν, Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον Σωτηρία.

4. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ´ καὶ ἄλλα δ´ ἐκ τῆς στ´ Ὡδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου. Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτικίον, τὸ τοῦ Ἀποστόλου, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ Κοντάκιον Προστασία τῶν Χριστιανῶν, Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, Ἄξιόν ἐστίν, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε, Εἶδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ´ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ´, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ´. Ἔδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε τὸ μνημόσυνον, τοῦ Θεαδέλφου τιμήσωμεν, ἱερῶς οἱ θεόφρονες· ζυγὸν γὰρ δεξάμενος, τοῦ Χριστοῦ προθύμως, τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ, καὶ βασιλείας κῆρυξ γεγένηται, καὶ τούτου τὴν ἀνέκφραστον, οἰκονομίαν πιστεύεται. Δι´ αὐτοῦ Παντοδύναμε, ἰλασμὸν ἡμῖν δώρησαι.

Πάντα περιήχησε, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, τῶν ῥημάτων ὁ φθόγγος σου, δι´ ὧν φωτιζόμεθα, ἀρετῆς ἐνθέου, πρὸς πᾶσαν ἰδέαν, καὶ ὀδηγοῦμεθα πιστῶς, πρὸς τῆς Τριάδος θεῖαν ἐπίγνωσιν· διὸ ἐκδυσωποῦμέν σε, ὡς Ἱεράρχης ἰκέτευε, Ἰησοῦν τὸν φιλόανθρωπον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πόρρωθεν προβλέπων σου, τὴν πολιτείαν Ἰάκωβε, ἀδελφόν σε προσήκατο, Χριστὸς ὁ φιλόανθρωπος, ὁ σοφὸς προγνώστης, Ἱεροσολύμων, ἱεροφάντορα πιστόν, καὶ ποιμενάρχην προχειρισάμενος, καὶ μύστην τὰ ἀπόρρητα, ἱεουργοῦντα μυστήρια. Ὅν καὶ νῦν καθικέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Αἷματι τοῦ μαρτυρίου, τὴν ἱερωσύνην κατεποίκιλας, Ἱερομάρτυς Απόστολε· τῷ γὰρ πτερυγίῳ τοῦ Ἱεροῦ παρεστῶς, Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας, Δημιουργὸν ὄντα τοῦ παντός· ὅθεν ὑπὸ Ἰουδαίων ῥιφεῖς, οὐρανίων θαλάμων ἠξίωσαι· Ἀδελφόθεε Ἰάκωβε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθῇ, ῥυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, εἰ καὶ πτερυγίῳ παρέστη, τοῦ ἱεροῦ ὁ Ἰάκωβος, ἀλλὰ παρρησία λαλήσας, Θεὸν Λόγον σε ἐκήρυξε, Δημιουργὸν τοῦ παντός, κόσμῳ ἐπιδημήσαντα· οὗ ταῖς πρεσβείαις καὶ νῦν παράσχου, τὸν φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Κύριε, εἰ καὶ ἐν τῷ ξύλῳ ἢ κάρᾳ, τοῦ Ἀποστόλου συντέτριπται, ἀλλ' ἐν Παραδείσῳ τῷ ξύλῳ, τῷ τῆς ζωῆς σοι προσήνεκται· τῶν γὰρ προσκαίρων λυθείς, αἰωνίως ἀγάλλεται· οὗ ταῖς πρεσβείαις ταῖς Ἐκκλησίαις, τὴν εἰρήνην σου κατάπεμψον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Κύριε, σὲ ὁμολογήσας γενναίως, ὁ Ἀδελφόθεος γέγηθεν, Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, εἰλικρινῶς ὁ αἰίδιμος· τοὺς δὲ δυσφήμους ἐχθρούς, κατήσχυνε καὶ ἔπαυσε· διὰ τοῦτο καὶ ἐναθλήσας, σοὶ παρέστη ἀγαλλόμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, ἀδελφὸς χρηματίσας καὶ διάδοχος, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἐπίσημος, τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον ἠγάπησας, καὶ τὸ μαρτύριον οὐκ ἐπὶσχύνθης, Ἰάκωβε ἔνδοξε. Αὐτὸν ἰκέτευε ἀδιαλείπτως, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Ἴδε μου, τῆς συντετριμμένης καρδίας, τοὺς στεναγμοὺς Θεονύμφευτε· πρόσδεξαι Παρθένε Μαρία, καὶ μὴ ἀπόση πανάμωμε, τὰς τῶν χειρῶν μου ἀγνή, ἐπάρσεις ὡς φιλάγαθος· ἵνα ὑμῶν καὶ μεγαλύνω, τὸν μεγαλύναντα τὸ γένος ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Ὡς τοῦ Κυρίου μαθητής, ἀνεδέξω δίκαιε τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς Μάρτυς ἔχεις τὸ ἀπαράτρεπτον, τὴν παρῆρσίαν ὡς Ἀδελφόμενος, τὸ πρεσβεύειν ὡς Ἱεράρχης. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρὼν εἰς στ΄. Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Τὴν δόσιν, τὴν ἀγαθὴν Ἰάκωβε, καὶ δῶρον τέλειον, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων τοῖς βροτοῖς, χορηγεῖσθαι διδάσκεις σαφῶς· ἧς μετασχεῖν Ἀπόστολε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας καθικέτευε.

Τῇ αἴγλῃ, σὺ φωτισθεὶς Ἰάκωβε, τοῦ Θείου Πνεύματος, καὶ σὺν αὐτῷ τοὺς νόμους ἐκτιθεῖς, Ἐκκλησίας ρυθμίζεις ἐθνῶν, ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, Ἱεροφάντορ παμμακάριστε.

Χορείαν, τῶν Ἀποστόλων πάνσοφε, σαφῶς ἐκόσμησας, Ἀρχιερεὺς ὡς πρῶτος γεγονώς, αὐτουργία τοῦ Λόγου χρισθεὶς, ὡς μαθητὴς θεάδελφος, ἱεροκῆρυξ μυστικώτατος.

Θεοτοκίον.

Πηγὴν σε τῶν ἰαμάτων ἔχοντες, ἀπαρυόμεθα, ὡς τὴν πηγὴν τεκοῦσαν τῆς ζωῆς, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ τῶν ψυχῶν τὴν ἴασιν, καὶ τῶν σωμάτων τὴν ἀνάκτησιν.

Ὡδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Εὐφραίνεται ἡ φυλὴ, ἡ τοῦ Ἰούδα ἐπὶ σοὶ σήμερον, ταῖς τοῦ Χριστοῦ βλέπουσα, σὲ μαρμαρυγαῖς ἀπαστράπτοντα.

Ἀστέρα θεολαμπῆ, σὲ Ἐκκλησία τῶν ἐθνῶν ἔχουσα, τὸν εὐκλεῆ κήρυκα, θείαις δαδουχαῖς λαμπρύνεται.

Τὸν νόμον τὸν τῆς ζωῆς, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ τέθεικας, ζωοποιῷ Πνεύματι, σὺ νομοθετῶν καὶ φθεγγόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὅν ἔτεκες ἐν σαρκί, Παρθενομήτορ ἐκ Πατρὸς λάμπαντα, τοῦτον Ἀγνὴ Ἰάκωβος, ὡς Θεὸν τῶν ὅλων ἐκήρυττε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρά-
» ζουσα· Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-
» ρέωμα.

Κάθισμα. ᾠχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀπόστολε Χριστοῦ, καὶ αὐτόπτα καὶ Μάρτυς, Ἰάκωβε σοφέ, Ἀδελφόθεε μάκαρ, τοὺς πίστει ἐορτάζοντας, τὸ σεπτὸν σου μνημόσυνον, ἐλευθέρωσον, τῶν συνεχόντων πταισμάτων, ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς οὐρανούς ἐμβατεύων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Συγγενὴς κατὰ σάρκα τοῦ Ἰησοῦ, χρηματίσας πρὸς τούτου χάριν πολλήν, Απόστολε εἴληφας, καὶ τοῖς πᾶσι μετέδωκας, φωτισμοῦ καὶ γνώσεως, πανσόφου Ἰάκωβε, καὶ εἰδώλων πλάνην, ριζόθεν ἀνέσπασας· ὅθεν οἱ τοῦ σκότους, προϊστάμενοι πλάνοι, ἀδίκως σε κτείνουσι, τὸν Σωτῆρα κηρύττοντα· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπείρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτου πανύμνητε, ἀνομίας με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ δαιμόνων παίγνιον, ἐν γνώσει γενόμενον, σπεῦσον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ῥῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε· δίωξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἄνω μεθέξεως ἀξιώσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, πρεσβείαις σου Ἄχραντε.

Ὡδὴ δ΄. Δι' ἀγάπηςιν οἰκτίρμον.

Ἐπεβίβασας εἰς θάλασσαν σοῦ τοὺς ἵππους, τοὺς Ἀποστόλους Σῶτερ, καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, πρὸς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν, ἐλκύσαντες Κύριε.

Ἀκηλίδωτον ὡς ἔσοπτρον δεδειγμένος, καὶ πρωτουργὸς ἀκτίνας, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, ἀκριβῶς δεξάμενος, τοῖς πᾶσιν ἐξέλαμψας.

Κυλιόμενόν σε λίθον ἢ προφητεία, ἡγιασμένον βλέπει, καὶ συντρίβοντα πλάνης, σαθρὰν ματαιότητα, ἰσχύι τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ὑποδὺς Παρθενομητορ τὴν σὴν γαστέρα, ὁ πρὸ αἰῶνων Λόγος, γεννηθεὶς ἀπορρήτως, ἐκ Πατρὸς Ἰάκωβον, Απόστολον δείκνυσιν.

Ὡδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριε φωτός, ἀστραπὴν τὸν Ἰάκωβον, ἀνέδειξας φρυκτωροῦσαν, καὶ βροτοὺς τῆς ἀγνοίας, καὶ πλάνης ἀπαλλάττουσαν.

Σὲ Κύριε φωνῆ, ἐλευθέρᾳ ἐκήρυξεν, ὁ δίκαιος ἀδελφός σου, μιμητὴς τε τοῦ πάθους, ἐγένετο κτεινόμενος.

Τίς βρότειός σοι νοῦς, ἐγκωμίων ἐφύμνιον, δυνήσεται προσκομίζειν, ἀρετῆς λαμπρυνθέντι, ταῖς χάρισιν Ἰάκωβε;

Θεοτοκίον.

Σὲ θεῖον ἀληθῶς, εὐρηκῶς ἐνδιαίτημα, κατώκησεν ὦ Παρθένε, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὁ Λόγος προμηθούμενος.

Ἦδη στ´. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Στολὴν σε, τῆς νομικῆς ἐνέδυσσε κρείττονα, καὶ Ἱεράρχην δεικνύει, Ἀαρὼν τοῦ πάλαι τιμιωτέραν, ὁ δι' οἶκτον, εἰς ἀδελφότητά σε δεξάμενος.

Ὅργανον, ἐνεργείαις κρουόμενον Πνεύματος, πᾶσαν διάνοιαν θέλγον, καὶ Θεῷ προσάγον τοὺς σφωζομένους, ἐκ δουλείας, χαλεπωτάτης γέγονας ἄριστον.

Διψήσας, τοῦ τῆς ζωῆς ἐξέπιες νάματος, καὶ ποταμοὺς ἀναβλύζεις, θεορρήμοσύνης τῆς σῆς κοιλίας, ἀλλομένους, τῇ οἰκουμένῃ τῷ Θεῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Εὖα μὲν, παρακοῆ τὸν θάνατον ἔτεκεν· ἡ Θεοτόκος ζωὴν δέ, συλλαβοῦσα τέτοκε τὴν ἀγήρω, καὶ τὸ πάλαι, ὑπὲρ πάντων ἀπέτισεν ὄφλημα.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ
» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος δ´. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ τοῦ Πατρὸς μονογενῆς Θεὸς Λόγος, ἐπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς ἐπ' ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰάκωβε θεσπέσιε, πρῶτόν σε ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων, ποιμένα καὶ διδάσκαλον, καὶ πιστὸν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν· ὅθεν σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν γόνον σε τοῦ Ἰωσήφ, καὶ Ἱεροσολύμων τὸν πρῶτον Ἱεράρχην, Ἰάκωβε θεόπτα, καὶ τοῦ Κυρίου ἀδελφόν, ὕμνοις ἐγκωμίων ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς, καὶ πίστει ἀνακράζομεν· Δώρησαι ἡμῖν δώρημα τέλειον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, καὶ ἀπέλασον τὴν θλίψιν τὴν ἐπερχομένην, καὶ ἐνεστῶσαν ἐκ πλήθους πταισμάτων·

ἐπήραν γὰρ οἱ ἐχθροὶ καθ' ἡμῶν τὴν πτέρναν, καὶ ἐκύκλωσαν ἡμᾶς Ἰσμαηλῖται· ὧν θραῦσον ταχὺ τὰ τόξα ἱεροφάντορ, ἵνα σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Στίχ. Κληθεὶς ἀδελφὸς τοῦ κατακρίτου ξύλω,

Θνήσκεις δι' αὐτόν, παμμάκαρ, κρουσθεὶς ξύλω.

Ἐσθλὸν Ἀδελφόθεον τριτάτη ξύλω εἰκάδι πλήξαν.

Οὗτος ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, πρῶτος Ἐπίσκοπος ἐν Ἱεροσολύμοις ἐγένετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου χειροτονηθεὶς, καὶ πρῶτος τὴν θεῖαν Λειτουργίαν ἔγραψε καὶ ἐξέθετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ταύτην διδαχθεὶς· ἦν τινα Λειτουργίαν ὕστερον συντομωτέραν ἐποίησεν ὁ μέγας Βασίλειος καὶ μετ' αὐτόν ὁ θεῖος Χρυσόστομος, διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀσθένειαν. Ποιμαίνων δὲ τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίαν καὶ πολλοὺς διδάσκων ἐκ τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων καὶ ἐπιστρέφων αὐτοὺς ἐπὶ τὸν Κύριον, εἰς ὄργην ἐκίνησε τοὺς Ἰουδαίους. Κρατήσαντες οὖν αὐτόν, ἔρριψαν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ Ἱεροῦ, καὶ ἀπέκτειναν.

Περὶ δὲ τοῦ λέγεσθαι Ἀδελφόθεος, φέρεται τοιοῦτος λόγος ἐκ παραδόσεως. Τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ, μερίζοντος τὴν γῆν αὐτοῦ τοῖς ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς παισὶ καὶ βουλομένου μερίδα ποιήσασθαι καὶ τῷ ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου Υἱῷ καὶ Θεῷ, οἱ μὲν ἄλλοι οὐ κατεδέξαντο· ὁ δὲ Ἰάκωβος, λαβὼν αὐτόν εἰς τὴν μερίδα συγκληρονόμον, ἐκλήθη οὐ μόνον Ἀδελφόθεος, ἀλλὰ καὶ Δίκαιος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Εὗρες μεταστάς τὴν παλαιὰν ἀξίαν,

Ἰγνάτιε Πρόεδρε Ῥώμης τῆς Νέας.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰγνάτιος, υἱὸς μὲν γέγονε Μιχαὴλ βασιλέως καὶ Προκοπίας τῆς βασιλίσσης, ἀδελφὸς δὲ Θεοφίλου καὶ ἔγγονος Νικηφόρου τοῦ βασιλέως. Εὐνοῦχος δὲ γενόμενος, εἶτα καὶ Μοναχὸς ἀποκαρεὶς καὶ Ἡγούμενος τῆς τοῦ Ἀρχαγγέλου Μονῆς, τοῦ τότε μὲν ἐπικαλουμένου Ἀνατέλλοντος, νῦν δὲ Σατύρου, προεχειρίσθη ἔπειτα Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐκράτησεν ἔτη ἕνδεκα καὶ μῆνας πέντε· καὶ μετὰ ταῦτα ἐξεβλήθη ὑπὸ Μιχαὴλ βασιλέως, ἀντ' αὐτοῦ Πατριάρχην προβαλομένου Φώτιον τὸν πρωτοσπαθάριον καὶ πρωτασηκρίτην, γενόμενον πρότερον Μοναχόν. Εἶτα ἐξεβλήθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ Βασιλείου βασιλέως, καὶ ἀποκατέστη πάλιν Ἰγνάτιος· καὶ ἐκράτησεν ἔτη δέκα· καὶ πάλιν ἐξεβλήθη· καὶ ἐγένετο Στέφανος ὁ ἐν Ἁγίοις. Ὁ δὲ ἅγιος Ἰγνάτιος, ἀπελθὼν ἐν τῇ Σατύρου Μονῇ, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Ῥωμαίου.

Στίχ. Ἔρημον ἠγάπησας οἰκεῖν, παμμάκαρ,

Θεῶ ὀμιλεῖν καταμόνας τῷ μόνῳ.

Τρεῖς τινες ἡγιασμένοι γέροντες, Σέργιος καὶ Ὑγίνος καὶ Θεόφιλος, ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀσκληπιοῦ, τοῦ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ τῆς Συρίας, ὁμονοήσαντες ἐπ' ἀγαθῷ ποτε λογισμῷ, σκοπὸν ἔσχον ἄχρι τέλους τὴν περιγίειν ταύτην διελθεῖν· καὶ τῆς πορείας ἀρξάμενοι, ἀλλεπάλληλα εὕρισκον δεινά, πῆ μὲν ἐξ ἀνθρώπων, πῆ δὲ ἐκ θηρίων· θλιβόμενοι, κακουχούμενοι καὶ αὐτῆς ἔστιν ὅτε τῆς ἐκ τῶν ἀγρίων βοτανῶν τροφῆς ὑστερούμενοι.

Τέως ὁδὸν ἡμερῶν οὐκ ὀλίγων διαβιβάσαντες, κατέλαβον τόπον τινά, πορείαν ἀνθρώπου μηνύοντα· δι' ἧς καὶ ὠδηγήθησαν εἰς σπήλαιον ἀπελθεῖν, φαινόμενον ἐγκάτοικον ἔχειν ἄνθρωπον, διὰ τὸ κεκοσμημένον εὐρεθῆναι· ᾧ εἰσελθόντες, προσεκαρτέρουν ἰδεῖν τὸν τούτου οἰκήτορα. Μετὰ μικρὸν δέ, εὐωδίας τινὸς αἰσθόμενοι, εἶδον ὁμοίωμα ἀνδρὸς ἐστολισμένον ταῖς οἰκείαις θριξίν. Οὗτος δὲ ἦν ὁ ὄσιος τοῦ Θεοῦ Μακάριος ὁ Ῥωμαῖος.

Ἐρχόμενος δὲ οὗτος ἐπὶ τὸ σπήλαιον, ἤσθετο μακρόθεν αὐτῶν· καὶ ρίψας ἑαυτὸν ὁ γέρον χαμαί, προσηύξατο· καὶ κράξας φωνῇ μεγάλῃ, λέγει· Εἰ ἀπὸ Θεοῦ ἐστε, ἐμφανίσθητέ μοι· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ δαίμονος, ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ ταπεινοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ἀπεκρίναντο· Εὐλόγησον ἡμᾶς, δοῦλε τοῦ Θεοῦ· χριστιανοί ἐσμεν καὶ τῷ διαβόλῳ ἀπεταξάμεθα. Τότε ὁ γέρον ἀναστάς, ἔρχεται πρὸς αὐτούς· καὶ διαχωρίσας τὰς τρίχας ἀπὸ τῆς ὄψεως αὐτοῦ, εὐλόγησεν αὐτούς.

Ἦσαν δὲ αἱ τρίχες αὐτοῦ λευκαὶ ὡσεὶ χιών, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ὡς δέρμα χελώνης· ἐκ δὲ τοῦ πολλοῦ γήρωτος, κεχαλασμένοι ἦσαν αἱ ὀφρῦες αὐτοῦ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ· καὶ οἱ ὄνυχες τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ πλεῖον εἶχον τῆς σπιθαμῆς· αἱ δὲ τρίχες τοῦ πώγωνος αὐτοῦ, μέχρι τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἦρξατο οὖν ἐρωτᾶν αὐτούς καὶ λέγειν· Πόθεν ἐστέ, τεκνία μου; καὶ διὰ τί ἐληλύθατε ἐνταῦθα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ πάντα τὸν σκοπὸν αὐτῶν. Ἀπεκρίθη δὲ ἐκεῖνος· Τεκνία μου, οὐκ ἔστιν ἐν γεννητοῖς τις δυνάμενος κατανοῆσαι τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ γὰρ ὁ ἀνάξιος ἐσπούδασα τοῦτο ποιῆσαι, καὶ διὰ νυκτὸς ἐφάνη μοί τις, λέγων· Μὴ θελήσης πειράσαι τὸν πλάσαντά σε. Οὐ δύνασαι γὰρ πλέον διελθεῖν τοῦ τόπου τούτου. Ταῦτα ἀκούσαντες ἐκεῖνοι, ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν.

Καὶ ἦν λοιπὸν πρὸς ἐσπέραν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Τεκνία μου, ὑποχωρήσατε μικρὸν· ἔχω γὰρ δύο παιδιά ἐνταῦθα, πρὸς ἐσπέραν ἐρχόμενα· μήπως ξενισθέντα ἐν ὑμῖν, ἀδικήσωσιν ὑμᾶς. Καὶ ἰδοὺ δύο λέοντες, ἐλθόντες ἐκ τῆς ἐρήμου δρομαῖοι, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ ὠρυόμενοι· ἐκεῖνοι δὲ πάλιν ἀπὸ τοῦ φόβου ἔπεσον χαμαί. Ὁ δὲ γέρον, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας τοῖς θηρίοις, λέγει πρὸς αὐτά· Τεκνία μου, ἐκ τῆς γῆς τῶν ἀνθρώπων ἐληλύθασι τινες πρὸς με, ἀλλὰ μηδὲν αὐτοὺς βλάβητε. Καὶ εὐθύς στραφείς πρὸς τοὺς Μοναχοὺς, λέγει· Δεῦτε ποιήσωμεν, ἀδελφοί, ἐσπερινὸν ὕμνον. Καὶ ὡς ἀνέστησαν οὗτοι περιδεεῖς, δραμόντες οἱ λέοντες, περιέλειχον τοὺς πόδας αὐτῶν.

Τῇ δὲ ἐξῆς λέγουσι τῷ Ἁγίῳ· Εἰπέ ἡμῖν, τίμει Πάτερ, πῶς ἐνταῦθα ἐλήλυθας; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἐγὼ υἱὸς ἐγενόμην Ἰωάννου τινὸς Ῥωμαίου Συγκλητικοῦ, καὶ ἐμνηστεύσαντό μοι οἱ γονεῖς γυναῖκα, ἐμοῦ μὴ βουλομένου, καὶ ἐγένοντο οἱ γάμοι·

καὶ ὅτε ἡμᾶς ἐγκλείειν ἔμελλον εἰς τὸν κοιτῶνα, τοῦ λαοῦ παίζοντος καὶ ὀχλοῦντος οὐ μικρῶς, ἐξῆλθον μόνος ἐγὼ σιωπηλῶς καὶ ἐκρύβην ἐν οἰκίῳ γυναικὸς χήρας ἐφ' ἡμέρας ἑπτὰ, θρηνοῦντων ἐκείνων καὶ ζητούντων με. Μετὰ δὲ ταῦτα, μέσης νυκτὸς ἀναστάς, ἦλθον παρὰ τὴν ὁδὸν· καὶ εὐρών τινα γηραιόν, εἶπον πρὸς αὐτόν· Ποῦ πορεύῃ, Πάτερ; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπέ μοι· Ὅπου αὐτὸς ἔχεις τὸν νοῦν σου, ἐκεῖ πορεύομαι. Καὶ ἠκολούθησα αὐτῷ· καὶ διὰ τριῶν ἐτῶν ἦλθον ἐνθάδε σὺν αὐτῷ.

Πρὸ τινων οὖν ἡμερῶν τῆς πρὸς τὰ ἐνταῦθα ἀφίξεώς μου, κοιμωμένων ἡμῶν, ἅμα τῷ διυπνισθῆναί με, ἀπῆλθεν ἐξ ὀφθαλμῶν μου καὶ ἠρξάμην κλαίειν καὶ λυπεῖσθαι. Ὁ δὲ εὐθέως ἐφάνη μοι, λέγων· Ἐγὼ εἰμι Ῥαφαὴλ ὁ Ἀρχάγγελος· μὴ οὖν δειλιάσης, ἀλλὰ δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡδὴ γὰρ διῆλθες τὰ σκοτεινὰ καὶ ἐλήλυθας εἰς τὸ φῶς· καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἦρθη ἐξ ὀφθαλμῶν μου. Ἐγὼ δὲ εὐθέως ἠρξάμην ὀδεύειν καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας ἦλθον ἐνθάδε καὶ εὐρον ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ λέαιναν νεκρὰν καὶ τὰ δύο λεοντάρια ἐπ' αὐτῇ κλαίοντα καὶ κοπτόμενα, μὴ εὐρίσκοντα θηλάσαι· καὶ λαβῶν, ἔθρεψα αὐτὰ ἐκ τῶν ἀκροδρύων, ὡς γνήσιά μου τέκνα· τὴν δὲ λέαιναν ὀρύξας, κατέχωσα ὑπὸ τὴν γῆν.

Καὶ μετὰ τὸ ποιῆσαί με χρόνους δύο, ἐξελθὼν ὥραν ἐβδόμην, ἐκάθησα μετὰ τῶν σκυμνίων τούτων καὶ ἰδοὺ σουδάριον ἐν τῇ γῇ εἶδον κείμενον, ψιλώτατον πάνυ καὶ ἀέριον καὶ ἐξέστην ἐν τῇ διανοίᾳ μου καὶ εἶπον· Πόθεν ἐστὶ τοῦτο; Τῇ δὲ ἐξῆς εὐρίσκω πάλιν πέδιλα σηρικά, καὶ ἐπ' ἀμφοτέροις ἐκπλαγεῖς καὶ περιβλεψάμενος, εἶδον γυναῖκα καθεζομένην ἐπάνω πέτρας, καὶ ἱματισμῷ χρυσέῳ καὶ πολυτελεῖ κεκοσμημένην καὶ εὐειδῆ οὖσαν, καὶ λέγω αὐτῇ· Πόθεν παραγέγονας; καὶ τί ἐστὶ τὸ διαβολικὸν τοῦτο σχῆμα; Ἡ δὲ ἔκλαιε πικρῶς, λέγουσα· Ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος θυγάτηρ εἰμι Ῥωμαίου τινὸς Συγκλητικοῦ καὶ ἠνάγκασάν με οἱ γονεῖς μου γάμῳ συζευχθῆναι, ἐμοῦ μὴ βουλομένης· καὶ ἐκφυγοῦσα ἀπὸ τοῦ συνδέσμου, τούτων μηδενὸς ἐπιγινώσκοντος τὴν φυγὴν, πλανῶμαι ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις. Ἀλλὰ καὶ νῦν ἐν τοῖς ἐρήμοις τόποις πάρεμι, μὴ γινώσκουσα, ποῦ ἀπέρχομαι. Μὴ οὖν βδελύξη με τὴν δούλην σου, ὅτι κάγῳ οὐκ ἤδειν. Εἶπον δὲ πρὸς αὐτήν· Ποῦ βούλει ἀπελθεῖν; ἐπειδὴ κάγῳ οὐκ ἐῷ σε ὧδε εἶναι μετ' ἐμοῦ. Ἡ δὲ εἶπεν· Ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ ἦλθον κατοικῆσαι. Καὶ λαβῶν αὐτήν, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἤγαγον καὶ δέδωκα αὐτῇ φαγεῖν ἐκ τῶν ἀκροδρύων ὧν ἦσθιον, καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς κρουνηδὸν ἔρρεον, κάμου ἢ ψυχῆ σύντρομος γέγονεν.

Ὅπηνίκα δὲ ἡ ἑσπέρα κατέλαβε καὶ τὴν ἑσπερινὴν τελέσας εὐχήν, ἀνεκλίθην εἰς τὴν γῆν ὀλίγον ἡσυχάσαι, ἠρξάτό με ταράσσειν ὁ Σατανᾶς· καὶ ὁ μηδέποτε ἐπιθυμήσας τινὸς ἀμαρτίας σαρκικῆς, ἠράσθην τῆς γυναικὸς καὶ ἠβουλήθην συγγενέσθαι αὐτῇ· καὶ ἰδοὺ ἄφνω ἀφανῆς ἐγένετο ἀπ' ἐμοῦ. Γνοὺς δέ, ὅτι ἤμαρτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἶπον· Ἥμαρτον ἐνώπιόν σου, Κύριε, ἐλέησόν με· καὶ τελείως εἰς ἐμαυτὸν ἐλθὼν, εὐρον τὴν ἀμαρτίαν μου, ὅτι πολλὴ ἦν σφόδρα· καὶ γὰρ οὐδὲ τὰ λεοντάρια ταῦτα, ἤρχοντο πρὸς με ἐπὶ ἡμέρας δέκα, καθὼς πρόην ἐποίουν.

Ἐσκόπησα οὖν μετανάστης γενέσθαι, μήπως πάλιν πλανηθῶ καὶ ἀπορρίψῶ ἀπὸ προσώπου Κυρίου· καὶ ἀναστάς, ἐξῆλθον τοῦ σπηλαίου τούτου· καὶ περιπατήσαντός μου ὁδὸν ἡμερῶν δύο, ἐπέστη μοι Ἄγγελος Κυρίου λέγων· Ποῦ πορεύῃ, Μακάριε; καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἀπὸ προσώπου τῶν ἀμαρτιῶν μου ἀποδιδράσκω. Καὶ εἶπέ μοι ὁ Ἄγγελος· Ἔνα πειρασμὸν βαστάσαι οὐκ ἠδυνήθης; Ἀποστράφηθι εἰς τὸ κελλίον σου. Καὶ εἶπον αὐτῷ· Τίς εἶ Κύριε; Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι Ῥαφαὴλ, ὁ ὀδηγήσας σε ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐφανῆς ἐγένετο ἀπ' ἐμοῦ.

Ἐγὼ δὲ ὑποστρέψας ἐν τῷ κελλίῳ τούτῳ ἔκλινα γόνυ πρὸς Κύριον, τεσσαράκοντα νυχθήμερα νῆστις τελέσας· καὶ ἀναστάς, εἶδον τὸ σπήλαιον τοῦτο, ἔχον φῶτα εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας, καὶ ἄνδρα ἡμφιεσμένον πορφύραν καὶ στέφανον χρυσοῦν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκ λίθων πολυτίμων, καὶ ἔψαλλεν ᾠδὴν παράδοξον, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ, ὡς ὄχλου πολλοῦ ψάλλοντος· καὶ ὀπηνίκα τὴν ᾠδὴν ἐπλήρωσεν, εὐωδία γέγονε φοβερὰ· καὶ εὐθέως ἀφανῆς μοι ἐγένετο ὁ φανείς. Ἀνερχομένου δὲ αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ σεισμοί. Καγὼ ἐκπλαγείς, ἄφωνος ἐγενόμην, τεκνία μου, ἐπὶ ἡμέρας ἑβδομήκοντα· Ἦμην δὲ τότε τεσσαράκοντα ὀκτὼ χρόνων.

Ἴδου ταῦτα ἠκούσατε, ἀδελφοί. Ἐὰν δύνησθε ὑπομεῖναι, μείνατε πρὸς ἡμᾶς· εἶδ' οὐ, ὁ Κύριος ἡμᾶς ὀδηγήσει. Καὶ ἀπέλυσεν, εἰπὼν· Σώζεσθε ἐν εἰρήνῃ, πνευματικὰ τέκνα, ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχόμενοι. Καὶ διέσωσαν αὐτοὺς οἱ λέοντες ἡμέρας τρεῖς· οἱ καὶ καταφιλήσαντες τὰ ἵχνη τῶν ποδῶν αὐτῶν, ὑπέστρεψαν πρὸς τὸν γέροντα.

Οἱ δὲ Μοναχοί, ὀδεύσαντες πρὸς τὴν οἰκουμένην ἡμέρας τινὰς καὶ ποταμὸν καταλαβόντες καὶ μικρὸν ἀφυπνώσαντες, ἠρπάγησαν ὑπὸ θείων Ἀγγέλων καὶ ἀπετέθησαν ἐν Ἱερουσαλὴμ. Ἐξυπνοὶ δὲ γενόμενοι καὶ κατανοήσαντες, ὅποιον καὶ πόσον διάστημα ὡς ἐν ὀνείρῳ διῆλθον, ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Καὶ προσευξάμενοι ἐν συντόμῳ καὶ προσκυνήσαντες ἅπαντας τοὺς ἁγίους τόπους, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν μονὴν αὐτῶν, ἐκδιηγούμενοι πρὸς τοῖς ἄλλοις οἷς ἔπαθον καὶ εἶδον καὶ τὰ κατὰ τὸν ἅγιον Μακάριον.

Ὁ ὄσιος Πατὴρ ἡμῶν Νικηφόρος, ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἐν Χαρσιανῶ Μονῆς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Μονὴν ἐγείρας ἱερὰν Νικηφόρος,

Ἔσπευδεν εἶναι καὶ βίον νικηφόρος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ὡς ἐν καμίνῳ, τῷ ὑπερώῳ πυρσευόμενος, Θείου παρουσίας Πνεύματος μυστικῶς, ὁ Ἰάκωβος ἐβόησεν. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἡ ἐκ τοῦ ὕψους, πνοὴ βιαία τὸν Ἰάκωβον, γλώσση πυριμόρφῳ φθέγγεσθαι τοῦ Θεοῦ, μεγαλεῖα παρεσκεύασεν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τῆς θεωρίας, τῆς πρακτικῆς σὺ ἐκτιθέμενος, δέλτον ἐκ πυξίδος ὥσπερ πνευματικῆς, τοὺς ἀνθρώπους ἐβελτίωσας· Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἀναπλάσας, κόσμον ἐν μήτρᾳ σου Θεόνυμφε, θείας λειτουργίας δείκνυσι τελεστήν, τὸν Ἰάκωβον κραυγάζοντα· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

Ῥδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Χειρας ἐκπετάσας κραταιάς, τοὺς Ἀποστόλους σου Σῶτερ εὐλόγησας, ἐπανερχόμενος Δέσποτα, πρὸς τὸν ἄναρχον Πατέρα σου, καὶ παρεσκεύασας αὐτοὺς μετ' εὐφροσύνης βοᾶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡσπερ ἐπηγγείλω ἀψευδῶς, τοῖς Ἀποστόλοις σου Πνεῦμα ἀπέστειλας· τούτου Ἰάκωβος Δέσποτα, τῇ λαμπρότητι λαμπόμενος, τὴν οἰκουμένην ἀστραπαῖς, καταγλαῖζει φαιδρῶς, καὶ κραυγάζει· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σοφίαν Ἰάκωβε σοφέ, τὴν ἐνυπόστατον ἔσχες διδάσκαλον, μυσταγωγοῦσάν σε ἄρρητα, καὶ ἀνέκφραστα μυστήρια· καὶ πρὸς εὐσέβειαν λαοὺς, μέλπων διήγειρας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὅρος ἐκφανθεῖσαν νοητόν, Παρθένε ἄχραντε, Προφήτης βλέπει σε· ἐκ σοῦ ὑπέρτιμος λίθος γάρ, ἐκτιμηθεὶς περισώσατο, τὴν οἰκουμένην ἀληθῶς, ἐνθέως ψάλλουσάν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χειρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'· Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Δεῦτε τὸν πρωτόθρονον πάντες, τῆς Ἐκκλησίας τὸν φωστῆρα, ἱεροῖς Ἰάκωβον ὕμνοις, ὡς Ἱεράρχην καὶ θεῖον κήρυκα, τὸν φερωνύμως Δίκαιον, ὀνομασθέντα μεγαλύνομεν.

Θείας κοινωνὸν ὡς φανέντα, ἀτελευτήτου βασιλείας, καὶ Θεοῦ κληθέντα ἀδελφόν, καὶ πολιτείαν ἐπαληθεύουσάν, προσηγορία δείξαντα, σὲ μεγαλύνομεν Ἰάκωβε.

Θρόνῳ παριστάμενος μάκαρ, στεφανηφόρος τῆς Τριάδος, πίστει τοὺς τιμῶντάς σε πόθῳ, τῶν ἀκηράτων κατατρυφήσαι γερῶν, Ἀρχιερεῦ Ἰάκωβε, τὸν σὸν Δεσπότην καθικέτευε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα, ἀπειρογάμως θεοφάντορ, ταῖς μυσταγωγίαις σου σαφῶς, Θεὸν διδάσκεις σεσαρκωμένον Λόγον· εἰς ὃν περ καὶ πιστεύοντες, νῦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη, Χριστὸς συνάψας,

» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ὡς Ἱεράρχης πρότιτος, τῆς καινῆς διαθήκης, ὡς μέγιστος Ἀπόστολος, ὡς σοφὸς ὑποφῆτης, καὶ μάρτυς ὢν ἀληθείας, παρὰ πάντας πλουτήσας, ἐξαιρετὸν ἀξίωμα, ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου, νῦν πρὸς αὐτόν, λίθοις ἀναιρούμενος μετετέθης· παρ' οὗ ἡμῖν Ἰάκωβε, λύσιν αἵτει πταισμάτων.

Θεοτοκίον.

Ἡ φοβερὰ τῆς κρίσεως, καὶ μεγάλη ἡμέρα, νῦν ἐπὶ θύραις ἔστηκεν· ὄρα πρόσεχε, νῆφε, ψυχὴ μου καὶ ἐκ καρδίας, πρόσπεσον τῇ Παρθένῳ, καὶ μόνη Θεομήτορι, δάκρυσιν ἐκβοῶσα· πάσης Ἀγνῆ, τιμωρίας ῥῦσαί με δυσωπῶ σε, καὶ δεξιῶς προβάτοισ με, σύνταξον τοῦ Υἱοῦ σου.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα γ' προσόμοια Στιχηρά, δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν εὐσεβούντων τὰ πλήθη, νῦν ἱερὰν ἑορτὴν, χαρμονικῶς τελοῦντες, ἀλαλάζομεν πάντες, πιστῶς ἀνευφημοῦντες, ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς, τὸν Θεάδελφον σήμερον, καὶ μαθητὴν τοῦ Κυρίου, ὅστις ἀεὶ, ἱκετεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς κατὰ σάρκα Κυρίου, ἐπιδημίας σοφέ, ἀδελφὸς ἀνεδείχθης, μαθητῆς καὶ αὐτόπτης, τῶν θείων μυστηρίων, φυγὰς σὺν αὐτῷ, ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος, σὺν Ἰωσήφ τῇ Μητρὶ τε τοῦ Ἰησοῦ, μεθ' ὧν πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, σὲ ἐξελέξατο, ἱερατεύειν πρῶτον, ἐν Σιών τῇ ἀγίᾳ, Χριστῷ τῷ εὐεργέτῃ, ὡς ὄντα αὐτοῦ, τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως, καὶ ἀδελφὸν συνοδίτην καὶ ὀπαδόν, τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ, Ἰάκωβε.

Δόξα. Ἦχος α'. Βυζαντίου.

Ἐν τῇ πυρίνῃ αἴγλῃ τοῦ Θείου Πνεύματος φωτισθεῖς, τῆς εὐσεβείας ὄφθης θεῖος ζηλωτής, Ἀδελφόθεε Ἰάκωβε· ὅθεν καὶ στολὴν σε νομικῆς ἱερωσύνης, ὡς Ἀαρὼν τὸ πάλαι τιμιωτέραν ἐνέδυσεν ὁ δι' οἶκτον εἰς ἀδελφότητα δεξάμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, Ἀποστόλων ἔνδοξε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμόν, μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Δοξολογία Μεγάλῃ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου, Ὡδαὶ γ' καὶ στ'.

Ἀπόστολος

Ἀδελφοί, γνωρίζω ὑμῖν τὸ Εὐαγγέλιον...

(Ζῆτει τῇ Κυριακῇ Κ').

Εὐαγγέλιον. Κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ...

(Ζῆτει τῇ γ' τῆς ιε' Ἑβδομάδος τοῦ Ματθαίου).

Κοινωνικὸν

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ...

Τῆ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα

καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ'.

ᾠδὴ α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ἑβραίων ὠμότητι τὴν σὴν, ἀνδρείαν ἀντέθηκας, Μάρτυς Ἀρέθα πανεύφημε· καὶ θεία χάριτι, νικηφόρος ὄφθης, καὶ χορὸν προσήγαγες, Μαρτύρων τῷ Χριστῷ στρατευόμενον, ἐκ πάσης ἔνδοξε, ἡλικίας συγκροτούμενον, καὶ ἐκ γένους, παντὸς συνιστάμενον.

Ἀρέθα πανένδοξε τερπνὴν, χορείαν στησάμενος, τῶν ἱερῶν συμμαρτύρων σου, μεθ' ὧν ἠγώνισαι, τὸν καλὸν ἀγῶνα, καὶ τὸν δρόμον ἤνυσας, τῆς σῆς ἀνδρειοτάτης ἀθλήσεως, Χριστὸν δυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Παρθένοι νεάνιδες Χριστοῦ, ἔρωτι πυρούμεναι, τῆς ἀσθενείας τῆς φύσεως, ἐπιλαθόμεναι, καὶ δυνάμει θεία, προφανῶς ῥωννύμεναι, τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ

κατεπάτησαν, μὴ δειλιάσασαι, τῶν βασάνων τὸ ἐπίπονον, καὶ καμίνου, τὸ πῦρ μὴ πτοούμεναι.

Δόξα. Ἦχος δ΄. Ανατολίου.

Ἀσματικῶς τὸν ποιμενάρχην, σήμερον πιστοί, ὁμοφρόνως τιμήσωμεν, Ἀρέθαν τὸν ἐνδοξότατον, μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ· ὅτι ἤλεγξε βασιλέα παρανομήσαντα, καὶ τὸ αἷμα ἐξέχεεν ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ὁμολογίας· ὅθεν καὶ πύρινον νέφος κατέφλεγεν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, διελέγχον τῶν παρανόμων τὴν ἀσέβειαν. Διὸ Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τοὺς σοὺς Ἀθλοφόρους ἐνισχύσας πρὸς σὴν δοξολογίαν, καὶ ἡμᾶς διάσωσον ὡς τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐκ πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἁγίων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦδωκας σημείωσιν.

Τὸν ρύπον ἀπόσμηξον, τῆς τλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε· καὶ πάντα τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἁμαρτίας, ἐναποκάθαρον Ἀγνή, καὶ τοῦ νοός μου στήσον τὸ ἄστατον, ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω σφζόμενος, ὁ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἰδὼν σε ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη φιλάνθρωπε, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον, ἀκτῖνας ἀπέκρυσσε, τῆς δικαιοσύνης, Ἦλιε Χριστέ μου, καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεδονήθη φόβῳ τοῦ κράτους σου· ἡ Μήτηρ σου τὰ σπλάγχνα δέ, τιρωσκομένη ἐβόα σοι· Ἰησοῦ ὑπεράγαθε, δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τὴν πονηρὰν καὶ ἄπιστον, κακοβουλίαν Ἑβραίων προδιαγνόντες, ἐν τῇ τοῦ πνεύματος τόλμῃ, ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρῆσαι ἠγωνίσασθε· ὡς γὰρ ἔκπαλαι ἐν νόμῳ, τὸν ἐξ Αἰγύπτου σώσαντα, ἐν ἐρήμῳ παρώργισαν, καὶ τοῦτον σταυρῷ κατεδίκασαν, οὕτω νῦν καὶ ἐν ὑμῖν, ἔργῳ τὸν λόγον παρήλθον· καὶ ἀπιστίαν ζηλώσαντες, ὑμᾶς τῷ πυρὶ κατεδίκασαν. Ὑμεῖς δὲ ὁμοφρόνως, ἀνδρείως τῇ καρτερίᾳ ἐναθλήσαντες, φοβεροὶ ἐν Μάρτυσιν ἀνεδείχθητε. Παρρησίαν ἔχοντες πρὸς Θεόν, αἰτήσασθε ῥυσθῆναι, ἐκ πταισμάτων πολλῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Ἐξάρπασόν με Δέσποινα, χειρὸς τοῦ δράκοντος τοῦ βροτοκτόνου, τοῦ πολεμοῦντός με ἐν ὑποκρίσει, καταπιεῖν ὀλοτελῶς· σύντριψον τὰς μύλας τούτου δέομαι, καὶ τὰ μηχανήματα διάλυσον, ὅπως ῥυσθῆις τῶν τούτου ὀνύχων, μεγαλύνω τὴν δυναστείαν σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ὁρῶσά σε σταυρούμενον, καὶ θανατούμενον ἢ Θεοτόκος, οἶμοι! ἐκραύγαζε, πῶς τὰς ὀδύνας φέρεις γλυκύτατε Υἱέ; βάλλει τὴν καρδίαν μου ἢ λόγῃ σου, φλέγει δὲ τὰ

σπλάγγνα μου τὸ πάθος σου· ὁμως ὑμνολογῶ σε· θέλων γὰρ ταῦτα πάσχεις, σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Εὐσεβεία ἐμπρέπων τῇ ἀθλήσει δεδόξασαι, τὴν τῶν Χριστοκτόνων κακίαν καθελὼν τῇ ἐνστάσει σου· διὸ καὶ προσενήνοχας Χριστῷ, Μαρτύρων ἀρραγῆ συνασπισμόν, ὡς περ θεῖος παιδοτρίβης καὶ ὁδηγός, Ἀρέθῃ παμμακάριστε. Δόξα τῷ δεδωκότι σοὶ ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἀναγινώσκειται ἡ συνήθης Στιχολογία, εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Μαρτυρικὴν σύνοδον θεοτερπέα μέλψομεν ὕμνοις. Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσμα ἀναπέμψομεν.

Μάρτυς ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ, Ἀρέθῃ παμμακάριστε ταῖς ἰκεσίαις σου, καὶ τῶν σὺν σοὶ Μαρτύρων, τὸν νοῦν μου καταύγασον, ὅπως ὑμῶν ὑμνήσω, τὴν φωσφόρον καὶ ἔνθεον μνήμην.

Ἄνω τὸ πολίτευμα σαφῶς, ἐν οὐρανοῖς κτησάμενος θεομακάριστε, Χριστοῦ τῇ ἐκμιμήσει, σαυτὸν παραδέδωκας, πόθῳ τοῦ μαρτυρίου, τοῖς ἀνόμοις Ἑβραίοις θεόφρον.

Ῥῆμα παραβὰς τὸ τοῦ Θεοῦ, Ἑβραῖος ὁ παράνομος, καὶ ἀδικώτατος τὴν θεόλεκτον ποίμνην, Χριστοῦ ἐλυμήνατο· ὁμως εἰσπράττει δίκην, τῇ δικαίᾳ καὶ θεῖᾳ προνοίᾳ.

Τρίβον διοδεύων ἀληθῶς, πρὸς οὐρανὸν τὴν φέρουσαν, Χριστῷ προσήγαγες, Μαρτύρων Ἐκκλησίαν, Ἀρέθῃ πανεύφημε, πάσης ἐξ ἡλικίας, καὶ ἐκ γένους παντὸς ἠθροισμένην.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοὶς τὴν πανάχραντον πιστοί, Παρθένον εὐφημήσωμεν, τὴν Θεομήτορα, τὴν κεχαριτωμένην, τὴν σκέπην τὴν ἔνθεον, τὸν εὐδιον λιμένα, τὴν ἀπάντων πιστῶν σωτηρίαν.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ῥωνυμένην ὀρῶντες, τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, σοῦ τὴν Ἐκκλησία, Ἑβραίων παῖδες παράνομοι, φθόνῳ τηκόμενοι, ἐν αἰκισμοῖς πολυτρόποις, ἀφειδῶς ἠκίζοντο, μόνε Φιλάνθρωπε.

Ἰοβόλον τὴν γλῶσσαν, οἱ δυσσεβεῖς ἔχοντες, καὶ σὲ βλασφημοῦντες, τὸν τούτων τοὺς προγεννήτορας, ἐλευθερώσαντα, τῆς παλαιᾶς τυραννίδος, τοὺς εἰς σὲ πιστεύοντας, Σῶτερ κατέσφαξαν.

Καταμόνας ὁ πλάσας, θεουργικῶ νεύματι, σὺ τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας, τίς τῆς προνοίας σου, βάθος δυνήσεται, καταλαβεῖν ὅπως ποιίμνην, ἦν Χριστὲ συνήγαγες, λύκοις παρέδωκας;

Ἡ θεόφρων σου ποιίμνη, βαρβαρικοῖς ξίφεσι, κατατεμνομένη, προθύμως ἐπεκαλεῖτό σε· Δέξαι τὰ πνεύματα, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν Σῶτερ, καὶ πρὸς φῶς ὁδήγησον, τῆς βασιλείας σου.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με πάλαι, πρὸς τὴν ζωὴν Πάναγνε, πάλιν ἐπανήγαγες, μόνη τὴν ἐνυπόστατον, ζωὴν γεννήσασα· ἢ προσβαλὼν διεβράβη, προφανῶς ὁ θάνατος, ὁ δυσμενέστατος.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς
» Ἐκκλησίας δομῆτορ, σὺ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγά-
» πῃ τῆ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ
» στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τοῦ Σταυροῦ τῆ δυνάμει καθοπλισθεῖς, καὶ τῆ πί-στει τειχίσας πόλιν τὴν σὴν, τοῖς ἔργοις κατήσχυνας, τοῦ τυράννου τὸ φρύαγμα· ὑπομονῆς δὲ τύπος, ἐνθέου γενόμενος, τῷ Χριστῷ προσήγαγες, ἐν ταύτῃ τοὺς Μάρτυρας· ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀρέθῃ ἀείμνηστε, τὴν πανέορτον μνήμην σου, Ἀθλοφόρε μακάριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων λύτρωσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπείρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτου πανάμωμε, ἀνομιῶν με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γενόμενον, σπεῦσον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ῥῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε· δίωξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἄνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, πρεσβείαις σου Ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἀνελκόμενον Σῶτερ ἐν τῷ σταυρῷ, ἀγαθότητος πλούτῳ φύσει Θεόν, ὀρῶσα ἢ κτίσις σε, ἀκατάληπτε ἔτρεμε, καὶ κλονουμένη πᾶσα, τῷ φόβῳ συνείχετο· ἀλλ' Ἰουδαίων δῆμος, Πιλάτῳ ἐκραύαζεν· Ἄρον ὡς κακοῦργον, καὶ σταυρῷ ἀναρτήσας, τοῖς ἡλοῖς καθήλωσον, καὶ τῇ λόγῃ ἐκκέντησον, καὶ θανάτῳ κατάγαγε· καὶ ταῦτα πάσχοντά σε

δεινῶς, καθορῶσα ἔλεγεν ἡ Μήτηρ σου· Ὑμνολογῶ σου τὴν ἄκραν, Υἱὲ συγκατάβασιν.

Ωδὴ δ΄. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Συναγωγή, κραταιουμένη τῷ Πνεύματι, καὶ χορεία, θεία καὶ ὑπέρλαμπρος, μαρτυρικὸς δῆμος καὶ στρατός, ὁ τροπαιοφόρος, Ἀρέθαν ἔχων ταξίαρχον, ὑμνεῖσθω φιλοτίμως, ὑπὸ τῶν μελωδούντων· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὑπὸ τῆς σῆς, συγκροτουμένη συνέσεως, ἡ θεόφρων, πόλις σου πανόλβιε, τοῦ πολιᾶ, λάμποντος σεμνῆ, πρὸς τοὺς παρανόμους, ἀνδρείως διηγωνίσαστο· καὶ νίκην ἀραμένη, μελωδεῖ τῷ Σωτῆρι· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμῳ καινῷ, ζωοποιοῦντι τῷ Πνεύματι, πεφραγμένη, νόμον τὸν τοῦ γράμματος, τὸν ἀναιροῦντα ἢ εὐσεβῆς, πόλις ὑπερέσχε, τῇ τῆς ψυχῆς καθαρότητι, καὶ τρόπων εὐγενείᾳ, τῷ Χριστῷ μελωδοῦσα· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὅντως Θεοῦ, πόλις ἐδείχθης ὑπέρτιμε, καὶ Μαρτύρων, θεῖον ἐνδιαίτημα, καὶ περὶ σοῦ ἄδεται φαιδρῶς, νῦν δεδοξασμένα, μεγάλα καὶ ἀξιάκουστα· χορὸν γὰρ μελωδοῦντα, τῷ Δεσπότη προσήγες· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Δαυϊτικῆς, ἐκ βασιλίδος βλαστήσασα, συγγενείας, τὸν παμβασιλεύοντα, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἀπορρήτως, καὶ ὑπὲρ νοῦν ἀναλάμψαντα, ἐγέννησας Παρθένε· Θεοτόκον διό σε, θεοφρόνως πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ωδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ὁ θεόλεκτος δῆμος, καὶ θεομακάριστος ἀγωνιζόμενος, καὶ θερμῶς ἀλλήλους, ἐνισχύοντες καὶ συνασπίζοντες, ὑπὸ τῶν ἀνόμων, ὑπὲρ Χριστοῦ σφαγιασθῆναι, εὐκλεῶς οἱ καλλίνικοι εἴλοντο.

Νευρωθέντες τῇ πίστει, καὶ τῆς εὐσεβείας τῷ ζήλῳ Σῶτερ πυρούμενοι, οἱ θεράποντές σου, παρανόμων τὸν φόβον οὐκ ἔπηξαν· καὶ τῇ σῇ ἀγάπῃ, εἰλικρινῶς συνδεδεμένοι, ἑαυτοὺς ἐκουσίως παρέδωκαν.

Θεοῦ θεία προνοία, καὶ τοῖς ἀνεφίκτοις τῆς σοφίας κρίμασιν, ἀναθέντες πᾶσαν, τὴν ζωὴν αὐτῶν δῆμος ὁ ἔνθεος, πρὸς τὰς παρανόμους, ἐβραϊκᾶς μαιφονίας, εὐθαρσῶς οἱ γενναῖοι ἐχώρησαν.

Ἐπὶ σοὶ πεποιθότες, καὶ πεπιστευκότες ἐν τῇ Ἀναστάσει σου, οἱ σοὶ Σῶτερ μύσται, οὐκ ἐρίζοντες οὐδὲ κραυγάζοντες, ὑπὸ τῶν ἀνόμων, ὑπὲρ τῆς σῆς ὁμολογίας, ἀνηρέθησαν οἱ γενναιότατοι.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ὁ πρὸ τῶν αἰώνων Πατρὶ συναΐδιος, εὐσπλαγχνίας πλούτῳ, ἐν γαστρὶ σου σκηνώσας ἐπτώχευσε, καὶ βροτὸς ἐφάνη, ἐπὶ τῆς γῆς σὰρξ χρηματίσας, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Ὡδή στ´. Ἰάσθητί μοι Σωτήρ.

Τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ, σημειωθέντες οἱ Ἅγιοι, τὰ αἵματα ἑαυτῶν, προθύμως ἐξέχεαν, οἱ ἔνδοξοι Μάρτυρες, καὶ νῦν βασιλεύειν, σὺν αὐτῷ κατηξιώθησαν.

Εἰρήνην προφητικῶς, ἐλάλουν γλῶσσαι ψελλίζουσαι· ἐκήρυττον τὸν Χριστόν, νηπίων ψελλίσματα· παρθένοι θεόφρονες, ὑπὲρ εὐσεβείας, ἑαυτὰς Θεῷ προσήνεγκαν.

Ῥαγήσεται σοι τὸ φῶς, ἀνατελεῖ τὰ ἰμάτια, πλουσίως παρὰ Θεοῦ, Ἀρέθα θεσπέσιε, πρὸς ὃν ἐξεδήμησας, ἀποστάζων ἔτι, τοὺς ἰδρῶτας τῆς ἀθλήσεως.

Πληθὺς σοι Μαρτυρική, ἐνθέως Σῶτερ προσήνεκται, τὰ αἵματα διὰ σέ, προθύμως κενώσασα· καὶ αἰτεῖ τὴν ἄφεσιν, τῶν ἀμαρτημάτων, τοῖς αὐτὴν αἰεὶ δοξάζουσιν.

Θεοτοκίον.

Ἐξέλαμψεν ἐκ Σιών, ἡ τοῦ Ὑψίστου εὐπρέπεια, τὸ πρόβλημα τῆς σαρκός, καθ' ἕνωσιν ἄρρητον, ἐκ σοῦ Ἀπειρόγαμε, περιβεβλημένη, καὶ τὸν κόσμον κατεφώτισεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου·
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ
» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτη-
» ρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος δ´. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνης πρόξενος, ἡμῖν ἐπέστη, ἡ φωσφόρος σήμερον, τῶν Ἀθλοφόρων ἑορτῆ· ἦν ἀνυμνοῦντες δοξάζομεν, τὸν ἐν ὑψίστοις ὑπάρχοντα Κύριον.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν νοῦν μου φώτισον Χριστέ, τῇ αἴγλη τῶν ἀγώνων Ἀρέθα τοῦ γενναίου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων τῶν ἀθλησάντων σὺν αὐτῷ· πρῶτος γὰρ ἀπάντων ἀνεδείχθη ὁ στερρός, φαιδρῶς παραταξάμενος κατὰ τῶν ἀθετούντων τὴν σάρκωσιν σοῦ, τοῦ ὑπὲρ φύσιν σαρκωθέντος καὶ τεχθέντος, ἵνα ἡμᾶς λυτρώσῃς τῆς πλάνης, καὶ δείξῃς ἀπλανῶς τοῖς βουλομένοις διοδεύειν τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου· ἦν Ἀθληταὶ ἐβάδισαν σέ ἀνυμνοῦντες, τὸν ἐν ὑψίστοις ὑπάρχοντα Κύριον.

Συναξάριον

Τῇ ΚΔ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Στίχ. Τμηθεῖς, Θεῷ προσῆξε Μάρτυς Ἀρέθας,

Πολλοὺς ὁμοίως Μάρτυρας τετμημένους.

Ἀρέθα εἰκάδι σὺν γνωστοῖσι τετάρτη τμήθης.

Οὗτος ἦν πρῶτος τῆς πόλεως Νεγρᾶς, ἐν Αἰθιοπία, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου· τῆς μὲν Αἰθιοπίας βασιλεύοντος Ἐλεσβαὴν τοῦ χριστιανικωτάτου· τῶν δὲ Ὀμηριτῶν, Ἑβραίου τινὸς Δουναάν. Ἡ δὲ τοιαύτη χώρα, παρὰ μὲν τῇ θείᾳ Γραφῇ Σαβὰ λέγεται, παρὰ δὲ Ἑλλησιν Εὐδαίμων Αραβία. Τοῦ δὲ Ἐλεσβαὴν τὸν Ἑβραῖον ὑποτάξαντος καὶ φύλακας ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ κατασήσαντος, ἐπαναστὰς ὁ Ἑβραῖος, ἀνεῖλεν αὐτοὺς καὶ πρὸς τὴν Νεγρὰν πόλιν ἀνέδραμεν, ἦν καὶ πολιορκήσας, οὐ δυνάμει, ἀλλ' ἐπιορκίαις, χριστιανοὺς ἅπαντας ἀνεῖλεν ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Τότε ὁ ἅγιος Ἀρέθας ἀντέστη γενναίως, πρότερον πάντας ἐπιστηρίζας τῇ πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν πίστει, καίτοι εἰς ἔσχατον γῆρας ἐλάσας, ὡς μηδὲ δύνασθαι περιπατῆσαι· ὥστε καὶ ὅτε παρεδόθη πρὸς τὸ ἀπομηθῆναι τὴν κεφαλὴν, βασταζόμενος ἀπαχθεὶς ἔχαιρε· καὶ τὴν διὰ ξίφους ἀποτομὴν λαβών, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη μιᾶς γυναικός, καὶ τοῦ βρέφους αὐτῆς, ἦν ἰδὸν τὸ βρέφος ἐν τῷ πυρί, ἐπὶρρίψαν ἐν τῇ φλογὶ ἑαυτό, τελειοῦται.

Στίχ. Τῇ μητρὶ πρὸς πῦρ ἠσύχως τεφρουμένη,

Φωναῖς ὑποψελλίζον εἶπετο βρέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Σεβαστιανῆς.

Στίχ. Σεβαστιανὴ τῇ τομῇ βλύζει γάλα,

Οὐχ αἷμα καὶ σὰρξ ὡς περ οὔσα πρὸς ξίφος.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Δομιτιανοῦ, ἐν πόλει Μαρκιανοῦ διάγουσα ἡ ἁγία μάρτυς Σεβαστιανή, διεβλήθη πρὸς Σέργιον ἡγεμόνα ὡς χριστιανή. Ἡ καὶ παραστᾶσα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐπεὶ ὠμολόγησε τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἶναι μαθήτρια καὶ ὅτι τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἐξ ἐκείνου προσήκατο καὶ ἔτοιμος εἶναι καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ ἀποθανεῖν, ἐν πρώτοις μὲν σφαίραις μολυβδίναις τύπτεται κατὰ παντὸς τοῦ σώματος καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβάλλεται· ἐν ἧ καὶ ὤφθη ὁ Ἀπόστολος αὐτῇ, λέγων· Εὐθύμει καὶ μὴ λυποῦ· δεῖ γάρ σε δέσμιον ἀπελθεῖν ἐν τῇ πόλει σου, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν. Καὶ τῇ ἐβδόμῃ ἡμέρᾳ, ἐξαγαγὼν αὐτὴν ὁ ἄρχων τῆς φυλακῆς καὶ κάμινον ἐκκαύσας σφοδρῶς, ἐν αὐτῇ βληθῆναι κατέκρινεν. Ἡ δὲ Ἁγία, ῥιφεῖσα ἐν τῇ καμίνῳ καὶ ἐφ' ἱκανὸν στᾶσα καὶ ἀβλαβῆς διαμείνασα, ἐξῆλθεν, ὥστε θαυμάζειν πάντας καὶ ἐξίστασθαι. Προσευχομένης δὲ αὐτῆς, γέγονεν ἦχος μέγας ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ χάλαζαι, ὥστε καὶ τὸ πῦρ σβεσθῆναι καὶ πολλοὺς κινδυνεῦσαι καὶ τὸν ἡγεμόνα φεύγειν μετὰ τῶν λοιπῶν.

Μετὰ ταῦτα λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ ἡγεμών· Τίς εἶ; καὶ τίνα τὰ κατὰ σέ; καὶ ἐκ ποίας πόλεως τυγχάνεις; Ἡ δὲ Ἁγία ἐσιώπα. Μαθὼν δὲ ἐκ τῶν παρεστώτων, ὅτι ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἡρακλείας ἐστί, παρέπεμψεν αὐτὴν δέσμιον τῷ ἐκεῖσε ἡγεμόνι. Ἄγγελος δὲ Κυρίου φανεὶς αὐτῇ, λέγει· Θάρσει θύγατερ Θεοῦ· δεῖ γάρ σε Πομπιανῶ ἡγεμόνι παραστῆναι· ἀλλ' ἐγὼ μετὰ σοῦ εἰμι. Καὶ ἀπελθοῦσα εἰς Ἡράκλειαν, παρέστη τῷ ἡγεμόνι· ὃς καὶ κρεμάσας αὐτὴν ἐπὶ ξύλου, ἀφειδῶς ἔξεεν ἄχρις ὠρῶν τριῶν· καὶ αἱ μὲν σάρκες αὐτῆς ἀποτεμνόμεναι, μύρου εὐωδίας ἀπέπεμπον· ἐκείνη δὲ ξομένη, σιωπηρῶς προσήχετο, ὥστε λέγειν σῶμα ἄψυχον πάσχειν. Καταγαγὼν δὲ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ μαγκάνου, θηρίοις ἀφίησι πρὸς βοράν· καὶ λέων ἀπολυθεὶς παμμεγέθης, ἦλθε πλησίον τῆς ἁγίας· καὶ ἀναλαβὼν ἀνθρωπίνην φωνήν, προστάξει

Θεοῦ, ἐπὶ διορθώσει τῶν ἀσεβῶν, τὴν μὲν ἀγίαν εὐφήμει, τοὺς δὲ ἀνόμους ἤλεγχεν. Εἶθ' οὕτω λέαιναν ἀπολύσας κατ' αὐτῆς, οὐδέν τι ἤγνυσεν· ἐλθοῦσα γὰρ καὶ αὕτη, ἔστι εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς Ἁγίας· καὶ ἴσταντο ἑκάτερα τὰ θηρία ὡσπερ ἀρνία ἄκακα.

Ἀπορήσας δὲ ὁ ἡγεμὼν, δέδωκεν ἀπόφασιν κατ' αὐτῆς· καὶ ἐξαγαγόντες ἔξω τῆς πόλεως, ἀπέτεμον τὴν τιμίαν αὐτῆς κεφαλὴν, γάλα πηγάσασαν ἀντὶ αἵματος. Τὸ γοῦν ἅγιον αὐτῆς σῶμα σὺν τῇ κεφαλῇ ἐμβάλων ὁ δυσσεβῆς εἰς σάκκον καὶ μόλυβδον τριακοσίων λιτρῶν καὶ ἐπιμελῶς ἀσφαλισάμενος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης ἠκόντισεν. Ἄγγελος δὲ Κυρίου, τοῦ σάκκου διαρράγέντος, τὸ σῶμα τῆς Ἁγίας διεκόμισεν ἐν τόπῳ λεγομένῳ Ῥησιστῶ. Ἀμμία δὲ ἡ Συγκλητική, τοῦτο διαμνηυθεῖσα, συνδόςιν εἰλήσασα καὶ μυρίσασα, ἐν ἰδίῳ τόπῳ τοῦ Ῥησιστοῦ ἐναπέθετο.

Οἱ ἅγιοι Μάρτυρες Μᾶρκος, Σωτήριχος καὶ Οὐαλεντῖνος*, κατὰ γῆς συρόμενοι, τελειοῦνται.

Στίχ. Τὴν γῆν συνάθλων ἢ τριάς στήλην ἔχει,

Βοῶσαν αὐτῶν τοὺς ἀοιδίμους πόνους.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Αἱμάτων οἱ χεῖμαρροι, τῶν Ἀθλητῶν σου ἀναπηγάζουσι, τὰς ἰάσεις τοῖς πίστει, τὴν τούτων μνήμην καταγεραίρουσι, καὶ σοὶ τῷ Κτίστη προθύμως κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μητέρες οἰκτίρμονες, ὡς τετρωμένοι τῆς σῆς ἀγάπης Χριστέ, οὐκ ἐφείσαντο παίδων, ἀλλ' ἐν καμίνῳ καταφλεγόμεναι, σοὶ τῷ Δεσπότη ἐκραύγαζον λέγουσαι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐμώραναν ἅπασαν, οἱ Ἀθλοφόροι τὴν τῶν ἀνόμων βουλήν, ὡς τῇ θεῖα συνέσει, καὶ ἀγχινοῖα κατακοσμούμενοι, καὶ γεγηθότες ἐσφάττοντο ψάλλοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λαμπάδας ἀθλήσεως, καὶ παρθενίας φαιδρῶς ἀνάψασαι, εἰς τὸν θεῖον νυμφῶνα, αἱ νικηφόροι ἀγαλλιόμεναι, σὺν ταῖς φρονίμοις παρθένοις κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ψυχῶν καθαρτήριον, καὶ σωτηρίας ὑπάρχεις πρόξενος, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοῦ Μητέρα σε καταγγέλλουσι, καὶ τῷ Υἱῷ σου συμφώνως κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Οὐκ ἐν τῷ νόμῳ πέφυκε, προφανῶς ἢ τελείωσις, ἀλλ' ἐν τῷ Χριστῷ ἡ σωτηρία δέδοται, ἐβόων οἱ Μάρτυρες, τοῖς θεοκτόνοις λέγοντες· ὅθεν γεγηθότες, ἀναιρούμενοι πάντες, καὶ θνήσκομεν προθύμως, καὶ αὐτῷ μελωδοῦμεν· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μυσταγωγεῖ τὸ νήπιον, καὶ διδάσκει τοὺς ἄφρονας, πρὸς τὴν σὴν εἰκόνα, καθορᾶν τὴν ἄχραντον, καὶ πίστιν εἰσδέξασθαι, τῆς ἐν γῆ παρουσίας σου· καὶ διαλαθὸν τῶν παρανόμων τὰς χεῖρας, τὴν φλόγα ὑπεισηλθε, τῇ τεκούσῃ συμβάλλον· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ τῆς γῆς οἱ Μάρτυρες, εὐσεβῶς ἠγωνίσαντο· καὶ ἐν οὐρανοῖς, παρὰ Χριστοῦ τὸν στέφανον, ἀξίως ἐδέξαντο, χαρμονικῶς ἀπάραντες, τῶν εὐφραινομένων, ἔνθα ἡ κατοικία, τῶν πίστει μελωδούντων, καὶ βοώντων ἀπαύστως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νενικητότες Ἅγιοι, τὸν δεινὸν κοσμοκράτορα, καὶ τοὺς ὑπουργοῦντας, τοῖς αὐτοῦ θελήμασι, πρὸς τὸν Παντοκράτορα, καὶ τὸν τῶν ὅλων Κύριον, μετὰ παρρησίας καὶ χαρᾶς ἀνεκφράστου, μετέστητε βοῶντες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἵπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Υἱὸν σου Πανάχραντε, τῶν εἰλικρινῶς καὶ καθαρῶς βοώντων σοι, καὶ σὲ Θεομήτορα, ὁμολογούντων Πάναγνε, τῶν ἀμαρτημάτων, αἰτουμένη τὴν λύσιν, τυχεῖν τε σωτηρίας, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
» δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδῶν· Τὸν Δη-
» μιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ παῖδες εὐλο-
» γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
» τας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδη θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Μέτοχοι δόξης τοῦ Χριστοῦ, κοινωνήσαντες θανάτου γεγονάτε, ἅγιοι Μάρτυρες· καὶ βασιλείας τῷ διαδήματι, κατεκοσμήθητε φαιδρῶς· Θεῷ δὲ παράστασθε, ἡμῖν αἰτούμενοι, σωτηρίαν ψυχικὴν ἀξιάγαστοι.

Νόμιμοι ὄφθητε Χριστοῦ, στρατιῶται καὶ ἀήττητοι Μάρτυρες, Ἀρέθα πάνσοφε, καὶ σοὶ προθύμως οἱ συναθλήσαντες, σὺν Ἀθλοφόροις γυναιξί, παρθένοι νεάνιδες· διὸ δεόμεθα, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε.

Ὅμιλος πρόκειται ἡμῖν, ἐκκλησία τε Μαρτύρων θεόλεκτος· δεῦτε φιλόθεοι, μετ' ἐγκωμίων τούτους ὑμνήσωμεν, ὡς νικηφόρους Ἀθλητάς, ὡς θείους θεράποντας, ὡς ἱκετεύοντας, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλόανθρωπον.

Ίθυνον Λόγε τοῦ Θεοῦ, τὴν ζωὴν μου καὶ κυβέρνησον Δέσποτα, τῶν θεραπόντων σου, ταῖς ἰκεσίαις τῶν ἀγαπόντων σε· καὶ καταξίωσον αὐτῶν, γενέσθαι συμμετοχόν, τὰς ἀμαρτίας μου, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον.

Σκῆνωμα γέγονας Θεοῦ, τὸν ἀχώρητον ἐν μήτρα χωρήσασα, καὶ τὸν πρὶν ἄσαρκον, σεσαρκωμένον ἡμῖν γεγέννηκας· ὃν νῦν δυσώπησον Ἀγνή, πταισμάτων συγχώρησιν, πᾶσι δωρήσασθαι, τοῖς ἐν πίστει σε ἀεὶ μεγαλύνουσιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-
» τάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι καὶ
» σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος
» ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ
» μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀρέθῃ παναοίδιμε, σὺν τοῖς συνάθλοις πρέσβευε, Χριστῷ βραβεῦσαι τῷ κόσμῳ, ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην, τῷ εὐσεβείας κράτορι, καὶ βασιλεῖ θεόφρονι, Μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, καὶ ἰλασμὸν τοῖς τελοῦσι, τὴν ἱεράν ὑμῶν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Φθαρεῖσαν ἀνεκαίνισας, τὴν φύσιν τοῦ Προπάτορος, ὑπερφυῶς συλλαβοῦσα, καὶ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως· ὑφ' οὗ ῥωσθέντες ἤθλησαν, χοροὶ Μαρτύρων μέλλοντες, σὲ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν ἀπαρχὴν Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὄρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Κε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ νοταρίων,

Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τῶν ἁγίων.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οἱ τὸν δρόμον τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, μαρτυρίου στέφανον ἀνεδήσαντο, Μαρκιανὸς καὶ Μαρτύριος, οἱ πύργοι οἱ ἄσειστοι, Ἐκκλησίας οἱ μαζοί, οἱ τὸ γάλα τὸ ἄδολον, ἀναβλύζοντες, οἱ φαιδροὶ μαργαρίται, οἱ φωστῆρες, οἱ τὴν κτίσιν ταῖς ἀκτῖσι, τῆς εὐσεβείας πυρσεύοντες.

Μίαν γνώμην προφέρουσα, καὶ τὸ ἐν συμφρονήσασα, ἡ δυὰς ἡ ἔνθεος, τὴν διαίρεσιν, τὴν τοῦ Ἀρείου διέλυσε, διδάσκουσα σέβεσθαι, συναΐδιον Πατρί, τὸν Υἱὸν καὶ συνάναρχον, καὶ τῷ Πνεύματι, ἐν μονάδι Τριάδα, καὶ Μονάδα, ἐν τριάδι μίαν φύσιν, τρισὶ προσώποις ἀμέριστον.

Ὅπαδοὶ καὶ ὁμότροποι, μιμηταὶ καὶ ὁμόζηλοι, τοῦ ἱεροκήρυκος Παύλου ὄφθητε, καὶ τῇ ἐκχύσει τοῦ αἵματος, ἐχθροὺς ἐβυθίσατε, καὶ αἱρέσεων δεινῶν, ἐξηράνατε χεῖμαρρον, καὶ ἐδείχθητε, ποταμὸς εὐσεβείας καταρδεύων, τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, Μαρκιανὲ καὶ Μαρτύριε.

Δόξα. Ἦχος α΄. Γερμανοῦ.

Μαθηταὶ καὶ ὁπαδοὶ γεγονότες, τοῦ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος ὁμολογητοῦ καὶ κήρυκος, καὶ σὺν αὐτῷ ὑπὲρ αὐτῆς διωκόμενοι μακάριοι, τὸν διὰ ξίφους θάνατον, τῶν αἰρετικῶν γλωσσαλιῶν προεκρίνατε· ὅθεν καὶ μαρτυρικοῖς στεφάνοις κοσμηθέντες παρὰ Θεοῦ, καὶ παρρησίαν λαβόντες, πρεσβεύσατε τοῦ ῥυσθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Γνώμη σαθρᾷ ὀλισθήσας, γυμνὸς κατακείμαι, καὶ πρὸς τὴν σὴν Παρθένε, καταφεύγω γαλήνην· ἐκ ζάλης ἐναντίας καὶ πειρασμῶν, πολυτρόπων με λύτρωσαι, ἵνα ὑμνῶ σου τὴν χάριν θεοπρεπῶς, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἐπὲρ ἡμῶν ὁ Υἱός σου παθεῖν ἠνέσχετο, ἵνα τῷ τούτου πάθει, τὴν ἀπάθειαν πᾶσι, παράσχη Θεοτόκε· ὅθεν αὐτόν, καθικέτευε πάντοτε, παθῶν παντοίων με ῥύσασθαι καὶ ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος πρεσβείαις σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος γ΄.

Οἱ νοεροὶ τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες, καὶ Τριάδος ὑπέρμαχοι, Μαρκιανὸς καὶ Μαρτύριος, τῷ θυρεῷ τῆς πίστεως τὰς αἱρέσεις τρεψάμενοι, ὀρθοδοξίας φωτὶ τὸν κόσμον κατεφαίδρυναν. Παύλῳ δὲ πειθαρχοῦντες ἰσαποστόλῳ, ποιμένι καὶ διδασκάλῳ τῶν ἀληθῶν δογμάτων, Ἀρείου καὶ Νεστορίου καθεῖλον τὴν διαίρεσιν, Σαβελλίου καὶ Σεβήρου τὴν σύγχυσιν ἐκτρέπομενοι· καὶ τριαδικῶς θεολογοῦντες μονάδα, καὶ τὸν ἐκ Παρθένου σαρκωθέντα Θεόν, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις ἓνα Υἱόν, εὐσεβῶς πᾶσιν ἀνυμνεῖν οἱ πανεύφημοι ἐκήρυξαν. Διὸ στεφάνους τῆς νίκης οὐρανόθεν κομισάμενοι οἱ θεσπέσιοι, αἰτοῦνται ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν γυναιξίν ἁγία, Θεοτόκε Μῆτερ ἀνούμφευτε, πρέσβευε ὄν ἔτεκες Βασιλέα καὶ Θεόν, ἵνα σώσῃ ἡμᾶς ὡς φιλόνητος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου, Κύριε, ἡ δύναμις.

Ὅρῶσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον ἐν ξύλῳ ἠλάλαζες βοῶσα· Ποθεινότατόν μου Τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ κάλλος τὸ φωσφόρον, τὸ καλλωπίσαν τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν;

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θεΐας πίστεως. Γερασίμου.

Ζῆλον ἔνθεον, ἀναλαμβάνοντες, ἡμαυρώσατε, Ἀρείου πλάνην, ὁμοούσιον Τριάδα κηρύττοντες, Μαρκανὲ καὶ θεόφρον Μαρτύριε, Ὁρθοδοξίας οἱ ἄσειστοι πρόβολοι. Θεῖοι Μάρτυρες, Χριστῷ τῷ Θεῷ πρεσβεύσατε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωῆχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς: Διττοῖς προσοίσω Μάρτυσιν μελωδίαν. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιούς.

Διόλου τῷ φωτί, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐλλαμπόμενοι ἀεὶ, φωστῆρες ἀπλανεῖς, χρηματίζετε Ἅγιοι· ὅθεν πίστει τὴν φωσφόρον, ἐορτὴν ὑμῶν σήμερον, ἐκτελοῦντες φαιδρῶς ἀγαλλόμεθα.

Ἰδεῖν τὸν ἐπὶ γῆς, ἀναλάμπαντα Λόγον, ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς, ποθοῦντες Ἀθληταί, τῷ Πατρὶ ὁμοούσιον· τοῦτον καθομολογοῦντες, βιαιότατον θάνατον, λογισμῶ στερρότατῳ ὑπέστητε.

Τοῦ Παύλου τοῦ σοφοῦ, θεηγόροι δειχθέντες, ὄπαδοὶ καὶ φοιτηταί, ὁμότιμον Πατρί, τὸν Υἱὸν ἐκηρύξατε· ὅθεν ξίφεσι τμηθέντες, τῇ πλημμύρᾳ τοῦ αἵματος, Ἀθλοφόροι τὴν γῆν ἠγιάσατε.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἄναρχον Υἱόν, τοῦ Θεοῦ συλλαβοῦσα, ἐσωμάτωσας Ἀγνή, γενόμενον βροτόν, διὰ ἔλεος ἄφατον· ὅθεν τοῦτον προσκυνοῦντες, εὐσεβῶς σε δοξάζομεν, τὴν αἰτίαν τῆς πάντων θεώσεως.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ὁρθοδοξία, λαμπρυνόμενοι θεῖω ἐν Πνεύματι, τὸν Ἀρείου σκοτασμόν, ὀλοσχερῶς διεφύγετε, Μάρτυρες παγκόσμιοι, τοῦ Παντοκράτορος.

Ἴσον τὸν Λόγον, τῷ Πατρὶ δογματίσαντες Ἅγιοι, κατεκρίθητε θανεῖν, Μαρκιανὲ καὶ Μαρτύριε, καὶ πρὸς ἀτελεύτητον, ζῶν μετέβητε.

Στρατολογία, ἱερᾷ τῶν Ἀγγέλων συνήφθητε, καὶ Μαρτύρων τοῖς χοροῖς, περιφανῶς ἠριθμήθητε· ὅθεν τὴν σεπτὴν ὑμῶν, μνήμην γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη, κροσσωτοῖς ἐν χρυσοῖς, ὡς Βασίλισσα, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, ἐκ δεξιῶν νῦν παρίστασαι, Δέσποινα πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμε-
» θα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ
» Θεοῦ· οὐ γάρ ἐστιν ἅγιος, πλὴν σου Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν ὁμοούσιον, τοῦ πρὸ αἰώνων Πατρὸς, Υἱὸν καὶ Κύριον, ἔνσαρκον Λόγον Χριστόν, ἀνακηρύττετε σαφῶς, ἀδιαιρέτως Ἅγιοι· ὅθεν μέχρι αἵματος, ὑπὲρ τούτου ἀντέστητε, πᾶσαν στηλιτεύσαντες, τοῦ Ἀρείου δυσσέβειαν· διὸ ἐν παρρησίᾳ ὑπάρχοντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀκατανόητον, καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα, Θεοχαρίτωτε, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοί, Ἄγνη φρικτὸν μυστήριον· τὸν γὰρ ἀπερίγραπτον, συλλαβοῦσα ἐκύησας, σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου· ὃν πάντοτε Ἄγνη ὡς Υἱὸν σου, δυσώπει τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἦ ἀπειρόγαμος, Ἄγνη καὶ Μήτηρ σου, Χριστὲ ὀρῶσά σε, νεκρὸν κρεμᾶμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνολογοῦσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Οἰκτίρμον δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμῶν σου τὴν θεῖαν συγκατάβασιν.

Ὡδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ῥωμαλέα διανοία, καὶ τελείω φρονήματι, τὴν ὀρθοδοξίαν, Μάρτυρες Κυρίου κρατύναντες, μαρτυρικῶς τὸν ἀγῶνα ἐτελέσατε, τῆς αἰρέσεως, τὸν σκοτασμόν ἀπελάσαντες.

Ὁ τὸν Λόγον μὴ κηρύξας, τῷ Πατρὶ ὁμοούσιον, ὡς μανεῖς ἀφρόνως, Μάρτυρες νευραῖς ἀπηγχόνισται, τῶν ἱερῶν ὑμῶν πόνων καὶ βεβύθισται, τῶν αἱμάτων, ταῖς ἐπιρροαῖς θεῖα χάριτι.

Στρατευθέντες τῷ Κυρίῳ, διὰ πίστεως Ἅγιοι, καὶ ἐνηθληκότες, τοῖς ἐπουρανίοις στρατεύμασι, συνηριθμήθητε· ὄθεν μακαρίζεσθε, στηριγμὸς ἡμῶν, καὶ φωτισμὸς χρηματίσαντες.

Οἱ μαζοὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ τὸ γάλα προχέοντες, τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ τοὺς εὐσεβεῖς διατρέφοντες, Μαρκιανὸς ὁ γενναῖος καὶ Μαρτύριος, εὐφημείσθωσαν, χαρμονικοῖς μελωδήμασιν.

Θεοτοκίον.

Ἰερὸς πάλαι Προφήτης, ὄρος θεῖον ἐκάλεσεν, ἀρεταῖς Παρθένε, πάναγνε διόλου κατάσκιον· ἐξ οὗ σωτήριος Λόγος πεφανέρωται, εἰς ἀνάπλασιν, καὶ φωτισμὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ῥδὴ ε΄. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Σοφωτάτων ὄφθητε, δογμάτων ὁπαδοί, Παύλου θείου ἱεουργοῦ· οὗ τοὺς τρόπους Μάρτυρες ἐκμιμησάμενοι, καρτερῶς ἠθλήσατε, καὶ νομίμως κατεστέφθητε.

Ὡς ἀστέρες λάμπετε, ἐν ὕψει τῆς σεπτῆς, Ἐκκλησίας περιφανῶς, σκότος τὸ βαθύτατον ἀποδιώκοντες, τῆς Ἀρείου Ἅγιοι, γενναιότατοι αἰρέσεως.

Μακρυνθέντες Ἅγιοι, τοῦ βίου τῶν τερπῶν, ὠκειώθητε τῷ Χριστῷ, βραχυτάτῳ αἵματι, καὶ τὴν ἀσάλευτον, βασιλείαν ἔνδοξοι, Ἀθλοφόροι ἐκκληρώσασθε.

Θεοτοκίον.

Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱόν, ἐκύησας Ἀγνή, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, καὶ τῷ Θεῷ Πνεύματι Θεογεννήτρια· ὃν ἀπαύστως αἴτησαι, οἰκτειρῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥδὴ στ΄. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Ῥήμασι ποιμένος θεοσόφου, σοφοὶ ἀκολουθοῦντες, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τηρεῖτε, Μαρκιανέ, καὶ θεῖε Μαρτύριε, ὑπὲρ ἧς ἐσφαγιάσθητε.

Τίμιος ἐνώπιον Κυρίου, ὁ θάνατος ὠράθη, ὑμῶν Ἅγιοι σοφοὶ ὀπλίται· ὄθεν τιμαῖς, ἐτησίους ἔνδοξοι, ὑπὸ πάντων μακαρίζεσθε.

Ἦμᾶς τοὺς γενναίους Ἀθλοφόρους, Μαρκιανὲ παμμάκαρ, καὶ Μαρτύριε πηγὴν θαυμάτων, ἢ τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησία ἔχουσα, αἰωνίως ἐπαγάλλεται.

Θεοτοκίον.

Στόματι καὶ γλῶσση σε Μητέρα, παναληθῶς Παρθένε, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὁμολογοῦμεν· αὐτὸν Ἀγνή, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ
» με, καταγιγίς πολλῶν ἀμαρτημάτων· ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ
» φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἀγωνισάμενοι καλῶς ἀπὸ βρέφους, Μαρκιανὲ σὺν τῷ σοφῷ Μαρτυρίῳ, τὸν ἀποστάτην Ἄρειον καθείλετε, ἄτρωτον τηρήσαντες, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, Παύλῳ ἐφεπόμενοι, τῷ σοφῷ διδασκάλῳ· ὅθεν σὺν τούτῳ εὔρατε ζωὴν, ὡς τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι ἄριστοι.

Ὁ Οἶκος.

Ὡς ὑπηρεταὶ εὐσεβεῖς Θεοῦ τοῦ φιλανθρώπου, δυὰς εὐλογημένη, προφθάσατέ με τάχος, λυτρούμενοί με τῶν δεινῶν, λόγον μοι σοφίας χορηγοῦντες, τὴν ὑμῶν ἀνευφημοῦντι ἄθλησιν, ἦν ὑπὲρ τῆς πίστεως, Ἅγιοι, γνώμη ἀδιστάκτῳ ὑποστάντες, τῶν στεφάνων ἐτύχετε τῶν ἐπουρανίων, χοροῖς τε τῶν Ἀθλητῶν καὶ Αποστόλων, Διδασκάλων καὶ σεπτῶν Ἀρχιερέων συγχαίρετε αἰεὶ, ὡς κήρυκες Θεοῦ Λόγου, ὡς τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι ἄριστοι.

Συναξάριον

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ νοταρίων, Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου.

Στίχ. Χριστοῦ καλάμους τοὺς Νοταρίους νόει,

Εἰς αἶμα τὸ σφῶν ἐκ ξίφους βεβαμμένους.

Πέμπτη Μαρκιανὸν τάμον εἰκάδι Μαρτύριόν τε.

Παύλου τοῦ Ὁμολογητοῦ πατριαρχοῦντος Κωνσταντινουπόλεως, μετὰ τὴν κοίμησιν Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίου τοῦ Ἀρειανοῦ, ἐπεὶ αὐτὸς ὁ ἐν ἁγίοις Παῦλος, ὑπερόριος ἐν Ἀρμενίᾳ γενόμενος, τὸ μακάριον τέλος ἐδέξατο, ἀποπνιγείς παρὰ τῶν Ἀρειανῶν, καὶ αὐτοὶ δὲ οὗτοι οἱ Ἅγιοι διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἀναιροῦνται μαχαίρᾳ καὶ θάπτονται ἐν τῇ Μελανθησίᾳ πύλῃ, ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει, τοποθεσίᾳ τοῦ Δευτέρου· ὧν τὸν ναὸν μετὰ ταῦτα ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐκ βάθρων ἤγειρεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀναστασίου.

Στίχ. Ἀναστάσιε, σοῦ δὲ τί γράψω χάριν,

Χριστοῦ χάριν σπεύσαντος ἐκθανεῖν ξίφει;

Οὗτος αὐτόκλητος πρὸς τοὺς τυράννους ἀπελθὼν καὶ τὸν Χριστὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ τοῦ παντὸς Ποιητὴν κηρύξας πεπαρρησιασμένως, ἐξέπληξεν ἅπαντας· καὶ τὸ ἀμετάθετον αὐτοῦ ἰδόντες, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπέτεμον καὶ τῇ θαλάσῃ ἐναπέρριψαν. Γυνὴ δὲ εὐλαβὴς ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀναλαβοῦσα τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον, μύροις καὶ ὀθονίοις εἰλήσασα, ἐν ᾧ κατεσκεύασεν εὐκτηρίῳ οἴκῳ ἐναπέθετο· οὗ τῇ

καταθέσει πολλαὶ ἰάσεις γέγονασι καὶ μέχρι τοῦ νῦν γίνονται, εἰς δόξαν τοῦ
φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Οὐαλλερίνου.

Στίχ. Οὐαλλερίνος τὴν κάραν τμηθεὶς ξίφει,

Τομῆς βραχείας, ὃ πόσα στέφη λάβοι!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σαβίνου.

Στίχ. Εἰσδὺς τὸ πῦρ χόρευε, Μάρτυς Σαβῖνε,

Θεῖαν χορείαν, πρόξενον θείου στέφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Οὐαλλερίου καὶ Χρυσάφου.

Στίχ. Διττοῖς Ἀθληταῖς ἡ τιμωρία ξίφος,

Ἦγουμένοις τρύφημα τὴν τιμωρίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Ταβιθάς, ἣν ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν ὁ ἅγιος
Ἀπόστολος Πέτρος.

Στίχ. Ποῦ σοι, Ταβιθά, Πέτρος; εἰ γὰρ ἦν πάλιν,

Ἦγειρεν ἄν σε καὶ θανοῦσαν ὡς πάλαι.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ´. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Ἰχνηλατοῦντες καλῶς, τὸν ἱερὸν Ποιμένα, ὀρθοδοξία καλλυνόμενοι, χερσὶν
ἀνηρέθητε, κακοδοξούντων μάτην, πανευκλεεῖς ὀπλῖται.

Νομοθεσίας Θεοῦ, ἀπαρাত্রώτους πίστει, διατηροῦντες θεῖοι Μάρτυρες, νομίμως
ἠθλήσατε, ὑπὸ χειρῶν ἀνόμων, ἀναιρεθέντες ξίφει.

Μετὰ ταφὴν ἱεράν, τῶν προσιόντων πίστει, ὑμῶν τῷ τάφῳ τὰ νοσήματα, ἐνθάπτετε
Ἅγιοι, ταῖς πρὸς τὸν Ζωοδότην, ἁγίαις μεσιτείαις.

Ἐκ τῶν πηγῶν μυστικῶς, τῶν ἱερῶν πλουτοῦντες, τὴν θεῖαν χάριν τῶν ἰάσεων,
πιστοὺς καταρδεύετε, τῶν νοσημάτων πᾶσαν, ξηραίνοντες πλημμύραν.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι τῷ σῶ, Θεογεννητορ τόκῳ, τῆς αἰωνίου κατακρίσεως, τὸ Χαῖρέ σοι
κράζομεν ἀεὶ, εὐλογημένη καὶ κεχαριτωμένη.

ᾠδὴ η´. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ὡσπερ δύο ἄμνοι σφαγιάζεσθε, τὸν Ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ ὁμοούσιον, Πατρὸς ἀνακηρύττοντες, καὶ τραπέζῃ τῇ ἄνω προσενεχθέντες, Ἀθλητῶν ὀμηγύρει συντάττεσθε.

Δυναμούμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος, ἐξενεύρισαν πλάνης τὸ φρύαγμα· καὶ καρτερῶς ἀθλήσαντες, τοὺς δεινῶς παρεθέντας ταῖς ἀσθενείαις, οἱ σεπτοὶ θεραπεύουσι Μάρτυρες.

Ίατροι τῶν πιστῶν χρηματίζοντες, τῶν παθῶν ἡμῶν ἅγιοι Μάρτυρες, τὰ χαλεπὰ νοσήματα, καὶ τὰς ἐπαναστάσεις τὰς ἐναντίας, θεραπεύσατε θείαις δεήσεσιν.

Τριαδικὸν

Ἀνυμνοῦμεν Πατέρα ἀγέννητον, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, μίαν οὐσίαν ἄκτιστον, καὶ Θεότητα μίαν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε βοῶντες τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντας ἡμᾶς ἀνεζώωσας, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων κυήσασα, Θεοκυῆτορ Δέσποινα, τῶν Μαρτύρων ἡ δόξα, καὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ διάσωσμα καὶ περιτείχισμα.

Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ
» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ
» ἐδίδαξας μέλειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε
» τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἰσχύι νευρούμενοι Χριστοῦ, τὸν θάνατον Ἀθλοφόροι οὐκ ἐπτήξατε, ἀλλὰ προθύμως ὑποθέντες, τοῖς ξίφεσιν ἀχένας ἠτύσατε, γενναίως τὸν ἀγῶνα τὸν ἔνθεον· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ὡς δύο ἀστέρες φαεινοὶ φωτίζετε, οἰκουμένης τὰ πληρώματα, θείαις τῶν ἄθλων λαμπηδόσι, Μαρκιανὲ σοφὲ καὶ Μαρτύριε, τὸ σκότος τῆς ζοφώδους αἰρέσεως, τῆς τοῦ Ἀρείου ἀπελαύνοντες.

Στεφάνους τῆς δόξης ἐκ Θεοῦ νικήσαντες, τὸν τυφλόνουν Μακεδόνιον, ἤδη εἰλήφατε ἀξίως· καὶ θρόνῳ τοῦ Δεσπότη παραίστασθε, ἡμῖν ἁμαρτιῶν ἐξαιτούμενοι, λύσιν τελείαν ἀξιόγαστοι.

Ἡ μνήμη ἡ ἔνθεος ὑμῶν ἀνέτειλε, τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, πάντων φωτίζουσα καρδίας, τῶν ταύτην ἐκτελούντων Μακάριοι· ἐν ᾗ ἐκδυσωπεῖτε τὸν Κύριον, σκότους πταισμάτων ἡμᾶς ῥύσασθαι.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον Ἀγνή ὑπάρχουσα, τῆς ψυχῆς μου κόρας φώτισον, ἀμαυρωθείσας ἀμελεία, καὶ σκότος ῥαθυμίας βαθύτατον, ἀεὶ περικειμένας πανάμωμε, ὅπως ἐν πίστει μακαρίζω σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
» εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-
» θησας· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Μαρκιανὸς ὁ πάνσοφος, καὶ Μαρτύριος ἄμα, τὸ τοῦ Ἀρείου ἔκφυλον, δόγμα καὶ μανιῶδες, καθεῖλον χάριτι θεία, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἐνήθλησαν· καὶ ὡς Μάρτυρες θεῖοι στέφος λαμπρόν, πρὸς Χριστοῦ δεξάμενοι τοῦ Σωτῆρος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, τῶν αὐτοῦς εὐφημούντων.

Θεοτοκίον.

Σὲ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν καὶ στάμνον, καὶ ὄρος καὶ παλάτιον, θρόνον κλίνην καὶ πύλην, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, τὴν ἁγίαν Παρθένον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες, ἀνυμνοῦμεν ἐκ πόθου· χριστιανῶν, σκέπη γὰρ ὑπάρχεις καὶ σωτηρία, καὶ ἀρραγῆς ὑπέρμαχος, καὶ προστάτις καὶ φύλαξ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ἡ Α΄ Ὦρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆς ΚΣ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος

Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου·

καὶ ἡ Ἀνάμνησις τοῦ γεγονότος Σεισμοῦ.

ΤΥΠΙΚΟΝ

1. Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὴν α' Στάσιν τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ Κύριε, ἐκέκραξα ψάλλομεν τὰ κατὰ σειρὰν στ' Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου, Δόξα, Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, Καὶ νῦν, Παναγία Δέσποινα, Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ Ἰδιόμελα τοῦ Σεισμοῦ, Δόξα, Ἔχει μὲν ἡ θειοτάτη σου ψυχῆ, Καὶ νῦν, Δέσποινα πρόσδεξαι,

Απολυτίκιον τοῦ Ἁγίου, Μέγαν εὔρατο καὶ τοῦ Σεισμοῦ, Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν ἀντὶ τοῦ Θεοτοκίου καὶ Ἀπόλυσις.

2. Εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Ν΄ Ψαλμὸν ἢ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου· εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου, καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου δὶς, Καὶ νῦν τὸ τοῦ Σεισμοῦ, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος. Τὰ Καθίσματα κατὰ σειρὰν, οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου, τὸ Προκείμενον Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς, χῦμα, Δόξα, Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου, Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου, Στίχος· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Ἰδιόμελον Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα.

Κανόνες ὁ τοῦ Σεισμοῦ, οὗ ὁ Στίχος· Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι, καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου Μερὶς μου Δημήτριε· ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς τὸ Κάθισμα τοῦ Ἁγίου, καὶ τοῦ Σεισμοῦ ἀντὶ Θεοτοκίου. Ἀφ΄ στ΄ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, εἶτα στιχολογοῦμεν τὴν Τιμιωτέραν, Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους τὰ δ΄ τῶν Αἴνων Προσόμοια Δεῦρο Μάρτυς Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, Δόξα, Τὸν λόγγαις κληρωσάμενον, Καὶ νῦν, Ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου.

3. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοί, ἐκ τῆς γ΄ Ὠδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Σεισμοῦ δ΄ καὶ δ΄ ἐκ τῆς στ΄ τοῦ β΄ Κανόνος τοῦ Ἁγίου. Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Σεισμοῦ, τὸ τοῦ Ἁγίου, τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ Κοντάκιον, Προστασία τῶν χριστιανῶν, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου. Εἰς τὸ Ἐξαίρετος· Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον, Εἶδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

4. Εἰ τύχοι ἢ μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐν Σαββάτῳ, τῷ αὐτῷ Σαββάτῳ ἐσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ στ΄ καὶ τοῦ ἁγίου Νέστορος δ΄, Δόξα, Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, Καὶ νῦν, τὸ α΄ Θεοτοκίον τοῦ Ἦχου. Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ, Δόξα τοῦ Ἁγίου Ἔχει μὲν ἡ θειοτάτη σου ψυχὴ, Καὶ νῦν, Ἀνύμφευτε Παρθένε, Ἀπολυτίκια τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἁγίου Μέγαν εὔρατο, τὸ Θεοτοκίον Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν, καὶ Ἀπόλυσις.

5. Τῷ πρωὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν· οἱ Κανόνες, ὁ ἀναστάσιμος καὶ ὁ πρῶτος τοῦ ἁγίου Δημητρίου Τὸν θεῖον τοῦ μαρτυρίου στέφανον· μετὰ τοὺς Κανόνας ἢ Ἀκολουθία ἅπασα τῆς Κυριακῆς μόνη.

6. Εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἐσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ΄, καὶ τοῦ Ἁγίου στ΄, Δόξα τοῦ Ἁγίου Καὶ νῦν τὸ α΄ Θεοτοκίον τοῦ Ἦχου· Εἴσοδος Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν, Παναγία Δέσποινα. Ἀπολυτίκια τὸ ἀναστάσιμον, τὸ τοῦ Ἁγίου, τὸ τοῦ Σεισμοῦ ἀντὶ Θεοτοκίου καὶ Ἀπόλυσις.

7. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Ν΄ Ψαλμὸν ὁ Τριαδικὸς Κανὼν, ἢ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν· εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸ Ἑσπερινόν, εἶτα τὸ

Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος, τὰ Καθίσματα· ἐν ἀναστάσιμον καὶ ἐν τοῦ Ἁγίου μετὰ τοῦ Θεοτοκίου ἐν τῇ α΄ καὶ β΄ Στιχολογίᾳ, ἐν δὲ τῇ γ΄ τὰ τοῦ Ἁγίου, τὰ Εὐλογητάρια, ἢ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ ἀναστάσιμος, ὁ τοῦ Σεισμοῦ καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου· ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς τὰ ἀναστάσιμα, Κοντάκιον καὶ Οἶκος χῦμα, εἶτα τὸ Κάθισμα τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ τοῦ Σεισμοῦ τῆς ἐπελθούσης σου ὀργῆς ἀφορήτου, ἀφ΄ στ΄ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ ἅπαντα ἢ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα στιχολογοῦμεν τὴν Τιμιωτέραν, Ἐξαποστειλάρια τὸ ἀναστάσιμον, τὸ τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους ἀναστάσιμα δ΄, καὶ τοῦ Ἁγίου δ΄, Δόξα τοῦ Ἁγίου Τὸν λόγχοις κληρωσάμενον, Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

8. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ΄, καὶ δ΄ ἐκ τῆς στ΄ Ὠδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον τὸ τοῦ Σεισμοῦ, τὸ τοῦ Ἁγίου καὶ τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ, Κοντάκιον Προστασία τῶν χριστιανῶν, Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε, Εἶδομεν τὸ φῶς, καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, λέγομεν τὴν α΄ Στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῆ, ἀγαλλίαμα σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ ἠῦγασται, Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος· ἐκ τῶν Ἀγγέλων ἐπαίνοις στέφεται, καὶ ἐξ ἀνθρώπων ἄσματα δέχεται. Ὡ οἶον ἦθλησε! πῶς καλῶς ἠγώνισται! δι΄ οὗ ἐχθρὸς, πέπτωκεν ὁ δόλιος, Χριστοῦ νικῆσαντος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ταῖς τῶν θαυμάτων βολαῖς, τοῦ ἡλίου φανότερον, εἰς ἀεὶ Δημήτριος, διαλάμπει τοῖς πέρασιν, ἐξ ἀνεσπέρου φωτὸς λαμπόμενος, καὶ τῷ ἀδύτῳ φωτὶ τερπόμενος· οὗ ταῖς ἐλλάμπησι, νέφη ἀπηλάθησαν βαρβαρικά, νόσοι ἐδιώχθησαν, δαίμονες ἥττηνται.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὑπὲρ Χριστοῦ λογχευθεὶς, ὁ τρισμάκαρ Δημήτριος πρὸς ἐχθροὺς ἐκάστοτε, ῥομφαία ὄφθη δίστομος, ἀποθερίζων ἐχθρῶν γαυρίαμα, καὶ καταράσσων δαιμόνων φρύαγμα. Ὡ ἐκβοήσωμεν Ἁγίε Δημήτριε, σκέπε ἡμᾶς, σοῦ τὴν ἀεισέβαστον, μνήμην γεραίροντας.

Πύργος εὐσεβείας πέφηνας, ἐρηρυσμένος στερρῶς, ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως, πειρασμοῖς ἀνάλωτος, καὶ κινδύνοις ἀκλόνητος· μετὰ σφοδροῦ γὰρ σάλου καὶ κλύδωνος, σοὶ προσραγέντα, ἀθέων κύματα, σὴν οὐ κατέβαλον, ἀκλινῆ στερρότητα· μαρτυρικῶ, στέφει γὰρ ἐπόθησας, ἐγκαλλωπίζεσθαι.

Πάθει τὸ πάθος μιμούμενος, τὸ ζωηφόρον Χριστοῦ, παρ΄ αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν, τῶν θαυμάτων εἴληφας, Ἀθλοφόρε Δημήτριε· καὶ διασώζεις τοὺς σοὶ προστρέχοντας,

πολλῶν κινδύνων αὐτοὺς ῥύομενος, ἔχων εὐάρεστον, παρρήσιαν ἔνδοξε, πρὸς τὸν Χριστόν, ᾧ καὶ νῦν παρίστασαι, δόξης πληρούμενος.

Αἷματι τῷ σῷ σταζόμενος, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, τῷ τὸ αἷμα τὸ τίμιον, διὰ σέ κενώσαντι, προσηνέχθης Δημήτριε· καὶ κοινωνόν σε δόξης εἰργάσατο, καὶ βασιλείας αὐτοῦ συμμετόχον, ὡς ἀριστεύσαντα, κατὰ τοῦ ἀλάστορος, καὶ τὰ δεινά, τούτου μηχανήματα, τελείως σβέσαντα*.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´. Βυζαντίου.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τοῦ Ἀθλοφόρου ἢ παγκόσμιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, παιδρῶς ἐκτελέσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ λέγοντες· Χαίροις ὁ τὸν χιτῶνα τῆς ἀσεβείας διαρρήξας, διὰ τῆς πίστεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τοῦ Πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος. Χαίροις, ὁ καταργήσας τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, τῇ ἰσχύι τῇ δοθείσῃ σοι, παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ. Χαίροις, ὁ λογχευθέντων τῶν μελῶν, τὸ μακάριον πάθος πνευματικῶς ἡμῖν ἀναζωγραφήσας τοῦ Χριστοῦ. Ὅν καθικέτευε, Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα Δημήτριε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Πρὸς τό, Φοβερὸς εἶ Κύριε.

Παναγία Δέσποινα, τοῦ κόσμου βοήθεια, καὶ ἐλπίς χριστιανῶν· σὲ νῦν ἐκδυσωποῦμεν, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν ἀγαθῇ, ὑπὲρ ἡμῶν ἡμαρτηκότων καὶ ἀπεγνωσμένων, τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, ἵλεων ποιῆσαι Θεοτόκε· ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι, τῇ μητρικῇ σου πρὸς αὐτὸν χρωμένη παρρήσιᾳ. Πρόφθασον Ἄχραντε, πρόφθασον μεσίτευσον, καὶ ῥῦσαι τὸν λαόν σου τῆς ἐνεστώσης ἀπειλῆς· διὰ σπλάγγνα ἐλέους, μὴ παρίδῃς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν..., τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ξγ´ 15).

Ἐπίβλεψον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Κύριε, καὶ ἴδε ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ἁγίου σου καὶ δόξης σου. Ποῦ ἔστι τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὅτι ἠνέσχου ἡμῶν Κύριε; Σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, ὅτι Ἀβραάμ οὐκ ἔγνω ἡμᾶς, καὶ Ἰσραὴλ οὐκ ἐπέγνω ἡμᾶς· ἀλλὰ σὺ Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν, ῥῦσαι ἡμᾶς· ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς ἔστι. Τί ἐπλάνησας ἡμᾶς, Κύριε, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου; ἐσκλήρυνας τὰς καρδίας ἡμῶν, τοῦ μὴ φοβεῖσθαί σε; Ἐπίστρεψον διὰ τοὺς δούλους σου, διὰ τὰς φυλάς τῆς κληρονομίας σου, ἵνα μικρὸν κληρονομήσωμεν τοῦ ὄρου τοῦ ἁγίου σου. Οἱ ὑπεναντίοι ἡμῶν κατεπάτησαν τὸ ἁγίασμά σου· ἐγενόμεθα ὡς τὸ ἀπαρχῆς, ὅτε οὐκ ἦρξας ἡμῶν, οὐδὲ ἐπεκλήθη τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς. Ἐὰν ἀνοίξῃς τὸν οὐρανόν, τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη, καὶ τακήσονται, ὡσεὶ κηρὸς τήκεται ἀπὸ πυρός· καὶ κατακαύσει πῦρ τοὺς ὑπεναντίους σου, καὶ φανερόν ἔσται τὸ ὄνομά σου τοῖς ὑπεναντίοις σου· ἀπὸ προσώπου σου ἔθνη ταραχθήσονται. Ὅταν ποιῆς τὰ ἔνδοξα, τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη. Ἀπὸ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν εἶδον Θεὸν πλὴν σου· καὶ τὰ ἔργα σου ἀληθινά, καὶ ποιήσεις τοῖς ὑπομένουσί σε ἔλεος. Συναντήσεται γὰρ ἔλεος τοῖς ποιούσι τὸ δίκαιον, καὶ τῶν ὁδῶν σου μνησθήσονται. Καὶ νῦν, Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν σὺ εἶ· ἡμεῖς δὲ πηλός, καὶ σὺ ὁ Πλάστης ἡμῶν· ἔργα χειρῶν σου πάντες

ἡμεῖς. Μὴ ὀργίζου ἡμῖν Κύριε ἕως σφόδρα, καὶ μὴ ἐν καιρῷ μνησθῆς ἀμαρτιῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν ἐπίβλεψον, Κύριε, ὅτι λαός σου πάντες ἡμεῖς.

Προφητείας Ἰερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. β´ 1).

Τάδε λέγει Κύριος· Ἐμνήσθην ἐλέους νεότητός σου, καὶ ἀγάπης τελειώσεώς σου, τοῦ ἐξακολουθῆσαί σε τῷ ἁγίῳ Ἰσραήλ, λέγει Κύριος ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ. Τῷ Κυρίῳ ἀρχὴ γεννημάτων αὐτοῦ. Πάντες οἱ ἐσθιοντες αὐτὸν πλημμελήσουσι· κακὰ ἤξει ἐπ' αὐτούς, λέγει Κύριος· Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, οἶκος Ἰακώβ, καὶ πᾶσα πατριὰ οἴκου Ἰσραήλ. Τάδε λέγει Κύριος· Τί εὔροσαν οἱ πατέρες ὑμῶν ἐν ἐμοὶ πλημμέλημα, ὅτι ἀπέστησαν μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἐπορεύθησαν ὀπίσω τῶν ματαίων, καὶ ἐματαιώθησαν; καὶ οὐκ εἶπον· Ποῦ ἐστι Κύριος, ὁ ἀναγαγὼν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ὁ καθοδηγήσας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν γῇ ἀπείρῳ καὶ ἀβάτῳ, ἐν γῇ ἀνύδρῳ καὶ ἀκάρπῳ, καὶ σκιᾷ θανάτου; ἐν γῇ, ἐν ἣ οὐ διώδευσεν ἐν αὐτῇ ἀνὴρ, οὐδὲ κατώκησεν υἱὸς ἀνθρώπου ἐκεῖ; Καὶ εἰσήγαγον ὑμᾶς εἰς τὸν Κάρμηλον, τοῦ φαγεῖν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ, καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ· καὶ εἰσήλθετε, καὶ ἐμίανατε τὴν γῆν μου· καὶ τὴν κληρονομίαν μου ἔθεσθε εἰς βδέλυγμα. Οἱ ἱερεῖς οὐκ εἶπον· Ποῦ ἐστι Κύριος· καὶ οἱ ἀντεχόμενοι τοῦ νόμου οὐκ ἠπίσταντό με· καὶ οἱ ποιμένες ἠσέβουν εἰς ἐμέ· καὶ οἱ προφηταὶ προεφήτευσαν τῇ Βάαλ, καὶ ὀπίσω ἀνωφελοῦς ἐπορεύθησαν. Διὰ τοῦτο ἔτι κριθήσομαι πρὸς ὑμᾶς, λέγει Κύριος, καὶ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν ὑμῶν κριθήσομαι. Διέλθετε εἰς νήσους Χεττιεῖμ, καὶ ἴδετε· καὶ εἰς Κηδάρ, καὶ ἀποστείλατε· καὶ νοήσατε σφόδρα, καὶ ἴδετε, εἰ γέγονε τοιαῦτα· εἰ ἀλλάζονται ἔθνη θεοῦ αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσὶ θεοί. Ὁ δὲ λαός μου ἠλλάξατο τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἐξ ἧς οὐκ ὠφελήθησονται. Ἐξέστη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφριξεν ἐπὶ πλεῖον σφόδρα, λέγει Κύριος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. γ´ 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτούς, καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

ᾠδὴ α΄. Γεωργίου Σικελιώτου.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ πόλις Θεσσαλονίκη· ἀγάλλου καὶ χόρευε, πιστεὶ λαμπροφοροῦσα, Δημήτριον τὸν πανένδοξον ἀθλητὴν, καὶ Μάρτυρα τῆς ἀληθείας, ἐν κόλποις κατέχουσα ὡς θησαυρόν· ἀπόλαβε τῶν θαυμάτων τὰς ἰάσεις καθορῶσα· καὶ

βλέπε καταράσσοντα τῶν βαρβάρων τὰ θράση, καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι ἀνάκραζον· Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός. Ανατολίου.

Τῆ τῶν ἁσμάτων τερπνότητι, τὴν παροῦσαν φαιδρύνωμεν ἡμέραν, καὶ ἠχήσωμεν τὰ τοῦ Μάρτυρος ἀγωνίσματα· πρόκειται γὰρ ἡμῖν εἰς εὐφημίαν ὁ μέγας Δημήτριος. Καὶ γὰρ τὰς τῶν τυράννων ἐπιφορὰς ἀνδρείως ἐλών, πρὸς τὸ στάδιον προθύμως ἤλατο· καὶ τὰ νικητήρια ἐνδόξως ἀπενεγκάμενος, τὸν Σωτῆρα δυσωπεῖ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. ᾠχος β΄. Γερμανοῦ.

Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα, τὸ πνεῦμά σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστὸς ὁ Θεὸς προσήκατο ἀμώμητον· σὺ γὰρ τῆς Τριάδος γέγονας ὑπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας ὡς ἀδάμας στερρός· λογχευθεὶς δὲ τὴν πλευράν, τὴν ἀκήρατόν σου πανσεβάσμιε, μιμούμενος τὸν ἐπὶ ξύλου τανυσθέντα, εἰς σωτηρίαν παντὸς τοῦ κόσμου, τῶν θαυμάτων εἴληφας τὴν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τὰς ἰάσεις ἀφθόνως. Διό σου σήμερον τὴν κοίμησιν ἐορτάζοντες, ἐπαξίως δοξάζομεν, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ᾠ τοῦ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν Θεότητα, οὐκ ἄρνοῦμαι τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ γὰρ Ἐμμανουήλ, φύσεως μὲν πύλας ἠνοιξεν ὡς ἄνθρωπος, παρθενίας δὲ κλειῖθρα, οὐ διέρρηξεν ὡς Θεός· ἀλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προῆλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσῆλθεν· οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη. Ἀπαθῶς εἰσῆλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθε, κατὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἰ μὴ Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἰδιόμελα τοῦ Σεισμοῦ.

ᾠχος β΄

Τῆς γῆς συνταρασσομένης τῷ τῆς ὀργῆς σου φόβῳ, βουνοὶ καὶ τὰ ὄρη συσσειόνται Κύριε· ἀλλ' εὐσπλαγχνίας ὄμματι ἐφ' ἡμᾶς ἐπιβλέψας, μὴ τῷ θυμῷ σου ὀργισθῆς ἡμῖν· ἀλλὰ σπλαγχνισθεὶς ἐπὶ τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου, τῆς φοβεραῖς ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς ἐλευθέρωσον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

ᾠχος πλ. β΄

Στίχ. Συνέσεισας τὴν γῆν καὶ συνετάραξας αὐτήν.

Φοβερὸς εἶ Κύριε, καὶ τίς ὑποστήσεται τὴν δικαίαν σου ὀργὴν; ἢ τίς σε δυσωπήσει, ἢ τίς παρακαλέσει ἀγαθὴ, ὑπὲρ λαοῦ ἡμαρτηκότου καὶ ἀπεγνωσμένου; τὰ οὐράνια τάγματα, Ἄγγελοι Ἀρχαὶ καὶ Ἐξουσίαι, Θρόνοι Κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφίμ, ὑπὲρ ἡμῶν σοὶ βοῶσιν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ Κύριε· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδῃς ἀγαθέ· διὰ σπλάγχνα ἐλέους, σῶζε πόλιν κινδυνεύουσαν.

Στίχ. Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν.

Νινευῖται τοῖς παραπτώμασι, τὴν διὰ τῆς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς κατάχωσιν ἤκουον· ἐν δὲ τῷ μεσιτεύοντι σημείῳ τοῦ κήτους, τὴν διὰ τοῦ Ἰωνᾶ ἀνάστασιν, ἡ μετάνοια παρακαλεῖ· ἀλλ' ὡς ἐκείνους, βοῆ λαοῦ σου μετὰ νηπίων καὶ κτηνῶν, οἰκτεῖρας προσεδέξω, καὶ ἡμᾶς παιδευομένους, διὰ τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως, φεῖσαι καὶ ἐλέησον.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ'. Ανατολίου.

Ἔχει μὲν ἡ θειοτάτη σου ψυχὴ καὶ ἄωμος, αἰοῖδιμε Δημήτριε, τὴν οὐράνιον Ἱερουσαλὴμ κατοικητήριον, ἧς τὰ τεῖχη, ἐν ταῖς ἀχράντοις χερσὶ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἐζωγράφηται. Ἔχει δὲ καὶ τὸ πανέντιμον, καὶ ἀθλητικώτατόν σου σῶμα, τὸν περίκλυτον τοῦτον ναὸν ἐπὶ γῆς, ταμεῖον ἄσυλον θαυμάτων, νοσημάτων ἀλεξιτήριον· ἔνθα προστρέχοντες, τὰς ἰάσεις ἀρυόμεθα. Φρούρησον πανεύφημε, τὴν σὲ μεγαλύνουσαν πόλιν, ἀπὸ τῶν ἐναντίων προσβολῶν, παρρησίαν ὡς ἔχων, πρὸς Χριστὸν τὸν σὲ δοξάσαντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'.

Μέγαν εὔρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σὲ ὑπέρμαχον ἡ οἰκουμένη, Ἀθλοφόρε τὰ ἔθνη τροπούμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τὴν ἔπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρῦνας τὸν Νέστορα, οὕτως Ἄγιε, Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον, τοῦ Σεισμοῦ. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ρῦσαι ἡμᾶς τῆς φοβεραῆς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ κατάπεμψον ἡμῖν, πλοῦσια τὰ ἐλέη σου, πρεσβείας τῆς Θεοτόκου, μόνη φιλόνητοπε.

Τὰ αὐτὰ λέγονται καὶ εἰς τό, «Θεὸς Κύριος...».

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἡ μνήμη σου ἔνδοξε, Μάρτυς Δημήτριε, ἐφαίδρυνε σήμερον, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ· καὶ πάντας συνήγαγεν, ἄσματος ἐπαξίως, εὐφημεῖν σε θεόφρον, ὡς ὄντως στρατιώτην, καὶ ἐχθρῶν καθαιρέτην· διὸ ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, ῥῦσαι ἡμᾶς πειρασμῶν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἀθλήσεως καύχημα, Μάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν ἐνδυσάμενος, κατεπολέμησας, ἐχθρὸν τὸν ἀνίσχυρον· πλάνην γὰρ τῶν ἀνόμων, ἐν αὐτῷ καταργήσας, γέγονας τοῖς ἐν πίστει, εὐσεβείας ἀλείπτῃς· διὸ σου καὶ τὴν μνήμην, σεπτῶς πανηγυρίζομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς ἀκαταίσχυντε, τῶν πεποιθότων εἰς σέ, ἡ μόνη κηῖσασα, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· τοῦτον σὺν τοῖς Ἁγίοις, Ἀποστόλοις δυσώπει, δοῦναι τῇ οἰκουμένῃ, ἰλασμὸν καὶ εἰρήνην, καὶ πᾶσιν ἡμῖν πρὸ τέλους βίου διόρθωσιν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον.

Ἀδιστάκτω τῇ πίστει ὁ Ἄθλοφόρος Χριστοῦ, τῶν τυράνων τὰ θράση καταβαλῶν ἀνδρικῶς, ἀθλητικῶς τὸν πονηρὸν κατεπάλαυσε· καὶ τῶν βασάνων ἀμοιβήν, τὴν τῶν θαυμάτων παροχήν, ἐδέξατο ἐκ τοῦ μόνου, Θεοῦ τοῦ ἀγωνοθέτου· ᾧ καὶ πρεσβεύει ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε ἀχειμάστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμῃ· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλίπῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν συμπαθέστατον, Κυρίου Μάρτυρα, ἐκδυσωποῦμέν σε πιστῶς Δημήτριε, ῥῦσαι ἡμᾶς παντοδαπῶν, κινδύνων ἐπερχομένων· ἴασαι ψυχῶν ἡμῶν, καὶ σωμάτων τὰ τραύματα· θραῦσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν Ἅγιε· εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, ὅπως ἀεὶ σε δοξάζωμεν.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεομακάριστε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενοῦσάν μου, ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι πολλοῖς, ἐν παισίμασι Θεοτόκε· ὄθεν καὶ κραυγάζω σοι, στεναγμῷ τῆς

καρδίας μου· Δέξαι με πανάχραντε, τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ
κραυγᾶζω σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ

Τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Πᾶσα πνοή... Εὐαγγέλιον. Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β΄.

Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα, τὸ πνεῦμά σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστὸς ὁ
Θεὸς προσήκατο ἀνώμητον· σὺ γὰρ τῆς Τριάδος γέγονας ὑπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ
ἀνδρείως ἐναθλήσας ὡς ἀδάμας στερρός· λογχευθεὶς δὲ τὴν πλευράν, τὴν ἀκήρατόν
σου πανσεβάσμιε, μιμούμενος τὸν ἐπὶ ξύλου ταυνοθέντα, εἰς σωτηρίαν παντὸς τοῦ
κόσμου, τῶν θαυμάτων εἴληφας τὴν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τὰς ἰάσεις
ἀφθόνως. Διὸ σου σήμερον τὴν κοίμησιν ἐορτάζοντες, ἐπάξιως δοξάζομεν, τὸν σὲ
δοξάσαντα Κύριον.

Εἶτα ἀναγινώσκονται ἢ ψάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ μὲν τοῦ Σεισμοῦ μετὰ τῶν Εἰρμῶν
εἰς στ΄, οἱ δὲ δύο τοῦ Ἁγίου εἰς η΄.

Ὁ Κανὼν τοῦ Σεισμοῦ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ὡ Χριστέ, τῆς γῆς τὸν κλόνον παῦσον
τάχος. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνε-
» σι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν ποντούμενον,
» Θεῷ ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐβόα ἄσωμεν.

Ὡς φοβερὰ ἡ ὀργή σου, ἐξ ἧς ἡμᾶς, ἐλυτρώσω Κύριε, μὴ συγχώσας ἐν τῇ γῆ, ἅπαν τὸ
ἀνάστημα ἡμῶν· εὐχαρίστως σε διὸ ἀεὶ δοξάζομεν.

Χαίρων ἀεὶ καθ' ἐκάστην τῇ παντελεῖ, διορθώσει Δέσποτα, ὡς περ φύλλον εὐτελές,
διασεῖεις ἅπασαν τὴν γῆν, εἰς τὸν φόβον σου πιστοὺς στηρίζων Κύριε.

Ῥῦσαι σεισμοῦ βαρυτάτου πάντας ἡμᾶς, καὶ μὴ δώης Κύριε, ἀπολέσθαι παντελῶς, τὴν κληρονομίαν σου πολλοῖς, παροργίζουσιν κακοῖς σὲ τὸν μακρόθυμον.

Θεοτοκίον.

Ἰκετικῶς σοὶ βοῶμεν Μῆτερ Θεοῦ, τὰ συνήθη σπλάγγνα σου, ἐπὶ πόλιν καὶ λαόν, συμπαθῶς δεικνύουσα σεισμοῦ, βαρυτάτου, καὶ φθορᾶς ἡμᾶς ἀπάλλαξον.

Τοῦ Ἁγίου πρώτος Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα·

Τῷ καλλινίκῳ προσλαλῶ Δημητρίῳ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Τὸν θεῖον, τοῦ μαρτυρίου στέφανον, ἀναδησάμενος, περὶ Θεὸν χορεύεις ἀστραπαῖς, ταῖς ἐκεῖθεν λαμπόμενος, καὶ φωτισμοῦ πληρούμενος, Μάρτυς αἰοίδιμε Δημήτριε.

Ὡς ὄντα, τῆς ἀληθείας Μάρτυρα, καὶ μέχρις αἵματος, ἠγωνισμένον μάκαρ καρτερῶς, σταθηράν τε τὴν ἔνστασιν, πρὸς τοὺς ἀγῶνας δείξαντα, σὲ ὁ Δεσπότης προσεδέξατο.

Κακίας, τὸν εὐρετὴν κατέρραξας, πρὸς γῆν Δημήτριε, μαρτυρικῆ σου λόγχῃ καθελών, θεϊκῆς ἀγαθότητος, ταῖς ὑπὲρ νοῦν δυνάμεσιν, εἰς τοῦτο μάκαρ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἀμήτωρ, καθ' ὃ Θεὸς τὸ πρότερον, ὑπάρχων γέγονε, τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπάτωρ ὁ ἐκ σοῦ, Θεοτόκε πανύμνητε, σάρκα λαβὼν καθ' ἔνωσιν, τὴν ὑπὲρ λόγον καὶ διάνοιαν.

Δεύτερος Κανὼν, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Μύρῳ νοητῷ προσπλακεῖς, μύρον γίνῃ.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Φιλοθέου.

Ποίημά ἐστιν οὗτος τοῦ ἀγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Φιλοθέου, ὑπόθεσιν ἔχων ἐγκωμίων ὁμοῦ καὶ δεήσεως εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ μύρον.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Μερίς μου Δημήτριε, καὶ δόξα θεία γεγένησαι· τῆς μάνδρας γὰρ πρόβατον, κἀγὼ τῆς φίλης σου· διὸ δέξαι μου, τὸν ὕμνον στεφηφόρε, κροτοῦντα τοῦ μύρου σου, τὴν χάριν σήμερον.

Ἐπὶ ληθεις Δημήτριε, λαμπρῶς Μαρτύρων τὸ στάδιον, ἐλαίῳ ἀλείψας σου, τῶν ἀρετῶν τὴν ψυχὴν· καινῷ τρόπῳ δέ, πεσῶν νικᾶς γενναῖε· καὶ μύρου τὸ σῶμά σου, κρήνην ἀνέδειξας.

Ψευμάτων βορβόρου με, και δυσωδίας Δημήτριε, απόσμηξον δέομαι, τῶν ἀκαθάρτων παθῶν· και τῷ μύρω σου, λαμπρῶς εὐωδιάσας, Χριστοῦ μύρου ποιήσον, ἄξιον σκῆνωμα.

Ὡς μύρον μὲν ἔφησε, Δαυΐδ ὁ θεῖος ἐν Πνεύματι, τὴν ἔνωσιν ἔνδοξε, τῶν ἀδελφῶν τὴν τερπνὴν· τὰ δὲ μύρα σου, σοφὴ τὴν νέαν κτίσιν, συνάγει πρὸς ἔνωσιν, μύρου τοῦ κρείττονος.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσαν Πανάμωμε, μύρου τοῦ θείου ἀλάβαστρον, και σκευὸς ἐξαίρετον, τῆς εὐωδίας Χριστοῦ, ἱκετεύω σε, παθῶν τῆς δυσωδίας, βορβόρου τε λύτρωσαι, τῆς ἁμαρτίας με.

Καταβασία· Ἀνοίξω τὸ στόμα μου...

Τοῦ Σεισμοῦ. Ἰδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώ-
» σας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, και στερεώ-
» σας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου.

Ἡ γῆ μαστίζεται ἡμῶν, κακῶς διακειμένων, και αἰετὴν ὀργὴν σου, συγκινούντων καθ' ἡμῶν, οἰκτίρμον παμβασιλεῦ· ἀλλὰ φεῖσαι, Δέσποτα τῶν δούλων σου.

Συσσεῖσας Κύριε τὴν γῆν, ἐστερέωσας πάλιν, νουθετῶν ἐπιστρέφων, τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, στηρίζεσθαι ἐν τῷ σῶ, θείῳ φόβῳ, θέλων ὑπεράγαθε.

Γεννώσας θάνατον πικρόν, και σεισμοὺς βαρυτάτους, και πληγὰς ἀνηκέστους, ἁμαρτίας ἀδελφοί, ἐκφύγωμεν και Θεόν, μετανοίας, τρόποις ἐκμειλίξωμεν.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη οὔσα ἀγαθή, τὸν πανάγαθον Λόγον, ἐκτενῶς ἐκδυσώπει, τῆς παρουσίας τοῦ σεισμοῦ, ῥυσθῆναι πάντας ὀργῆς, Θεοτόκε, ἄχραντε δεόμεθα.

Τοῦ Ἁγίου

Πρῶτος Κανών. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Λελόγισται παρ' οὐδέν, τὸ τῶν τυράννων παρὰ σοὶ πρόσταγμα· τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον γάρ, πάντων Ἀθλοφόρε προέκρινας.

Λυχία φωτοειδής, τοῦ Μαρτυρίου ἐν σκηνῇ γέγονας, θείῳ φωτὶ λάμπουσα, Μάρτυς ἀθλοφόρε Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

Ἰώμενος τὴν μορφήν, τὴν σαθρωθεῖσαν τῶν βροτῶν Πάναγνε, ταύτην ἐκ σοῦ ἐνδύεται, μείνας ὅπερ ἦν ὁ φιλόανθρωπος.

Δεύτερος Κανών. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Ναμάτων ἐπέβης ζωηρῶν, Βαπτίσματι θείῳ καθαρθεῖς· αἷματι δὲ λουσάμενος, μαρτυρικῶ Δημήτριε, κρᾶσιν καινὴν τετέλεκας, πηγὴ τῶν μύρων γενόμενος.

Ὁ μέγας φρουρὸς Θεσσαλονίκης, ὡς μέγας Κυρίου ποταμὸς, τέρπεις λαμπρῶς τὴν πόλιν σου, τοῦ μύρου τοῖς ὀρμήμασιν· ὡς θεῖα δὲ σκηνώματα, καθαγιαζεις τὰ σύμπαντα.

Ἡ πόλις σου Μάρτυς ὡς περ κρήνη, ναμάτων ὀρᾶται ζωτικῶν, ὡς ρεύματα τὰ μύρα σου, ποταμηδὸν προχέουσα, θαλάσσας τῶν αἰρέσεων, καὶ τῶν παθῶν κατακλύζοντα.

Τὸ μύρον Χριστὸς ἐν τῇ ψυχῇ σου, Δημήτριε ρεῦσαν νοητῶς, ὡς χεῖλεσι σοῖς μέλεσι, μύρου πηγὴν ἐξέχεε, τῆς χάριτος τοῦ Πνεύματος, σεπτὸν δεικνύων σε σκηνώμα.

Θεοτοκίον.

Ἴδου, ἡ Παρθένος ἀνακράζει, τῷ πάντων Δεσπότη καὶ Υἱῷ· Καλὸς εἶ ὁ Νυμφίος μου, ἰδοὺ καλὸς ὠραῖός τε· εἰς τὴν ὁσμὴν τοῦ μύρου σου, σπουδῆ δραμοῦμαι ὀπίσω σου.

Καταβασία· Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους...

Κάθισμα. Τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβείας τοῖς τρόποις καταπλουτῶν, ἀσεβείας τὴν πλάνην καταβαλὼν, Μάρτυς κατεπάτησας, τῶν τυράννων τὰ θράση· καὶ τῷ θείῳ πόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, εἰς χάος ἐβύθισας· ὅθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν ἀγώνων, ἐδέξω τὰ θαύματα, καὶ πηγάζεις ἰάματα, Ἀθλοφόρε Δημήτριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἔτερον τοῦ Ἁγίου.

Βασιλεῖ τῶν αἰώνων εὐαρεστῶν, βασιλέως ἀνόμου πᾶσαν βουλήν, ἐξέκλινας ἔνδοξε, καὶ γλυπτοῖς οὐκ ἐπέθυσας· διὰ τοῦτο θῦμα, σαυτὸν προσενήνοχας, τῷ τυθέντι Λόγῳ, ἀθλήσας στερότατα· ὅθεν καὶ τῇ λόγῃ, τὴν πλευρὰν ἐξωρύχθης, τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν πιστῶς προσιόντων σοι, Ἀθλοφόρε Δημήτριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τοῦ Σεισμοῦ.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψοθεῖς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐπελεύσεως σου ὀργῆς ἀφορήτου, ὅτι ἠλέησας ἡμᾶς καὶ ἐρρύσω, φιλανθρωπίας πέλαγος δεικνύων Χριστέ, νῦν εὐχαριστοῦμέν σοι, παιδευθέντες ἐκκλῖναι, ἀπὸ τῶν κακῶν ἡμῶν, τῶν ἡμᾶς θανατούντων. Ἄλλ' ἐπιβλέψας οἴκτειρον ἡμᾶς, ταῖς ἰκεσίαις Σωτῆρ τῆς τεκούσης σε.

Τοῦ Σεισμοῦ. Ἰδὴ δ' Ὁ Εἰρμός.

» Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ
» Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ
» διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Σαλεύεις Κύριε, τὴν γῆν βουλόμενος, ἐδρασμῶ ἀληθείας πάντας ἡμᾶς, Δέσποτα στηρίζεσθαι, σαλευομένους προσβολαῖς, τοῦ δολίου πολεμήτορος.

Τῇ θεῖα νεύσει σου, κλονεῖς τὰ σύμπαντα, καὶ δονεῖς τὰς καρδίας τῶν ἐπὶ γῆς, κατοικούντων Δέσποτα· τῆς οὖν δικαίας σου ὀργῆς, ἄνες Κύριε τὰ κύματα.

Οὐδόλως ἔχοντας, εἰς νοῦν τὸν φόβον σου, ἐκφοβεῖς τῇ κινήσει πάσης τῆς γῆς, μόνη εὐσυμπάθητε· ἀλλὰ συνήθως ἐφ' ἡμᾶς, τὰ ἐλέη σου θαυμάστωσον.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε Δέσποινα, Θεοῦ γινώσκοντες, ἐν ἀγίῳ ναῶ σου χεῖρας οἰκτρᾶς, αἶρομεν εἰς δέησιν· ἴδε τὴν κάκωσιν ἡμῶν, καὶ παράσχου σὴν βοήθειαν.

Τοῦ Ἁγίου

Πρῶτος Κανὼν. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Νενικητότα τὸ ψεῦδος τῆς ἀσεβείας, ὁ τοῦ Θεοῦ πανύψιστος, θεώμενος Λόγος, δόξῃ ἐστεφάνωσε, Δημήτριε ψάλλοντα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰθυνόμενος παλάμη τῇ ζωηφόρῳ, πρὸς τοὺς λιμένας ἔφθασας, τοὺς γαλινοτάτους, ἔνθα νῦν γηθόμενος, κραυγάζεις Δημήτριε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κατὰ τῆς πλάνης τὸ τρόπαιον ἀναστήσας, νικητικὸν διάδημα, τῆς δικαιοσύνης, εἵληψας Δημήτριε, κραυγάζων τῷ Κτίστη σου· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὡς τῶν κτισμάτων ἀπάντων ἱερωτέρα, Μήτηρ Θεοῦ γενέσθαι, μόνη ἠξιώθης· τοῦτον γὰρ γεννήσασα, τὸν κόσμον ἐφώτισας, τῆς θεογονωσίας τῇ χάριτι.

Δεύτερος Κανὼν. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ὁριμον ὡς βότριν σε μάκαρ Χριστός, θείας ἐξ ἀμπέλου δρεψάμενος, ἐναποθλίβει, μαρτυρίου τοῖς ληνοῖς· τὸ καταρβεῦσαν γλεῦκος δέ, μύρου θείαν βρύσιν εἰργάσατο.

Ποῦ μένεις Νυμφίε μου; ποῦ τὴν σκηνὴν, σοῦ ἐν μεσημβρία κατέπηξας; ὁ στεφανίτης, ἀνεβόα τῷ Χριστῷ· εἰς τὴν ὁσμὴν τῶν μύρων σου, μύρον ἐκδραμοῦμαι ληψόμενος.

Ρεύματα Δημήτριε πλάνης δεινῆς, κλύσας τῶν αἱμάτων σου ρεύμασιν, ἁμαρτιῶν μου, καὶ παθῶν τοὺς ποταμούς, εἰς τέλος ἀποξήρανον, μύρων σου τοῖς ρεύμασι δέομαι.

Θεοτοκίον.

Λέγε μοι Νυμφίε μου, λέγε τρανώς· Ποῦ ποτε ποιμαίνεις τὰ πρόβατα; ἡ Νύμφη κράζει, τῷ Νυμφίῳ καὶ Υἱῷ· ἡ ὁσμὴ γὰρ τῶν μύρων σου, πάντας τοὺς φιλοῦντάς σε εἴλκυσεν.

Καταβασία· Τὴν ἀνεξιχνίαστον...

Τοῦ Σεισμοῦ. Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων
» σοὶ ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι
» Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμά-
» των ἀνακαλούμενος.

Καὶ σὺ καρδία σείσθητι νῦν, βλέπουσα Θεοῦ τὴν ἀπειλήν, ἐπικειμένην καὶ βόησον· Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου Δέσποτα Κύριε, καὶ παῦσον τὴν δικαίαν ὀργὴν σου εὖσπλαγχνε.

Λαὸν καὶ πόλιν ἦν περ τῷ σῶ, αἵματι ἐκτήσω Ἰησοῦ, μὴ παραδῶς εἰς ἀπώλειαν, ἐν τῷ συνταράσσειν τὴν γῆν σεισμῶ φοβερῶ· χορὸς τῶν Ἀποστόλων καθικετεύει σε.

Ὁδοὺς σου Δέσποτα τὰς ὀρθάς, γνώμη ὑπεκκλίνοντες στρεβλῆ, εἰς ἀγανάκτησιν τρέπομεν, σὲ τὸν συμπαθῆ τε καὶ ἀμνησικάκον· ἀλλ' ἴλεως οἰκτίρμον γενοῦ τοῖς δούλοις σου.

Θεοτοκίον.

Νῦν βοηθείας ἤλθε καιρός, νῦν καταλλαγῆς χρεῖα Ἄγνη, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, ὅπως οἰκτειρήσῃ προσκεκρουκότας ἡμᾶς, καὶ τῆς ἐπικειμένης ὀργῆς λυτρώσῃται.

Τοῦ Ἁγίου

Πρῶτος Κανὼν. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Πῦρ πόθου θεϊκοῦ, ἐν καρδίᾳ δεξάμενος, πῦρ ἔσβεσας τῆς ἀθέου, τῶν εἰδώλων μανίας, ἀοίδιμε Δημήτριε.

Ῥυόμενος ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων ἐπίφανον, Δημήτριε ταῖς εὐχαῖς σου, περισκέπων τοὺς πίστει, καὶ πόθῳ εὐφημοῦντάς σε.

Οἱ πίστει πρὸς τὸ σόν, ἐπειγόμενοι τέμενος, Δημήτριε νοσημάτων, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, συντόμως ἀπαλλάττονται.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Πατρί ὁμοούσιος, σὸς γίνεται Θεομητορ, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, Υἱός σοι ὁμοούσιος.

Δεύτερος Κανὼν. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὁ μέγας ἐν Μάρτυσι, Δημήτριος τοῖς αἵμασιν, ἰδρῶτας κεράσας τῶν ἀγώνων, μύρον τὸ θεῖον ἡμῖν ἐσκεύασε, πυρὶ τῷ τοῦ Πνεύματος καλῶς, ἐψήσας τὸ φάρμακον, εἰς ψυχῶν καινὴν κάθαρσιν.

Σωμάτων τὰ τραύματα, καὶ τῶν ψυχῶν Δημήτριε, ὡς περ ἀντιδότην δραστηρίῳ, μύρῳ καθαίρεις τῷ ἐκ τοῦ τάφου σου, ἰὸν ἀποπλύνων νοητόν, ζήλω τοῦ Δεσπότη σου, σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Πυρὸς ἐνεργέστερον, τὸ μύρον σου Δημήτριε, πᾶσαν διατρέχον Ἐκκλησίαν, βλύζει πηγάζει, ζεῖ τε καὶ δρᾷ μυστικῶς, τοῖς πίστει προστρέχουσιν αὐτῷ, φλέγον τὰ νοσήματα, καὶ διῶκον τοὺς δαίμονας.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος ἐν μήτρᾳ σου, Κόρη σκηνώσας εἶργασται, ταύτην μυροθήκην καινοῦ μύρου· ὄθεν Παρθένε Ἁγίων θείων ψυχαί, ὀπίσω σου ἔδραμον θερμῶς· Εἶ καλὴ βοῶσαί σοι, εἶ καλὴ Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία· Ἐξέστη τὰ σύμπαντα...

Τοῦ Σεισμοῦ. Ἰδὴ στ'· Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν
» πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσ-
» δραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν
» μου πολυέλεε.

Οὐκ ἔχοντες Δέσποτα, παρρησίαν δυσωπεῖν, οἱ ταπεινοὶ τὸ ὕψος σου, τοὺς ἐκλεκτοὺς Ἀγγέλους σου εἰς θερμὴν, κινουμένην παράκλησιν· δι' αὐτῶν τῆς ὀργῆς σου ἐξελοῦ ἡμᾶς.

Νῦν ἔγνωμεν Κύριε, ὡς ἠθέλησας ἡμᾶς, καὶ οὐδαμῶς συνέχωσας, ὑπὸ τὴν γῆν συμπτώμασι χαλεποῖς, πολλὰ πλημμελήσαντας· εὐχαρίστως διό σε μεγαλύνομεν.

Προστάττεις σαλεύεσθαι, τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ὅπως ἡμεῖς παυσώμεθα, οἱ ταπεινοὶ σαλεύεσθαι ἀρετῶν, τῆς κρείττονος στάσεως, καὶ τῷ φόβῳ σου Λόγε στηριζώμεθα.

Θεοτοκίον.

Ἁγία Θεόνυμφε, ἀπορούμενον νυνί, τὸν σὸν λαὸν οἰκτείρησον· καὶ μητρικαῖς πρεσβείαις τὴν καθ' ἡμῶν, Θεοῦ ἀγανάκτησιν, μεταποίησον τάχος δυσωποῦμέν σε.

Τοῦ Ἁγίου

Πρῶτος Κανὼν. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Συμφώνως, συνελθόντες ὑμνοῦμεν Δημήτριε, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, καὶ θαυμάτων πλήρη καὶ χαρισμάτων, τοῦ Ἁγίου, καὶ σεπτοῦ παμμακάριστε Πνεύματος.

Λῦσόν μου, τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων πρεσβείαις σου· ὡς γὰρ ἀήττητος Μάρτυς, παρρήσιαν ἔχεις πρὸς τὸν Δεσπότην· καὶ γενοῦ μοι, καταφυγὴ καὶ σκέπη Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

Ἄσπιλον, τῶν ἀκανθῶν ἐν μέσῳ εὐράμενος, ὡς καθαρώτατον κρίνον, καὶ κοιλάδων ἄνθος ὃ Θεομητορ, ὁ νυμφίος, ἐν τῇ γαστρὶ σου Λόγος ἐσκήνωσεν.

Δεύτερος Κανὼν. Τὴν θείαν ταύτην.

Λουτρὸν τοῦ θείου Βαπτίσματος, λουσάμενος ἐχρίσθης αἰοίδιμε, μύρω τοῦ Πνεύματος· ὃ τηρηθὲν σοι ἀμόλυντον, τῆς σῆς πλευρᾶς τὸ αἶμα, μύρον εἰργάσατο.

Ἀνάστα δεῦρο πλησίον μου, ψυχῇ τοῦ Δημητρίου προσφθέγγεται, νυμφίος Κύριος· οἶκον τοῦ νάρδου εἰσέλθωμεν, καὶ τῆς ὁσμῆς τοῦ μύρου μου μεταλάβωμεν.

Καινὰ Δημήτριε κράζει σοι, νυμφίος ὁ Χριστὸς τὰ τελούμενα· ὁ χειμὼν λέλυται, δεῦρο τὸ ῥόδον ἐξήνησεν· εἰς τὴν ὁσμὴν ὡς φίλος, δράμε τῶν μύρων μου.

Ἐγὼ, φησὶν ὁ ἐρώμενος, ἐγὼ νυμφίε σπεύδω ὀπίσω σου· ὁσμὴ γὰρ μύρων σου, πάντων τῶν μύρων ὑπέρκειται, ἥτις ἡμῶν τὸ αἶμα, μύρον εἰργάσατο.

Θεοτοκίον.

Θανάτῳ θάνατος λέλυται, ζωὴ ἀπὸ τοῦ τάφου ἀνέτειλε, τῷ ξένῳ τόκῳ σου, νόμων λυθέντων τῶν φύσεων· Μαρτύρων δὲ τὸ αἶμα, μύρον γεγένηται.

Καταβασία· Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον...

Κοντάκιον. Αὐτόμελον. Ἦχος β΄.

Τοῖς τῶν αἱμάτων σου ρεῖθροις Δημήτριε, τὴν Ἐκκλησίαν Θεὸς ἐπορφύρωσεν, ὁ δούς σοι τὸ κράτος ἀήττητον, καὶ περιέπων τὴν πόλιν σου ἄτρωτον· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχεις τὸ στήριγμα.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦτον τὸν μέγαν, πάντες συμφώνως οἱ πιστοὶ συνελθόντες, ὡς ὀπλίτην Χριστοῦ καὶ Μάρτυρα τιμήσωμεν, ἐν ὧδαῖς καὶ ὕμνοις ἀναβοῶντες τῷ Δεσπότη καὶ Κτίστη τῆς οἰκουμένης· Ῥῦσαι ἡμᾶς τοῦ σειμοῦ τῆς ἀνάγκης Φιλάνθρωπε, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων Μαρτύρων· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζομεν, τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων καὶ θλίψεων· ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἡμῶν τὸ στήριγμα.

Συναξάριον

Τῇ ΚΣ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου καὶ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Δημήτριον νύττουσι λόγχοι, Χριστέ μου,

Ζηλοῦντα πλευρᾶς λογχονύκτου σῆς πάθος.

Εἰκοστῇ μελίαι Δημήτριον ἕκτη ἀνεῖλον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν βασιλέων, ἐκ τῆς Θεσσαλονικέων ὀρμώμενος πόλεως, εὐσεβῆς ὢν ἄνωθεν καὶ τῆς εἰς Χριστὸν διδάσκαλος πίστεως. Ἐπιδημήσαντος δὲ τοῦ Μαξιμιανοῦ τῆς Θεσσαλονικέων, κατεσχέθη ὁ Ἅγιος, ὡς τῆς εὐσεβείας διαβόητος. Σεμνυνομένου δὲ τοῦ βασιλέως ἐπὶ τινὶ ἀνδρὶ, Λυαίῳ τοῦνομα, καὶ προτρεπομένου τοὺς τῆς χώρας ἐξελεθεῖν καὶ διαγωνίσασθαι πρὸς αὐτόν, (ἦν γὰρ ὁ Λυαῖος μεγέθει σώματος καὶ ῥώμῃ τοὺς κατ' αὐτόν ὑπερβάλλων)· νεανίας τις, τὴν πίστιν χριστιανός, τοῦνομα Νέστωρ, προσελθὼν τῷ ἀγίῳ Δημητρίῳ, ὄντι ἐν τῇ φρουρᾷ, ἔφη· «Δοῦλε τοῦ Θεοῦ, βούλομαι συμπλακῆναι τῷ Λυαίῳ· ἀλλὰ εὗξαι ὑπὲρ ἐμοῦ». Ὁ δὲ, τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ κατασφραγίσας τὸ μέτωπον αὐτοῦ, «Καὶ τὸν Λυαῖον, φησί, νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις». Τούτοις ὁ Νέστωρ τοῖς ῥήμασι θαρρήσας, ἀντέστη τῷ Λυαίῳ καὶ τὴν ἀλαζονείαν αὐτοῦ κατέβαλεν, ἀποκτείνας αὐτόν.

Διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς αἰσχυρθείς, ἐπεὶ καὶ ἐρευνήσας τὸ πρᾶγμα ἔμαθεν, ἐν ᾧ ἐφυλάττετο τόπῳ, λόγχαις τὴν πλευρὰν διαπαρῆναι ἐκέλευσε τὸν ἅγιον Δημήτριον πρῶτον, ὡς αἴτιον γενόμενον τῆς τοῦ Λυαίου σφαγῆς· καὶ τούτου γενομένου, εὐθέως ἀφῆκεν ὁ Ἅγιος τὴν ψυχὴν, πολλῶν θαυμάτων καὶ ἰάσεων παραδόξων μετὰ τὴν τελευτὴν γενόμενος ποιητής. Εἶτα, τῆς τοῦ βασιλέως κελεύσει, καὶ ὁ ἅγιος Νέστωρ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν.

Ἐκ τοῦ Μεταφραστοῦ

Εἶχε μὲν τὰ τοῦ Μάρτυρος οὕτω καὶ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ κατὰ γῆν ἔρριπτο. Μετὰ δὲ ταῦτα τινὲς τῶν φιλοχρίστων, τὸ τίμιον ἀνελόμενοι λείψανον, εὐλαβῶς περιστέλλουσιν· εἶτα καὶ κόνιν περιβαλόντες ἐν αὐτῷ, εὐλαβῶς θάπτουσι καὶ θεοφιλῶς. Εἰς δὲ τις τῶν οἰκετῶν τοῦ Ἁγίου, παρεστῶς αὐτῷ, ὅτε τὴν μακαρίαν σφαγὴν ὑφίστατο καὶ ὡς οἶόν τε τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο αἷμα εἰς τὸ θεῖον τοῦ Μάρτυρος ἀνελόμενος ἐπώμιον, ἀλλὰ καὶ ὄν ἐφόρει κατὰ χεῖρα δακτύλιον, τῷ μαρτυρικῷ αἵματι καὶ τοῦτον περιχρίσας, πολὺ τι χρῆμα τεραστίων εἰργάζετο δι' αὐτοῦ, ὡς πλήρη γενέσθαι τῆς τοιαύτης φήμης τῶν τεραστίων τὴν πόλιν Θεσσαλονικέων ἅπασαν. Ὅθεν οὐδὲ εἰκὸς ἦν ταῦτα, οὔτε Μαξιμιανὸν λαθεῖν οὔτε τὸν φθόνον ὑπενεγκεῖν· καὶ διὰ τοῦτο χειροῦται παραυτικά ὁ θαυμάσιος οὗτος οἰκέτης, Λοῦπος τοῦνομα, καὶ ἀναιρεῖται.

Χρόνου δὲ παραρρέοντος καὶ τῶν σημείων διατρεχόντων, Λεόντιός τις ἀνὴρ, τὴν τε δόξαν λαμπρός, τὴν τε πρὸς Χριστὸν πίστιν μάλα θερμός, νόσῳ βαρυτάτῃ κάτοχος γίνεται, ὡς τὸν θάνατον χρῆμά τι νομίζειν ἐπιεικῶς ποθεινότατον· καὶ ἐπεὶ ἰατροὶ μὲν φανερῶς ἠττώοντο, τὸ δὲ πάθος διὰ παντὸς ἤκμαζε, πρὸς τὸν θεῖον τοῦ Μάρτυρος καταφεύγει ναόν· καὶ εὐθύς, ἅμα τῆς καταθέσει τοῦ νοσοῦντος καὶ ἢ τοῦ Μάρτυρος διὰ τῶν ἐκείνου χειλέων ἀνάκλησις καὶ ἢ τοῦ νοσήματος εὐχερῆς ἀπόθεσις ἠκολούθησεν. Οὕτω ταχέως ὁ Λεόντιος τῆς θεραπείας τυχών, ταχῆϊαν καὶ αὐτός, ὡς εἶχε, τὴν ἀμοιβὴν ἀποδίδωσι· καὶ τὸν μικρὸν οἰκίσκον, ὃς τὸ ἱερὸν εἶχε τοῦ Μάρτυρος σῶμα, ἐπὶ βραχέως κομιδῇ τοῦ στενοῦ τοῦ σχήματος ὄντα, τοῖς περιβόλοις τε τοῦ λουτροῦ καὶ τοῦ σταδίου ἀπειλεγμένον καταστρέψας αὐτός, ναὸν ἐν τῷ ἄστει Θεσσαλονίκης ἐξ αὐτῶν ἐδειμάτο τῶν κρηπίδων· ὃς καὶ νῦν ὁρᾶται μέσον τοῦ σταδίου καὶ τοῦ δημοσίου λουτροῦ κάλλιστα διηρημένος.

Μέλλων δὲ ὁ φιλευσεβῆς οὗτος ἀνὴρ καὶ πρὸς τὸ Ἰλλυρικὸν ἀπιέναι, ἔνθα καὶ τὴν τοῦ ἐπάρχου ἀξίαν διεῖπε καὶ τινα τῶν μερῶν τοῦ ἱεροῦ σώματος λαβεῖν βουλευθεῖς, ὡς τε κάκεῖσε ναὸν τῷ εὐκλεεῖ Μάρτυρι ἀνεγεῖραι, οὐκ ἔσχε συνευδοκοῦντα τὸν Ἅγιον· ἀλλὰ νυκτεριναῖς αὐτὸν ἐπιφανείαις εἴργει τοῦ ἐγχειρήματος. Διὰ ταῦτα καὶ τὸν δεῦτερον ἔρχεται πλοῦν, ὃ λέγεται, τὴν χλαμύδα τοῦ Μάρτυρος σεπτοῖς αἵμασι τοῖς ἐκείνου πεφοινιγμένην καὶ τι τοῦ ἐπωμίου λαβῶν (ὃ σύνηθες ὠράριον ὀνομάζειν) καὶ κιβωτῶ τιμῖα τὰ ἀληθῶς τίμια καταθέμενος, οὕτω τῷ Μάρτυρι μὲν τὸν πόθον ἀφοσιοῖ, ἑαυτῷ δὲ τὴν μεγίστην περιποιεῖται ἀσφάλειαν.

Ἀμέλει καὶ τὴν ἐπὶ τὸ Σίρμιον, ὥρα χειμῶνος, διαβαίνειν μέλλων, ἤδη παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἰστρου γενόμενος, ἐπεὶ μέγα τὸ ρεῖθρον ἐξαῖρον ἦν, ἐν ἀθυμίαις ἦν ὁ ἀνὴρ. Ἐπιφανεῖς οὖν ὁ θεῖος Δημήτριος, «Πᾶσαν ἀθυμίαν, ἔφη, πόρρω θέμενος τῆς ψυχῆς, ὃ ἐπιφέρεις κατὰ χειρας ἔχων, διάβηθι τὸν ποταμὸν ἀδιστακτως»· πείθεται τῷ φανέντι ὁ ἔπαρχος· καὶ ἔωθεν, τοῦ ὀχήματος ἐπιβάς, ἐχώρει διὰ τοῦ ρεῖθρου κατὰ χειρας τὴν σορὸν ἔχων, ἡσυχῇ τοῦ ρεύματος ὑποχωροῦντος αὐτῷ. Οὕτως οὖν ἀβλαβῆς διελθὼν καὶ πρὸς τῷ Σιρμῖω γενόμενος, τὴν ἱερὰν ἐκείνην σορὸν μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ θησαυροῦ τῷ παρ' αὐτοῦ καινουργηθέντι ναῷ τῷ Μάρτυρι δίδωσι. Πολλῶν δὲ θαυμάτων δηλαδὴ καὶ ἰάσεων καὶ παρ' αὐτὴν γε τὴν ὁδὸν πλεῖστοι τῆς ἀγιαστικῆς ἐκείνης φερομένης χλαμύδος ἀπήλασαν.

Καὶ Μαριανὸν τὸν ἔπαρχον τῶν Ἰλλυριῶν, ἔλκει πονήρῳ βληθέντα ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν, ἀπειρηκότων καὶ τῶν ἰατρῶν, ταύτης τῆς νόσου ἀπήλλαξεν, ἐλθόντα πρὸς τὸν τοῦ Ἁγίου ναόν, καθὼς ὁ Ἅγιος αὐτῷ ἐνετείλατο. Καὶ ἕτερον ἄνθρωπον, τῷ τῆς αἰμορροΐας πάθει κατεσχημένον, παραδόξως ἰάσατο. Καὶ ἄλλον δαιμονιῶντα. Καὶ τὴν μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην ὑπὸ τῶν βαρβάρων πολιορκουμένην ἐρρύσατο.

Καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Ἄφρων, οὗς Ἕλληνες Φοινίκης ἀποίκους ἀναγράφουσιν, αἰχμαλωσίας τῆς ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἐλυτρώσατο, τούτῳ ἐπιφανεῖς καὶ τῶν περικειμένων αὐτῷ δεσμῶν λύσας αὐτὸν καὶ μέχρι Θεσσαλονίκης αὐτὸν ὀδηγήσας. Τοῦ δὲ Ἐπισκόπου εἰς Ἀφρικὴν παραγενομένου καὶ ναὸν τῷ Μεγαλομάρτυρι δειμαμένου Δημητρίῳ καὶ περὶ κιβωτίου καὶ ἄμβωνος διανοουμένου, ὁ Ἅγιος οὐκ ἠμέλησεν, ἀλλὰ γε τῷ Ἐπισκόπῳ κατ' ὄναρ φανείς, «Τὸ πλοῖον, φησί, τὸ νυνὶ προσχὸν τῷ λιμένι, ὅσα σοι διὰ φροντίδος τῶν μαρμάρων ἐστίν, ἐπιφέρεται· κάκτουτων βουλομένῳ σοι τὰ τῆς χρείας προσπορισθήσεται». Τῷ δὲ Ἐπισκόπῳ ἐντυχόντι τῷ ναυκλήρῳ καὶ τοῦ σκοποῦ ἀποτυχόντι, πάλιν ὁ Ἅγιος αὐτῷ ἐμφανίζεται καὶ φησί, τοῦ πλοίου τῇ πρόρῳ ἐναποκεῖσθαι τὰ μάρμαρα, ἕκαστον ἐξονομάσας, ὡς εἶχεν εἶδους καὶ σχήματος. Ἐπ' ὀνόματι δὲ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ συμμάρτυρος Βίκτωρος ὠνηθῆναι· αὐτῷ δ' ἐκείνον ταῦτα δωρήσασθαι νῦν, ὡς κατὰ τὴν Βασιλίδαν τῆς τούτων χρείας εὐρεθείσης ἐκείνῳ καὶ πληρωθείσης· ἀνειπεῖν τε ταῦτα τῷ τῆς νεῶς ἀφηγουμένῳ σαφῶς, οὕτω τε πείσαι καὶ λήψεσθαι, ὃ δὴ καὶ γέγονε.

Τῇ δὲ πόλει Θεσσαλονίκη ἔλυσεν καὶ λιμὸν καὶ λοιμὸν, τοῖς λιμέσιν ἐπιφοιτῶν καὶ τοῖς ναυτικοῖς ἐμφανιζόμενος, καταίρειν ὡς τάχιστα παρὰ ταύτην κατεπισκῆπτων· πρὸς τοῦτο καὶ ὀφθαλμοφανῶς δηλαδὴ καθορώμενος καὶ ἐπὶ πολὺ προπορευόμενος τῶν νηῶν καὶ πεζεύων τὸ πέλαγος.

Τοῦ δὲ ἀοιδίμου βασιλέως Ἰουστινιανοῦ, τοῦ ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐνυποστάτου τοῦ Θεοῦ Λόγου Σοφίας οἰκοδομήσαντος τὸ θεουργὸν καὶ ἀμώμητον (ἴσ. ἀμίμητον) ἔργον, καὶ τὰ ἀπ' αἰῶνος ἅπαντα ἐκεῖσε ἀποκρύψαι ζητοῦντος, μέρος τι τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου αὐτῷ μετακομισθῆναι βουλευθέντος καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ

ἀποσταλέντων τεχνιτῶν τοῦ ἔργου ἐχομένων καὶ τῆ μαρτυρικῆ καὶ θεοτιμῆτῳ σορῶ τοῦ Μάρτυρος ἐγγισάντων, πῦρ ἀθρόον φωτοβολοῦν παρὰ τὴν τιμίαν καθωράθη σορόν· καὶ φλόξ ἐκεῖθεν ἐξαλλομένη, κατὰ στόμα τούτοις προσυπαντᾶ, περαιτέρω προβῆναι ἐξείργουσα. Φωνή τε ἐκ τοῦ πυρός, τὸ ἐξαίσιον καὶ τεραστικὸν διηγηθεῖσα τρανώς, ἔφη· «Παύσασθε περαιτέρω πειράζοντες»· ἀφ' ὧν ἄρδην καταπλαγέστες, τῷ ἐδάφει τὰς ὄψεις κατέμιξαν. Χοῦν δὲ μόνον ἐκεῖθεν λαβόντες, ἀνήλθον· οὗ τὸ μὲν ἡμῖς τῷ ἱερῷ ἐθησαύρισαν σκευοφυλακίῳ, τὸ δὲ ἕτερον ἡμῖς τῷ βασιλεῖ εἰς ἀγιασμὸν ἐξαπέστειλαν, τὰ συμβεβηκότα καὶ εἰρημένα σημάναντες.

Ὁ αἰεὶ δὲ βασκαίνων τοῖς ἀγαθοῖς διάβολος πειρᾶται ποτὲ τῶν καιρῶν τὴν μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην ἐχθροῖς παραδοῦναι τρόπῳ τοιῶδε. Ἐμπρησμὸν κατασκευάζει τοῦ κιβωτίου ἐν αὐτῷ τῷ ναῷ. Ἐν ὅσῳ δὲ ὁ ἐμπρησμὸς ἐνηργεῖτο, φθάνει καὶ τὸ τῶν Σθλαβίνων ὠμότατον ἔθνος καὶ πρὸ ὀλίγων σταδίων τῆς πόλεως, λάθρα κατεστρατοπέδευσε, τοῦ πονηροῦ Σατὰν τοῦτο προκινήσαντος. Τοῦ δὲ λαοῦ συναθροισθέντος ἐπὶ τῷ ἐμπρησμῷ, δείσας ὁ τὴν φροντίδα τῶν ἱερῶν ποιούμενος τοῦ ναοῦ, μὴ ὁ ἄργυρος τοῦ κιβωτίου, ὃς ἦν διατακεῖς τῷ πυρί, τῷ ἐδάφει ἐπιλιμνάζων, τῷ ὄχλῳ παραπόληται· «ὦ φίλοι τε καὶ ἀγχιστεῖς, ἐξεβόησεν, ἐπὶ τὸ τεῖχος πολέμιοι καὶ ἤδη τοῦ ἀπορύττειν ἀπάρχονται»· διασκεδάσαι τῷ λόγῳ τὸ πλῆθος ἐκμηχανώμενος, ὡς τε περισῶσαι τὸν ἄργυρον. Τὸ δὲ ἦν ἄρα τοῦ Ἁγίου ἐπίπνοια. Πιστῷ γὰρ ὄντι πιστεύσαντες τῷ ἀνδρὶ καὶ παραντίκα τοῖς τείχεσι προσφοιτήσαντες ἅπαντες, εὗρον τοὺς πολεμίους τὰς ἐλεπόλεις ἤδη τοῖς τείχεσι προσερείδοντας. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἤδη τοῦ πυρός οὐχ ἦττον κατὰ τῆς πόλεως τρέχοντας ἀπεσόβησαν, εἰς συμμαχίαν τὸν Ἅγιον προσκαλούμενοι.

Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ τοῦ πυρός σβεσθέντος, ὁ Ἱεροφύλαξ πᾶσι διεφανέρωσε τὸ θαῦμα τοῦτο, λέγων, ὡς οὐκ εἰδήσει τῆς τῶν πολεμίων ἐφόδου, περιποιήσει δὲ τοῦ Ἁγίου διὰ τὸ τὸν ἄργυρον μὴ διασκεδασθῆναι ὑπὸ τοῦ λαοῦ, σοφίζόμενος τοῦτο ἀνεῖπεν. Ἐξ οὗ δὴ πάρεστι σαφὲς τοῖς ὀρθῶς κρίνειν ἐπισταμένοις καὶ συνιέναι θείας οἰκονομίας, ὡς προμηθεῖα τοῦ Ἁγίου, τῆ τοῦ ἐχθροῦ κεφαλῆ περιτρέποντος τὰς αὐτοῦ μηχανάς, κακῷ τὸ κακὸν ἐξιάθη καὶ διὰ μὲν τῆς πυρκαϊᾶς τὸν λαὸν διεγείραντος· διὰ δὲ τῆς τοῦ πυρός ἀποσβέσεως τοῦτον σθενώσαντος, διὰ δὲ τῆς ἐμπνευσθείσης τῷ Ἱεροφύλακι σωτηριώδους φωνῆς, τῆς τοῦ ἔθνους μηνύσεως, τὸ τεῖχος καὶ τὴν πόλιν σοφῶς ἄγαν καὶ συμπαθῶς διασώσαντος.

Ἰλλούστριος δὲ τις (κατὰ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν πρωτοσπαθάριος), τῷ τοῦ Ἁγίου προσεδρεύων ναῷ, ἐργάτης τῆς ἀρετῆς ἐγνωρίζετο. Οὗτος ἔφη, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἐπὶ Μαυρικίου βασιλέως τῶν Ἀβάρων πόλεμος, τεθεᾶσθαι δύο ἄνδρας, εἶδει καὶ μεγέθει διαπρεπεῖς καὶ οἴους ἐν προσώπῳ βασιλέως τιμᾶσθαι καὶ παρίστασθαι, ἐπεισιόντας μὲν τοῦ νεῶ ἔξωθεν, πρὸς δὲ τὸ λεγόμενον Τρίβολον διαγενομένους, (ἀρχὴ δὲ τοῦτο τῆς πρὸς τὸν ναὸν εἰσόδου, καὶ μεθόριον τῶν πρὸς ἐσπέραν αὐτοῦ Θετταλῶν μεγάλων δύο κιόνων)· εἰπεῖν τῷ ὑπηρέτῃ ἀναγαγεῖν αὐτοὺς τῷ κυρίῳ τοῦ οἴκου. Τούτου δὲ τῆ εἰσόδῳ τοῦ ἱεροῦ κιβωτίου προσπελάσαντος, θᾶττον αὐτοῖς διᾶραι τὰς θύρας τὸν Ἅγιον, προσυπαντῆσαί τε καὶ προσερεῖν, ὡς τινὰς συνήθεις καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως ἦκοντας διατίθεσθαι τι τοῦ βασιλέως τὸ βούλημα. Τοὺς δ' ἀντειπεῖν, κελεῦσαι τὸν βασιλέα τῆ σῆ ἀγιοσύνη, προλιπεῖν τὴν πόλιν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι, ὡς τοῖς ἐχθροῖς ἤδη διαφειμένην· καὶ ὡς ταῦτα ἀκηκοῦσα, ἐπιδακρύσαι τῷ λόγῳ, τὴν κεφαλὴν ἐπικλίναντα καὶ ἀφωνία συσχεθέντα πολλῆ καὶ μακρᾷ, τὸ βάρος τῆς λύπης τῶν ἠκουσμένων τῷ τοιῶδε σχήματι ἐνδεικνύμενον· οἷς δὴ καὶ τὸν ὑπηρέτην ἀναθέντα εἰπεῖν· Εἰ ἦδειν, ἀδελφοί, τοσοῦτον ὄν τῆς ὑμῶν παρουσίας τὸ ἀηδές, οὐκ ἂν ὑμᾶς τῷ κυρίῳ μου κατεμήνυσα· καὶ πρὸς τούτοις ὄψε καὶ μόνον

ἐρέσθαι τὸν Ἅγιον ὄντως οὕτως ἤρεσεν; οὕτως ἔδοξε τῷ Κυρίῳ καὶ Δεσπότη πάντων τηλικαύτην πόλιν, ἣν τῷ ἰδίῳ ἐξηγοράσατο αἵματι, διαφεῖναι τοῖς αὐτὸν μὴ ἐπιγινώσκουσιν;

Οὕτω δὲ τούτων καταφυσάντων, τὸν συμπαθέστατον ἀνθυπενεγκεῖν Μάρτυρα καὶ τὴν ἀπόκρισιν τῷ Δεσπότη πάντων κατεπισκῆψαι προσενεγκεῖν, ἔχουσαν οὕτως: «Οἶδα τοὺς οἰκτιρμούς σου, φιλόανθρωπε Κύριε, νικῶντας ἀεὶ τὴν σὴν ἀγανάκτησιν, ἣν αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν ὑπανάπτουσιν. Οἶδά σε τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν θεϊκότα καὶ τὸ ἴδιον αἷμα ὑπὲρ τοῦτον ἐκχέαντα καὶ μηδαμοῦ τὴν εὐδοκίαν σου ταύτην παρεμποδισθῆναι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Καὶ ἐπεὶ κάμει τῆσδε τῆς πόλεως κατέστησας φύλακα, σὲ τὸν Δεσπότην μιμήσομαι τὴν ψυχὴν μου ὑπὲρ τούτων θήσομαι καὶ ἀπολλυμένοις ἀπολεσθήσομαι: τὸ ὄνομά σου γὰρ ἐπικέκληται καὶ σοῦ οὐκ ἀπέστησαν, κἂν ἡμαρτον καὶ αὐτὸς Θεὸς εἶ τῶν μετανοούντων». Πρὸς ταῦτα τοὺς ἄνδρας εἶπεῖν: Ταῦτα ἐροῦμεν τῷ πέμψαντι, ταῦτα ἀπαγγελοῦμεν τῷ βασιλεῖ, δέος μὴ λυπηθῆ ἐπὶ σέ. Τὸν δὲ «Ταῦτα ἐρεῖτε» καὶ αὐθις εἶπεῖν, καὶ τῷ κοιμητηρίῳ παλιννοστήσαι, τόθ' ἱερὸν ἀποκλείσαι κιβώτιον ἔμπροσθεν τῶν ἀγγελιαφόρων, ἥδη ἐπαπιόντων τοῖς λόγοις.

Ταῦτα ὁ ἱερὸς Ἰλλούστριος ἐν ἐκστάσει ὄραν τρανῶς καὶ ἀκούειν, ἢ δι' ὄραματος ἀναφανδὸν διετείνεται. Καὶ ἅμα λέγων, ἀπῆει παραθαρῦντων τὸ ἐγκατάλειμμα τῆς πόλεως, κατεπτηχὸς ἤδη καὶ ἀδρανὲς ὄν καὶ προγησαμένῳ λοιμῶδει νοσήματι, τῇ ἔθνοους ἐφόδῳ, ἄτονον πάντη καὶ ἐν ἀμηχάνῳ καθημένον, ἔπειθέ τε λέγων μετ' αὐτῶν εἶναι τὸν Ἅγιον καὶ τῇ αὐτοῦ πρεσβείᾳ διασωθῆναι ἐπληροφόρει: καθὰ δὴ καὶ ἡ τῶν πραγμάτων ἔκβασις πεποίηκεν ὕστερον.

Τοῦ δὲ νεωκόρου Ὀνησιφόρου, τοῦ ἐν τῇ ἀγίᾳ σορῶ προσεδρεύοντος καὶ περὶ τὰς τῶν λύχνων καὶ λαμπάδων ἀφὰς προνοουμένου καὶ κακουργοῦντος περὶ ταῦτα, τοὺς κηροὺς καὶ τὰς λαμπάδας ἀποκλέπτοντος καὶ τοῦτο ἐπὶ πλεῖστον ποιούντος, οὐκ εἶασε τὴν φρενοβλαβῆ καὶ ἐπώλεθρον προαίρεσιν ἀνιάτρευτον: ἀλλ' ὄναρ αὐτῷ ἐπιστάς, διελέγχει καὶ ὑφηγεῖται τὸ πρακτέον φιλανθρωπότερον. Ἔφη γάρ: «Ἀδελφὲ Ὀνησιφόρε, οὐκ ἀρέσκει μοι τὸ δρώμενον ὑπὸ σοῦ ἐπὶ ταῖς λαμπάσιν. Ἴσθι γάρ, τοῦτο ποιῶν, ὡς καὶ τοὺς προσφέροντας τὰ μέγιστα ζημιοῖς καὶ σεαυτὸν εἰς τὸ τῆς ἀπωλείας βάραθρον ἐξωθεῖς: ἐπὶ πολὺ γὰρ τῶν λαμπάδων ἡμμένων, ἐπὶ πλεόν ἰλεοῦται καὶ τὸ Θεῖον τῷ προσάγοντι. Θᾶττον δὲ ἀφαιρουμένων, ὑποτέμνεται μὲν ἐκεῖνου τὸν ἔλαιον τὸ πρᾶγμα, ὑπαυξάνει δὲ τὸ κατάκριμα τοῦ ὑφελομένου».

Τούτοις ὁ Ὀνησιφόρος μικρὸν ἐπισχῶν, αὐθις τῷ ἡμέρῳ τοῦ ὄραματος χαυνωθεῖς, εἰς ἣθη ἐπάνεισι τὰ αὐτοῦ, ἀδεῶς τολμῶν τὰ συνήθη. Καὶ ποτέ τις τῶν εὐσεβῶν, βαθείας νυκτὸς ἐπιστάς, κηροὺς προσήγαγεν εὐμεγέθεις καὶ διαφανεῖς. Τούτοις ἀλοὺς ὁ Ὀνησιφόρος, προσῆλθεν ἅμα τῷ ἀφθῆναι προσαφελῆσθαι, μεταβάντος ἤδη τοῦ εὐξαμένου. Ἀλλ' ὄρα μοι τὸ τοῦ Ἁγίου προμηθές. Ἄμα τῷ τὴν χεῖρα ἀπλῶσαι πρὸς τοὺς κηροὺς, φωνὴν ἐμβριθῆ ὁ Ἅγιος ἀπὸ τῆς ὑποκειμένης ἀναπέμψας σοροῦ, ἔφη: «Πάλιν τὰ αὐτά;» Ταύτη βληθεῖς ὁ Ὀνησιφόρος, ἐπὶ τὸ ἔδαφος κατηνέχθη πτώμα δεινόν, ἐμβροντηθεῖς τῷ δέει καὶ τῇ βολῇ τῆς φωνῆς. Ἔως τις τῶν τοῦ Κλήρου καὶ συνήθων παρελθόν, ἀνέστησε τοῦ πτώματος καὶ τῆς ἐκστάσεως ἐπανήγαγεν. Αὐτὸς δὲ εἰς ἑαυτὸν ἐλθὼν, ἐξωμολογεῖτο ἐπὶ πάντων τῆς τε ἰδίας ἀφροσύνης τὸ τόλμημα, καὶ τὴν τοῦ Ἁγίου περὶ αὐτὸν κηδεμονίαν τὸ πρότερον καὶ παιδείαν μετὰ φιλανθρωπίας τὸ δεύτερον, ὡς μὴ μόνον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἐτέρους ὠφεληθῆναι τῷ θαύματι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Μάρτυρες Ἀρεμίδωρος καὶ Βασίλειος, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ἀρτεμίδωρος, ὃ τέλους ψῆφος ξίφος,

Σύναθλον εἶχε Βασίλειον πρὸς ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἅγια Μάρτυς Λεπτίνα, κατὰ γῆς συρομένη, τελειοῦται.

Στίχ. Ἐν γῇ συρεῖσα χερσὶ δυσσεβοφρόνων,

Ἀφῆκεν εἰς γῆν Λεπτίνα σαρκὸς πάχος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Γλύκων, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Εἶφει προτείνας Μάρτυς ἀχένα Γλύκων

Σπονδὴν γλυκεῖαν αἱμά σου Χριστῷ χέεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ μεγάλου καὶ φρικώδους σεισμοῦ.

Στίχ. Ἐσεισας, ἀλλ' ἔσωσας αὐθις γῆν, Λόγε·

Τῆς σῆς γὰρ ὀργῆς οἶκτός ἐστι τὸ πλέον.

Τῷ εἰκοστῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, Ἰνδικτιῶνος ἐνάτης, εἰκοστῇ ἕκτη μηνὸς Ὀκτωβρίου, ἐγένετο σεισμὸς μέγας καὶ φοβερὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὥστε τὰ ὑπερῶα καὶ τῶν ἄλλων ὠραιότερα οἰκήματα καταπεσεῖν, καὶ πολλοὺς συγκαταταφῆναι τοῖς καταπεσοῦσι. Διὸ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου ποιούμεθα καὶ τὴν μνήμην τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, ἀπερχόμενοι μετὰ Λιτῆς εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν τῆς Πανάγνου καὶ ἁγίας ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἐκτελοῦντες ἐν αὐτῷ καὶ τὴν θείαν Μυσταγωγίαν. Ἦς ταῖς πρεσβείαις ῥυσθείημεν ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς καὶ τύχοιμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μνήμη τοῦ ἁγίου νέου Ὁσιομάρτυρος Ἰωάσαφ, ξίφει τελειωθέντος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ἔτει ,αφλστ' (1536).

Στίχ. Μίξας ἀσκήσει τὴν ἄθλησιν, παμμάκαρ,

Διπλοῦς στεφάνους λαμβάνεις, Ἰωάσαφ.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Σεισμοῦ. Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος
» τοῖς ὀσίοις Παισὶ· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον
» πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἐπεισε βοᾶν· Εὐλο-
» γητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπερὺμητος εἶ Κύριε μακρόθυμε, ὅτι οὐκ ἐθανάτωσας τοὺς οἰκέτας σου, σπαραγμῶ καὶ κλόνῳ φοβερῶ, τῆς γῆς· ἀλλ' ἐφόβησας ζητῶν, τὸ ἐπιστρέψαι τῶν κακῶν, καὶ ζῆσαι πάντας ἡμᾶς.

Στεναγμὸν ἀπὸ καρδίας ἀναπέμφωμεν, καὶ δάκρυα προχέωμεν, ὅπως ἴλεων τὸν Δεσπότην εὐρωμεν Χριστόν, ἐκτρίψαι Σεισμῶ πάντας ἡμᾶς, διὰ πληθὺν ἁμαρτιῶν, ἐπαπειλοῦντα δεινῶς.

Οἴμοι! κρᾶζωμεν, καὶ χεῖρας ἐκπετάσωμεν, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ὕψιστον, καὶ παυσώμεθα τοῦ λοιποῦ, ποιεῖν τὸ πονηρόν· ἰδοὺ ὁ Σωτὴρ ἀγανακτῶν, σαλεύει ἅπασαν τὴν γῆν, στηρίζαι θέλων ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Νεῦσον Ἄχραντε, σωθῆναι τοὺς οἰκέτας σου, ἀπολεσθῆναι μέλλοντας, ἐν ὀργῇ Θεοῦ, καὶ θυμῶ μεγάλῳ καὶ φρικτῶ, τῆς νῦν ἐπελθούσης ἀπειλῆς, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πολλῶν, ἁμαρτημάτων ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου

Κανὼν πρῶτος. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Λελαμπρυσμένος, τῇ θεῖᾳ δόξῃ καὶ τῇ χάριτι, Μάρτυς ἀθλοφόρε, λάμπεις φωτοειδῶς, καὶ φωτίζεις τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῶ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὡς πορφυρίδι, κεκοσμημένος τῷ σῶ αἵματι, ἔχων ἀντὶ σκήπτρου ἔνδοξε τὸν σταυρόν, τῷ Χριστῷ συμβασιλεύεις νῦν. Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένη, πεφωτισμένη Μητροπάρθενε, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε τὴν παναληθῆ, Θεοτόκον περιφρούρησον, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχουσα Δέσποινα.

Κανὼν δεῦτερος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐπερὺργησας τὸ αἶμά σου Δημήτριε, σπείσας πανάριστε, τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός· πλευρὰν δὲ λελόγηχουσαι, τοῦτον μιμούμενος· ὅθεν δίδωσι, τὴν ἀμοιβὴν κατάλληλον, μύρον ἄλλοις δεδειχώς σε.

Σεσωμάτωται τὸ μύρον τὸ οὐράνιον, Χριστὸς ὁ Κύριος, διὰ φιλίαν βροτῶν· αὐτὸν δὲ Δημήτριος, φιλήσας ἄριστα, χριστὸς γίνεται, μύρῳ καινῷ χρισάμενος, καὶ σαρκὸς ἐκβλύζει μύρα.

Μύρῳ χρίσας με Χριστὸς ἀγαλλιάσεως, δουλείας ἔλυσε, καὶ τυραννίδος πικρᾶς· ἀλλ' αὔθις δεδούλωμαι, αἰσχίσταις πράξεσιν· ἐλευθέρωσον, αἰσχροῦ δουλείας Ἁγίε, σοῦ τῷ μύρῳ καταχρίσας.

Θεοτοκίον.

Ἐκλεξάμενος Νυμφίος ὁ ώραῖός σε, Παρθένε Δέσποινα, τῶν γηγενῶν ἐκ φυλῆς, λαμπρῶς παρεστήσατο, ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· Δεῦρο Νύμφη μου, ἀπὸ Λιβάνου λέγων σοι, δεῦρο Νύμφη μου καὶ Μῆτερ.

Καταβασία· Οὐκ ἐλάτρευσαν...

Τοῦ Σεισμοῦ. Ἰδὲ ἡ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογός τοῖς Ὅσιος δρόσον ἐπήγασας, καὶ δι-
» καίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς,
» Χριστέ μόνῳ τῷ βούλεσθαι· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς
» πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τῆς δικαίας σου ταύτης ὀργῆς φιλόφρονε, ἐπελθούσης ἀθρώως συνεταράχθημεν, καὶ ἀπελπισμῷ παντελεῖ συνεσχέθημεν, προσαγανακτοῦντα, ὀρῶντες καθ' ἡμῶν σε.

Ἀνατείνωμεν χεῖρας πιστοὶ καὶ ὄμματα, πρὸς τὸν μόνον Δεσπότην σώζειν δυνάμενον, κράζοντες· Χριστέ, τὸν θυμόν σου ἀπόστρεψον, ἀφ' ἡμῶν ταχέως, φιλόφρονε ὑπάρχων.

Χιλιάδες Ἀγγέλων, Μαρτύρων σύλλογος, Προφητῶν Ἀποστόλων, Ὁσίων Ἱεραρχῶν, ἅγιος χορός, ἱκετεύει σε Δέσποτα· Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου, τοῦ τεταπεινωμένου.

Ὁ γινώσκων Οἰκτίρμον τὸ ἀσθενὲς ἡμῶν, καὶ εὐόλισθον πάντη καὶ ἀδιόρθωτον, ἄνες τὴν ὀργήν, καὶ τὸν τάραχον κόπασον, καὶ τῷ σῶ ἔλεει, οἰκτείρησον τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον.

Συμπαθῆς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπάθητον, ἡ τεκοῦσα Σωτῆρα, ἴδε τὴν κάκωσιν, καὶ τὸν στεναγμὸν τοῦ λαοῦ σου, καὶ τάχυνον, τοῦ παρακαλέσαι, ἡμᾶς οἰκτερηθῆναι.

Τοῦ Ἁγίου

Κανὼν πρῶτος. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ἡμαύρωσας πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ, μανίαν ἔνδοξε, καὶ τὰ παλαίσματα, τὴν ἀκαθαίρετον δύναμιν, τοῦ Χριστοῦ περιζωσάμενος, καὶ νικηφόρος γεγυνώς, Μάρτυς Δημήτριε, ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Μαρτύρων εὐστάθειαν δεικνύς, Μαρτύρων εὐκλειαν, ἔσχες Δημήτριε, λουτρὸν λουσάμενος ἅγιον, ὃ δευτέραις οὐ μολύνεται, ἀμαρτημάτων προσβολαῖς, λόγῃ νυττόμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἡ τῶν θαυμασίων σου πληθὺς, τὴν ὑπὲρ νοῦν δωρεάν, ἣν σοι παρέσχε Χριστός, τοῖς πᾶσιν ἔνδοξε δείκνυσι· καὶ ἡ χάρις τῶν ἰάσεων, τὴν ὑπὲρ λόγον σοι σαφῶς, χάριν κηρύττει ἡμῖν, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθενομήτορα, καὶ Θεοτόκον Ἀγνήν, ὑμνολογήσωμεν· αὕτη γάρ, σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος, ὡς τὸν τοῦ κόσμου Λυτρωτὴν, Λόγον γεννήσασα, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Κανὼν δεύτερος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἐψώσας Χριστὸν ἐν Ἐκκλησίᾳ, ἀλήθειαν σοῦ ὁ λάρυγξ ἐμελέτησε· στόμα σὸν λελάληκε, σοφίας τὰ ῥήματα· τῶν ἀρωμάτων ὄφθησαν αἱ σιαγόνες σου, φιάλαι· διὰ τοῦτο Χριστός σε, μύρου θείου κρήνην, ἀνέδειξε τῷ κόσμῳ.

Ῥημάτων ἰσχύν σου στεφηφόρε, ὡς βέλη τοῦ δυνατοῦ ὁ σὸς ἀντίπαλος, φρίττων ἀνὰ χεῖράς σου, πόρρωθεν στρεφόμενα, σοῦ τὴν πλευρὰν ἀνώρυξε, μυρίῳ δόρατι· ἢ μύρων ἀναδοῦσα θαλάσσας, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, αὐτὸν καταβαπτίζει.

Ὁ μέγας φρουρὸς Θεσσαλονίκης, ὁ ῥύστης ἐν τοῖς κινδύνοις ὁ ἐξαίρετος, πρόμαχος ὁ κράτιστος, πάσης Ἐκκλησίας τε, οἷα πατὴρ φιλόστοργος, τοῖς τέκνοις δίδωσι, θηλὴν ἀυξητικὴν ψυχοτρόφον, τὴν πλευρὰν ὡς γάλα, τὸ μύρον χορηγοῦσαν.

Νόσων καὶ δεινῶν ἀρρώστημάτων, δαιμόνων ἐπιβουλῆς τε σὺ διέσωσας, μέγιστε Δημήτριε, μύρου ταῖς ἀρδείαις σου, τὴν πατρικὴν οἰκίαν μοι, ἦν περ ἐφίλησας, τιμῶν τὴν ἀρετὴν τῶν τεκόντων· οἷς ἡμᾶς συνάπτεις, ὑμνοῦντάς σου τὴν χάριν.

Θεοτοκίον.

Ὅλβον σε κοινόν, ᾧ Θεοτόκε, καὶ δόξαν οἱ σέ τιμῶντες πάντες ἔχοντες, πίστει σοι προστρέχομεν, πόθῳ σου δεόμενοι, τῆς ἀδοξίας λύτρωσαι, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι, τρυφῆς τῆς αἰωνίου καὶ δόξης, ἐν σκηναῖς Δικαίων, ἡμᾶς καταξιοῦσα.

Καταβασία· Παῖδας εὐαγεῖς...

Τοῦ Σεισμοῦ. Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ
» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε,
» ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύ-
» νοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς σέ μακαρί-
» ζομεν.

Ἴδου οἱ πάντες ἡμεῖς ἐπταίσαμεν, καὶ φοβερῶς ἡ γῆ μηδὲν σφαλεῖσα κολάζεται· νουθετῶν γὰρ ἡμᾶς ὁ φιλόανθρωπος, ὅλην αὐτὴν σαλεύει· λάβωμεν αἴσθησιν, καὶ τῆς σωτηρίας ἑαυτῶν ἐπιμελώμεθα.

Ὁρῶν καὶ χρόνων ὑπάρχων Κύριος, μιᾷ ῥοπῇ ἠθέλησας ἐκτρίψαι τοὺς δούλους σου· ὑπὸ δὲ τῆς πολλῆς εὐσπλαγγνίας σου, Δέσποτα ἐκωλύθης· εὐχαριστοῦμέν σοι, οἱ ἀναπολόγητοι ἡμεῖς, μόνε φιλόανθρωπε.

Σεισμοῦ μαχαίρας, πικρᾶς ἀλώσεως, καὶ ἐθνικῆς Χριστὲ ἐπιδρομῆς καὶ συμπτώσεως, καὶ λιμοῦ καὶ λοιμοῦ καὶ κακώσεως, πάσης ἄλλης οἰκτίρμον, ῥῦσαι τὴν πόλιν σου, ἅπασάν τε χώραν, τῶν πιστῶς ὑμνολογούντων σε.

Ἡ γῆ ἀγλώσσωσ βοᾷ στενάζουσα· Τί με κακοῖς μιαίνετε πολλοῖς πάντες ἄνθρωποι, καὶ ὑμῶν ὁ Δεσπότης φειδόμενος, ὅλην ἐμὲ μαστίζει· λάβετε αἴσθησιν, καὶ ἐν μετανοίᾳ, τὸν Θεὸν ἐξιλεώσασθε.

Θεοτοκίον.

Φθορὰν τῷ τίκτειν μὴ ὑπομείνασα, πάσης φθορᾶς Παρθένε ἐξελοῦ ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ Σεισμοῦ βαρυτάτου καὶ θλίψεως, παύουσα τοῦ Δεσπότης τὴν ἀγανάκτησιν, ταῖς σαῖς μητρικαῖς καταλλαγαῖς θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ἁγίου

Κανὼν πρῶτος. Λίθος ἀχειρότητος ὄρους.

Ῥῆξον τὰ δεσμὰ τῶν πταισμάτων, τῶν σὲ ὑμνούντων Ἀθλοφόρε· παῦσον τῶν παθῶν τὰς προσβολὰς· τὸν σάλον λῦσον τὸν τῶν αἰρέσεων· τῶν πειρασμῶν κατεύνασον, τὴν καταγιδα ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἰθυνον πρὸς τρίβους εὐθείας, τῆς οὐρανόου βασιλείας, τὴν ἱερωτάτην σου ποιμνὴν, στεφανηφόρε Μάρτυς Δημήτριε, ἐπὶ νομὴν σωτήριον, ἐπὶ τὸν τόπον τὸν αἰώνιον.

Θεοτοκίον.

Ὡς ρίζαν πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας σε Παρθένε, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς εὐφημίαις καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ τὴν ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

Κανὼν δεῦτερος. Ἄπας γηγενῆς.

Γῆ καὶ οὐρανός, τὸ πρᾶγμα θαυμάζουσι τὸ σὸν Δημήτριε· τὴν γὰρ ἐν σαρκὶ ζωὴν, καλῶν παντοίων κοσμήσας εἶδες, τὸ κατ' εἰκόνα βέλτιστε, λαμπρῶς ἀπείληφας· τὸ δὲ σῶμα, βάψας σου τοῖς αἵμασι, βασιλεὺς ὡς λαμπρὸς μύρω κέχρισαι.

Ἵνα τὴν στολὴν, ἐνδύσῃ Δημήτριε, ἦν ἐξεδύσατο, πρὶν ὁ παλαιὸς Ἀδάμ, Ἀδάμ τὸν νέον καλῶς ἐνδέδυσαι, καὶ τῆς σαρκὸς τὸ κώδιον, χαίρων ἀπερρίψας· διὰ τοῦτο, μύροις τε καὶ στέμμασι, βασιλεία λαμπρά σοι μνηστεύεται.

Νοῦς οὐκ ἐξαρκεῖ, καὶ λόγος ἀνθρώπινος ἐκδιηγῆσασθαι, τὰς ὑπερφυεῖς τιμάς, καὶ δόξας Μάρτυς, ἅς περ ἀπείληφας, συμβασιλεύων ἄληκτα, Χριστῷ μακάριε· τὸ δὲ μύρον, σύμβολον σαφέστατον, ὑπὲρ φύσιν ἐκβλύζον σῆς κόνεως.

Ἦνπερ Ἀθλητά, Χριστὸς ἐξηγόρασε ποιμνὴν τῷ αἵματι, λόγοις ἱεροῖς καὶ σὺ, καὶ νόμοις αἵμασί τε συνέστησας· ἀλλὰ καὶ νῦν τοῖς μύροις σου τρέφων καὶ θαύμασιν, εἰς αἰῶνας, ἄτρωτον συντήρησον, χαλεπῶν ἐξ αἰρέσεων μέγιστε.

Θεοτοκίον.

Ἵμνους εὐτελεῖς, δεήσεις τε πρόσδεξαι τὰς ἡμῶν Δέσποινα· λῦσον συμφορῶν πικρῶν, ἡμῖν τὸ νέφος, κοινῶν ἰδίων τε· τῆς Ἐκκλησίας κοίμισον, Ἄγνη τὸν κλύδωνα· τῶν βαρβάρων, σκόρπισον τὰς φάλαγγας· καὶ μελλούσης κολάσεως λύτρωσαι.

Καταβασία· Ἄπας γηγενής...

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Μάρτυς Χριστοῦ Δημήτριε, ὡς ποτὲ τοῦ Λυαίου, τὴν ὄφρυν καὶ τὴν ἔπαρσιν, καὶ τὸ ἵππειον θράσος, καθεῖλες χάριτι θείᾳ, τὸν γενναῖον κρατύνας, ἐν τῷ σταδίῳ Νέστορα, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει· οὕτω καμέ, ταῖς εὐχαῖς σου κράτυνον Ἀθλοφόρε, κατὰ δαιμόνων πάντοτε, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων.

Θεοτοκίον.

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομήτορ ἄχραντε, δυσωποῦσα μὴ παύση, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, ὅπως εὐρωμεν χάριν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρα ἀνάγκης, γένος βροτῶν· ἀπειλῆς σεισμοῦ τε τοῦ βαρυτάτου, κινδύνων τε ἐξαίρουσα, μητρικαῖς σου πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἴστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Δεῦρο Μάρτυς Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, σοῦ δεομένους συμπαθοῦς ἐπισκέψεως· καὶ ῥῦσαι κεκακωμένους, τυραννικαῖς ἀπειλαῖς, καὶ δεινῇ μανίᾳ τῆς αἰρέσεως· ὑφ' ἧς ὡς αἰχμάλωτοι, καὶ γυμνοὶ διωκόμεθα, τόπον ἐκ τόπου, συνεχῶς διαμείβοντες, καὶ πλανώμενοι, ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσιν. Οἴκτειρον οὖν πανεύφημε, καὶ δὸς ἡμῖν ἄνεσιν· παῦσον τὴν ζάλην καὶ σβέσον, τὴν καθ' ἡμῶν ἀγανάκτησιν, Θεὸν ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τεῖχος ὠχυρωμένον ἡμῖν, τὰς ἐλεπόλεις τῶν ἐχθρῶν μὴ πτοούμενον, ἐδόθης τὰς τῶν βαρβάρων, ἐπιδρομὰς καταργῶν, καὶ πασῶν τῶν νόσων τὰ συμπτώματα· κρηπίς ἀκατάβλητος, καὶ θεμέλιος ἄρρηκτος, καὶ πολιοῦχος, οἰκιστὴς καὶ ὑπέρμαχος, ἐχημάτισας, τῇ σῇ πόλει Δημήτριε· ἦν λυτρωθεῖσαν ἔνδοξε, Θεοῦ εὐδοκήσαντος, διὰ παντὸς ἐλευθέραν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις διάσωσον, Χριστὸν ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Πᾶσαν τὴν ἀρετὴν συλλαβόν, τῶν Ἀθλοφόρων ὁ χορὸς ἀναδείκνυται· ἐντεῦθεν τῆς ἀκηράτου, καὶ μακαρίας ζωῆς, τὴν τρυφὴν ἀξίως ἐκκληρώσαντο· ἐν οἷς ἀξιάγαστε, διαπρέπων Δημήτριε, καὶ τῇ μιμήσει, τοῦ Χριστοῦ σεμνυνόμενος, καὶ καυχώμενος, τῇ τῆς λόγῃς ἰσότητι, αἴτησαι ἐκτενέστερον, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε, τῶν παθημάτων ῥυσθῆναι, καὶ χαλεπῶν περιστάσεων, θερμῶς ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Τὸν λόγῃς κληρωσάμενον, τῆς σωτηρίου πλευρᾶς τὴν χάριν, τῆς νυγείσης τῇ λόγῃ, ἐξ ἧς ἡμῖν πηγάζει ὁ Σωτήρ, ζωῆς καὶ ἀφθαρσίαςνάματα, Δημήτριον τιμήσωμεν, τὸν σοφώτατον ἐν διδασκαῖς, καὶ στεφανίτην ἐν Μάρτυσι· τὸν δι' αἵματος τελέσαντα, τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον, καὶ θαύμασιν ἐκλάμπαντα πάση τῇ οἰκουμένῃ· τὸν ζηλωτὴν τοῦ Δεσπότη, καὶ συμπαθῆ φιλόπτωχον· τὸν ἐν πολλοῖς καὶ πολλαῖς κινδύνοις

χαλεποῖς, τῶν Θεσσαλονικέων προϊστάμενον· οὗ καὶ τὴν ἐτήσιον μνήμην
γεραίροντες, δοξάζομεν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἐνεργοῦντα δι' αὐτοῦ πᾶσι τὰ ἰάματα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν
ὅλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι· Χαῖρε ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδεται καὶ ἅγιον Μύρον ἐκ τοῦ Ἁγίου, ψαλλομένων τῶν Ἰδιομέλων αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἁγίου, αἱ γ' καὶ στ' Ὠδαί.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Τιμόθεον Β'.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι...

Εὐαγγέλια δύο.

Εἰς μὲν τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου, τὸ κατὰ Ἰωάννην· Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ
Μαθηταῖς· Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους...

Εἰς δὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Σεισμοῦ, τὸ κατὰ Ματθαῖον· Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμβάντι τῷ
Ἰησοῦ εἰς πλοῖον...

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Νέστορος.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'
τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες ἀνευφημήσωμεν, τὸν Ἀθλητὴν τὸν μέγαν, καὶ γενναῖον
ὀπλίτην, Δημήτριον, τὸν πᾶσαν τὴν τοῦ ἐχθροῦ, δυναστείαν πατήσαντα, τούτῳ
βοῶντες ἐν πίστει· Ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν Χριστὸν Μάρτυς ἰκέτευε.

Τὸν ἀριστερά τὸν θεῖον καὶ μιμητὴν τοῦ Χριστοῦ, τὸ τῆς ἀγνεΐας κάλλος, τὴν πηγὴν τῶν θαυμάτων, Δημήτριον τὸν μέγαν, πάντες πιστοί, ἐν ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν, ἀγιαζόμενοι σώματα καὶ ψυχάς, ἐν τῇ μνήμῃ τῇ ἐνδόξῳ αὐτοῦ.

Θεσσαλονίκη χορεύει ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου, καὶ συγκαλεῖται πάσας, τῶν πιστῶν τὰς χορείας, Δημήτριε τρισμάκαρ, τελέσαι τὴν σὴν, φωτοφόρον πανήγυριν· οἷς καὶ ἡμεῖς συνελθόντες ἀσματικῶς, εὐφημοῦμεν τοὺς ἀγῶνάς σου.

Καὶ τρία τοῦ ἀγίου Νέστορος

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Νέστορ Ἀθλητὰ μακάριε, τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ, σεαυτῷ περιθέμενος, αἰσθητῶς Λυαίῳ μὲν, συμπλακεῖς τοῦτον ὄλεσας· ταῖς ἀοράτοις δὲ τὸν ἀόρατον, λαβαῖς Βελίαρ σὺ συνεπόδισας, καὶ ἐθανάτωσας· νίκης διαδήματι, ὅθεν τὴν σὴν, κάραν ἐστεφάνωσεν, ὁ μεγαλόδωρος.

Λόγοις ἐνθέοις νευρούμενος, Νέστορ σοφὲ ἀληθῶς, Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος, ἀλαζόνα τύραννον, ἀνδρικῶς ἐθανάτωσας· καὶ τὸν θανόντα καὶ Ἄδην λύσαντα, ὁμολογήσας Θεὸν ἀθάνατον, θάνατον ἄδικον, καθυπέστης ἐνδοξε· ὅθεν ζωὴν, χαίρων ἀτελεύτητον, ἐκληρονόμησας.

Θεῖος νεανίας πέφυκας, σώματος ὥρα σοφέ, διαπρέπων καὶ χάριτι, θεϊκῇ κοσμούμενος, καὶ ῥώμῃ σεμνυόμενος· ὅθεν Λυαίου λύσας τὴν δύναμιν, τῇ δυναστείᾳ τοῦ Παντοκράτορος, χαίρων ἐνήθλησας, καὶ χοροῖς ἠρίθμησαι τῶν Ἀθλητῶν· οἷς συναγαλλόμενος, ἡμῶν μνημόνευε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου ἀνγάζεται ἀκτῖσι, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἄνθεσιν ὠραῖζομένη, Δημήτριε βοᾷ σοι· Θεράπον Χριστοῦ, καὶ προστάτα θερμότατε, μὴ ἐλλίπης πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἦχος β΄.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Μύρον τὸ νοητόν, σὲ Μάρτυς καταθέλξαν, πρὸς ἀρετῶν τὰ μύρα, διήγειρε καὶ μύρα, βλύζειν ἀφθόνως δέδωκε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Εὔγε τῆς καλλονῆς, τοῦ μύρου τῆς σαρκός σου· ὑπέρευγε τοῦ μύρου, τοῦ τῆς ψυχῆς σου μάκαρ, οὗ περ ἐκεῖνο γνῶρισμα.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσι.

Εἰς βόθρον τὸν Σατᾶν, ὃν ὄρυξέ σοι μάκαρ, ἐμβεβληκῶς γενναίως, ἀπέπνιξας
τελείως, τοῖς ποταμοῖς τῶν μύρων σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μύρου τοῦ νοητοῦ, ἀξία μυροθήκη, γεγεννημένη Κόρη, παθῶν με δυσωδίας,
ἀπάλλαξον πρεσβείαις σου.

Ἀπολυτίκιον· Μέγαν εὔρατο ἐν τοῖς κινδύνοις...

Τοῦ Μάρτυρος

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Ἀθλητῆς εὐσεβείας ἀκαταγώνιστος, ὡς κοινωνὸς καὶ συνήθης τοῦ Δημητρίου ὀφθείς,
ἠγωνίσω ἀνδρικῶς Νέστορ μακάριε· τῇ θεϊκῇ γὰρ ἀγωγῇ, τὸν Λυαῖον καθελῶν, ὡς
ἄμωμον ἱερεῖον, σφαγιασθεὶς προσηγέχθης, τῷ Ἀθλοθέτῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος· Χαῖρε, τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς
σέ· Χαῖρε, ἀχείμαστε λιμῆν, καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ποιητὴν σου καὶ
Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν
τόκον σου.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ
ἀγίου Νέστορος ὁ παρῶν.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄρματα Φαραώ.

Ἄρματι φλογερῷ, τῷ σῶ αἵματι σοφέ, χαίρων ἐπιβέβηκας, καὶ πρὸς οὐράνιον ὕψος,
ἔνθα Ἰησοῦς τὸ ἄχρονον φῶς, μετὰ χαρᾶς ἀνελήλυθας.

Θώρακα νοητόν, τὸν τῆς πίστεως σαυτῷ, Νέστορ περιθέμενος, καὶ τὸν Σταυρὸν ὡς
δόρου ἔχων ἐν χερσὶ, τὰς τοῦ ἐχθροῦ, στερρῶς συνέκοψας φάλαγγας.

Ζέσει τῆς τοῦ Χριστοῦ, κρατυνόμενος στοργῆς, ἔνδον εἰσεπήδησας, ἐν τῷ σταδίῳ καὶ
πάσας, ἔλυσας Λυαίου μηχανάς, καὶ νίκης τρόπαιον ἔστησας.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τὸν συνάναρχον Πατρί· ἔτεκες ἀπείρανδρε, ὑπερφυῶς κατὰ σάρκα, μείνασα παρθένος ὄντως Ἀγνή· διό σε πάντες γεραίρομεν.

ᾠδὴ γ´. Ὁ στερεῶν βροντήν.

Δυναμωθείς τῷ κράτει τῆς ἰσχύος, τοῦ τοὺς μοχλοὺς συντρίψαντος, καὶ τὰς τοῦ Ἄδου πύλας σπουδῆ, εἰς τὸ στάδιον εἰσήλθες, καὶ κραταιῶς συνέτριψας, ἐχθροῦ μηχανήματα.

Ὁ παλαιᾶς ἀπάτης ἀρχηγέτης, πρὸ τῶν ποδῶν σου ἤπλωται· νεανικῶς γὰρ πρὸς ἐκτομήν, προσεχώρησας τοῦ ξίφους, Νέστορ Μαρτύρων καύχημα· διὸ εὐφημοῦμέν σε.

Προκαταλύσας θράσος παρανόμων, Θεῶ θυσίαν ἔθυσας, Μάρτυς τὸ αἷμά σου ἀμοιβήν, ἱερὰν αὐτῷ παρέχων· διό σε ἀντημείψατο, πλουσίους χαρίσμασι.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἐξ Ἀδάμ τοῦ γένους ἀμορφίαν, ἐπεισαχθεῖσαν βρώματι, κυφορούμενος Ἰησοῦ, ἐν γαστρὶ τῆς Θεοτόκου, ὑπερφυῶς ἀνέπλασας, τὸ πρῶτον κάλλος δοὺς ἡμῖν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεῶν βροντήν καὶ κτίζων πνεῦμα, στερέωσόν
» με Κύριε, ἵνα ὑμῶ σε εἰλικρινῶς, καὶ ποιῶ τὸ θέ-
» λημά σου· ὅτι οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς σὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κάθισμα. Ἦχος δ´. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οὐ κατεπλάγης τῶν ἐχθρῶν τὴν μανίαν, οὐκ ἐδειλίασας σαρκὸς ἀλγηδόνας, ἀλλ' ἀπτοήτως ἔδραμες πρὸς πάλιν σοφέ, φέρων τὸ ὑπέρμαχον, τοῦ Σταυροῦ θεῖον ὄπλον· ὅθεν τὸν ἀλάστορα, παρευθὺς θανατώσας, ἐθανατώθης Νέστορ καὶ ζωῆς, κατηξιώθης Χριστῷ παριστάμενος.

Δόξα. Θεοτοκίον

Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς ἀυλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθηται ἁγίου αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου, σαρκικῶς· ὁ Θεὸς γὰρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

ᾠδὴ δ´. Εἰσακήκοα ὁ Θεός.

Δημητρίου κατανασθεῖς, ταῖς φωτοβόλοις διδασκαλίαις, τῆς Ἑλλήνων ματαιότητος, τὴν ἀχλὺν διέφυγες, καὶ μαρτυρίου φέγγος ἀπήστραψας.

Ἀπιστίας τὴν ἀλμυράν, ταραξας θάλασσαν γλυκασμῷ σου, τῆς νοστήμου Νέστορ πίστεως, ἀσεβῶν στρατεύματα, βυθῷ τῶν σῶν αἱμάτων ἀπέπνιξας.

Φυτευόμενον πρὸς ζωὴν, ἐδείχθης δένδρον τῆ εὐκαρπία, διατρέφων τῶν ἀγώνων σου, τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα, Νέστορ Χριστοῦ Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Καθαρτήριόν μοι γενοῦ, ἀμαρτημάτων, καὶ δός μοι χεῖρα, βοηθείας κινδυνεύοντι, Παναγία Δέσποινα, χριστιανῶν βεβαία ἀντίληψις.

Ῥδὴ ε΄. Ὅρθρον φαινὸν ἡμῖν.

Λόγοις θείας γνώσεως, τὴν διάνοιαν καταρδευθεὶς, μαρτυρίου στάχυν ὄριμον, ἔνδοξε Νέστορ ἐβλάστησας.

Νόμοις τοῖς τῶν λόγων σου, ὦ Δημήτριε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀθείας τὸ ἀνόμημα, ὁ Νέστωρ τὸ μέγα κατέπαυσεν.

Ἐχθρὸν πρὸς ὀρώμενον, συμπλεκόμενος τὴν τοῦ Θεοῦ, ἀοράτως συμμαχίαν, ἐκέκτησο Νέστορ αἰοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ κυήσασα, τὸν Θεὸν ἄνευ σπορᾶς· χαῖρε μόνη Θεομητορ πανάχραντε· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ῥδὴ στ΄. Ζάλη με λογισμῶν.

Σφραγίδι σημανθεὶς σου τὴν καρδίαν, γενναίως κατέτρωσας, τῷ δόρατι τῆς ἀνδρείας, τὴν καρδίαν Λυαίου Ἀθλητά· καὶ χαίρων θανατοῦσαι, διὰ τὴν πάντων ζωὴν.

Νυμφίος ἐκ παστάδος τῆς σαρκός σου, Νέστορ ἐκπεπόρευσαι, στολαῖς ταῖς ἐξυφανθείσαις, ἐξ αἱμάτων σου Μάρτυς ἱερῶν, φαιδρῶς ὠραϊσμένος, καὶ τῷ Δεσπότη παρέστης Χριστῷ.

Ὑψώσας ἐπὶ πέτραν σοῦ τοὺς πόδας, εὐσεβείας ἔστησε, Χριστὸς τῆς ζωῆς ἡ πέτρα, καὶ κατεύθυνε Νέστορ πρὸς αὐτόν, τὰ διαβήματά σου, καὶ τοὺς ἐχθρούς σου κατήσχυνε.

Θεοτοκίον.

Ῥῆξόν μου τὰς σειρὰς τῶν ἐγκλημάτων, ἡ Θεὸν κυήσασα, τὸν αἶροντα τὴν τοῦ κόσμου ἀμαρτίαν, Παρθένε Μαριάμ· ἐν σοὶ γὰρ τὰς ἐλπίδας, τῆς σωτηρίας ἀνέθηκα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ζάλη με λογισμῶν καταλαβοῦσα, εἰς βυθὸν καθέλ-
» κει με, ἀμέτρων πλημμελημάτων· ἀλλὰ σὺ Κυβερ-
» νῆτα ἀγαθέ, προφθάσας διάσωσόν με.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἀθλήσας καλῶς, ἀθάνατον τὴν εὐκλειαν, κεκλήρωσαι νῦν καὶ στρατιώτης ἄριστος, τοῦ Δεσπότου γέγονας, ταῖς εὐχαῖς Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος· σὺν αὐτῷ οὖν Νέστορ σοφέ, πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Ῥώμη Θεοῦ ἀθλήσας παμμάκαρ, νικηφόρος ἐδείχθης· τὸν ἐχθρὸν τοῖς ποσὶ καταπατήσας, δεδόξασαι· στεφανίτης σὺν ταῖς χορείαις τῶν σεπτῶν Ἀθλοφόρων Νέστορ ἐφάνης, καὶ Ἀαρὼν ὑπερήρθης Χριστοῦ ἀθλητά, σὺν Ἄβελ αἷμα τὸ θεῖόν σου προσενέγκας· καὶ θρόνῳ θείῳ τοῦ κτίσαντος παρεστῶς, σὺν Ἀγγέλων τοῖς τάγμασι, πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῇ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Νέστορος.

Στίχ. Ὁμοῦ Λυαῖον καὶ λύμην τὴν τῆς πλάνης

Κτείνας ὁ Νέστωρ, τέμνεται διὰ ξίφους.

Εἰκάδι ἐβδομάτη ἀποκέρσαν Νέστορα κεδνόν.

Οὗτος κομιδῇ νέος ὦν καὶ ὠραῖος, καὶ γνωστὸς ὦν τῷ Μεγαλομάρτυρι Δημητρίῳ, προσδραμὼν ἐν ᾧ ἐφυλάττετο τόπῳ, πεσὼν πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ· «Δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ἔφη, βούλομαι τῷ Λυαίῳ μονομαχησαί, καὶ εὗξαί μοι, τὸν Χριστὸν ὀνομάσας». Ὁ δὲ Ἅγιος, σφραγίσας αὐτὸν τῷ τιμίῳ Σταυρῷ, εἶπε· «Καὶ τὸν Λυαῖον νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις». Ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ σταδίῳ, θεωροῦντος τοῦ Μαξιμιανοῦ καὶ εἰπὼν «Ὁ θεὸς Δημητρίου βοήθει μοι», συμπλακεῖς τῷ παλαμναίῳ Λυαίῳ ἐκεῖνῳ, καὶ καρίαν βαλὼν κατὰ τῆς καρδίας, ἀνήρηκε, καὶ τῷ βασιλεῖ ψυχικὴν περιεποιήσατο σύγχυσιν· καὶ αὐτίκα τὸν μὲν ἅγιον Δημήτριον προσέταξε λόγχαις τρωθῆναι, ὡς αἴτιον τῆς σφαγῆς τοῦ Λυαίου· τὸν δὲ ἅγιον Νέστορα τῷ ἰδίῳ ξίφει ἀναιρεθῆναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Καπιτωλίνης καὶ Ἐρωτηίδος.

Στίχ. Κτείνουσι δούλην ἐκ ξίφους καὶ κυρίαν,

Δούλας Τριάδος τῆς ἀληθοῦς Κυρίας.

Αὗται ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ Ζιλικινθίου ἄρχοντος Καππαδοκίας· καὶ ἡ μὲν Καπιτωλίνη, εὐγενὴς ὑπάρχουσα καὶ πλουσία, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ πτωχοῖς διανείμασα καὶ τοὺς οἰκέτας ἐλευθερίᾳ τιμήσασα, παρῤησιάζεται πρὸς τὸν ἄρχοντα· καὶ τῇ εἰρκτῇ ἐγκλεισθεῖσα, ἔωθεν τὴν διὰ ξίφους τιμωρίαν ὑπέστη. Ἡ δὲ Ἐρωτηίς, ἡ καὶ δούλη τῆς Ἁγίας, ἐπεὶ καὶ λίθοις τὸν ἔπαρχον ἔβαλε, ῥάβδοις τύπτεται. Ὡς δὲ Χριστοῦ χάριτι ἔμεινεν ἀβλαβής, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυριακοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ὁ Κυριακὸς ἐκλιπὼν γῆν καὶ βίον,

Πρὸς αὐτὸν ἤκει Κύριον τῶν κυρίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Πρόκλης, συζύγου τοῦ Πιλάτου.

Στίχ. Ἔχει παρεστῶσάν σε, Πρόκλα, Δεσπότης,

Ὁ Πιλάτῳ πρὶν σῶ παραστάς συζύγῳ.

Διήγησις περὶ τῶν Ἰβήρων, ὅπως ἤλθον εἰς θεογνωσίαν.

Στίχ. Ἔργον μέγιστον εἰργάσω, σεμνήγυναι,

Ἐπιστρέφεις γὰρ ἔθνος Ἰβήρων ὅλον.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Κωνσταντίνου τοῦ ἐν Ἁγίοις βασιλέως τοῦ μεγάλου, γυνὴ τις ἀπαθθεῖσα εἰς τοὺς Ἰβήρας, ἄκρως τὴν ἀσκητικὴν ἀγωγὴν παιδιόθεν ἐκπαιδευθεῖσα καὶ αἰχμάλωτος γενομένη, τῶν αὐτῶν εἶχετο πόνων. Καὶ ἐπεὶ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης οἱ Ἰβήρες πάμπαν σπανίζοντες, πρὸς ἀλλήλους φοιτᾶν εἰώθασιν, ὡς ἀπὸ πείρας ἐπιζητοῦντες ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι νοσήμασι τὸν τρόπον τῆς ὑγείας, ἀφίκετό τις γυνὴ πρὸς τὸ ἀξιέπαινον γύναιον, παιδίον νόσου δεινῆ μάστιγι πιεζόμενον ἐπιφερομένη, τὸ πρακτέον τάχα ζητοῦσα μαθεῖν. Ἡ οὖν αἰχμάλωτος τοῦτο λαβοῦσα καὶ ἀνακλίνασα, προσηύξατο λυθῆναι τοῦ παιδαρίου τὴν νόσον. Ἦκουσεν ὁ τὰ κρυπτὰ τῶν καρδιῶν εἰδὼς καὶ παρέσχε μὴ μελήσας τὴν ὑγείαν.

Ἐντεῦθεν ἡ θαυμασία γυνὴ πολυθρύλλητος γέγονε, ὡς καὶ εἰς ὅτα τῆς τοῦ βασιλέως συζύγου διελθεῖν τὸ γενόμενον· ἦτις καὶ παραυτίκα ταύτην μετεπέμψατο· (κατείχετο γὰρ καὶ αὐτὴ χαλεπῶ πάθει)· ἡ δὲ μετριοφρονοῦσα γυνὴ, ἀναξίαν ἑαυτὴν κρίνουσα πρὸς τὴν Βασιλίδαν ἀφικέσθαι, καταπειθῆς οὐκ ἦν. Ἄλλ' ἡ βασίλισσα, τὸ τῆς βασιλείας ἐπηρμένον εἰς οὐδὲν λογισαμένη, πρὸς τὴν δορυάλωτον ἔδραμεν. Ἡ δὲ καὶ ταύτην τὴν βασίλισσαν πρὸς τὴν πανευτελεῆ ταύτης κλίνην κατακλίνασα, ἐν ἧ καὶ τὸ παιδάριον, φάρμακον τοῦ πάθους ἀλεξίκακον, τὴν προσευχὴν προσενήνοχεν. Ἡ δὲ βασίλισσα, τοῦ πάθους ἀπαλλαγεῖσα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον, καὶ χιτῶνας καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα ἐδίδου, ὅσα τῆς βασιλικῆς φιλοτιμίας, ἀμειβομένη τὴν οὕτω ταχέως καὶ κεχαρισμένως τὸ πάθος διώξασαν. Ἄλλ' ἡ θεία ἐκείνη γυνὴ, τούτων μὴ χρεῖαν κεκτῆσθαι, ἔλεγε, μισθὸν δὲ μέγαν ἠγεῖσθαι τὴν τῆς εὐσεβείας ἐπίγνωσιν· καὶ τῷ ἀπαλλάξαντι τοῦ πάθους καὶ σεσωκότι Θεῷ παρηγγυᾶτο ναὸν ἀνεγεῖραι.

Τούτων ἐκείνη ἀκούσασα, κατέλαβε τὰ βασίλεια· καὶ τὸν μὲν βασιλέα ἐξέπληξε τῷ παραδόξῳ τῆς ἰάσεως· διηγεῖτο δὲ καὶ τὸν τρόπον καὶ διεβεβαίου τὸν τῆς αἰχμαλώτου Θεόν, τοῦτον εἶναι κυρίως καὶ ἀληθῶς Θεόν· καὶ ναὸν δεῖμασθαι προσῆκον διὰ τάχους ἐστὶ καὶ τὸ ὅλον ἔθνος εἰς τὴν τοῦτου θεραπείαν μεταθῆναι. Ὁ δέ, τὸ μὲν θαῦμα ἐξεπλήττετο, ναὸν δὲ δεῖμασθαι οὐκ ἠθέλεν.

Ὀλίγου δὲ διελθόντος χρόνου, εἰς θήραν ἐξελθόν, οἱ μὲν σὺν αὐτῷ θηρεύοντες, ἀκωλύτως ἐθήρευον· οὗτος δὲ μόνος ὁ βασιλεὺς ὑπολειφθεὶς, τοῖς τῆς ἀορασίας κατεσχέθη δεσμοῖς. Ἐν ἀπορίᾳ οὖν γενόμενος καὶ εἰς νοῦν τὴν ἀπειθειαν λαβὼν, τὸν τῆς αἰχμαλώτου Θεὸν ἐπικαλεσάμενος εἰς ἐπικουρίαν, ἀπηλλάγη τῆς νόσου· καὶ τὴν ἀξιάγαστον δορυάλωτον καταλαβὼν, ὑποδείξει αὐτῷ τὸ σχῆμα τῆς οἰκοδομῆς ἠντιβόλει· καὶ ἡ μὲν διέγραφεν, οἱ δὲ τοῦ βασιλέως ᾠκοδόμουν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ πέρασ ὁ ναὸς εἴληφε καὶ ὁ ὄροφος ἐπετέθη, καὶ μόνον ἐδεῖτο τῶν ἱερέων, εὔρε καὶ τούτου πόρον ἢ θαυμαστὴ γυνή. Ἐπεισε γὰρ τὸν τοῦ ἔθνους Ἰβήρων Ἠγούμενον, πρὸς τὸν τῶν Ῥωμαίων πρεσβεύσασθαι βασιλέα καὶ αἰτήσασθαι σταλῆναι διδάσκαλον εὐσεβείας. Ὁ μὲν οὖν δεξάμενος τὴν εἰσήγησιν, τοὺς πρεσβευσομένους ἐξέπεμψεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, τὴν αἰτίαν μαθὼν, τοὺς πρεσβευτὰς φιλοφρόνως δεξάμενος, τῷ Θεῷ ἠὺχαρίστησεν. Ἄνδρα δὲ πίστει καὶ συνέσει καὶ βίῳ κοσμούμενον καὶ τῆς ἀρχιερωσύνης ἡξιωμένον, κήρυκα τῷ ἔθνει τῆς θεογνωσίας ἐξέπεμψε, μετὰ δώρων ὅτι μάλιστα πλείστον· ὃς καὶ ἀπελθὼν, θαύμασι καὶ διδασκαλίαις, πρὸς τὴν ἀκραιφνῆ τῶν χριστιανῶν πίστιν πάντας ἐλκύσας καὶ βαπτίσας καὶ ἱεροὺς ναοὺς διαφόρους ἐγείρας καὶ ἱερεῖς χρίσας καὶ πᾶσαν τὴν τῶν Ἰβήρων χώραν εἰς θεογνωσίαν μετενεγκὼν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Οὗτος ὁ τρόπος τῆς τῶν Ἰβήρων πρὸς Θεὸν ἐπιγνώσεως.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ ἐν τῷ ὄρει Μωσεῖ.

Ὁ καταυγάσας τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, ἀκτίσι τῶν ἀγώνων τοῦ Ἀθλοφόρου, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς ἀσεβείας κατασβέσας τὴν φλόγα, τῇ δρόσῳ τῶν αἱμάτων σου Μάρτυς Νέστορ, εὐλογητὸς εἶ μέλπεις νῦν, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θυσία ζῶσα εἰς ὁσμὴν εὐωδίας, Κυρίῳ προσαγόμενος Μάρτυς Νέστορ, εὐλογητὸς εἶ ἔκραζες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἀγιωτέρα Χερουβὶμ ἀνεδείχθης, τεκοῦσα ὑπεράγιον Θεὸν Λόγον, ὑπεραγία Δέσποινα, τὸν ἡμᾶς ἀγιάζοντα.

Ῥδὴ η'. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Γῆ τὸ αἷμά σου τὸ σεπτόν, ἐδέξατο χυθὲν ὑπὲρ Χριστοῦ· οἱ οὐρανοὶ δὲ τὴν ψυχὴν, ὥσπερ νύμφην ὠραΐσμένην· Μαρτύρων χορεῖαι, καὶ Δικαίων ἀπάντων τὰ πνεύματα, ἐν ἀγαλλιάσει, ὑπήνησάν σοι Μάρτυς.

Ἦ ψυχῆς σου θεοφιλοῦς, τὸν θάνατον τὸν πρόσκαιρον, οὐδὲν ἠγησαμένης, τὸ δὲ ζῆν ἐν Κυρίῳ ἐκλεξαμένης! ὦ θείας ἀνδρείας, ἐχθρῶν κραταιότατα, τῶν μὴ ὁμολογούντων Χριστὸν στηλιτευσάσης!

Τὸν ἀγῶνά σου τὸν καλόν, ἠγώνισαι τὸν δρόμον ἀληθῶς, Νέστορ τετέλεκας σοφέ, καὶ τετήρηκας σου τὴν πίστιν· λοιπὸν σοὶ τὸ στέφος τὸ τῆς δικαιοσύνης ἀπόκειται, ὅπερ παρέξει Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οὐ πτοοῦμαι τοῦ δυσμενοῦς, τὰ θήρατρα σὲ ἔχων βοηθόν, οὐ φοβηθήσομαι κακά, σοὶ προστρέχων Θεοκυῆτορ· ἐν σοὶ γὰρ καυχῶμαι, καὶ ἐν σοὶ ὑπερβήσομαι Πάναγνε, τεῖχος ἀμαρτίας σωθεὶς τῇ σῇ πρεσβείᾳ.

Ὁ Εἰρμός.

» Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, θάλασσα καὶ πᾶσαι ἡ πη-
» γαί, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, φῶς καὶ σκότος, ψύ-
» χος καὶ καύσων, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, Ἱερεῖς εὐλο-
» γεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ὅτι ἐποίησέ σοι μεγαλεῖα.

Πορφύραν ἐξ αἱμάτων, βεβαμμένην σου ἱερῶν, φορέσας καὶ κατέχων δεξιᾷ, ὡσπερ
σκῆπτρον τὸν Σταυρόν, συμβασιλεύεις τῷ Χριστῷ Νέστορ μακάριε.

Πέπειρος βότρυς ὄφθης, τῆς ἀμπέλου τῆς νοητῆς· ληνοῖς δὲ μαρτυρίου ἐκθλιβεῖς,
κατανύξεως ἡμῖν, οἶνον ἀνέβλυσας πιστοῖς, Νέστορ πολυάθλε.

Χορεύων μετ' Ἀγγέλων, πρὸ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ, καὶ δόξης ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ,
τῶν τελούντων σου πιστῶς, Νέστορ τὴν μνήμην τὴν σεπτὴν, ἀεὶ μνημόνευε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς ὄφθης δοχεῖον, τοῦ σκεδάσαντος τὴν ἀχλύν, τῆς πάλαι ἀγνωσίας ἀληθῶς,
ἀγιάσματος σκηνῆ, χρυσῆ λυχνία οὐρανῶν, ὑψηλότερα Ἄγνη.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὅτι ἐποίησέ σοι, μεγαλεῖα ὁ δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ
» ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ, εἰς γενεὰν καὶ
» γενεάν, τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Λυαίου τὴν ἀπόνοιαν, καὶ μανιώδη ἔπαρσιν, τῇ τοῦ Σταυροῦ δυναστεία, καὶ ταῖς
εὐχαῖς Δημητρίου, τοῦ πανενδόξου Μάρτυρος, καθεῖλες Νέστορ πρότερον, τὰ πάθη
τροπωσάμενος, καὶ Μάρτυς ἄριστος ὄφθης, Χριστοῦ σοφὲ ἀθλοφόρε.

Θεοτοκίον.

Συνήθως τὰ ἐλέη σου, φιλάγαθε πανύμνητε, καὶ τοὺς πολλοὺς οἰκτιρμούς σου, δεῖξον
καὶ νῦν Θεοτόκε, ἐκ πάσης περιστάσεως, κινδύνων τε καὶ θλίψεων, πάντας ἡμᾶς
ἐξαίρουσα, τῆς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ τε, τῆς φοβερᾶς λυτρομένη.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια, ἅπερ εἶπομεν χθὲς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Κη' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου

καὶ Νεονίλλης καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν·

καὶ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου

τοῦ Σαββαΐτου.

ΕΙΔΗΣΙΣ

ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καθωρίσθη, ὅπως κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην συνεορτάζεται καὶ ἡ ἐορτὴ τῆς ἁγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου μετὰ τῆς κατ' αὐτὴν ἀγομένης Ἐθνικῆς Ἑορτῆς τῶν Νικητηρίων. Βλέπε τὴν σχετικὴν πλήρη Ἀκολουθίαν ἐν σελίδι 187 κ.έ. τοῦ παρόντος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς προσόμοια Στιχηρὰ τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Πολυτρόποις κολάσεσιν, ἀνδρικῶς ὁμιλήσαντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἔπαρσιν κατεβάλετε· ὁμολογοῦντες μακάριοι, τυράννων ἐνώπιον, τὸν ὀφθέντα δι' ἡμᾶς, ἐν παχύτητι σώματος, καὶ τὰ ἄχραντα, ὑπομείναντα πάθη ἐκουσίως, καὶ πηγάσαντα τῷ κόσμῳ, τὸν ἰλασμόν καὶ τὸ ἔλεος.

Τερεντίῳ συνήστραψαν, Νεονίλλα ἡ ἔνδοξος, Νιτᾶς τε καὶ Σάρβιλος οἱ θαυμάσιοι, καὶ ὁ Φωκᾶς σὺν Ἱέρακι, νομίμως ἀθλήσαντες, καὶ τὸ πῦρ τῶν αἰκισμῶν, θεία δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, ἀποσβέσαντες· καὶ γενόμενοι πύργοι εὐσεβείας, καὶ εὐπρόσδεκτοι θυσίαι, καὶ προσφοραὶ καθαρώταται.

Ὡς πολύφωτος ἥλιος, τῇ Σελήνῃ ἐνούμενος, Νεονίλλῃ τέτοκας ὦ Τερέντιε, χορὸν ἀστέρων ἐπτάρηθμον, Μαρτύρων ἐν αἵματι, φοινηχθέντων καὶ φαιδρᾶν, ἀφιέντων τὴν ἔλλαμψιν, σκηνοσάντων τε, εἰς ἀνέσπερον λῆξιν· ἔνθα πάντων, Ἀθλοφόρων αἱ ἀγέλαι, περιφανῶς πολιτεύονται.

Καὶ τοῦ Ὁσίου

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεοφόρε Στέφανε, θεία φρονήσει τὸν νοῦν, ὀχυρώσας λαμπρότατα, τὸν θυμὸν ἀνδρεία τε, σωφροσύνη τὴν ἔφεσιν, δικαιοσύνη πᾶσαν τὴν δύναμιν, ψυχῆς ἰθύνας φιλοσοφώτατα, ἄρμα τερπνότατον, ἀρετῶν συνήρμοσας· οὗ ἐπιβάς, χαίρων ἀνελήλυθας, πρὸς ὕψος Ὅσιε.

Πάτερ θεορρήμον Στέφανε, θεολογία τὸν νοῦν, κατελάμπρυνας Ὅσιε, δορυφόρον οἶά περ, τὸν θυμὸν προτεινόμενος, κατὰ βλασφῆμων μάκαρ αἰρέσεων, ἐπιθυμία τρυφῆς τῆς ἄνωθεν· ἧς κατηξίωσαι, μετασχεῖν θεσπέσιε, παρεστηκώς, θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος, καὶ Παντοκράτορος.

Πάτερ θεορρήμον Στέφανε, δι' ἐγκρατείας τὸν νοῦν, παινόμενος πάντοθεν, πρὸς τὸ πρῶτον αἴτιον, ἀνατρέχειν ἐποίησας· καὶ κατευνάσας παθῶν τὸν τάραχον, καὶ τοὺς θορύβους ἀποσεισάμενος, νοῦ καθαρότητι, συνεκράθης πάνσοφε, πρὸς ἐφετῶν, ὄντως τὸ ἀκρότατον, θεόφρον Ὅσιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σῶσόν με σῶσον πανάμωμε, ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἀπορρήτως κηύσασα· σὲ γὰρ μόνην κέκτημαι, προστασίαν καὶ ἄρρηκτον, τεῖχος καὶ σκέπην καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ τῆς ψυχῆς μου θείαν παράκλησιν· σὺ οὖν με λύτρωσαι, ἀκοιμήτου σκόληκος, καὶ τοῦ πυρός, τοῦ διαιωνίζοντος, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Σὲ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποτα, ἢ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου· Τέκνον ἐβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγὰς ἀδίκως πῶς φέρεις ὁ ἰατρός, ὁ ἰασάμενος, βροτῶν τὴν ἀσθένειαν, καὶ τῆς φθορᾶς, ἅπαντας ῥυσάμενος, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου;

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, εἰς Κανῶν τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ παρόντες δύο.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Βυθῷ χειμαζόμενος, τῆς ἀμαρτίας Φιλάνθρωπε, πρὸς μόνον τὸ πέλαγος, τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἀτενίζω μου, τὸ ὄμμα τῆς καρδίας, κυβέρνησον σῶσόν με, τῶν Ἀθλοφόρων εὐχαῖς.

Ὁ ἄδυτος Ἥλιος, ὑμᾶς ἀστέρας ἀνέδειξεν, ἐν τῷ στερεώματι, τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, καταυγάζοντας, τῇ λάμπει τῶν ἀγῶνων, Μάρτυρες πανεύφημοι, ταύτης τὸ πλήρωμα.

Τῆς πίστεως πρόβλος, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, Τερέντιος γέγονε, Νιτᾶς τε Σάρβιλος, καὶ Θεόδουλος, Ἰέραξ Νεονίλλα, Βήλης ὁ θαυμάσιος, Εὐνίκη τε καὶ Φωκᾶς.

Θεοτοκίον.

Χαρᾶς ἡμῖν πρόξενος, ὡς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ὅλης Θεότητος, ὥφθης πανάμωμε· ὅθεν πάντες σοι, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου, συμφώνως κραυγάζομεν, Θεοχαρίτωτε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Σοί, Στέφανε, στέφανόν σοι ὁμώνυμον οἶσομεν ὕμνον. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Σοὶ τῆς σῆς παμμάκαρ διδαχῆς, χρέος προσκομίζοντες, τὴν ὀφειλὴν ἀπονέμομεν Στέφανε, ἐγκώμιον πλέκοντες· σὺ δὲ ἴλεως, δεδεγμένος πανόλβιε, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, χάριν μοι παράσχου τὴν τοῦ Πνεύματος.

Ὀλεθρίων ὄρμημα παθῶν, Πάτερ κατεμάρανας, λογιστικῷ κεχρημένος θεόφρονι· εὐμενῆς γὰρ γέγονας, εὐπροσήγορος, προσηγῆς τε καὶ μέτριος, λόγῳ τῆς σοφίας, Στέφανε καὶ γνώσεως στεφόμενος.

Ἰερῶς ἐκόσμησας σαυτόν, Πάτερ διὰ γνώσεως, καὶ πρακτικῆς ἐνεργείας χαρίσματος, θεορρήμιον Στέφανε, ἐφιέμενος, τῶν στεφάνων τῆς δόξης Χριστοῦ· ὅθεν τῆς ἐλπίδος, ἄριστα παμμάκαρ οὐ διήμαρτες.

Θεοτοκίον.

Τῶν κτισμάτων πέφηνας Ἀγνή, πάντων ἀοράτων τε, καὶ ὀρατῶν ὑπερτέρα πανάμωμε· τὸν γὰρ Κτίστην τέτοκας, ὡς ἠυδόκησε, σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου· ὧ σὺν παρρησίᾳ, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων.

Ωδὴ γ΄. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ἦλιος ὥσπερ, πολυφώτῳ Σελήνῃ ἐνούμενος, Νεονίλλῃ ὁ κλεινός, Τερέντιος ἀπεγέννησεν, ἀστέρων ἐπτάρηθμον, χορὸν Μαρτύρων Χριστοῦ.

Ἡ συντριβὴ σου, τῶν μελῶν Ἀθλοφόρε Τερέντιε, τῆς ἀπάτης τὰ ὀστά, καθάπερ χοῦν ἐξελέπτυνε· σοὶ δὲ προεξένησε, δόξαν τὴν ἄφραστον.

Κεχρυσωμέναις, ἀναπτᾶσα Εὐνίκη ταῖς πτέρυξι, τῶν ἀνόμων ἰξευτῶν, τὰς πανουργίας ἐξέφυγες, καὶ ἔνδον ἐσκήνωσας, παστάδος τῆς νοητῆς.

Θεοτοκίον.

Σὲ ἡ σοφία, τοῦ Θεοῦ καθαρῶτατον σκῆνωμα, εὐραμένη ἐκ τῶν σῶν, ἀγνῶν αἱμάτων σεσάρκωται, καὶ μετὰ τὴν κύησιν, ἄφθορον ἔδειξεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξήγηθησεν ἡ ἔρημος.

Ἐξέλαμψεν ὁ βίος σου, θεοφόρε Στέφανε, ὀλολαμπῆς ὡς ἥλιος, ἐν τῷ κόσμῳ καὶ κατεφώτισε, τοὺς σοὶ πίστει καὶ πόθῳ προσανέχοντας.

Φωτίζεται τὰ πέρατα, διδασκαῖς σου Ὅσιε· ὡς γὰρ φωστὴρ ἐξέλαμψας, θεοφόρε τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ἐν ἧ ἑστερεώθη ἡ καρδιά σου.

Ἀδούλωτον ἐτήρησας, τὴν ψυχὴν σου πάθεσι, καὶ ἡδοναῖς τοῦ σώματος, θεοφόρε Στέφανε τίμιε· διὸ νῦν ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Ἐφάνης καθαρότητι, ὡσεὶ κρίνον Δέσποινα, τῶν ἀκανθῶν ἐκλάμψασα, λαμπηδόσι τῆς παρθενίας σου, ἐν μέσῳ Θεοτόκε πανσεβάσμιε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν
» ἔθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσία σου·
» ἐν ἧ ἑστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Κάθισμα. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος πλ. δ´. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς ἀστέρες ἡλίου φωτοειδεῖς, Τερεντίου οἱ παῖδες οἱ ἱεροί, ὡς φῶς ἀνατέλλουσι, καὶ τὴν κτίσιν ἀγάζουσιν, ἀνδρικῶν ἀγῶνων, γενναίοις πυρσεύμασι, πολυθείας ὄντως, τὴν νύκτα σκεδάσαντες· οὓς ἐν εὐφροσύνῃ, μακαρίσωμεν πίστει, ὡς ὄντας θεράποντας, τοῦ Θεοῦ καὶ βοήσωμεν· Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ναὸν φωτοειδῆ, Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, τελέσας τὴν ψυχὴν, παναοίδιμε Πάτερ, ἔνδον ἔσχες ἀφράστως, τὸν Βασιλέα Χριστὸν καὶ Κύριον, εὗρες πλοῦτον θαυμάτων, καὶ κόσμῳ νέμεις χάριν τὴν ἄφθονον· διὸ κινδύνων πάντας καὶ φθορᾶς, συντήρει τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε Μαριάμ, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, ὠραῖσμα τερπνόν, καὶ γηγενῶν ὁ κόσμος, δίδου τοῖς σὲ ὑμνοῦσιν, ἀμαρτημάτων πάντων συγχώρησιν· ἴλαθι τοῖς σοῖς δούλοις, ὅτι ὑπάρχεις Ἀγνὴ ἡ λύτρωσις, ἀπεγνωσμένων ὄντως ἰσχυρόν, προσφύγιον ἀνθρώπων.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἄσπιλος Ἀμνάς, τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα, κρεμάμενον Σταυρῷ, κατιδοῦσα ἐβόα·
Τέκνον μου τί τὸ ξένον, καὶ παρ' ἐλπίδα τοῦτο νῦν θέαμα; πῶς ἢ ζωὴ θανάτῳ,
βροτοῖς ὁμοίως καταδικάζεται; ἀλλὰ ἀνάστηθι ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα χαίρουσα δοξάζω
σε.

Τῶν Μαρτύρων

Ῥδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἡ ἐπτάδελφος χορεία τῶν Ἀθλοφόρων, σὺν τοῖς δυσὶ γεννήτορσιν, ἄμωμος θυσία,
σοὶ τῷ δι' ἡμᾶς θαυμαστῶς, τυθέντι ὡς πρόβατον, Δέσποτα Χριστὲ προσηνέχθησαν.

Ἡ τοῦ Πνεύματός σοι χάρις ὥσπερ ἐν εἶδει, περιστερᾶς ὀπτάνεται, ἔνδοξε Εὐνίκη,
τοῦ ἐπικειμένου σε, κουφίζουσα κλύδωνος, τῶν δεινῶν βασάνων καὶ θλίψεων.

Ἐπαιρόμενον τῷ κράτει τῆς ἀσεβείας, τὸν ἀλαζόνα τύραννον, πίστεως τοῖς ὅπλοις,
Μάρτυρες πανεύφημοι, καθείλετε ψάλλοντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὁ θελήματι τὰ πάντα δημιουργήσας, δημιουργεῖται θέλων, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων,
σώζων Ἀπειρόγαμε, τοὺς πίστει κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Σὺ Στέφανε, μοναζόντων ἐγένου στεφάνωμα, οὐ λίθον πολύτιμον, ἀλλ' ἀρετὴν
περικείμενος· ὥφθης γὰρ μακάριε, θεοχαρίτωτον ὄντως ἐνδιαίτημα.

Τὴν ἐνθεον, θεοφόρε σοφίαν τετίμηκας· διὸ τῶν χαρίτων σε, αὕτη στεφάνοις
ἐλάμπρυνε, δόξαν τὴν αἰδίων, σοὶ προξενήσασα Πάτερ παναοίδιμε.

Ἐπόθησας, ὀλοκλήροις καρδίας κινήμασιν, ὀρεκτὸν τὸ ἔσχατον, κόσμου λιπῶν τὴν
τερπνότητα· πόθῳ δὲ κατάλληλον, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν εὗρες παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Νεκρώσεως, τὸν καρπὸν μοι ἡ Εὐὰ προσήγαγε· ζωὴν δὲ γεννήσασα, τὴν ἐνυπόστατον
Πάναγνε, αὐθὶς με ἠνώρθωσας· διὸ κραυγάζω σοι· Δόξα τῇ κυήσει σου Δέσποινα.

Τῶν Μαρτύρων.

Ῥδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὲ Κύριε ἰσχύν, κεκτημένοι οἱ Μάρτυρες, στρεβλώσεων καὶ μαστίγων, καὶ πυρὸς καὶ
θανάτου, ἀνδρείως κατετόλμησαν.

Ἦ παῖδες ἱεροί, ᾧ θεόδεκτα σφάγια, ᾧ σύστημα διαλύσαν, μηχανὰς πολυπλόκου,
ἐχθροῦ τοῦ πολεμήτορος!

Νίκαις τὴν κεφαλὴν, ἀθανάτοις κατέστειμαι, νικήσασα τὸν τὴν Εὐάν, ἐκνικήσαντα ὄφιν, Εὐνίκη καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἄχρονον ἡμῖν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, γεγέννηκας ὑπὸ χρόνον, ἀγαθότητος πλούτῳ, γενόμενον Πανάμωμε.

Τοῦ Ὁσίου. Μεσίτης Θεοῦ.

Ὀρμὴν τῶν παθῶν, ἀπαθείας ἔρωτι κατέσβεσας, θεοφόρε Στέφανε, καὶ ταῖς θεωρίαις καὶ ταῖς πράξεσι, κατελάμπρυνας πᾶσαν, τὴν τῆς ψυχῆς κατάστασιν.

Νοῖ καθαρῷ, ταῖς Γραφαῖς ὠμίλησας τοῦ Πνεύματος, θεορρήμον Στέφανε, καὶ τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως, συνελέξω τὸν πλοῦτον, θεόφρον Πάτερ Ὁσιε.

Σοφίας βυθόν, ἐρευνήσας Στέφανε κατέλαβες, εὐρεῖν ὅσον χρήσιμον· καὶ τὸν μαργαρίτην τὸν πολύτιμον, διὰ πόνων ἐκτήσω, παμμάκαρ τὸν τῆς γνώσεως.

Θεοτοκίον.

Ἴδου ἐν γαστρί, Θεοτόκε πάναγνε Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ λόγον ἔσχηκας, ὡς περ Ἡσαΐας προηγόρευσεν· ὑπὲρ φύσιν δὲ τοῦτον, Θεογεννήτορ τέτοκας.

Τῶν Μαρτύρων

Ἦδη στ´. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τείνεσθαι, ἀνηλεῶς προστάττει ὁ τύραννος, καὶ τοῖς τροχοῖς συνδεσμεῖσθαι, πολυτρόπῳ βίᾳ τοὺς Μάρτυρας· ἀλλ' ἠσχύνθη, ἀητητήτους αὐτοὺς θεασάμενος.

Σάρβιλλος, Νεονίλλα Φωκᾶς καὶ Θεόδουλος, Βήλης Ἰέραξ Εὐνίκη, καὶ Νιτᾶς ὁ θεῖος σὺν Τερεντίῳ, ὡς γενναῖοι, εὐσεβῶς εὐφημείσθωσαν Μάρτυρες.

Λειμῶνι, τῆς ὑμῶν εἰσιόντες ἀθλήσεως, ὁσμῆς πληρούμεθα θείας, τῶν ὑμῶν ἀγῶνων Μακάριοι, τὸ δυσῶδες, τῶν παθῶν ἐκ ψυχῆς ἀπορρίπτοντες.

Θεοτοκίον.

Ἡ βάτος, προετύπου τὸ μέγα μυστήριον, τῆς ὑπὲρ νοῦν σου λοχείας, τῷ πυρὶ διόλου σπαργανουμένη, καὶ μηδόλως, καιομένη Παρθένε πανύμνητε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Οἰκουμένης φωστὴρ φαεινότατος, Πάτερ ἀναδέδειξαι λόγου λαμπρότητι, καταφωτίζων Στέφανε, τοὺς σοὶ πίστει καὶ πόθῳ προστρέχοντας.

Μακαρίως τὸν βίον διήνυσας· μύσας τὰς αἰσθήσεις γὰρ ἔξω γεγένησαι, τῆς κοσμικῆς συγχύσεως, καὶ Θεῷ προσωμίλησας Στέφανε.

Ὡς καλὸς ὡς ὠραῖος ὁ στέφανος, ᾧ νῦν ἐστεφάνωσαι πάνσοφε Στέφανε, ταῖς ἀρεταῖς στεφόμενος, καὶ παθῶν βασιλεύσας πανάριστε.

Θεοτοκίον.

Ἵπὲρ φύσιν Παρθένε ἐκήσας, καὶ διαιωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-
» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι
» ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Καταφυτεύσας ἀρετῶν τὸν παράδεισον, καὶ καταρδεύσας ταῖς ῥοαῖς τῶν δακρῶν, ὡς τῆς ζωῆς πανένδοξε τοῦ ξύλου τυχῶν, σῶσον ἱκεσίαις σου, ἐκ φθορᾶς τὴν σὴν ποιμνὴν· ῥῦσαι περιστάσεως τοὺς θερμῶς σε τιμῶντας· σὲ γὰρ προστάτην μέγιστον σοφέ, πάντες ἐν πίστει καὶ πόθῳ κεκτήμεθα.

Ὁ Οἶκος.

Ὡς καθαρῆτην τῶν παθῶν, καὶ τύπον ὀρθοῦ βίου, ἀλείπτῃν τε ἀζύγων, κανόνα μοναζόντων, καὶ ἀρετῶν ὑπογραμμόν, πάντες συνελθόντες ἐν τῇ μνήμῃ σου σοφέ, οἱ φοιτηταὶ σου κράζομεν· Δόξα τῷ σὲ ἀξίως δοξάσαντι, τέρασιν ἀλήκτοις, καὶ σημείοις φοβεροῖς, οὐκ ἐν βίῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος. Διὸ ἐκδυσωπεῖν Χριστῷ μὴ ἐλλίπῃς, τοῖς τιμῶσί σε ἀεὶ, καταπεμφθῆναι λύσιν τῶν πολλῶν καὶ χαλεπῶν ἐγκλημάτων· σὲ γὰρ προστάτην μέγιστον, σοφέ, πάντες ἐν πίστει καὶ πόθῳ κεκτήμεθα.

Συναξάριον

Τῇ ΚΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου καὶ Νεονίλλης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν Νιτᾶ, Σαρβίλου, Ἰέρακος, Θεοδούλου, Φωκᾶ, Βήλης καὶ Εὐνίκης.

Στίχ. Σὺν ἑπτὰ τέκνοις ἡ δυὰς τῶν συζύγων

Τιμὴν τομὴν ἠγεῖτο τὴν ἐκ τοῦ ξίφους.

Δειρὴν ὀγδοάτη γε Τερέντιος εἰκάδι κάρθη.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι, ἐν ἐνὶ οἴκῳ διάγοντες καὶ τῷ Θεῷ ἀεὶ ἐν κρυπτῷ λατρεύοντες, διεβλήθησαν καὶ παρέστησαν τῷ δικαστηρίῳ. Καὶ ἐπειδὴ τὸν μὲν Χριστὸν ὠμολόγουν, τὰ δὲ εἶδωλα ἐκωμῶδουν, κρεμασθέντες ἐξέοντο· εἶτα ὄξει δριμυτάτῳ ταῖς πληγαῖς κατεῤῥαντίζοντο καὶ πυρκαϊᾶς κάτωθεν φλογιζομένης, προσηύχοντο σιωπηρῶς ἀλλήλους ἐπαλείφοντες. Οὐ παρείδεν οὖν ὁ Θεὸς τὴν δέησιν αὐτῶν· Ἄγγελοι γὰρ ἀοράτως τοὺς Ἁγίους τῶν δεσμῶν ἠλευθέρουν καὶ τὴν θεραπείαν

παρεῖχον· τοὺς δὲ ἀσεβεῖς ἔκπληξιν καὶ φόβος κατεῖχε, καὶ ἡ φυλακὴ τοὺς Ἁγίους εἶχε. Τῇ δὲ ἐξῆς, ῥοπάλοις τύπτονται· εἶτα ἐν τροχῷ δεθέντες, τῷ δοκεῖν ἐμαστίζοντο· καὶ ἐν μηδενὶ δεινὸν πεπονθότες, βορὰ τοῖς θηρσὶ παραδίδονται. Οὕτως οἱ ἅγιοι Μάρτυρες ἀβλαβεῖς ἐκ πάντων διατηρηθέντες, λέβησιν ἐκ πίσης παφλάζουσιν ἐμβάλλονται καὶ ὁ βρασμὸς τῆς πίσης εἰς ὕδωρ μετεβλήθη. Ἰδόντες οὖν οἱ δυσσεβεῖς, ὅτι αἱ κολάσεις τοῖς Ἁγίοις ἀντ' οὐδενὸς ἐλογίσθησαν, ζίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἔτεμον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου, τοῦ καὶ Ἐπισκόπου γενομένου.

Στίχ. Ἐπώνυμος Στέφανος οὗ φορεῖ στέφους,

Ἦ πρακτικὴ χεὶρ ἀρετῆς οἶδε πλέκειν.

Οὗτος ὁ Ὅσιος, περὶ τὰ τέλη τοῦ ὀγδόου αἰῶνος ἀκμάσας, ἠγωνίσαστο κατὰ τῶν αἱρέσεων· καὶ ποιητῆς ἐγένετο ἁσματικῶν Τροπαρίων, ὡς τοῦτο ἀναφέρει ὁ Γραπτὸς Θεοφάνης ἐν τῷ εἰς τὸν Ὅσιον τοῦτον μελουρηθέντι παρ' αὐτοῦ Κανόνι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Ἀφρικανοῦ, Μαξίμου, Πομπηίου, καὶ ἐτέρων τριάκοντα ἕξ.

Στίχ. Τέμνουσι Τερέντιον, ὃς βλύσας γάλα,

Ἔδειξε καινὸν καὶ τετμημένος τέρας.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι Μάρτυρες ἤθλησαν ἐπὶ Δεκίου βασιλέως καὶ Φουρτουνάτου ἡγεμόνος, ἐν Ἀφρικῇ γεννηθέντες καὶ ἀγωνισάμενοι. Τύπτονται οὖν νεύροις ὠμοῖς, εἶτα ῥάβδοις· καὶ πυρωθεῖσιν ὀβελίσκοις τὰ νῶτα καίονται· καὶ ἐπιχεομένου ὄξους σὺν ἄλμῃ, τριχίνοις ὑφάσμασιν ἀνατρίβονται· καὶ δεσμῷ μετὰ τὴν ἐρώτησιν βάλλονται καὶ γυμνοὶ σύρονται ἐπάνω πυρός. Εἶτα ξέονται καὶ εἰς βόθρον ἀπορρίπτονται, ὄφρων καὶ σκορπίων μεστόν· καὶ ἀβλαβεῖς διαμείναντες, ζίφει ἐτελειώθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φιρμιλιανοῦ, Ἐπισκόπου Καισαρείας, καὶ Μελχίωνος σοφιστοῦ, πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας, οἵτινες καθεῖλον Παῦλον τὸν Σαμωσατέα.

Στίχ. Εἰρηνικῶς θνήσκουσιν εἰρήνης τέκνα,

Φιρμιλιανὸς καὶ σὺν αὐτῷ Μελχίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Φεβρωνίας, θυγατρὸς Ἡρακλείου βασιλέως· καὶ τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυριακοῦ, τοῦ φανερώσαντος τὸν τίμιον Σταυρὸν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, καὶ Ἑλένης τῆς αὐτοῦ μητρὸς.

Στίχ. Τὴν βασιλείαν οὐρανῶν, Φεβρωνία,

Τῆς πατρικῆς σου προκρίνεις ὡς ἀγχίνους.

Μίξας ἐλαίῳ, Κυριακὲ παμμάκαρ,

Σὸν αἷμα σεπτόν, μῖγμα καινὸν εἰργάσω.

Οὗτος μετὰ τὸ φανερωῖσαι τὸν τίμιον Σταυρὸν καὶ πιστεῦσαι καὶ βαπτισθῆναι, γέγονεν Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων μετὰ Μακάριον καὶ παρέτεινεν ἡ ζωὴ αὐτοῦ μέχρι τῆς βασιλείας Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου· ὃς κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατεύσας, ἀπῆλθε καὶ εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ μαθὼν περὶ τοῦ Ἁγίου καὶ κρατήσας αὐτόν, ἑαυτῷ παρέστησε· καὶ ἀναγκάσας θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, ἠλέγχθη παρ' αὐτοῦ. Ὅθεν καὶ ἐκέλευσε κοπῆναι τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα, εἰπών· Ὅτι ἐπιστολὰς πολλὰς γράψας μετὰ τῆς χειρὸς ταύτης, πολλοὺς ἀπέστρεψας ἀπὸ τῶν θεῶν. Εἶτα ἐξέχεε μόλυβδον ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα ἔθηκαν αὐτόν ἐπὶ κραββάτου πεφυρακτωμένου, κατὰ πρόσωπον. Ἐλθοῦσα δὲ πρὸς αὐτόν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ αὐτὴ ἐκρατήθη, καὶ κρεμασθῆναι ταύτην προστάττει ἐκ τῶν τριχῶν· καὶ ξεομένη, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο. Εἶτα ἐμβληθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς λέβητα, ἐπλήγη μετὰ ξίφους, καὶ ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου Κυριακοῦ Ἄννα, λαμπάσι φλεχθεῖσα καὶ ξεσθεῖσα, ἐτελειώθη.

Στίχ. Φλεχθεῖσα σάρκα Μάρτυς Ἄννα λαμπάσιν,

Αειφανῆς ὑπῆρξε λαμπὰς Κυρίου.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ ἀσκήσαντος.

Στίχ. Ἀθανάσιε, τίς σε οὐ μὴ δοξάσει

Ὅν Τριάς αὐτὴν πανταχοῦ ἐδόξασεν;

Μνήμη τῶν ἁγίων τεσσάρων Νεομαρτύρων Ἀγγελῆ, Μανουήλ, Γεωργίου καὶ Νικολάου, τῶν ἐκ τῆς Λάμπης καὶ ἐν Ῥεθύμνῃ τῆς Κρήτης μαρτυρησάντων.

Στίχ. Δὶς δύο οὐράνιοι ὀπλῖται,

Ἐχθρὸν καταβαλόντες, εἰς οὐρανοὺς ἀνῆλθον.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων

Ῥδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἐν τῇ καμίνῳ, τῶν αἰκισμῶν οἱ θεῖοι Μάρτυρες, δρόσον οὐρανόθεν εὗρον ὑπομονῆς, εὐχαρίστως ἀναμέλποντες· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἐρηρυσμένον, τὸ τῆς ψυχῆς ἔχοντες φρόνημα, πέτρα τῆς ἀτρέπτου πίστεως τοῦ Χριστοῦ, τῶν ἀθέων τὰ φρυάγματα, σεισμὸν οἱ Μάρτυρες, δι' εὐχῆς ἐκτελοῦντες κατέβαλον.

Ἀναρτηθέντες, καὶ τὰς πλευρὰς εὐτόνως ξεόμενοι, ὄξει δριμυτάτῳ τε καὶ πυρκαϊᾷ, συμφλεγόμενοι Μακάριοι, πᾶσαν ἐφλέξατε, τὴν ὑλώδη ἀπάτην, ὑμνοῦντες τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὁ περιβάλλων, τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις Πανάχραντε, ἄλλον οὐρανὸν σε ἔδειξεν ἐπὶ γῆς, καὶ ἐκ σοῦ περιεβάλετο, ὅλον τὸν ἄνθρωπον, καὶ θεοῖ με δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Μυρίζουσιν Ὅσιε τῶν σῶν δογμάτων, οἱ λόγοι τῆ χάριτι, τοῦ Πνεύματος λαμπόμενοι· Θεότητα μίαν γάρ, σέβων προσώποις τρισί, Λόγου τε τὴν σάρκωσιν ὑμῶν, εὐωδιάζεις ἡμᾶς πανόλβιε.

Ὁ βίος τῷ λόγῳ σου συνδραμὼν Πάτερ, διπλοῦν σοὶ τὸν στέφανον, παμμάκαρ προεξένησε· σοφίας γὰρ ὄργανον, Πάτερ πανέντιμε, γέγονας τῷ Κτίστη σου βοῶν· Εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ λόγος σου ἄλατι διηρτυμένος, ὁ βίος σου χάριτι παμμάκαρ λαμπρυνόμενος, ἐφάνη θεσπέσιε· διὸ τὰς ἄνω μονάς, ὄκησας γηθόμενος Χριστῷ, σὺν παρῤῥησία νῦν παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Ἰθύνασα Πάναγνε τὸν ἐμὸν βίον, πρὸς τὸν σὸν πανεύδιον λιμένα καθοδήγησον, Θεὸν ὡς κυήσασα, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, τὸν πᾶσι παρέχοντα πιστοῖς, τῆς ἀφθαρσίας τὴν ἀγαθότητα.

Τῶν Μαρτύρων

Ῥδὴ ἡ'. Χειῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Πυρὸς κατετόλμησαν φωτί, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος καταλαμπόμενοι, λεβήτων βράσματα ἔδειξαν, ἀνενέργητα τὴν ἔνθεον, ἀναψυχὴν ἐξ οὐρανοῦ οἱ θεῖοι Μάρτυρες, δεδεγμένοι· οὕς ἐπαξίως πιστοὶ ἀνυμνήσωμεν.

Ἀγγέλων ἐπέφανε πληθὺς, ἐν τῷ σταδίῳ φαιδρῶς παραθαρρύνουσα, ὑμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, καὶ τῶν πόνων ὑπεξαίρουσα· μεθ' ὧν τῶν Παίδων τὴν ᾠδὴν ἀνεκραυγάζετε· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐγρήγορον ἔχων πρὸς Θεόν, τὸ ὄμμα Σάρβιλε τὸ τῆς καρδίας σου, βλεφάρων ἔφερεις κέντησιν, διελέγχων τὸν δικάζοντα, τῆς ἀθεΐας τῆ νυκτὶ περικρατούμενον· ὅθεν πάντες, σὲ ὡς ἡμέρας υἱὸν μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Πατρὸς εὐδοκία τὸν Υἱόν, ἐν μήτρᾳ εἴληφας ἐπισκιάσαντος, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος Ἄχραντε, καὶ τεκοῦσα ὡς πρὶν πάναγνος, διαμεμένηκας· πρὸς ὃν ἀπαύστως πρέσβευε, λυτρωθῆναι, πάντα τὸν κόσμον φθορᾶς καὶ κολάσεως.

Τοῦ Ὁσίου. Κάμινος ποτέ.

Στέφος εὐπρεπές, Χριστὸς ὁ ζωοδότης, τῆ κορυφῆ σου ἐπιτέθεικε, φερώνυμε, Στέφανε· καὶ γὰρ πράξεις διέπρεψας, καὶ θεωρίας ἔφανα, κράζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὅλην ὑπερβάς, τὴν αἴσθησιν παμμάκαρ, νοῖ τῷ πρώτῳ προσωμίλησας, ψυχῆς καθαρότητι, πολιτείας τε σεμνότητι, στεφανηφόρε Στέφανε, κράζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Μάρτυρας Χριστοῦ, θεόφρον ἀνυμνήσας, καὶ τῶν ἁγίων τὰ συστήματα, σὺν τούτοις ἐσκήνωσας, εὐφροσύνης ἐμφορούμενος, καὶ θείας ἀπολαύσεως, κράζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοῦς ὁ ἀπαθής, ἐν μήτρᾳ σου ἐνοῦται, τῷ ἀνθρωπίνῳ νοῖ Πάναγνε, σαρκὸς τε παχύτητι· ὑπὸ χρόνον δὲ ἐγένετο, αἰῶνων ὁ ὑπέρτερος· ὅθεν σε Θεοτόκον, πίστει καὶ πόθῳ δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας
» διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους
» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλ-
» λοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύ-
» ριον.

Τῶν Μαρτύρων

Ῥδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Παράδεισος ὄφθητε μέσον, ζωῆς τὸ ξύλον κεκτημένοι, κρήνη τε προχέουσα κρουνοῦς, τῶν ἱαμάτων καὶ ποταμὸς ἀληθῶς, πεπληρωμένοι Ἅγιοι, θείων ναμάτων τῶν τοῦ Πνεύματος.

Πύργοι τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ γαληνότατοι λιμένες, τῶν ἐν τῷ πελάγει τῶν δεινῶν, χειμαζομένων Μάρτυρες ὄφθητε, καὶ τῆς εἰρήνης τρόφιμοι, καὶ τῶν Ἀγγέλων ὁμοδίαιοι.

Τῶν ἀμαραντίνων στεφάνων, ἐπιτυχόντες Ἀθλοφόροι, καὶ τοῦ Παραδείσου τὸ πλάτος, χοροβατοῦντες πάσης στενώσεως, καὶ πειρασμῶν λυτρώσασθε, τοὺς ἐπὶ γῆς ὑμᾶς γεραίροντας.

Θεοτοκίον.

Ἡ τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα, καὶ Χερουβὶμ ἁγιωτέρα, πάσης τε τῆς κτίσεως ὁμοῦ, τιμιωτέρα, Θεὸν ὄν ἔτεκες, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, Παρθενομήτορ τῶν τιμώντων σε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἐπέρτιμε Στέφανε, νῦν καθαρῶς ἠδόμενος, καὶ τρυφῆς ἀπολαύων τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, ἔνθα τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι, περὶ Θεόν, χορεύουσι μάκαρ, τοὺς σοὶ καταφεύγοντας, μεσιτεύων πρὸς σὲ ἔλκυσον.

Μετέστης γηθόμενος, πρὸς ἐφετῶν ἀκρότατον, πρὸς τὸ μόνον τῷ ὄντι σαφῶς μακάριον, πρὸς τὸ πανυπέρτατον κάλλος, πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν ὄντως ἀγήρω, πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον, θεοφόρε Πάτερ Στέφανε.

Ὡς ἥλιος ἔλαμψας, ἐν μοναστῶν συστήμασιν, ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων καθιερούμενος, καὶ ὡσπερ ἀκτῖνας ἐκπέμπων, τὰς ἀρετὰς, τῆς σῆς πολιτείας, γλυκύτατε Στέφανε, θεοφόρε πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Νοήσαντες πόρρωθεν, προβλεπτικοῖς τοῖς ὄμμασιν, οἱ Προφῆταιί σε πάντες προανεφώνησαν, ὡς γενησομένην Μητέρα, τοῦ παντουργοῦ, καὶ πάντων Δεσπότη· διὸ σε πανύμνητε, Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,
» σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτι-
» σμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν, τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ
» τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαρτύρων.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Σὺν Τερεντίῳ ἤστραψεν, ἡ σεπτὴ Νεονίλλα, Νιτᾶς Φωκᾶς καὶ Σάρβιλος, Βήλης τε καὶ Ἰέραξ, Θεόδουλος καὶ Εὐνίκη· τοῦ Χριστοῦ γὰρ προθύμως, γενναίως ὑπερήθλησαν, καὶ τυράννους καθεῖλον, οἱ εὐκλεεῖς, Ἀθλοφόροι Μάρτυρες· οὓς τιμῶντες, φαιδρῶς πανηγυρίζομεν, τὴν λαμπρὰν αὐτῶν μνήμην.

Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Στεφανηφόρε Στέφανε, σὺ δεξάμενος ζέσιν, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀπερράγης τοῦ κόσμου, τὸν σὸν σταυρὸν ἄρας Πάτερ· συγκραθεὶς τῷ Χριστῷ δέ, δι' ἀκριβοῦς ἀσκήσεως, καὶ ἀγνῆς παρθενίας, τῶν ὑπὲρ νοῦν, χαρισμάτων Ὅσιε ἠξιώθης· ἐξ ὧν πλουτίζεις πάνσοφε, τὴν ὑφήλιον πᾶσαν.

Θεοτοκίον.

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομητορ ἄχραντε, δυσωποῦσα μὴ παύση, ὑπὲρ ἀχρείων σῶν δούλων, ὅπως εὕρωμεν χάριν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρᾳ ἧ κρίνη, γένος βροτῶν, ὡς Θεὸς παρέχων τὰ κατ' ἀξίαν· σὲ γὰρ προστάτιν ἅπαντες, ἔχομεν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΑΥΤῆ ΗΜΕΡᾶ (ΚΗ΄)

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς ἁγίας Σκέπης

τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν

Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας*.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Εἰ τύχοι ἢ Ἑορτὴ ἐν Κυριακῇ, ἢ Ἀκολουθία ψάλλεται κατὰ τὴν Τυπικὴν Διάταξιν τῆς Ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου. (Βλέπε Τυπικὸν 21ης Νοεμβρίου § 8).

ΕἰΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἰστῶμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν τὰ Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ἅπαν τὸ σύστημα, τὴν παναγίαν Σκέπην, τῆς ἁγνῆς Θεοτόκου, ὑμνήσωμεν προθύμως καὶ ἐν χαρᾷ, πρὸς αὐτὴν ἐκβοήσωμεν· χαῖρε Παρθένε βοήθεια ἀσφαλῆς, καὶ θερμὴ ἡμῶν ἀντίληψις.

Ὡσπερ ἐρρύσω Παρθένε τὴν Βυζαντίδα ποτέ, τῇ σῇ ἁγία Σκέπῃ, πολυτρόπων κινδύνων, οὕτω καὶ νῦν τὸν νέον Κόρη λαόν, τοῦ σοῦ ἔθνους ἀπήλλαξας, ἐπιδρομῆς Θεοτόκε ἄλλοεθνοῦς, τῇ ἐκφάνσει τῆς εὐνοίας σου.

Ὑπὲρ ἡλίου ἀκτίνας τῆς θείας Σκέπης σου, αἱ δωρεαὶ πλουσίως, ἀπαστράπτουσι πᾶσι, καὶ λύουσι τὴν νύκτα τῶν πειρασμῶν, καὶ εἰρήνην καὶ λύτρωσιν, καὶ σωτηρίαν βραβεύουσιν ἀληθῆ, Θεοτόκε τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Τῇ ἀρωγῇ τῆς σῆς Σκέπης πιστῶς θαρρήσαντες, κατὰ τῶν πολεμίων, νίκης τρόπαιον ἤραν, Παρθένε Θεοτόκε ὁ σὸς λαός, ἀληθῶς ὁ ἀπόλεκτος· ὅθεν ᾠδὴν χαριστήριον ἐν χαρᾷ, ἀναμέλπει τῇ προνοίᾳ σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Τίς κατ' ἀξίαν ὑμνήσει, τὴν περὶ ἡμᾶς σου προμήθειαν, Θεοτόκε Ἀειπάρθε; Σκέπουσα γὰρ ἡμᾶς τῇ κραταιᾷ σου Σκέπῃ, πολυειδῶν λυτροῦσαι συμφορῶν, καὶ συμμαχοῦσα ἀοράτως, ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, τῶν πολεμίων καταράσσεις τὰς φάλαγγας, καὶ θαυμαστῶς ἰθύνεις, ἦν ἡρετήσω κληρονομίαν σου· ὅθεν ὑμνοῦμεν τὴν χάριν σου, εὐχαριστίας φωναῖς, καὶ ἐν κατανύξει ψυχῆς βοῶμέν σοι· Σκέπε πάντοτε ἐκ πάσης ἀπειλῆς, ἡμᾶς ὧ Δέσποινα, ὅτι μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας σοι ἀνεθέμεθα.

Ἀπόστιχα

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Σκέπη χριστιανῶν, ὑπάρχεις Θεοτόκε, τὸν εὐσεβῆ λαόν σου, σκέπουσα καὶ φρουροῦσα, ἐκ πάσης περιστάσεως.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ σου.

Ὅτε ἐν τῷ ναῷ, τῶν Βλαχερνῶν κατεῖδεν, ὁ Ὅσιος Ἀνδρέας, σκέπουσάν σε Παρθένε, τοὺς εὐσεβεῖς ἐθαύμασε.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάση γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Ἄπλωσον ἐφ' ἡμᾶς, τὴν Σκέπην σου Παρθένε, καὶ σκέπασον ἀύλως, ἐκ πάσης δυσπραγίας, λαὸν τὸν χριστεπώνυμον.

Δόξα. Τριαδικόν.

Φύσις τρισσολαμπής, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, ὑπέρθεε Θεότης, οἰκτείρησον Οἰκτίρμον, τὸ τῶν χειρῶν σου ποίημα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦλπισεν ὁ στρατός, τῇ σκέπῃ σου Παρθένε, καὶ ἰσχυρὸς ὠράθη, τοῖς ἐπιτιθεμένοις, τῷ κράτει τῆς ἰσχύος σου.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον.

Τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, τό, Μακάριος ἀνήρ... Εἰς δὲ τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς νεφέλην φωτός, ἐφαπλοῖ ἐκάστοτε, τὴν Σκέπην τὴν ἑαυτῆς, ἡ Θεοτόκος Ἁγνή, καὶ σκέπει περιφανῶς, τῇ μητρικῇ προμηθείᾳ καὶ χάριτι, ἐκ πάσης ἐπιβουλῆς, τοὺς πρὸς αὐτὴν ἀφορῶντας καὶ κράζοντας· Κεχαριτωμένη χαῖρε, σκέπη καὶ βοήθεια, τοῦ σοῦ ἔθνους Παρθένε, τοῦ πιστῶς σε μεγαλύνοντος.

Βαβαὶ τῶν σῶν θαυμασίων Ἁγνή! Σὺ γὰρ παραδόξως, ἤπλωσας τὴν Σκέπην σου, καὶ ἔσκεπες θαυμαστῶς πόλιν τὴν ἄνασσαν· ἀρτίως δὲ ἐμφανῶς, τῆς φωτοφόρου σου Σκέπης τῇ χάριτι, διέσωσας ἀπειλῆς, ἐπερχομένης λαὸν τὸν Χριστώνυμον. Ὅθεν σοὶ χαριστηρίους, αἶνους ἀναμέλποντες, τῶν πολλῶν σου θαυμάτων, μνεῖαν ἄγομεν γηθόμενοι.

Τὴν πρὸς ἡμᾶς σου προμήθειαν, οἱ Ἑλλήνων παῖδες, Δέσποινα κηρύττομεν, ὑμνοῦντες τὴν μητρικὴν, κηδεμονίαν σου· ἀρχῆθεν γὰρ συμπαθῶς, ὑπὸ τὴν Σκέπη τὴν σὴν ἡμᾶς ἔθηκας, καὶ κληρὸν σου ἐκλεκτόν, τὸ εὐαγὲς ἡμῶν Γένος ἀνέδειξας. Ὅθεν Κεχαριτωμένη, χαῖρέ σοι κραυγάζομεν, καὶ τῆς θείας σου Σκέπης, μεγαλύνομεν τὰς χάριτας.

Προσόμοια ἕτερα.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς τῆς Σκέπης σου ἄγοντες, τὴν ἀνάμνησιν Ἄχραντε, τὴν σὴν μεγαλύνομεν ἀγαθότητα· ὅτι ἐκ πάσης στενώσεως, λυτροῦσαι τὸ Ἔθνος σου, καὶ ἐθνῶν ἐπιδρομῆς, καὶ παρέχεις ἐκάστοτε, χάριν ἄφθονον, τοῖς ὑμνοῦσι τὰ ξένα μεγαλεῖα, τῆς σῆς δόξης Παναγία, καὶ τῶν θαυμάτων τὸ μέγεθος.

Θαυμαστῶς πάλαι ἤπλωσας, ἀοράτως τὴν Σκέπη σου, καὶ τὴν πόλιν ἔσκεπες τὴν βασιλείον, ἀλλὰ καὶ νῦν ἐναργέστατα, ἡμᾶς σκέπεις Ἄχραντε, καὶ φρουρεῖς καὶ συντηρεῖς, τὸν καινὸν Κόρη κληρὸν σου, πάσης θλίψεως· διὰ τοῦτο ὑμνοῦμέν σου τῆς Σκέπης, τὰ δωρήματα Παρθένε, καὶ τὴν ὁσῶραι ἀντίληψιν.

Πολλαχῶς Κόρη οἶδαμεν, καὶ λαμπρῶς τεθεάμεθα, τῆς Ἀγίας Σκέπης σου τὴν ἐκδήλωσιν, ἐν τεκμηρίοις καὶ θαύμασιν, ἡμῖν διαλάμπουσαν, καὶ ἐν δάκρυσιν θερμοῖς, τὴν πολλὴν σου χρηστότητα, ἐδοξάσαμεν· ὅτι σῶζεις ἡμᾶς ἐν τοῖς κινδύνοις, καὶ παρέχεις εὐφροσύνην, τοῖς θλιβομένοις καὶ πάσχουσι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον ὁ πιστὸς λαὸς σου Θεοτόκε, ὄν ἔθνος ἅγιον, καὶ περιούσιον κληρὸν ἀπεφῆνω, τῆς σῆς Σκέπης γεραίρει τὴν χάριν, χαριστηρίους ἄδων σοι ᾠδᾶς· Σὺ γάρ, οὐ μόνον ἐν παρωχημέναις γενεαῖς, θαυμαστὰ καὶ παράδοξα ἐν ἡμῖν εἰργάσω, ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμᾶς, σκέπεις καὶ ἰθύνεις, καὶ ἐπιδραμόντων ἀπήλλαξας ἐχθρῶν, καὶ εὐφροσύνης ἔπλησας τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ὁμολογοῦμεν τοίνυν τὴν χάριν, καὶ τῇ φωταυγεῖ σου Σκέπη προστρέχοντες, θερμῶς βοῶμεν· Ἄχρι τερμάτων αἰῶνος, σκέπε Παντάνασσα, τοὺς ἀνενδοιάστως ἐπιβωωμένους σου.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν... Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Ἀριθμῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. θ΄ 15-23)

Καὶ ἐγένετο τῇ ἡμέρᾳ ἣ ἐστάθη ἡ σκηνή, ἐκάλυψεν ἡ νεφέλη τὴν σκηνήν, τὸν οἶκον τοῦ μαρτυρίου. Καὶ τὸ ἑσπέρας ἦν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς εἶδος πυρὸς ἕως πρωί. Οὕτως ἐγένετο διαπαντός· ἡ νεφέλη ἐκάλυπτεν αὐτὴν ἡμέρας, καὶ εἶδος πυρὸς τὴν νύκτα. Καὶ ἠνίκα ἀνέβη ἡ νεφέλη ἀπὸ τῆς σκηνῆς, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπῆραν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ. Καὶ ἐν τῷ τόπῳ οὗ ἂν ἔσται ἡ νεφέλη, ἐκεῖ παρενέβαλον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ. Διὰ προστάγματος Κυρίου παρεμβалоῦσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, καὶ διὰ προστάγματος Κυρίου ἀπαροῦσι. Πάσας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς σκιάζει ἡ νεφέλη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, παρεμβалоῦσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ. Καὶ ὅταν ἐφέλκῃται ἡ νεφέλη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡμέρας πλείους, καὶ φυλάσσονται οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὴν φυλακὴν τοῦ Θεοῦ. Καὶ οὐ μὴ ἐξάρωσι.

Και ἔσται ὅταν σκεπάζη ἡ νεφέλη ἡμέρας ἀριθμῶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, διὰ φωνῆς Κυρίου παρεμβалоῦσι καὶ διὰ προστάγματος Κυρίου ἀπαροῦσι. Καὶ ἔσται ὅταν γένηται ἡ νεφέλη ἀφ' ἑσπέρας ἕως πρωὶ καὶ ἀναβῆ ἡ νεφέλη τὸ πρωί, καὶ ἀπαροῦσιν ἡμέρας ἢ νυκτός. Μηνὸς ἡμέρας πλεοναζούσης τῆς νεφέλης σκιαζούσης ἐπ' αὐτῆς, παρεμβалоῦσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, καὶ οὐ μὴ ἀπάρωσιν. Ὅτι διὰ προστάγματος Κυρίου ἀπαροῦσι. Τὴν φυλακὴν Κυρίου ἐφυλάξαντο διὰ προστάγματος Κυρίου ἐν χειρὶ Μωυσῆ.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. μ' 15-32)

Ἐγένετο ἐν τῷ μηνὶ τῷ πρώτῳ, τῷ δευτέρῳ ἔτει, ἐκπορευομένων τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, νομηνία ἐστάθη ἡ σκηνή. Καὶ ἔστησε Μωυσῆς τὴν σκηνήν, καὶ ἐπέθηκε τὰς κεφαλίδας, καὶ διενέβαλε τοὺς μοχλοὺς, καὶ ἔστησε τοὺς στύλους. Καὶ ἐξέτεινε τὰς αὐλαίας ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ ἐπέθηκε τὸ κατακάλυμμα τῆς σκηνῆς ἐπ' αὐτὴν ἄνωθεν, καθὰ συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ. Καὶ λαβὼν τὰ μαρτύρια ἐνέβαλεν εἰς τὴν κιβωτόν. Καὶ ὑπέθηκε τοὺς διωστήρας ὑπὸ τὴν κιβωτόν, καὶ εἰσήνεγκε τὴν κιβωτόν εἰς τὴν σκηνήν, καὶ ἐπέθηκε τὸ κατακάλυμμα τοῦ καταπετάσματος, καὶ ἐσκέπασε τὴν κιβωτόν τοῦ μαρτυρίου, ὃν τρόπον συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ. Καὶ ἐπέθηκε τὴν τράπεζαν εἰς τὴν σκηνήν τοῦ μαρτυρίου, τὸ πρὸς Βορρῶν ἔξωθεν τοῦ καταπετάσματος τῆς σκηνῆς. Καὶ προσέθηκεν ἐπ' αὐτῆς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔναντι Κυρίου, ὃν τρόπον συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ. Καὶ ἔθηκε τὴν λυχνίαν εἰς τὴν σκηνήν τοῦ μαρτυρίου, εἰς τὸ κλίτος τῆς σκηνῆς τὸ πρὸς νότον. Καὶ ἐπέθηκε τοὺς λύχνους αὐτῆς ἔναντι Κυρίου, ὃν τρόπον συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ. Καὶ ἔθηκε τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ μαρτυρίου ἀπέναντι τοῦ καταπετάσματος, καὶ ἐθυμίασεν ἐπ' αὐτοῦ θυμίαμα τῆς συνθέσεως, καθάπερ συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ. Καὶ τὸ θυσιαστήριον τῶν καρπωμάτων ἔθηκε παρὰ τὰς θύρας τῆς σκηνῆς. Καὶ ἔστησε τὴν αὐλὴν κύκλῳ τῆς σκηνῆς καὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Καὶ συνετέλεσε Μωυσῆς πάντα τὰ ἔργα. Καὶ ἐκάλυψεν ἡ νεφέλη τὴν σκηνήν τοῦ μαρτυρίου. Καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ σκηνή. Καὶ οὐκ ἠδυνάσθη Μωυσῆς εἰσελθεῖν εἰς τὴν σκηνήν τοῦ μαρτυρίου, ὅτι ἐπεσκίαζεν ἐπ' αὐτὴν ἡ νεφέλη, καὶ δόξης Κυρίου ἐνεπλήσθη ἡ σκηνή. Ἦνίκα δ' ἂν ἀνέβη ἡ νεφέλη ἀπὸ τῆς σκηνῆς, ἀνεζεύγνυσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ σὺν τῇ ἀπαρτίᾳ αὐτῶν. Εἰ δὲ μὴ ἀνέβη ἡ νεφέλη, οὐκ ἀνεζεύγνυσαν ἕως ἡμέρας, ἧς ἀνέβη ἡ νεφέλη. Νεφέλη γὰρ ἦν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡμέρας, καὶ πῦρ ἦν ἐπ' αὐτῆς νυκτός ἔναντιον παντός Ἰσραὴλ, ἐν πάσαις ταῖς ἀναζυγαῖς αὐτῶν.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. μγ' 27, μδ' 1-4)

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδότης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν· καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἑξωτερικῆς, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς· ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ ἠγούμενος οὗτος καθήσεται ἐν αὐτῇ, τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἔναντιον Κυρίου. Κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται.

Και εισηγάγε με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς Βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου, καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Ἰδιόμελα. ᾠχος α΄.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, ἡ Χριστόνυμος Ἑλλάς, ὡς σκεπομένη τῇ Σκέπῃ, τῆς παννυμῆτου Θεοτόκου· ὡς γὰρ νεφέλην φωτεινὴν, ἀοράτως αὐτὴν ἐφαπλοῦσα, ἡ τοῦ ἀδύτου φωτὸς μήτηρ, κύκλω σὲ περιβάλλει καὶ πανταχόθεν σὲ σκέπει, καὶ αἰσθητῶν καὶ νοητῶν πολεμίων, ἐπερχομένων κατὰ σοῦ, τὰς φάλαγγας ἐκτρέπει. Ὅθεν τὴν δοθεῖσάν σοι χάριν, διαπρυσίῳ φωνῇ κήρυξον, καὶ τὴν σκέπουσάν σε Παρθένον, μεγαλοφώνως ὑμνησον βοῶσα· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

ᾠχος β΄

Ὡς ὑπέρλαμπρος ἄνασσα, τῷ Ὅσίῳ Ἀνδρέα τεθέασαι, ἐν τῷ ναῷ τῶν Βλαχερνῶν ἐπιφανεῖσα, ἀοράτως Θεοτόκε, καὶ τὴν μὲν Βασιλίδα πόλιν ἐσκέπασας, τῇ ἀναπτύξει τῆς Σκέπης σου, ἡμᾶς δὲ χαρᾶς ἐπλήρωσας, τῇ ἐνεργείᾳ τῆς ἀρωγῆς σου. Ἄλλ' ὦ Παρθένε πανύμνητε, σκέπη ἡμῶν καὶ βοήθεια, ἐκ πάσης ἐπιβουλῆς ἀσινὲς φύλαττε, τὸ Γένος ἡμῶν δεόμεθα.

ᾠχος γ΄

Πάλαι μὲν ἡ νεφέλη ἐκάλυπτε, τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, προτυποῦσα Παρθένε, τὸ τελεσθέν σοι μυστήριον· νῦν δὲ ἡ ἀστραπόμορφος Σκέπη σου, περικαλύπτει καὶ σκιαζει, ὡς ὄρνις τὰ ἑαυτῆς νοσσία, τὸν χριστεπώνυμον λαόν, τὸν θερμῶς σοι προστρέχοντα· καὶ τοῦτο ἐμφανὲς πεποίηκας, τῇ ἀνασσοῦσῃ πόλει, δι' ἐμφανείας ἀπορρήτου, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου χρηστότητα φανερώσασα. Ὅθεν μνείαν τούτου τελοῦντες, τὰς πολλὰς σου εὐεργεσίας κηρύττομεν, καὶ τὴν περὶ ἡμᾶς κηδεμονίαν σου· ὅτι σφῆξεις ἐκάστοτε, ἡμᾶς ἐκ πάσης θλίψεως.

ᾠχος δ΄

Ἡ Σκέπη σου Θεοτόκε Παρθένε, ὑπὲρ τὰς ἡλιακὰς αὐγὰς ἐκλάμπουσα, ἔνδοξά τε καὶ ἐξάισια, θαυμαστὰ καὶ σωτήρια, εἰς περιποίησιν ἡμῶν ἀπεργάζεται· τὴν γὰρ Βασιλίδα πόλιν, πάλαι πολλάκις διέσωσεν, ἀδοκίτων κινδύνων καὶ συμφορῶν, ὑπερφυῶς θαυματουργοῦσα· νῦν δὲ ἡμᾶς Πανάχραντε, πάσης στενώσεως ἐξαίρει, καὶ δρόσον ἀναψυχῆς παρέχει, καὶ θυμηδίαν ἐν ταῖς θλίψεσι, τῇ σῇ πλουσία χρηστότητι· ἥς τὰ θαυμάσια κροτοῦντες, ἐόρτιόν σοι αἶνεσιν προσάγομεν, καὶ ἐκ ψυχῆς βοῶμέν σοι. Μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, τὴν προστασίαν σου Κόρη, ἀλλὰ σκέπε καὶ φρούρει, ἡμᾶς τὴν κληρουχίαν σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. ᾠχος πλ. α΄.

Σήμερον ἡ παντάνασσα Μητροπάρθενος, τὴν φωτόμορφον αὐτῆς Σκέπην ἀναπετάσασα, μητρικῶς περισκέπει, τὸ Γένος ἡμῶν· δεῦτε οὖν Ἑλλήνων παῖδες, καὶ καθαρῶ νοῖ κατοπτεύσωμεν, τὴν δαψιλῆ τῆς Θεοτόκου, πρὸς ἡμᾶς προμήθειαν· ὅτι ἐγγὺς ἡμῖν τυγχάνει, ἐν εὐκαιρίαις καὶ θλίψεσι, καὶ ἀσφαλῶς ἡμᾶς διέπει, πρὸς τὸν

σκοπὸν τῆς ἄνω κλήσεως, καὶ χάριν καὶ ἔλεος ἡμῖν πρυτανεύει, οἷα Μήτηρ Θεοῦ, καὶ σωτηρίαν αἰώνιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις Θεογεννήτορ ἀγνή, τῆς ἀγαθότητος πηγὴ ἢ ἀκένωτος, Ἑλλήνων ἢ θεία σκέπη, καὶ προστασία θερμὴ, καὶ παραμυθία ἐν ταῖς θλίψεσι· πρὸς σὲ γὰρ Πανάμωμε, καταφεύγομεν πάντοτε, καὶ σωτηρίαν καὶ εἰρήνην καὶ λύτρωσιν, τῇ σῇ χάριτι, ἀληθῶς κομιζόμεθα· ὅθεν τῆς θείας Σκέπης σου, ὑμνοῦμεν τὰ θαύματα, καὶ τῆς προνοίας σου Κόρη, τοὺς οἰκτιρμοὺς μεγαλύνομεν, δι' ὧν αἰεὶ σῴζεις, περιστάσεων ποικίλων, τοὺς πεποιθότας σοι.

Στίχ. Ἦγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ ὕψιστος.

Ὁφθης ἐν θεωρίᾳ λαμπρᾷ, οἷα περ ἄνασσα Ἀγνή ὑπερκόσμιος, Ἀνδρέα τῷ θεοφόρῳ, ἐν Βλαχερνῶν τῷ ναῷ, σκέπουσα ἀύλωσ τὴν μερίδα σου· διὸ τούτου ἄγοντες, ἐτησίαν ἀνάμνησιν, τὰ μεγαλεῖα, ἀνυμνοῦμεν τῆς δόξης σου, καὶ βοῶμέν σοι, ὁ λαός σου Πανάχραντε· σκέπε καὶ διαφύλαττε, Παρθένε τῇ Σκέπῃ σου, οὓς περ οἰκειάν μερίδα, πάλαι ἡμᾶς Κόρη ἔδειξας, παρέχουσα πᾶσιν, εὐφροσύνην καὶ εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Σκέπη τῇ φωταυγεῖ σου Ἀγνή, καὶ τῇ ἐλπίδι τῆς στερρῆς προστασίας σου, θαρρήσας ἀνευδοιάστως, ὁ εὐσεβὴς σου λαός, τῶν ἐχθρῶν τὸ θράσος ἐτροπώσατο· διὸ χαριστήριον, ἀναμέλπει σοι αἴνεσιν, καὶ τῆς σῆς Σκέπης, ἐορτὴν τὴν ὑπέρλαμπρον, ἄγει σήμερον, καὶ θερμῶς Κόρη κράζει σοι· Σύ μου σκέπη καὶ πρόμαχος, καὶ μέγα προπύργιον, καὶ σὲ ὑμῶ Παναγία, τῇ χάριτί σου σωζόμενος, ἀλλὰ καὶ μελλόντων, θλιβερῶν πειρατηρίων, ρῦσαί με Δέσποινα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῆς Σκέπης σου τῆς σωστικῆς, αἱ πολλαπλαῖ ἐκδηλώσεις, περὶ τὸ Ἔθνος σου Ἄχραντε, πᾶσαν ἀκοὴν καταπλήττουσι. Σύ γὰρ πάλαι τε καὶ νῦν, ἐν παντὶ καὶ πάντοτε προφθάνεις, καὶ πάσης στενώσεως, ἡμᾶς ἀπαλλάττετε, οἷς οἶδας τρόποις φιλάγαθε. Διὸ Πανύμνητε Δέσποινα, μὴ παύση δεικνύουσα ἡμῖν, τὰ ἀρχαῖα ἐλέη σου, ἄχρι τερμάτων αἰῶνος, ὅτι σὸν ἐσμὲν ποιμνιον.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον, καὶ τὸ

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῆς Σκέπης σου Παρθένε, ἀνυμνοῦμεν τὰς χάριτας, ἦν ὡς φωτοφόρον νεφέλην, ἐφαπλοῖς ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ σκέπεις τὸν λαόν σου νοερῶς, ἐκ πάσης τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς. Σὲ γὰρ σκέπη καὶ προστάτιν καὶ βοηθόν, κεκτήμεθα βοῶντές σοι. Δόξα τοῖς μεγαλείοις σου Ἀγνή, δόξα τῇ θείᾳ Σκέπῃ σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς σου, προμηθείᾳ Ἄχραντε.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. δ΄. Θεοτόκε Αειπάρθενε.

Θεοτόκε Αειπάρθενε, τὴν ἁγίαν σου Σκέπην, δι' ἧς περισκέπεις, τοὺς εἰς σὲ ἐλπίζοντας, κραταῖαν τῷ Ἔθνει σου καταφυγὴν ἐδώρήσω· ὅτι ὡς πάλαι καὶ νῦν θαυμαστῶς ἡμᾶς ἔσωσας, ὡς νοητὴ νεφέλη, τὸν σὸν λαὸν περιβαλοῦσα. Διὸ δυσωποῦμέν σε, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὴν Σκέπην σου Ἄγνη, τὴν ἁγίαν ὑμνοῦμεν, τὴν σκέπουσαν ἡμᾶς, ἐν παντὶ καὶ φρουροῦσαν, οὓς κληρὸν σου ἀνέδειξας, καὶ μερίδα ἀπόλεκτον, ἀγαθότητι, καὶ μητρικῇ συμπαθείᾳ. Ἀλλὰ Δέσποινα, καὶ ἐν μελλούσῃ ἀνάγκῃ, ἡμᾶς διαφύλαττε. (δίς)

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐξέστη ὡς ἔβλεπεν, ἐν Βλαχερνῶν τῷ ναῷ, Ἀνδρέας ὁ Ὅσιος, σὲ ἐφαπλοῦσαν ἡμῖν, τὴν θεῖαν Ἐσθητά σου, οὓσαν ἐκεῖσε Κόρη, ἱερῶς τηρουμένην, πᾶσι δὲ φανεροῦσαν, τῆς σῆς σκέπης τὴν χάριν, δι' ἧς σκέπεις καὶ σώζεις ἡμᾶς πάσης θλίψεως. (δίς)

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν ἁγίαν σου Σκέπην καὶ θαυμαστήν, ἣν ἐτύπου νεφέλη ἢ νομικὴ, ἀπλοῦσα ἐκάστοτε, περιβάλλεις τὸ Ἔθνος σου, προσατενίζον Κόρη, τῇ σῇ ἀγαθότητι, καὶ τὴν βοήθειάν σου αἰεὶ ἐκδεχόμενον, ἣν δίδου Θεοτόκε, καὶ ἐχθρῶν τὴν μαρίαν, ἀπότρεπε πάντοτε, ἀφ' ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σου, τῶν θαυμάτων τὸ μέγεθος, πρεσβεῦουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν ἄφεσιν, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν πάμφωτον Σκέπην σου. (δίς)

Τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου

καὶ τὸ Προκείμενον.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου...

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ...

Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου τῆς η΄ Σεπτεμβρίου.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός. Εἶτα·

Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Παναχράντου...

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον ἡ πανύμνητος Παρθένος, τὴν φωταυγῆ αὐτῆς Σκέπην ἐφαπλώσασα, τοῖς πιστοῖς ἀριδίλως ἐδήλωσε, τὴν πλουσίαν αὐτῆς εὐνοίαν, ἐν εὐκαιρίαις καὶ θλίψεσι· ὅθεν τὴν χάριν αὐτῆς αἰνοῦντες, οἱ παρ’ αὐτῆς σκεπόμενοι, ἐν εὐφροσύνῃ βοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη Θεοτόκε, ἡ σφύζουσα τὸ Γένος ἡμῶν, καὶ ἀσφαλῶς περιέπουσα, καὶ ὁδηγοῦσα πρὸς ὁδὸν σωτήριον.

Εἶτα ψάλλονται οἱ παρόντες δύο Κανόνες τῆς Θεοτόκου. Κανὼν πρῶτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Σὺ εἶ, Παρθένε, Ἑλλάδος σκέπη. Γερασίου.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰμὸς.

» Ἀνοιξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται πνεύμα-
» τος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι τῇ βασιλίδι Μητρί, καὶ
» ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθό-
» μενος, ταύτης τὰ θαύματα. (δίς)

Σοφίαν παράσχου μοι, ὡς τοῦ Θεοῦ μήτηρ Ἄχραντε, καὶ λόγον μοι δώρησαι, ἵνα ὑμνήσω φαιδρῶς, τὰ θαυμάσια τῆς σῆς ἁγίας Σκέπης, δι’ ἧς σκέπεις πάντοτε, τοὺς σὲ γεραίροντας.

Ἐψόθεν ἐφήπλωσας, τὴν ἀστραπόμορφον Σκέπην σου, νεφέλην ὡς πάμφωτον καὶ κατεκάλυψας, οὐ τῶν πόλεων, τὴν βασιλίδα μόνον, ἀλλ’ ἅπαν τὸ Ἔθνος σου τὸ χριστεπώνυμον.

Ἐώρακε πάλαι σε, ἐν ἀπορρήτῳ θεάματι, Ἀνδρέας ὁ Ὅσιος ἐν Βλαχερνῶν τῷ ναῷ, περισκεπούσαν, Ἀγνή τῇ ἀναπτύξει, τῆς θείας Ἐσθῆτός σου, κόσμου τὰ πέρατα.

Ἴσχυν ἀπροσμάχητον, τὸ τοῦ σοῦ Ἔθνους στρατόπεδον, λαβὸν ἐκ τῆς Σκέπης σου, κατετροπώσατο, ἐχθρῶν φάλαγγας, καὶ ἦρε λαμπρὰν νίκην· διὸ μέλπει Δέσποινα, τὰ μεγαλεῖά σου.

Κανὼν δεύτερος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σκέπην ὑμνέω τῆς Θεοτόκου. Γερασίου.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Σκέπη τοῦ κόσμου καὶ θερμὴ ἀντίληψις, Παρθενομῆτορ Ἀγνή, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον, ἀπορρήτως τέξασα, τῇ σῇ πλουσίᾳ χάριτι, τράνωσόν μου τὴν γλῶσσαν, ἁσματικῶς μεγαλύνοντος, τὴν πανυπερθαύμαστον Σκέπην σου.

Κεκοσμημένη κροσσωτοῖς τοῦ Πνεύματος, ὡς βασιλὶς τοῦ παντός, καὶ ὑπὲρ ἡλίου, τὰς ἀυγὰς ἀστράπτουσα, ὠράθης καὶ ἐφήπλωσας, νοερῶς τὴν σὴν Σκέπην, καὶ τὸν λαόν σου ἐσκέπασας, τὸν εἰς σὲ Παρθένε ἐλπίζοντα.

Ἐτύπου πάλαι τὴν ἀγίαν Σκέπην σου, νεφέλη ἢ νομικὴ, ἢ τοῦ μαρτυρίου, τὴν σκηνὴν καλύπτουσα· καλύπτεις γὰρ ἐκάστοτε, καὶ δροσίζεις καὶ θάλπεις, τὴν Ἐκκλησίαν Πανάμωμε, τῇ ἐπισκιάσει τῆς Σκέπης σου.

Πλήρης φωτὸς πλήρης ἐλέους Δέσποινα, ἐν Βλαχερνῶν τῷ ναῷ, μυστικῶς ἐπέστης, καὶ λαμπρῶς ὑπέδειξας, τῆς πρὸς ἡμᾶς εὐνοίας σου, τὴν ἐξαίρετον χάριν, τῇ ἀναπτύξει τῆς Σκέπης σου· ὅθεν κατὰ χρέος ὑμνοῦμέν σε.

Καταβασία· Ἀνοίξω τὸ στόμα μου...

Κανὼν πρῶτος

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ
» ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας πνευματι-
» κόν, στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ σκέπῃ σου, στεφά-
» νων δόξης ἀξιώσον. (δίς)

Πηγὴ εὐφροσύνης οὐρανόυ, ἢ Σκέπη σου ἢ φωτοειδής, ὑπάρχει Παναμώμητε, τοῖς θλίψεσι παλαίουσι, χάριν αἰεὶ καὶ ἔλεος, καὶ σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ἀρχῆθεν ἡμᾶς δι' εὐσπλαγγίαν, ὡς Ἔθνος Παρθένε ἐκλεκτόν, ἔθου ὑπὸ τὴν Σκέπην σου, καὶ ξένα καὶ παράδοξα, πάλαι καὶ νῦν ἐνήργησας, ἡμᾶς κινδύνων ἐξαίρουσα.

Ῥημάτων Ἀνδρέου τοῦ Ὁσίου, ἀκούσας Παρθένε εὐλαβῶς, ὁ θεῖος Ἐπιφάνιος, εἶδέ σε περισκέπουσαν, λαὸν τὸν χριστεπώνυμον, ὡς βασιλίδα οὐράνιον.

Θαυμάτων τῆς Σκέπης σου τῆς θείας, ὀρῶντες Παρθένε τὴν πληθύν, ἃ ἐνεργεῖς ἐκάστοτε, ἡμῶν εἰς περιποίησιν, χαριστηρίου αἴνους σοι, Ἑλλήνων παῖδες προσάγομεν.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ στερέωσας κατ' ἀρχάς.

Ἡ Σκέπη σου ἢ παμφαής, φωτὸς ἀύλου βολίδας, ἀπαυγάζουσα αἰεὶ Θεοτόκε, διαλύει τῶν ἐχθρῶν, τὰ ζοφερὰ βουλευμάτα, τῶν δὲ πιστῶν εὐφραίνει, τὰς διανοίας τῇ δόξῃ σου.

Νόμον ἐπλήρωσας Ἀγνή, τεκοῦσα ἀνερμηνεύτως, τὸν λαλήσαντα Προφήταις ἐν τύποις, καὶ φωτὸς τοῦ νομικοῦ, πλήρωμα κόσμῳ δείξαντα, τὴν φωταυγῆ σου Σκέπην· διὸ ὑμνοῦμεν τὴν δόξαν σου.

Ἐπὸ τὴν Σκέπην σου Ἀγνή, προστρέχομεν μετὰ πόθου, ὡς νοσσία καθ' ἐκάστην ἡμέραν· ὅθεν σκέπασον ἡμᾶς, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ὄφους, εἰρήνην δωρουμένη, ἡμῖν καὶ βίου ἀσφάλειαν.

Μυρίων πρόξενος καλῶν, τεκοῦσα τὸν Θεὸν Λόγον, ἀνεδείχθης τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει, καὶ μυρίων ἀναγκῶν, καὶ πειρασμῶν καὶ θλίψεων, λυτροῦσαι τῇ σῇ Σκέπη, τοὺς σὲ Παρθένε γεραίροντας.

Καταβασία· Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους...

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Σκέπη πέφηνας, καὶ σωτηρία, καὶ ἀντίληψις, καὶ προστασία, τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων Πανύμνητε· ὅθεν τὴν Σκέπην τὴν σὴν μεγαλύνομεν, καὶ τὴν θερμὴν προστασίαν κηρύττομεν, Κόρη Πάναγνε, ἡ σκέπουσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἐπιθέσεως τοῦ δράκοντος. (δίς)

Κανὼν πρῶτος

Ῥοδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν νε-
» φέλι κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ
» παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας· δόξα
» Χριστὲ τῇ δυνάμει σου. (δίς)

Ἐφαπλοῦσα ἀοράτως, τὴν ὑπέρφωτον Σκέπην σου, σκέπεις Θεοτόκε, καὶ περιλαμβάνεις ἐκάστοτε, καὶ περιθάλλεις καὶ σφῆζεις πάσης θλίψεως, τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα Παρθένε τῇ δόξῃ σου.

Νοῦν καὶ ἔννοιαν ἐκπλήττει, τῆς πολλῆς σου χρηστότητος, ἡ ἔκφανσις Κόρη, καὶ τῶν δωρεῶν ἢ διάδοσις, ἦν πρὸς τὸ Γένος ἡμῶν δεικνύεις πάντοτε· ὅθεν Δέσποινα, ὕμνολογοῦμεν τὴν χάριν σου.

Ἐπιστᾶσα ἀοράτως, μυστικῶς ἀπεκάλυψας, ἐν τῇ Βυζαντίδι, πάλαι ἐναργῶς Θεονούμφευτε, τὴν παναγίαν σου Σκέπην τοῖς οἰκέταις σου, δι' ἧς πάντοτε, σκέπεις ἡμᾶς ὡς φιλάγαθος.

Ἐν κινδύνοις προστασίαν, ἐν δουλείᾳ ἀνάψυξιν, ἔχοντές σε Κόρη, καὶ καθοδηγὸν καὶ ἀντίληψιν, πάσαις τοῦ βίου ἡμῶν ταῖς περιστάσεσι, καταφεύγομεν, ὑπὸ τὴν ἀμφοτον Σκέπην σου.

Κανὼν δεύτερος. Σὺ μου ἰσχύς.

Νύκτα παθῶν, ἐπισκιάσει τῆς Σκέπης σου, Θεοτόκε, ἐκ τῶν καρδιῶν ἡμῶν, διασκεδάξεις ὡς ἀγαθὴ, καὶ χαρᾶς ἡμέραν, καὶ εὐφροσύνης φαιδρότητα, ἐκλάμπεις καὶ φαιδρύνεις, τοὺς πιστῶς σοι βοῶντας· Χαῖρε σκέπη τοῦ κόσμου ὀλόφωτε.

Ἐκ σοῦ Θεός, κόσμῳ ὠράθη ὡς ἄνθρωπος, ἐξ ἀχράντων, γεννηθεὶς αἱμάτων σου, καὶ κόσμου σκέπην σε κραταίαν, ἔδειξε Παρθένε, καὶ βοηθὸν ἐν ταῖς θλίψεσιν· αἰεὶ γὰρ περισκέπεις, καὶ κινδύνων ἐξαίρεις, τοὺς προστρέχοντας πόθῳ τῇ Σκέπῃ σου.

Ὡς τοῦ παντός, τὸν Βασιλέα κηήσασα, ἐπεφάνης, ὡς τῶν ὄλων ἄνασσα, ὑπὸ Ἁγίων θεοειδῶν, δορυφορουμένη, καὶ νοερῶς ἀπεκάλυψας, ἡμῖν τὰς ἀποδείξεις, τῆς ἀγίας σου Σκέπης, θειοτέρᾳ ἐκφάνσει Πανάχραντε.

Τὴν θαυμαστὴν, καὶ ἀστραπόμορφον Σκέπην σου, δι' ἧς σκέπεις, καὶ σφύζεις Πανύμνητε, τῶν εὐσεβούντων πᾶσαν ψυχὴν, ἀνυμολογοῦμεν, οἱ διὰ ταύτης σωζόμενοι, δεινῶν πειρατηρίων, καὶ πιστῶς σοι βοῶμεν· χαῖρε Κόρη ἀνθρώπων βοήθεια.

Καταβασία· Τὴν ἀνεξιχνίαστον...

Κανὼν πρῶτος

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ
» ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πά-
» ντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς
» ὑμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα. (δίς)

Λαὸς ὁ σὸς Δέσποινα, τῆς παναγίας Σκέπης σου, μνείαν τὴν ἀγίαν ἐορτάζει· σὺ γὰρ ἐπέστης ἐν Βλαχερνῶν τῷ ναῷ, καὶ πάντας ἐκεῖθεν νοερῶς, Ἄχραντε ἐσκέπασας, τοὺς πιστῶς σε δοξάζοντας.

Λεόντων τὰ στόματα, τῶν νοητῶν Πανάχραντε, τῶν ὠρυομένων καθ' ἐκάστην, καταπιεῖν σου τὴν κληρουχίαν Ἀγνή, σύντριψον τῇ σῇ ἐπισκοπῇ, καὶ αὐτῶν κατάβαλε, τὴν ὄφρυν καὶ τὸ φρύαγμα.

Ἀνάμνησιν ἄγοντες, τῆς φωτοφόρου Σκέπης σου, ἄδομεν τὰ σῶστρά σοι Παρθένε, ὅτι ἐρρύσω ἡμᾶς δουλείας πικρᾶς, καὶ τὸν ἐπελθόντα καθ' ἡμῶν, ἐχθρὸν τὸν ὑπέροφρον, κραταιῶς ἐταπείνωσας.

Δοχεῖον πολῦτιμον, τοῦ πλούτου τῆς Θεότητος, κεχαριτωμένη Θεοτόκε, σκευὸς με δεῖξον τῆς θείας χάριτος, τὸν ὑπὸ τὴν Σκέπην σου ἀεὶ, πίστει καταφεύγοντα, καὶ ὑμνοῦντα τὴν δόξαν σου.

Κανὼν δεύτερος. Ἵνα τί με ἀπώσω;

Ἡ ἀγία σου Σκέπη, ὡς νεφέλη πάμφωτος ἐπὶ τῶν δούλων σου, ἀπλουμένη Κόρη, ὡς φησὶν Ἡσαΐας ἐκ καύματος, πονηροῦ λυτροῦται, τῆς τοῦ Βελίαρ ἐπηρείας, καὶ δροσίξει ἡμᾶς τῇ σῇ χάριτι.

Σὲ ἰδὼν ξένη ὄψει, δορυφορουμένην καθάπερ βασίλισσαν, ὑφ' ἁγίων Κόρη, ὁ Ἄνδρέας ἐξέστη ὁ Ὅσιος, ὅτε τὴν σεπτὴν σου, Ἐσθῆτα ἠπλωσας ἀύλωσ, καὶ λαὸν τὸν πιστόν σου ἐσκέπασας.

Θαῦμα ἔδειξας μέγα, ἐναργῶς Πανάμωμε εἰς περιποίησιν, τοῦ πιστοῦ λαοῦ σου· ἀοράτως γὰρ τοῦτον ἐσκέπασας, ὑπὸ τοῦ σεπτοῦ σου, χερσὶ σου θείας Μαφορίου· ὅθεν πάντες αἰνοῦμέν σε χαίροντες.

Ἐν ἐρήμῳ μὲν πάλαι, τὸν Ἰσραηλίτην λαὸν Κόρη ἔσκεπε, φωταυγῆς νεφέλη· νῦν ἡμᾶς δὲ ἡ πάμφωτος Σκέπη σου, σκέπει καὶ διέπει, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν προσταγμάτων, τοῦ Υἱοῦ σου ἰθύνει ἐκάστοτε.

Καταβασία· Ἐξέστη τὰ σύμπαντα...

Κανὼν πρῶτος

Ῥδὴ στ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν
» οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας
» κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες. (δίς)

Ὁ στῦλος πρὶν ὁ πυρίμορφος, λαὸν Ἰσραηλίτην ὠδήγησε, νῦν δὲ ἡ Σκέπη σου, ἡ ἀστραπόμορφος Ἄχραντε, ἡμᾶς πρὸς σωτηρίαν ἰθύνει πάντοτε.

Σκέπην τὴν σὴν τὴν ὀλόφωτον, ἀπλοῦσα περισκέπεις ἐκάστοτε, Παρθένε Ἄχραντε, ἡμᾶς ὡς ἄρτι ἐγνώκαμεν· τί οὖν ἀνταποδώσωμεν τῇ σῇ χάριτι;

Σχοίνισμα Κόρη ἀπόλεκτον, οἰκεῖον καὶ λαὸν περιούσιον, ἡμᾶς ἀνέδειξας, πάλαι καὶ νῦν ἐναργέστατα, διὸ Ἑλλάς σε πᾶσα, ὑμνεῖ χορεύουσα.

Κηρύττει Κόρη τὴν χάριν σου, λαὸς σου ὁ πιστὸς καὶ φιλόθεος, καὶ χαριστήριον, ὄδην προσάδει τῇ Σκέπῃ σου, λυτρούμενος κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Κανὼν δεύτερος.

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὀλόφωτος ἀληθῶς, ἐπέστης Παντοβασίλισσα, καὶ ἤπλωσας θαυμαστῶς, τὴν ἄχραντον Σκέπην σου, σκέπουσα τοὺς δούλους σου· ὅθεν ἀνυμνοῦμεν, τὴν πολλὴν σου ἀγαθότητα.

Τὴν νομικὴν κιβωτόν, τὰ Χερουβὶμ πρὶν ἐσκίαζον· τὴν Ἐκκλησίαν δὲ νῦν, τοῦ Χριστοῦ ἡ Σκέπη σου, σκέπει Παντευλόγητε, καὶ ἐπισκιάζει, καὶ παρέχει χάριν ἄφθονον.

Ὁ παλαιὸς Ἰσραήλ, ὑπὸ νεφέλης ἰθύνετο, ἐπαγγελίας πρὸς γῆν· ὁ νέος δὲ Πάναγνε, ὑπὸ τῆς ἀγίας σου, Σκέπης ὀδηγεῖται, πρὸς ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Κύκλω ἡμῶν ὥσπερ πῦρ, καταναλίσκον τοὺς ἄφρονες, τὴν Σκέπην σου τὴν λαμπράν, παρεμβάλλεις Ἄχραντε, ἡμᾶς διασώζουσα, τῆς τούτων μανίας· διὰ τοῦτό σε δοξάζομεν.

Καταβασία· Τὴν θείαν ταύτην...

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ´. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ὡσπερ νεφέλη ἀγλαῶς ἐπισκιάζουσα, τῆς Ἐκκλησίας τὰ πληρώματα Πανάχραντε, ἐν τῇ πόλει πάλαι ὄφθης τῇ Βασιλίδι. Ἄλλ' ὡς σκέπη τοῦ λαοῦ σου καὶ ὑπέρμαχος, περισκέπασον ἡμᾶς ἐκ πάσης θλίψεως, τοὺς κραυγάζοντας· Χαῖρε Σκέπη ὀλόφωτε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄνωθεν ἐφαπλοῦσα, τὴν ἁγίαν σου Σκέπη, Παρθένε Θεοτόκε Μαρία, σκέπεις καὶ σφῆζεις τὸν σὸν λαόν, καθ' ὥραν σε Ἄγνη ἐπιβοώμενον· νῦν δέ σου τὰ θαυμάσια, εὐγνωμόνως ὑμνεῖ κραυγάζων·

Χαῖρε τοῦ κόσμου ἡ Σωτηρία

Χαῖρε Ἑλλάδος ἡ προστασία.

Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων παράδοξον θέαμα

Χαῖρε τῶν ἀνθρώπων ἀκλόνητον ἔρεισμα.

Χαῖρε Μήτηρ Αειπάρθενος τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ

Χαῖρε σκέπη καὶ ἀντίληψις τοῦ λαοῦ σου τοῦ πιστοῦ.

Χαῖρε ὅτι ἐφάνης σκέπουσα τὸ σὸν Ἔθνος

Χαῖρε ὅτι παρέχεις νίκας τῷ στρατοπέδῳ.

Χαῖρε πηγὴ πλουσίας χρηστότητος

Χαῖρε λαμπὰς Θεοῦ ἀγαθότητος.

Χαῖρε δι' ἧς τοὺς ἐχθροὺς ἐκνικῶμεν

Χαῖρε πρὸς Ἡν καθ' ἐκάστην βοῶμεν·

Χαῖρε Σκέπη ὀλόφωτε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὴν ἀνάμνησιν ἐορτάζομεν τῆς Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Αειπαρθένου Μαρίας, τῆς πάντοτε καὶ κατ' ἐξάαιρετον τρόπον σκεπούσης τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος, ὡς πάλαι ἔσκεπε τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων.

Στίχ. Σκέπη σου, Ἄγνη, σκέπεις καὶ περιθάλλεις

Τοὺς πίστει ἀφορῶντας πρὸς σέ, Παρθένε.

Μητρὸς Θεοῦ Σκέπη Ἑλλάδα θειόφρονα καλύπτει.

Αύπνου δοξολογίας ποτὲ ἐπιτελουμένης ἐν τῇ ἀγία σορῶ, τῇ οὔσῃ ἐν Βλαχέρναις, ἀπῆει ὁ μακάριος Ἀνδρέας ἐκεῖσε τὰ ἐξ ἔθους ποιῶν· παρῆν δὲ Ἐπιφάνιος καὶ εἷς τῶν παίδων αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἔχων ἦθος, ἴστατο, ὡς ἡ προθυμία τόνον ἐδίδου, ποτὲ μὲν μέχρι μεσονυκτίου, ποτὲ δὲ ἕως πρωί. Τετάρτης οὖν ὥρας ἤδη οὔσης τῆς νυκτός, ὁρᾷ ὁ μακάριος Ἀνδρέας ὀφθαλμοφανῶς μεγεθεστάτην σφόδρα, παραγενομένην ἐν γυναικείῳ τῷ σχήματι ἀπὸ τῶν βασιλικῶν μετὰ φοβεροῦ ὀψικίου, ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ τίμιος Πρόδρομος, καὶ ὁ τῆς βροντῆς υἱός, ἐκατέρωθεν χειροκρατοῦντες αὐτῆς, καὶ ἅγιοι πολλοὶ λευκοφόροι προεπορεύοντο αὐτῆς· οἱ δὲ ἐπηκολούθουν μετὰ ὑμνωδίας καὶ ἁσμάτων πνευματικῶν. Ὡς οὖν ἦλθε πλησίον τοῦ ἄμβωνος, ἀπῆει ὁ Ὅσιος πρὸς τὸν Ἐπιφάνιον λέγων· Ὁρᾷς τὴν Κυρίαν καὶ Δέσποιναν τοῦ κόσμου; Ὁ δὲ φησὶν· Naί, Πάτερ μου πνευματικέ.

Καὶ τούτων ὁρώντων, κλίνασα τὰ γόνατα αὐτῆς ἐπὶ πολλὴν ὥραν προσηύχετο, δάκρυσι ραίνουσα τὸ θεοειδὲς αὐτῆς καὶ ἄχραντον πρόσωπον. Μετὰ δὲ τὸ προσεύξασθαι, προσῆν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, δεομένη ἐκεῖσε ὑπὲρ τοῦ περιεστῶτος λαοῦ. Ὅτε οὖν ἀπηύξατο, τὸ μαφόριον αὐτῆς, ὅπερ ἐπὶ τῆς παναχράντου αὐτῆς κορυφῆς ἔφερεν, ὡς εἶδος ἀστραπῆς ὑπάρχον, καὶ ἀποτυλίξασα ἐξ αὐτῆς, τῇ ὠραία σεμνότητι ταῖς παναχράντοις χερσὶν αὐτῆς λαβοῦσα, μέγα καὶ φοβερὸν ὑπάρχον, ἐπάνω παντὸς τοῦ ἐκεῖσε ἐστῶτος λαοῦ διεπέτασεν· ὅπερ ἐπὶ ἱκανὰς ὥρας ἐώρων οἱ θαυμάσιοι ὑπεράνω τοῦ λαοῦ ἐκτεταμένον καὶ αὐγάζον δόξαν Κυρίου ὡς ἤλεκτρον. Μέχρις οὖν ἦν ἐκεῖ ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, ἐβλέπετο κάκεινο· μετὰ δὲ τὸ ἀναχωρῆσαι αὐτήν, οὐκέτι τεθέατο· πάντως γὰρ ἦρεν αὐτὸ μεθ' ἑαυτῆς, τὴν δὲ χάριν ἀφῆκεν τοῖς οὔσιν ἐκεῖ.

Ταῖς τῆς ἀχράντου Μητρός σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ἐξ ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀμήν.

Κανὼν πρῶτος

Ῥοδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν
» Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσα-
» ντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέ-
» ρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. (δίς)

Ἔθου Δέσποινα, ἡμᾶς ὑπὸ τὴν Σκέπην σου, καὶ σκέπεις πάντοτε, ἐπηρειῶν χαλεπῶν, ἐχθρῶν ἐπιθέσεως, καὶ πάσης θλίψεως· διὸ πάντες σε, διαπρυσίῳ στόματι, ἀνυμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Περιέσκεπες, ὡς ἐκλεκτὴν μερίδα σου, πόλιν βασιλείου, τὴν Κωνσταντίνου Ἀγνή, ὡσαύτως Πανάμωμε, σκέπεις τῇ δόξῃ σου, ἤδη Δέσποινα, ἡμᾶς τοὺς καταφεύγοντας, τῇ θερμῇ σου προστασίᾳ.

Ἡ παράδοξος, Παρθένε ἐπισκίασις, τῆς θείας Σκέπης σου, ἐπὶ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, ἐμφαίνει σαφέστατα, τὴν σὴν προμήθειαν, δι' ἧς Ἀχραντε, παρέχεις ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, εὐφροσύνην καὶ εἰρήνην.

Γεωργήσασα, ἀγεωργήτως Πάναγνε, Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν γεωργὸν τῆς ζωῆς, χαρᾶς ἡμῖν πρόξενος, ὄφθης τοῖς μέλπουσι· Χαῖρε Δέσποινα, τοῦ Γένους ἡμῶν σῶτειρα, καὶ ἀντίληψις γλυκεῖα.

Κανὼν δεύτερος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ὁ οἶκος ὁ ἔμψυχος, ἐν ᾧ κατώκησεν ὁ Ὑπέρθεος, ἡ ἀγνή Θεοτόκος, τῷ ταύτης οἴκῳ πάλαι τεθέαται, καὶ τὸ Μαφόριον ταύτης ἀπλώσασα, ἐσκέπασε θαυμαστῶς, τοὺς πεποιθότας αὐτῇ.

Νοῆσαι τὸ μέγεθος, τῆς πρὸς ἡμᾶς σου Κόρη χρηστότητος, οὐ δυνάμεθα ὅλως· σὺ γὰρ ὡς μήτηρ ὄντως φιλόστοργος, σκέπεις καὶ θάλπεις καὶ τρέφεις ἡμᾶς ἐκάστοτε· διὸ ὑμνοῦμεν ἀεὶ, τὴν θεῖαν Σκέπην σου.

Γνωστῶς ἐθεάσατο, σὲ ἐν ἀύλῳ Κόρη θεάματι, νοερῶς ἐφαπλοῦσαν, τοῖς σοῖς ἰκέταις τὴν λαμπρὰν Σκέπην σου, ὁ θεοφόρος Ἀνδρέας καὶ ἤνεσε, τὰ μεγαλεῖα τὰ σά, τὰ ὑπὲρ λόγον καὶ νοῦν.

Ἐκάλυπτε πρότερον, φωτὸς νεφέλη τοῦ μαρτυρίου σκηνῆν· νῦν δὲ Κόρη καλύπτει, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ ἢ Σκέπη σου, ἢ θαυμαστὴ καὶ ὑπέρλαμπρος Ἄχραντε, ἡμέρας τε καὶ νυκτός, καθάπερ ὄρος Θεοῦ.

Καταβασία· Οὐκ ἐλάτρευσαν...

Κανὼν πρῶτος

Ὡδὴ ἡ´. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτό-
» κου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργ-
» γούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀγείρει ψάλλου-
» σαν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (δίς)

Ἐδειξας μὲν πάλαι πολυτρόπως, τῆς Σκέπης σου Θεοτόκε τὴν ἐνέργειαν, σημείοις καὶ θαύμασι, καὶ πλείσταις δυνάμεσιν, ὑπερμαχοῦσα Πάναγνε ἡμῶν ἐκάστοτε· ἡμεῖς δὲ νῦν ὑμνοῦμεν προφορῶς, τὰς σωτηριώδεις αὐτῆς θαυματουργίας.

Ῥώμην καὶ ἰσχὺν πιστῶς λαμβάνων, λαὸς σου ὁ περιούσιος Πανάμωμε, ἐκ τῆς θείας Σκέπης σου, ἀεὶ περιγίνεται, ἐπερχομένων θλίψεων, καὶ πολεμίων ἐχθρῶν, καὶ ἄτρωτος ἐκ πάσης μανίας, μένει Θεοτόκε, τῇ σῇ κηδεμονίᾳ.

Ἄνωθεν ἐφάπλωσον Παρθένε, τὴν Σκέπην σου τὴν ἀγίαν καὶ ὑπέρλαμπρον, καὶ ὡς πάλαι σκέπασον, ἡμᾶς καὶ περίθαλψον, ἐκ πολεμίων Ἄχραντε ἐπικειμένων ἡμῖν, καὶ ῥῦσαι τῆς αὐτῶν πονηρίας, καὶ ἐπιβουλίας, τὴν σὴν κληρονομίαν.

Σκέπην τὴν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σκεπάσασαν Θεοτόκε Ἀειπάρθενε, εἶδον ἐφαπλοῦσάν σε, Ἀνδρέας ὁ ὄσιος, καὶ θεῖος Ἐπιφάνιος καὶ ἐξεπλάγησαν· τοὺς πάντας γὰρ ἐσκέπασας Κόρη, ἐν φωτὶ ἀύλῳ, καὶ δόξῃ οὐρανίῳ.

Κανὼν δεύτερος. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ.

Ῥώμην θεῖαν καὶ φῶς καὶ σωτηρίαν, τοῖς τοῦ βίου νυκτί, Ἀγνή πορευομένοις, ἡ παναγία Σκέπη σου παρέχουσα, πάντας κατευθύνει, πρὸς τὰς καταπαύσεις, ζωῆς τῆς αἰωνίου.

Ἀσωμάτων χορεῖται καὶ Ἁγίων, σὲ ἰδοῦσαι Ἀγνή, ναῶ σου τῷ ἁγίῳ, τὸ ἱερόν σου κρήδεμνον ἀπλώσασαν, καὶ σκέπουσαν κόσμον, ἤνεσαν Παρθένε, ἐλέους σου τὴν βρύσιν.

Σκέπη κόσμου νεφέλης πλατυτέρα, σὺ ὑπάρχεις Ἀγνή, βροτῶν ἡ σωτηρία· διὸ τελοῦντες πόθῳ τὴν ἀνάμνησιν, τῆς σεπτῆς σου Σκέπης, ὑμνοῦμεν Θεοτόκε, θαυμάτων σου τὰ πλήθη.

Ἰσχυράν σε παράκλησιν ἐν βίῳ, κεκτημένοι Ἀγνή, καὶ ἀρράγῃ ἐλπίδα, τῇ κραταιᾷ σου Σκέπῃ καταφεύγομεν, καὶ τῶν τοῦ δολίου, λυτρούμεθα σκανδάλων, ὑμνοῦντές σου τὴν χάριν.

Καταβασία· Παῖδας εὐαγεῖς...

Κανὼν πρῶτος

Ῥοδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἄγγελοι τὴν Σκέπην τῆς Θεοτόκου, ἐν ὕμνοις μεγαλύνουσιν, ὅτι πιστῶν τὰς χορείας, ἀπανταχοῦ περισκέπει.

» Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδου-
» χούμενος· πανηγυρίζετω δέ, αὐλῶν νόων φύσις γε-
» ραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος,
» καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή
» Ἀειπάρθενε. (δίς)

Ἄγγελοι τὴν Σκέπην τῆς Θεοτόκου, ὀρῶντες κατεπλήττοντο, πῶς περισκέπει καὶ σώζει τοὺς ἐπ' αὐτῇ πεποιθότας.

Ἰαμα ἡμῖν, ἡ δρόσος Πανάχραντε ἡ ἀποστάζουσα, ἐκ τῆς θείας Σκέπης σου, ὡς ἐκ νεφέλης αὐλοῦ γίνεται, καὶ παύει ἀρρώστῆματα ψυχῆς καὶ σώματος, τῶν βοώντων· Χαῖρε Ἀειπάρθενε, εὐφροσύνη ἡμῶν καὶ παράκλησις.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τὴν σεπτὴν Σου, Σκέπην τιμῶμεν Δέσποινα, πάντας γὰρ σκέπεις ἐν ταύτῃ, τοὺς σὲ πιστῶς ἀνυμνοῦντας.

Μνεῖαν ἱεράν, εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν τῶν θαυμασίων σου, ἄγει Παναμώμητε, ἀγαλλομένη ἡ Ἑλλάς σήμερον, καὶ πίστει καταφεύγουσα ὑπὸ τὴν Σκέπην σου, ἐκβοᾷ σοι· Σκέπε με καὶ φύλαττε, ἄχρι βίου τερμάτων Πανύμνητε.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τῆς Πανάγνου, τὴν Σκέπην μεγαλύνομεν· σκέπει γὰρ αὕτη καὶ σώζει, πάντας τοὺς ταύτην τιμῶντας.

Ὅλη τῇ ψυχῇ, συνήλθομεν Ἄχραντε τῇ θείᾳ Σκέπῃ σου, αἶνον χαριστήριον, εὐγνωμοσύνη θερμῇ προσάγοντες, ὅτι ἡμᾶς ἐξέλεξας εἰς περιποίησιν, καὶ ἐν πᾶσι, περιέπεις Δέσποινα, καὶ διέπεις καὶ σῶζεις ἐκ θλίψεων.

Ἄχραντε Παρθένε θεοκυῆτορ, τὴν ποιμνὴν σου περισῶζε, σκέπουσα ταύτην σὴ Σκέπη, καὶ προνοοῦσα ἐν πᾶσιν.

Ὑπερθεν Ἀγνή, καὶ κύκλω τοῦ ἔθνους σου τὴν θείαν Σκέπην σου, οἷα περιτείχισμα, ἔχε Παρθένε, πλούτῳ χρηστότητος· ἐμοὶ δὲ τῷ τοῦς ὕμνους σοι ἤδη ὑφάναντι, δίδου Κόρη, φωτισμὸν καὶ ἔλλαμψιν, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεσιν δέομαι.

Κανὼν δεύτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς ἀγνῆς Παρθένου, τὴν παναγίαν Σκέπην.

Μητρῶα καμπτομένη Κόρη στοργῇ, πρὸς λαὸν τὸν θερμῶς σοι ἐλπίζοντα, ὡς συμπαθῆς, ξένῳ τρόπῳ ἠπλώσας νοερῶς, τούτῳ τὴν θείαν Σκέπην σου, οἷα περ νεφέλην φωτοειδῆ· διὸ τῆς σῆς εὐνοίας, κηρύττοντες τὸν πλοῦτον, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς μόνης Θεοτόκου, τὴν φωτοφόρον Σκέπην.

Ὁ πάλαι ἐν νεφέλῃ στυλοειδεῖ, ὀδηγήσας λαὸν τὸν ἀγνώμονα, ὁ σὸς Υἱός, Ἄχραντε νεφέλην σε λογικὴν, καὶ ἔμψυχον ἀνέδειξε, σκέπουσαν καὶ σῶζουσαν θαυμαστῶς, πρὸς γῆν τῆς ἀφθαρσίας, θερμῇ ἐπιστασίᾳ, λαὸν Ἀγνή τὸν περιούσιον.

Δόξα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν ἐν τρισὶ προσώποις, ἄναρχον Θεαρχίαν.

Ὑψώσασα τὰς χεῖράς σου πρὸς Θεόν, τὸν ἐκ σοῦ προελθόντα ἰκέτευσας, ὑπὲρ ἡμῶν, ἔνθεν ἐφαπλώσασα νοερῶς, τὴν φωτοφόρον Σκέπην σου, ἅπαντας ἐσκέπασας τοὺς πιστοῦς· διὸ τὴν τούτου μνειάν, τελοῦντες ἐτησίως, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς παναχράντου Κόρης, τὰ ξένα μεγαλεῖα.

Ὑμνοῦντές σου τῆς Σκέπης τὰς πολλαπλᾶς, δωρεὰς καὶ τὴν χάριν τὴν ἄφθονον, Μῆτερ Ἀγνή, ὧν κατατροφῶμεν διηνεκῶς, ἀπὸ ψυχῆς βοῶμέν σοι· Ὡσπερ πάλαι ἔσκεπες σὸν λαόν, οὕτω καὶ νῦν χειρὶ σου, σκέπε ἡμᾶς καὶ σῶζε, ἄχρι τερμάτων βίου Ἄχραντε.

Καταβασία· Ἄπας γηγενής...

Ἐξαποστειλᾶριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Ἡ θεία Σκέπη σου Κόρη, ἐπισκιάζει τοὺς πιστοῦς· καὶ τὸ ἡμέτερον Γένος, σκέπει, διέπει καὶ φρουρεῖ, ἀπὸ παντοίων κινδύνων, ἀπήμαντον Θεοτόκε.

Ἔτερον. Ὅμοιον.

Τῆ κραταιᾷ σου Σκέπη, καὶ ἀκοιμήτῳ πρεσβείᾳ, τὸ τῶν Ἑλλήνων Γένος, φύλαττε Κόρη ἀβλαβές· Σὲ γὰρ κεκτήμεθα πάντες, καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὴν Ἀειπάρθενον Κόρην καὶ Θεοτόκον Ἀγνήν, τὴν τῶν πολεμουμένων, συμμαχίαν καὶ σκέπην, ἡμῶν δὲ ἐξαιρέτως καταφυγὴν, καὶ ἐτοίμην βοήθειαν, ἀνευφημήσωμεν σύμπασα ἢ Ἑλλάς, μεγαλύνοντες τὴν Σκέπην αὐτῆς.

Τὴν παναγίαν σου Σκέπην καὶ ἀστραπόμορφον, ἦν ὡς φωτὸς νεφέλην, ἐφαπλοῖς καθ' ἐκάστην, καὶ σκέπεις καὶ καλύπτεις πάντας ἡμᾶς, ἀριδῆλως ὡς ἔγνωμεν, ἐν εὐκαιρίας Παρθένε καὶ συμφοραῖς, μακαρίζομεν γηθόμενοι.

Ἡ Βασιλεύουσα πόλις, Παρθένε πρότερον, ἐρρύετο κινδύνων, καὶ δεινῶν πολεμίων, τῆ Σκέπη σου τῆ θεία καὶ θαυμαστῆ, ἢ Ἑλλάς δὲ νῦν ἅπασα, τῆ ταύτης χάριτι ρύεται χαλεπῶν, συμφορῶν καὶ περιστάσεων.

Ὡς θαυμαστή σου Παρθένε περὶ τὸ Γένος σου, πάλαι καὶ νῦν τυγχάνει, τῆς εὐνοίας ἢ χάρις· διὸ ὑπὸ τὴν Σκέπην σου τὴν σεπτὴν, καθ' ἐκάστην προστρέχοντες, λύσιν εὐρίσκομεν πάσης ἐπιβουλῆς, καὶ καλῶν παντοίων μέθεξιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Αἱ δωρεαὶ τῆς Σκέπης σου, ὡς ἀκτῖνες πανταχοῦ ἀπλούμεναι, πολλαχῶς εὐεργετοῦσιν ἡμᾶς Θεοτόκε· νόσων γὰρ τὴν ἀχλὺν διώκουσι, πολεμίων τὰς φάλαγγας ἐκτρέπουσιν, ἀδοκῆτων συμφορῶν διαλύουσιν τὸν ζόφον, καὶ εἰρήνην σταθερὰν ἡμῖν παρέχουσιν, Ἄλλ' ὦ κεχαριτωμένη Παρθένε, τοὺς χαριστηρίους ἡμῶν ὕμνους δέξαι, καὶ ἴσθι ἡμῖν σύμμαχος καὶ προστάτις, μέχρι τερμάτων αἰῶνος δεόμεθα.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Ἀντίφωνον Α΄

Στίχ. α΄. Παρέστη ἢ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. β΄. Πᾶσα ἢ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως ἔσωθεν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ'. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ σου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'

Στίχ. α'. Τῆς αἰνέσεώς σου, Κύριε, πλήρης πᾶσα ἡ γῆ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β'. Ἡμέρα Κυρίου ἐπὶ πάντα ὑβριστὴν καὶ ὑπερήφανον καὶ ἐπὶ πάντα ὑψηλὸν καὶ μετέωρον.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ...

Στίχ. γ'. Κύριος Σαβαὼθ συνταράσσει τοὺς ἐνδόξους μετὰ ἰσχύος, καὶ οἱ ὑψηλοὶ τῆ ὕβρει συντριβήσονται.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ'

Στίχ. α'. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Τῆς Σκέπης σου, Παρθένε, ἀνυμνοῦμεν τὰς χάριτας...

Στίχ. β'. Διὰ τοῦτο λαοὶ ἐξομολογήσονται σοὶ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Τῆς Σκέπης σου, Παρθένε...

Στίχ. γ'. Σμύρνα καὶ στακτὴ καὶ κασία ἀπὸ τῶν ἱματίων σου.

Τῆς Σκέπης σου, Παρθένε...

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς

Ὡσπερ νεφέλη ἀγλαῶς ἐπισκιάζουσα.... (σελ. 194).

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον

(Ζήτηι τῇ 21ῃ Νοεμβρίου).

Εἰς τό, Ἐξαιρέτως Ἄγγελοι τὴν Σκέπην τῆς Θεοτόκου... Ἄπας γηγενής...

Κοινωνικόν· Ποτήριον σωτηρίου...

Μεγαλυνάριον

Σκέπη Ὁρθοδόξων χριστιανῶν, ὑπάρχεις Παρθένε, πάντας σκέπουσα τοὺς πιστοὺς·
διὸ τῆ σῆ Σκέπη, Ἑλλάς πᾶσα προστρέχει, καὶ πίστει μεγαλύνει τὴν προστασίαν σου.

Τῆ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἁγίας Ὁσιομάρτυρος

Ἀναστασίας τῆς Ῥωμαίας·

καὶ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀβραμίου.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Προσόμοια τῆς Ὁσιομάρτυρος

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὰς στρεβλώσεις τοῦ σώματος, καὶ μαστῶν τὴν ἀφαίρεσιν, καὶ χειρῶν ὑπήνεγκας
καρτερώτατα, τὴν τε ὀδόντων ἐκρίζωσιν, πλευρῶν τὴν κατάφλεξιν, τῶν ποδῶν τὴν
ἐκκοπήν, καὶ τὸν ἄδικον θάνατον· ὄθεν εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης οὐρανόις,
ἐν θαλάμοις κατοικοῦσα, Ἀναστασία πολυάθλε.

Παρθενίας κειμήλιον, κεκλεισμένος Παράδεισος, ἱερὸν ἀνάθημα, θεῖον τέμενος,
Νύμφη Χριστοῦ πανακήρατε, καὶ ἔμψυχον ἄγαλμα, ἀσκουσῶν ὑπογραμμός, τῶν
Μαρτύρων ἀγλαίσμα, κρήνη βρύουσα, ποταμοὺς ἰαμάτων ἀνεδείχθης, τοῖς τελοῦσί
σου τὴν μνήμην, Ἀναστασία πανεύφημε.

Τῶν Μαρτύρων ἀγλαίσμα, τῶν Παρθένων ἀπάνθισμα, τῶν Ὁσίων μέγιστον
ἐγκαλλώπισμα, Ἀναστασίαν πολυάθλον, τῆς Ῥώμης τὸ καύχημα, καὶ τερπνότατον
Θεοῦ, καὶ ἀμώμητον σφάγιον, τὴν ἀκράδαντον, εὐσεβείας κρηπίδα, δεῦτε πάντες,
ἀνυμνήσωμεν προθύμως, περιφανῶς ἐναθλήσασαν.

Προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Πάτερ θεόφρον Ἀβράμει, τοῦ Ἀβραὰμ μιμητής, χρηματίσας ἐν Πνεύματι, μετανάστης γέγονας, τῆς πατρίδος μακάριε· σαρκὸς ὀρέξεις ἀπαρνησάμενος, καὶ ἐν οἰκίσκῳ σμικρῷ τὸ σῶμά σου, κλείσας μακάριε, τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας, πρὸς οὐρανόν, ἔνθα τὸ πολίτευμα, σαφῶς ἐκέκτησο.

Ὅσιε πάτερ Ἀβράμει, ἀβραμιαίαν ψυχὴν, φερωνύμως κτησάμενος, πειρασμοὺς ὑπήνεγκας, θεία πίστει ῥωννύμενος, καὶ δι' ἀγάπης Θεῷ ἐνούμενος, ἐπαγγελίας τὴν γῆν κεκλήρωσαι, ὠραϊζόμενος, ἀρετῶν λαμπρότησιν· ὅθεν τὴν σὴν, μνήμην εὐφραϊνόμενοι, πανηγυρίζομεν.

Ὅσιε πάτερ Ἀβράμει, τὴν ταῖς ἀπάταις δεινῶς, ὑπαχθεῖσαν τοῦ ὄφεως, καὶ κατολισθήσασαν, ἀπωλείας πρὸς βάραθρον, δι' ἐπινοίας θείας ἀνείλκυσας, καὶ σωζομένην Θεῷ παρέστησας· ἥς τὴν μετάνοιαν, πάντες κατεπλάγησαν, οἱ εὐσεβῶς, Κύριον δοξάζοντες, τὸν ὑπεράγαθον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς σου τὴν χάριν ὑμνήσαιμι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμέ, τὸν ἀνάξιον δοῦλόν σου, καθ' ἐκάστην πρόνοιαν, ἦν σαφῶς ἐπιδείκνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; σὺ οὖν καὶ ἔτι νῦν, εἰς αἰμί μου πρόστηθι, παντὸς κακοῦ, ζῶντα καὶ θανόντα με, ἐκλυτρομένη Σεμνή.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ θεωροῦσά σε, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαιε κράζουσα· Οἴμοι Τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσε;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτικά

Τῆς Ἀγίας. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ἀσκήσει ἐκλάμπασα, ὥσπερ παρθένος σεμνή, ἀθλήσεως αἵμασι, τὴν τῆς ἀγνείας στολὴν, ἐνθέως ἐφοίνιξας· ὅθεν Ἀναστασία, ὡς Ὅσια καὶ Μάρτυς, χάριτας ἰαμάτων, ἀπαστρέπτεις τῷ κόσμῳ, πρεσβεύουσα τῷ Σωτῆρι, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος. Γερασίμου.

Ζωῆς τῆς φθειρομένης λιπῶν τὰς ἀπολαύσεις, ἐν τῇ τῶν μελλόντων ἐλπίδι, Ἀβράμει θεοφόρε, ὀσίως ἐβίωσας ἐν γῆ, καὶ χρῖσμα ὑπεδέξω ἱερόν· διὰ τοῦτο ὡς τοῦ Λόγου μυσταγωγός, κατηύγασας τοὺς βοῶντας· Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σε στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Και Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες, εἷς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ δύο παρόντες. Ὁ Κανὼν τῆς Μάρτυρος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τοὺς ἀνδρικούς σου, Μάρτυς, εὐφημῶ πόνους. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. ᾠχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ταύτην τὴν φωτοφόρον, μνήμην σου γεραίροντι θεόνυμφε, φωτισμὸν μοι παράσχου, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος διώκοντα.

Ὅλην ἀπὸ σπαργάνων, σεαυτὴν ἀνέθηκας τῷ Κτίστη σου, καὶ πυρὶ ἐγκρατείας, τὰ τοῦ σώματος πάθη κατέφλεξας.

Ἵψος πρὸς μαρτυρίου, Μάρτυς ἀνηνέχθης ἀφειδήσασα, τῆς σαρκὸς καὶ θαλάμων, νοητῶν ὡς παρθένος ἠξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν οὐρανομήκη, κλίμακα ἐν ἧ Ἐθεὸς ἐπεστήρικτο, τοὺς βροτοὺς οὐρανίους, ἐργαζόμενος Κόρη γεραίρομεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν σὸν γεραίρω παμφαῖ βίον, μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. ᾠχος ὁ αὐτός. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ταῖς θείαις λαμπόμενος ἀστραπαῖς, τοὺς τὴν φωτοφόρον, ἐκτελοῦντάς σου ἐορτὴν, παθῶν ἀμαυρότητος παμμάκαρ, ταῖς προσευχαῖς σου Ἀβράμει λύτρωσαι.

Ὁ θεῖος ἀνάπας σου τὴν ψυχὴν, Ἀβράμει πόθος, ἐναπέσβεσε τῆς σαρκὸς, τοὺς ἔρωτας Πάτερ καὶ ἀύλω, ἐπὶ τῆς γῆς σε βιῶναι ἐποίησεν.

Νεκρώσας τὰ μέλη τὰ ἐπὶ γῆς, νηστεία καὶ πάσαις, κακουχίαις Πάτερ σοφέ, ζωῆς ἠξιώθης τῆς ἀμείνω, ἐν οὐρανοῖς θεοφόρε Ἀβράμει.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ἐξ αἱμάτων σου ἱερῶν, Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, ἐσαρκώθη ὑπερφυῶς, παρθένε Μαρία· ὄν δυσώπει, τὰ τῆς σαρκὸς μου νεκρῶσαι φρονήματα.

Τῆς Ἁγίας.

Ῥδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ίστασο πρὸ βήματος, τυραννικοῦ Χριστὸν ἔνδοξε, τὸν Ποιητὴν, πάντων καὶ Δεσπότην, Θεὸν Λόγον κηρύττουσα.

Κάλλος τὸ ἐγκάρδιον, τῇ ὀρατῇ μορφῇ ἔνδοξε, διαδοθέν, σὲ ὠραιότατην, τοῖς ὀρῶσιν ὑπέφαινε.

Ὅλβον ἀναφαίρετον, τῶν ἰαμάτων σοὶ δίδωσι, Κόρη Χριστός, οὗ Ἀναστασία, τὴν πτωχείαν ἠγάπησας.

Θεοτοκίον.

Ἦλην τῶν παισμάτων μου, σὼν πρεσβειῶν πυρὶ σύμφλεξον, Μήτηρ Θεοῦ, δρόσον μοι τὴν θείαν, τῆς ἀφέσεως φέρουσα.

Τοῦ Ὁσίου. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὀλοτρόπως ποθήσας, τῶν ὀρεκτῶν ἔσχατον, κόσμου καὶ σαρκὸς θεοφόρε, ἔξω γεγένησαι· ὅθεν ἀπέλιπας, τὴν ὑπερκόσμιον δόξαν, καὶ θείαν ἀπόλαυσιν, πάτερ Ἀβράμει.

Ναὸς ζῶν ἀνεδείχθης, τοῦ πανουργοῦ Πνεύματος, πάτερ ἐν οἰκίσκῳ τὸ σῶμα, συγκλείσας Ὅσιε· ὅθεν ἀπήστραψας, τῶν ἀρετῶν λαμπηδόνας, ἱερῶς κοσμούμενος, πάτερ Ἀβράμει.

Γεωργία τῶν πόνων, τῶν ἀρετῶν ὄριμον, Ὅσιε ἐξήνησας στάχυν, πάτερ Ἀβράμει· ὧ διατρέφονται, μιμητικῶς οἱ τὴν θείαν, καὶ σεπτὴν σου κοίμησιν πανηγυρίζοντες.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ Παναγία, ὁ τοῦ παντὸς αἴτιος, δι' ὑπερβολὴν εὐσπλαγχνίας, θέλων ἐσκήνωσε, καὶ καθηγίασε, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, παραβάσει πρότερον ἐξολισθήσασαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς
» Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ
» τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγ-
» μα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Τῆς Μάρτυρος.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ, ἀνετέθης Ὅσια, νεκρώσασα σαρκός, ἐγκρατεία τὰ πάθη· εἰς ὕψος δ' ἀνέδραμες, μαρτυρίου περιδοξον, ἐναθλήσασα, Ἀναστασία νομίμως, καὶ τὸν δράκοντα, καταβαλοῦσα εἰς χάος, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Τὸν πάλαι Ἀβραάμ, ἐκμιμούμενος Πάτερ, ἐμάκρυνας σαυτὸν, συγγενῶν κατὰ σάρκα, πειθόμενος Ἀβράμει, τῷ καλοῦντι Θεῷ ἡμῶν ὅθεν ἤσκησας, καὶ τὴν ψυχὴν λαμπροτέραν, ἐναπέδειξας, τῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων, θεόφρον πανόλβιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν βάτον ἦν Μωσῆς, ἀκατάφλεκτον εἶδε, τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγίαν νεφέλην, σκηνὴν τὴν ἀμόλυτον, τὴν θεόδεκτον τράπεζαν, τὸ παλάτιον, τοῦ ὑψηλοῦ Βασιλέως, τὴν ὀλόφωτον, καὶ ἀδιόδευτον πύλην, Παρθένον ὑμνοῦμέν σε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἵμνῶ σου τὸν Σταυρόν, προσκυνῶ καὶ τὰ πάθη, δοξάζω καὶ τὴν σὴν, ἀγαθότητα Τέκνον· ἐκὼν γὰρ καθυπέμεινας, ἐπονείδιστον θάνατον. Τί τὸ ξένον σου, καὶ φρικωδέστατον Σῶτερ, τῆς ἀφράστου σου, οἰκονομίας τὸ βάθος; ἢ Μήτηρ ἐβόα σοι.

Τῆς Ἀγίας

Ῥοδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Σὲ ζυγὸν ἐλαφρότατον, Μάρτυς τὴν βαστάσασαν ἐκ νεότητος, σιδηροῦν κλοιὸν βαστάζειν σε, οἱ παρανομοῦντες κατεδίκαναν.

Σταλαγμοὶ τῶν αἱμάτων σου, τῆς πολυθείας ἔσβεσαν ἄνθρακας· ὁ πυρσὸς δὲ τῶν θαυμάτων σου, τῶν παθῶν τὴν ὕλην ἀπετέφρωσεν.

Οὐκ ἐγύμνωσε χάριτος, σῶμά σου γυμνώσας ὁ πονηρότατος, ὑφαντὸν δὲ μᾶλλον ἄνωθεν, ἀρράγῃ χιτῶνα προεξένει σοι.

Ἵπὲρ γῆν αἰρομένης σου, πῦρ ἐπὶ τὰ στέρνα Μάρτυς ἐφήπτετο, ὑπεξάπτων σου τὸν ἔρωτα, τὸν πρὸς τὸν Δεσπότην καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον διέμεινας, ἄφθορος Παρθένε ὡς πρὸ γεννήσεως· νέον βρέφος γὰρ ἐκύησας, τὸν πρὸ τῶν αἰῶνων γνωριζόμενον.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.

Ῥεῖθροις Πάτερ δακρύων σου, ψυχικὰς κηλίδας ἀποनिψάμενος, θεῖον γέγονας τοῦ Πνεύματος, καὶ σεπτὸν παμμάκαρ καταγώγιον.

Ἀγρυπνίαν παννύχιον, προσευχὴν ἀέναον ἀπροσπάθειαν, καὶ ἀγάπην ἀνυπόκριτον, καὶ τελείαν πίστιν Πάτερ ἤσκησας.

Ίατρεύειν νοσήματα, καὶ ἀποδιώκειν Ὅσιε πνεύματα, χάριν εἴληφας Ἀβράμει, ὡς Θεοῦ θεράπων ἀληθέστατος.

Θεοτοκίον.

Ῥαθυμία κρατούμενον, καὶ τῇ ἁμαρτία με βυθιζόμενον, τῇ πρεσβείᾳ σου διάσωσον, Θεοτόκε Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Τῆς Ἀγίας

Ῥδὴ ε΄. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ἀνάλωτος πυρὶ τῷ ἐνύλῳ ἐδείχθης Μάρτυς· πῦρ γάρ σε ἐγκάρδιον, θείας ἀγάπης ἐδρόσιζεν.

Ῥαπίσματι τὸ πρόσωπον Μάρτυς ὠραιωθεῖσα, ἐχθρῶν ἀπερρύπωσας, δυσειδεστάτων τὰ πρόσωπα.

Ταθεῖσα ἐπὶ ξύλου θεόφρον Ἀναστασία, πόθῳ τοῦ Νυμφίου σου, τὸ θεῖον πάθος εἰκόνιζες.

Θεοτοκίον.

Ῥυμνοῦμέν σε πανύμνητε Δέσποινα Θεοτόκε, Θεὸν ὑπερύμνητον, σαρκὶ ἀσπόρως κυήσασαν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Ὡς κατάκαρπον κλῆμα, βότρυας ἐξήνθησας πάτερ Ἀβράμει, ἀρετῶν ἐνθέων, κατανύξεως οἶνον πηγάζοντας, τῶν παθῶν τὴν μέθην, ἐκ τῶν ψυχῶν ἀποσοβοῦντα, καὶ καρδίας πιστῶν κατευφραίνοντα.

Πειρασμούς σοι ποικίλους, ὄφεις ὁ παμπόνηρος Πάτερ ἐξήγειρεν· ἀλλ' αὐτὸς τῷ ὄπλῳ, τοῦ Σταυροῦ θεοφόρε ἐνέκρωσας, καὶ τῆς νίκης στέφος, παρὰ Θεοῦ δικαίᾳ ψήφῳ, ἐκομίσω θεόφρον Ἀβράμει.

Ἀγιώτατος οἶκος, Πάτερ Θείου Πνεύματος πίστει γενόμενος, ἐδομήσω οἶκον, ἱερὸν καὶ πανίερρον σύστημα, ἀνιέρου πλάνης, μεταβαλὼν ταῖς νουθεσίαις, τῷ τῶν ὅλων Θεῷ καθιέρωσας.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη, θείῳ φωτιζόμενοι Πνεύματι πάναγνε, ἱεροὶ Προφήται, ἱεραῖς ἐν φωναῖς σε προήγγειλαν· ἐξ ἧς Θεὸς Λόγος, ὑπὲρ αἰτίαν τε καὶ λόγον, ἐσαρκώθη δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

Τῆς Ἀγίας

Ῥδὴ στ΄. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Στρεβλούμενον τὸ σῶμα αἰκισμοῖς, ἐδήλου τὸ ὄρθιον, σῆς προαιρέσεως, πρὸς Θεὸν Ἀναστασία πανεύφημε.

Ἐκρέμασο μετέωρος πληγᾶς, Μάρτυς ὑποφέρουσα, ἄπληγον σφύζουσα, τῆς ψυχῆς τὸ εὐγενὲς ἀξιάγαστε.

Ἐπὶ νεγκας μαζῶν τὴν ἐκκοπήν, πιστοὺς διατρέφουσα, γάλακτι ἔνδοξε, τῆς μιμήσεως τῆς σῆς ἐμφανέστατα.

Θεοτοκίον.

Φιλάνθρωπον κυήσασα Θεόν, φιλάγαθε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε, τῆς γεέννης τοῦ πυρὸς λυτρωθῆναί με.

Τοῦ Ὁσίου. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Φωστῆρά σε οἱ ἐν σκότει τῆς πλάνης, ἀπλανῶς καθοδηγοῦντα εὐρόντες, πρὸς τὰς ὁδοὺς, τῆς ζωῆς θεοφόρε, τῆς ἀγνωσίας τὸ σκότος ἀπέλιπον, γενόμενοι φωτοειδεῖς, διὰ πίστεως θείας Ἀβράμει.

Ἀγρύπνως ἐξευμενίσας τὸ Θεῖον, ἐπιπέμψαι φωτισμὸν σωτηρίας, τοῖς ἐν νυκτί, τῆς εἰδωλομανίας, κατασχεθεῖσι θεόφρον Ἀβράμει, ἀνέδειξας πάντας υἱοὺς, καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας ἐν χάριτι.

Ἡσυχῶς σου τὴν ζωὴν ἐκτέλεσας, τὰς ἐν βίῳ τρικυμίας παμμάκαρ, τῇ πρὸς Θεόν, πεποιθήσει παρῆλθες, καὶ γαληνοὺς πρὸς λιμένας κατήνησας, Ἀβράμει τῆς οὐρανῶν, βασιλείας καὶ θείας λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Βαρούμενον νυσταγμῶ ῥαθυμίας, διανάστησον τῇ σῇ μεσιτείᾳ, Μῆτερ Θεοῦ, καὶ μὴ δόξης ὑπῶσαι, τῆς ἀμαρτίας Παρθένε εἰς θάνατον· προστάτιν γὰρ καὶ ὁδηγόν, τῆς ἐμῆς σε ζωῆς ἐπιγράφομαι.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-
» γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἢ ψυχῆ μου ἐπλή-
» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι
» ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Τῆς Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Παρθενίας νάμασι, καθηγιτισμένη Ὁσία, μαρτυρίου αἵμασιν, Ἀναστασία πλυθεῖσα, παρέχεις τοῖς ἐν ἀνάγκαις τῶν νοσημάτων, ἴασιν καὶ σωτηρίαν τοῖς προσιοῦσιν, ἐκ καρδίας· ἰσχὺν γὰρ νέμει, Χριστὸς ὁ βρύων, χάριν ἀέναον.

Ἄτερον, τοῦ Ὁσίου. Ὅμοιον.

Ἐν σαρκὶ ὡς ἄγγελος, ἐπὶ τῆς γῆς ἀνεφάνης, καὶ ἀσκήσας γέγονας, πεφυτευμένον ὡς ξύλον, ὕδατι τῆς ἐγκρατείας καλῶς αὐξήσας, ῥεύμασι τῶν σῶν δακρῶν ῥύπον ἐκπλύνας· διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, δοχεῖον θεῖον, Ἀβράμει Πνεύματος.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ φθαρτὰ παριδῶν, τὴν ἀφθαρσίαν εἴληφας· τὰς τερπνὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος ἐμίσησας σοφὲ ἀπὸ βρέφους, ποθήσας ἀγνεΐαν· ὅθεν θαλάμου καὶ κόσμου ἀπέδρασας, συζύγου τε εὐκλείαν, καὶ τῶν γονέων ἐξέκλινας, μόνου Θεοῦ σοφὲ τὸν ἔρωτα ἐπιποθήσας, καὶ ἀγαπήσας ἐξ ὅλης Πάτερ τῆς ψυχῆς, καὶ διανοίας ἀληθῶς· διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης δοχεῖον θεῖον, Ἀβράμει Πνεύματος.

Συναξάριον

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Ῥωμαίας.

Στίχ. Κάρας τομὴν ἤνεγκε ῥώμη καρδίας,

Βλάστημα Ῥώμης, Μάρτυς Ἀναστασία.

Τῇ δὲ Ἀναστασίῃ ἐνάτη ξίφος εικάδι ὄξυ.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Δεκίου καὶ Οὐαλλερῖανου τῶν βασιλέων, καὶ Πρόβου ἡγεμόνος, Ῥωμαία τῷ γένει, νέαν ἄγουσα τὴν ἡλικίαν καὶ ἐν τινι Μοναστηρίῳ διατρίβουσα. Αὕτη, παρῆρσιν τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα, ῥαπίζεται τὸ πρόσωπον· καὶ ἐπ' ἀνθράκων πυρὸς ἀπλωθεῖσα, ῥάβδοις μαστίζεται· καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμασθεῖσα, μαγκάνοις τισὶ πέζεται καὶ ὀγκίνοις ὀξέσι καταπείρεται· καὶ κρεμασθεῖσα, καθ' ὅλου τοῦ σώματος ξέεται, καὶ τοὺς μαστοὺς ἐκτέμνεται, καὶ τοὺς ὄνυχας ἐκρίζουται· τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἀκρωτηριάζεται, καὶ τὴν γλῶτταν ἀφαιρεῖται, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκρίζουται, καὶ τελευταῖον τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀβραμίου, καὶ Μαρίας τῆς ἀνεψιᾶς αὐτοῦ.

Στίχ. Σαρκὸς νεκρώσας, Ἀβράμει, πᾶν μέλος,

Θανῶν συνοικεῖς τοῖς ἀσάρκοις Ἀγγέλοις.

Ἀφείσα σαρκὸς τοὺς ἐραστὰς Μαρία,

Ψυχῶν ἐραστῆ μυστικῶς περιπλέκη.

Οὗτος ἐγένετο παῖς χριστιανῶν γονέων· γυναῖκα δὲ γήμας ἀβουλήτως, διὰ τὸν πρὸς Κύριον πόθον καταλιπὼν πάντα καὶ ἀναχωρήσας, ἑαυτὸν καθεῖξεν ἐν τινι οἰκίσκῳ, πᾶσαν σκληραγωγίαν μετερχόμενος· καὶ μετὰ χρόνους δέκα χειροτονεῖται Πρεσβύτερος.

Τελευτήσαντος δὲ τοῦ κατὰ σάρκα ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ παιδίον θῆλυ καταλείψαντος, ὥσει χρόνων ἐννέα, τοῦτο ἀνελάβετο καὶ πλησίον τοῦ κελλίου αὐτοῦ, ἕτερον κελλίον ποιήσας, ἔθετο. Ἐν δὲ τῷ εἰκοστῷ χρόνῳ τῆς ἡλικίας αὐτῆς, ἐπεὶ συνέβη αὐτὴν περιπεσεῖν πτώματι καὶ ἐν πανδοχείῳ μετὰ τῶν ἐταιριζομένων γενέσθαι γυναικῶν, στρατιώτου σχῆμα ὁ Ἅγιος ὑποδὸς καὶ ἐπιβάς ἵππῳ, τοῦ πτώματος αὐτὴν ἐξήρπασε καὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἀποκατέστησε τόπον. Ἦτις τοσαύτην μετάνοιαν ἐπεδείξατο, ὡς μετ' ὀλίγον χρόνον μεγάλα θαύματα ἐκτελεῖν. Ἀνεπαύσατο δὲ ὁ μακάριος Ἀβράμιος κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, καὶ αὕτη ὡσαύτως μετ' ὀλίγον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Κυρίλλου, Μίνη καὶ Μιναίου.

Στίχ. Ὑπόσχεσιν μέλλοντος οὐσάν μοι στέφους,

Κύριλλος οἶδα τὴν ἀπειλὴν τοῦ ξίφους.

Πίπτει Μιναῖος ἐκ ξίφους, ἰδεῖν φθάσας

Καὶ τὸν Μίνην πεσόντα τοιούτῳ τέλει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Σάβας ὁ Στρατηλάτης, ἔνθεν κάκειθεν κεντηθεῖς, τελειοῦται.

Στίχ. Σάβας κατ' ἄμφω κλήσεως μέρη Σάβας.

Ὅθεν κατ' ἄμφω νύττεται λόγχαις μέρη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἄννης, τῆς μετονομασθείσης Εὐφημιανός.

Στίχ. Στολῆ κρυβεῖσαν ἀνδρικήν σεμνήν Ἄνναν

Χριστὸς κατ' αὐτῶν ἀρρένοϊ τῶν δαιμόνων.

Αὕτη ἡ ὁσία Μήτηρ ἡμῶν Ἄννα γεννᾶται ἐν Βυζαντίῳ παρὰ εὐλαβοῦς τινος Διακόνου τοῦ ναοῦ τῶν Βλαχερνῶν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Ἀπορφανισθεῖσαν δὲ τῶν γεννητόρων, ἔσπευδεν ἡ μάμμη ἀνδρὶ εὐλαβεστάτῳ συζευξαι αὐτήν, ὃ καὶ πεποίηκε. Καὶ ἐλθὼν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος αὐτῆς, ἀνὴρ ἀσκητικώτατος καὶ διορατικώτατος, ὃς καὶ ὑπὸ τοῦ Εἰκονομάχου Λέοντος τὴν γλῶτταν ἐκκοπεῖς, ἐλάλει καὶ μετὰ τὸ ἐκκοπῆναι ταύτην τρανώς καὶ ἀνεμποδίστως· ὡς εἶδε ταύτην ἀνδρὶ συζευχθεῖσαν, «Ἴνα τί τὴν πρὸς θεῖους ἀγῶνας καὶ πόνους ἀφορῶσαν, ἔφη, ἀνδρὶ συνεζεύξασθε;» καὶ ἐπευξάμενος αὐτῇ, ἀνεχώρησε.

Χρόνων δὲ τινων παρερῥηκώτων καὶ τοῦ δυσσεβοῦς ἐκείνου βασιλέως εἰς Ἄδου ταμεῖα καταχθέντος, Εἰρήνη καὶ Κωνσταντῖνος οἱ ὀρθόδοξοι καὶ πιστότατοι βασιλεῖς, τὸν Ἅγιον ἐκείνον ἄνδρα μεταστειλάμενοι, καί, οἷα πάθοι, ἀναδίδαχθέντες, παρὰ τοῦ πρὸ αὐτῶν βασιλεύσαντος, τὴν εὐλογίαν ἐκ τούτου ἐλάμβανον, καὶ τὰς εὐχὰς ἐκομίζοντο. Οὗτος δὲ πάλιν τὰ συντείνοντα πρὸς εὐαρέστησιν Θεοῦ ὑποθεῖς, τὴν πρὸς τὰ ἴδια ἐβάδιζε. Τότε πάλιν, ἰδὼν τὴν μακαρίαν ταύτην, «Ἀνδρίζου καὶ ἰσχυε τέκνον, φησί· πολλὰ γὰρ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων. Γίνωσκε δὲ ὅτι, μὴ πρότερον γεννηθῆναι τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ σου παιδίον, πρὶν τὸν ἄνδρα σου τῷ τάφῳ καλύψεις», ὃ καὶ γέγονεν. Μετὰ γὰρ ἕκτον μῆνα τῆς συλλήψεως, τέθηκεν ὁ ταύτης ἀνὴρ. Ἡ δέ, πολλὰ θρηνήσασα, καὶ τῇ λύπῃ ἑαυτὴν κατατήξασα, τὸ μὲν παιδίον ἀπογαλακτίσασα, δέδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ ἐτέρου θεοῦ αὐτῆς, ἡ δὲ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀπεδύσατο. Ὅποιους δὲ καὶ ἠλίκους, ἴσασιν οἱ μεμνημένοι, καὶ ἄκρως τὸν ἀσκητικὸν δρόμον τελέσαντες.

Ἐν τούτοις οὖν αὐτῆς οὔσης, παραγίνεται ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὁ διορατικώτατος ἐκεῖνος ἀνὴρ. Αὐτῇ δέ, παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ πεσοῦσα καὶ τὴν εὐλογίαν αἰτησαμένη, «Ἐνδυναμοῦ ἐν Κυρίῳ, τέκνον, ἤκουε· καί, ποῦ τὸ παιδίον;» ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος

φησίν. Ἡ δέ· «Τὸ μὲν ἐν τῷ ἀδελφῷ σου καὶ εὐεργέτη μου μετὰ Θεὸν ἀνεθέμην, τὸ δὲ ἕτερον, παρ' ἐμοὶ ἐστι». Ταῦτα εἰποῦσα καὶ ἕτερα, συγχύσεως καὶ καρδίας ὀδυνωμένης οὐ μικρῶς, ῥήματα, καὶ ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας τῷ τιμίῳ ἐκείνῳ παραστήσασα γέροντι, «Εὖξαι, ὦ πάτερ τίμιε, ὑπὲρ τῶν τέκνων», δακρυρροοῦσα ἠντιβόλει. Ὁ δέ· «Οὐ χρειάν ἔχουσι ταῦτα εὐχῆς». Ἡ δέ, βαρέως τοῦτο τοῖς ὡσὶ δεξαμένη καὶ ἐκ βάθους στενάξασα, «Οἴμοι τῆ ἀμαρτωλῶ!» ἔφη· «τί ἄρα καὶ πάλιν τὸ παρ' ἡμῖν;» Καὶ ὁ γέρων· «Οὐκ εἶπόν σοι, τέκνον, πολλαὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων; εἰ μὴ ἡμεῖς ὑπομείνωμεν, οὐκ ἂν ποτε δικαιωθῶμεν· οὕτω γάρ ἐστι πρέπον καὶ ἀρέσκον Θεῷ». Ἡ δέ· «Μή, Κύριέ μου, ἔδοξε τῷ Δεσπότη ἢ τῶν ἀνηλίκων μου παίδων πρὸς τὰ ἐκεῖθεν μετάστασις;» Καὶ ὁ θαυμάσιος· «Καλῶς εἶπας, ὦ τέκνον· ἐν τάχει γὰρ λήγεται ταῦτα ὁ Δεσπότης ἀπὸ σοῦ». Καὶ τῷ Θεῷ αὕτη, ὡς εἰκός, εὐχαριστήσασα καὶ τοῖς ποσὶ τοῦ τιμίου γέροντος προσπεσοῦσα καὶ τὴν εὐχὴν κομισαμένη, τὴν τῶν προσόντων αὐτῆ διανομὴν ἀμφοτέροις χερσὶν ἤρξατο. Καὶ μετ' οὐ πολὺ τῶν παίδων τελευτησάντων, δάκρυα ἐπὶ τούτοις ἐκχέασα καὶ τὰ περιλειφθέντα χερσὶ πενήτων ἀποθεμένη, τὰς ἐκκλησίας περιήει φωταγωγοῦσα καὶ προσευχομένη καὶ τὸν συντακτήριον ἀσπαζομένη.

Τέλος, Μοναχόν τινα ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εὐροῦσα καὶ δι' αὐτοῦ ἀποκειραμένη, ἐν τῷ κρυπτῷ μὲν ἀνδρικήν ὑπεδύσατο στολὴν, ἔξωθεν δὲ γυναικεῖαν· καὶ λαθοῦσα, ἐν τοῖς Ὀλύμπου εὐρέθη μέρεσι. τὴν γυναικεῖαν στολὴν ἀπορρίψασα. Προσρνεῖσα δὲ τινι τῶν Κοινοβίων καὶ εἰσελθοῦσα, τῷ πυλωρῷ προσωμίλει, τῶν ἄλλων προτιμότερον ἔχειν λέγουσα, εἰς ὄψιν τοῦ προεστῶτος ἐλθεῖν. Ὁ γοῦν πυλωρός, τῷ προεστῶτι κατὰ τὸ σύνθηρες μηνύσας, καὶ τοῦτον μετακληθέντα παραστησάμενος, ἐξήει.

Τῆς τιμιωτάτης δὲ γυναικὸς πρὸς τοὺς πόδας τοῦ προεστῶτος κειμένης καὶ τὴν συνήθη εὐλογίαν ἐξαίτουμένης, ὁ θεῖος οὗτος ἀνὴρ, τὴν εὐλογίαν δούς, καὶ ἀναστήσας, «Τίς ἢ πρὸς ἡμᾶς σου ἄφιξις; καὶ τί σου τὸ ὄνομα;» Ἡ δέ· «Τὸ μὲν αἴτιον τῆς πρὸς τὴν ἁγίαν αὐτῆς Μονὴν ἀφίξεως, τὸ προσόν μοι, Πάτερ ἅγιε, πλῆθος τῶν ἐπταισμένων· ὅπως ἠσυχάσας τὸν τῆς ζωῆς μου περιλειφθέντα χρόνον, εἰ καὶ ἀνάξιος, εὐροιμι τὸ Θεῖον Ἰλεων ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· τοῦνομα δὲ Εὐφημιανός». Ὁ δὲ γέρων πρὸς αὐτήν· «Εἰ τοιοῦτον, ὦ τέκνον, λογισμὸν ἔσχες ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ τὴν σωτηρίαν ποθεῖς, φεῦγε τὴν παρρησίαν· εὐάλωτος γὰρ ἢ τῶν εὐνούχων φύσις τοῖς ἐμπαθέσι λογισμοῖς». Ταῦτα εἰπὼν καὶ τὴν συνήθη εὐχὴν ἐκτέλεσας, συνηρίθμησε αὐτήν τῇ ἀδελφότητι. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ προέκοπτε καὶ ἐπεδίδου τοῖς ἔμπροσθεν ἐν πάσῃ ἀρετῇ καὶ ταπεινώσει, ὡς καὶ ὑπογραμμὸς καὶ τύπος γενέσθαι τοῖς ἐν πάσῃ τῇ Μονῇ ἀσκουμένοις Μοναχοῖς.

Ὁ δὲ διάκονος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς, εἰς αὐτὸ τοῦτο προκριθεὶς παρὰ τῆς Ἁγίας, οἰκονομήσας πάντα, ὡς ὑπέθετο δηλονότι τῷ τοιούτῳ ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς κυρίας αὐτοῦ, καὶ ἐντυχὼν τῷ Μοναχῷ τῷ ἀποκείραντι αὐτήν, ἐπυνθάνετο, εἰ ἄρα σύνοιδε, ποῦ ἐστὶν ἢ τὰ γήινα λιποῦσα καὶ τὰ οὐράνια ἐπιζητοῦσα. Ὁ δὲ πρὸς αὐτόν· «Ὅ,τι δῆλα περὶ αὐτῆς μοι ἐγένετο, ὦ τέκνον, οὐκ ἀρνήσομαι. Ποῦ δὲ νῦν ἄρα ἐστίν, ἀγνοῶ. Ἀλλὰ δεῦρο μικρὸν ἅμα πορευθῶμεν εἰς τόδε τὸ Μοναστήριον»· καὶ φθάσαντες, ἔμαθον διὰ τοῦ πυλωροῦ, εἶσω τῶν ἀρκύων ἔχειν τὸ ζητούμενον· καὶ ἠξίου διαμνησθῆναι αὐτήν. Τῆς δὲ ἐξελθούσης, ὁ Μοναχὸς τὸν διάκονον ὑποδείξας· «ἰδοῦ», φησίν, «ὁ πιστότατός σου οἰκονόμος, πολλὰ παθὼν εἰς ἀναζήτησίν σου, πάρεστι· καὶ εἰ βούλει, πορευθῶμεν εἰς τὴν ἡμετέραν Λαύραν».

Τούτων ἀκούσασα ἡ Ἁγία καὶ τῷ προεστῶτι τῆς Μονῆς προσελθοῦσα καὶ τὴν εὐλογίαν ἐξ ἐκείνου καὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν λαβοῦσα, ἐξήει ἐκεῖθεν, καὶ ἀπῆλθεν

ἅμα τῷ διακόνῳ, συνόντος καὶ τοῦ Μοναχοῦ, εἰς τὴν Λαύραν. Ἐν ταύτῃ δὲ ἐφ' ἱκανὸν διατρίψασα, θαυμάτων ἀπειρῶν αὐτουργὸς ἀνεδείχθη. Ἀμέλει τῆς τῶν θαυμάτων φήμης διαδοθείσης, πολὺ τι πλῆθος ἀποταξαμένων προσεῖρῆναι τῇ Μονῇ. Ἀλλὰ τὸ τοῦ τόπου ἐστενωμένον καὶ βίαιον, διεκώλυε τὴν τῶν προσερχομένων ἐπίδοσιν. Ὅθεν ὁ τῆς Μονῆς προεστῶς, θεόθεν ἐμπνευσθεὶς, τῷ τῆνικαῦτα Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως, τῷ ἁγίῳ Ταρασίῳ, δηλοποιήσας περὶ τῶν θαυμασίων ἔργων τοῦ Μοναχοῦ Εὐφημιανοῦ, ὅπως τε, διακωδωνθέντων τῶν θαυμάτων, οὐκ ὀλίγων ἀνδρῶν πλῆθος ἀποταξαμένων προσεῖρῆναι τῇ Μονῇ, καὶ μὴ χωρεῖσθαι τοὺς προσερχομένους διὰ τὸ πάνυ ἐστενωμένον τοῦ τόπου καὶ σμικρότατον διασαφήσας, εὔρε τὸν Πατριάρχην συνευδοκοῦντα τῷ ἰδίῳ θελήματι. Καὶ λαβὼν διὰ δωρεᾶς αὐτοῦ τὸν ἐρείπιον, τὸν νῦν, ἡ Μονὴ τῶν Ἀβραμιτῶν λεγόμενον, δι' ὀλίγου χρόνου ἐξ αὐτῶν τῶν κρηπίδων φροντιστήριον ἀποκαταστήσας, εἰς πολλῶν ψυχῶν σωτηρίαν, ἐν αὐτῷ τὴν Ἁγίαν τὸν λειπόμενον αὐτῇ χρόνον ἀσκητικῶς διανῦσαι παρεσκεύασε· καὶ τούτου γενομένου καὶ τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνης διαγωγῆς περιβοήτου τοῖς πᾶσι γενομένης, εἰς ὅσον ἄρα ποσὸν οἱ καθ' ἑκάστην προσερχόμενοι περίσταντο, οὐ δυνατὸν διαγράψαι.

Ἐπεὶ δὲ καὶ πειρασμὸς τις ἐπισυνέβη τῇ Ἁγίᾳ ἀπὸ τινος, τὸ μὲν σχῆμα Μοναχοῦ, ἔργοις δὲ καὶ πράγμασι τὰ πρῶτα φέροντος τῶν προσφκειωμένων τῷ χαιρεκάκῳ δαίμονι· τούτου μὲν ἔργον αὐτὸ τοῦτο ἀπαραίτητον κεκτημένου, τραχείας ὕβρεις καὶ αἰσχράς, ὡς κατὰ εὐνοῦχου, τῆς Ὀσίας ἐκχέοντος καὶ κατηγοροῦντος ἀναφανδόν, ἐκείνης δὲ ἀντ' οὐδενὸς ταῦτα λογιζομένης, καὶ εὐεργεσίας ἠγεῖσθαι μᾶλλον τὰ κατ' αὐτῆς λεγόμενα διαβεβαιούσης, γυνὴ τις θεοφιλῆς, τῶν αἰσχυρῶν καὶ μυσαρῶν ῥημάτων τοῦ ὄντως βεβήλου, καὶ φονέως μετὰ ταῦτα ἀποδειχθέντος, ἀκούσασα· «Πρόσεχε», φησὶν, «ἀδελφέ, μήποτε οὐκ ἔστιν, ὡς λέγεις, εὐνοῦχος, οὐδὲ ἐμπαθής, ὡς ὑπολαμβάνεις, ἀλλὰ γυνὴ καὶ ἀπαθής· καὶ σὺ μὲν ἔχεις εἰς κέρδος τὴν γέενναν τοῦ πυρός, διασύρων τὴν ἀπαθῆ, τοὺς δὲ ἀκούοντας μολύνεις. Πρὸ χρόνων γάρ τινων, γυνὴ τις τὰ προσόντα αὐτῇ πάντα διανείμασα, γέγονεν ἀφανής· καὶ μὴ ποτε, ὃν λέγεις εὐνοῦχον, ἐκείνη ἔστί, καὶ αὐτὸς εἰς βάραθρον ἀπωλείας τὴν ψυχὴν σου κατάγεις».

Ὁ γοῦν μυσαρὸς ἐκεῖνος καὶ δόλιος, προσθεὶς καὶ τοῦτο τῇ ἰδίᾳ πονηρίᾳ διετράνωσε τὸν λόγον εἰς πολλοὺς, τὰς λοιδορίας ἀφείξ. Ἔσπευσε δὲ κατακρημνίσαι τὴν Ἁγίαν εἰς τόπον κατωφερῆ, ὅπως, κουφισθέντων ὧν ἠμφίεστο, γεγυμνωμένην ἴδῃ, καὶ σχῆ τὸ βέβαιον. Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ τοῦτο ποιήσας, εἶδε μὲν οὐδέν, γέγονε δὲ ἡμίξηρος ἐκ θείας δυνάμεως· κάκειθεν ἀπαναστάς, πρὸς τὰ ἴδια ὄχετο. Ἐκεῖσε τοίνυν κατασχεθεὶς ὡς κατάδικος, ἐγκλήματι φόνου, τῷ ξύλῳ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ὡς ἐν ἀγχόνῃ ὑποπιεσθείσης, τῷ ἐγχωρίως οὕτω λεγομένῳ Φούρκῃ, τὴν ὀλέθριον καὶ μιαρὰν ἀπερρήξε ψυχὴν.

Ἡ δὲ Ἁγία, ὡς ἐκ τούτου διαφημισθεῖσα καὶ τὰ σκάνδαλα φεύγουσα, δύο καὶ μόνους ἔχουσα Μοναχοὺς μεθ' ἑαυτῆς, ἀνέδραμε πρὸς τὰ μέρη τοῦ στενοῦ· καὶ εὐροῦσα Ἐκκλησίαν, ὕδωρ καὶ κηπίον ἔχουσαν, κατώκησεν ἐν αὐτῇ μετὰ τῶν δύο Μοναχῶν, τοῦ τε Εὐσταθίου καὶ τοῦ Νεοφύτου. Κάκειθεν πάλιν ἀπάρασα, μετὰ παραδρομὴν χρόνων τινῶν, προσκληθεῖσα ἐν τῷ Βυζαντίῳ παρά τινων Μοναχῶν ἐπὶ τὰ μέρη τοῦ ρεύματος, ἐκεῖσε τὸ λειπόμενον αὐτῇ τῆς ζωῆς ἔτος διαβιβάσασα θεαρέστως, ἰάσεις τε καὶ θαύματα οὐκ ὀλίγα τοῖς προσιοῦσι χαρισαμένη, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Μελιτινῆς.

Στίχ. Μελιτινή ἴστατο γυμνή ἐν κρίσει,
Ὡς ἐν θριάμβῳ δι' ἀγάπην Κυρίου.

Αὕτη ἡ ἁγία Μάρτυς, διαβληθεῖσα ὡς χριστιανὴ καὶ παραστᾶσα τῷ ἄρχοντι, πρῶτον μὲν τύπτεται τὰς ὄψεις καὶ γυμνοῦται ἅπαν τὸ σῶμα· καὶ ὡς θρίαμβος ἴσταται ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀνακρινομένη μέσον τοῦ δικαστηρίου· ἀλλὰ καὶ οὕτως ἦν μυκτηρίζουσα τὸν τε ἄρχοντα, καὶ πάντα τὰ σεβάσματα αὐτοῦ. Εἶτα πολλαῖς βασάνοις ἐκδοθεῖσα καὶ διατηρηθεῖσα ἀβλαβῆς, τελευταῖον ξίφει κατετρώθη, καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Μνήμη τοῦ ἁγίου νέου Ἱερομάρτυρος Ἀθανασίου, τοῦ ἐκ Σπάρτης τῆς Ἀτταλείας καταγομένου, ἐν Μουντανίοις δὲ μαρτυρήσαντος ἐν ἔτει ,αχνγ´ (1653).

Στίχ. Διὰ θανάτου ἀθανασίαν λάβε,
Ἀθανάσιε, κῦδος ἱερωμένων.

Μνήμη τοῦ νέου ὁσιομάρτυρος Τιμοθέου τοῦ Ἑσφιγμενίτου.

Στίχ. Τομὴν κεφαλῆς Τιμόθεος ὑπέστη,
Τιμῶν κεφαλὴν, Χριστὸν ὃν περ ἠγάπα.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Ἁγίας.

Ῥοδὴ ζ´. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἦχος φωνῆς ἑορταζόντων, ἔνθα πέφυκε χορεύεις Ἀθλοφόρε, σὺν παρθένων χοροῖς, τῷ Κτίστῃ μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μέλη συνθλώμενα ὀρῶσα, καὶ ὀνύχων σπαραγμὸν προσκαρτεροῦσα, ἀνηνέχθης Χριστῷ, θυσία μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥοφθῆς ὡς ἄμπελος θεόφρον, χεῖρας πόδας τε ὡς κλάδους τεμνομένη, καὶ ἡμῖν νοητῶς, τὸν οἶνον γεωργοῦσα, καρδίας τὸν εὐφραίνοντα, καὶ παθῶν ὠθοῦντα μέθην.

Πῦρ αἰσθητὸν οὐκ ἐπτοήθης, Νεανίας τρεῖς τοὺς πάλαι μιμουμένη· θείαν δρόσον καὶ γάρ, ἐδέξω μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὅλον τὸν ἄνθρωπον φορέσας, ὁ ὑπέρθεος δίχα τῆς ἀμαρτίας, ἐκ γαστρὸς σου Ἀγνή, προῆλθε σαρκοφόρος· ὃν ἐκδυσώπει πίστει σε, τοὺς τιμῶντας διασῶσαι.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἵνα τῆς ἄνω βασιλείας, ἐπιτύχης καὶ τῆς δόξης τῆς ἀρρήτου, πατουμένης σοφέ, καὶ φθειρομένης δόξης, ὡς νουνεχῆς καὶ φρόνιμος, κατεφρόνησας ἐμφρόνως.

Ὅτε ὁ λύκος ὁ πανοῦργος, τὴν ἀμνάδα σου ἐσπάραξε δολίως, τότε τούτου σοφέ, τὰς μύλας διαθλάσας, οἷα ποιμὴν εἰσήγαγες, μετανοίας ἐν τῇ μάνδρα.

Νόμοις ὑπέικων τοῦ Δεσπότου, τὸ πλανώμενον ἐζήτησας καὶ εὔρες, καὶ τοῖς ὅμοις τοῖς σοῖς, ἀράμενος παμμάκαρ, οἷα ποιμὴν εἰσήγαγες, μετανοίας ἐν τῇ μάνδρα.

Θεοτοκίον.

Μόνη τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἀπεγέννησας ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ὑποστάσει μιᾷ, ὀρώμενον Παρθένε· ᾧ μελωδοῦμεν Πάναγνε, ἀσιγήτως εἰς αἰῶνας.

Τῆς Αγίας.

Ὡδὴ ἡ'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Νεανικῶς ἠρίστευσας, ἀθλοφόρε πανεύφημε, καὶ κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεστήσω τρόπαια· χειρῶν στερουμένη γάρ, καὶ τῶν ποδῶν ὑπέφερες, καὶ τομῆς μαστῶν, καὶ ἐκριζώσεως Μάρτυς, ἠνέσχου τῶν ὀδόντων, ἐν χαρᾷ μελωδοῦσα· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁλολαμπῆς ὡς ἥλιος, παρθενίας λαμπρότησι, καὶ τῆς μαρτυρίας, καλλοναῖς ἐξήστραψας, καὶ κόσμον ἐφώτισας, ταῖς φωτοβόλοις λάμπησι, σοῦ Ἀναστασία, τῆς πολλῆς καρτερίας, προθύμως ἐκβοῶσα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐλομανοῦσαν πάθει, τὴν ψυχὴν μου Θεόνυμφε, καὶ ἀμαυρουμένην, προσβολαῖς τοῦ ὄφρα, ταῖς σαῖς παρακλήσεσιν, ἐκ τῶν δεινῶν καθάρισον· καὶ φωτιστικῆ, ἐπισκιάσει σου Μάρτυς, καταύγασον βοῶντα· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀγνὴν καὶ ἄμωμον, ἡ Παρθένος ποθήσασα, ἄμωμον καὶ σῶμα, καὶ ψυχὴν ἐτήρησε, παθῶν ὑπεκκαύματα, ὑπομονῆ τεφρώσασα, πειρὰν τε πολλῶν ὑπενεγκοῦσα βασάνων· καὶ νῦν ἐπουρανόις, ἐν θαλάμοις χορεύει, σὺν σοὶ εὐφραينوμένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Νικηταὶ τυράννου.

Ἀπωλείας βόθρῳ, τὴν ἀγνὴν συνώθησε περιστεράν σου, ὁ κακοῦργος ὄφις· ἀλλ' αὐτὴν ἀνήγαγες Πάτερ πανσόφως· Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Καὶ ἐν βίῳ πάτερ, περιῶν Ἀβράμει καὶ μετὰ τέλος, ἱατρὸς νοσοῦντων, ἀνεδείχθης Πνεύματος χάριτι θεία· Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἀκακία πάτερ, ἐν δικαιοσύνῃ τε καὶ σωφροσύνῃ, πίστει διαλάμπας, τοῖς Ἀγγέλοις Ὅσιε συνηριθμήθης· Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ρείθρου ζῶντος ὄφθης, πανάγιον σκήνωμα ἐξ οὗ πίνοντες, οἱ θανατωθέντες, τὴν ζωὴν κληρούμεθα ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε πάντα, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῆς χάριτός σου γε-
» γονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχόμενοι
» Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα, τὰ ἔργα τὸν Κύ-
» ριον.

Τῆς Αγίας

Ῥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰκρίῳ ἀνηρτήθης Λόγου Θεοῦ, εἰκονίζουσα πάθος σωτήριον, καὶ ἐκκοπὴν, ἤνεγκας χειρῶν σου καὶ τῶν ποδῶν, ὀδόντων τὴν ἐκρίζωσιν, γλώσσης τὴν ἀφαίρεσιν καὶ μαστῶν, ἀγνὴ Ἀναστασία, μοναζουσῶν τὸ κλέος, καὶ τῶν Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Ὡς νύμφη ὠραΐσθης καλλοποιῶ, ἀρμοσθεῖσα Νυμφίῳ παθήμασι, καλλοποιοῖς, ἔνδον τε θαλάμων φωτοειδῶν, ὡς ἐκλεκτὴ ἐσκήνωσας, φέρουσα λαμπάδα παρθενικὴν· καὶ νῦν συμβασιλεύεις, τῷ ζῶντι εἰς αἰῶνας, Ἀναστασία διαλάμπουσα.

Σταλάζουσιν οἱ πόνοι σου γλυκασμόν, ἀμαρτίας πικρίαν ἐξαίροντες· ἡ δὲ σορός, βρῦει ἰαμάτων τοὺς ποταμούς, καὶ κατακλύζει πάντοτε, πάθη καὶ νοσήματα χαλεπά, εἰς δόξαν τοῦ Σωτῆρος, σεμνὴ Ἀναστασία, τοῦ ἐπαξίως σε δοξάσαντος.

Ἠρίστευσαν γυναῖκες τῷ σῶ Σταυρῷ, κρατυνθεῖσαι Χριστὲ παντοδύναμε, καὶ τοῦ ἐχθροῦ, κάραν πολυμήχανον ἀνδρικῶς, Λόγε Θεοῦ συνέθλασαν, καὶ τοῦ Παραδείσου χαρμονικῶς, τὴν οἴκησιν λαχοῦσαι, θεώσεως μετέσχον, ἐπιτηδείως ἀνυμνοῦσαί σε.

Θεοτοκίον.

Φορέσαντά σε σάρκα ἐκ γυναικός, ὡς ἐπέγνω ἡ Μάρτυς σου Κύριε, παρθενικαῖς, κατηγλαῖσμένη μαρμαρυγαῖς, καὶ μαρτυρίου αἵματι, περιηνηθισμένη σοι τῷ Χριστῷ, ὀπίσω τῆς Μητρός σου, ἐνδόξως προσηνέχθη, ὡς βασιλεύοντι τῆς κτίσεως.

Τοῦ Ὁσίου. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἴδεῖν κατηξιώθης, Πάτερ θεοφόρε, τὰ δι' ἐλπίδος σοι πάλαι ποθούμενα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐ κατεῖδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσεν.

Ὡραῖος ἀπεφάνθης, θείαις ἀγλαΐαις, τῶν ἀρετῶν διαλάμπων Ἀβράμει, καὶ τῷ τῶν ὄλων Δεσπότη, χαίρων παρίστασαι.

Συνήφθης ταῖς χορείαις, πάντων τῶν Ὁσίων, καὶ σὺν αὐτοῖς τῆς θεώσεως Ὅσιε, ἐπιτυχῶν ἱκετεύεις, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἡμέραν εὐφροσύνης, ἄγει χαρμοσύνης, τῆς ἱερᾶς σου ὦ Πάτερ κοιμήσεως, ἡ Ἐκκλησία, τιμῶσα τὴν πολιτείαν σου.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε, τὴν κεκακωμένην, τῇ ἀμαρτία ψυχὴν μου ἀγάθουνον, καὶ ἀγαθῶν αἰωνίων, μέτοχον ποίησον.

Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σε-
» σωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀσωμάτοις χορείαις,
» σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον. Τῆς Ὁσιομάρτυρος.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Μοναζουσῶν τὸ κλέος, καὶ ὠραιότης Μαρτύρων, Ἀναστασία σὺ ὄφθης, ἐν παρθενίᾳ ἀσκοῦσα, καὶ καρτερῶς ἐναθλοῦσα, ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης.

Τοῦ Ὁσίου. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὡς ἐλυτρώσω Ὅσιε, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι, ἐκ πλάνης κακοδαίμονος, σύστημα δυσσεβούντων, Ἀβράμει θεοφόρε, καὶ τὴν πάλαι πεσοῦσαν, εἰς ἀπωλείας βάραθρον· καὶ ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς σου, ῥῦσαι πολλῶν, πειρασμῶν καὶ θλίψεων καὶ κινδύνων, τοὺς πόθῳ ἐκτελοῦντάς σου, τὴν σεβάσιμον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Θεοφανὴς Παράδεισος, ὄφθης ἔχουσα μέσον, ξύλον ζωῆς τὸν Κύριον, ἄχραντε Θεοτόκε, ἐξ οὗ φαγόντες οὐκ ἔτι, ἀποθνήσκομεν ὅλως, ἀλλὰ ζωὴν ἀμείνονα, διὰ σοῦ ζῶμεν πάντες, τὸ τοῦ Σταυροῦ, ὄπλον περιφέροντες καὶ νικῶντες, τὸν ἀποστάτην τύραννον, σὲ ὑμνοῦντες Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆς Ἀ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μαρτυρίου ἐν αἵματι, τὴν στολὴν σου Ζηνόβιε, ἐπιχρώσας ἐνδοξε ἀπετέλεσας, ἱερωτέραν ἐν χάριτι· μεθ' ἧς εἰσελήλυθας, ὡς σοφὸς Ἀρχιερεὺς, τῶν Ἁγίων εἰς Ἅγια, θῦμα ἄμωμον, διὰ σὲ τῷ τυθέντι καὶ τελεία, προσφορὰ καθαρωτάτη, ἀνενεχθεὶς ἱερώτατε.

Ξεομένου τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς σου τὸ ἐνδοθεν, κάλλος διεδείκνυτο ἀξιάγαστε, Ἱερομάρτυς λαμπρότερον, θεόφρον Ζηνόβιε, Ἱερέων καλλονή, Ἀθλοφόρων τὸ καύχημα, τῶν θαυμάτων τε, ἡ ἀέναος βρύσις τῶν πνευμάτων, ἀκαθάρτων ὁ διώκτης, καὶ βραβευτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Συναθλεῖν σοι προήρηται, ἀδελφὰ συμφρονοῦσά σοι, Ζηνοβία πάνσοφε ἡ ὁμαίων σου· τὰ τῶν λεβήτων γὰρ βράσματα, ἀνδρείως ὑπήνεγκε, τοῦ πυρὸς τὴν ἀπειλήν, καὶ τὸν βίαιον θάνατον· ὅθεν ἔτυχε, μετὰ σοῦ τῶν στεφάνων τῶν τῆς νίκης, καὶ τῆς ἄνω βασιλείας, ἱερομύστα Ζηνόβιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἰωάννου Μοναχοῦ· οἱ δὲ τοῦ Στουδίτου.

Ἀσματοκτὴν χορείαν κροτήσωμεν σήμερον, ὧ φιλομάρτυρες, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν πανευσεβῶν Ἀθλητῶν, Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας· οὗτοι γὰρ τῆς Τριάδος γεγόνασιν ὑπέρμαχοι· καὶ ἐν σταδίῳ ἀνδρείως, τὸν ἀόρατον ἐχθρόν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῶν αἵματι ἀπέπνιξαν, καὶ τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐνδόξως ἐκομίσαντο· διὸ πρὸς αὐτοὺς ἀναβοήσωμεν· Ζεῦγος ἅγιον Κυρίῳ, εὐλογημένη δυὰς καὶ πεφωτισμένη, τὸν Σωτῆρα πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ἀντίληψις καὶ σκέπη μου, ὑπάρχεις Παναμώμητε, Θεοτόκε· σὲ γὰρ ἔχω βοηθόν, ἐν θλίψεσι καὶ νόσοις, καὶ ταῖς στενοχωρίαις, καὶ σὲ δοξάζω τὴν ἀμώμητον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρῶσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρευτο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Ὡς θεῖοι ἀντάδελφοι, ὁμονοοῦντες καλῶς, Ζηνόβιε ἔνδοξε, καὶ Ζηνοβία σεμνή, συμφώνως ἠθλήσατε· ὅθεν καὶ τῶν στεφάνων, τῶν ἀφθάρτων τυχόντες, δόξης ἀκαταλύτου, ἠξιώθητε ἅμα, ἐκλάμποντες τοῖς ἐν κόσμῳ, χάριν ἰάσεων.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτώηχου, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρῶν, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσμα ἀναπέμψωμεν.

Θρόνῳ παριστάμενος Θεοῦ, ὡς ἱερεὺς εὐπρόσδεκτος, καὶ μάρτυς ἄριστος, Ζηνόβιε τρισμακάρ, τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σου, μνήμην τὴν φωτοφόρον, τῶν τοῦ βίου λύτρωσαι σκανδάλων.

Αἴγλη φωτιζόμενος σοφέ, τῆς τρισηλίου λάμπσεως, σκότος διέλυσας, Ἑλλήνων δυσφημίας· καὶ φέγγει τῶν λόγων σου, πάντα καταφωτίσας, νῦν μετέβης πρὸς ἄδυτον φέγγος.

Ἄνθραξ δεδειγμένος νοητός, πυρὶ προσαναπτόμενος, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος· ἀπάντων τὰς καρδίας, ὑψήσας πρὸς ἔρωτα, θεῖον ἱερομύστα, καὶ τὴν πλάνην κατέφλεξας πᾶσαν.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ὁ πανάγιος ναός, ὁ πόκος ὁ θεόδροσος, ἐσφραγισμένη πηγὴ, τοῦ ἀθανάτου ρείθρου, τὴν ποιμνὴν σου Δέσποινα, φύλαττε ἐκ παντοίων, πολεμίων ἀπολιορκήτως.

Ὡδὴ γ΄. Τὸν φόβον σου Κύριε.

Τῷ μύρῳ τῆς κρίσεως τοῦ Πνεύματος, κεχρισμένος Ζηνόβιε, ἱεράτευσας ὡς ἄγγελος, Μαρτύρων ἐπὶ τέλει, κοσμηθεὶς στεφάνῳ.

Ψυχῶν ἐπιμέλειαν δεξάμενος, γεωργία Θεοῦ Πνεύματος, καρποφόρους ταύτας ἔδειξας· διὸ τῆς τοῦ Κυρίου, χαρᾶς ἠξιώθης.

Ὅμαίμων σοὶ σύμφρων ἀναδέδεικται, Ζηνοβία ᾧ Ζηνόβιε· συναθλεῖν γάρ σοὶ προήρηται, καὶ σοὶ συναπολαύειν, τῆς ἐνθέου δόξης.

Θεοτοκίον.

Τριάδος τὸν ἕνα ἀπεκύησας, τὸ ἀνθρώπινον φορέσαντα, Παναγία Μητροπάρθενε· ὄν αἴτησαι σωθῆναι, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν φόβον σου Κύριε ἐμφύτευσον, ἐν ταῖς καρ-
» δίαϊς τῶν δούλων σου, καὶ γενοῦ ἡμῖν στερέωμα,
» τοῖς σὲ ἐν ἀληθείᾳ, ἐπικαλουμένοις.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν σοφὴν ξυνωρίδα τῶν Ἀθλητῶν, εὐφημήσωμεν πίστει μαρτυρικῶς, Ζηνόβιον ἅπαντες, τὸν ἀήττητον Μάρτυρα, Ζηνοβίαν ὡσαύτως, τὸ ζεῦγος τὸ τίμιον, ὡς κρατῆρας θεῖα, προχέοντας νάματα· ὅθεν ἀενάως, καθ' ἐκάστην ἀντλοῦμεν, πιστῶς τὰ ἰάματα, εὐσεβῶς ἀνακράζοντες· Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀσθενεῖα βαρεῖα περιπεσῶν, καὶ δεινῶς ἐν τοῖς πόνοις κατακαμφθεῖς, οὐ φέρω τὸν καύσωνα, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας μου· ἀλλ' ὁ εἰδὼς ἐκάστου, Σωτὴρ τὴν ἀσθένειαν, καὶ ὡς Πατὴρ παιδεύων, τοὺς γνώμη σοι πταίσαντας, σὺ με ἀναστήσαι· δυνατὸς γὰρ ὑπάρχεις, ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἵνα πάντοτε κράζω σοι· Μεγάλα σου τὰ ἔργα Σωτὴρ, φοβερὰ τε ὄντως καὶ θαυμάσια· καὶ γὰρ πιστοὺς λυτροῦσαι, λιταῖς τῆς τεκούσης σε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ ξύλῳ ὀρῶσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συνοχῆ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάρατε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολὴν τε, οἴμοι! καὶ ἥλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ἦδὴ δ΄. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Ἐψόθεν ἐφάνης, ἄθλοις σεπτοῖς ὠραιότατος, καὶ ἐδέξω στεφάνους τῆς νίκης σοφέ, καὶ αἰωνίου ἔτυχες ἀγαλλιάσεως· διό σε εὐφημοῦμεν, Μάρτυς ἱεράρχα Ζηνόβιε.

Τὸν ξύλῳ ταθέντα, ἐθελουσίως μιμούμενος, ἀνηρτήθης ἐξέσθης Ζηνόβιε, καὶ τῆς φθορᾶς μακάριε καὶ τῆς νεκρώσεως, ἀπεδύθης τὸ πάχος, ἄφθαρτον στολὴν ἐνδυσάμενος.

Εὐχῆ σου ἐδραία, τὰ τῶν δαιμόνων ἰδρύματα κατεβλήθη· ναοὶ δὲ ἐρράγησαν, ἀρράγεστάτη πίστει σου ἀφνιζόμενοι, ὦ Ζηνόβιε μάκαρ, Ἱερομαρτύρων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Τῷ ξένῳ σου τόκῳ, τοὺς ἐκ Θεοῦ ξενιτεύσαντας, ἐν αὐτῷ ὑκείωσας πανύμνητε· μεγαλοφώνως ὅθεν σε πίστει δοξάζομεν, καὶ κραυγάζομεν· Χαῖρε, πάντων γηγενῶν τὸ διάσωσμα.

Ἦδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ἡ τοῦ θήλεος φύσις, Πνεύματι νενεύρωται Θείῳ καὶ ἤσχυνε, τὸν τὴν Εὐὰν πάλαι, τὴν προμήτορα ἐξαπατήσαντα, καὶ τῆς θείας δόξης, ἐν οὐρανοῖς κατηξιώθη, Ζηνοβία τοῖς ἄθλοις ἐκλάμπουσα.

Ὀμβροτόκος νεφέλη, γέγονε ἡ γλῶσσά σου ὡς ὑετίζουσα, εὐσεβείας ὄμβρους, καὶ πιστῶν τὰς καρδίας ἀρδεύουσα, καὶ πρὸς εὐκαρπίαν, τὰς διανοίας ὀδηγοῦσα, ἐναρέτων Ζηνόβιε πράξεων.

Παρθενίας ἀκτῖσι, τῆς φιληδονίας τὸ σκότος ἐμείωσας, καὶ φωτὶ τῶν ἄθλων, ἀθεΐας τὴν νύκτα ἠφάνισας, Ζηνοβία μάρτυς, τοῦ Ἰησοῦ ὠραία νύμφη, καταγώγιον θεῖον τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ἄμαρτίας βαρέα, πάντοτε περὶ κείμαι φορτία ἄχραντε, καὶ βοῶ σοι· Τούτων, μεσιτεία τῇ σῆ με ἐλάφρυνον· σὺ γὰρ εἶ προστάτις, ἀμαρτωλῶν δεδοξασμένη, Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα κυήσασα.

Ῥδὴ στ´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἡ δέησις τῆς ἐνθέου ψυχῆς σου, προσεδέχθη ὡς θυμίαμα Πάτερ· εἰς γὰρ ὀσμὴν, εὐωδίας παμμάκαρ, τῶν παθημάτων Ζηνόβιε ἔσπευσας, τοῦ λάμπσαντος ἐκ γυναικός, καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν φωτίσαντος.

Τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, καθηγίασας τὴν γῆν· τὸ δὲ πνεῦμα, ἐν οὐρανοῖς, ἀνελθὼν πρωτοτόκων, τὴν Ἐκκλησίαν ἐνθέως ἐφαιδρυνε, Ζηνόβιε Ἱεραρχῶν, καὶ Μαρτύρων περίβλεπτον καύχημα.

Ἐστένωσας τὴν ἀσέβειαν μάκαρ, πλατυσμῷ τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας, καὶ τὰς ὁδοὺς, τὰς εἰς ταύτην φερούσας, τοῖς πλανωμένοις λαοῖς καθυπέδειξας· καὶ ἔσωσας τοὺς χαλεπῶς, θαλαττεύοντας πλάνης τοῖς ὕδασι.

Θεοτοκίον.

Ὠραίωσον τὴν ψυχὴν μου Παρθένε, ἀμορφία τῶν παθῶν κρατουμένην· καὶ λογισμοῖς, ἀληθοῦς μετανοίας, τὴν ταπεινὴν μου καρδίαν ὀχύρωσον· καὶ σῶσόν με τὸν ἐπὶ σοί, ἀδιστακτῶς Ἄγνη καταφεύγοντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-
» γελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλή-
» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι
» ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ´. Ὡς ἀπαρχάς.

Τοὺς ἀληθείας Μάρτυρας, καὶ εὐσεβείας κήρυκας, τῶν ἀδελφῶν τὴν δυάδα τιμῶμεν, ἐν θεοπνεύστοις ἄσμασι, τὸν Ζηνόβιον ἅμα τῇ σεπτῇ Ζηνοβίᾳ, ὁμοῦ βιώσαντας, καὶ διὰ μαρτυρίου τευξαμένους στέφος ἄφθαρτον.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν γενναῖον καὶ μέγαν Ζηνόβιον, ἐν ἁσμάτων ῥοδαῖς εὐφημήσωμεν, καὶ σὺν αὐτῷ τὴν παρθένον καὶ ἄσπιλον Ζηνοβίαν· ὑπάρχει γὰρ σύναθλος. Οὗτοι καθεῖλον ἐχθροῦ φρυάγματα, τὴν δὲ πίστιν Χριστοῦ κατετράνωσαν· διὸ περιφανῶς ἐκομίσαντο, οὐρανόθεν ἀξίως παρὰ Θεοῦ, στέφος ἀφθαρτον.

Συναξάριον

Τῇ Λ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας τῶν αὐταδέλφων.

Στίχ. Συγκαρτερεῖ σοι, Ζηνόβιε, τὸ ξίφος,

Ἡ καρτερόφρων, κἂν γυνή, Ζηνοβία.

Τμήθη Ζηνοβίη καὶ ἀδελφεὸς ἐν τριακοστῇ.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, εὐσεβῶν γεννητόρων τέκνα· καὶ ὁ μὲν Ζηνόβιος συλληφθεὶς, παρέστη τῷ ἡγεμόνι. Ὡς δὲ ἠρωτᾶτο, ἐπέδωκεν ἑαυτὴν καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ζηνοβία. Τύπτονται οὖν ἀμφοτέροι καὶ εἰς λέβητα πίσεως ἐμβάλλονται. Διατηρηθέντες οὖν τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι ἀβλαβεῖς, τὴν διὰ ξίφους δέχονται τελευτήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μαρκιανοῦ, Ἐπισκόπου Συρακούσης, μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου.

Στίχ. Χριστοῦ τὸν εὖνουν Μαρκιανὸν οἰκέτην,

Διὰ βρόχου κτείνουσιν οἱ Χριστοκτόνοι.

Οὗτος, χειροτονηθεὶς ὑπὸ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου, ἀπεστάλη ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ὡς τοὺς τῶν εἰδώλων ναοὺς εὐχῆ καταστρεψάμενος καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπαναγαγὼν καὶ σημείους καὶ τέρασι καταπλήξας, υἱοὺς φωτὸς ἀπειργάσατο. Ὅθεν φθόνῳ βαλλόμενοι οἱ Ἰουδαῖοι, μὴ ἐνεγκόντες τὴν παρρησίαν αὐτοῦ, κτείνουσιν αὐτὸν θανάτῳ βιαίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου, Κρονίωνος, Ἰουλιανοῦ, Μακαρίου, καὶ ἐτέρων δέκα καὶ τριῶν.

Στίχ. Σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῆς τιτάνου τὸ ζέον

Φέρει Κρονίων, υἱὸν οὐ σέβων Κρόνου.

Ἰουλιανὸς καὶ Μακάριος ξίφει,

Ζωὴν ἐφεῦρον τὴν μακαριωτάτην.

Οὐ πῦρ ἀναφθέν, οὐ ξίφος θηχθέν, Λόγε,

Δίς πέντε καὶ τρεῖς ἄνδρας ἐκ σοῦ χωρίσει.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἠθλησαν ἐπὶ Δεκίου βασιλέως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Πρῶτος δὲ Ἀλέξανδρος ἐνεχθεὶς καὶ μὴ δυνάμενος στῆναι ὀρθός, διὰ τὸ ποδαλγίαν νοσεῖν, σὺν Κρονίῳ, οἰκείῳ αὐτοῦ ὄντι, καμήλοις ὀχούμενοι, διὰ μέσης θεατρίζονται· καὶ μετεώρως μαστιχθέντες, τέλος, ἀσβέστου ζέοντος κατ' αὐτῶν ἐκχυθέντος, τὰ πνεύματα τῷ Κυρίῳ παρέδοσαν. Ἰουλιανὸς δὲ καὶ Μακάριος, μετὰ πολλὰς τιμωρίας, τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται. Τῶν δὲ λοιπῶν δεκατριῶν, οἱ μὲν ξεσθέντες διαφόρως, οἱ δὲ καυθέντες, οἱ δὲ ξίφεσιν ὑποβληθέντες καὶ τὴν πίστιν αὐτῶν μὴ προδόντες, ἅπαντες τὸν διὰ μαρτυρίου στέφανον ἠνέγκαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Εὐτροπίας.

Στίχ. Τὴν Εὐτροπίαν οἶα νύμφην λαμπάδες,

Προὔπεμπον οἴκῳ τοῦ νοητοῦ Νυμφίου.

Αὕτη διεβλήθη τῷ ἡγεμόνι Ἀπελλιανῷ ὡς χριστιανὴ καὶ ὡς ἀσχολουμένη ἐν ταῖς φυλακαῖς καὶ περιποιουμένη τοὺς ἐναποκλείστους Ἁγίους· καὶ ἐν πρώτοις μὲν κρεμασθεῖσα, λαμπάσικατεφλέχθη. Ἐλογίζετο δὲ τὴν φλόγα ὡς ὕδωρ, καὶ διεβεβαίου τοῖς πᾶσιν ἄνδρα ὀρᾶν φοβερόν, καταψύχοντα καὶ δροσίζοντα ταύτην, ὃν καὶ οἱ στρατιῶται ἔβλεπον. Εἴθ' οὕτω σφοδροτέρως κολασθεῖσα, ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Κλεόπα· καὶ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· καὶ τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀστερίου, Κλαυδίου, Νέωνος, καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Νεονίλλης.

Στίχ. Οὐχ ὡς τὸ πρὶν βλέπει σε Κλεόπας, Λόγε,

Ἀλλὰ τρανῶς νῦν ἐντροφᾷ σου τῇ θεᾷ.

Ἐν Πατριάρχαις Ἰωσήφ λάμπας μέγα,

Σὺν Πατριάρχαις οὐρανὸν σκηνὴν ἔχει.

Κλαύδιος, Ἀστέριος, ἀλλὰ καὶ Νέων,

Ἄθλω ξίφους ὤφθησαν ἀστέρες νέοι.

Ἐπὶ ξύλου ταθεῖσα ἡ Νεονίλλα,

Εὐλου παλαιὰν ἐξερεύγεται βλάβην.

Ἐν ὑπατεία Διοκλητιανοῦ τὸ πρῶτον, ἡγεμονεύοντος Λυσίου τῆς Κιλικίας, ἦσαν οἱ Ἅγιοι οὗτοι χριστιανοί, ἀλλὰ δὴ καὶ αὐτάδελφοι, ἅμα οἰκοῦντες καὶ χρήματα ἔχοντες ἱκανά. Τῆς οὖν μητρὸς αὐτῶν τελευτησάσης, εἶχον μητριάν· καὶ μετὰ ταῦτα τελευτήσαντος καὶ τοῦ πατρὸς, σπεύδουσα ἡ μητριὰ ἀποκερδῆσαι τῶν γονέων αὐτῶν τὰ πράγματα, προδέδωκεν αὐτοὺς τῷ ἡγεμόνι, ὡς χριστιανούς. Οἱ δὲ νέοι, ἀνακρινόμενοι, εἶπον τῷ ἡγεμόνι· «Ἡμεῖς μὲν ἤδη καταφρονοῦμεν πάντων, ὧ

ἡγεμών, καὶ ἔνεκα τῆς πίστεως ἡμῶν πᾶν ἐπελθὸν ἡμῖν ὑπομενοῦμεν. Ἡ δὲ εἰς τόπον τῆς μητρὸς ἡμῶν ἐκλεγείσα οὐ καλῶς, οὐ τὴν θρησκείαν διεκδικούσα, παρέστησεν ἡμᾶς τῷ βήματί σου, ἀλλὰ τὴν πατρώαν ἡμῶν καὶ μητρῶαν κληρονομίαν σπεύδουσα ἐναποκερδήσαι, πολλὴν οὖσαν».

Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἡγεμών, τοῦ αὐτοῦ ἐφάνη καὶ οὗτος γενόμενος σκοποῦ, ἰδίῳ τέλει. Καὶ εὐθέως τὸν Κλαύδιον σύραντες ἐκ τεσσάρων, ράβδοις τὸν νῶτον αὐτοῦ κατέξαινον. Εἶθ' οὕτως ἐξ ἄκρων τῶν χειρῶν κρεμασθεῖς, τοὺς πόδας τοῖς ἄνθραξιν ἐνεπυρίζετο καὶ τὰς πλευρὰς πλήκτροις κατεχαράσσετο· καὶ ὀστράκοις ἀνατρίψαντες, κατέφλεξαν ἐν παπύροις. Ὁ δὲ Ἅγιος, ὡς διόλου ἀκούων ἦν «Θῦσον τοῖς θεοῖς καὶ ἀπαλλάγηθι», ἅπαξ εἰπὼν, «Περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ μου πίστεως καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου καταφρονῶ, ποίει ὃ θέλεις», ἀπεκρίνατο· καὶ καταγαγόντες αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου, τῇ φυλακῇ ἐναπέρριψαν.

Τὸν δὲ Ἀστέριον παρέστησαν· πρὸς ὃν ὁ Λυσίας φησί· «Τί σου τὸ ὄνομα;» Καὶ ὡς σιωπῶν ἦν, θλασθῆναι τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ προσέταξεν, ἀκούειν δὲ τὸν Ἅγιον διὰ τοῦ κήρυκος, «Θῦσον τοῖς θεοῖς». Ὁ δὲ «Ὁ βούλει, ὃ ἡγεμών, ποιεῖν, ποίει, ἀντέφησεν· ἐγὼ γὰρ οὐ πώποτε τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν μου ἀρνήσομαι». Τότε κρεμασθεῖς κατέξέετο· καὶ ἀνθρακιᾶς ὑποστρωθείσης, οἱ πόδες αὐτοῦ κατεφλέγοντο· εἶτα ράβδοις μαστίξαντες, τῇ φυλακῇ παραδεδώκασι, καὶ τὸν Νέωνα παρέστησαν. Ὡς καὶ τί τὸ ὄνομα, ἐρωτηθεῖς, ἔφη· «Εἰ τὸ ὄνομα βούλει, ὃ ἡγεμών, μαθεῖν, Νέων καλοῦμαι, πλέον δὲ τούτου ἐξ ἐμοῦ μὴ ἐλπίσης· ἀντάδελφος γὰρ ὢν τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμωρηθέντων, διαιρεθῆναι ἀπὸ τούτων οὐ δύναμαι· ἀλλ' ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ μου ὁμολογίας ἤδη πρόκειμαί σοι καὶ μὴ μένε ποιεῖν ὃ βούλει». Τότε τείναντες καὶ αὐτόν, σφοδρῶς ἔτυψαν, ὑποστρώσαντες καὶ τοῖς ποσὶν αὐτοῦ ἄνθρακας· καὶ τύψαντες ἐπὶ πολλὰς ὥρας, τῇ φυλακῇ ἐναπέθεντο.

Τῇ δὲ ἐξῆς προκαθήσαντος τοῦ Λυσίου, παρέστησαν τὸ Ἅγιον Κλαύδιον· Καὶ ὁ Λυσίας· «Εἰ σεαυτὸν νουθετήσας καὶ μεταβαλὼν, ἔφη, κρείττονος γέγονας λογισμοῦ, φράσον ἡμῖν». Καὶ ὁ Ἅγιος· «Τολμηρότερός σοι παρίσταμαι ὑπὲρ τὴν χθές, ῥωμαλεώτερος καὶ θαρσαλεώτερος ταῖς βασάνοις σου γεγονώς». Καὶ εὐθέως τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἀσφαλῶς δήσαντες, ἀπηώρησαν· καὶ ἀρθρέμβολα καὶ χειρολάβους ἐνεγκόντες, τοὺς ἄρμους τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἐξήρθρωσαν· καὶ μετὰ πολλὰς ὥρας τῆς ἀναρτήσεως, καταγαγόντες αὐτὸν ἡμιθανῆ, τῇ φυλακῇ παρέδοσαν.

Καὶ πρὸς τὸν ἅγιον Ἀστέριον παραστάντα, ἀπιδὼν ὁ Λυσίας· «Σὺ τί λέγεις; ἔφη· ἐσκέψω θῦσαι τοῖς θεοῖς καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ λοιποῦ τῶν βασάνων;» Καὶ ὁ Ἅγιος· «Ὁ Θεὸς εἰδὼς ἀληθινόν, καὶ πάσας ἔχων ἐν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας, οὐ φροντίζει θανάτου, κἂν μυρίοις δεινοῖς περιπέσοι». Ὁ Λυσίας εἶπε· «Κρεμάσαντες αὐτόν, τὰς πλευρὰς αὐτοῦ ξέσατε, καὶ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἀφαιρεθήτω, καὶ ὀβελίσκοις πεπυρωμένοις τοὺς μηροὺς αὐτοῦ καταφλέξατε». Τούτων οὕτω γενομένων, ὁ Ἅγιος δριμυτάτων αἰσθόμενος τῶν ὀδυνῶν· «Ἴδοι ὁ Θεὸς ἃ πράττεις δυσσεβέστατε, ἐξεβόησε, καὶ τὴν ἐκ σοῦ ἐκδίκησιν ἀξίαν ἀποτίσαι». Καὶ ὁ ἄρχων, τοῦτον μὲν τῇ φυλακῇ ἀπορρίφῃναι προσέταξε, τὸν δὲ ἕτερον εἰς ἐξέτασιν παραστήναι.

Ὡς οὖν παρέστη ὁ ἅγιος Νέων, καὶ ὁ αὐτὸς πάλιν ἦν, τείναντες καὶ αὐθις, τοῖς βουνεύροις κατέξαινον· καὶ τὰς προτέρας πληγὰς ἐπαναξάναντες καὶ ἐν τραῦμα τὸ ὅλον σῶμα ἀπαρτίσαντες, τῇ φυλακῇ ἐναπέρριψαν.

Τότε καὶ τὴν τῶν Ἁγίων ἀδελφὴν Νεονίλλαν ἀχθῆναι ὁ ἡγεμὼν ἐκέλευσε· καὶ ὡς καὶ ταύτην εὔρε στερεωτέραν πέτρας τῇ πρὸς Χριστὸν πίστει, τὸ πρόσωπον αὐτῆς τύπτεσθαι προστάσσει, τοὺς πόδας τε ἅμα δεθῆναι καὶ τὰ πέλματα τῶν ποδῶν αὐτῆς λώροις κατακίεσθαι· καὶ τούτων γενομένων, ἐξ ἄκρων χειρῶν δῆσαντες ἀπηώρησαν. Εἶτα τὴν κεφαλὴν ξυρίσαντες καὶ ἐκ τεσσάρων τείναντες, λώροις ὁμοῖς κατέξαινον τὰς σάρκας αὐτῆς. Μετὰ δὲ ταῦτα ὑπτίαν ἐν τῇ γῆ ἀπλώσαντες, ἀνθρακιὰν τεθείκασιν κατὰ τῶν σπλάγγων αὐτῆς ζέουσαν, καὶ τοῦ ζῆν διὰ ταύτης ἀπήλλαξαν. Εἶθ' οὕτω τὸ τίμιον αὐτῆς σῶμα σάκκῳ ἐμβαλόντες, κατὰ μέσον τῆς θαλάσσης ἠκόντισαν. Τοὺς δὲ ἁγίους Κλαύδιον, Ἀστέριον καὶ Νέωνα, ἔξω τοῦ τείχους καρατομήσαντες οἱ στρατιῶται, βορὰν τοῖς θηρίοις ἔρριψαν, καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν οἱ ἅγιοι καὶ καλλίνικοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες καὶ αὐτάδελφοι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα Τερτίου, Μάρκου, Ἰούστου καὶ Ἀρτεμᾶ.

Στίχ. Ὑπογραφεὺς σὺ τῶν λόγων τῶν τοῦ Παύλου,

Ἐγὼ δὲ σός, Τέρτιε, συγγραφεὺς νέος.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι εἰσὶν ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, ἐν τῇ πρὸς Θεὸν πίστει πεφωτισμένοι· καὶ ὁ μὲν Τέρτιος Ἐπίσκοπος γέγονε δεύτερος Ἰκονίου μετὰ Σωσίπατρον, καὶ τούτου τὸ ὑστέρημα ἀνεπλήρωσε καὶ τοὺς παραληφθέντας πάντας τῷ ἁγίῳ Βαπτίσματι ἀνεκαίνισε, θαυματουργὸς ἐξαισίως γεγονώς. Ἐγραψε δὲ καὶ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολήν.

Μᾶρκος δὲ ὁ τοῦ Βαρνάβα πρὸς ἀδελφοῦ ἀνεψιός, οὗ ὁ Ἀπόστολος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς μέμνηται, καὶ αὐτὸς Ἀπολλωνιάδος Ἐπίσκοπος προκεχείριστο, ἐξολοθρεύσας ἐν τῷ τῆς ἀληθείας κηρύγματι τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα.

Ἰούστος δέ, ὁ καὶ Ἰησοῦς, Ἐλευθερουπόλεως Ἐπίσκοπος γέγονε, πάντας ἐλκύσας εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, τῷ λόγῳ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ.

Ἀρτεμᾶς δέ, Λύστροις ἐπισκοπεῖ, πᾶσαν δαιμονικὴν λύσας στραγγαλίαν, ὡς τοῦ Χριστοῦ δόκιμος ὑπηρέτης. Οὗτοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγωνισάμενοι, καὶ πειρασμοῖς οὐ τοῖς τυχοῦσι περιπεσόντες, ἐν εἰρήνῃ τὰ πνεύματα αὐτῶν τῷ Κυρίῳ παρέθεντο.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ῥεῖθροις αἱμάτων κατασβέσας, παναοίδιμε τὸ πῦρ τῆς ἀσεβείας, τῶν θαυμάτων ἡμᾶς, ἐκάστοτε δροσίξεις, τῷ νιφετῷ Ζηνόβιε, τοὺς ἐν πίστει σε ὑμνοῦντας.

Θεῖον εἰς γνόφον ὑπεισδύσας, τὸν ἀθέατον ὡς θέμις ἐθέασω, τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν, φωτίζοντά σου μάκαρ, εὐσεβοφρόνως μέλποντα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μάρτυς ὁμαίμων συμφρονοῦσα, καὶ τὰ ὅσια συμπράττουσά σοι πόθῳ, τῆς ἐκεῖθεν χαρᾶς, σὺν σοὶ καταξιοῦται, ἱερουργὲ Ζηνόβιε· μεθ' ἧς πίστει σε τιμῶμεν.

Θεοτοκίον.

Τόπος Παρθένε ἀνεδείχθης, ἀγιάσματος ἐξ οὗ Θεὸς ἐφάνη, ἀγιάζων ἡμᾶς, τοὺς πίσται μελωδοῦντας· Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ῥδὴ η´. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Οὐκ ἐδειλίασας ξίφος Ἱεράρχα, οὐκ ἐπτόθης κινδύνους, οὐ κατεπλάγης τὸν θάνατον, ἀθανάτου σε δόξης, δεικνύοντα μέτοχον.

Ἱεουργὸς μυστηρίων ἀνεδείχθης, καὶ σεαυτὸν ἱερεύσας, θῦμα εὐῶδες γεγένησαι, καὶ τῆς ἄνω τραπέζης, Ζηνόβιε ἄξιον.

Θαυματοργίαις ἐκλάμπων Ἱεράρχα, μαρτυρικὰς λαμπηδόνας, περιφανῶς ἐναπήστραψας, καὶ τὸν ζόφον τῆς πλάνης, εἰς τέλος ἐμείωσας.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀγεώρητον βότρυν συλλαβοῦσα, ἀναπηγάζοντα οἶνον, Παρθενομήτορ ἀφέσεως, τῶν παθῶν με τῆς μέθης, ἀπάλλαζον δέομαι.

Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ
» καὶ τὴν φλόγα, καταπατοῦντες ὑπέψαλλον· Εὐλο-
» γεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἴστασο πρὸ δικαστικῶν, παναοίδιμε βημάτων τὴν σάρκωσιν, διαπρυσίῳ φωνῇ, ἀνακηρύττων τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τὰ παθήματα αὐτοῦ, σταυρόν τε καὶ θάνατον, καὶ τὴν ἀνάστασιν, δι´ ἧς ἔσωσεν ἡμᾶς ὡς φιλόφθωτος.

Ἦ θραῦμα πῶς μετὰ σαρκός, τοὺς ἀσάρκους δυσμενεῖς ἐτροπώσατο! πῶς καταβέβληκε, δι´ ἀσθενείας τὸν πολυμήχανον! πῶς οὐρανίους λειτουργοῖς, συνήφθη ὁ γήινος, ἀγωνισάμενος, ὁ Ζηνόβιος· ὃν νῦν μακαρίζομεν.

Σώματα Μάρτυρες σεπτοί, αἰκισμοῖς παντοδαποῖς παρεδώκατε, προσαποβλέποντες, τὴν δι' αἰῶνος μακαριότητα· ἀδελφικῇ γὰρ τῇ στοργῇ, ἀλλήλοις συνδούμενοι, μαρτυρικαῖς καλλοναῖς, ἐλαμπρύνθητε· διὸ μακαρίζεσθε.

Ἡ μνήμη σήμερον ὑμῶν, φωταυγία λαμπομένη τοῦ Πνεύματος, πᾶσιν ἐπέλαμψε, θαυμάτων χάριν ἐναπαστρέπτουσα, καὶ ἰαμάτων ποταμούς, πηγάζει ἐκάστοτε· ἦν ἐορτάζοντες, μακαρίζομεν ὑμᾶς Χριστομάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τῆς καρδίας μου τὰ ὄμματα δέομαι, μακρὰν ἐλαύνουσα, τῆς ἀμαρτίας σκότος βαθύτατον, ἐκ τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς· ἵνα μεγαλύνω σε, ἵνα δοξάζω σε, ἵνα πόθῳ σε ὑμνῶ τὴν Πανύμνητον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-
» τάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καὶ
» σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος
» ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ
» μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Φοινίξας ἐρυθρότερον, τὴν ἱεράν σου αἷματι, στολὴν Ζηνόβιε μάκαρ, Χριστῷ
παρίστασαι χαίρων, ὡς Ἱεράρχης ἔνθεος, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, μετὰ τῆς σῆς
ὀμαίμονος, τῆς ἱερᾶς καὶ παρθένου, καὶ Μάρτυρος Ζηνοβίας.

Θεοτοκίον.

Σὲ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, Προφῆται προηγόρευσαν, στάμνον καὶ ράβδον καὶ ὄρος,
καὶ τόμον ἐγγεγραμμένον, παλάτιον καὶ κλίμακα, καὶ γέφυραν μετάγουσαν, εἰς ὕψος
θείας γνώσεως· ἡμεῖς δὲ σὲ Θεοτόκον, ἀξίως ἀνευφημοῦμεν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὡρα.

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΛΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Στάχυος, Ἀπελλοῦ,

Ἀμπλία, Οὐρβανοῦ, Ἀριστοβούλου καὶ

Ναρκίσσου· τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἐπιμάχου, καὶ

τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐν Χίῳ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ΄
τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Εἰς πᾶσαν ἐξέδραμε τὴν γῆν, ὑμῶν ὁ σωτήριος, φθόγγος Κυρίου Ἀπόστολοι, φέγγει
τῆς χάριτος, καταυγάζων πάντων, τὰς καρδίας ἔνδοξοι, καὶ λύων τῆς ἀπάτης τὴν
ζόφωσιν· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα
ἔλεος.

Στάχυς ὁ πανόλβιος Χριστοῦ, κῆρυξ καὶ Ἀπόστολος, καὶ Ἀπελλῆς ὁ θαυμάσιος, καὶ Ἀριστόβουλος, Οὐρβανός, Ἀμπλίας, καὶ ὁ θεῖος Νάρκισσος, Τριάδα παναγίαν κηρύξαντες, ἔθνη ἐφώτισαν, καὶ δουλείας ἐλυτρώσαντο· οὓς ἐν πίστει, πάντες μακαρίσωμεν.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι Χριστοῦ, σκευὴ καθαρώτατα, ὄλην τὴν αἴγλην τοῦ Πνεύματος, πίστει χωρήσαντες, Ἐκκλησίας στῦλοι, οὐρανοὶ περιόδοιοι, τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ διηγούμενοι, αὐτῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τρία τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη, ποθήσας ἔνδοξε, τὴν τῶν προσκαίρων δόξαν, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω· διὸ καὶ ἰσαγγέλω ἐν τῇ σαρκί, βιοτεύων ὡς ἄσαρκος, τὰς πολυτρόπους κολάσεις τῶν διωκτῶν, καρτερῶς φέρεις Ἐπίμαχε.

Ἐν οὐρανίαις παστάσι, χορεύων ἔνδοξε, καὶ ἐντρυφῶν τῇ δόξῃ, τοῦ τῶν ὅλων Δεσπότη, Ἐπίμαχε τρισμάκαρ, δυσώπει αὐτόν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε, ἵνα τρυφῆς αἰωνίου καὶ τῆς χαρᾶς, σὺν Ἀγγέλοις ἀπολαύσωμεν.

Φωστῆρ λαμπρότατος ὄφθης, Μάρτυς Ἐπίμαχε, τοῖς ἐν τῷ σκότει φαίνων, καὶ ἀγνοίας τῷ ζόφῳ, τοὺς πάλαι κρατουμένους, φωτίσας ταῖς σαῖς, ἱεραῖς παραινήσεσι· καὶ ἐναθλήσας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ, νίκης στέφανον ἀπειλήφας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεταβολὴν μοι τοῦ βίου, Παρθένε χάρισαι, ἀπὸ τῶν ἐμπαθῶν μου, μεταφέρουσα τρόπων, πρὸς θείας ἀπαθείας, νεῦσιν ὁμοῦ, καὶ οἰκείωσιν ἄρρητον, πένθος χαρμόσυνον βρῦειν μου τὴν ψυχὴν, ἀνάως μοι παρέχουσα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἐπὲρ ἡμῶν ὁ Υἱός σου, παθεῖν ἠνέσχετο, ἵνα τῷ τούτου πάθει, τὴν ἀπάθειαν πᾶσι, παράσχη Θεοτόκε· ὅθεν αὐτόν, καθικέτευε πάντοτε, παθῶν παντοίων με ρύσασθαι καὶ ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος πρεσβείας σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκια. Γερασίμου.

Τῶν Ἀποστόλων. Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὴν κιθάραν τοῦ Πνεύματος τὴν ἐξάχορδον, τὴν μελωδήσασαν κόσμῳ τὰς ὑπὲρ νοῦν δωρεάς, ὡς ἐκφάντορας Χριστοῦ ἀνευφημήσωμεν, Στάχυν Ἀμπλίαν Ἀπελλῆν σὺν Ναρκίσσῳ Οὐρβανόν, καὶ Ἀριστόβουλον ἅμα· ὡς γὰρ Ἀπόστολοι θεῖοι, χάριν αἰτοῦνται ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ὡς γενναῖος ὀπλίτης τοῦ Σωτῆρος Ἐπίμαχε, τῷ ἐχθρῷ στερρόως συνεπλάκης, συμμαχία τῆς πίστεως, καὶ τοῦτον ἐτροπώσω Ἀθλητά, βασάνους πολυτρόπους ὑποστάς· διὰ τοῦτο ὡς τοῦ Λόγου σε κοινωνόν, τιμῶμεν ἀνακράζοντες· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Τοῦ Νεομάρτυρος. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῆς Χίου ἀγλαίσμα, καὶ Ἀθλητῶν μιμητής, ἐδείχθης Νικόλαε, ὁμολογήσας Χριστόν, τυράννων ἐνώπιον· ὅθεν τῶν σῶν αἱμάτων, οἱ κρουνοὶ Ἀθλοφόρε, δρόσος ὤφθησαν θεία, τῇ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ· ἐντεῦθεν πανευχαρίστως, μέλπει τοὺς ἄθλους σου.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ δύο παρόντες. Ὁ Κανὼν τῶν Ἀποστόλων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Πιστῶς ἐπαινῶ τοὺς Θεοῦ ὑπηρέτας. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Πίστει τοὺς γεραίροντας ὑμῶν, τὸ ἱερὸν θεηγόροι μνημόσυνον, καὶ πανηγυρίζοντας, χαρμονικῶς παθῶν ἀγλῦος ρύσασθε, καὶ τῆς αἰωνίου, χαρᾶς μετόχους ἐργάσασθε.

Ἴχνησιν ἐπόμενοι Χριστοῦ, τοῦ σαρκωθέντος δι' οἶκτον πανόλβιοι, τούτου τε προστάξεσι, θεαρχικαῖς καθυπουργοῦντες ὤφθητε, πάντων πλανωμένων, καθηγηταὶ πρὸς εὐσέβειαν.

Στάχυν καὶ Ἀμπλίαν τὸν σοφόν, καὶ Οὐρβανὸν Ἀπελλῆν τε καὶ Νάρκισσον, καὶ τὸν Ἀριστόβουλον, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Μαθητὰς χρηματίσαντας, πίστει συνελθόντες, χρεωστικῶς μακαρίσωμεν.

Θεοτοκίον.

Τὸ περιφανὲς ὄρος Θεοῦ, τὴν κιβωτὸν τὴν ἁγίαν καὶ τράπεζαν, στάμνον τε τὴν πάγχρυσον, τὸ καθαρὸν τοῦ Κυρίου παλάτιον, τὴν εὐλογημένην, ἐν γυναιξὶ μακαρίσωμεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος· ποίημα καὶ οὗτος τοῦ αὐτοῦ Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄσομαί σοι Κύριε.

Ταῖς θείαις λαμπρότησιν Ἀθλοφόρε, τοὺς τὴν φωσφόρον καὶ σεπτὴν, τελοῦντάς σου πανήγυριν, φωτίζεσθαι ἰκέτευε, Ἐπίμαχε μακάριε.

Χαίρων προσεχώρησας ταῖς βασάνοις, μὴ πτοηθεῖς τῶν διωκτῶν, τὰ θράση πανόλβιε· ἄλλ' ἔρωτι τοῦ Κτίστου σου, εὐφραίνου ἀναιρούμενος.

Ἐστης ἐπὶ βήματος Ἀθλοφόρε, τῇ πανοπλίᾳ τοῦ Σταυροῦ, φραττόμενος ὄλος, γενναίῳ φρονήματι, μεγαλύνων τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἀσπόρως ἐκ γαστρὸς, Παρθένου ἐτέχθης· δι' ἧς καὶ σφύζεις ἅπαντας, ὡς μόνος πολυέλεος.

Τῶν Ἀποστόλων

Ῥδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν.

Ὡς στάχυς πολύφορος σοφέ, ὠράθης λόγω γνώσεως, τοὺς τῷ λιμῷ τακέντας τῆς πίστεως, ἐκτρέφων Στάχυ θεομακάριστε, καὶ τροφῆς τῆς κρείττονος, κοινωνοὺς ἐν χάριτι, ἐργαζόμενος σθένει τοῦ Πνεύματος.

Σαγήνη τῇ γλώττῃ εὐφυῶς, χρησάμενος ἠλίευσας, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης Ἀπόστολε, καὶ προσηγάγου θεῖον ὀψώνιον, τῷ ἐλθόντι Νάρκισσε, σῶσαι τὸ πλανώμενον, Βασιλεῖ καὶ Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Ἐπέδραμες οἶα περ ἀστήρ, Ἐώας ἐξορμώμενος, καὶ Βρεττανίας πόλεις ἐπέφθασας, Χριστοῦ κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ φωτίζων χάριτι, μάκαρ Ἀριστόβουλε, τοὺς πιστῶς δεχομένους τὸν λόγον σου.

Θεοτοκίον.

Παστὰς φωτοφόρος τοῦ Χριστοῦ, καὶ θρόνος ὑψηλότατος, Θεογεννήτορ ὤφθης Πανάμωμε· ἐν σοὶ γὰρ μόνος ἀναπαυσάμενος, τοὺς ἡμῶν ἀφείλετο, κόπους καὶ τὴν μέλλουσαν, τοῖς ἀξίοις ἠντρέπισεν ἄνεσιν.

Τοῦ Μάρτυρος. Τόξον δυνατῶν.

Θράσος ἀσεβῶν ἠμαύρωσεν, ἐν τῇ παντευχίᾳ τοῦ Σταυροῦ ἐγκαυχώμενος, τροπαιοῦχος καὶ στεφανίτης, τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἐπίμαχος.

Δόξαν παριδῶν τὴν πρόσκαιρον, καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀποδυσάμενος ἔχαιρες, γενναϊόφρων ὡς στρατιώτης, τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἐπίμαχε.

Σῶμα αἰκισμοῖς παρέδωκας, τὴν ψυχὴν δὲ Μάρτυς, ἀσφαλῶς διετήρησας, θῦμα ἄμωμον τῷ Δεσπότη, σεαυτὸν προσάξας πάντιμον.

Θεοτοκίον.

Χαίροις Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ἡ Θεὸν Λόγον ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, καὶ τεκοῦσα σεσαρκωμένον, ὡς Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, πε-
» ριεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυ-
» ρίῳ ἢ καρδίᾳ μου.

Κάθισμα. Τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εἰς ἅπασαν τὴν γῆν, ὁ σοφὸς ὑμῶν φθόγγος, ἐξῆλθεν ἀληθῶς, τοῦ Κυρίου αὐτόπται,
Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, Οὐρβανὲ σὺν Ἀμπλία τε, Ἀριστόβουλε, καὶ Ἀπελλῆ σὺν
Ναρκίσσῳ, μετὰ Στάχους, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτήρα, ἀπαύστως πρεσβεύσατε.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ταῖς θεαῖς λαμπρότησι καλλωπιζόμενος, τὸ σκότος ἐμείωσας, τῆς ἀθείας σοφέ,
ἀθλήσας δι' αἵματος· ὄθεν τὴν παναγίαν, καὶ φωσφόρον σου μνήμην, πίστει
ἐπιτελοῦντες ἐξαιτούμεθα πάντες, λαβεῖν ἔλεος, Μάρτυς Ἐπίμαχε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀγνή παναμώμητε καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ μόνη τὸν ἄχρονον, Υἱὸν καὶ Λόγον Θεοῦ, ἐν
χρόνῳ κύησασα, τοῦτον σὺν τοῖς ἀγίοις, καὶ σεπτοῖς Πατριάρχαις, Μάρτυσι καὶ
᾽Οσίοις καὶ Προφήταις δυσώπει, δωρήσασθαι ἡμῖν, ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διηλθέ σου, τὴν παναγίαν
ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὃν περ
εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Τῶν Ἀποστόλων

ᾠδὴ δ΄. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Ἀστράγας ἐν γῇ δικαιοσύνης ὁ Ἥλιος, ὡς περ ἀκτῖνας μυστικάς, προσεπαῆκεν
ἐμφανῶς, Στάχυν τε καὶ Νάρκισσον, καὶ Οὐρβανὸν Ἀμπλίαν καὶ Ἀριστόβουλον, καὶ
Ἀπελλῆν τοὺς ἐν σκότει φωτίζοντας.

Ἴσχύι τοῦ θείου δυναμούμενος Πνεύματος, τοὺς κατοικοῦντας Ὀδυσσόν, υἱοὺς
ἀπέδειξας φωτός, Ἀμπλία Ἀπόστολε, ἐπιτελῶν θαυμάτων ἔργα παράδοξα, καὶ
καταργῶν τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας.

Ναμάτων ἐνθέων πεπλησμένος ἐξέδραμες, καθάπερ ῥεῦμα Οὐρβανέ, σωτηριῶδες τὰ
πικρά, καὶ ἄποτανάματα, ἀποσοβῶν καὶ καταρδεύων ἐν χάριτι, τῶν εὐσεβούντων
παμμάκαρ, τὸ πλήρωμα.

Θεοτοκίον.

Ὠράθης Ἀγγέλων ὑπερέχουσα Δέσποινα· τὸν γὰρ ἐκείνοις φοβερὸν, ἀνερμηνεύτως ἐν γαστρὶ, χωρῆσαι ἠξίωσαι, καὶ ἐν χειρὶ βαστάσαι καθάπερ νήπιον, τῶν ἡμερῶν τε καὶ χρόνων ἐπέκεινα.

Τοῦ Μάρτυρος. Τοὺς οὐρανοὺς ἢ ἀρετὴ σου.

Τῆς τῶν ἀθέων μὴ φροντίσας ἀθεότητος, πρὸς τοὺς ἀγῶνας θαρσαλέως παρετάξατο, ὁ εὐκλεῆς Ἐπίμαχος· Δόξα σοι κραυγάζων φιλόανθρωπε.

Τῇ ἐλπίδι τῶν μελλόντων ἀγαθῶν νευρούμενος, τῶν ἀλγηδόνων ἀνδρείως κατεφρόνησεν, ἀναβοῶν Ἐπίμαχος· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῶν ἐπιγείων καταπτύσας τὴν λαμπρότητα, διὰ θανάτου βασιλείαν ἐκληρώσατο, ὁ θαυμαστός Ἐπίμαχος, δόξαν ἀναπέμπων τῷ ζῶντι Θεῷ.

Θεοτοκίον.

Χερουβικῶν ταγμάτων ὑπερέχουσα, καὶ Θεὸν ἐν ἀγκάλαις ἐποχούμενον, μετὰ σαρκὸς βαστάσασα, χαῖρε Θεοτόκε ἀνύμφευτε.

Τῶν Ἀποστόλων

Ῥδὴ ε΄. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Τοῦ Ποιμένος τοῦ καλοῦ τὰ ἀμώμητα πρόβατα, μέσον λύκων ὑπ' αὐτοῦ προφανῶς ἀπεστάλησαν, τούτους τιθασσεύοντες, καὶ εἰσελαύνοντες πρὸς μάνδραν, τὴν νοητὴν διὰ πίστεως.

Ὁ μέγας σε Βυζαντίου Ἀνδρέας κατέστησεν, Ἐπίσκοπον τοὺς ἐκεῖσε πιστοὺς ἐκδιδάσκοντα, Στάχῃ ἱερώτατε, καὶ κυβερνῶντα πρὸς λιμένας, τοὺς γαληνοὺς θεῖα χάριτι.

Ἐπέρτιμον ὡς περ λίθον σε ἔσχεν ἀκρόγωνον, Ἡρακλείας ἢ σεπτὴ Ἐκκλησία στηρίζοντα, Ἀπελλῆ μακάριε, ταύτην ἐν λόγῳ ἀληθείας· ὄθεν ἀξίως ὑμνοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ὑπὲρ λόγον τὸν Λόγον καὶ ἔτεκες, πανύμνητε, ὄν Πατὴρ ἐκ γαστρὸς ἀπεγέννησε, πρὸ αἰώνων Ἄχραντε· ὄθεν ὡς τούτου σε Μητέρα, χρεωστικῶς μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε.

Θωρακισθεῖς τῇ χάριτι, τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, τοῖς ἀσεβέσιν ἐβόα ὁ Μάρτυς· Ξίφος τε καὶ πῦρ οὐ με χωρίσει, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγαπήσεως.

Ὁ εὐκλεῆς Ἐπίμαχος, βήματι παρεστῶς, τοῖς ἀνομοῦσιν ἐβόα εὐθαρσῶς· Γῆν καὶ οὐρανὸν θεοὶ μὴ δρῶντες, δυσσεβῶς ἀπολέσθωσαν.

Ὁ ἀθλητὴς Ἐπίμαχος, θεόθεν ἐμπνευσθεῖς, Πατέρα Λόγον, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, φύσει ἐν μιᾷ τοῖς ἀγνοοῦσι, τὴν Τριάδα ἐκήρυξε.

Θεοτοκίον.

Τίς ἐξαιρεῖν δυνήσεται, τοῦ τόκου σου Ἀγνή, τὸν ὑπὲρ λόγον παράδοξον τρόπον; φύσει γὰρ Θεόν, σεσαρκωμένον ὑπὲρ λόγον ἐκύησας.

Τῶν Ἀπόστολων

Ἦδη στ'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Θαλάσσας τῶν ἐθνῶν διαταράξαντες, ταῖς θεαῖς ἐπιβάσεσι, διεσώσατε τοὺς πάλαι τῆ πικρᾶ, ἄλμη συμπιγέοντας καὶ προσήξατε, τῷ Λυτρωτῇ διασωθέντας θεομακάριστοι.

Ἐλέους θελητὴν Θεὸν ἐκήρυξας, καὶ πλάνης ἠλευθέρωσας, θεῖε Νάρκισσε ψυχᾶς τῶν ἀσεβῶν, μέγας γεγωνῶς Ἀθηνῶν πρόεδρος, καὶ φυτουργὸς φυτῶν ὠραίων θεομακάριστε.

Ὁ θεῖος Οὐρβανὸς λόγον ζωήρρυτον, καὶ χάριν τῶν ἰάσεων, ἀναβλύσας ἐφειλκύσατο λαοὺς, πρὸς τὸν φωτισμὸν τῆς θείας χάριτος, ὡς μιμητὴς τοῦ σαρκωθέντος, καὶ κόσμον σώσαντος.

Θεοτοκίον.

Ἦμνοῦμέν σε δι' ἧς ἐδικαιώθημεν, οἱ πρότερον κατάκριτοι, καὶ συνήφθημεν ἀύλοις Λειτουργοῖς, καὶ τοῦ Παραδείσου ἠξιώθημεν, ἐν γυναιξίν εὐλογημένη Θεοχαρίτω.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Κατήργησε, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην Ἐπίμαχος, τῆ δυνάμει, τοῦ σαρκὶ σταυρωθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ στεφάνου δόξης, ἀληθῶς παρ' αὐτοῦ ἐκομίσατο.

Κατέλιπε, τὰ ἐν κόσμῳ καὶ κόσμον Ἐπίμαχος, καὶ τὸ σῶμα, ταῖς βασάνοις ἀνδρείως παρέδωκεν, ὑπὲρ τοῦ Δεσπότη, καὶ σὺν τοῖς Ἀθλοφόροις ἀγάλλεται.

Κοινωνήσας, τῶν Χριστοῦ παθημάτων Ἐπίμαχος, τῆ δυνάμει, τοῦ σαρκὶ σταυρωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῆς θείας δόξης, ὡς αὐτοῦ μιμητὴς κεκοινώθηκε.

Θεοτοκίον.

Δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν οἰκετῶν σου Θεόνυμφε, Θεοτόκε, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν ἡμῶν· ὅτι σὲ καὶ μόνην, προστασίαν πιστοὶ ἐπιστάμεθα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ
» Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ
» φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον.

Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Εἰς τὰ τοῦ κόσμου δραμόντες πληρώματα, θεογνωσίας τὸν λόγον ἐσπείρατε· καὶ στάχυν πολύχουν δρεψάμενοι, Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων προσήξατε, Ἀπόστολοι Χριστοῦ παναοίδιμοι.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἀποστόλων τὴν μνήμην πάντες, ὡς σωτηρίας ἡμέραν εὐφημήσωμεν νῦν, καὶ εὐσεβῶς μακαρίσωμεν· Αὕτη γὰρ πάση τῇ οἰκουμένη, ὡς περ ἥλιος λάμπει, φωτὸς ἀκτίσι πᾶσαν ἀγλὸν ἐκδιώκουσα, καὶ καταλάμπουσα τοὺς πόθῳ ταύτην ἐκτελοῦντας, καὶ πίστει γεραίροντας· διὸ προθύμως συνδράμωμεν, ἀνυμνοῦντες αὐτοὺς καὶ κραυγάζοντες· Ἐκ τῶν κινδύνων ῥύσασθε ἡμᾶς, Ἀπόστολοι Κυρίου παναοίδιμοι.

Συναξάριον

Τῇ ΛΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, Στάχυος, Ἀπελλοῦ, Ἀμπλία, Οὐρβανοῦ, Ναρκίσσου καὶ Ἀριστοβούλου.

Στίχ. Στάχυς δραπάνῳ τῆς τελευτῆς, ὡς στάχυς,

Ἐκ τοῦ παρόντος ἐκθερίζεται βίου.

Σιγᾶ στερήσει πνευμάτων ὡς κολλάβων,

Ἡ τετράχορδος τῶν Ἀποστόλων λύρα.

Ψυχὰς Ἀριστόβουλος ἀγρεύσας λόγῳ,

Θεῷ πρόσεισι, μισθὸν αἰτῶν τῆς ἄγρας.

Πρώτη ἐν τριακοστῇ Ἀπόστολοι ἐξ τέλος εὔρον.

Τούτων, ὁ μὲν ἅγιος Ἀπόστολος Στάχυς προχειρίζεται τοῦ Βυζαντίου Ἐπίσκοπος, παρὰ Ἀνδρέου τοῦ Ἀποστόλου. Ὁκοδόμησε δὲ καὶ ἐκκλησίαν ἐν Ἀργυρουπόλει, ἐν ἣ συνηθορίζοντο πλήθη χριστιανῶν οὐκ εὐαρίθμητα, καὶ ἐδίδασκεν αὐτά· καὶ οὕτω διαβιοῦς ἐπὶ ἔτεσι δέκα ἕξ, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη. Ὁ δὲ Ἀπελλῆς Ἡρακλείας Ἐπίσκοπος γέγονε· καὶ πολλοὺς τῷ Χριστῷ προσαγαγὼν, τέλος μακάριον ἔλαβεν. Οἱ δὲ ἅγιοι Ἀμπλίας καὶ Οὐρβανός, Ἐπίσκοποι καὶ αὐτοὶ γεγονότες παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ὁ μὲν Ἀμπλίας Ὀδυσσουπόλεως, ὁ δὲ Οὐρβανός Μακεδονίας, καὶ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν καὶ τὴν τῶν εἰδώλων καθαίρεσιν, ὑπὸ Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων ἀναιρεθέντες, τὰς μακαρίας αὐτῶν ψυχὰς τῷ Θεῷ παρέθεντο. Ὁ δὲ Νάρκισσος πρόεδρος καταστάς, διαφόρως βασανισθεὶς, παρέδωκε καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ, δι' ὃν καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ προθύμως ἐξέχεε. Ὁ δὲ Ἀριστόβουλος, χειροτονηθεὶς καὶ αὐτὸς λογικῶν προβάτων ποιμὴν καὶ τὸν Χριστὸν πᾶσι κηρύττων, ἀπέλαβεν ἀντάξιον τῶν πόνων αὐτοῦ τὸν μισθόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἐπιμάχου τοῦ Αἰγυπτίου.

Στίχ. Οὐ δειλὸς Ἐπίμαχος ὤφθη πρὸς ξίφος,

Ἀπροσμάχητον σύμμαχον Θεὸν φέρων.

Οὗτος λίαν ὠραῖος τὴν ὄψιν ἦν, ἐν τῷ ἀγρῷ τὴν οἴκησιν ἔχων, ἐκ πόλεως τοῦ Πηλουσίου. Διαβληθεὶς δὲ πρὸς τὸν ἡγεμόνα Ἀπελλιανόν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πλῆθος ἀγίων τιμωροῦντα, ἤδη τῆς θυσίας τελομένης, δραμῶν ὁ Ἐπίμαχος, καταστρέφει τὸν βωμὸν ἐπεχείρει. Παραντίκα οὖν ἐπὶ ξύλου ἀναρτᾶται καὶ σιδηροῖς ὄνυξι ζέεται καὶ λίθοις τὰ ὀστέα συνθλάττεται. Γυνὴ δὲ τις παρεστῶσα ἐκεῖσε καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχουσα πεπηρωμένον, ἐπεὶ περ τῷ Ἁγίῳ ἀκλινῶς ἐνητένιζε, μέγα τι καὶ ἀξίεραστον θαυματοργεῖται ἐν αὐτῇ. Ξεομένου γὰρ τοῦ Μάρτυρος, μέρος τι τῶν ἐκείνου σαρκῶν ἐκεῖθεν ἀποσπασθέν, διαερίον πῶς φερόμενον, ἀποστάζει τοῦ αἵματος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ὁ σταλαγμὸς παγεῖς, ὡς τοῦ θαύματος! φῶς γίνεται ταύτη καὶ ὑγιῇ τὸν ὀφθαλμὸν ἀποδίδωσιν. Ὑστερον δὲ καὶ ὁ Ἅγιος ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου, Ἐπισκόπου Μυγδονίας, ἐνὸς τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ ἀγίων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ.

Στίχ. Ὁ Ἰάκωβος πτερνίσας σαρκὸς πάθη,

Φερόνυμος δέδεικται ἐκ τῶν πραγμάτων.

Οὗτος ὁ ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰάκωβος γέγονεν Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς Μυγδονίας, τῆς καὶ Νησίκης λεγομένης· δι' ἄκραν δὲ ἀρετὴν μέγας θαυματοργὸς χρηματίσας, νεκροὺς τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει ἐξανέστησε καὶ πολλοὺς ἐξ εἰδωλομανίας εἰς θεογνωσίαν ἐπέστρεψε, πολλοὺς τε δι' ἀνθρώπινον φόβον τὸν Χριστὸν ἀρνούμενους, παλινδρομῆσαι πρὸς αὐτὸν παρεσκεύασε, καὶ βίβλον πάνυ ὠφέλιμον συνετάξατο. Ἐξεικονίζει δὲ τινὰ τῶν τῆς βίβλου ταύτης Θεοδώρητος, ὁ τῆς Κύρου Ἐπίσκοπος, ἐν τῇ φιλοθέῳ αὐτοῦ ἱστορίᾳ. Οὗτος, πλείστους πειρασμοὺς ὑποστὰς ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν βασιλέων καὶ μὴ ὑπενδούς, διήρκεσε μέχρι τοῦ μεγάλου βασιλέως Κωνσταντίνου, καὶ ἐν τῇ πρώτῃ Συνόδῳ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ ἀγίων Πατέρων εἷς ἦν· καὶ τὰ ἐκεῖσε εὐσεβῶς κηρυχθέντα ἐπισφραγίσας μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ βεβαιώσας, εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τὸν μέγαν Μητροφάνην· καὶ τούτῳ συγκοινωνήσας καὶ κοιμηθέντα κηδεύσας αὐτόν, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ θρόνον, καὶ μικρὸν ἐπιβιούς καὶ σημεῖοις διαλάμψας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ διήγησις Θεοδώρητου Ἐπισκόπου, περὶ βίου καὶ ἀθλήσεως Ὁμολογητοῦ τινος ἀνωνύμου.

Στίχ. Κἂν ἀγνωθῶμέν σοι τίς ἡ κλῆσις, μάκαρ,

Πάντως σὺ ζώντων εἶ βίβλω γεγραμμένος.

Ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ, νέος τις ἱερέως υἱός, ἐν δυσσεβείᾳ τραφεὶς, εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν μετέστη χορὸν τρόπῳ τοιῷδε. Γυνὴ τις ἐπίσημος ἐν εὐλαβείᾳ καὶ τοῦ τῆς διακονίας ἡξιωμένη χαρίσματος, συνήθης ἦν τῇ τούτου μητρὶ. Αὕτη τοῦτον μετὰ τῆς μητρὸς ἀφικνούμενον ἔτι μειράκιον, ἠσπάζετό τε καὶ ἠρέθιζε πρὸς εὐσέβειαν. Τῆς οὖν μητρὸς τελευτησάσης, ἀφικνεῖτο πρὸς αὐτὴν ὁ νέος καὶ τῆς συνήθους διδασκαλίας ἀπελάμβανε. Παγιωθείς οὖν ἤδη ταῖς διδασκαλίαις τῆς

θεοφιλοῦς γυναικός, ἐπυνθάνετο· «Πῶς ἂν δυνηθῶ τὴν τοῦ πατρὸς δεισιδαιμονίαν φυγεῖν καὶ τῆς παρὰ σοῦ κηρυττομένης ἀληθείας μετασχεῖν;». Ἡ δέ· «Χρὴ σε, τὸν πατέρα φυγεῖν, ὧ τέκνον», φησί, «καὶ προτιμήσασθαι τὸν σαυτοῦ τε κάκεινου Δημιουργόν· καὶ πόλιν ἐτέραν καταλαβεῖν, ἐν ἣ δυνατὸν διαδράναι τοῦ δυσσεβοῦς βασιλέως τὰς χεῖρας;»· ἐπηγγείλατο δὲ καὶ δι' ἑαυτῆς προβῆναι τὴν περὶ τούτου πρόνοιαν. Καὶ ὁ παῖς, ὡς ἤκουσε, φησί· «Καὶ τὴν ἑμαυτοῦ παραδώσω ψυχὴν».

Ὀλίγων δὲ ἡμερῶν διελευσῶν, Ἰουλιανὸς μὲν εἰς τὴν Δάφνην δημοθουσίας ἐπιτελέσων ἀνῆλθε. Συναντήθη δὲ καὶ ὁ τοῦ παιδὸς πατήρ, ἱερεὺς ὢν· καὶ γὰρ συνέπεσθαι εἰωθῶς ἦν τῷ βασιλεῖ. Τῷ δὲ πατρὶ συνῆν καὶ οὗτος καὶ ὁ τούτου ἀδελφός· νεωκόροι γὰρ ἦσαν καὶ τὰ βασιλικά ἐδέσματα περιρραντίζοντες.

Τῇ οὖν πρώτη ἡμέρᾳ, παραστὰς ὁ παῖς τῇ τοῦ βασιλέως στιβάδι, καὶ τὰ ὄψα κατὰ τὸ ἔθος διαρράνας καὶ τοῦ μύσου ἐμπλήσας, δρόμῳ χρησάμενος, τὴν Ἀντιόχειαν πόλιν κατέλαβε· καὶ πρὸς τὴν θαυμασίαν ἐκείνην γυναῖκα ἀφικόμενος· «Ἐγὼ μὲν ἦλθον», ἔφη, «μὴ ψευδάμενος τὴν ὑπόσχεσιν· σὺ δὲ σωτηρίας ἑκατέρας ἐπιμελήθητι, καὶ τὴν ἐπαγγελίαν ἐκπλήρωσον»· καὶ παραυτίκα ἀναστᾶσα, πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον Μελέτιον τὸν παῖδα ἀνήγαγεν. Ὁ δὲ τέως αὐτὸν ἄνω διάγειν, ἐν τῷ καταγωγίῳ προσέταξεν. Ὁ δὲ πατήρ, τὸν παῖδα ἐπιζητῶν, τὴν τε Δάφνην περιήει, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἀφικόμενος, τὰς ἀγιάς τε καὶ τοὺς στενωπούς, πάντοθεν περιάγων τὸν ὀφθαλμόν, τοῦτον ἀνιχνεύσασθαι.

Ὡς οὖν παρεγένετο, ἔνθα τὸ καταγωγίον εἶχεν ὁ θεῖος Μελέτιος, ἀναβλέψας, εἶδεν ἐκεῖνον ἄνωθεν προκύπτοντα· καὶ δραμών, εἴλκυσε τε καὶ κατήγαγε· καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ἀπαγαγόν, πρῶτον μὲν μᾶστιξιν αὐτὸν καταξάνας καὶ ὀβελίσκους πυρακτώσας, ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ καὶ τοῖς νώτοις ἐπέθηκεν. Ἐπειτα καθείρξας ἐν τῷ θαλάμῳ, καὶ κλεῖθρα ἔξωθεν περιθείς, ἀνῆλθεν εἰς τὴν Δάφνην.

Ταῦτα ἐγὼ τοῦ ἀνδρός, πρεσβυτέρου ἤδη γεγονότος, ἀκήκοα διηγουμένου. Προσετίθει δὲ καὶ ταῦτα, ὡς ἔνθους γενόμενος ὁ παῖς καὶ θείας χάριτος ἐμπλησθεὶς, συνέτριψε μὲν πάντα τὰ τοῦ πατρὸς εἶδωλα, ἐκωμῶδει δὲ αὐτῶν τὴν ἀσθένειαν. Ὑστερον δὲ εἰς νοῦν λαβὼν ὅπερ ἔδρασε, τῆς τοῦ πατρὸς παρουσίας φειδοῖ, τὸν Δεσπότην ἰκέτευεν ἐπινεῦσαι καὶ συντρίψαι τὰ κλεῖθρα καὶ τὰς θύρας ἀναπετάσαι· «Σοῦ γάρ, Κύριε, ἔνεκα ταῦτα πέπονθα, καὶ δέδρακα» ἔλεγε.

«Ταῦτά μου», ἔφη, «λέγοντος, ἐξέπεσον μὲν τὰ κλεῖθρα, αἱ θύραι δὲ ἠνεώχθησαν· ἐγὼ δὲ πάλιν εὐθὺς πρὸς τὴν γυναῖκα ἔδραμον. Ἡ δέ, σχῆμα γυναικὸς περιθεῖσά μοι, καὶ σὺν αὐτῇ γε εἰς τὴν καμάραν καθήσασα, τῷ θείῳ με πάλιν Μελετίῳ προσήγαγεν. Ὁ δέ, τῷ τῶν Ἱεροσολύμων παρέδωκε Πατριάρχῃ· Κύριλλος δὲ τηνικαῦτα ἦν· καὶ οὕτω νυκτὸς εἰς τὴν Παλαιστίνην ὠρμήσαμεν». Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ τελευτήν, καὶ τὸν πατέρα οὗτος εἰς εὐσέβειαν ὠδήγησε· καὶ τοῦτο γὰρ ἡμᾶς μετὰ τῶν ἄλλων ἐδίδαξεν. Ὅς πρεσβύτης γενόμενος καὶ τὰ στίγματα ἐν τῷ σώματι περιφέρων καὶ ἄλλους εἰς τὴν εὐσέβειαν ὀδηγήσας, μετήλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐν Χίῳ, μαρτυρήσαντος ἐν ἔτει ,αψνδ´ (1754).

Στίχ. Νίκης τὰ λαμπρά, Νικόλαε, βραβεῖα,

Πρὸς Χριστοῦ ἀπειλήφας στερρῶς ἀθλήσας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Ἀποστόλων

Ῥδὴ ζ´. Σὲ νοητὴν, Θεοτόκε.

Ὑπομονῇ, πειρασμῶν ἐρρύσθητε, ἐχθροῦ πειράζοντος ὑμᾶς· ἐπομβρίαῖς δὲ λογικαῖς, ἔνδοξοι Ἀπόστολοι, ὅλον κατεπτύσατε, φλογμὸν τῆς πλάνης κραυγάζοντες· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Περιφανῶς, ἄριστα βουλευέσθαι, καὶ τελεότατα τοὺς σοὺς, Ἀριστόβουλε φοιτητάς, μάκαρ ἐξεπαίδευσας, ὡς τὴν ἐνυπόστατον, Σοφίαν σχῶν σε παιδεύουσαν, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ἡ τῶν πιστῶν, ἱερὰ ὁμήγουρις, ἱερωτάταις ἐν φωναῖς, μακαρίζει σε Ἀπελλῆ· τέλος γὰρ μακάριον, ἔσχες πολιτείαν τε, ἀγγελικὴν μέλπων πάντοτε· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Ῥῥσαι ἡμᾶς, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, καὶ συμφορῶν παντοδαπῶν, καὶ βαρβάρων ἐπιδρομῆς, Δέσποινα πανύμνητε, ὅπως σὲ δοξάζωμεν, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Θεόνυμφε, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἀβραμιᾶοι ποτέ.

Καταπατῶν ἀνδρικῶς, σὺν τῷ πυρὶ τὴν πλάνην, τῷ σταυρωθέντι ὁ αἰσίδιμος, ἐβόα Ἐπίμαχος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐ κατεπλάγη φλογός, οὔτε θηρῶν ἀγρίων, οὔτε βασάνων τὴν ἐπίθεσιν, κραυγάζων Ἐπίμαχος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὑπομονῆς πειρασμῶν, θεοῖς ἀψύχοις σέβας, ὁ Μάρτυς ὅλως οὐκ ἀπένειμεν, ἀλλὰ πίστει ἔκραζεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ ἀφλέκτῳ βάτῳ, καὶ δροσοβόλῳ καμίνῳ, σὺ προεγράφης Μητροπάρθενε, ἀφράστως κηῖσασα, σεσαρκωμένον Θεόν, Ἁγνὴ εὐλογημένη.

Τῶν Ἀποστόλων

Ῥδὴ η´. Ἐν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ.

Ἐν τῷ κόσμῳ ὥσπερ ἀστραπαί, ἐφάνητε θεόπται, φλογίζοντες μὲν τὴν πλάνην, τοὺς δὲ μέλλοντας υἱοὺς, ἡμέρας δεικνύοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμεῖς τε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῷ νοστήμῳ ἄλατι τῶν σῶν, Ἀμπλία διδαγμάτων, τῆς πλάνης τὴν σηπεδόνα, ἀπεκάθηρας· διό, τιμῶντές σε ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀνυμνεῖσθω Στάχυς ὁ κλεινός, Ἀμπλίας Ἀπελλῆς τε, καὶ Νάρκισσος Οὐρβανός τε, καὶ ὁ πάνσοφος βοῶν, πιστῶς Ἀριστόβουλος· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ καταφυγὴν, καὶ κλίμακα πρὸς ὕψος, μετάγουσαν τὸ ἀνθρώπινον, παναμώμητε Ἄγνη, εἰδότες κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθέντα.

Πάθος τὸ σεπτὸν ἐξεικονίζων, ἐν τοῖς σοῖς μέλεσι σοφέ, ὑπέφερες ἀνδρείως, πεῖραν πολλῶν βασάνων, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἀνακηρύττων.

Στάζουσιν οἱ σοὶ ἰδρῶτες Μάρτυς, θεοσεβείας γλυκασμόν, ἐξαίροντα πικρίαν, πλάνης ἀθεότητος· διό, Ἐπίμαχε δοξάζεις, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐχαιρες ποιναῖς προσομιλήσας, παντοδαπαῖς πανευσθενῶς, Ἐπίμαχε παμμάκαρ, κράζων· Ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Ἄγνη ἢ τὸν Σωτῆρα, ἀποκυήσασα Χριστὸν, ἡμῖν ὁμοιωθέντα· ὅπως ἐν αἰνέσει σε αἰεὶ, μακαρίζομεν εὐλογημένη.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθέντα, καὶ ὑποδείξα-
» ντα ἡμῖν, ὄπλον εἰς σωτηρίαν, Παῖδες ὑπερυψοῦτε,
» Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ἀποστόλων.

Ῥδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ἴνα τὰ τῆς γῆς πληρώματα, πεπληρωμένα, πλάνης τοῦ πολεμήτορος, καὶ μεμεστωμένα, σκοτασμοῦ ἀθεότητος, τῷ φωτὶ καταυγάσης τῆς γνώσεως, τὰς σὰς σωτηριώδεις, ἀγάς Οἰκτίρμον τούτοις ἔπεμψας.

Ῥφθης φερωνύμως ἔνδοξε, σωτηριώδης στάχυς, σῖτον τοῖς χρήζουσι, φέρων στηριγμόν, θεογνωσίας παρέχοντα, καὶ λιμοῦ νοητοῦ ἐξαιρούμενον, τοὺς πίστει σε καὶ πόθῳ, ἱεροκῆρυξ μακαρίζοντας.

Στόμα τοῦ Θεοῦ γενόμενος, τὰς τῶν ρητόρων γλώσσας, ἀλάλους ἔδειξας, καὶ ἐκ φάρυγγος, τοῦ δυσμενοῦς Ἀριστόβουλε, ἀνιμήσω ψυχὰς καὶ προσήγαγες, Κυρίῳ σεσωσμένας, διὰ τελείας ἐπιγνώσεως.

Ἦδη οὐρανοὺς γηθόμενοι, θεοειδεῖς οἰκοῦντες, Θεοῦ Ἀπόστολοι, τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, εἰλικρινῶς ὑμᾶς σέβοντας, καὶ γνησίως ὑμᾶς μακαρίζοντας, μετόχους αἰωνίου, καταξιώσατε λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Φέρεις τὸν τὰ πάντα φέροντα, καὶ γαλουχεῖς τὸν πᾶσι τροφήν παρέχοντα· μέγα καὶ φρικτόν, τὸ ὑπὲρ νοῦν σου μυστήριον, κιβωτὲ τοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματος, Παρθένε Θεοτόκε· ὅθεν πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἰσχύι ῥωννύμενος Χριστοῦ Ἐπίμαχε, Ἀθλοφόρε ἐταπείνωσας, κράτος ἀνίσχυρον δαιμόνων· καὶ νίκης τὸ λαμπρὸν ἦρας τρόπαιον, χοροῖς τῶν Ἀθλητῶν στεφανούμενος· ὅθεν σε πιστεῖ μακαρίζομεν.

ᾠφθη ὡς περ κρήνη ἀληθῶς Ἐπίμαχε, ἡ σὴ θήκη ἀναβλύζουσα, χάριν θαυμάτων παραδόξων, καὶ νέφος τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα, τῶν πιστεῖ προσερχομένων σοι πάντοτε, Μάρτυς θεόφρον ἀξιάγαστε.

Συνέτριπας πάσας τοῦ ἐχθροῦ πανεύφημε, τὰς παγίδας καὶ ἠφάνισας, τούτου τὸ ὄνομα μετ' ἡχοῦ, Χριστὸν ὁμολογήσας ἐνώπιον, τυράννων καὶ βασιλέων Ἐπίμαχε· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἡλίου λαμπρότερον ἡμῖν ἐξέλαμψε, σοῦ ἡ μνήμη πανασίδιμε, πάντων φωτίζουσα καρδίας, ἐν ταύτῃ τῶν πιστῶν εὐφημούντων σε, παμμάκαρ Ἀθλοφόρε Ἐπίμαχε· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον Ἀγνῆ γεγένησαι· διὰ τοῦτο ἰκετεύω σε· Φώτισον Δέσποινα τὰς κόρας, τῆς τεταπεινωμένης καρδίας μου, παθῶν ταῖς χαλεπαῖς ἀμαυρότησιν, ὅπως ἐν πιστεῖ μακαρίζω σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
» εἰσφκίσαστο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-
» θησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Στάχυς Ἀμπλίας Νάρκισσος, καὶ Ἀπελλῆς ὁ ἔνδοξος, καὶ Ἀριστόβουλος θεῖος, καὶ Οὐρβανὸς οἱ φωστῆρες, νῦν παρ' ἡμῶν κατὰ χρέος, φαιδρῶς ἀνευφημείσθωσαν, ὡς

τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες, τῶν πόθῳ ἐπιτελούντων, τὴν ἱερὰν αὐτῶν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ἐπίβλεψον πανύμνητε, εἰς τὴν κληρονομίαν σου, καὶ τῇ ἀμάχῳ σου ταύτῃ, συντήρησον δυναστεία· τῆς βασιλείας τὰ σκῆπτρα ἴθουνον, καὶ κραταίωσον, τὰ ἔθνη καταπράυνον, καὶ ἔκχεον τὴν εἰρήνην, ἐπὶ τὰ πέρατα κόσμου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθίας,

ἢ Ἀ΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

* Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι οἱ ἐν Ἐφέσῳ οὗτοι ἅγιοι Παῖδες ἑπτὰ ἐορτάζονται καὶ κατὰ τὴν δ΄ τοῦ Αὐγούστου· καὶ ἡ μὲν τῶν δύο τούτων ἐορτῶν ἐτάχθη ἴσως διὰ τὴν ἐν τῷ σπηλαίῳ ἀφύπνωσιν αὐτῶν ἐπὶ Δεκίου, ἡ δέ, διὰ τὴν ἐκεῖθεν πάλιν ἐξέγερσιν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ· ἄδηλον ὅμως παντάπασι διὰ τί καὶ κατὰ τὴν α΄ Σεπτεμβρίου ἀναφέρονται ἐν τῷ πρώτῳ Ἰδιομέλῳ τῶν Ἀποστίχων. Σημειωτέον προσέτι, ὅτι τὸ χειρόγραφον ἔχει τὰ αὐτὰ μὲν Προσόμοια τοῖς ἐνταῦθα, ἕτερον δὲ Κανόνα, πρὸς τό, Ἀρματηλάτην Φαραώ, ἀνώνυμον καὶ ἄνευ Ἀκροστιχίδος. Ἐλλείπει δὲ ἐκ τοῦ χειρογράφου καὶ τὸ ἐνταῦθα Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστίχων.

* Τὸ δὲ Συναξαρίον αὐτῶν ὄρα εἰς τὴν τετάρτην τοῦ Αὐγούστου.

* Ἐν τισὶ Συναξαρίοις ἀπαντᾷ Οὐαλλεντίνα.

* Ἐκ τῶν ἀνωτέρω Προσομοίων, τὰ μὲν ἔσχατα τρία ἐλλείπουσι παντελῶς ἐν τῷ χειρογράφῳ· τὰ δὲ λοιπὰ τρία πρῶτα, ὁμοῦ καὶ ὁ ἐνταῦθα πρῶτος Κανὼν τοῦ Ἁγίου, τάττονται εἰς τὰ Μεθέορτα αὐτοῦ, κατὰ τὴν κζ΄. Ἀντὶ δὲ τῶν ἀνωτέρω Προσομοίων, τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερα διττά, τὰ μὲν πρὸς τό, Ὅτε, ἐκ τοῦ ζύλου σε νεκρόν, τὰ δὲ πρὸς τό, Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν. Ἔχει δὲ καὶ Κανόνας ἄλλους, τὸν μὲν πρὸς τό, Δεῦτε λαοί, ἀνώνυμον καὶ ἄνευ Ἀκροστιχίδος, τὸν δὲ πρὸς τό, Ἀρματηλάτην Φαραώ, οὐκ εὐκαταφρόνητον ὄντα εἰς τε τὰς ἐννοίας καὶ τὴν γλαφυρότητα, φέροντα τήνδε τὴν Ἀκροστιχίδα· Μύρου γεραίρω τὴν χάριν Δημητρίου· δυσμάντευτον ὅμως τοῦ Ὑμνωδοῦ τὸ ὄνομα, ὡς ἐκ τῶν Ἀκροστιχίδων τῶν τελευταίων Ὠδῶν. Ἀλλὰ καὶ τὰ Ἐξαποστειλά ρια, καὶ τὰ Προσόμοια τῶν Αἴνων, ἕτερα εἰσὶ τὰ ἐκεῖ πρὸς τὰ ἐνταῦθα, ὡς καὶ τῶν Καθισμάτων τινά.

* Ἡ Ἀκολουθία αὕτη, ποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει ἁσματογράφου Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιννανίτου, ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ Αὐτῆς τῆς 21ης Ὀκτωβρίου 1952, καθ' ἣν καὶ ἀπεφασίσθη ὁ συνεορτασμός τῆς Ἑορτῆς τῆς ἀγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου μετὰ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς τῶν Νικητηρίων τῆς 28ης Ὀκτωβρίου. (Αἱ Συνοδικαὶ Ἐγκύκλιοι, Τόμος Β΄, Ἀθῆναι 1956, σελ. 649).